

Giới thiệu Cơn Cả Thiên Hạ

Thể loại: Dị giới, hệ thống, tu chân, hài hước, trùng sinh

Hắn là một kẻ có mệnh khổ.

Trong một đêm trời đất âm u, hắn bị một con rắn cắn chết rồi xuyên qua một thế giới xa lạ, sống lại trên người một thanh niên đã hôn mê 20 năm.

Hắn là kẻ có tình có nghĩa, luôn đối xử chân thành với những người xung quanh nhưng không có nghĩa hắn thích làm anh hùng, làm người tốt. Hắn chỉ vì hắn và người thân của hắn.

Từ đây cuộc hành trình tiến lên đỉnh cao của cuộc đời hắn được bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cơn Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu : Chết đi một cách lặng yên

Năm 3030, Châu Á. Tại một Thành phố Abydos, một màn đêm tối đen như mực bao trùm toàn bộ thành phố, thi thoảng có những tiếng hú dài của những con thú xung quanh nơi đây, khiến có không khí có vẻ thêm ngột ngạt và u ám.

“ Ầm... Ầm...”

Đột nhiên xuất hiện những tiếng sấm liên miên vang lên giữa bầu trời, từng tia chớp màu đỏ và đen đan xen xuất hiện làm lóe sáng cả một vùng trời, tạo nên cả khoảng trời kì dị.

Ngay sau đó, bầu trời bắt đầu trút xuống những giọt mưa nặng hạt, một cơn mưa rào đổ xuống nhưng kì lạ thay nó không gây tiếng động quá lớn mà lại nhẹ nhàng một cách kì dị, đan xen trong tiếng mưa là những tiếng khóc trầm thấp vọng từ vùng bãi hoang, tiếng gào rú dữ dội của những con thú khắp nơi.

Tại một con đường ngoại ô thành phố, hai bên là từng nhà được xây dựng một cách thẳng tắp, rất có quy củ. nhưng không có ánh đèn.

" Chán chết, lại mưa nữa rồi cái thời tiết quái quỷ này"

Một tiếng than thở vang lên trong đêm tối vắng lặng, nhìn mãi ta mới có thể thấy được một tên thiếu niên mặc bộ quần áo màu xám đang chạy một cách thật nhanh để tìm chỗ trú mưa...

Dưới một ngôi xưởng bỏ hoang lâu ngày, thiếu niên nhìn bầu trời đen kịt đang đổ mưa rào rào mà ngẩn ra. Một cảm xúc khó diễn tả tuôn lên trong lòng khiến hắn không thể nhìn được mà cay cay con mắt. Hắn ngồi một cách lặng lẽ trong ngôi nhà bỏ hoang đó hòa với bầu không khí quỷ dị xung quanh.

Xuân Đức là một chàng trai bình thường như bao người khác, có nhà, không tiền, không giàu và đến công việc hiện tại cũng sắp mất, thời buổi suy thoái mà, với cái bằng đại học mà ai cũng có thì xin được một công việc tốt cũng rất khó, ước mơ của hắn cũng bình thường thôi ngày nắng thì ở nhà còn trời mưa thì đắp chăn nằm ngủ, tỉnh dậy thì có người nấu ăn cho rồi sẵn dậy ăn rồi chờ chết, ấy chỉ có ước mơ nhỏ bé thôi mà không được.

Cuộc sống hắn bây giờ chỉ toàn màu đen như cái thời tiết ngày hôm nay. Một cuộc sống bế tắc, không có dự định gì cho sau này, còn phải trả nợ cho mẹ hắn, ngồi trong đêm tối hắn nghĩ tới bà mẹ già của hắn lại thấy xót xa.

Mẹ hắn suốt đời lam lũ lo cho con cho cái, vậy mà vợ phải ông chồng nát rượu chỉ biết đánh đập vợ con, bây giờ cũng đã gần theo ông bà rồi mà vẫn phải thường xuyên đi uống rượu như trước.... Ngồi lặng yên một lát hắn cảm thấy bất lực, hắn mong có thể ra đi sớm ngày nào cho thanh thản ngày đó, không còn áp lực tiền bạc, cuộc sống hàng ngày, nhưng rồi hắn lại nghĩ bà mẹ già của mình, một người đã vất vả nuôi mình mãi tới khi trưởng thành, mà bây giờ còn chưa giúp gì được cho mẹ lại đã chán nản nghĩ tới tự sát, hắn một cảm giác hồ thẹn dâng lên trong tâm trí hắn, ngay lập tức hắn lấy ý chí, hắn nhắm mắt lại khi hắn mở mắt ra lần nữa trong hai con người đen kịt kia chỉ còn lại sự kiên cường.

Hắn đứng dậy định đi ra cái nhà máy bỏ hoang này, nhưng khi nhìn đến cái bầu trời đầy quỷ dị với những tia chớp đen đỏ đan xen thì hắn lại ngồi trở lại và nhìn vào cái bầu trời đó một cách thất thần y người mất hồn.

Một lúc lâu sau hắn đánh thót một phát tỉnh táo lại thì thấy một con rắn nhỏ, toàn thân ánh lên màu bích lục đang cắn vào cổ tay hắn, hắn từ từ mất đi ý thức rồi ngã xuống sàn nhà xưởng với những dòng nước chảy lênh láng nhắm mắt lại ra đi một cách lặng lẽ.

Ý nghĩ cuối cùng của hắn là chết cũng tốt sống không có gì vui mà chết cũng chẳng có gì buồn, hắn chỉ tiếc là chưa trả hết nợ cho mẹ của hắn. Thật tiếc, thật đau rồi một khoảng đen tối bao trùm lấy cả thân xác và tâm trí hắn.

Chương 2: Chuyển sinh

Tại Thiên Ma Đế Quốc hôm nay là ngày kỳ dị nhất trong hàng ngàn năm, bầu trời một mảnh đỏ rực, gió cuốn mây vùn, những tia chớp đen đánh thẳng xuống mặt đất nhưng lại không gây nên bất kì thiệt hại nào, những thứ bị nó đánh trúng hình thành những sinh vật sống quý dị, những con ma thú bị đánh trúng thì phát ra những tiếng hét thảm rồi nằm xuống mà không dậy được nữa, nhưng không bao lâu sau những cái xác cháy đen bắt đầu biến hóa trên người chúng mọc ra thật nhiều cây lông nhọn hoắt, mọc ra vài cái đầu, ít thì 1 cái nhiều thì có cả trăm cái, đôi mắt chúng lóe lên những ánh sáng màu xanh lam quý dị. Chúng điên cuồng tấn cả những người dân lưu lạc, tu sĩ, tạo nên thảm họa khủng bố trên cả đại lục.

Ở Thiên Ma đế đô tại Trương gia không khí nguy hiểm khắp cả đại lục không có ảnh hưởng đến nơi này, mà thay vào đó là bầu không khí vui vẻ. Nhà hoàn chạy khắp nơi vô cùng náo nhiệt.

Ở trong một phòng xa hoa, lầu vàng đài các một thiếu niên đang ngồi trên giường yên lặng nhìn người phụ nhân đang nắm tay hấn nước mắt khóc như mưa, vừa khóc vừa buồn một đồng thứ ngôn ngữ mà chỉ có chúa mới biết, hấn nhìn chân chân vào người phụ nhân đó, thì thoảng đánh giá xung quanh xem đây là cái chỗ quái nào.

Một lúc lâu sau hấn đã xác định được một vấn đề là hấn cũng đêch xác định được cái mẹ gì cả!!! Ngôn ngữ lạ hoặc nghe thì hay mà cũng chẳng biết là đang nói cái gì, con người phụ nhân kia cứ nắm tay hấn cứng ngắc không buông cứ như thiếu bà ta cả tỷ Obama không bằng. Cuối cùng là hấn lại nằm xuống và suy nghĩ chuyện gì xảy ra, suy mãi không ra nên hấn đi nghỉ.

Người phụ nhân kia thấy đứa con gần 20 năm mới tỉnh dậy thì lại nằm xuống bà càng khóc ghê hơn, lần này bà ôm lấy hấn khiến hấn cảm giác xương mẹ nó đi 4-5 cái rồi, hấn muốn biểu đạt ý kiến nhưng là hấn biết có nói thì họ cũng chả hiểu quái gì có khi còn cho là trúng tà ma gì lại đem ra đốt phong long cũng nên thế là hấn cũng câm miệng luôn.

May cho đời hấn là chút thời gian sau có bà lão nói với phụ nhân abcdxyz gì đấy thì phụ nhân kia mới thả hấn ra.

Đi ra tới cửa phụ nhân kia quay lại nhìn hấn lưu luyến không rời, một lúc sau bà ta mới đóng cửa lại và lặng yên biến mất

Nằm trên giường Xuân Đức đang cảm nhận cái cổ thân thể có làn da trắng y con gái này phát ra tiếng cảm khái:

"Có vốn làm ăn rồi, không sống được có khi đi làm tiểu bạch kiểm cũng tốt"

Đẹp qua mấy suy nghĩ ba láp ba xàm đó ra khỏi đầu thì hấn đang vẫn lòng, thân thể méo phải của mình, hoàn cảnh lạ hoặc chắc là linh hồn du đãng chẳng may phụ thân vào ai đó rồi.... Mẹ kiếp kiểu này cũng quá đen rồi, không hiểu ngôn ngữ thì có thể giả ngu và giả câm thôi, đúng là đã chết rồi còn phải sống lại làm chi, năn à. Thôi đành phải sống tiếp vậy có khi sau này tìm được đường về nhà trả tiền nợ cho bà già. Nghĩ đến đây hấn quyết tâm đứng dậy vừa đứng dậy thì hấn kêu lên một tiếng:

"Đậu phộng "

Thân thể cứng ngắc, đau đớn khiến hấn phải nằm lại giường. Hấn nghĩ thôi đi tong con bà nó rồi, lại bị cái đeo gì nữa không biết. Hấn cố gắng dùng tay xoa nắn để cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng từng cơn đau đớn như cắt da, xé thịt ập tới hết đợt này tới đợt khác khiến hấn đau quá mà ngất đi.

Tại trong lúc hấn ngất đi không bao lâu thì có vật gì lóe sáng chui vào cơ thể hấn

Xác định ký chủ tương thích.

Tự động nhận diện.

1%....8%....99%

Kết thúc quá trình nhận diện

"Yêu cầu dung hợp sơ cấp "

"Yêu cầu dung hợp sơ cấp "

"Yêu cầu dung hợp sơ cấp "

....

Chương 3: Dung hợp gian thương hệ thống

“Keng”

“Keng”

“Keng”

“Keng”

“Sau rất nhiều lần yêu cầu dung hợp HT, nhưng vật chủ lại không trả lời, hệ thống xác định vật chủ đang trong tình trạng hôn mê sâu,

Thông báo:

Sock điện trị liệu

Trong khi Xuân Đức đang mê man một phát tê dại mông lên não khiến hắn tỉnh táo với 150% và hắn lại đang nghe một loạt thanh âm từ cái nơi quỷ nào phát ra khiến hắn không rét mà run.

☐ Chúc mừng bạn đã liên kết với hệ thống

☐ Xin tự giới thiệu HT mang tên cân cả thiên hạ

Tại lúc ký chủ đang bất tỉnh HT đã hỏi ý kiến của ký chủ nhưng ký chủ làm chánh không thèm trả lời nên HT đã tự lấy lên, sau nhiều lần suy nghĩ và lựa chọn HT đã lấy tên này cho có vẻ bá khí.

"Sau đây là phần quà gặp mặt xin hỏi ký chủ thứ nhất chưa chết của HT có tiếp nhận không?"

Xuân Đức yên lặng thật lâu không lên tiếng, hắn đang tự hỏi là cái shit đang diễn ra, lại còn từ đâu chui ra cái cầu cống à nhằm hệ thống, lúc này hắn đã xác định đưa mới vừa thông hắn là cái mắc dịch hệ thống này rồi chứ chẳng sai đi đâu được cả.

Qua một lúc hắn đang đợi xem cái mắc dịch hệ thống kia trốn ở đâu, yên lặng lắng nghe tìm được đập phát chết luôn và ngay không cho nó đẻ trứng.

Thời gian trôi qua...

1 lúc...

1 lúc lâu...

Bất chợt ý nghĩ của hắn bị kéo vào một cái không gian toàn màu đen rồi hắn thấy một cái dòng chữ to đùng cách mạng trên đầu hắn.

☐ Thông báo khẩn cấp

Thấy ký chủ có vẻ bị ngu nên hệ thống nổi lòng từ bi giải thích cho khổ chủ. Mong khổ chủ chỉ nhìn và suy ngẫm.

Xuân Đức thấy cái này xong thì: "..... Cạn cmn lời."

1. Hệ thống là gì?

☐ Hệ thống là hệ thống từ một cái hệ thống hơn bị từ vong tạo ra hệ thống

2. Hệ thống ở đâu?

☐ HT đã dung hợp làm một thể với khổ chủ

3. Hệ thống là giỏi nhất không ai bằng?

☐ điều đã được xác định, HT luôn đúng

Do cảm thấy khổ chủ vẫn thiếu hụt về mặt tâm lý và tri thức nên hệ thống bắt đầu auto tái tạo và truyền tri thức, quá trình không đau đớn, còn về vấn đề chi phí thì sẽ ghi nợ cho khổ chủ(sau này nhớ cả lẫn lãi và gốc +VAT 200%)

"Keng"

☐☞☞☞ Auto tái tạo thể chất☞☞☞☐

1%...5%...99%..

☐☞☞☞ Thành Công☞☞☞☐

Thể chất tốt:

str:+10

agi+5

int+5

bạn đã bị trừ 50 tích phân mong hoàn nhanh chóng hoàn lại tiền vay. Xin cảm ơn!

"Keng"

☐☞☞☞ Auto truyền tri thức và ngôn ngữ☞☞☞☐☐☞☞☞☞☞☞☐

1%...5%...99%..

☐☞☞☞ Thành Công☞☞☞☐

trí não tăng cường:

int 5+ 10.

học tập thành công ngôn ngữ Huyết Long Đại lục

bạn đã bị trừ 50 tích phân mong hoàn nhanh chóng

ng hoàn lại tiền vay. Xin cảm ơn!

Do khổ chủ khinh thường nhận món quà lần đầu gặp mặt nên hệ thống thu hồi.

☐☞☞☞ Thông báo☞☞☞☐

HT ngủ trong 24h. Mong khổ chủ không làm phiền. Xin cảm ơn

☐☞☞☞ Good bye see you again☞☞☞☐

Còn lúc này, sau một hồi ngu thì Xuân Đức mới phản ứng, không hiểu sao hắn có dự cảm không lành với cái hệ thống từ đâu nhảy ra này. Thôi àu cũng là cái số kếp mẹ nó đi dù sao bây giờ hắn cũng chả còn gì để mất, thôi nằm ngủ phát đã, một vài chày, còn cái hệ thống gì đó tốt nhất thì đừng tỉnh lại luôn cũng được.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Rắn mập bá cháy

Ngày hôm sau hắn tỉnh dậy và đi ra ngoài dưới con mắt hiếu kì và đánh giá của mọi người trong phủ.

Không lâu sau khi hắn đang đi trong phủ, đi dạo thì hắn gặp phải người phụ nhân ngày hôm qua đang bay đến đây. Vâng là bay y chim ấy, theo sau là 2 nam 1 nữ mỗi người mỗi vẻ, nhưng khí tràng ai cũng làm hắn cảm giác áp bách. Hắn ngo ngác nhìn mấy người đang phi đến gần.

Người phụ nhân lên tiếng trước giọng điệu mang theo vẻ ghen ngào:

" Tam nhi...Con có thể đi lại rồi sao? "

Hắn cũng chẳng biểu đạt ý kiến gì trước người đàn bà lạ hoặc cứ gọi hắn là con mãi này. Hắn chỉ gật nhẹ đầu cái xem như trả lời với người đàn bà trước mắt.

Thiếu nữ theo sau người phụ nhân nhăn mày lại tiến nhanh lại gần, sờ loạn khắp người hắn rồi lại cau mày lẩm bẩm

" Bên ngoài vẫn bình thường mà có bị thương gì đâu nhĩ, sao trông tứ đệ lại có vẻ ngầy ngỗ, xem ra thần kinh có vấn đề rồi"

Nghe được câu này hắn suyết chút nữa chửi má nó, cả nhà người mới bị thần kinh, chắc là do bị cái hệ thống mắc dịch kia cho ăn hành ngày hôm qua nên đạo này tâm lý hắn có bóng ma với từ ""thần kinh". May mà hắn vẫn kiềm lại được không chửi lên.

Phía sau chàng trai lớn có vẻ rất trâu, mang theo cái vẻ mặt y cương thi đi lên võ vai an ủi hắn, một cú vỗ khiến hắn lệch cả vai, đau ứa ra cả nước mắt. Hắn nhìn chăm chăm thằng cha mới vỗ vai mình thì lại nghe được thêm một câu khiến hắn nhân sinh đi vào bế tắc.

"Lão tam à ca biết người nhớ ta nhưng không cần xúc động đến khóc như vậy đâu"

Xuân Đức:.....

Trong lòng hắn thì thầm nghĩ,bố đau bố khóc liên quan gì đến bố con thằng lão cơ chứ. trong lúc nhất thời hắn đưa ánh mắt cảnh giác về phía thằng nhóc cỡ 11 tuổi phía sau. Không biết thằng này có nã vào nước hay không hay man mát gì đó lại lên cho hắn ôm vai bá cổ cái có khi lại nội thương.

May là thằng nhóc không làm cái gì quái dị, hắn lặng lẽ thở một hơi coi như thoát chết.

Một lúc sau khi làm quen với cái gia đình mà mình cũng chả biết ai này hắn mới hỏi thăm ra được cái lai lịch nơi ăn chốn ở tạm thời bây giờ.

Bây giờ hắn là tam thiếu của Trương gia, nghe nói gia tộc cũng trâu lắm không sợ ai kể cả hoàng thất gì đó, hắn có đại ca,tỷ và một thằng đệ, tỷ hắn tên Lam Vũ,đệ đệ hắn tên Thiên, còn bà mẹ không huyết thống và thằng anh thì quên tên rồi. Còn hắn bây giờ là ở cái Huyết Long Đại lục hay cũng có người gọi tên khác như Ma Long Đại lục..vv..

Ở đây võ lực làm chủ nghe nói là vậy, thấy ai cũng học võ,tu đạo thuật,trả ai đi học mà người ta vẫn biết chữ rõ tài, trong nhà lão ba hắn hiện làm gia chủ, ba đứa anh chị em mới nhận đều là thiên tài của thiên tài, mới tu vài chục năm mà nghe nói đã đi săn rồng, không biết đã gặp được con nào chưa nhưng nghe nói cũng thấy bá bá.

Còn hắn cái thân xác đang trú tạm có vẻ nương nương khang này nghe nói ngày nhỏ cũng trâu chó lắm, cũng là thiên tài thể mà bị bắt cóc may mắn thoát chết chứ không giờ cũng là thi hài rồi,nghe thằng ca ca nó nói là hắn bị bắt cóc xong bị gia tộc chuộc về sau cứ ngu ngơ, hắn chỉ theo thằng đệ lão tứ nói chuyện bla bla gì đó có vẻ bí hiểm lắm, ai hỏi cũng không nói, rồi lâu dần mọi người cũng quen cũng không hỏi làm gì cho mệt, không lâu sau thì vào một ngày nắng đẹp cái thân xác này nằm xuống có vẻ chết lâm sàng(kiểu sống thực vật ấy mà) mọi người cũng hết lòng chăm sóc nhưng cháu không tỉnh lại chỉ biết Ô hô, trời đổ kị anh tài và đến ngày hôm qua thì hắn tỉnh lại..

Theo gia đình hờ nói chuyện lúc lâu sau thì cũng giải tán, hắn theo lão tứ đi ra sau núi nghe nói ma thú bạo động nên giờ ở đề đồ cũng có nguy hiểm, gia tộc lo cho hắn mới dạy lại phải theo ông bà nên chỉ cho đi ra gần gần.

Một đường theo Trương Thiên đi ra vùng núi hoang ở gần đề đồ tụ tập với một đồng thiếu nữ và vài thằng theo làm hộ hoa chưa có chủ. Vừa đến thì có bé gái nhanh chân chạy lại lôi kéo đệ đệ của hắn, hắn cũng kịp bước chân tới gần, mọi người cũng xem hắn qua cái rồi thôi, chắc ai cũng nghĩ hắn là nô bộc cũng nên.

Đi theo sau mọi người hắn đang chán phát chết thì lại nghe được cái âm thanh mắc dịch của hệ thống, rồi cũng khi đó hắn thấy con rắn mập ở trong người hắn ngo đầu lò ra xem xung quanh, rồi lại chui vào nằm trong lòng hắn.

☐☞☛ Hệ thống khởi động hoàn tất ☛☞☐

Tổng quan:

str+10

agi+5

int+15

điểmpont: 0

Hp:510

Mp:320

TL:100

Item: quần,áo +0

Cấp:1

....

Đánh giá lực chiến 30(yếu gà)

Bạn đồng hành:

Rắn mập cấp 5(còn nhỏ)

str+2100

agi+800

int+250

Các thông tin khác đang xác định cần hoàn tất lần 2 thức tỉnh.

Lực chiến cơ bản khoảng 21000

nghe thấy thông báo Xuân Đức chết lặng, 30/21k sao lại chênh lệch lớn như vậy, người so với rắn còn kém, mẹ kiếp, lý nào lại như vậy, tính hơn thua của hắn lại nổi lên....

Hắn nói với đệ đệ hắn là đi một chút có việc sau đó sẽ về phù luôn nên không cần lo, lúc đầu thằng đệ hắn không chịu nhưng sau khi vận dụng vài chiêu lừa bảo bảo hay dùng đã thành công good bye.

Hắn kiểm một cái đỉnh núi khá xa, chọn chỗ hẻo lánh rồi kiểm tra coi cái hệ thống này trong hồ lô bán thuốc gì.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vay nặng lãi từ hắc hệ thống

Quan sát không có ai rồi hắn mới nhắm mắt lại chìm vào trạng thái hôn trầm, một lúc sau hắn vào được trong cái không gian tối đen, ngó một lúc hắn thấy một con nhóc đang vắt chéo chân nằm đó nghiêng đầu xem hắn với đôi mắt bảo bảo hiểu kì. Trong một lúc Xuân Đức chưa xác định được đứa nhóc khoảng 9 tuổi này từ đâu nhô ra, giống như con bé con đó có khả năng độc tâm thuật thấy nó ngồi dậy tay vuốt cái ruy băng ở cổ làm ra vẻ trưởng thành nhìn khá ngu ngu.

Một lúc sau...

"E hèm! Xin chào khổ chủ lần đầu gặp mặt. Xin tự giới thiệu ta là đại biểu cho hệ thống cân cả thiên hạ ngươi phải thấy rất vui mừng vì gặp một người phụ nữ cao quý, thuần khiết, đẹp không tỳ vết như ta. Vậy ngươi có việc gì tìm ta??"

Xuân Đức khòe miệng thì co giật liên hồi, đầu đầy hắc tuyến, đến bó tay rồi,nghe từ miệng con nhóc nói ra những lời này thấy quái dị kiểu nào ấy. Thôi thì anh cũng không chấp nhóc con, nếu có cơ hội thì sẽ chôn nó luôn, tí tuổi mà chảnh.Cổ làm ra vẻ không sao cả hắn lên tiếng:

" Cũng không có gì ta chỉ muốn hỏi đường về nhà thôi! Có không? "

Con nhóc đáp ngay và luôn: " Không "

Xuân Đức Câm lặng. Hắn suy nghĩ thôi kiểu này hết đường về.

Hắn lại hỏi tiếp, "thế ngươi tồn tại có ý nghĩa gì?"

La Li đạo " Cũng quên rồi, có tuổi rồi mà chắc là giúp ai đó đạt được ta sống không lo nghĩ, nằm ăn rồi chờ chết thôi."

Xuân Đức:.. " "

hắn cảm giác càng nói chuyện càng ức chế áy nhi, thôi hỏi vào ngay việc chính rồi ra ngoài không nói chuyện với cái khủng khủng, mạnh mạnh tiểu la li

Chủ động-Ám nhiên tiêu hồn chương(công kick linh hồn khiến mục tiêu bị mù có thể tăng cấp, sau khi tăng cấp có thuộc tính đặc biệt)

Sau khi hần học xong mấy quyển kĩ năng thì hần cũng kick hoạt kĩ năng thiên phú của bản thân

Kĩ năng thiên phú Duel+0: Chiến thắng +10 dame, thua tử vong(làm lạnh 10 ngày).

Học xong một đồng kĩ năng hần lực chiến lên 2030

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thí nghiệm săn quái, bị quái cho ăn hành

Sau khi trang bị sơ sài hần cảm thấy cả người tốt hơn một đoạn dài, hần tự tin xuống núi tìm quái, đi trong đêm tối hần đi mãi mà chẳng gặp con gì, cuối cùng hần dừng lại chỗ đồng không mông quạnh.Đang đi thì hần dừng lại, hần làm bầm

"Trời không gió tại sao tự dưng cảm thấy lạnh lạnh làm sao ấy nhỉ"

Xuân Đức tự dưng cảm thấy mắt phải nháy liên tục, cúc hoa căng thẳng hần chú ý xung quanh thấy một loạt cặp mắt xanh lè như ma chơi. Nhìn kĩ một chút hần chửi đồng 1 câu rồi xách gậy mà chạy thật nhanh. Vừa chạy vừa chửi.

"Tìm mãi đéo có, lúc có thì mẹ nó cả đàn "

Hần chạy thật nhanh đằng sau xa xa là một đoàn 20-30 con sói 2 đầu, nhìn đã kinh vãi chày rồi làm quái gì còn gan lại cân team sói cơ chứ. Chạy một đoạn thời gian hần thấy một cái cây to không có lá trông dị quá trời, hần cố trèo lên trên ngòi ở một cành to thò như trâu điên.

Vừa nhìn xuống hần thấy bọn chó này chỉ ở phía dưới mà sủa,

"Đi kiếm một quái thử sức thể méo nào kéo cả bầy thế nhỉ, hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch rồi. Ở trên này anh thủ các chú ở dưới làm gì được anh"

"Giờ thì làm sao để thoát mà về đây, chưa ăn gì nếu bị vấy chết ở chỗ này thì thâm lắm, thành ma đói lại bơ vơ thì thâm... haizza... cái số khổ mà" đang lúc hần nghĩ tới kiếp sau thì mấy con béc 2 đầu bắt đầu bò lên.

" Á à chó mà biết leo cây luôn, kinh dị v!"

Xuân Đức cảm lam tình kiểm lên thủ sẵn, hần gắng leo lên vị trí cao hơn gần lên đến nửa cây hần dừng lại vì con béc phía sau đã tới gần rồi. Hít một hơi sâu để tay khỏi run lên vận dụng skill sát chó thần chương một hít chém vào cái đầu bên phải, con béc rút cái đầu thể mà không chết cái đầu bên trái há to ra phun ra quả cầu lửa bằng nắm tay làm hần chết khiếp..

"Chó thành tinh cmnr mọc 2 đầu còn không tính giờ còn phun lửa, bá vậy trời"

Nuốt ngụm nước bọt hần cố gắng lấy lại bình tĩnh, tự lực gắng hết sức cho nhát chém sau.

Phập

Con béc đầu tiên chết, làm hần cũng sắp ra đi luôn vì mệt, 2 lần chém làm hần sắp kiệt sức, thở hồng hộc như miu dưới trời nắng. Công nhận kiểm đéo gì mà nặng đến cả 20 cân.

"Keng"

☐ Giết chết quái vật biến dị 2 đầu +300K ☐

☐ Lv Up 2 ☐

☐ Lv Up 3 ☐

☐ Lv Up 4 ☐

☐ Lực chiến 2230 ☐

Nghe thấy thông báo hần tự dưng vui vẻ lên thấy sức trâu đã trở lại, đang định cảm lam tình kiểm lên thì nhắc cũng không lên. Hần ngơ ngác lên cấp không phải khỏe trở lại à. Hần nhìn kĩ thanh thể lực thì lại buồn luôn.

☞☞☞ Thẻ lực 10/100☞☞☞

Do con chó mới chết nên đàn chó sau cũng không tiến lên nhanh như trước nữa mà đang gầm gừ. Nhìn thấy vậy hấn cũng thờ ra một hơi,mấy con béc này mà lên liên tục thì hấn không chết vì chó cắn thì cũng chết vì mệt.

Lấy hơi tàn hấn cố gắng sử dụng ám nhiên tiêu hồn chưởng, khi sức lực đủ hấn tính hết lớn lên để cho khí thể đánh ra một chưởng thì chẳng còn hơi mà hết nữa chỉ quang quả cầu đen tụ ở bàn tay đánh về mấy con sói bò ở gần. Cũng không có long trời lở đất gì chỉ thấy một làn khói đen bao trùm đàn sói không thoát con nào, mấy con leo cây thì rớt xuống đất cái bịch,máu thịt đất lẫn lộn không chết thì cũng ngắc ngoải không lâu cũng ra đi, còn bầy sói dưới đất sủa rung trời nhưng vẫn hướng về phía hấn mà sủa chắc tụi nó ngửi thấy mùi của hấn.

Thấy cơ hội, mấy con sói đang thời gian mù nên hấn gắng hơi tàn nhảy qua cây xa xa kế bên, thế nhưng đen thay hấn nắm được cành cây kế bên mà bị gãy mất hấn rớt cái bịch

"Má ơi, cái mông của con" nén đau đón hấn cố gắng lết xác chạy ra khu loạn thạch này.

Mãi tới nửa đêm hấn mới lết cái thân tàn ma đại về gần phủ. Lúc hấn sắp chạy vào thì cũng được thị vệ phụ cận phát hiện.

"Tam thiếu gia ngài không sao chứ"

Một lão bình quan tâm hỏi hấn.

Đau đớn, kiệt sức,Hấn còn chưa kịp trả lời thì bất tỉnh ngay dưới chân tên lính. Lão bình kia hoảng hồn gọi gấp

"Người đầu mang kiệu mềm đến đây"

Trong lúc hấn mơ mơ màng màng được đưa vào trong phủ,trong lúc bất tỉnh thì hệ thống vang lên:

☞☞☞ Giết chết quái vật biến dị 2 đầu +300Kn☞☞☞

☞☞☞ Giết chết quái vật biến dị 2 đầu +300Kn☞☞☞

☞☞☞ Lv Up 5☞☞☞

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Một năm ở nhà dưỡng thương

Qua một đêm hấn cũng tỉnh lại.

Lúc hấn tỉnh dậy mở mắt ra thì đã thấy tỷ hấn đang lấy tay chống cằm ngoe đầu xem hấn. Hấn hiểu kì lên tiếng hỏi:

"Tỷ nhìn gì mà chăm chú vậy"

Lam Vũ cũng không lên tiếng mà vẫn ngắm nhìn hấn như thấy sinh vật lạ,cuối cùng phun ra một câu làm hấn suýt ngất.

"Tam đệ, đệ có phải tiên tử không đệ thật đẹp"

Nhìn tỷ tỷ, hấn cũng không nói gì. Hấn nghi ngờ con ngọc hàng này nhìn thì có vẻ bình thường sao lại mạnh mẽ thế nhỉ, có hay không nàng mắc bệnh nan y gì rồi. Một lúc sau tỷ hấn vẫn nhìn hấn chảy nước miếng trông ghê ghê, Hấn bèn phải nói:

"Tỷ ta đói, chuẩn bị cho ta nôi cháo gà mà"

Lam Vũ lại ngoe đầu 3s sau nàng mới hỏi một cách không xác định:

"Gà là gì? "

Xuân Đức: "...."

" Thôi tỷ làm cho ta ít thức ăn nhẹ đi"

Rồi hấn nhắm mắt nằm xuống không để ý tới người tỷ ngọc mạnh bên cạnh nữa. Một lúc sau thì nghe tiếng khép cửa lại, hấn nhớ lại ngày hôm qua bị đàn sói rượt chạy không kịp nhặt dép mà lạnh cả lòng. Kiểm tra thân thể thì thấy hoàn hảo không mất miếng thịt nào chỉ có thể lực là chưa hồi phục thôi.

Cột kẹt, Cột kẹt

Một tiếng mở cửa ra, vị phụ nhân bây giờ là mẹ của hấn đang bung một bát cháo thịt vào, người được mùi thịt này hấn tỉnh thần hấn lên, ngay lập tức hấn ngồi dậy mở miệng chào hỏi:

"Phụ nhân tốt"

Phụ nhân kia nhìn hấn tràn đầy nghi ngờ.

Hấn nhìn khuôn mặt của phụ nhân biết lỡ lời nên hấn sửa lại:

"Mẫu thân tốt"

Bấy giờ trên khuôn mặt xinh đẹp kia mới giãn ra cười nói nhưng trong giọng điệu vẫn đầy quan tâm:

"Tam nhi con sao rồi, hôm qua bị sao lại thương nặng như vậy" nói đến đây phụ nhân đôi mắt có chút đỏ.

Thấy phụ thân như vậy hấn cũng cảm thấy không đành lòng, nhớ đến bà mẹ già hơn 60 của mình nổi lòng lại thấy chua chua, hấn chậm rãi đáp lại người phụ nhân kia:

"Hôm qua con đi lạc không may gặp phải một đàn chó 2 đầu bị rượt nên mới như vậy, mẫu thân yên tâm sau này con sẽ không vậy nữa"... nói xong hấn chăm chú nhìn người phụ nhân.

Người phụ nhân nghe xong cũng không nói gì chỉ lặng lẽ ôm hấn vào lòng mà khóc. Sau phải nhớ cẩn thận nhé tam nhi.

Hai người chăm cứ như vậy ôm nhau, hấn cảm nhận được sự yêu thương từ người phụ nhân làm hấn lại nhớ lại nhiều kỉ niệm với người mẹ già kiếp trước, nhớ lúc con bé mẹ công đi chơi, tới lúc trời mưa đông giá rét chỉ có 2 mẹ con nằm chung nhau ổ rom, rồi hấn vào thành phố kiếm tiền. Hai mẹ con cố gắng kiếm tiền nhưng vẫn không đủ trả tiền nợ cho người bố nát rượu thích cờ bạc của hấn.

Càng nghĩ hấn càng thấy thương tâm, tâm đau như cắt, giờ hấn chết đi rồi thì người mẹ khốn khổ đó phải làm sao?, làm sao để quay về? lúc về rồi thì mẹ có còn không? những câu hỏi vẫn vơ đan xen vào nhau cho tới khi người phụ nhân không ôm hấn nữa thì hấn mới tỉnh lại.

Phụ nhân nhìn hấn đang ngẩn ngơ thì cười khẽ rồi xoa đầu hấn rồi nói:

"Tam nhi còn chưa khỏe thì nghỉ đi, lúc nào khỏe thì đến chỗ mẫu thân để tuyển thiếp thân thị vệ cho con" nói xong bà đi ra khỏi cửa i, không quên nhìn hấn lưu luyến rồi mới khép kín cửa lại.

Thời gian từ từ trôi qua hấn vẫn ở trong phòng dưỡng thương, nhưng đó chỉ là cái cớ mà thôi. Việc chính là hấn đang tìm phương pháp tu luyện nhanh và lên lịch trong tương lai. Haizza. hấn than thở "tương lai bế tắc à".

Suốt gần 1 tháng hấn cứ như vậy ngẩn ngơ cho tới khi cái hệ thống mắc dịch một lần nữa thông báo làm nhiệm vụ bắt buộc.

☞ NV bắt buộc: tìm lá cây ☜

☞ NV bắt buộc: Đào giun ☜

☞ NV bắt buộc: Đếm sao ☜

.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gian thương hệ thống

Đúng 1 năm hấn tới cái thế giới này, hấn mới ngồi dậy thì nghe thông báo mới

Thông báo: quà khuyến mãi 1 năm(1*thẻ đổi tên 1*giày agi 1*mảnh ghép quyền trượng thiêu đốt linh hồn (100 mảnh có thể ghép)

Tích phân ký chủ hiện tại là: 2650(đã trừ nợ cũ và 10% thuế VAT)

“Chu choa mạ oi, ta làm nhiệm vụ suốt 1 năm nha, 1 năm là 365 ngày nha, một ngày có 24h, một giờ ta làm được gần 10 nhiệm vụ, vậy mà lúc chỉ được

có 2650 tích phân, còn 100 ngày thì nó trừ đi trả nợ, hắc, cái hệ thống này quá hắc đĩ” – Nhìn thông tin của mình, hắc bực tức chửi má nó một cái, 2650 tích phân nhà chả biết làm được cái mẹ gì cho đời gì không.

Suốt 1 năm qua, ngày nào hắc cũng chăm chỉ làm nhiệm vụ ngày, hôm thì đào giun, hôm thì đếm sao, hôm thì tìm cây này, lá nọ, hôm thì ..blah..blah.. Hắc làm như thẳng đờ người khiến ai ai cũng nghĩ hắc có vấn đề về đầu óc...Haizz thật đau khổ mà.

Oh Shit

Thẻ đổi tên à há. chết mày nhé cái đóp shit hệ thống này. Sử dụng thẻ đổi tên.....

Ting..Ting..Ting

Thông báo: thẻ quá hạn sử dụng mong ký chủ không gian lận.

Trương Đức phun huyết 3 lít,hắc gào lên:

"hết hạn con tặng cho ta làm gì hả cái mắc dịch hệ thống"

Hệ thống: "quả khuyến mãi thì vậy thôi, tại ký chủ đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm làm gì? sống tới bạc lông chim rồi mà con không hiểu thời buổi bây giờ quả khuyến mãi thường hết hạn sao?"

Tr.Đức:... cạn lời

hắc suy nghĩ thôi cũng đành âu cũng là cái số, hắc kiểm tra cái giày không biết có đi được hay không nữa.

Item(giày tốc độ)- giá 45k tích phân, hàng không bán chỉ phát trong event trọng đại

Chỉ số:

+500 dame

+tele cách 1000m trong 3s

+ 100 agi

+ 100 tốc độ di chuyển

@@@ hắc cũng choáng rồi, không tin vào trước mắt, cái hệ thống này tốt từ khi nào vậy, hệ thống đúng là luôn thương mình mà mình không biết. hic hic. Thật cảm động quá, đang lúc hắc muốn cảm ơn HT thì nghe được thông báo hắc suýt chết tại chỗ.

HT: giày tốc độ Item thời hạn 7 ngày sau 7 ngày mong ký chủ gia hạn thêm để tiếp tục sử dụng.

10000 tích phân/Năm

Nghe xong thông báo hắc nằm xuống đi ngủ để tránh bị nội thương.

Cứ thế trôi qua được một tháng, suốt một tháng qua, Trương Thiên ngày nào cũng đến tâm sự hắc,

“Ca, ta đã đạt đến Luyện Bỉ Tam Trọng đỉnh phong rồi, bây giờ chỉ cần khí cảm và công pháp tu luyện nữa thôi”

+Tên: Trương Thiên – 11 tuổi

+HP: 2000/2000

+Sức chiến đấu: 290 (Tu vi +190 – Kỹ Năng +100)

"Đệ đúng là thiên tài có khác, sau này sẽ là một đại nhân vật"

"Hi hi, đệ cũng nghĩ vậy, thôi đệ về tu luyện tiếp, cố gắng mới có kết quả tốt"

"Vậy đệ đi á, khi khác qua nói chuyện tiếp nhé " tiễn thẳng tứ đệ đi hắc ra ngoài lượn cho mát mẻ.

Đang lúc này, con mập rần tỉnh lại lò đầu ra ngoài như lần trước, hắc đang chú ý quan sát con rần mập này thì một âm thanh của HT vang lên như sấm lên thanh.

Ting...

...

...

Keng

HT: Đồng hành của bạn lên cấp 10

chi số của tiểu đồng bạn:

+ str 4200

+agi 1680

+int 500

+Arm 105+20

kỹ năng bị động:

hồi máu điện +100hp/s

trâu chó +20Arm

phản dame + 20%

kỹ năng chủ động:

cú ngoạm mãnh liệt dame = str*2+1,5agi

phóng độc dame = int*3

Tổng lực chiến 43,5k

Nhìn một đồng số liệu Trương Đức muốn hỏi ai mới là nhân vật chính, con rắn mập này mà mạnh hơn hắn 17 lần có hơn. Sự tà ác bay lên, Hắn lại đang suy nghĩ nếu ăn con rắn này có thể tăng lực chiến không nhé, trong khi hắn đang nhìn con rắn chảy nước miếng thì con rắn như biết được suy nghĩ của hắn đã tấp 1 cú vào ngực hắn

"@.@.@.@ con bà mày, phản chủ à"

con rắn chỉ đáp lại hắn bằng ánh mắt khinh bỉ rồi lại chui vào trong áo ngù.

Hắn lăn lộn liên tục, vừa xoa ngực, vừa lải nhải định mệnh định mệnh định mệnh, khiến nha hoàn phải đi thông báo nhị tiểu thư.

Một lúc sau một cô gái thanh thuần chạy vội vàng đến, đây là tỷ hắn Lam Vũ sau 1 năm nàng đã khác xưa rất nhiều, bốt ngực ngực đi một chút và càng xinh đẹp hơn trước, nàng tới gần kêu gấp lên:

"Tam đệ có sao không", cô gái xoa khắp người hắn xem có bị thương chỗ nào không. Mãi mà không thấy vấn đề ở đâu cô gái hỏi người hầu thì người hầu cũng trả lời không biết. Cô gái gấp sắp khóc, loay hoay không biết làm sao. Lúc này hắn cũng thoát khỏi sự ngứa ngáy của con rắn mập cắn. Tâm lý hắn bây giờ đang mắng chửi tất cả loại bò sát không chân.

Hắn đã tỉnh nhưng không đứng dậy làm như vô ý đụng phải 2 quả núi của tỷ, đang lúc say máu thì hắn cũng thấy tứ đệ của hắn đang chạy tới đánh phải giả bộ đứng dậy làm như không có chuyện gì. Lam Vũ thấy hắn tỉnh dậy được thì rất vui, nàng lo lắng cho tam đệ ngực này gặp phải chuyện gì thì nàng cũng rất buồn, nàng gấp hỏi hắn:

"Tam đệ...đệ có sao không?"

Hắn chỉ nhẹ gật đầu rồi chạy như một làn khói về phòng dưới con mắt kì quái của mọi người.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mục tiêu mới

Hắn về phòng rồi đóng lại cũng chẳng lo người nào quấy rầy, bình thường hắn ở một mình,với tính cách mạnh mẽ ngày thường thì có thấp hương cũng sẽ không người hỏi thăm.

Đi cái giày tốc độ(phẩm chất truyền thuyết) vào thì hẳn chẳng cảm giác đẹp đi đâu mà hẳn cảm thấy nếu mọi người trông thấy có khi lại nghĩ hắn bị cong.Đôi giày màu cam lại còn thêu bướm bướm ở mỗi chiếc giày.

"Định mệnh"

"Cái này là đồ của girl mà, nếu không phải đồ xịn hẳn đã sớm tiêu hủy, tâm lý hẳn đang chửi má nó gian thương hệ thống,chấp mạch hệ thống, thần kinh hệ thống...bla..bla"

Vào shop hệ thống cần rằng mua cái chai thuốc sơn màu(Đen) vĩnh viễn giá 499 tích phân, một trận đau thắt trái tim của hắn, lại đi tong cả tháng làm nhiệm vụ. Sau khi sơn cái đôi giày thì hắn thở một hơi và cũng tiện xem tin tức cá nhân.

Ngay tại ý niệm của hắn muốn kiểm tra thuộc tính thì trước mặt hắn hiện ra một tấm màn hình trong suốt hiển thị:

☐⌘☐ Hệ thống khởi động hoàn tất ☐⌘☐

str 100

agi 50+100

int 50+5

điểm pont: 5

Hp:5100

Mp:3200

As: 40

Ms: 410

TL:100

Item: quần,áo +0(thường) 1% giảm dame

lam tinh kiếm+0(lam) +1000 dame(trọng thương nội tại +100 dame 25% xuất hiện)

nhân HP+1/Mp+0(thường) +5hp/s 3mp/s

giày tốc độ(Cam) +500 dame +100 agi + 100ms(tele 1000m trong 3s)

Cấp:5

Kĩ năng:.....

☐⌘☐ Lực chiến 12050☐⌘☐

Nhiệm Vụ ngày: (Hoàn Thành 10/10)(100 Tích Phân-10 EXP-100 Linh Khí)

Nhiệm Vụ cường chế: 1: Tạo thế lực bá chủ trong 100 năm

Nhiệm Vụ cường chế: 2: Tích lũy tài phú 1 tỷ ma thạch trong 100 năm

Nhiệm Vụ cường chế: 3: Thu Trần Vũ Thư làm tiểu đệ.

*Phản thưởng: Nhận bộ Hắc Diệu(Cam)

*Thất bại: Theo Ông Bà

.....

Mười ngày sau đó, hôm nay Thiên Ma Đế Đô vô cùng náo nhiệt người người qua lại tấp nập.Các quán ăn, quán trà người ra kẻ vào đông đúc hơn mọi

khi gặp nhiều lần. Bọn họ đến đây chỉ với một mục đích chờ đợi thông tin khảo hạch các con em em của Các đại gia tộc và hoàng thất.

Đó dường như là một thói quen phong tục ở nơi đây, tại cứ mỗi 1 năm, các gia tộc lại tổng khảo hạch một lần để xem con em mình tu luyện ra sao, rồi các người đứng đầu của gia tộc lại thi đấu với nhau chọn ra 100 người, tổng thành một cái bảng xếp hạng gọi là Địa Long bảng.

Còn khoảng 20 ngày nữa là diễn ra tỷ võ đại tái, hần cũng muốn đi xem náo nhiệt nhưng giờ thì phải bận cày cấy rồi, dù ở đâu ta cũng phải mạnh lên và có tiền, đòi chán hơn cả con gián..

Hần nói muốn đi ra ngoài du lịch cho đỡ buồn, nhưng cả nhà không cho đi sợ lại như lần trước, năn nỉ ý ôi mãi mới cho đi, nhưng vì đảm bảo an toàn nên cho 2 thằng đầu trâu vai gấu theo cùng, tỷ hần cũng muốn cùng đi nhưng tỷ võ sắp tới nên phải tu luyện để giành vinh qua cho gia tộc, sau một hồi ôm ấp thăm thiết thì hần cũng lên được xe ngựa, trước lúc đi may là hần cũng đổi được 2 nữ thị vệ chứ đi đường thì dài mà ngồi cùng với 2 gã y như con tinh tinh thì có mà tụt hết cảm xúc.

Mới ra khỏi thành thì hần bảo phu xe cho chạy đến Từ Vong Sâm Lâm, tuy 2 nữ vệ có vẻ khó hiểu nhưng trách nhiệm của các nàng chỉ là bảo vệ tam công tử nên 2 nàng chỉ thoảng qua rồi thôi.

Lại vài ngày trôi qua, nói thật chứ trong mấy ngày này Xuân Đức rất chi là nhàm chán, cái xe xóc lên xóc xuống muốn ngủ cho quên ngày tháng cũng không được, cơm nước thì không có ăn toàn ăn cái mẹ gì ích cốc đan, tiên sư thằng nào làm ra cái thuốc chết bầm thế không biết.

Nhiệm vụ hàng ngày thì đóng mắt rồi, mà nhiệm vụ chính thì xác định là đợi thời gian dài. Cả ngày chỉ biết ngồi ru rú trong cái xe ngựa mắc dịch kia mà nhìn lên nóc xem, vốn là muốn kéo 2 nữ vệ lên làm quen nhưng các nàng bảo chức trách không thể lơ là thế là 2 nàng cười ngựa đi 2 bên xe.

Buồn, chán nản vô cùng, mà trong khi quãng đường đi đến cái Từ Vong Rừng Rậm kia còn tận 5 ngày lận....Hần làm sao có thể chịu nổi đây!!!, hần lại mở hệ thống ra coi có gì hot hay không.

Vào khu giải trí trên mặt hình giả lập có 3 chữ rất bắt mắt và "" Kiếp Đò Đen" 1 vốn 4 lời maizo maizo,

☐☞☞☞ 1000 tích phân/ 1 lần quay ☞☞☞☐

" Tiền không phải là vấn đề quan trọng đối với anh, có chí làm liều ắt sẽ thành công cũng chả có quái gì chỉ là 1000 tích phân thôi mà, xem phát phần thưởng thế nào rồi quay phát cho nó máu."

☐☞☞☞ Phá Huyết Cuồng Sát(phụ trợ) ☞☞☞☐

☐☞☞☞ Ngưng Huyết Ly Hồn ☞☞☞☐

☐☞☞☞ Một thùng mì Hào Hào ☞☞☞☐

☐☞☞☞ Yếu sinh lý ☞☞☞☐

☐☞☞☞ Đồng hành Cực phẩm ☞☞☞☐

☐☞☞☞ LV Up 10 ☞☞☞☐

☐☞☞☞ Black King Bar(Cây gậy của người không lồ)☞☞☞☐

☐☞☞☞ Dạ hương * 100 ☞☞☞☐

☐☞☞☞ Thẻ đổi giới tính ☞☞☞☐

☐☞☞☞ Tăng cường sắc đẹp cho phái nữ ☞☞☞☐

☐☞☞☞ Rút ngẫu nhiên 5 lần ☞☞☞☐

☐☞☞☞ May mắn lần sau☞☞☞☐

Nhìn xong vật phẩm đạt được khuôn mặt của hần đen như đêm 30 tết, 9 món vật phẩm thì 4 món phé, hần cũng lo quay phải cái yếu sinh lý thì nguy, đòi trai 2 kiếp vẫn fa, chim vẫn chỉ dùng đề tiểu à nha.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chúc mừng bạn nhận *100 chai Dạ Hương

“Thích thì nhích thôi, anh sợ ai, quay trúng máy món ngon tỷ lệ vẫn cao hơn nhiều, người ta có câu CẦU PHÚ QUÝ TRONG NGUY HIỂM, liều ăn nhiều, cùng lắm thì đời này anh không lấy vợ là được chứ gì đâu, ba quý chín vài ông bà tổ tiên rồi hấn bắt đầu quay”

"Keng"

☐ \☞☞☞ -1000 tích phân ☞☞☞ ☐

"Keng"

☐ \☞☞☞ Dạ hương * 100 ☞☞☞ ☐

Xuân Đức nghe vậy, chửi ầm lên khiến người bên ngoài cũng giật nảy cả mình:

“Chết bà cm nó rồi còn rút cái gì đậu xanh rau má trà đá nước dừa gì mà lại chúng ngay Dạ Hương về gọi đầu à

Ồi gòi oi, ời lằng nước oi, ời thần linh oi, sao số con khổ thế này, ba mẹ không thương họ hàng ghét bỏ làm cả năm thiêu trong một khắc,con sống ăn chay mừng 1-15 mà sao lại nổi đời xử với con như vậy. @@@@."

Người ngoài xe:.....???

Sau khi than trời trách đất, trách ông bà mất linh, trách thần linh không phù hộ xong, hấn quyết tâm quay thêm lần cuối.

"Một khi đã quyết thì đừng hỏi mẹ Bạch Tuyết là ai."

Hấn ngó ra nhìn trời phát thấy trời trong xanh, mặt nước long lanh, cành lá rung rinh rồi quay vào xe nhắm mắt đưa tay chọn quay lần nữa.

"Keng"

☐ \☞☞☞ -1000 tích phân ☞☞☞ ☐

"Thiên linh linh, địa linh linh, ông bà hiển linh."

Khoảng 5 khắc sau...

"Nam Mô A Di Đà Phật lấy quan thế âm bồ tát phù hộ cho con...."

"Keng"

☐ \☞☞☞ Rút ngẫu nhiên 5 lần ☞☞☞ ☐

"Keng"

☐ \☞☞☞ Tăng cường sắc đẹp cho phái nữ ☞☞☞ ☐

☐ \☞☞☞ Một thùng mì Hào Hào ☞☞☞ ☐

☐ \☞☞☞ Đồng hành Cực phẩm ☞☞☞ ☐

☐ \☞☞☞ Phá Huyết Cuồng Sát(phụ trợ) ☞☞☞ ☐

☐ \☞☞☞ Ngưng Huyết Ly Hồn(phụ trợ) ☞☞☞ ☐

Đang lạy thần linh, mới chuyển qua lạy thi bình, bỗng nhiên nghe được âm thanh này hấn đứng dậy bay ra khỏi xe kêu to:

"Phát, lần này anh phát, đúng là một phút bốc đồng cả một đời hốt bạc hớ hớ hớ "

Phu xe:???

Hai thị nữ thì ngẩn ngơ nhìn người thiếu niên vừa bay ra khỏi xe lâm bầm y bị thiếu năng: "Tam thiếu gia phi hành. Tại sao lại bay được? không phải thiếu gia không có tu vi sao?" trong suy nghĩ của các nàng phải tới nguyên anh mới có thể phi hành, hoặc nói thiếu gia là đại cường giả nguyên anh??

Vừa bay vừa chạy lên đỉnh núi hét to một tiếng:

"Trời xanh mây trắng nơi này có anh a ha ha ha ha"

Bình tĩnh lại chút hấn click nhận quà:

☐ \☞☞☞ Dung dịch tăng cường sắc đẹp cho phái nữ * 1 Tự động sử dụng ☞☞☞ ☐

, vốn hấn bây giờ nhìn đã rất nương khang rồi, gia tri thêm dung dịch nhìn hấn y một thiếu nữ mỹ lệ, má phấn môi hồng, may là bây giờ hấn chỉ hơi cảm nhận thôi chứ không có cái gì mà soi nên không thấy sao cả, nếu bây giờ mà thấy có khi lại chết vì xúc động, không để ý đến thân thể thay đổi hấn nhận phần thưởng còn lại.

☞☞☞ Phá Huyết Cuồng Sát(phụ trợ) ☞☞☞☞

☞☞☞ Ngưng Huyết Ly Hồn(phụ trợ) ☞☞☞☞

"Học tập ngay và luôn"

☞☞☞ Thành công ☞☞☞☞

Phá huyết Cuồng Sát Lv1 + 1000 dame

+500 phòng

Ngưng Huyết Ly Hồn Lv1 +10000 Hp +1000 Mp +100 TL

+120 As (gia cố phòng ngự linh hồn dame magic -25%)

☞☞☞ Chiến lực 42050 ☞☞☞☞

Lúc hấn mới hoàn sự sung sướng ấy lại mở mắt ra ngay trước mặt một con nhóc khoảng 6 tuổi quan sát hiện ra thông tin:

☞☞☞ Vũ Y☞☞☞☞

Hp 20000

Mp 15000

As 2000

Ms 820

Kĩ Năng: Âm sát Lv8(Max 20)

Độc Lv3 (Max 20)

Tiềm Hành Lv9(Max 20)

Bạo kích Lv5(Mã 15) + 25%

☞☞☞ Nguyên Anh Hậu Kỳ☞☞☞☞

☞☞☞ Chiến lực 75000☞☞☞☞

"Địch"

Đang tự sướng lòi ra con nhóc trâu gấp đôi hấn, làm hấn cảm xúc xuống dốc không phanh. Đang buồn hấn cũng không hỏi han gì con nhóc cả thời gian còn dài lo gì, cứ như vậy ôm nó lại chỗ xe ngựa

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tiểu thư ta bảo vệ người

Lúc hấn trở lại xe ngựa lại làm mọi người ngẩn ngơ lẫn nữa, nếu không phải thấy nhà mình tam công tử bay lên ngọn núi rồi đi xuống còn mặc nguyên y phục lúc trước thì họ còn cho mình nhầm người cơ đấy.

Công tử bây giờ mi thanh như họa. má hồng môi đỏ tuy trên người còn mặc một bộ đồ đàn ông nhưng vẫn thể hiện vẻ mỹ lệ khiến 2 nàng cũng đỏ kị.

Một thị vệ hỏi:

"Công tử bé gái này là tại sao ở đây vậy?"

Hắn trả lời gọn lỏn: Nhặt trên núi về. Vào xe ngựa hắn nói vọng ra thêm một câu: "Lên đường tiếp, đi nhanh về sớm mà còn ăn cơm, nuốt ịch cốc đàn nhiều ta sắp theo ông bà rồi."

Phu xe:??

Thị vệ: "ông bà công tử ở phủ chứ ở đâu, theo đi đâu thì liên quan gì đến ích cốc đàn."

Xuân Đức: "..."

.....

Xe sắp đi đến vùng thâm lâm, Xuân Đức thấy chán ngồi xe nên bỏ lại tiểu nha đầu VŨ Y trong xe nằm ngủ còn hắn thì ra cười ngửa với thị vệ để ngắm phong cảnh, mới vừa đi đến đầu rừng Từ Vong Sâm Lâm thì có vài chục thằng trẻ trâu ra tuyên bố vùng lãnh thổ.

Bước ra ngoài đại hán hết lớn:

"phụ nữ và túi tiền ở lại đàn ông đi nhanh"

Nhìn thông tin mấy con gà công nghiệp học đòi đi làm sơn tặc hần cũng ngại dây dưa,

☐ ☐ Sơn tặc đầu lĩnh ☐ ☐

Hp 2000

Mp 0

Kĩ năng: chém búa lua xua

Chiến lược 1750

Hắn né qua một bên rất không có nghĩa khí, bỏ qua mọi người và đi thẳng vào Sâm Lâm.

Đầu lĩnh quát lớn ngăn cản Xuân Đức: "đi đâu đứng lại, đi theo bọn ta"

Xuân Đức nghi ngờ đạo: không phải bỏ qua đàn ông sao, ta tuy chưa là đàn ông nhưng cũng là thanh thiếu niên cũng được thông qua chứ?

Son tắc chỉ nhìn với hân bằng ánh mắt xem thường và tham lam, xem bọn ta là ăn shit mà lớn lên à, mà không phân biệt được nam nữ, nghĩ khoác cái áo của nam nhân thì thành đàn ông chắc.

Phu xe: "..."

Thị vệ: "....."

Hắn thấy những cặp mắt kia thì khóe miệng co giật, cúc hoa căng thẳng, tâm lý thầm nghĩ hôm nay có liều cái mạng già cũng phải bảo vệ trong trắng bản thân. hic hic.

Đang lúc hần muốn sai Ám nhiên tiêu hồn chương cho cả bọn mù rồi mới hành hạ, kiểu như đánh chó mù đường thì từ đâu nhảy ra 5 nam 2 nữ, một gã đi đầu giống y tiểu bạch kiểm chạy lên trước và nói:

"Tiêu thư đừng sợ có ta bảo vệ"

Xuân Đức khòe miệng co giật lần 2, tâm lý đang thóa mạ 128 đời tổ tiên cái thằng trước mặt, cả nhà người mới là tiểu thư. Đậu đen hấn than thảm "Cuộc đời thật lắm triền miên. Có sao cứ gặp lũ điên thế này!"

Mà càng nhìn tên này càng khó ưa, người gì mà xấu,xấu tới pitexco, xấu solo không đối thủ,xấu đến lục đục nhân gian, tiêu tan nhân thế, xấu đến thương để cũng phải chê cười,xấu đến lòng người căm phẫn,cái loại này ra đường mà vẫn sống đáng lý ra thì trời không đánh thì thánh cũng đâm, mưa lâm râm cũng bị chết đuối mới phải.

Do tâm lý bức xúc hẳn không thèm đáp lại, vùn hết sức mạnh tung ra ""Ám nhiên tiêu hồn chương""

vé bones son tặc, dưới cái nhìn không chớp mắt của mọi người một bàn tay màu đen đập lên người gần 50 son tặc, trong chớp mắt chỉ còn lại khung xương trắng hếu dưới nền đất.

Hắn quay lại lên xe ngựa hô một câu: "Đi". người phu xe và 2 gã thi vệ cũng không biết làm sao cứ ngu ngu mà theo lời hắn đi vào Tử Vong Sâm Lâm.

Qua một lúc nhóm 7 người kia mới hồi thần lại, 2 cô gái kinh hô:

"Vị tỷ tỷ kia là tu vi gì sao mạnh vậy"

4 người nam còn lại thì vẫn lặng yên không nói gì, người lúc trước lại gần muốn bảo vệ người đẹp tên là Lăng Vân cũng là người có tu vi cao nhất "Tiên thiên hậu kì" cũng là nhân vật phong vân ở đế đô, hần từ từ tiến lại chỗ xương khô, ngồi xuống xem xét. Bất giác hần cau mày lại, đứng dậy và gọi mọi người đi vào Từ Vong Rừng Rậm.

Lần này 7 người bọn họ vào đây là để rèn luyện cấp tốc chuẩn bị cho đại hội sắp tới, vốn là đang đầy tự tin nhưng gặp một hồi lúc này hần cảm giác bị đá kích.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vào trong sâm lâm

Đi một lúc lâu nhóm 7 người dưới bầu không khí ngột ngạt cuối cùng có người gọi ra vấn đề.

"Ca, cô gái kia là ai vậy?"

Người nói chuyện là một tên mập có đôi mắt hí hí trông rất gian manh. Hần tên Lăng Sơn, tu vi tiên thiên sơ kì, trong đội ngũ tuy hần tu vi thấp nhất nhưng hần tiếng nói vẫn có ít trọng lực, trong đội 2 cô gái cũng tu vi tiên thiên trung kì là thiên tài của triệu gia, tên Triệu Nhã và Triệu Như, còn 3 người còn lại phân biệt là tam hoàng tử, Trương Cường, Trương Thanh.

Lăng Vân đạo:

"Ta cũng không biết là ai, nhưng xe ngựa có dấu hiệu là của Trương gia, chắc là người Trương gia"

Mọi người đều nhìn hai tên người của Trương gia.

Trương Cường lắc đầu: ta cũng không biết, ta là dòng thứ nên không rõ lắm. Mọi người đều gật gù đầu. Đúng lúc này Trương Thanh la lên:

"Ta biết là ai rồi, thảo nào thấy quen mặt vậy, là Tam thiếu gia"

Phụt

Mọi người đều nhìn hần với ánh mắt soi mói, chắc tên này lúc này bị dọa sợ nên giờ ngu luôn rồi.

Trương Thanh rất ủy khuất vì mọi người không tin nhưng hần cũng đành chịu.

.....

Đoàn người Xuân Đức cuối cùng cũng đã dừng lại, mọi người nhìn hần đầy sùng bái, thị vệ hỏi:

"Thiếu gia bây giờ làm gì?"

Hần đang bực mình vẫn chưa tiêu tan nên lườm nữ thị vệ một cái đạo:

"cứ nghe theo ta là được, ta làm gì cấm được tiết lộ với mẫu thân ta, nếu dám nói ra, hắc hắc hắc hắc, nam thì chặt tứ chi rồi nuôi trong bình, nữ thì cho uống thuốc rồi bỏ vào ổ ăn mày, nghe rõ chưa?"

Mọi người đánh cái lạnh run đồng thanh kêu: Rõ, tam thiếu gia.

Xuân Đức: "tốt ba người các người lấy thân đi dụ quái vật tới gần cái khe này là được"

Ba người bất đắc dĩ lĩnh mệnh, không biết thiếu gia muốn chơi trò gì nữa?

Trong lúc ba người đi dụ quái vật thì hần mua từ trong hệ thống thuốc hồi phục thể lực, còn 266 tích phân, hần mua 200 bình TL, 33 bình HP, 33 bình MP còn Vũ Y thì lược trận thôi, chứ mà vào đánh quái cùng thì bản thân có mà hít gió tây bắc,

.....

Khoảng 2 chén trà sau 3 người quay lại với thân tàn ma dại, máu me khắp người, hần thấy mà cũng hoảng, hần vội nói 3 người các người băng bó rồi vào

"Go"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Khủng bố tiểu Vũ Y

Hết lên một tiếng cho có khí thế, hấn lấy lam tinh kiếm ra nhằm vào con Tinh Tinh to mà lao đến, lao đến quá nhanh nên khi con Tinh Tinh cho một phát đâm hấn tí nữa theo về với ông bà ông vãi làm hấn tí nữa đái ra quần, thoát một kiếp nhìn vào cái hố to do cú đâm thì mồ hôi ứa ra, cũng chưa chém nhau với quái thú có trí khôn như vậy bao giờ nên hấn chỉ dựa vào kinh nghiệm chơi game nhiều năm mà phang.

Mới quay đầu nhìn lại thì cúc hoa căng thẳng, con địa long kia cũng đã lao tới, 2 con quái tinh anh cùng lao lại làm hấn phản xạ nhảy qua đầu con địa long, do hấn đang tập bay nên lúc chiến thế này không dám dùng, 2 con quái lao vào nhau tạo ra từng đợt rung mặt đất tiếng hú thảm của bọn nó.

Hai con quái tuy bị thương nhẹ nhưng cũng không ăn thua

-4000 crit

-3000

vết thương của tụi nó đang hồi dần lại, may nhờ cái giày(cam) tăng tốc độ mới dậy được với 2 con này, càng đánh hấn càng đuối, lo là tí thì bị đánh đoàn ngay nóc liên tục mấy bình máu, thể lực hấn mới kéo được hơi tàn chiến tiếp, lúc này nhớ đến con rắn mập chết tiết thấy đồng hương sắp ra đi rồi mà vẫn còn ngủ, hấn thở dài Vô Phúc. Chỉ mong Vũ Y nhanh làm thịt con Chó 5 đầu, tâm lý hấn đang cầu trời khẩn phật cho hấn qua kiếp này.

.....

Xa xa nhóm 7 người cũng tiến vào đến khu vực trung của sâm lâm nghe tiếng động lớn nên cùng kéo nhau xem là xảy ra chuyện gì.

Đứng phía trên ngọn núi gần chỗ Xuân Đức đánh quái, bọn họ lại thấy một màn kinh dị, thấy 1 thiếu nữ và một tiểu nha đầu đang quần nhau với 3 con quái vật to lớn, mọi người không khỏi nuốt nước bọt liên tục

Lăng Sơn nói:

Đại ca cho ta hỏi thật một câu, những con quái vật kia là cấp bậc gì?

Lăng Vân không trả lời hấn đang quan sát cuộc chiến.

Triệu Nhã bên cạnh nói:

Thiên bạo ma viên, Địa hành long, Địa ngục khuyến biến dị, nghe nói tất cả bọn nó ở chỗ sâu trong sâm lâm, tuy không là mạnh nhất nhưng cũng là bá chủ một phương có tu vi ít nhất là nguyên anh cảnh đại năng.

Mọi người ngay cả Lăng vân cũng phải hít một hơi khí lạnh, ba con quái vật mạnh như vậy 2 người dưới kia có tu vi gì? bây giờ hấn có lòng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng không dám, nếu hấn mà dám xuống chỉ cần không may bị mấy con ma thú kia giẫm một cái cũng lia đời.

Mọi người yên lặng xem kịch chiến hiểm thấy của nguyên anh cảnh. máu thịt ma thú bay tứ tung, quần áo của thiếu nữ kia cũng rách tả tơi, nhưng vẫn cầm thanh kiếm phát ra lam quang kia không ngừng vung chém.

Người ngoài cuộc thì nhẹ nhàng con Xuân Đức đang say máu chém quái thì ngu người rồi, đánh nó được 1k máu dính một quyền mất mẹ nửa bình máu, đang lúc chém nhau điên cuồng thì hấn nghe được thông báo hệ thống:

☞☞☞ Vũ Y thu phục được thú chiến lực chiến tăng mạnh ☞☞☞

☞☞☞ Chiến lực 125000 do chiến thú bị thương nặng cần điều dưỡng ☞☞☞

Nghe được vậy hấn hét lớn: "Vũ Y nhanh, không nhanh là không gặp được ca ca của muội nữa đâu"

Ở phía xa một cái bóng xanh lam bay tới như tia chớp, không nhìn thì thôi chứ vừa nhìn khoe miệng hấn co giật liên hồi, Vũ Y cũng không dùng vũ khí gì chỉ có 2 nắm tay đâm liên tục vào đầu con địa long khiến nó rú thảm thiết.

- 2700 bạo kích

- 2700 bọ kích

-1000 trứng độ

-2000 suất huyết

- 2700 bọ kích

-1200

-1200

- 2700 bọ kích

-1200

Nha đầu này quá tàn bạo, sau này phải đối tốt hơn với nha đầu này mới được, thấy con quái đang ngắc ngoải hẳn vội la lên:

"Đừng vội giết đề ca ca" hắn nói tuy nhanh nhưng không nhanh bằng tay Vu Y hắn chưa nói xong thì con quái cũng lên thiên đàng.

☐ ✎ Vũ Y đánh chết Địa long tu vi lên Nguyên Anh viên Mãn lực chiến tăng mạnh ✎ ☐

Vũ Y suy nghĩ một chút nghĩ rằng ca ca bị 2 con ma thú đánh cho bầm dập te tua sơ mướt nên muốn tự tay chém giết để giải hận, mình lỡ tay giết mất là mình không ngoan, thôi thì bắt cái kia Đại khối đầu cho ca ca,

Vũ Y bay lại chỗ ca ca tham gia đánh hội đồng.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đạt được danh hiệu Phá Huyết

Cô Vũ Y tham gia nên con tinh tinh kia sau vài hiệp móc lổp và quật xích đã nằm xuống, nhìn con quái đang nằm yên trên sỏi đá chỉ còn một hơi kia Xuân Đức lấy làm mừng, nhìn Vũ Y gật đầu một cái tỏ ý khen ngợi, còn hắn thì sải kỹ năng thiên phú lên con quái tinh anh này

 Win Duel + 100 dame

☐ Lần đầu giết quái tinh anh nhận danh hiệu Phá Huyết ☐

☐ Nhân được Tử tinh kiếm (Tím) Nhân được kĩ năng quân công Thiên Hoan Chương ☐

□ Lv Up 18 □

Liên tục thanh âm vang lên khiến óc hần long ra, yêu cầu tất tểng mà hệ thống chưa có mục cài đặt nên đành chịu, hần đang mệt gần chết nhưng vẫn rất cảnh giác, sợ bị đánh lén thì lại làm cô hần dã rứt. Thấy ngọn núi xa xa có mấy cái đầu lấp ló, hần nghiêng đầu qua Vũ Y ra hiệu.

Vũ Y mắt sáng lên nhưng ánh sáng tím kì di ẩn thân rồi biến đi nơi nào mất, sau mười mấy hơi thở thì nàng đem 7 tên từng gặp lần trước lên mặt đất.

Thấy mấy người này Xuân Đức mắt lóe lên những tia sáng kì dị, nhìn bọn này ăn mặc chắc là rất có tiền suy nghĩ có nên hay không bắt cóc tổng tiền đây. Mọi người nhìn thấy ánh mắt tham lam và nụ cười tà ác kia cảm thấy gió lạnh hiu hiu, rùng mình liên tục, bọn họ cúi thấp đầu xuống để lấy lại bình tĩnh, đang định thỉnh giáo tôn tính đại danh của 2 vị tiền bối trước mắt thì đã nghe Xuân Đức hỏi:

"Các người là ai? làm gì ở đây? mà thôi vấn đề này không quan trọng, quan trọng là nhà các người có giàu không?"

Lăng Vân mới vừa mở miệng nêu ra tên tuổi thì bị Xuân Đức lấy băng dính mua từ hệ thống bịt miệng lại, hần chỉ phát ra tiếng rên ư ư.

Xuân Đức nói: "nhìn cái mặt đã thấy ghét, đồ tiểu bạch kiểm, nằm ở đó mà đợi người nhà đến chuộc không thì ta bán ngươi vào thanh lâu."

Mọi người: "....."

Sau đó 4 đồng thanh đáp lại: "thưa tiền bối gia tộc bọn tiểu bối rất giàu, kính xin tiền bối hãy khoan dung. Tâm lý mọi người thì ủy khuất chết rồi tự dung làm việc không đầu lại lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm này, nguyên anh cường giả giết bọn hèn cũng không ai nói gì huống chi đây là sân lâm."

Xuân Đức chỉ thấy 4 người đắp con 2 gĩa thì không, hấn liếc mắt nhìn sang, không đợi bọn họ lên tiếng hấn đã trối hết mọi người lại ném vào hang, dù sao cũng có 4 con cá to rồi, 2 con còn lại không có cũng chẳng sao!!! không có tiền thì bán vào thanh lâu là xong hết.

Trong hang tối, 3 người bọn thị vệ và phu xe đang chữa thương thì nghe

Bịch...Bịch...

nhìn lại thấy 7 thiếu nam thiếu nữ bị trối bịt miệng phong tu vì đang nằm trên mặt đất, ba người nghi hoặc nhìn về nhà mình thiếu gia lên tiếng hỏi:

"Tam thiếu gia bọn họ là ai?"

Xuân Đức nói: "son tặc mới bắt được, đừng hỏi nhiều coi chừng bọn hấn ta vào chữa thương, mai phải về để đồ gấp, ta đã hứa đi cỗ vũ cho tỷ tỷ ta"

Hộ vệ: "Vâng, Tam thiếu."

Nhóm 7 người bây giờ đã xác định được vị tiền bối kia là nam, nhưng vẫn nghi hoặc sao lại có nam tử xinh đẹp như vậy, đầu toàn dấu chấm hỏi.

Lôi kéo Vũ Y vào trong tìm tạm cái tảng đá lớn nào đó ngồi lên tĩnh tâm, tiện thể xem luôn mấy cái vật phẩm đạt được.

☞☞☞ Tử tinh kiếm+0 ☞☞☞

ATK: + 5000

AS: + 120

Bị động: bạo kích x3 có 25% cơ hội xuất hiện

choáng nhẹ 0.5s/ hít 10% cơ hội xuất hiện

Chủ động: choáng 2s(hồi 10 tiếng).

☞☞☞ Phá huyết ☞☞☞

+5% sát thương

☞☞☞ Thiên hoan chương ☞☞☞

Chủ động: quần công, giảm né tránh của mục tiêu, gây hiệu quả đánh bay nhẹ.

Học xong võ tích, cùng sử dụng danh hiệu thì lực chiến hấn tăng lên cũng khá cao

☞☞☞ Chiến lực 82000 ☞☞☞

hấn cảm giác mình sắp thành lão đại trong thiên hạ rồi, mang theo vui vẻ hấn ôm Vũ Y rồi cùng ngủ.

Một đêm cứ thế trôi qua.

.....

Sáng hôm sau

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thiếu gia người này là Lăng Vân, gia chủ Lăng gia nhi tử không thể bán vào lầu xanh được

Hấn tỉnh dậy lôi kéo Vũ Y theo chuẩn bị lên xe ngủ tiếp, hấn đi vào trong góc tối son động lấy một loạt những cái bao đen ra chòm hết 7 con dê hôm qua mới bắt được, tiện thể hôm đi về để đồ bán luôn 3 cái thằng không có chất dinh dưỡng nào vào lầu xanh, kiếm chút tiền, dù sao chân muỗi cũng là thịt.

Ném 7 người vào cuối góc xe hấn lại nằm vào cái giường trên xe cùng Vũ Y ngủ tiếp, hấn chỉ dặn phu xe là khi nào tới thanh lâu gần nhất thì phải kêu hấn dậy.

Xe đi như bay, bọn ngựa kéo thì bị mất tích ở đâu rồi, chắc là lúc ma thú hỗn loạn nên chạy mất, bây giờ kéo xe là Chó địa ngục 5 đầu, vài ngày sau xe chạy về đế đô, xe ngựa đang dừng trước một thanh lâu nổi tiếng tên là Thúy Tiên Các

Phu xe nhỏ tiếng gọi: "thiếu gia tới nơi ngài cần"

Xuân Đức ngó cái đầu ra quan sát chung quanh thì ờ một cái.

Phân phó 2 thị vệ vào mời bà chủ của cái thanh lâu này ra nói chuyện làm ăn. Không lâu lắm một người đàn bà chạy tới vừa chạy vừa làm rớt lóp phần trên mặt. Trông trông quá trời.

Khi nhìn thấy hán mụ tú bà này liền nói: "Không biết cô nương có việc gì cần tìm? vừa nói mụ già này vừa đánh giá hán."

Úc chế xung động đập phát chết luôn con mụ trước mắt hán nói: "Bán người"

Không đợi bà chủ kia trả lời hán đã xách 3 tên không có dinh dưỡng ra bỏ cái túi đen trên người bọn chúng ra ném trên mặt đất, dưới cái nhìn ngây ngốc của mọi người hán nói: "kiểm hàng rồi cho giá đi, tuy không phải là nữ nhưng mấy người này có sức trâu, còn tu vi tiên thiên chắc hẳn sẽ được mấy người góa chồng nhân yêu thích."

Mọi người ở đây ai cũng không nói chỉ nhìn đến mấy người thanh thiếu niên ở dưới đất.

Xuân Đức thấy mọi người đang đánh giá mấy con dê của hán mãi mà không ý kiến gì, hán không muốn dây dưa nữa hăng giọng nói: "tuy tiên thiên tu vi yếu chút nhưng cũng không tới nỗi bán không ai mua cho không ai lấy chỉ, nói giá đi tiểu gia giảm giá cho 5%".

Tú bà: "....."

Thị Vệ: "....."

ba người dưới mặt đất khóc không ra nước mắt, đây là cái thế đạo gì à, người thừa kế của đại gia tộc và thanh niên tài俊 bị bắt đi làm kỹ nữ, còn bị bán giảm giá, cho dù người là nguyên anh đại năng cũng không tâm hồn đen tối như vậy chứ.

Lúc này hai người thị vệ mới trong con đại mộng tỉnh lại đồng thanh nói:

"Thiếu gia người này là con trai Lăng gia chủ nhi tử không thể bán vào lầu xanh được"

Xuân Đức nghi ngờ đáp: "Lăng gia là cơ?"

Lần thứ 2 mọi người yên lặng.

Sau khi được thị vệ phổ cập các đại thế gia trong đế đô hán mới ý thức được hán một chút nữa bán phá giá một con cự mậ dê, bỗng nhiên hán cười lên trông quá u là xinh đẹp càng đậm thêm bản chất tà ác "hồ hồ hồ kiếm lời".

Mọi người nhìn thấy nụ cười này bỗng nhiên có dự cảm bất tường, hán vung tay lên kéo 4 người còn lại ra. Mọi người lại lần nữa chết lặng, ngay cả hoàng tộc cũng bị bắt, đạo này phụ nữ xinh đẹp thật âm hiểm.

Sau khi biết được giá trị của mấy con dê này hán không ý định bán nữa mà là muốn tâm sự tình cảm với 7 người.

Gọi 7 người lên xe, hán lên tiếng trước:

"Ha ha ha ha, mọi chuyện là hiểu lầm mà thôi, lo lắng mọi người trước bị thương nên mới làm như vậy?"

7 người tâm lý đang phun nước bọt Xuân Đức nói lời bịa đặt, nhưng bên ngoài vẫn nói: "Cảm tạ tiền bối ân cứu mạng, sau này sẽ có hồi đáp, không biết tiền bối tôn tính đại danh."

Xuân Đức đạo: "Tiền bối thì không dám nhận, ta là tam công tử của Trương gia, đã mọi người cảm tạ thì ta cũng không chối từ làm gì, đây là giấy ghi nợ 10 ức kim tệ của mọi người có dấu vân tay xác nhận, hi vọng mọi người nhanh đưa món tiền nhỏ".

7 người lại haha một hồi lòng thầm mừng. mặt đâu, khí độ đại tu sĩ nguyên anh đâu, nhưng bọn họ ngạc nhiên hơn là tam công tử nhà họ Trương lại là người cực phẩm như vậy?

Trong lúc bất tri bất giác mọi người cũng vui vẻ nói chuyện với nhau. Bỗng nhiên âm thanh của hệ thống vang lên:

☐☞☞☞ Độ hảo cảm của Lăng Vân +50 ☞☞☞☐

Hán muốn xem cái độ hảo cảm này làm cái mẹ gì?

+ -100 -> -50 là thù cướp vợ, giết người thân, hay làm gì, muốn thật ngay lập tức.

+ -49 -> -31 là đã động sát ý nhưng vẫn còn tình chưa giết vội.

+ -30 -> 21 cực kì ghét

+ -20 -> -11 là ghét.

+ -10 -> -1 là hơi ghét, không ưa.

+ 0 -> 19 là mới quen biết.

+ 20 -> 49 là là bạn bình thường.

+50 -> 59 là quý.

+60 -> 69 là bắt đầu có cảm tình.

+ 70 -> 79 cảm tình mãnh liệt hơn.

+80 -> 89 đã thích mình.

+90 -> 99 thích làm gì thì làm.

+100 sống chết về mình.

ngay lập tức hấn cảnh giác về phía tên Lăng Vân kia hấn sẽ không phải gay chứ.

....

buổi tối thì cũng về tới nhà, chia tay với mấy đứa hâm hấp và một thằng có nguy cơ bị Cong xong, Xuân Đức kéo tay Vu Y đi vào nhà, còn con kị sủng của Vũ Y thì đã cất vào không gian chiến thú hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Các người đánh nhau còn ta xem là được

Sau khi nhận diện được thiếu nữ trước mặt là con trai của bọn họ thì gia đình 5 người mới nói chuyện những ngày gần đây, hỏi thăm lẫn nhau xong với người thân thì mọi người mới chú ý tới nha đầu núp sau lưng tam công tử. Mẫu thân hấn lên tiếng:

"Tam nhi cô bé này là ai vậy?"

Hấn cũng nói đơn sơ giản lược về nha đầu Vũ Y này, đại khái là thấy cô bé dễ thương, đáng yêu như vậy mà bị bỏ rơi nên hấn đem về sau này làm cô dâu tương lai của hấn.

Mọi người cũng không nói gì chỉ đánh cái ha ha rồi thôi, lẽ ra mẫu thân hấn muốn nhận cô bé làm con gái nuôi nhưng vì ý nghĩ nuôi con dâu từ bé của hấn nên bà cũng từ bỏ.

Cuộc trò chuyện kéo dài tới nửa đêm thì mới ai về phòng người nấy. Hấn cũng kéo Vu Y về cùng đi ngủ, dù sao nha đầu không chịu ở với mẹ và tỷ tỷ hấn.

.....

Nhật nguyệt luân phiên.

.....

Hôm nay là ngày tỷ võ chọn ra cái Địa bảng gì đó, hấn không tham gia nhưng đi cổ vũ cho đại tỷ, còn đại ca hấn cũng là kim đan cảnh rồi nên không tham gia, nếu muốn tham gia xếp hạng cho kim đan thì đợi 3 năm nữa, thiên bảng mới tổ chức.

Sau khi tỉnh dậy hấn cũng chẳng thèm soi gương gì, đi súc miệng, lau mặt cho hấn và Vũ Y rồi mang theo một đám chân chó ra ngoài phủ, vừa đi vừa hát.

"Người ta xem võ có đôi

Còn tôi thì lại đơn côi một mình"

Bọn thị vệ: "..."

Vũ Y thì ngó xem hấn nàng cũng hèm biết ca ca mình lại phát cái gì thần kinh. một đoàn người 12 người đi ra phủ, tiến tới thẳng nơi tỷ võ.

.....

Đế đô Võ Trường, hiện tại nơi đây đang chật ních người, hầu như tất cả mọi người thiếu niên tài俊 trong các gia tộc lớn đều ở đây đều tập trung tại nơi đây.

“Hôm nay đã đến thời gian Tỷ võ tất cả mọi người từ 30 tuổi trở xuống bốc thăm, đánh đôi kháng 50 cặp một lần cho tới khi chọn ra 100 người mạnh nhất”

Ngay tại lúc mọi người đang nhốn nháo bàn luận thì một thanh âm lạnh lạnh vang lên, chỉ thấy một lão nhân có đôi mắt y loại bò sát đang đứng trên chủ đài đang nói ra một cách kì dị, tiếng nói kèm theo chút âm lãnh khiến nó truyền đi toàn bộ diễn vũ trường khiến tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, ngay lập tức dừng lại và làm theo lời lão nhân có vẻ tà ác này.

Sau khi nói xong, lão nhân đến bên một vị ngồi ở trên ghế chủ vị nhẹ nhàng nói: “Mời gia chủ của 5 đại thế gia và hoàng đế bệ hạ đại diện hoàng thất “Mời các vị”.

6 người ngồi lên ghế chính, hoàng thất chủ vị, sau đó hoàng đế Hoàng Vô Cực lên chém gió đôi lời:

"Hôm nay tỷ võ chọn nhân kiệt, mọi người hãy cố gắng hết sức trăm vị trí đầu có to lớn tương thưởng.

“khảo hạch bắt đầu”

Tiếng hô vang chấn động toàn trường, có người hưng phấn không thôi, có người lo lắng vô cùng.

“Người đầu tiên”

“Triệu Tiến – 20 tuổi - Tu vi Tiên Thiên sơ kỳ”

Sau tiếng gọi, chỉ thấy một tên thanh niên khác trông vô cùng tuấn tú, mặc một bộ trường bào màu lục, mặt vênh lên trời, trông vô cùng đắc ý đi lên trên đài.

“Truyền linh khí vào Hắc Thạch” - Lão giả chủ trì nhắc nhở một tiếng.

“1,2,3,4,5... 5 vạch Tiên Thiên Trung kỳ, có tiền bộ, thưởng Kinh Cực Đan” Chỉ thấy khi Trương Hào đặt tay vào Hắc Thạch thì nó hiện lên từng tia sáng, tổng có 5 tia.....

(Kinh Cực Đan, 4 chuyển đan được, phụ trợ tu luyện dưới Kim Đan cảnh giới.)

“Người tiếp theo”

“Lăng Tinh – 20 tuổi. 4 vạch – Tiên Thiên sơ kỳ, vẫn vậy”

"nhưng ai dưới Tiên Thiên không có tư cách tham gia tỷ võ thì rời đi vũ trường" Lão giả lại lên tiếng.

Rất nhiều người buồn rầu rời đi chỉ có thể đứng bên ngoài xem cuộc vui.

.....

Về phần Xuân Đức lúc hấn đến vũ trường thì thấy người không là người Oxi cũng thiếu đề mà thờ nữa,hấn quay đầu lại nói với tên thị vệ:

"Đi kiểm chỗ ngồi xem đánh nhau đi"

Thị vệ đạo:

"Thiếu gia chúng ta có chỗ ngồi ở lầu tây "

Xuân Đức đạo:

" vậy nhanh lên đi trước dẫn đường,ta làm gì biết đường mà các người đi theo sau"

Thị vệ: " Ấy... thiếu gia đi bên này"

Đi trên đường thấy mấy con gà xung quanh nhìn hấn có vẻ rất kì dị, hấn thăm nghĩ lũ bệnh tật tập võ kinh niên này bị điên cũng lên con tập thể à. Bỏ qua

mấy thái điều bên đường hấn vào một ngôi lầu các bụi cỏ chẳng luân, hoa khắp nơi, thế mà ở đây chỉ có vài bóng người chẳng bù cho ngoài kia.

Bắt gặp hấn gặp người quen, là tên Lăng Vân đang ra về đạo mạo ta là người có học thức, chém gió với một đám thiếu nữ. Hấn chạy lại muốn hỏi thăm chỗ ngồi của Trương gia vì mấy tên hộ vệ cũng chưa đi vào đây lần nào, hấn cũng đến bó tay rồi mà cũng tiện thể nhắc luôn tiền nợ chứ không bọn thiếu gia này lại xù.

Hấn cất bước lại võ vai Lăng Vân một cái đạo:

"Huynh đệ có biết Trương gia ngồi vị trí nào không?"

Lăng Vân quay lại định cho cái tên vô lễ nào dám xúc phạm mình một bài giáo huấn thì thấy hình ảnh của Trương gia tam thiếu lâm tì hấn cũng đập mạnh, một khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp, đầu tóc hơi rối quần áo không chỉnh tề xem mị tới cực điểm.

Hấn lấy lại bình tĩnh đạo:

"Có biết tam thiếu bây giờ theo ta cũng tiện đường, không biết tam thiếu có tham gia tỷ võ hay không". Vừa nói ra câu này hấn cũng thấy mình ngu, người ta nguyên anh cảnh còn đi đánh với tiên thiên ý nghĩa gì à.

Xuân Đức như thường đạo:

"Không, các người đánh nhau còn ta xem là được"

....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tỷ tỷ vô địch, Tỷ tỷ vô địch, Cố lên, Cố lên

Lăng Vân: "" Ấy... " bỗng nhiên hấn nhớ tới điều gì, hấn nhanh tay lấy ra một cái Hắc Kim Táp đưa cho Xuân Đức hấn đạo " Tam thiếu đây là tiền của 5 người chúng ta còn Trương gia kia thì không biết".

Xuân Đức hấn lại võ vai Lăng Vân một cái tiện cầm luôn cái kim tạp kia đạo: " Có các người cho ít tiền là ta có thể sống qua ngày rồi, còn 2 tên không có chất dinh dưỡng kia đừng nhắc tới làm gì cho phiền, thôi chúng ta tiến vào chỗ ngồi thôi", nói xong hấn không quên huyết sáo cho bọn thị vệ và Vũ Y cùng theo vào.

Lăng Vân: "Cầm nín", hấn cũng không nói gì thêm mà dẫn đường vào trong để cho bọn thiếu sau ngu ngơ tại chỗ, bọn họ không hiểu việc gì đang diễn ra nữa, công tử nhà họ lăng cứ thế bị câu đi mất rồi.

Qua hết khúc quẹo này đến quẹo khác bọn hấn cuối cùng cũng tới được khu vực gia tộc họ Trương, thấy một đoàn đang châu đầu ghé tai bàn tán những trận thi đấu lúc trước.

Tự dưng thấy một đoàn người cùng tiến vào rất lấy làm ngạc nhiên, 1 nam 1 nữ và 1 tiểu cô nương và một đoàn hộ vệ, bao giờ hộ vệ cũng được lên giá đi vào, mọi người đa số cũng nhận ra Lăng Vân tên này dù sao cũng là tuấn kiệt mà rất có tiếng, có người bước lại gần hỏi dò:

" Không biết Lăng thiếu gia mang giai nhân tới đây là để....?"

Lăng Vân về mặt hấn quái dị nhìn lại người cùng đi bên cạnh hấn. Xuân Đức mặt đen như đáy nồi hấn câu lên đá một phát vào mông tên nịnh nọt đang cúi người nói chuyện với Lăng Vân hấn chửi lớn:

" Người mới là giai nhân, cả nhà người là giai nhân, mở to mắt ra mà nhìn" hấn xách tên mới vừa kêu hấn là giai nhân lên dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn tên đó hỏi lại " Bây giờ nhớ ra ta là ai chưa?".

Tên bị đánh không rõ nguyên nhân kia cũng đang tự hỏi mình đắc tội với người mi nữ này khi nào, mới gặp lần đầu thì biết làm sao. Hấn kiên quyết lắc đầu đạo " Vị tiểu thư này tại hạ xác định không biết tiểu thư là ai, mà hà có gì đánh tại hạ, tại hạ từng đắc tội qua tiểu thư sao?"

Lăng vân, bọn hộ vệ ngay cả Vũ Y cũng ôm bụng mà cười, cười không hình tượng nằm cả xuống đất mà lăn, còn mấy người không biết chuyện tới vậy xem náo nhiệt.

Xuân Đức có cảm xúc cần chôn tên này ngay, hấn đã xem qua thân thể và khuôn mặt này một lần nhìn hơi nương nương khang nhưng cũng không đến nỗi bị nhầm lẫn thành con gái chứ, người ở dị giới sức phán đoán kém vậy à. Thấy mọi người vây xem cùng bọn đang cười bò trên đất hấn cất cao giọng nói:

"Nghe cho rõ đây, cái bọn ăn cây táo,rào cây sung này, ta là tam thiếu gia nhà họ trương tên Trương Đức, bây giờ thì biết hết chưa?"

Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, mẹ nó tam thiếu gia nhà mình xác định không phải tam tiểu thư chứ, bọn họ có nghe nói tam thiếu gia mới tỉnh dậy muốn đi ra ngoài cho thanh thân nên cũng không ai gặp được, bây giờ gặp được hóa ra là một...

Sau một lúc mọi người gạt đầu y mấy con robot, con tên bị đánh bây giờ thì hần cũng ngu luôn rồi, chẳng phản ứng gì cả.

Sau cái vụ không nhận người thân thì Lăng Vân cũng trở về khu vực gia tộc của hần chờ lên sân tỷ võ, mà tỷ tỷ thân yêu của hần còn lâu mới đến lượt, hần rất không hình tượng nằm trên cái ghế phơi nắng lấy từ không gian hệ thống ra và nằm nghỉ, còn bọn hộ vệ thì đang giúp hần gắn mấy cái máy phát thanh xung quanh để tí nữa cổ vũ cho tỷ hần

.....

Một lúc sau Vũ Y gọi hần dậy vì tỷ của hần thi đấu rồi, hần mới muốn ngồi dậy thì lại nghe mọi người nói đối thủ bỏ quyền, thôi hần lại nằm ở đó tiếp và đợi.

.....

Rốt cuộc khi cái cuộc thi này sắp tàn thì tỷ của hần cũng lên sân, đối thủ của tỷ hần là người của Trần gia, Trần Văn có tu vi hậu kì đỉnh phong, mới đầu nhìn 2 người đánh thăm dò phát nhảm, đánh một lúc lâu thì Trần Văn có tu vi cao hơn áp chế Lam Vũ một bậc.

Trong khi 2 người đang đánh kịch liệt, cước pháp, thổi pháp, chưởng pháp liên miên thì một âm thanh âm nhu từ 4 phương 8 hướng truyền đến.

"Tỷ tỷ Cố lên, Tỷ tỷ vô địch, Trần gia kia chỉ là con rệp, Trần Văn kia chỉ là tiểu rệp, mệnh môn của hần ở eo bên trái, đánh cho hần phụ mẫu nhận không ra đi tỷ" tiếp theo là nhạc nền hành quân ra xa trường để trợ uy.

Nghe thấy âm thanh lớn như vậy mọi người không biết đều ngẩn ra, tự hỏi là ai đang nói vậy. Còn trên chỗ ngồi mấy vị gia chủ thì Trần gia chủ sắc mặt lạnh lạnh nhìn về Gia chủ Trương gia lên tiếng đạo:

"Là ai đang làm trò"

Trương Thành đạo: "Là con dục nhỏ Trương Đức làm ra, Trần huynh thông cảm a ha ha ha" Trương Thành vội làm lành.

Bấy giờ Trần Đạo mới Oh lên tiếng đạo: "tên nhóc đó tỉnh rồi à, vậy gọi hần lại đây để ta trừng trị hần, mặc dù ta không biết con rệp là con gì nhưng không phải vật tốt,

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đi học

Sau vụ lộn xộn do tam công tử Trương gia gây nên thì Trương gia nhị tiểu thư Lam Vũ giành giải nhất, còn xử lý Trương Đức thì cũng không ai nhắc đến có Trương gia bao che mà người trong cuộc là Trần gia cũng không coi đó là việc lớn gì nên cũng bỏ qua,ngoại trừ một người là Trần Văn ra.

Rồi mọi chuyện cũng nhanh chóng hạ nhiệt khi mà Địa Long Bảng được thông báo. Trong danh sách có 100 người, tổng hợp 100 thiên tài dưới 30 tuổi của Đế Đô, được xếp theo thứ tự:

- 1. Trương Lam Vũ -23 tuổi-Tiên Thiên Hậu Kỳ
- 2. Trần Văn – 27 tuổi – Tiên Thiên Đỉnh phong
-
- 99. Trương Thiên – 11 tuổi – Tiên Thiên Trung Kỳ
- 100. Hoàng Ma-21 tuổi-Tiên Thiên Sơ Kỳ

....

Thời gian này Xuân Đức ở nhà làm chuẩn bị cho cuộc đi săn tiếp theo, lần này hần muốn tổ chức đoàn lính đánh thuê để kiếm tiền và hoàn thành nhiệm vụ luôn.

Còn cái nhiệm vụ thu Trần Vũ Thư làm tiểu đệ thì khó, nàng đang ở trong học viện, để thực hiện mục đích nham hiểm của mình hần đã đi nài nỉ ông của

hắn Trương Lai dù sao ông hắn cũng là một luyện hư cảnh đại năng là nhân vật đứng gần như ngang hàng ở học viện mà hắn sắp tới, sau khi thấy được thuật pháp của hắn thì ông cũng rất vui, dù sao không vũ tu thì theo pháp tu cũng tốt.

Sau quá trình đi cửa sau, ông của hắn đã đồng ý, nhưng lo cho hắn nên bảo hắn phải theo tỷ tỷ. Hắn cũng lấp liếm cho qua chuyện, gạt đầu y robot, nói gì cũng gạt, bây giờ hắn mới cảm thấy được gia đình có quyền, có thể lực tốt đến nhường nào.

Ba ngày sau hắn theo tỷ hắn lên đường, theo chuyến đi lần này còn có 5 người bạn người Lăng Vân, điều làm hắn không ngờ cái thằng cha có khuôn mặt như cái quan tài Trần Văn cũng đi theo. Vậy là đoàn người hạo hạo đàng đàng lên đường, theo sau là mấy chục tên cao thủ kim đan

Trên đường đi tỷ hắn cũng giảng cho hắn về cái Thiên Long Học Viện. Tại đại lục rộng lớn, có rất nhiều những học viện tồn tại, Thiên Long Học Viện so với những trường khác đặc biệt có danh tiếng hơn nên sự kiện tuyển sinh lập tức thu hút được chú ý của toàn bộ võ sinh trên đại lục.

Xuân Đức muốn vào được Thiên Long Học Viện một phần là muốn ở Thiên Long Học Viện bồi dưỡng một chút, cũng muốn nhân cơ hội này kết giao một số bằng hữu có thể trợ giúp cho hắn sau này. Thiên Long Học Viện có một lượng lớn con em cháu cha nơi đây là kiếm tiền thiên đường à.

Còn một lý do khác nữa, đó chính là hắn muốn đến nơi này để lựa gặt mục tiêu chính tuyến à.

Nghe xong tỷ nói thì hắn cùng Vũ Y đi nằm ngủ, còn mọi người làm gì thì làm. Hắn chìm vào hệ thống giao diện xem có cái gì hót không. Nhìn một chút vẫn như vậy, tích phân thì chưa đủ 1k để đi đánh bạc, công pháp tuy nhiều nhưng không có tiền mua thì cũng chỉ có thể thèm. Hắn nhắm mắt lại tu luyện kỹ năng bị động cường công tuy một giờ chỉ tăng 3 kinh nghiệm nhưng dù sao có còn hơn không.

Vài canh giờ sau hắn không tu luyện nữa, ngày trước không biết thì ham hồ còn thấy giờ thì nếm mùi rồi, tu luyện cứ như kiểu đi làm mà không được nhận lương ấy, chán thấy bà cô nội luôn. Chẳng việc gì làm nên hắn xem cái hắc kim tập của Lăng Vân đưa cho, loay hoay một lúc thì hắn mới tìm ra cách sử dụng, hắn cảm giác mình là nhà quê cầm kim cương để đi xây nhà xí vậy.

Xác định xong tám thẻ thì hệ thống cũng vang lên:

☞☞☞ Chúc mừng bạn nhận danh hiệu Giàu Sang, thưởng 100000 kinh nghiệm☞☞☞

☞☞☞ Mị Lực + 20 May Mắn +10☞☞☞

☞☞☞ Lv up 21☞☞☞

☞☞☞ Mở tiệm rèn☞☞☞

☞☞☞ Mở khám đá☞☞☞

☞☞☞ Mở không gian trồng trọt☞☞☞

☞☞☞ Tặng công pháp Hắc Âm Khô Lâu☞☞☞

"Áy"... Xuân Đức hắn cũng ngu luôn, xem có mỗi cái tạp phiên mà tới niềm vui bất ngờ à, bây giờ thì tốt rồi nhiều thứ quá mức không biết xem cái nào, muốn hệ thống tư vấn thì nó im luôn chẳng hiểu ngô, khoai gì cả.

Vào tiệm rèn ảo hắn thấy cũng chỉ có duy nhất một mục là cường hóa, mà chỉ có đồ (tím mới cường hóa được, tối đa + 15).. nhìn thấy rèn cũng không đất lắm hắn cũng nâng luôn cho trâu chó tí sau này có gặp nguy hiểm gì không dùng nam nhân kế được thì còn có khả năng chạy.

Lấy ra Tử Tinh Kiếm bỏ vào rèn liên tục vài cái hắn thấy một điều nhưc cả trứng là tỉ lệ thành công 6 lv đầu thì 100%, 7-10 thì 35%, 11-15 chỉ có 5% với càng lên cao thì phải thêm đủ thứ vào. Dùng gần hết kim tệ thì hắn mới lên tới +10 cái kiếm và giày. muốn lên cao thì cần ngọc sáng tạo với lòng phượng hoàng..., nhìn mấy cái điều kiện hắn thấy đau cả răng, ngọc sáng tạo là cái mẹ gì hình dáng ra sao chẳng ai nói đi đâu mà tìm??? lòng phượng hoàng, má nó chứ lông gà ở cái đại lục này còn khó tìm chứ đừng bảo phượng hoàng.

Nhìn hai món bảo vật +10 của hắn, hắn thấy sao mà mát lòng mát dạ.

☞☞☞ Tử Tinh Kiếm +10☞☞☞

ATK: + 5000

AS: + 120

Bị động: - 20% phòng của đối phương

bạo kích x2 có 50% cơ hội xuất hiện

choáng nhẹ 0.5s/ hít 10% cơ hội xuất hiện

Xuất huyết 30% công kéo dài 10p có thể cộng dồn

Chủ động: choáng 2s(hồi 10 tiếng).

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Gặp tập kích

☞☞☞ Giày Tốc Độ+10 (Cam) ☞☞☞:

+1000 dame

+tele cach 1000m trong 3s

+ 200 agi

+ 200 tốc độ di chuyển

Chủ động: x2 tốc độ chạy trong 4s/ làm lạnh 1h

"Keng"

☞☞☞ Thành tựu có một món trang bị + 5, Tặng ☞☞☞:

Áo Choàng Hắc Ám(Bộ tà ác không thể cường hóa)

+ 10% hiệu quả ẩn thân thuật

☞☞☞ Thành tựu có một món trang bị + 10, Tặng ☞☞☞:

Mặt Nạ Hắc Ám(Bộ tà ác không thể cường hóa)

Bị động: sợ hãi 1000 AOE + 8% sát thương phép lên kẻ địch

hưng phấn + 15% kháng phép

Chủ Động: Khát máu(tà ác lên ngòi) 20% phá giáp.

trang bị 2 món + 1000 công

Đang đắm chìm trong sự mê mị thì Xuân Đức nghe được tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí va chạm, tiếng hô giết 4 phía, 11 người trong xe đều nhìn nhau một cái rồi cùng đứng dậy ra ngoài. Bên ngoài hỗn loạn không chịu nổi, một bên là cường giả gia tộc còn bên kia thì chịu rồi, toàn mặc đồ đen.

Bên địch cũng không phải là cao thủ gì cho cam, một đám hỗn tạp lực chiến khoảng 20k trở xuống, hẳn xem được lực chiến của bọn hắc y nhưng không xem được lai lịch bọn này, hệ thống chắc cũng không biết.

Hắn nhìn sang mấy người bên cạnh thì thấy bọn họ cũng không biểu hiện gì là sợ hãi, bọn này chắc lại được cường giả gia tộc cho bảo bối gì nên vẫn tự tin như vậy. Nhìn 2 bên đánh nhau sống chết lúc này Triệu Văn đạo:

Mọi người cùng nhau lên rèn luyện một chút để cho lũ đạo chích này một bài học. Hắn vừa nói xong thì mọi người gật đầu trừ Lam Vũ là lắc đầu chạy lại bên Xuân Đức quay lại nói.

"mọi người đi đi, ta ở lại bảo vệ tam đệ và Vũ Y"

Trần Văn cũng không nói gì, gật đầu xem như đồng ý rồi tiến vào chém giết. Còn nhóm 7 người Lăng Văn nhìn 3 người với ánh mắt nghiền ngẫm, cũng chẳng biết họ đang nghĩ cái cù cái gì?.

Lam Vũ quay lại nói với hắn: "Tam đệ còn Vũ Y nữa 2 người các ngươi vào trong xe đi bên ngoài nguy hiểm lắm, cứ an tâm đi tỳ sẽ bảo vệ 2 người"

Xuân Đức cũng gật đầu cái rồi quay vào xe luôn, mấy con gà công nghiệp thôi giết cũng được chút kinh nghiệm mất thời gian, thôi vào xem mấy chức năng mới hay hơn còn bên ngoài để cho mấy lão bất tử ẩn giấu phía sau dọn dẹp.

Vũ Y thấy ca ca đi vào không giúp mọi người thì có vẻ khó hiểu đạo: "ca ca sao huynh không giúp mọi người? "

Xuân Đức cũng lười giải thích tiểu Vũ Y hẳn đạo: "mọi người đánh nhau vui vẻ vậy cơ mà, họ không cho ca và muội tham gia đâu, họ đáng ghét vậy đó nên sau này muội thấy ai đánh nhau thì cứ đứng xem là được nếu không bị họ chửi cho đấy, nghe hem?"

Vũ Y gật đầu ra vẻ ta cũng là người hiểu biết đạo: "Vâng, ca ca. Họ là người xấu không cho 2 người chúng ta tham gia trò vui".

Hắn bế Vũ Y lên hôn một cái vào má đạo: "Vu Y ngoan nhất".

Vũ Y hi hi, ha ha cười khúc khích.

Lam Vũ: "khỏe miệng co giật không ngừng, tâm lý xấu hổ thay cho đệ đệ, mà phải tách Vũ Y ra khỏi tam đệ không thì bị làm hư mất".

.....

Chiến đấu vẫn tiếp tục còn Xuân Đức thì ôm Vũ Y nằm trên giường nhắm mắt lại và xem mấy món còn lại lúc này chưa xem xong.

Không gian nông trường(trồng trọt Cấp 1 có 1000M2): nuôi vật sống, cây cối, có khả năng mở rộng.

☐\☞☞☞☞ Mở Hắc Ám kỹ năng bạn nhận được ☞☞☞☞☐:

Triệu hồi hắc ám sinh vật(Cấp 1): triệu hồi sinh vật từ vong cấp thấp

Hắn cũng rất vui, có một không gian để chạy trốn lỡ sau này đắc tội với cường giả thì cũng không lo, bắt cóc con gái nhà lành làm nữ nô cũng hay lắm, hắc hắc, tâm lý biến thái của hắn đang càng ngày càng đen.

Còn cái kỹ năng Vong linh nhìn thì ngon nhưng chẳng ăn thua, triệu hồi mấy con khô lâu cấp thấp thì làm chó gì, người ta phun ngậm nước miếng chết một đàn à. Còn muốn nó bá phải lên cấp cao, đợi đến lúc lên cấp cao thì người yêu cũng thành vợ của người ta rồi

Ý niệm vào chỗ nhân vật nhấn vào trang bị nhanh phát thấy lực chiến bay vọt 1p.

☐\☞☞☞☞ Chiến Lực 108823☞☞☞☞☐

hóa thân cảnh bình thường gặp hắn thì xác định luôn, 2s stun bạo kick vài hít là cũng đưa thẳng kia lên nóc tủ ăn hoa quả luôn. Bây giờ hắn có điều buồn rầu là hắn không tu luyện được, sau 100 năm hắn cũng sẽ chết già mà thôi, lên lv chỉ gia tăng sức mạnh thân thể mà thôi. Thôi tới học viện tính sau

Không bao lâu sau thì nhóm Lăng Vân, tỷ tỷ, Trần Văn cũng vào xe, hắn tỉnh bơ hỏi một câu khiến mọi người muốn lên đâm cho hắn một đao.

"Các ngươi không có ai chết à" thái độ của hắn như có sự mất mát lớn lao nào đó xảy ra

Mọi người: "....."

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đến thiên long học viện

Sau lần tập kích ban đêm hôm đó thì đi đường thuận lợi hơn nhiều, nửa tháng sau mọi người đến Thiên Long thành rộng lớn mênh mông.... những kiến trúc lầu các màu đỏ rực.... càng lên cao.... lầu các càng thể hiện vẻ tinh xảo.... hoa văn họa tiết rồng bay phượng múa được dùng rất nhiều ở mọi chỗ nhưng lại không khiến cho người xem có cảm giác nhàm chán mà ngược lại thấy được vẻ thiên biến vạn hóa như của những con rồng uy vũ uốn lượn trong mây. chúng luôn biến đổi muôn hình vạn trạng.... không kiểu nào giống kiểu nào càng biến hóa càng thêm vẻ huyền ảo....

Còn Thiên Long Học Viện tạo từ 4 ngọn núi cao chót vót nằm ở trung tâm thành trì, trên núi mây mù lượn lờ nên cũng không thấy được là cái dạng gì. Hôm nay nghe nói cái học viện này lại chiêu sinh nên ở đâu cũng là người, người hít thở nhiều quá khiến cho sương mù cũng tan bớt.

Đoàn người Xuân Đức tiến vào thành cũng không gặp cản trở gì cả, lúc vào thành hắn đeo mặt nạ Hắc Ám lên, mọi người cũng nhìn hắn một cái rồi cũng thôi, đại khái mọi người nghĩ hắn thích đặc biệt.

Xuân Đức vừa đi vừa ngó xem trên đường có tên con ông cháu cha nào làm càn, trắng trợn cướp đoạt dân nữ không, thì khiến hắn thất vọng rồi, mấy cái nhân vật việc ác nào không làm ấy hình như chỉ có trong truyền thuyết mà thôi. Mới vừa nhiệt huyết dâng trào làm anh hùng của hắn bây giờ cũng chả còn mống nào.

Đến học việc, cổng vào đúng là đang thi tuyển sinh thật, à nhầm sát hạch. Rồi mọi người chia ra mà đi, mỗi người đều có chỗ ở riêng nên vậy đấy, còn hắn thì kéo Vu Y đi theo sau tỷ hắn, vừa đi vừa nghe giảng thuật.

Nghe tỷ nói sát hạch rất khắt khe bla...bla, rồi là học viện mới vào cần phải làm gì, học viện phân chia thế nào, ai là người có danh tiếng nhất học viện, rồi mà cái gì học sinh phong vân, mỹ nữ đứng đầu,... tỷ hần càng nói càng hăng, M4A1 bắn có khi còn không nhanh bằng, bây giờ ngoài về ngày thơ của nhị tỷ hần, thì hần biết tỷ hần rất có tiềm lực bà tám..

Mới vào học viện đi được một lúc thì tỷ hần bị lũ khuê mật lôi đi đâu mất tích còn hần thì bị bỏ rơi bơ vơ 2 người hic hic, vậy là hần y con ruồi đi tìm thằng cha già hiệu trưởng đưa tờ giấy mà ông hần đưa cho.Haizza, ở đây cái gì cũng tốt trừ cái mặc quần áo, rồi để tóc dài vương vãi khó chịu muốn chết...

Sau khi 3 chìm 7 nổi hỏi thăm nhân hần cuối cùng đã tới được chỗ ở của hiệu trưởng, chỗ này là ngọn núi thứ 5 nằm ở giữa 4 ngọn núi xung quanh, lúc ở chân thành nhìn không rõ giờ mới phát hiện.

Nhìn cái núi cao qua tầng mây, bậc thang dài liên miên, ngẫm lại học sinh chưa tới nguyên anh đi bộ lên chắc chết quá, hần ôm Vu Y một cái bay thẳng lên đỉnh núi, bay sắp hết MP hần mới lên trên, hần cứ tưởng trên này thế ngoại đảo nguyên lắm ai dè bên trên là một cái lâu đài to đùng cách mạng.

"Người không phận sự cấm vào, không có hiệu trưởng cho phép không được tiến vào"

Đang lúc hần tính đi vào thì ở đâu chui ra 2 con kì lân đá cản đường, hần xem xét con kì lân này mạnh bao nhiêu mà hò hét với hần mà.

☞☞☞ Kì Lân Đá(Tính phẩm khôi lỗi,tu vi kim đan trung hậu kì Chiến lực 32 ngàn) ☞☞☞

Ấy.. Xem xong Xuân Đức cảm thấy bị xúc phạm nhân phẩm à, người yếu gà như vậy mà cũng dám to tiếng với bọn đại gia. Không 2 lời mỗi con một cước bay xuống núi, nghĩ đến điều gì hần già vờ như không việc gì.

Lo điều gì đến điều đó, một tiếng thét to vang lên từ đằng sau hần:

"Cuồng đồ to gan,lớn mật dám phá hoại học viện"

Nghe được câu nói này đầu tiên là hần tự nghĩ dĩ giới không có cập nhật sách giáo khoa đi hay sao mãi một câu cũ rích vậy nhỉ

Nhìn một tiểu bà là sát nhìn chăm chăm hần cảm kích về mặt như bị táo bón, giống như không dám hần vài chục lỗ máu quyết không bỏ qua. Thật ra cô gái trước mặt có thể nói là mỹ nhân nhưng từ khi hần mang tà ác mặt nạ thì nhìn ai cũng không vừa mắt.

Tiện tay một kích Thiên Hoan Chương thiếu nữ kia cũng bay ngược ra xa nằm trên mặt đất mãi không thấy dậy nữa, nhìn thấy một màn này hần cảm thấy không ổn vừa vào học viện mà giết người thì khó giải quyết, không lo bị phạt chỉ sợ bị đuổi ra khỏi học viện thì oan.

Hần ngồi xuống bên cạnh thiếu nữ thọt thọt vào thiếu nữ gọi: "Hey hey còn sống hay đã qua đời"

Vũ Y cũng đến bên cạnh nhìn lom lom xem người xui xẻo bị ca ca đánh.

Thiếu nữ bị đau đến không muốn sống, nội tạng bị trật vị trí nghe xong câu nói của hần thì nhìn hần lần cuối rồi ngất đi.

....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Máu chó tình tiết

"Ấy... sẽ không phải chết rồi chứ." hần nhìn thiếu nữ nằm trên đất lên tiếng, bên cạnh Vũ Y nói" hần là chưa chết đâu, trên người nàng có áo giáp, hay là muối cho ả thêm một đao" chỗ góc tối mấy lão già nghe được 2 người đối thoại khòe miệng co giật liên tục, ban đầu chỉ là muốn thử coi người vừa đến là ai nhân tiện mài bớt nhuệ khí của học trò cưng của bọn lão già, nhưng theo tình hình bây giờ mà không ra cứu đồ đệ có nguy cơ bị 2 người kia làm thịt không chừng.

Đang lúc Vũ Y do dự có cho thêm một cái lỗ máu trên ngực thiếu nữ hay không thì một âm ảnh xuất hiện phía sau nàng, theo bản năng cảm nhận nguy hiểm nàng xoay người rút song đao chém về âm ảnh phía sau.

Xoẹt, theo một tiếng vải rách thì âm ảnh cũng hiện nguyên hình là một lão già bị cắt đứt 2 vết ở ngực. Lão già xoa mồ hôi lạnh một chút nữa là hần chết, một phần là do hần coi thường 2 người trước mắt nhưng vẫn phải công nhận là nha đầu trước mặt có thực lực quá khủng bố, khí tức Nguyên Anh hậu kì thực lực chân chính ít nhất cũng hóa thân trung kì.

Lão già sờ vết thương ở ngực cau mày, vẻ mặt nghiêm túc hỏi:

"Các hạ tên là gì, sư thừa ở nơi nào"

Xuân Đức nhìn lão giả mới xuất hiện ngẩn ra, rồi bất chợt vui mừng vì tìm được người dẫn đường rồi. Hắn cũng nghiêm mặt đáp " có người nhờ ta chuyển một phong thư phải đưa tận tay cho hiệu trưởng, nói xong hắn một tay kéo tiểu nha đầu một tay xách thiếu nữ kia lên, về mặt không kiên nhẫn nói tiếp " đi thôi, vị cô nương này bị trúng gió nên ngất đi tí nữa sẽ tỉnh lại cũng không cần quá để tâm.

Lão giả không còn gì để nói nếu không phải lúc trước tận mắt thấy học trò mình bị người trước mắt đã thương còn tưởng rằng đối phương nói thật. Hắn nhìn 3 người một cái rồi quay người đi về phía lâu đài.

Ba người Xuân Đức cũng đi theo, vào bên trong chính là sáng mù mắt, toàn vàng là vàng, đặt ở nguyên thế giới thì không biết bao nhiêu tiền. Yên lặng theo phía sau một lúc thì 4 người đi vào một căn phòng rộng có mấy lão giả vài người phụ nhân, còn lại là hơn 20 gần 30 người thiếu niên nam nữ.

Khi 4 người vào trong bầu không khí có vẻ quái dị, có một phụ nhân mặc áo lam và mấy thiếu niên đứng sau bà ta đang nhìn hắn bằng ánh mắt đầy vẻ tức giận, một thiếu niên trông có vẻ tuổi khoảng 26-27 tuổi gì đó nhảy ra chỉ thẳng vào hắn hét lớn giọng đầy căm phẫn

"Ác đồ ngươi làm gì tiểu sư muội rồi, ta muốn quyết chiến với ngươi!"

Ầy.. Xuân Đức thấy có vẻ đau bi rồi, hắn quang thiếu nữ cho người kia đạo "nàng bị trúng gió lạ ngất đi rồi, chứ ta một người yếu đuối chưa tu luyện làm sao có thể đã thương được vị sư tỷ này cơ chứ, việc này chẳng qua là trùng hợp mà thôi, có vị lão tiên sinh này chứng kiến"

Mấy người trong phòng: "....."

Ông lão cũng bội phục người trước mặt này công phu nói lời bịa đặt.

Thanh niên hồ nghi nhìn tên trưởng lão một chút, thấy hắn không nói gì vội ôm sư muội lại cho sư phụ xem bệnh. Người phụ nhân áo lam kia sau khi xem xong cho thiếu nữ thì giận tím mặt, không nói hai lời rút kiếm chém về phía Xuân Đức khi thể hóa thân trung kì tăn ra khiến không khí xung quanh cũng đè ép, nàng không giận sao được con gái nàng bị người đánh cho sắp mất cái mạng nhỏ nàng phải giúp con gái đòi lại công đạo.

Phát triển sự việc quá nhanh không ai kịp ngăn cản, bỗng nhiên một tiếng quát vang lên như sấm.

"Đù, không hề nháo" một ông lão nữa chân bước vào quan tài từ chỗ nào chui ra. Mọi người thấy ông lão thì đồng loạt cúi chào Viện Trưởng Đại Nhân.

Từ khi Vũ Y thấy lão giả nàng khác hẳn không còn là cô bé hồn nhiên như bình thường nữa mà thay vào đó là khuôn mặt lạnh băng, sát khí đỏ đậm vòn xung quanh, cặp song đao cũng sáng thành màu vàng, đôi mắt màu xanh lam cực kì quý dị, nàng che trước Xuân Đức, nàng cảm thấy bị uy hiếp từ lão giả vừa xuất hiện

Mọi người cảm nhận được sát khí đáng sợ vậy cũng lạnh căm căm, cái này đâu phải tiểu cô nương gì mà giống như quái vật bò ra từ cái thi sơn huyết hải nào đó. Lão Viện Trưởng đôi lông mày nhăn lại đang quan sát tiểu nha đầu.

Thấy biểu hiện lạ của tiểu nha đầu Vũ Y Xuân Đức cũng thấy lạ, sao nha đầu này phản ứng lớn như vậy? hắn xoa xoa đầu của Vũ Y nói ngọt, Vũ Y ngoan không cần sợ, có ca ca, rồi hắn hôn lên má nha đầu một cái.

Vũ Y đang trong chiến đấu trạng thái quyết sống chết thì thu hồi khí thế trở về thành nha đầu đáng yêu, còn đâu cái bộ dáng ai dám can ta thì ta xin tí huyết nữa chứ.

Lão viện trưởng thấy vậy thì cũng không nói thêm gì nữa mà gọi 2 người Xuân Đức đi theo. ĐI tới một chỗ vườn hoa có cái bàn đá và 2 chỗ ngồi đối nhau, lão giả ngồi xuống trước nói với hắn" ngồi đi".

Hắn cũng không khách khí làm gì, ôm Vũ Y trong ngực rồi ngồi xuống đối mặt với lão giả rồi đạo:

"Đây là thư của ông ta muốn đưa cho viện trưởng"

Viện trưởng nhận bức thư đọc xong, thì đánh giá thiếu niên trước mặt này thêm vài lần, rồi bỗng nhiên lão cười nói" Lão Trương không ngờ có tôn tử như ngươi,việc này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi,ta sẽ sắp xếp"... rồi lão hiểu kì nhìn vào tiểu nha đang ngậm kẹo ngồi trên đùi Xuân Đức nói tiếp "nàng là muội của ngươi?".

Xuân Đức đạo: "không, nàng là con dâu nuôi từ bé"

Phụt

Lão viện trưởng mới uống miếng trà thì phun hết ra ngoài, cảm lạnh tới cực điểm. Không ở vấn đề này nữa lão hỏi tiếp " cái mặt nạ của ngươi từ đâu tới"

"Phụ thân cho" hắn trả lời cộc lốc.

"Vậy hắn không có dạy ngươi kính trên nhường dưới à"

" Không à, ta hôn mê vài chục năm bây giờ mới tỉnh lại "

"....."

Chương 22: Không gian trồng trọt cách lên cấp

Sau khi nói chuyện với lão viện trưởng xong thì hắn được lão dẫn đến một căn phòng kế bên phòng của lão. Lão cũng nhắc nhở hắn mới vừa đắc tội với thất trưởng lão sau này tránh gặp mặt ngài thì càng tốt, nói xong thì lão ta cũng bốc hơi chẳng biết là đi đâu mất.

Vào căn phòng mới hắn chỉ nhìn sơ qua một cái rồi cùng Vu Y nha đầu vào không gian trồng trọt, không gian tuy không lớn nhưng cho 2 người thì tha hồ thích làm gì thì làm, trong này có ánh sáng dịu, cũng có mây có gió, nói chung thật đẹp, nằm trên bãi cỏ, bắt chéo chân ngửa mặt nhìn trời thấy thật thư thái.

Vũ Y nha đầu cũng ở bên cạnh hắn, bắt trước làm theo động tác như hắn được một lúc thì lăn sang một bên ngủ mất, hắn thấy thế chỉ có mỉm cười, thấy cuộc sống như vậy cũng quá tốt rồi.

Tìm không biết bao lâu mà không thấy hắn đi hỏi hệ thống thì hắn mới biết cách lên cấp khu đất, nói đại khái là cứ có giống loại mới bắt kê là động thực vật gì cũng được, hay những thứ đất hiếm, kim loại quý cũng tốt. Mà điều vui vẻ hơn là hắn đã biết cách tăng nhanh cấp của hắc ám vong linh kỹ năng (cứ luyện người sống thành vong linh là tốt nhất) mấy thông tin này là hắn phải mua từ hệ thống đầu có free đâu, mà đạo này ngao kiêu đại diện của hệ thống đang lên cấp cái gì nên cũng không gấp, mà bây giờ nói chuyện với hắn là cái giọng cứng ngắt khó nghe chết đi được.

.....

Ngày hôm nay hắn đã ghé qua thăm tỷ của hắn báo qua chỗ ở hiện tại, bảo tỷ là không cần lo lắng, vì tham gia sát hạch vẫn còn tiếp tục, nên trước học viên vẫn đông như kiến, hắn than thở ai bảo nhà các người không có điều kiện. Vì không muốn phiền phức nên hắn gọi thêm mấy người gia tộc có tu vi kim đan hậu kì theo sau làm bảo tiêu.

Đầu tiên hắn đi ăn, hắn bắt đầu từ món bình dân rồi cao cấp hơn, 2 người và 6 hộ vệ cần quét món ăn, nhà hàng nào, có món gì hắn cũng gọi hết, mỗi món ăn một ít ăn thừa thì gói hết lại bỏ vào không gian hệ thống. Nơi nào cũng có người nghèo kẻ giàu những thức ăn này tuy không quý nhưng cho những người không có ăn lại là một ý nghĩa khác.

Lúc đầu mấy tên hộ vệ còn ngại không dám ngồi nhưng sau nhiều lần thì bọn họ cũng ngồi xuống, do hắn không biết uống rượu nên bọn hộ vệ cũng nhịn, gần cả một ngày hắn chỉ đi ăn được 302 chỗ, hắn quyết định khi khác ăn tiếp hôm nay tạm nghỉ.

Hắn thức ăn bây giờ có khá nhiều, hắn còn mua thêm rất nhiều lương thực khác, tùy tiện ngoắc 1 tên hài tử ăn mặc nghèo hèn hỏi tới khu dân nghèo, ném cho tên kia vài kim tệ kêu hắn dẫn đường.

Ra ngoài Thánh Thành cách khoảng vài km có một thôn trang, nhà mái đơn sơ họ không phải tu luyện giả nên mức sống cũng khác, có khi cơm không đủ ăn nữa ấy chứ, đến sơn thôn thì hắn bảo đưa bé vào gọi mọi người ra hôm nay có lộc ăn là một tu luyện giả có việc vui nên chia sẻ với bọn họ.

Sơn thôn cũng không lớn vài chục hộ, nên một chút là đi ra gần đủ người, bởi vì bọn họ sợ tu luyện giả nên cũng không dám chậm trễ, bình thường tu luyện giả không ức hiếp là họ mừng rồi đâu có mong gì lễ đãi.

Thấy mọi người ra cũng coi như đông đủ, hắn cũng lấy núi đồ ăn và lương thực ra cho mọi người, Lấy thêm một đồng kim tệ ra cho mọi người, mỗi người một ít cho nhiều bị bọn sơn tộc thanh toán thì lại làm hại bọn họ.

Làm xong mấy việc vợ vẫn như vậy hắn thấy hạnh phúc hắn, khi về tới Thánh Thành thì trời cũng tối, khắp nơi là đèn mà tinh ánh sáng rất chi là mỹ lệ, vì hắn muốn mua hạt giống và thú mới nên hắn thuê một tòa phủ đệ, phân phó thị vệ đi thu thập thứ hắn muốn xong thì hắn cũng lần đầu triệu hồi vong linh.

Đập chết con ma thú cấp 4 mà hắn mới mua được tiến hành thử triệu hồi, qua vài chục lần triệu hồi ra nhuyễn trùng, con cóc, mà thú không toàn vẹn thân thể thì hắn cũng một lần thành công

☐☞☞☞ Huyết Ma(Dị biến) Cấp 1☞☞☞☐

Giới thiệu: sinh vật cấp thấp ở minh giới, được tạo nên từ huyết, không có hình thù cố định, khó có khả năng tiến hóa.

Kháng vật lý + 80%

Kháng ma thuật - 12%

Sơ cấp trí tuệ

Công kích kém

Kĩ năng thiên phú: thôn phệ chuyển hóa.

Nhìn vào cái thứ y đoàn sưng máu mình mới triệu hồi về hần thấy rất thú vị, tuy nó không mạnh gì cho cam nhưng là kỷ niệm lần đầu tiên triệu hồi, cái gì lần đầu cũng quý

....

Ngày thứ 2 nhưng thứ có thể mua được hần đều mua, trả tiền xong xuôi đôi bên cùng vui vẻ hần thì đang nghĩ đến một nơi có rất nhiều loại động thực vật cấp cao, nên hần phải gấp trở về học viện, hần cười hô hô một cách âm hiểm khiến mấy người xung quanh cũng lạnh lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đi ăn trộm, làm giàu không khó

Về tới học viện hần cũng đi thăm tỷ hần tặng vài món quà nhỏ, tiện thể hỏi luôn luôn coi học viện cái thú viên và được viên ở đâu, sau khi nịnh hót vài câu khen tặng tỷ tỷ thì tỷ của hần khai sạch, tạm biệt tỷ tỷ hần thu Vũ Y vào không gian trồng trọt còn hần thì khoác lên phi phong hắc ám chạy như bay về phía tây, hần cũng muốn bay cho đỡ mệt nhưng lỡ may ai thấy thì sẽ nghi ngờ phức tạp vấn đề thêm, qua nửa đêm, hần mò tới khu nuôi chiến thú và thú sủng.

Cái này là một cái tiểu thế giới, ngoài cổng thông đạo có vài người trông coi chiến lúc thấp kém khoảng 20000, lúc đầu hần tính giết mấy tên này luôn cho rộng đất rồi để triệu hồi vong linh nhưng khi nghĩ lại mấy con gà này cũng chẳng mạnh luyện vong linh cũng không tăng bao nhiêu nên hần bỏ đi ý nghĩ củ chuối này.

Hần cũng không học thuật ẩn thân nên cũng đành chịu không thể ngهنh ngang lên vào được, phải đợi bọn thú vệ lơ là dưới sự trợ giúp của phi phong hắc ám mới có thể vào.

Vào trong tiểu thế giới, nơi đây toàn là không khí chết chóc, xương cốt khắp nơi chẳng giống như là nơi nuôi thú, nhìn thấy xương cốt khắp nơi hần linh quang chợt lóe sáng, tạo quân đoàn khô lâu.

Trước hết hần vào không gian nông trại, lấy ra một đồng vật phẩm, hạt giống và thú nhỏ còn cả ma thú nữa. Ngay sau đó cái âm thanh khó nghe của hệ thống lại vang lên bây giờ hần có chút hoài niệm bà cụ non rồi.

☐ Phát hiện hạt giống cấp thấp * 2103 loại thưởng +21030 kinh nghiệm ☐

☐ Phát hiện hạt giống cấp trung * 506 loại thưởng +50600 kinh nghiệm ☐

☐ Phát hiện hạt giống cấp cao * 12 loại thưởng +12000 kinh nghiệm ☐

☐ Phát hiện động vật cấp thấp * 403 loại thưởng +4030 kinh nghiệm ☐

☐ Phát hiện động vật cấp trung * 3 loại thưởng +300 kinh nghiệm ☐

☐ Nâng Cấp(-5 kim tệ - 5 kinh nghiệm) thưởng 2000m2 ☐

.....

Sau khi nâng cấp

☐ Nông trại cấp 6 +11000m2 ☐

☐ Cấp 7(-500000 kim tệ - 500000 kinh nghiệm) + 10000m2 điều kiện chưa đủ ☐

Ôm Vũ Y bên eo nhìn cảnh tượng vùng đất nhỏ mở rộng không gian vỡ nát những ánh sáng tím, xanh xen kẻ rơi xuống tạo nên vùng đất mới, một lúc sau một theo vùng đất nhỏ đã thành một vùng thảo nguyên nhỏ nhỏ khắp nơi là cỏ dại, ma thú nhỏ chạy lung tung, nhìn thật vui mắt, hần hôn tiểu nha đầu một cái vào cái má bánh bao rồi thả nàng xuống, 2 người ra ngoài không gian.

Một bên hần thu gom xương ở mọi nơi, mana với thể lực cạn nhanh như gió còn bao nhiêu bình hồi phục hần dùng sạch..., còn tiểu nha đầu giúp hần bắt mấy con thú đánh ngất để thu vào không gian, cái không gian này cũng không hiểu sao đánh ngất mấy con ma thú rồi thu vào thì tốn ít mana với thể lực hơn nhiều.

.....

☞☞☞ Huyết Ma(Dị biến) Cấp 20☞☞☞

Giới thiệu: sinh vật cấp thấp ở minh giới, được tạo nên từ huyết, không có hình thù cố định, khó có khả năng tiến hóa.

Kháng vật lý + 80%

Kháng ma thuật 22%

Sơ cấp trí tuệ

Công kích tâm trung

Kĩ năng thiên phú: Hủ thực

thôn phệ chuyển hóa.

Tê liệt

Nhìn vào cái đoàn huyết vụ kia hấn ngó người ra, con huyết ma này cũng quá trâu chừ, mới được ăn có tí đã mạnh vậy rồi, cần đủ thức ăn có khi nó còn bá hơn cả hấn, sau này có đi đốt, cướp, giết, hiếp gì cũng là trợ lực lớn.

Bỏ qua huyết ma, hấn đến bên cạnh ao máu bắt đầu thi triển kĩ năng triệu hồi, đầu tiên là phải lấy ít máu bản thân làm dẫn, tự mình cắt một đao lên tay làm hấn đau muốn khóc, bị người đánh thì không sao nhưng tự làm thương mình thì thật đau.

Cúi đầu, hành lễ, lấy máu bản thân đổ vào trong ao. Sau đó niệm chú ngữ.... Trên mặt ao sáng lên huyết quang, đầy trời ma hóa, tiện thể hấn vút luôn bình nọc rắn của rắn mập vào, cái này là ngày trước hấn xin để phòng thân bây giờ thử nghiệm.

2 người lặng yên nhìn cái ao máu đang sôi lên, rồi từ từ có mấy tử linh sinh vật xuất hiện, mà kỹ năng hắc ám vong linh của hấn cũng bắt đầu tích điểm kinh nghiệm, sẵn sàng lên cấp, cái điểm kinh nghiệm này có nhiều tác dụng lắm, có thể đổi tích phân hoặc lên cấp kĩ năng khác nói chung là quý, cần suy nghĩ lên cấp cái gì.

.....

Cho đến khi tử linh sinh vật đứng đầy cả vùng đất thì cái ao máu mới hết sôi lên, nhìn tình cảnh bây giờ, âm u mù mịt đâu còn cánh hoa thơm cỏ lạ nữa đâu, cái này cũng là một loại hủy hoại môi trường sinh thái, chắc sau này cần cân nhắc, hoạch định lại.

Toàn bộ tử linh sinh vật ở đây toàn bộ là cấp tiên thiên hậu kì, trông cũng được, hấn lên muốn lên cấp xem bọn tử linh sinh vật này ra sao, sao này làm ăn cũng cần nhờ bọn nó.

Vong Linh Hắc Ám(Cấp 1 cần 10 kinh nghiệm lên cấp tiếp theo)

.....

☞☞☞ Chúc mừng Vong Linh Hắc Ám(Cấp 6 cần 100 vạn kinh nghiệm lên cấp tiếp theo)☞☞☞

Giới thiệu(Triệu hoán vong linh):

Tử linh sinh vật cấp độ tương đương Nguyên Anh sơ kì

+ Kháng đau đớn.

+ Tự hồi phục.

+ Gai độc

Nhìn đoàn thể tử linh sinh vật to lên một vòng, gai xương xanh biết hấn rất hài lòng, đẹp mắt còn mạnh nữa hắc hắc, mang theo sự hài lòng hấn và Vũ Y ra ngoài.

.....

Ra ngoài đi dạo học viện hấn mới biết tin, Thiên Long Học Viện phát truy nã lệnh kẻ phá hoại học viện, cũng không nói rõ phá cái gì, theo như Xuân Đức nghĩ chắc là sợ mất mặt nên méo dám công bố lý do đây mà.

Hấn tùy tiện hỏi một vị kẻ bên:

" Huynh đài kẻ phá hoại học viện đã bắt được chưa"

Người kia nghe nói thế trả lời: " còn không bắt được nghe nói là một vị đạo tặc cao siêu gây nên, bây giờ ai cung cấp manh mối hiểu ích cũng sẽ có tương

thường"

Xuân Đức gật đầu rồi đi gặp lão viện trưởng có chút việc..

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nhập Học, Bắt Đầu Mở Tiệm Rèn

Lúc gặp lão hiệu trưởng thì cũng chẳng có gì khác lạ cả, giống như việc mất thú viên và được viên không phải là của lão vậy.

Hắn lên tiếng đạo: "Viện trưởng ngài khỏe, ta có chút việc nhỏ nhờ ngài".

Viện trưởng ngẩng đầu lên đạo: "Việc gì".

Xuân Đức nói thẳng: "cũng không có gì ta muốn một chỗ để mở cửa hàng".

Lão Viện Trưởng ngạc nhiên nói: "ngươi rất thiếu tiền, đến cả pháp bảo cao cấp còn cho người hưởng chỉ là một chút kim tệ".

Xuân Đức đạo: "Đúng là không có cho, lúc đầu ta cũng có 600 ức kim tệ nhưng tiêu pha mấy ngày hết mất rồi nên giờ phải đi kiếm thêm" hắn rất thật thà nói.

Lão Viện Trưởng ho khan, tâm lý mắng phá gia, đây mới là chân chính phá gia à. Lão nhìn Xuân Đức chăm chú nói "ngươi tính mở cái gì?".

Xuân Đức: "Cửa hàng sửa chữa, nâng cấp vũ khí, Ta chỉ biết nâng cấp và sửa chữa không biết rèn nên vậy, muốn viện trưởng cung cấp cho một nơi tốt tốt một chút"

Lão Viện Trưởng: "Không thành vấn đề lợi nhuận 20% về học viện, ngươi thấy thế nào?"

Xuân Đức tâm lý chửi má nó, bọn này ăn không nhả xương luôn, mặt hắn cười lạnh nói "Không vấn đề à, mà ta cũng có thể sửa các trang bị cấp cao không biết viện trưởng có món nào cần sửa chữa không?"

Lão Viện Trưởng suy nghĩ rồi lấy ra một món trông giống cái khiên đưa cho hắn rồi chăm chú nhìn hắn.

Xuân Đức quan sát:

☞☞☞ Khiên Hỏa Long Tồn Hại (Tím) ☞☞☞

Ngăn cản sát thương 2% (Max 15)

Độ bền 62/1000

Phí bảo trì: 100 vạn kim tệ

Ấy, cái khiên bé tí rách nát này mà cũng là tử kim trang bị, hắn nhìn lại Ông lão đạo: 100 vạn ma tinh (1 ma tinh = 1 triệu kim tệ). Hắn nói thách để cho ông lão này trả giá ai dè lão đồng ý luôn.

Lão Viện Trưởng đạo: "Được,ngươi cần thời gian bao lâu" đây là pháp bảo phòng ngự vô cùng mạnh, không nghĩ tới còn có thể sửa được ma tinh với người khác thì khó khăn nhưng với hắn chỉ là rác mà thôi.

Xuân Đức cũng không nghĩ lão gia hỏa này lại dễ nói chuyện như vậy, hắn đạo: "3 ngày sau một tay giao hàng, một tay trả tiền"....

Sau vài lời nhạt nhẽo hắn cầm cái khiên quay về phòng mình, hắn tính xuống núi đi ăn nhưng lại làm biếng vậy là cũng bỏ luôn cái ý định đó,

.....

Hôm nay Thiên Long Học Viện mặc dù là vô cùng náo nhiệt nhưng mà cũng không là náo nhiệt như mấy ngày trước.... Lúc này đã có rất nhiều người thiên phú không đủ, tiền cũng không có nên đã đành phải buồn rười rượi quay trở về nhà!!

Ngay tại lúc mà mọi người còn đang đi lôi kéo quan hệ... xì xào bàn tán hay lập nhóm tham gia thí luyện thì một lão giả nhìn tầm bảy mươi, tám mươi tuổi đập không mà tới..

Lão phi tới trên chủ đài của Võ Trường thì lập tức đáp xuống quay vài vòng trông khá là hoa lệ...

Thí sinh tham gia nhìn thấy vậy thì là đều là vô cùng phấn khích!! Đạp không trên trời!! Phải đạt tới Nguyên Anh cảnh giới mới có thể làm được!!!

Lão giả đưa tay lên cằm, vuốt vuốt bộ râu.. cười nói:

"Đã để các ngươi phải đợi lâu... Bây giờ hãy theo ta vào quảng trường chính đến khi đó phân lớp, còn được ai nhận làm đệ tử chân truyền còn phải tùy vào cơ duyên mỗi người."

Theo lão giả đến một quảng trường rộng lớn, ở đây còn có những học sinh lớp cao hơn, mọi người đều có tấm thẻ chứng nhận tân sinh, sau một lúc mọi người đều dựa vào thông tin trên thẻ đã tìm được khu vực của mình có lão sư của lớp mình....Riêng Xuân Đức là còn đứng ngơ ngơ ở đó hẳn không có tấm thẻ tân sinh à, hẳn tưởng là nhập học cùng một đợt thì học cùng một lớp chứ.

Lão giả lúc đầu thấy ai cũng đi còn mỗi hẳn đứng ở chỗ cũ thì nhiều mầy hỏi: "ngươi không đi về lớp mà ngươi đã chọn à?".

Xuân Đức ngần ra nói: "chọn lớp gì à, ta không có chọn"

Lão giả cũng ngần ra nói: "Vậy ngươi chứng nhận tân sinh đâu?"

Xuân Đức móc cái tấm phiếu khu vực của lão hiệu trưởng đưa ra coi có vót vát được gì không, không khéo lại bị đuổi cũng nên.

Lão giả: "ngươi là luyện khí sư, không phải tân sinh tới nơi này làm gì?, lão giả khó hiểu đạo"

Xuân Đức đạo: "ta là tân sinh à, tại ta không sát hạch nên không có tấm thẻ tân sinh".

Lão giả kì quái nói: " vậy ngươi làm sao vào? "

Xuân Đức khẳng khái nói: " đương nhiên là đi cửa sau à, ông ta viết thư bảo viện trưởng cho ta nhập học".

Một màn này có nhiều người nhìn thấy, nghe được đều không nói gì cho phải, ngươi đã đi cửa sau mà còn hãnh diện như vậy, thật không muốn mặt.

Lão giả hết ý kiến, cái này hẳn không giải quyết được.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gặp lại người quen

Xa xa một thiếu nữ xinh đẹp dẫn theo một đám cả nam lẫn nữ đi phía sau, vẫn luôn chú ý động tĩnh của tân sinh lần này, nàng là được mọi người phong tặng tiên nữ học viện..... thấy thù nhân cũ nàng hận đến ngứa răng, cái tên đáng chết dám phá hoại đồ của học viện còn đã thương nàng bây giờ lại tính phá hoại tuyển sinh do nàng trông coi.

Nàng từ một tiên tử biến thành bà la sát khiến mọi người trở mắt mà nhìn, tiểu tiên nữ bình thường cũng chưa thấy tức giận như vậy bao giờ à.

.....

Thấy mọi người đều nhìn về phía sau hẳn, hẳn cũng tò mò quay lại có cái gì hot, vừa quay lại nhìn hẳn biết hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch rồi, lão viện trưởng cũng đã nhắc nhở với hẳn rồi gặp phải nàng và mẹ nàng thì phải chạy càng xa càng tốt, hôm nay coi như đen đui, không thoát khỏi được rồi.

Cô gái kia nhìn hẳn với ánh mắt không mấy thân thiện rồi quay lại hỏi vì lão giả: " Có chuyện gì vậy?"

Lão giả thấy thiếu nữ này tới cũng là đại hi,một 5 một 10 nói ra, còn việc xử lý thế nào thì không có việc của lão rồi. Lão nói xong cũng xin lui ra

Thiếu nữ hỏi giọng điệu kì quặc hỏi: " ngươi là tân sinh mà không phải kẻ gây rối"

Xuân Đức làm bộ như không biết rất thành khẩn trả lời chỉ mong cái con chip hỏi này không gây chuyện với hẳn " Đúng là vậy, không biết cô nương có chuyện gì nữa không? nếu không việc tại hạ phải đi đăng kí lớp học".

Thấy tên này lại còn tính đánh bài chuẩn thiếu nữ nói tiếp " nếu đã Viện Trưởng đề cử thì ngươi sẽ học ở ban cao cấp, bây giờ đi với ta đi làm thủ tục."

Hết cách hẳn cũng theo thiếu nữ, nhìn đoàn người phía sau bất quá hỏi: " mấy người phía sau đi theo chúng ta làm cái gì, cũng mới nhập học à? "

Thiếu nữ trắng liếc hẳn một cái nói " là bạn học cùng lớp với ta, không phải như ai đó đi cửa sau không bằng thực lực của bản thân thì vào"

Xuân Đức nhìn thiếu nữ y thẳng ngu, khinh bỉ nói: " Các ngươi cũng không cần tự kỷ như vậy được không, cả ngươi và bọn họ cùng xông lên ta chấp một tay, nói không phải đã kích ngươi chứ.Loại tu vi như các ngươi đập phát chết cả đám"

Hắn đang định đã kích thiếu nữ bên cạnh thêm vài câu nhưng thấy nàng như quả banh sắp nổ hắn ngậm miệng lại không đã kích nữa mà, ra vẻ quan tâm đạo: " không biết vị học tỷ Xinh đẹp tên là gì vậy?"

" Hứa Minh Châu"

Xuân Đức ra vẻ suy ngẫm nói: " tên rất hay.. Minh Châu học tỷ ta gần đây mới mở cửa hàng sửa chữa vũ khí nếu học tỷ cần sửa gì có thể ghé qua"

Hứa Minh Châu đạo: " chính là luyện khí sư mới vừa xin phép học viện mở tiệm đó à?".

Xuân Đức đạo: " Ừm là ta.. Đúng rồi học tỷ nghe nói gần đây hình như sắp tổ chức cái gì lớn lắm phải không?".

Hứa Minh Châu đạo: " Giao lưu mỗi năm một lần, xem nhà nào môn sinh mạnh nhất".

Hắn hỏi: " vậy chúng ta xếp thứ mấy?".

Hứa Minh Châu rất tự hào nói: " trong tam tông tứ viện chúng ta xếp 3 lần này ta cũng tham gia sẽ đạt được thành tích hơn năm ngoái..."

Xuân Đức cắt đứt tự sướng của Hứa Minh Châu nói: " đứng đầu thường những gì".

Hứa Minh Châu: " Bí tịch Nguyên Anh cảnh 2 bộ một huy hiệu vinh dự người đứng đầu"

Xuân Đức hỏi tiếp: " Bán đi được bao nhiêu?"

Hứa Minh Châu có chút bó tay: " 2 quyền khoảng 10 ngàn ma tinh, còn huy hiệu là vô giá".

Xuân Đức cảm khái nói " ừ, là vô giá, là không có giá thì có bán không ai mua, cho không ai lấy, cố gắng ngu cả người được tận 10 ngàn ma tinh, thôi đẹp luôn đi chẳng có tí chất dinh dưỡng".

Hứa Minh Châu hàm răng lại ngứa,nói chuyện với tên này chỉ biết có tiền, không biết cái gì là vinh quang à, việc nàng cố gắng mà hắn bảo là không có tí dinh dưỡng,nàng tức giận à,nàng thở phì phì đi nhanh về phía trước.

Thấy vậy Xuân Đức cũng ngu, bà cô này lại đến kinh nguyệt à, tự dưng lại lên cơn, hắn cũng đành theo sau nàng.

Người ở phía sau thấy 2 người như vậy cũng âm thầm ghi hận Xuân Đức, Có cơ hội phải cho tên đeo mặt nạ này một bài học... dám công nhiên vuốt râu rồng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kiếm tiền thật khó thôi đi đánh cướp mới là vương đạo

Sau 7 ngày kể từ khi nhập học, và tiệm rèn của hắn cũng đã khai trương 7 ngày không một bóng người, ai nhìn thấy hắn cũng quay đầu bỏ đi, một phần là do nhìn hắn hơi trẻ, một phần khác là hắn đắc tội với Hứa Minh Trâu bị người người ghét bỏ. Áu cũng là cái số đành chịu.

Hôm nay hắn đã giao đồ cho viện trưởng thu được 100 vạn ma tinh nhưng nâng cấp lên cấp 9 không gian nông trại thì vừa hết, bây giờ hắn lại làm người nghèo, trong túi còn 12 kim tệ, haizza,

Làm ăn không được, người hiền lành thế mà không ai thương, đóng cửa tiệm lại hắn vào không gian nông trại của hắn bây giờ thành không gian vong linh rồi,khắp nơi là tử linh sinh vật du đãng, bầu trời bây giờ cũng màu đỏ, phá hết cả mỹ quan...

Bây giờ không gian lên cấp 9 diện tích đã lên tới 41000 m2, đang lúc hắn cảm khái thì bỗng nhiên nhớ tới tiểu nha đầu, cảm nhận với tất cả tử linh sinh vật hắn đã phát hiện nha đầu Vũ Y, nàng đang nằm ngủ trong một con cá sấu to lớn. Thấy nàng ngủ ngon vậy hắn cũng không làm phiền mà đi ra ngoài tìm hiểu một ít thông tin.

Thông qua chỗ thông báo bảng nhiệm vụ thì hắn mới biết thêm được thông tin chút ít về lần mục đi này, lần này hắn muốn đi là chỗ Huyết Long Sâm

Ngắn người một chốc một tên có chiến lực sánh ngang nguyên anh sơ kì rút đao chém về phía hắn, còn chưa kịp đi bước thứ 4 đã bị tiểu nha đầu một nhát phản đôi, trong phòng mọi người sắc mặt đại biến, nhìn về phía tiểu cô nương cầm song đao mà lòng phát lạnh.

Xuân Đức ôm lại bảo bảo rồi tiếp tục nói: "hòa khí sinh tài, mọi người không cần phải nóng như vậy".

Mọi người trong lòng thóa mạ tên đeo mặt nạ này, hòa khí mà không nói một lời chém một vị nguyên anh cao thủ, trong lòng họ trăm mối tơ vò không giải thích được rất khó chịu....

Người thiếu niên kia vẫn là lên tiếng đạo: "Các hạ là muốn làm gì? chúng ta không có oán thù gì đi chứ" nói xong hắn chăm chăm nhìn Xuân Đức.

Xuân Đức cũng không nhiều lời nữa, nhìn xuống tiểu nha đầu như có như không đạo: "chuẩn bị giết người xấu á"

Vũ Y hưng phản gật đầu, nhìn chăm chăm vào mọi người.

Bọn sơn tặc và thiếu niên: "....."

Cái này mẹ nó người mới là người xấu, cả nhà người mới là người xấu, ban đêm đi giết người cướp của còn ra vẻ ta rất lương thiện. Nhưng bọn họ có tức cũng không làm gì được người ta cơ mà, người ta tiện tay là tiêu diệt một tên nguyên anh trong bọn họ chỉ có nguyên anh trung kì mà thôi.

Thiếu niên lần nữa mở miệng phân phó "đem hết tài sản cho vị đại nhân này, nhanh lên" rồi sau đó 1 tên đại hán đi nhanh chân đi ra ngoài, Xuân Đức cũng theo sau xem bọn này lỡ may giấu diếm món bảo bối nào đó, người với người không thể tin được.

Mới ra ngoài bọn sơn tặc đứng ngốc tại chỗ, bên ngoài đâu có vẻ gì là chỗ cho người sống, nơi này đã không có một bóng người, mọi thứ có giá trị đều đi đâu mất, đến cả cái cửa cũng không còn

, khắp nơi chỉ có ánh trăng gió thổi hiu hiu, trông có vẻ như thơ như mộng, nhưng bọn họ chỉ thấy lạnh cả người những lâu la kia đi đâu...? họ nghi ngờ người mới đến là 2 con ma thú cao cấp biến thành và....

nghĩ đến đây thì bọn họ không dám nghĩ tiếp nữa... càng nghĩ càng thấy sợ, tên dẫn đường đi mà chân cứ run run.

Đi theo phía sau Xuân Đức thấy kì quái, tâm lý nghĩ bọn này mới ra bị trúng gió à. Đi trong một hang động lớn sau khi mở một cánh cửa đá nặng nề thì bên trong có kim tệ chất thành núi, ma tinh thành từng hòm, châu báu dị vật nhiều vô số, Hắn cũng không ngờ làm sơn tặc lại giàu như vậy?

Thu hết mọi thứ trong sơn động hắn lại nhìn về mấy tên sơn tặc còn lại. Mọi người đánh cái rùng mình tên này sẽ không thủ tính đại phát ăn bọn họ chứ, mọi người lui lại một bước để cảm thấy an toàn hơn.

Thấy bọn họ như lại Xuân Đức rất thỏa mãn lòng hư vinh của mình đạo "Đưa hết nhẫn trữ vật đây"

Mọi người cũng không dám nói gì thêm đưa nhẫn trữ vật ra tuy đau lòng nhưng so với cái mạng nhỏ thì lại không trọng yếu.

Thấy hắn đã nhận được nhẫn trữ vật mà chưa chịu đi thiếu niên lại hỏi: "không biết đại nhân có việc gì phân phó nữa không? "

Xuân Đức gật gật đầu đạo: "ừm, các người biết thế lực nào ở gần đây không, ta chuẩn bị đi đến đó".

Mọi người có chút không nói gì, người suy nghĩ này giờ là việc này đây à. Thiếu niên nói "Đại nhân không biết nếu muốn đánh chiếm tiền tài thì những thế lực thâm căn ở đây, thì còn có đệ tử tông môn và môn đồ của học viện đi vào Huyết Long Sâm Lâm là có tiền nhất".

Xuân Đức mắt sáng lên đạo: "Ý người là đánh cướp những người này" nghĩ một lát hắn nói, "những người đó cũng phải cướp, nhưng mấy thế lực gần đây cũng không thể buông tha được".

Xuân Đức chỉ vào thiếu niên nói tiếp: "chọn một người quen thuộc địa hình, biết thế lực gần đây đi cùng ta và người, còn 10 người còn lại thì đi tìm kiếm người đi lịch luyện".

Thiếu niên hắn thầm nói mình lắm miệng tự dung đi chịu khổ, hắn bắt đầu dĩ gật đầu. Phân phối thuộc hạ rồi hắn không cần thuộc hạ tự mình dẫn đường cho Xuân Đức.

Trong vòng một đêm gần 20 thế lực sơn tặc bị diệt, và nổi lên một nhóm đạo tặc mới "Động Là Giết".

Vài ngày sau, thanh danh bất phân thiện ác của bọn thổ phi "Động Là Giết" đã lan rộng trong khu vực huyết long sâm lâm, thế lực này đi đến đâu thì nơi đó không còn một người chỉ còn lại vài người có tu vi hùng hậu.

Ngồi trong một căn phòng có 72 người đa số là nguyên anh sơ kì mọi người đang nhìn thiếu niên ngồi trên chủ vị đang đùa nghịch với một tiểu cô nương, tiểu cô nương cười khanh khách nhìn rất đáng yêu. Nhưng mọi người ở đây đều biết nha đầu này không phải cái gì thiên sứ hay tinh linh gì mà là một con yêu ma giết người không chớp mắt.

Có những sơn trại bị nằng giết tất cả, mỗi người đều bị một đao phân thây, nghĩ đến tình cảnh như vậy mấy đại nam tử ở đây thấy lạnh cả tim. Bầu không khí có vẻ rất quái dị.

Bỗng nhiên một tên lâu la vào thông báo cho 1 nữ tử duy nhất trong những người ngồi dưới, nàng bước ra đạo:

Bạn đang đọc truyện *Cân Cĩa Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bắt Cóc, Đòi Tiền Chuộc Học Sinh Của La Lan Học viện

"Bang chủ, thám báo gửi tin về gần đây 3 dặm có một đoàn học sinh của La Lan Học Viện muốn tiến hành thảo phạt chúng ta"

Xuân Đức ngạc nhiên đạo: " sao tự dưng bọn họ lại đi thảo phạt chúng ta? "

Nữ Hán Tử cũng bất đắc dĩ đạo: " Chắc là cho chúng ta là thế lực mới nổi, quả hồng mềm dễ nắm nên tiến hành thảo phạt để tăng danh tiếng và nhận tích lũy từ học viện thôi".

Xuân Đức có chút không nói gì mình chưa đi đánh cướp đã có người đến tận nơi, tuyệt à. hắc hắc. Hắn cắt một tràng cười đầy vẻ dụ dỉ, mọi người đánh cái rùng mình, mặc niệm cho mấy người mà bang chủ nghĩ đến.

Xuân Đức đạo:" Nếu có mấy lão bắt tử luyện hư cảnh ra mặt thì lúc đó mọi tự lo nhé, ta đánh không lại mấy lão bắt tử đó, "

Mọi người có chút không nói gì với bang chủ hiện tại, chưa đánh giặc đã lo đào binh, bất đắc dĩ mọi người đều gật đầu.

Xuân Đức nói tiếp: " bọn họ có bao nhiêu người, tu vi cao nhất là bao nhiêu?"

Nữ Hán tử thưa: " khoảng gần 200 người tu vi người cao nhất Nguyên Anh hậu kì". bọn họ nhanh đến chỗ chúng ta rồi, mời bang chủ quyết định.

Xuân Đức nghĩ chút sau rồi nói, bắt hết bọn hắn lại đi, ta và Vu Y cũng đi trợ giúp vậy bắt cá lớn. Làm tốt lần này ta về ta có quà nha. hi hi.

Mọi người cảm giác mình là tiểu bảo bảo bị quái thúc thúc dụ dỗ.

.....

Cách ngoài gần 2 dặm một đội ngũ của La Lan học Viện đang tiến lại, người cầm đầu là một cô gái cũng bình thường nhưng khí chất lại rất xuất phạm. Bên cạnh một thiếu niên có tu vi kim đan trung kì hỏi:

"Học tử làm sao học viện chúng ta lại phái nhiều người như vậy chỉ để diệt trừ một tiểu tặc đoàn"

Thiếu nữ đáp" nhóm sơn tặc này gần đây tự hành bang phái có tên " Đụng Là Giết" rất hung hăng tàn quấy, đã tiêu diệt hết các nhóm sơn tặc khắp nơi lân cận, điều đó thì cũng không sao nhưng bang phái này cướp hết các người từ Huyết Long Sâm Lâm đi ra, học sinh viện chúng ta phát tín hiệu cầu cứu mà không dám ra ngoài ".

" Lần này cũng coi là một lần lịch luyện cho mọi người nên cũng không cần quá căng thẳng, bang phái này mới lập cũng không mạnh đi nơi nào"

.....

Cách không xa bọn người học viện La Lan, Xuân Đức và mọi người cũng bố trí xong, chờ con mồi vào lưới mà thôi...

Do không cho rằng cái bang mới lập có cái gì có thể uy hiếp được bọn hắn nên mọi người không ai để ý tiến vào khu vực có sương mù màu đỏ, huyết long sâm lâm thường xuyên xuất hiện loại này nên chỉ mấy người chưa vào thì ngạc nhiên một chút, nghe người đã từng đi vào giải thích thì không để ý nữa theo đội ngũ tiến về phía trước.

Đúng lúc này hàng loạt kim đan kì người trẻ ngã xuống thì có người la lên thất thanh:

"Sương mù có độc, nhanh bế khí quan, theo đội ngũ nhanh chóng xông ra ngoài"

Do còn lại vài chục người đều có tu vi nguyên anh nên huyết ma chỉ hạ gục thêm vài người thì mọi người đã thoát ra, may cho bọn họ là Xuân Đức muốn bắt người lấy tiền không thì huyết ma với hủ thực và độc tố mạnh dưới Hóa Thần đừng mong ai còn sống....

Xông ra ngoài huyết ma, bọn họ đội ngũ còn gần 20 nguyên anh 5 giả hậu kì, còn lại là trung và sơ kì, một người giận không kim được nói " bọn đạo chích hèn hạ có gan thì ra đánh với đại gia một trận" mấy người còn lại cũng thì nhau chửi bới... chỉ có cô gái đứng dẫn đầu là không tham gia mà đề phòng địch nhân đánh lén.

Lão già càng đánh càng thấy kinh khủng, sát thần có bộ dáng tiểu cô nương 6 tuổi trước mắt này

chỉ có Nguyên Anh Hậu Kì thêm Chiến Kị cũng có Hóa Thần sơ kì đỉnh mà thôi lại chiến ngang tay với lão.

Đúng lúc này hắn thấy một cổ nguy hiểm từ phía sau đánh úp lại, lão già muốn tránh thì bị thứ gì khóa chặt không thể tránh né, vận hết nguyên lực tạo lồng phòng vệ đón đỡ một kích từ phía sau,

lão thấy một bàn tay màu xanh đen xuyên qua đánh xuyên qua phòng hộ tráo một lúc xung kích tinh thần kinh khủng làm hắn mất đi lục giác, lực ăn mòn siêu cường đang ăn mòn nguyên khí của hắn, vật và linh hồn mới ngăn chặn lại được,

Lúc này hắn lại cảm nhận được nguy hiểm trước sau giáp công, lão già ngạnh thêm một kích thì bay ra xa, rơi xuống đất nằm yên. Hắn nhìn về phía đầu một cái thu Chiến Kị của nàng lại rồi cùng bay về phía lão già, để phòng lão già này lừa đảo rồi đánh lên hắn lại bồi thêm một hit, xác nhận an toàn thì mới bắt lại,

Lúc hắn đem lão già lại thì bên kia cũng đánh xong rồi, cũng không đến nỗi nào. Hắn lên tiếng đạo: "Về thôi, chiến lợi phẩm kiếm được thì theo lệ củ chia"

Về sơn trại xong thì hắn gom hết tù binh vào một chỗ, dùng huyết ma ăn mòn hết nguyên lực của bọn họ. Nhưng có một vấn đề là con tin có rồi làm sao để đi nhận tiền chuộc đây. Đang lúc hắn suy nghĩ thì có mấy tên nguyên anh đã tỉnh lại, nhìn hắn một cách bất thiện.

Một tên có vẻ là con ông cháu cha làm rất lớn, nhìn hắn quát lớn: "Muốn chết dám trối ta lại người biết ta là ai không, ta là..."

Hắn còn chưa nói xong thì Xuân Đức tiếp lớp "biết biết người là con của viện trưởng học viện chứ gì, đúng không".

Tên kia ngờ ra, đạo: "sao người lại biết, đã biết còn dám bắt ta, mau đập đầu xin lỗi ta còn có thể nói phụ thân tha người một mạng "

Xuân Đức có chút không nói gì, cái thời thế gì hờ tì là phải đập đầu cũng chẳng ra tiền à, bọn này bị hư não hết rồi. Hắn cũng không để ý tới tên ngốc đó nữa, mà hỏi thiếu nữ đang chăm chú nhìn hắn này giờ: "Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, lần đầu gặp mặt cho bắt tay làm quen cái, hi hi".

Thiếu nữ không bị trêu chọc mà tức giận, bình tĩnh đạo: "Các hạ không hạ tử thủ chúng tớ cổ kỹ học viện chúng ta, nói đi các hạ muốn gì".

Xuân Đức khen "tỷ thật thông minh, cũng không cần gì chỉ cần cho ít ma tinh là được, kim đan 10000, Nguyên Anh 10000000, vị hóa thần kia thì 1000 vạn, tỷ tỷ thấy thế nào?" hắn dùng bộ dáng tham tiền mà hỏi.

Thanh niên lúc này, mới la lối kêu to lên: "sao người không đi ăn cướp"

Xuân Đức gật đầu vui vẻ đạo: "nghe lời các hạ chỉ giáo ta như thấy tinh tú sáng lấp lánh đã hiện ra con đường chính đạo nên đi, và bây giờ đang thực hiện, ta đối với các hạ đúng là mới gặp đã quen, các hạ còn cách nào nữa không chỉ cho bản đạo thêm một con đường sáng kiếm tiền, nếu các hạ chỉ giáo ta sẽ hậu tạ nha " hắn không giả giọng khàn khàn thâm trầm mà nói bằng cái giọng nương nương khang của hắn, khiến cho người nghe nổi hết gai ốc.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Khi Nào Trả Đủ Tiền Thì Ta Thả Người

Thiếu nữ cũng không nhịn được cười, lần đầu nàng thấy người thú vị thế này, mà nhìn hắn cũng có không có vẻ gì là người xấu, nàng đạo: "Không biết các hạ là người ở đâu, tại sao phải đi đến nơi này làm đạo tặc "

Xuân Đức than thở "tỷ tỷ không biết đó thôi, ta vốn là học sinh mới trúng vào Thiên Long học viện nhưng đắc tội với thất trưởng lão và con gái nàng, bị trừ dập khắp nên đành phải bỏ đi, mang theo muội muội rồi đi chốn thị phi, cùng đường rồi ta mới đi làm sơn tặc kiếm món tiền lớn rồi ẩn cư thôi, tỷ thấy ta có khổ không, đơn côi từ nhỏ sống với muội muội, bây giờ muội ấy cũng chỉ có 6 tuổi đã phải theo ta lang bạt kì hồ, làm người thiện lương sống không lâu, tai họa di ngàn năm à "

Thiếu nữ cũng nửa tin nửa ngờ hỏi tiếp "muội của người đâu?"

Xuân Đức gọi vọng ra ngoài:

"Vũ Y vào đây ca ca có cái này ăn ngon lắm".

Vũ Y nghe vậy thì mở cửa căn phòng bằng đá chạy đi vào.

Mấy người bên ngoài thì 2 mặt nhìn nhau đều thấy vẻ mặt, nghe lời bang chủ thì bị bán đi còn giúp hần đếm tiền, mọi người không nói gì lại áp tai vào tường đá nghe tiếp.

Thấy Vũ Y chạy vào hần lấy ra mấy cây kẹo mút mà hôm nay hần làm nhiệm vụ hàng ngày nhận được, rồi nghịch má nàng vài cái cho sưng tay, thấy 2 người thân mật như vậy thiếu nữ kia con tin là thật, nàng làm sao có thể tưởng được một sát thần lúc chiến đấu và một bé gái khả ái, ngây thơ như vậy là một người

Cái thằng con ông cháu cha đang bị mọi người không để ý đến thì lúc này lại lên tiếng đạo: "Ta là Mã Văn Tài thiên tài số 2 của Mã gia, anh của ta là số một, người có giỏi thì đợi ta thêm 1 năm nữa, chúng ta quyết đấu lại "

Xuân Đức cũng không tức giận đạo " Hóa ra là Mã huynh à, chắc Mã huynh là người đại phú đại quý chứ".

Mã Văn Tài: " đó là điều đương nhiên. gia tộc ta ở La Lan Đế Quốc cũng là số 1 số 2, điều này ai cũng biết".

Xuân Đức gật gù đạo: " vậy thì ta yên tâm rồi, chỉ cần đủ tiền thì Mã huynh cũng có thể về, lần sau muốn tái chiến nhớ mang theo tiền ".

Mã Văn Tài có chủ hết biết tên tham tiền trước mắt hần cũng khẳng khái nói: "chut ma tính ấy không đáng là gì, ta không đánh kẻ giấu đầu lòi đuôi, là nam nhân thì tháo mặt nạ ra" nói xong hần nhìn Xuân Đức.

Bên cạnh thiếu nữ cũng tò mò nhìn. Xuân Đức đạo " Ta không có tuấn tú phong lưu phóng khoáng như Mã huynh đây, nhưng nếu huynh muốn xem cũng được 10 k ma tinh"

Thiếu nữ và Mã Văn Tài bó tay tên này muốn tiền bị điên rồi, cái gì cũng cần tiền, không đợi Mã Văn Tài lên tiếng thiếu nữ đã nói " ta cho ngươi, ngươi mở mặt nạ ra đi".

Xuân Đức nhìn về phía tên họ Mã đạo: " Mã huynh vị tỷ tỷ này đã trả tiền, Mã huynh thì sao? ".

Văn Tài có chút tức đạo " không phải Lưu Ly tỷ trả rồi sao? sao còn hỏi ta làm gì?"

Xuân Đức nghiêm túc đạo: " Mã huynh sai rồi, tỷ tỷ xinh đẹp này trả thì mình tỷ ấy xem, còn Mã huynh muốn xem thì thêm tiền"

Người ở ngoài gian phòng tâm lý cùng suy nghĩ: " Quá tà ác rồi... bang chủ thích tiền nhất ".

Còn 2 người Lưu Ly và Văn Tài đã bị đánh bại bởi tính lý luận của Xuân Đức. Hần cảm giận nói "được rồi mở đi sau này ta sẽ trả".

Xuân Đức không mở vội mà đi chào hàng " mấy ngược các ngươi thì sao, muốn xem thì viết giấy nợ đi, không có tiền thì quay đi chỗ khác nếu không ta bán các ngươi vào thanh lâu giả nữ đi tiếp khách kiếm đủ thì thôi. hắc hắc" hần nói với mấy tên tù binh đã tính lại này giờ.

Nghe cái giọng điệu tà ác này mấy người tỉnh lại đã lăn qua một bên, hoặc úp mặt xuống đất.

Thấy vậy Xuân Đức than thờ " xem ra La Lan học viện cũng nghèo à, không phải ai cũng có tiền như Mã huynh và Ly tỷ đây".

Hai người lại lần nữa biến thành bao công " tên này là đang nói mát mình đây mà, coi mình là kẻ ngốc nhiều tiền".

Hoặc Lưu Ly tức giận đạo " có mở hay không, không mở ta cũng không cần rồi tiền cũng không cho ngươi".

Xuân Đức đang còn tính chào hàng nhưng thấy nàng lên con thì thôi " mở, mở liền, phải tạo sự hồi hộp chứ, thế mới có bầu không khí, hần cười hắc hắc ".

Chọn chế độ vô hiệu hóa cái mặt nạ biến mất không còn tăm hơi là ra khuôn mặt nguyên bản bị hệ thống cải tạo.

Hai người Lưu Ly và Mã Văn Tài nhìn khuôn mặt này mà cũng ngốc, cái này không thích hợp cho một nam tử à, khuôn mặt mỹ lệ khiến cho bao nhiêu thiếu nữ cũng ghen ghét.

Thấy mọi người nhìn xong, hần cũng kích hoạt lại mặt nạ, làm vẻ thần bí sau này có khi còn được bán được giá cao.

Hần đứng dậy đạo: " mọi người ở đây yên tâm, không cần lo về sự an toàn, ở đây cơm ngày 3 bữa, tiền phòng miễn phí, đồng âm hè mát, ai bị thương sẽ được tận tình cứu chữa không cần cảm ờ, tiền thuốc đã tính vào tiền chuộc thân của các vị. Chúc mọi người ở lại hạnh phúc vui vẻ và có những kỉ niệm đáng nhớ" nói xong hần còn vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Căn phòng bằng đá bị đóng lại, mọi thứ mờ mờ hư ảo. Ra ngoài Xuân Đức gọi 72 người vào trong phòng:

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Người của la lan học viện đến

Thấy mọi người vào đầy đủ hẳn đạo: "để thưởng cho thắng lợi lớn lần này, ta có vật này cho tất cả mọi người" hẳn lấy ra huyết ma phân thân, cái phân thân này đã hoàn toàn tách rời khỏi chủ thể tạo thành độc lập cá thể, nói chung là có quyền dân chủ.

Thấy mọi người nghi hoặc hẳn giải thích " cái đoàn sương máu này là huyết ma chỉ có tu vi kim đan sơ kì,công dụng đại khái các ngươi cũng thấy rồi đó, nhưng quan trọng là nó cũng có thể hồi phục cho chủ nhân, cụt chân, cụt tay gì cũng lành lại hết, đại khái chức năng còn nhiều cần chờ các ngươi khai thác, thu phục loại này cũng rất dễ không cần ta không dạy ai cũng biết, lấy máu bản thân ôn dưỡng tăng thêm thân mật"

Mọi người nhận lấy huyết ma phân thân, rồi tự mình quay lại phòng nhận chủ, một con sủng vật có khả năng hồi phục là rất hiếm có, loại này có tiền cũng khó mua được.

.....

Sau khi Xuân Đức ra ngoài, bên trong phòng bằng đá, liên tục có người tỉnh lại, thấy thân thể tự lành lạnh với hiệu suất mất thường có thể nhìn ra nếu chăm chú... mọi người bàn tán xôn xao, đây là cái nơi nào... làm sao mới có thể đi ra.....mọi người chuyển ánh mắt lại phía lão giả thì thấy hẳn còn chưa tỉnh lại thôi, tiếp tục bà tám tiếp.

Một tên có vẻ là chân chó của Mã Văn Tài đạo: "Mã ca, tên kia hình dạng thế nào, sau khi thoát khỏi ta về gia tộc gọi người tính sổ với hẳn".

Mã Văn Tài hừ hừ đạo: "gia tộc ngươi có ỉa là hóa thân hậu kì không, không thấy trưởng lão cũng bị đánh thành như vậy à".

Tên kia không cam lòng nói "Ta không được thì còn Mã ca mà, chẳng lẽ Mã ca lại nuốt cục tức này sao"

Mã Văn Tài không sao cả nói "Hắn là huynh đệ của ta, chút việc ấy tính là gì".

Chân chó ngu một cục luôn thâm nghĩ thằng này bị đánh vào đầu nên bị loạn thần kinh à, ai là huynh đệ của hẳn

Buổi tối đúng như Xuân Đức đã nói, có cơm nước đầy đủ, chăn ấm nệm êm, mọi người cũng được cởi bỏ dây trói, cái gì cũng tốt trừ không được ra ngoài thôi

.....

Trong đại sảnh của một tòa nhà to lớn của La Lan đế quốc, tập trung một số lớn quyền quý, cầm đầu là Hoắc gia và Mã gia. Một ông lão lên tiếng:

"chắc các vị cũng đã biết hôm nay đến đây để làm gì, con cháu của chúng ta bị bọn đạo chích bắt, nghe thám báo nói là bọn họ nhóc con, chỉ bị giam lại mà thôi không có nguy hiểm gì đến tính mạng cả, bây giờ chúng ta thương nghị đối sách để cứu đám hậu bối ra"

Mọi người chấp tay đạo " còn mong tiền bối chỉ cho một con đường sáng "

Lão giả vuốt râu cười đáp " không dám, không dám" nhưng cái mặt thì cười như hoa cúc thể kia ở chỗ nào là không dám, chỉ thiếu viết trên mặt mọi thứ cứ để anh.

Lão giả bỗng nhiên nghiêm túc lại không hi hi ha ha nữa, lão giả đạo " theo thông tin của thám báo Mã gia chúng ta thu được thì lần này bị bắt có gần 200 học sinh của học viện La Lan và ngũ trưởng lão đi giải cứu cũng bị bắt luôn, nên việc cường công để cứu người là gần như không thể, nếu muốn cường công thì mời lão tổ ra mà cũng chưa chắc có thể thành công, nếu để bọn tặc tử này chạy thoát thì hậu hoạn vô cùng nên...".

Nói tới đây lão giả nhìn mọi người một cái rồi tiếp tục nêu ý kiến " nên chúng ta chỉ có thể thương lượng điều kiện bọn đạo chích kia, lần này là muốn đề cử một người có thể đảm nhận được nhiệm vụ này có ai nguyện ý đi không? "

Một lão bà lúc này lên tiếng " lần này để ta đi là được "

Mọi người thấy lão bà này lên tiếng thì chỉ có thể gật đầu mà thôi, người ta hóa thân hậu kì, bối cảnh to lớn có hoắc gia chống lưng, mà công việc này cũng không mang lại lợi ích gì cả nên mọi người đứng dậy chấp tay đạo

"Xin nhờ tiền bối, vất vả ngài đi một chuyến "

Bà lão cũng chỉ gật đầu xem như là.

Lão giả thấy vậy cũng không tỏ vẻ phản đối gì đạo " Vậy chúng ta chờ tin tức tốt lành từ Hoắc Anh tiền bối, mọi người yên tâm về nghỉ ngơi,có Hoắc tiền bối ra tay không cần lo lắng "

Mọi người lục tục đứng dậy vái chào ra về, bà lão cũng biến mất phía cuối chân trời, chỉ còn lão giả đang suy tính cái gì đó, rồi cũng lắc đầu quay vào.

.....

Ở gần Huyết Long Sâm Lâm...

Mấy ngày gần đây hán hay vào chém gió hay là cho bọn họ một vài bộ truyện tranh đã được hệ thống cải tạo ném cho Mã Văn Tài, hôm nay cũng vậy hán đẩy cửa bước vào nhà đá nhưng không phải là vào chém gió mà là có người muốn gặp tên Mặt thộn và Hoắc gia tiểu thư.

Vào trong nhà đá hán nói với 2 người " Mã Huynh, Hoắc tỷ,có một bà cụ muốn gặp hai người này, có lẽ là tiền bối của ai đó á, hai người theo ta ra gặp chút "

Hai người cũng không nói gì đứng dậy theo ra ngoài, ở một căn phòng không lớn lắm có một bà lão đang ngồi ở đó, đánh giá cái cốc nước màu cam ở trước mặt, không biết đây là loại nước gì.

Lúc này cửa phòng được mở ra

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Món tiền lớn đến tay

Vào trong phòng thì Hoắc Lưu Ly chạy lại ôm bà lão gọi lớn " bà bà, sao bà lại đến đây ", bà lão cười cười đạo " đến đây cứu các người ra ngoài à, nhưng thấy 2 người các người vẫn khỏe vậy thì ta cũng an tâm" bà lão quay sang nói với Xuân Đức:

" xin hỏi vị tiểu hữu này bang chủ các người đâu, chúng ta có việc cần thương lượng riêng"

Xuân Đức đạo " xin dám hỏi tiền bối, nhìn ta không giống một bang chủ sao? "

Bà lão " Ấy... chẳng lẽ vị trước mắt này là bang chủ "

Xuân Đức rất tự hào nói " đoán đúng rồi đấy, xin tự giới thiệu ta tên Xuân Đức, là bang chủ của Bang Đụng Là Sát, năm nay 24 tuổi không vợ, không con cái, có một em gái 6 tuổi... bla... vla"

Nghe xong 3 người trong phòng cũng bó tay với vị bang chủ danh tiếng mới nổi này rồi. Bà lão lại lên tiếng tiếp cắt đứt sự khoe khoang của Xuân Đức: " không biết vị bang chủ làm sao mới bằng lòng thả bọn hậu bối ra "

Xuân Đức rất thẳng thắn đạo: " Chỉ cần có ma tinh là xong "

Hán gọi ra ngoài phòng đạo: " Bảo bảo lấy sổ sách ra cho ca cac, nhớ mang thêm chai nước ngọt và 2 cái ly nữa "

Sau một lúc, tiểu nha đầu tay xách nách mang đi vào, Xuân Đức đứng lên cầm giùm Vu Y tiện thể đạo " hàn xá đơn sơ, trà thì không có nhưng nước ngọt vẫn có, tiền bối từ từ mời dùng á" còn 2 người bên cạnh thì hán bỏ mặc, kệ bọn họ.

Hán làm xong lễ tiết chủ nhà xong thì cũng mặc kệ, hán lấy quyền sổ lên đạo:

" đây là bảng giá tiền chuộc thân,kim đan 10000, Nguyên Anh 10000000, vị hóa thân kia thì 1000 vạn"

Tổng cộng là: 1* hóa thân + 36* nguyên anh + 120 kim đan =4720 vạn ma tinh

" Tiền ăn 7 ngày qua thì miễn phí "

"Tiền chữa bệnh cho mọi người, tay cụt, chân cụt gì cũng đã lành hết, thêm 10 vạn ma tinh làm phí "

Tổng cộng 4730 vạn ma tinh.

Phụt... phụt... phụt

Ba người trong phòng đồng loạt phun nước ngọt ra ngoài, 2 người Mã Văn Tài mặc dù đã biết nhưng nghe đến con số ma tinh cũng làm cho người giật nảy mình.

Phụt ban đầu giật mình nhưng bà lão thành tinh rồi nên cũng lấy lại bình tĩnh ngay, Bà lão đạo:

" Được "

Bà lão lấy ra một cái hắc kim tạp cho Xuân Đức rồi nhìn hán.

Kiểm tra xong, Xuân Đức cắt kim tạp ngay và luôn hán nói, tiền bối đúng là sòng phẳng, tiền trao cháo múc, còn Ly tỷ và Tài huynh là muốn sau này trả

hay mượn tiền của tiền bối trả luôn, nói xong hần nhìn lại hai người.

Hai người khỏe miệng co giật, tên tham tiền này nhận số tiền lớn vậy mà cũng không quên món tiền nhỏ của hai người.

Hoắc Lư Ly nói thầm với lão bà bên cạnh, nghe xong lão bà đầu cũng đầu hắc tuyến, lấy ra 2 cái tạp đưa cho Xuân Đức.

Thấy vậy Xuân Đức càng cười rộ hơn đạo " đúng là đại gia tộc, tiền tài chỉ là phù du, tiện tay là vứt ra ngoài, không như kẻ làm bang chủ như ta đây, ăn bữa này còn phải lo bữa mai " hần cảm khái

Bà lão cũng hết chỗ nói rồi, tham tiền không cần mạng. Còn 2 người Lư Ly xuyết nữa đứng lên chửi đầu đen rau má....

Xuân Đức thấy mọi người còn đang suy nghĩ cái gì ấy thì hần bỗng nhiên nhớ đến cái gì đạo:

" Mã huynh khi nào cần ta nhớ thông báo một tiếng, giết người phóng hỏa thì ta không làm nhưng bắt cóc tổng tiền thì ta rất chuyên nghiệp nha, lần trước nghe nói qua huynh đang theo đuổi mỹ nhân ở học viện phải không, chỉ cần bỏ ra 100 vạn ma tinh ta đem bắt cóc nàng đến cho huynh rồi cho nàng rót "độc tình cô" cho nàng cả đời chung thủy với huynh" nói xong hần vỗ vai Mã Văn Tài, một bộ huynh đệ tình thâm

Hoắc gia bà lão "..... bà cảm thấy xấu hổ cho người trước mắt "

Lư Ly đã không nhịn được chửi ầm lên " người cái tên vô lương tâm này, việc như vậy mà người cũng nghĩ ra được, tham tiền có mức độ thôi chứ, có khi nào thiếu tiền thì bằng hữu cũng bán lấy tiền không? " nói xong nàng còn thở phì phì tức giận không ngớt.

Xuân Đức suy ngẫm một chút đạo " ta mặc dù tham tiền một chút nhưng vì thiếu tiền mà bán bằng hữu thì ta không làm đâu, ta cũng không ngờ khi chưa được giá bán thì lỗ vốn à"

Mọi người "....."

Mã Văn Tài mặc dù động tâm nhưng ở đây có người ngoài nên gã cũng không dám đón lời, nếu không gia tộc phía sau mỹ nữ kia sẽ làm thịt hần.

Hần cười ha ha đạo " ta làm người có nguyên tắc, làm sao có thể làm như vậy a ha ha ha"

Xuân Đức ra vẻ buồn rầu đạo " không ngờ Mã huynh lại chính nhân quân tử đến vậy, nghĩ cũng đúng phong lưu phóng khoáng như huynh,nếu hạ tình cô thì cả đời chỉ có thể chung tình với một người thì làm sao đáng"

Hần cảm khái hát " Trên đời có vạn bóng hồng có sao anh phải chung tình với em. chắc chắc"

....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Quay ra đồ Tốt!!!

Mã Văn Tài "....."

Lư Ly thấy tên này bắt đầu lại lên con thì kéo tay lão bà đạo:

" bà bà đi. chúng ta đi, nếu ở đây thêm cháu có khả năng bị tâm thần mất "

Lão bà chỉ nhìn Xuân Đức một cách thâm ý đạo: " Xuân Đức bang chủ nếu có cơ hội thì tở La Lan đế quốc, Hoắc gia tham quan một phen, bây giờ ta cũng phải về thông báo với mấy gia tộc"

Xuân Đức đứng dậy đạo " bà bà về mạnh giỏi, có dịp ta sẽ tới, nếu bà bà không ghét ta cũng có thể làm con rể của Hoắc gia nha, bà bà thấy có được không? ta thấy Ly tỷ, lớn như vậy mà vẫn chưa có người thương, có khả năng đến già cũng không lấy được phu quân, tự thấy mình phẩm chất không tệ ta...."

Hần còn chưa nói xong đã bị Lư Ly cho một nắm đấm vào bụng, hần khóc không ra nước mắt, hần tự hỏi đã làm gì sai à.

Lư Ly hỏa khí bốc cao ngàn ngút, kéo lão bà đi luôn một mạch xuống núi, trong phòng còn lại Mã Văn Tài, Xuân Đức lại đạo " Mã huynh suy nghĩ lại không"

Mã Văn Tài chỉ lắc đầu rồi xuống núi với Lư Ly, đứng dậy ôm Vũ Y bên hông hần cười đạo: " Ca lần này có rất nhiều tiền, lần này chúng ta vào huyết long sâm lâm thám hiểm một cái rồi về học viện đi ăn quà, được hem bảo bảo "

Vũ Y cười khúc khích vui vẻ đạo " Vâng".

Thế là 2 người đùa nhau, tiếng cười khanh khách, tiếng gọi dừng lại, tiếng cười ha ha hi hi, vang lên khắp căn phòng. Một lúc lâu sau trong khi hai người đang chọc léc nhau thì cửa lại mở ra, ba người lão bà đi đã lâu lại quay lại..

Xuân Đức kì quái đạo: "mọi người không phải đã đi về sao? quay lại làm gì à?" trong giọng nói đầy không vui, hắn đang nghịch với Vũ Y 3 tên này vác cái mặt cương thi tối phá hoại cả hứng thú.

Mã Văn Tài ho khan cái đạo "Xuân Đức huynh đệ người quên chưa thả người"

Xuân Đức " Ày... ha ha, ta quên giờ đi làm liền "

Ba người bó chân luôn "....."

Ôm Vũ Y lên đưa cho nàng cây kẹo mút rồi đi tới cửa đã, mở cửa đã ra thì thấy người thì nằm đọc truyện tranh, người thì ngủ, người thì chơi cá cược, cái này nhìn y khu vui chơi giải trí ấy chứ đây giống như bị giam giữ.

Hắn lên tiếng đạo: " mọi người bây giờ đi về nhà thôi, thu cất chẵn đệm gọn gàng trước khi về nhé, thôi mọi người cứ tự tiện ta có việc đi trước "

Mọi người có chút không kịp thích ứng về đâu à. Chỉ khi thấy lão già ở góc tường bước ra ngoài thì mọi người mới lục tục ra ngoài...

Ra ngoài mọi người thấy bầu trời bên ngoài thì thấy là lạ, mấy ngày này họ đã quen với sương mù màu hồng, mùi hoa nhàn nhạt rồi...

một đoàn người hạo hạo dang dang xuống núi. Kết thúc quá trình đi thảo phạt sơn tặc

.....

Sau khi đợi bọn người Lưu Ly đi xa thì hần thu hồi ánh mắt, nắm tay Vũ Y vào không gian vong linh, trong không gian tử linh sinh vật khắp nơi, vào trong một con tử linh sinh vật có hình cá sấu, hần đã trang trí không gian con cá sấu bên trong thành một căn phòng di động, Vũ Y kể bên thì bế quan tiếp tục nâng cao tu vi.

Hắn vào trong hệ thống, tìm mục trao đổi ma tinh.

□ 1 vạn ma tinh = 1000 tích phân □

Hắn lấy hết nhẫn trữ vật cướp được, tìm cũng không ra thứ gì nên hờn, toàn là vài viên đan dược cấp thấp, cái nhẫn của ông lão hóa thần cũng chẳng có gì làm hắn mừng huyệt, trong đó có một đôi giấy (tím), hắn thanh toán hết cho hệ thống thu được 1232 vạn tích phân, nói chung hắn thấy cũng tạm, có còn hơn không, haizza.

Đôi hết 4000 vạn ma tinh hấn có số lớn tích phân, 4 triệu tích phân, sau vài lần xem xét đồ shop bán không ngon bằng đồ trong "Kiếp Đỏ Đen". nếu.

Hắn chọn quay cấp cao 100.000 tích phân / lần, nhìn thấy giá cả mà hắn đau thắt ruột, nó còn không cho biết có thể quay ra cái gì nữa chứ, thôi thì đành làm liều ăn nhiều thôi.

Bắt đầu, quay liên tục 10 lần....

" Keng"

- 1000 000 điểm tích phân

"Keng"

Bạn đã nhận được....

☐ ❧ ❧ ❧ Thiên Đạo 10 Môn ❧ ❧ ❧ ☐

Thiên Đạo- Vũ Khí(Tím)

Thiên Dao- Áo(Tím)

Thiên Đạo- Quân(Tím)

Thiên Dao- Mũ(Tím)

Thiên Đạo- Tay(Tím)

Thiên Đạo- Chân(Tím)

Thiên Đạo- Nhấn *2(Tím)

Thiên Đạo- Dây truyền(Tím)

Thiên Đạo- Mặt nạ(Tím)

☐☐☐☐ Lưu ý: chỉ dùng tích phân cường hóa 100% thành công, lên + 20 tự động tăng phẩm chất, trở về + 1, có thể chọn vũ khí theo dòng bạn theo(dùng phép hoặc Vật Lý)☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chuyển chức thành công

Nhìn thấy vậy tâm lý hẳn thật vui mừng, không uổng bỏ ra 1 triệu điểm tích phân, hẳn quyết tâm sau này nên kiếm nhiều tiền hơn, có tiền cái gì cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Tâm lý may mắn hẳn tiếp tục quay.

Bắt đầu, quay liên tục 10 lần....

"Keng"

- 1000 000 điểm tích phân

"Keng"

Bạn đã nhận được....

☐☐☐☐ Đá Hồng Ngọc +5*10(Ghép cùng với trang bị)☐☐☐☐

Đá Hồng Ngọc +5 khi ghép vào trang bị tăng 5% tấn công(hộp 5 viên tạo thành +6)

Tiếp tục

quay liên tục 10 lần....

"Keng"

- 1000 000 điểm tích phân

"Keng"

Bạn đã nhận được....

☐☐☐☐ Đá Kim Ngọc +5*10(Ghép cùng với trang bị)☐☐☐☐

Đá Kim Ngọc +5 khi ghép vào trang bị tăng 5% phòng thủ(hộp 5 viên tạo thành +6)

Tiếp tục

quay liên tục 10 lần....

"Keng"

- 1000 000 điểm tích phân

"Keng"

Bạn đã nhận được....

☐☐☐☐ Reaver*2 ☐☐☐☐

☐☐☐☐ Morbid Mask*2 ☐☐☐☐

☞ Mithril Hammer*3 ☜

Auto ghép

☞ Stanic (Dota 2) ☜

Cung cấp:

+5000 Damage

+25% Life

+250 Strength

Khi kích hoạt cho kỹ năng Unholy Rage +300% life

☞ Bể sinh mệnh (Dota 2) ☜

Gửi linh hồn vào trong bể nước thánh, các tín đồ sẽ bắt tử, cách 100 m hồi phục 10% sinh mệnh và năng lượng.

☞ Eye of Skadi ☜

Skadi là một vị thần khổng lồ trong thần thoại Naury, vị thần của sự băng giá.

- 50% tốc độ đánh của đối phương (18s)

-50% tốc độ chạy của đối phương (5s)

☞ Heart of Tarrasque ☜

Tarrasque là tên của quái vật trong truyền thuyết Thổ Nhĩ Kỳ có mình bò, đầu sư tử, mai rùa và đuôi bọ cạp.

+5%hp /s

Tiếp tục

quay liên tục 10 lần....

" Keng"

Tích phân không đủ yêu cầu cần thêm

Đang phê trong con dê mê thể mà hần dùng hết 4 triệu tích phân rồi, nhưng lần này hần chúng lớn rồi, quay toàn chúng đồ khủng, mà mấy cái này có thể tăng lên vô hạn, không có sự hạn chế về phát triển nhưng số tiền mà nâng lên yêu cầu, khá đáng chết, từ + 15 trở đi yêu cầu một món tương tự thêm vào thì mới có thể nâng cấp. ví dụ như cái

Thiên đạo- vũ khí +15 khi lên 15 thì cần thêm 1 món thiên đạo vũ khí +15 khác. cái này thì khó khăn rồi.

Bỏ qua việc đó thì hần kiếm lợi lớn rồi hắc hắc. Hần bấm vào cường hóa nhanh trang bị nhanh.

☞ Bộ Thiên Đạo trang bị thành công +15 (kích hoạt thuộc tính) ☜

+100.000 công

+10.000 phòng

+1000.000 hp

+10.000 mana

+100 tốc độ chạy

+dịch chuyển lên đồng minh sau 3s

+blink 100m

+20% công

+20% phòng

+20% nhanh nhẹn

+20% tấn công hoàn hảo(x10)

+20% đỡ đòn

+20% né tránh

+20% phản đòn

+40% bạo kích x3

+20% choáng

+20% giảm sát thương

+2% hp/s

+100 hồi mana/s

☐ Vũ khí yêu cầu chức nghiệp mong bạn lựa chọn ☐

Đỡ đòn: kháng, giảm sát thương.

Phụ trợ: giúp đỡ đồng đội.

Dame vật lý: tăng sát thương vật lý

Dame magic: tăng sát thương phép

nhìn 4 chức nghiệp trên hần có chút phức tạp mình ở thế giới tu chân thế nào lại học ma pháp nhỉ, nhìn đau bỏ ra 10k tích phân hỏi hệ thống:

"Ta không tu luyện công pháp này và công pháp tu chân có khác biệt gì không, làm sao tu luyện để cho tuổi thọ dài hơn"

"keng"

-10.000 điểm

☐ Khi lực chiến của bạn tới độ cao nhất định thì sinh mệnh cũng kéo dài ☐

Chọn chức nghiệp dame magic.

.....

Sau khi biết đáp án hần cũng không còn phải ngày lo đêm nhớ mấy cái công pháp tu chân làm gì, thoát nợ à. Yên tâm làm công việc trang bị, mấy món đồ thiên đạo còn để chứ mấy món, băng giá con mắt, cánh tay hấp huyết, quả tim của quái vật dung hợp lâu gần chết.

1 ngày qua đi....

3 ngày qua đi....

7 ngày qua đi....

10 ngày qua đi....

18 ngày qua đi....

Sau 18 ngày thì hần mới dung hợp hoàn tất, ngay sau khi hần tỉnh lại thì hệ thống cũng vang lên trong não hần.

☐ Dung hợp thành Heart of Tarrasque ☐

Sức khỏe tăng cường 10%, tuổi thọ kéo dài 100 năm, cần ăn tim sống của sinh vật có trái tim mạnh khỏe để sinh mệnh tăng cường.

☐ Tổng hợp thuộc tính cơ bản khổ chủ ☐

+ 120.000 công kick(+ 60.000 công kích hồng ngọc) + 20.000 tăng phúc bị động

+10.000 phòng thủ(+5.000 phòng kim ngọc)

+1.500.000 hp

.....

.....

Công pháp: Thiên Hoan Chương, Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương

Tích Phân: 12

☞☞☞ Chiến Lực 2.765.333☞☞☞

Chiến lực đột phá 1 triệu sinh mệnh kéo dài 1000 năm

Nhìn thấy chiến lực trái tim hắn nhảy loạn cả lên, cảm giác hưng phấn, cực độ hưng phấn, bây giờ hắn không sợ ai cả rồi, đi ra khỏi cái Huyết Long Đại Lục này tiến vào vô tận hải cũng ô sờ kê.

....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ngạo kiều la li hệ thống có thực thể, rắn mập tiến hóa biết nói tiếng người

Hắn mở mắt ra thì thấy 2 cô bé đang chơi ai nhanh hơn ở cuối căn phòng, hắn đi lại kì quái nhìn Vũ Y và một tiểu nha đầu cũng chỉ 5-6 tuổi hắn nhớ là hắn đâu có quay chúng cái triệu hoán nào cơ chứ. Hắn hỏi "ê nhóc, nhóc là ai?"

2 cô bé ngẩng đầu lên, Vũ Y nhảy lên ôm lấy hắn liên tục kêu ca ca, cô bé còn lại nhìn hắn cái rồi nói "ta là tinh linh đại diện của hệ thống, mới thay đổi chút vậy mà ngươi cũng không nhận ra"

Xuân Đức bế tiểu Y lên ngạc nhiên đạo "Sao mọi người đều lớn lên còn ngươi lại bé đi vậy "

Cô bé "Đồ ngu ngốc, tại trong quá trình tạo thật thể ta mới bị nhỏ đi à, vậy mà cũng thắc mắc"

Xuân Đức mặt lập tức đen lại xem xét con nhóc trước mắt

☞☞☞ Tinh linh NPC chiến lực 200.000☞☞☞

Là người phát ngôn cho hệ thống.

Thấy vậy Xuân Đức cười một cách nham hiểm tiến lại gần con nhóc lảo lếu.

Tinh Linh Hệ Thống "ngươi muốn làm gì, tinh hảm hiệp ta hả, ta nói cho ngươi ta....."

Xuân Đức không cho con nhóc nói hết đã dùng hành động bóp cái mặt bánh bao kia, vừa đạo

"nhỏ mà lảo, học đâu ra mấy từ ngu ngốc đó, dám nói chuyện với ta như vậy có tin ta, trối lại rồi ném xuống ao máu làm từ linh sinh vật không, dù sao tinh linh hệ thống muốn có sẽ tạo ra thôi, ta cũng bị phạt mấy đồng...."

Tinh Linh "Oa...Oa....Oa khóc lớn, ngươi làm gì mà hung với ta vậy chứ, ta chỉ nghịch chút thôi mà Oa...Oa"

Vũ Y "Tiểu Lan rất đáng yêu, hiền lành mà ca ca, nàng chỉ không thích con trai thôi"

Xuân Đức gật đầu đạo "Hừ hừ... muốn ta không hung thì sau này theo Vũ Y học, ta sau này không hung với ngươi còn mang ngươi ra ngoài đi chơi nữa, nghe hem? "

Tiểu Lan gật đầu y con gà mổ thóc.

Xuân Đức thấy vậy rất hài lòng đạo " biết sai tốt rồi, đi ra ngoài xem cái bể nước sinh mệnh nó ra sao, cần tìm nơi để đặt " nói xong thì hấn cũng kéo tay tiểu nha đầu Tinh Linh theo.

Tiểu Lan tuy là hệ thống tạo ra, nhưng năng tâm trí cũng khoảng 13 tuổi mà thôi, vẫn còn thơ ngây trong sáng lắm, thấy người đàn ông trước mắt không còn hung với nàng nữa thì nàng rất vui, nàng lại có thêm một người bạn, kể từ khi sinh ra đến giờ nàng không có ai làm bạn nên...

Ra ngoài ngôi nhà di động ba người vừa nói vừa cười, hỏi thăm nhau, vui vẻ đi trên thảo nguyên vong linh, sau một lúc rất lâu 3 người quyết định lấy vị trí trung tâm nơi đặt bể nước sinh mệnh.

Àm....Àm....Àm

Mặt đất nứt ra, bầu trời đầy tinh quang sáng long lanh màu xanh đại dương, hoa và cỏ bắt đầu mọc xanh tươi bầu trời nơi đó cũng xanh ra không còn đỏ như huyết nữa, một bể nước bên ngoài làm bằng ngọc bích, trong hồ có nước trong xanh, thì thoảng có ánh sáng xanh lưu chuyển, giữa hồ có ngôi nhà bằng đá rất lớn.

Không qua bao lâu hồ nước đã hình thành nên, tạo nên một vẻ đẹp kì dị giữa mảnh tử linh sinh vật

cái hồ này rộng cũng gần 9000 m2, kéo 2 tiểu nha đầu vào trong hồ tắm tấp, nước mát mẽ thanh tẩy hết mệt nhọc.

Qua một lúc lâu sau 3 người tới bên lầu đài thì đứng hơn ở giữa hồ, nhìn xa như căn nhà rất lớn nhìn gần thì nó chính xác là lầu đài thu nhỏ à. hấn còn chưa kịp đi thăm thính lầu đài thì tiểu Lan nhắc nhở hấn

" Đại ca, con rắn của huynh sắp thức tỉnh "

Xuân Đức lấy con rắn mập từ không gian đồng hành ra xem, thấy một quả trứng to đùng, 7 màu lưu ly long lánh ánh sáng.

Rắc.... Rắc...

một cái đầu nhỏ nhô ra, dưới con mắt tò mò sinh vật nhỏ bé kia, gặm quả trứng và lón nhanh từ một cái cơ thể bé tí bằng 3 ngón tay bây giờ đã như đứa trẻ 1-2 tuổi, sau khi gặm xong xuôi con nhân yêu kia đánh cái ợ một phát tỏ vẻ no nê rồi.

Nó nhìn Xuân Đức phát ra tiếng nói " nhìn cái gì mà nhìn chưa thấy mỹ nhân sao? Ngu ngốc "

Xuân Đức tâm lý,móa nó, 1 ngày bị ăn chửi 2 lần mình tạo cái gì nghiệt à.

Đánh giá con xà yêu

☐☞☞☞ Thất Thái Thôn Thiên Mãng (Hi Hữu Loại)☞☞☞☐

Phòng ngự siêu cường

Nọc độc bá đạo

☐☞☞☞ Tổng quan chiến lực 423.000☞☞☞☐

Chu Choa Mạ Oi, Xuân Đức thâm kêu, lột xác lần 2 lực chiến trâu hơn lần trước 10 lần má nó, không công bằng à, cái này nếu nó lột 7 lần thì sao?, nằm không cũng mạnh lên, tự dung hấn thấy ghen tỵ với con xà yêu này quá đi. Ước gì mình cũng như con rắn.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Nhiệm vụ chính tuyến thay đổi

Đang định tản cho con xà yêu này một trận thì, Tiểu Lan lại đạo:

"Có thay đổi nhiệm vụ ca ca:

Nhiệm vụ chính tuyến thay đổi, do Trần Vũ Thư đã đính hôn với đại ca nên không thể thu làm tiểu đệ được, nên nhiệm vụ mới thay thế"

Nhiệm vụ chính tuyến: Địa ngục tông đang có dự miếu đánh giết tức chủ,

Tiêu diệt địa ngục tông, lấy vẫn thạch(Có chức năng khai quang trang bị), Thành Lập Môn Phái

Khen thưởng: Bộ Thiên Đạo*1(Tím)

Xem xong hấn cũng không có cảm tưởng gì hết, mặc dù hấn yếu gà, nhưng dùng tu vi đè người thì hấn làm được. Không để ý tới xà yêu hấn dẫn 2 tiểu loli đi ra ngoài lâu đài, hấn suy nghĩ khi nào có tiền thì đi chuyển công truyền tống lại trong lâu đài cho tiện đỡ phải đi lại xa xôi.

Xà yêu phía sau gọi lớn " các người đi đâu á, đợi ta đi với".

Xuân Đức không đáp đi đến cổng truyền tống. Xà yêu nhanh như chớp đã chạy theo kịp nhảy lên người hấn đạo

" Hẹp hòi"

Xuân Đức dùng hai ngón tay bóp lấy má con xà yêu này đạo:

" ta với người cũng không phải bà con gì, sao người lại cứ như chíp hời thế, bám theo ta? "

Xà yêu xụ mặt đạo: " cái gì chứ, ta chẳng qua là chưa có bạn thôi, ra ngoài ta đi kết bạn thì không cần người nữa"

Xuân Đức gạt đầu rồi đem cả đám ra ngoài, vừa ra ngoài hấn ném xà yêu ra xa xa đạo " đừng theo ta, chúng ta chia tay"

Xà yêu lại trù bừ cái mặt đạo " ta đã kết bạn được đâu, khi nào ta kết bạn được thì mới tính chứ" nói xong thì nàng cũng bất chấp quần lên cổ Xuân Đức.

Xuân Đức " đậu đen thả, thả nhanh,siết thêm tí nữa là bỏ chết luôn á,"

Náo loạn một lúc thì hai người mới đạt thành hiệp nghị...

.....

Triệu tập mọi người xong thấy 72 người có vẻ rất tốt, Xuân Đức đạo " nhàn rồi cũng lâu hôm nay muốn nói với mọi người là chúng ta sắp đi làm vỏ lớn, tí nữa triệu tập tất cả thủ hạ của mọi người rồi lên đường đi"

" Vâng"

Mọi người cũng kì quái bang chủ muốn làm gì nhưng không hỏi nhiều, ai cũng biết bang chủ rất sợ chết, nên đi theo bang chủ đảm bảo an toàn à.

gần 1 ngày sau thì mọi người cũng tập trung đầy đủ, nòng cốt có 72 vị nguyên anh, còn lâu la kim đan và tiên thiên cũng gần 600 người, nếu không bị từ linh sinh vật đồng hóa thì có khả năng nhiều hơn rất nhiều.

Thấy mọi người tập trung đầy đủ, thu gọn tất cả hấn đi trước dẫn đường hô lớn

" Đi "

Nhưng khi đi xuống núi một đoạn thì hấn dừng lại, mấy vị đầu mục kì quái hỏi Bang chủ sao không đi tiếp chỗ phía trước có nguy hiểm gì à.

Xuân Đức ngượng ngừng đáp " nào có cái quái gì nguy hiểm đâu, chẳng qua là ta tự dưng quên mất đường đi rồi.. a ha ha ha"

Mọi người té chổng vó, hóa ra bang chủ không biết đường còn bày vẽ dẫn đường, một ông lão phía sau lên tiếng:

" Không biết bang chủ muốn đi đâu?"

Xuân Đức đạo:

" Địa ngục môn người biết đường không? "

Ông lão biến sắc đạo " chẳng lẽ bang chủ muốn đánh cướp địa ngục môn, nhưng bọn họ có Luyện Hư cảnh đại năng tọa trấn à, không biết còn có cao hơn cảnh giới thù họ giả không? "

Xuân Đức liếc ông lão đạo " như ta còn dám đi các người lại không dám đi à, biết đường thì dẫn đường đi, chít chít méo mó hoài "

Ông lão cũng là người thông minh suy nghĩ cách hành sự của bang chủ thì đúng là vấn đề, nếu không nắm chắc 200% cơ hội có khi bang chủ còn sợ đây này, mình thì sợ cái cóc khô gì. Suy nghĩ chút ít ông lão đạo

" thuộc hạ lo nhiều, mời bang chủ và mọi người theo lão phu "

Một đoàn người gần 700 đi ra khỏi huyết long sâm lâm, gặp hang ổ tặc phi nào cũng đốt, cướp, giết, hiếp sạch sẽ, ma tinh khoáng vật thì Xuân Đức lấy còn lại thì mọi người tự chia, bây giờ đoàn người sau khi đánh nhau thì tăng thêm cả 100 người, toàn là kim đan lâu la, lần này gặp phải mấy tên hóa thân, nguyên anh rất cứng đầu nên cũng giết luôn cho đỡ phiền.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Nhược điểm: Tu luyện chậm chạp, không có khả năng tái sinh nếu mất đi mẫu thể.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Kích hoạt tương tác

Trong đại sảnh mọi người đã tụ tập đông đủ, thiếu chẳng qua là mấy người ra ngoài thám báo, mọi người tập trung có mặt đầy đủ hẳn cũng đi thẳng vào vấn đề, hẳn lấy ra một lọ nhỏ chứa một giọt tinh huyết hẳn đạo

"Đây là giọt máu của viên cô ma thú, rất bá đạo, chỉ cần dung hợp thì có ngay thêm 5000 năm thọ nguyên, có khả năng tái sinh rất mạnh, khi cuồng hóa có thể đề thăng cảnh giới nhanh chóng mà không gây thiệt hại về sau"

"Vũ Y biểu diễn cho mọi người xem một chút"

Vũ Y vận chuyển huyết mạch cuồng hóa, năng từ hóa thần sơ kì vọt lên tới luyện hư sơ kì (dung hợp huyết mạch có % tăng cảnh giới), sau đó nàng lấy dao găm cắt da ngay lập tức thì lạnh, mọi người thấy vậy thì nhìn giọt máu kia với ánh mắt nóng rực.

Xuân Đức đạo " cái này phải tùy vào thể chất từng người mà dùng không sẽ bị đau đến chết, giọt máu này pha ra 1000 giọt, nguyên anh dùng 2, kim đan dùng 1, tiên thiên thì tốt nhất pha ra thêm 100 lần nữa, thể chất tiên thiên quá kém, không vào kim đan xem như vẫn là phàm thai."

" các ngươi phân chia rồi dùng ngay ở đây đi, còn đâu thì phân chia cho các thành viên nòng cốt"

Mọi người nghe vậy đại hỉ, một ông lão định lấy nước từ cái cống nào ra thì Xuân Đức đưa cho hẳn ít nước trong bể, nhìn thấy cái chai nước phát ra ánh xanh nhạt kia ông lão khi ngờ hỏi:

" Bang chủ cái này vĩnh sinh tuyên từ tinh linh tộc đạt được"

Xuân Đức cũng không phủ nhận còn thêm mắm dặm muối vào khiến mọi người rất chi là kính ngưỡng hẳn, chỉ có Vũ Y biết cái nước kia có khi là nước rửa mặt ca ca tùy tiện lấy ra đi.

Sau khi phân phối xong mọi người bắt đầu dùng thần dịch (ka ka), chỉ sau hai ba cái hô hấp, thấy mọi người lăn lộn trên mặt đất, khóc kêu cha gọi mẹ, mấy tên Nguyên Anh cố gắng nhịn đau đón thì mồ hôi cứ tuôn ra như tắm suối nước nóng

☞☞☞ Có 10 Ác Ma Hộ Vệ tương tác công +1% sát thương kĩ năng☞☞☞

☞☞☞ Có 100 Ác Ma Hộ Vệ tương tác công +2% sát thương kĩ năng☞☞☞

Xuân Đức đang hưởng thụ sự đau đón của người khác thì nghe thanh âm cứng nhắc này thì rất ngoài ý muốn, tăng 2% không là nhiều nhưng càng mạnh thì càng tăng khủng bố.

Sau một lát thì mọi người bắt đầu đứng dậy, cảm nhận sự thay đổi mọi người vui mừng khôn tả, có người thử cuồng hóa, người đó bỗng la lên

" ta tăng lên 5 tiểu cảnh giới nhỏ. a ha ha ha ha ha"

.....

Một mảnh khí thế bùng nổ mọi người đắm chìm trong sự vui sướng bất ngờ mà không biết, tai nạn của bọn họ cũng nhiều không kém

Sau khi vui sướng qua đi mọi người chấp tay đạo:

" Tạ bang chủ ban ân"

Xuân Đức rất chi là hưởng thụ cảm giác này, lòng hân diện được thỏa mãn à, nhìn mọi người hẳn đạo, chúng ta bây giờ cũng không cần kiêng dè thể lực nào cả, gọi hết thám báo về, chúng ta ngay bây giờ hành động, nhằm vào bọn nhà giàu thôi, người dân nghèo kiệt xác không có chất dinh dưỡng gì đừng đi gây thị phi với bọn họ làm gì, mất công còn mang tiếng xấu không đáng"

" Vâng, bang chủ"

Xuân Đức phát tay ra hiệu

" Đi thôi, ra ngoài ngắm cảnh cái rồi rồi tính tiếp"

Vậy là đoàn người đi ra ngoài, chưa đi ra được bao xa thì thấy có một đám người đang đánh nhau say máu trên đường phố. Chỉ thấy nơi đó một đám người đang vây đánh 2 thiếu nữ và một lão già.

“Địa ngục tông thật to gan chó, dám ra tay với bốn tiểu thư các ngươi biết bốn tiểu thư là ai không” – Diệp Thanh Thanh cất cao giọng nói.

“Hừ!! Ngươi là cái thá gì, dám ở Địa Ngục Tông địa bàn gây sự, mau bó tay chịu trời” – Một tên thiếu niên cất cao giọng trả vờ ra vẻ chính nghĩa lên

tiếng. Chứ thực chất là hấn đang thèm muốn sắc đẹp của Liễu Thanh Thanh... Ngực tấn công, móng phòng thủ, khuôn mặt thiên thần, thân hình ma dục thì ai chả muốn lên nàng chứ....

"Các người muốn làm địch nhân của Diệp gia chúng ta" - Lão giả bên cạnh thiếu nữ quát.

" Cái gì mà Diệp gia với không diệp gia, mọi người lên bắt 2 cô gái kia, bắt sẽ có thưởng lớn, lão câu này thì sinh tử bất luận,

Lúc này thiếu nữ còn lại kêu lớn chỉ phía sau.

“Các người nhìn, người của Diệp gia chúng ta tới, các người chết chắc.”

Đúng lúc này. Tiếng hét của nàng làm cho mấy chục tên kia sợ hãi mà quay đầu nhìn về phía đám người Xuân Đức

Nhân lúc bọn hấn không để ý, Diệp Thanh Thanh và thiếu nữ được lão giả lôi đi, lão giả sử dụng một bộ pháp khá là cao cường phi thân một mạch đi thật xa. Lúc này bọn người Địa Ngục Môn đã không thể đuổi kịp, lúc quay lại thấy 3 người đã chạy xa tít tắp...

Con mồi tuột khỏi tay khiến cho gã thiếu niên vô cùng tức giận. Không nói hai lời ra hiệu cho thuộc hạ

" Sát "

Xuân Đức " Á ù, bọn này máu"

2 phe mới chạm mặt thì đã có mấy gã địa ngục môn bị sát. Thấy vậy Xuân Đức la lớn:

Bạn đang đọc truyện *Cân Cĩa Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hệ thống phe phái

" Bọn các người nào bị nước vào sao mà lại đi giết người, bắt lại từ từ rút máu, thức ăn đến miệng còn lãng phí"

Lúc này mọi người mới bình tĩnh, cần có máu thường xuyên để thỏa mãn con thèm, đồng thời tăng cao tu vi và huyết mạch, mà máu đàn bà thì không được, chỉ có bọn đàn ông khỏe mạnh xin bắt huyết thì uống mới có chất lượng.

Mọi người không hạ sát thủ nữa, gần 200 tên Nguyên Anh và Kim Đan bị mọi người bắt lại, có người không nhịn được cắn một tên Nguyên Anh gần đó thì hưng phấn kêu to

" Mỹ vị à..."

Xuân Đức thấy vậy đạo " mới ra ngoài giữ hình tượng, buổi tối rồi xin bọn này vài vài chậu máu, đồ đầy bồn ngồi vào trong đó thì tuyệt, hắc hắc "

Mọi người lạnh run, bang chủ quả nhiên vẫn là tà ác nhất.

“Các người...Các người đừng có tới đây, cha ta là tông chủ của Địa ngục Môn, ta là con trai thứ 5 của hấn.Các người nếu như dám động đến ta thì cha ta chắc chắn sẽ không tha cho người!!!”

Xuân Đức nói với tên vừa cắn người đạo

" lên cho vị nhi tử của môn Chủ Địa Ngục Môn này biết cái gì gọi là máu đến giọt cuối cùng đi".

" Vâng, bang chủ đại nhân"

Hấn hưng phấn lại cắn vào bên phải cái cổ trắng thiếu niên kia, thiếu niên kêu thảm thiết, càng kêu thì khuôn mặt hấn càng trắng do mất máu quá nhiều, còn tên lâu la thành viên đang rất hưng phấn, hấn hút mà không một giọt nào lọt ra ngoài

“Dừng tay, dừng tay cho ta!!!!”

Đúng lúc này, một tiếng hô vang lên vô cùng mãnh liệt, kèm theo tiếng hô còn kèm theo âm ba vũ kỹ để đã thương tên lâu la

Thiếu niên bất lương nghe thấy tiếng hô thì vui sướng khôn cùng, vội vàng hét lên: “Thành chủ đại nhân, cứu cứu ta, nhanh, nhanh!!!”

Còn về phía tên lâu la, thì không thèm để ý đến mà còn cố gắng hút nhanh hơn, hấn thấy mình nhanh đột phá đến Kim đan hậu kì....

“Người dám, ta bảo dừng tay!!!”

Một chưởng đánh vào tên lâu là, ngực thũng ra một lỗ máu to đùng, nhưng máu không chảy ra mà vết thương thì khép lại như mặt nước vậy, sau 2 cái chớp mắt công phu hắn đứng lên, nhìn đây cảm tức về phía tên thành chủ.

“Các ngươi là ai, vì cái gì đến Địa Ngục Môn địa bàn gây chuyện, chán sống rồi sao?”

Nhìn thấy một màn lúc nảy hấn cũng nhìn thấy nhưng cho rằng đây là bí kĩ hi sinh thọ mệnh đổi lại nên cũng không lấy làm lạ.

Hắn lạnh giọng nói " Hừ, các người không trả lời hay trả lời cũng phải chết mà thôi" nói xong hắn té ra một thanh đại đao chém về phía bọn người Xuân Đức tính làm gỏi luôn cả bọn.

Một tên Nguyên Anh trung kỳ cường hóa lên Hóa thân trung kỳ nhảy ra chém nhau với tên thành chủ.

Lão thành chủ hừ lạnh:

“Hừ, đồ phế vật mà thôi. Cuồng Ma Loạn Vũ. chết”

Tên nòng cốt thành viên cũng không chịu thua kém hết to:

"Nhất Trảm Phàm"

2 người đánh nhau mà bụi đá đầy trời, thi thoảng tên thành viên nòng cốt lại mất một bộ phận trên cơ thể nhưng sau vài hô hấp hần lại về nguyên dạng, nhưng khí tức hần đang suy yếu dần, tái sinh nhanh không phải là vô điều kiện mà là có điều kiện mới có thể thi triển ra.

Nhìn một lúc Xuân Đức cũng chán, dù sao bây giờ hắn cũng trâu hơn tụi này nhiều nên tâm lý chảnh chó chút. Hắn đạo:

"Cùng lên đi chúng ta cũng không phải anh hùng gì cả, ai đánh anh em ta thì đánh lại, đánh không lại thì gọi người"

Mọi người gật đầu thấy bang chủ nói quá chí lý, sau đó mấy chục người cùng tiến lên, vị thành chủ đáng thương kia không qua được một lượt thì rớt xuống đất, hắn làm sao cũng không ngờ rằng có một nhóm hóa thân cảnh vào thành mà hắn không biết chút gì, bọn thám báo đều điều tra đến cầu trên thân rồi.

☐ Sơ nhập giang hồ khổ chủ đã đủ điều kiện gia nhập ☐

Phe chính giáo: độ hữu hảo +20 trong phe chính giáo. kỹ năng có thuộc tính ánh sáng +1

Phe tà ác: Kỹ năng hắc ám+3

Thấy vậy hắn chọn ngay phe tà ác

"Keng"

Bạn chọn phe tà ác

☐ ॐ Triệu hồi vong linh cấp 6 + 3(phe phái) ॐ ☐

bây giờ khi hắn quan sát người có thêm danh mục điểm thiện ác, vì theo phe tà ác nên điểm lương thiện có thể mua rất nhiều đồ tốt. Hắn quan sát tên thành chủ

☐ Thành chủ hắc nam thành ☐

Chiến lược 226.223

thiên 2032

ác 164959

nhìn tên này xong Xuân Đức cũng làm lạ, thằng này mà cũng có thể làm chuyện tốt, chắc là lúc nhỏ làm người tốt, lớn lên dòng đời xô ngã nên ra vậy, tiếc cho em.

Xuân Đức thu lại tâm tư đạo: Thành chủ cũng bị bắt, chẳng mấy chốc ai cũng biết, tránh cho bọn nhà giàu chạy mất hay giấu tài sản đi thì mọi người phải chia nhau ra, lương sức mà làm, ta ở đây coi tù bình "

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 41: Cướp bóc đại quy mô

72 đầu mục, dẫn theo thành viên riêng của mình phân tán ra khắp nơi, bay lượn đầy trời, người dân mới bị trận chiến lúc trước hù cho, bây giờ lại thấy quá nhiều nguyên anh tu sĩ vậy thì càng run sợ hơn.

Xuân Đức nhìn thấy 3 người lúc trước lấy hấn làm cục thịt quảng cho cầu rồi nhân cơ hội chạy mất tích, bây giờ lại còn dám quay lại nhìn cuộc vui, chiến lực hấn càng mạnh thì lực giác mọi thứ càng mạnh hơn rất nhiều nên tóm 3 cợn muối kia không thành vấn đề. hấn đạo với tiểu Y

"Muội muội, ở đây xem nhé, ta đi bắt 3 con chuột dám mưu hại huynh muội chúng ta"

"Vâng, ca ca"

Nói xong Xuân Đức biến mất ngay tại chỗ, không bao lâu sau hấn lại xuất hiện, tiện tay vớt 3 người xuống đất.

3 người trên mặt đất run như cây sậy, bọn họ sợ hãi vì không biết điều gì đang xảy ra, ba người bọn họ từ xa nhìn về tới nơi này cũng không phải là thiện tâm gì mà muốn xem cuộc chiến thuận tủy là vui vẻ mà thôi, rồi ba người bị sức mạnh khủng bố chế trụ rồi bị bắt tới đây.

Giờ bọn họ nhìn về phía thanh niên mặc cả người là tử sắc kia đầy sợ hãi.

Vũ Y đạo:

"Ca ca mấy người này tính sao? " nói xong nàng cầm con dao nhỏ lướt qua cái cổ của mọi người. Nhìn muốn bao nhiêu ngây thơ thì có bấy nhiêu ngây thơ, nhưng khiến tất cả mọi người lạnh run.

Xuân Đức đạo: "tạp ngư thôi, hỏi xem coi bọn họ là người nào xong rồi lấy máu ra làm tiệc tối, ta còn phải qua gia tộc bọn họ hỏi thăm sức khỏe một chút "

Mọi người ở đây thấy 2 huynh muội này nói chuyện mà khiến nhiệt độ cũng giảm vài độ. Nhìn thấy tên lâu la hút máu tên thiếu chủ của địa ngục môn ba người lại cảm thấy khí lạnh từ chân lên đầu, năng lúc trước lấy đám Xuân Đức làm mỗi câu bỗng nhiên khóc lên,

"Đừng lấy máu ta, ta sợ đau lắm, máu ta không hề ngon chút nào, với ta cũng không làm gì các ngươi mà tại sao muốn ăn ta cơ chứ, hu hu hu hu. Với uống máu ta xong bị ngộ độc đó, đau bụng đi ngoài suốt năm trời luôn..."

Xuân Đức cười khẩy "Các ngươi đổ nước bẩn lên người chúng ta rồi chạy trốn, nếu không phải bọn ta có chút công phu thì đã phơi thây nơi đây rồi đâu còn đứng ở đây. Thôi không lãng nhăng nữa, nói các ngươi là người nào? gia tộc gì? đang chuẩn bị đi đâu? "

"Vị đại nhân này chúng ta là người của Diệp gia, gia tộc ở trong hoang man địa cực, đây là tam tiểu thư và nhị tiểu thư nhà chúng ta, chúng ta bây giờ đang đến Trương gia ở Thiên Long Đế Quốc, hai vị tiểu thư còn là học viên của Thiên Long Học Viện"--Lão giả thành thật đạo

Nghe Trương gia ở Thiên Long Đế quốc hấn thấy một cỗ dự cảm không lành, chuẩn bị sắp có tình tiết máu chó sắp diễn ra, hấn đạo

"Các ngươi tới trương gia làm gì? "

"Chúng ta tới thăm Đại tỷ á, tỷ của ta lấy đại thiếu gia của Trương gia"-- Nhị tiểu thư Diệp thanh thanh trả lời.

Đậu đen rau má, biết ngay mà, hấn dự cảm không lành là đây, móa, 2 nàng này lại có quan hệ dây mơ rễ má với mình đây, dù sao cũng tính 1/4 cái người nhà nha.

Lúc này Vũ Y bồi thêm câu làm hấn muốn lấy băng dính bịt cái miệng nhỏ này lại." Trương Gia ở Thiên Long Đế Quốc không nhằm là gia tộc của ca ca mà " -- Nàng mạnh mẽ trả lời.

Xuân Đức cốc đầu nàng một phát đạo "Tiểu hài tử biết cái gì cơ chứ, yên lặng cho người lớn nói chuyện nào".

Vũ Y ôm đầu đáng thương nhìn ca ca của nàng, không biết nàng nói sai gì à.

Trông nàng mạnh mẽ như thế, Xuân Đức có chút áy náy, dù sao nàng còn nhỏ mà, ngốc ngốc chút sau này lớn lên có lẽ sẽ bớt. Hấn lấy tay xoa đầu nàng, bế nàng lên đạo

"Ca ca quá tay, không giận, ăn kẹo đi bảo bảo " thấy ca ca không hung không hung, với nàng nữa nàng lại bắt đầu cười khúc khích nhận cây kẹo mà mút.

"Ngươi là người của Trương gia" -- tam tiểu thư lên tiếng

Xuân Đức đạo "Đúng nhưng gia tộc ta là người của gia tộc nhỏ thôi, còn ngươi nhắc tới kia chắc là đại gia tộc Trương gia rồi, thôi gặp nhau thì hữu

duyên ta cho các ngươi món quà. khụ khụ"

Ba người thấy tên này thay đổi cũng quá nhanh đi, mới hung thần ác sát định lấy huyết ba người làm nước giải khát bây giờ thì lại thân thiết vậy, khiến ba người không kịp phản ứng, tam tiểu thư mặc dù nghi hoặc nhưng người ta không chịu nhận cũng đành chịu.

Đúng lúc mấy người hỏi thăm nhau thì có một tên nguyên anh bay lại đạo:

" thừa bang chủ, ở thành chủ phủ có một lão giả tu vi nửa bước luyện hư cảnh, các thành viên đánh không lại mong bang chủ ra tay."

" Không ngờ cái thành này có cả luyện hư cảnh" hần kinh ngạc đạo. " Được rồi đợi một chút, có người giúp các ngươi khiến tên kia bốc hơi" hần triệu hoán ra Xà yêu thì thấy con rắn mập này còn đang ngủ chảy nước miếng, bị đánh thức nó chửi ngay và luôn

" đưa nào mắc dịch phá vỡ mộng đẹp của bản thân hà, cắt ra đây cho ta "

Xuân Đức dùng 2 ngón tay bóp cái má con xà nhân này đưa lên trước mặt, Xuân Đức tà ác đạo " ta làm đây, ý kiến lên phường, bây giờ có việc cần ngươi, bây giờ là ngươi thích, tình cảm hay phải thể thăm mới chịu đi"

Xà Yêu nhìn Xuân Đức nói một cách rụt rè " Ta đi, đi là được chứ gì, làm gì đáng sợ như vậy chứ"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thu hoạch đầy túi

Hai cô nàng nhà họ Diệp nhìn thấy hần đối xử với một tiểu nhân dễ thương như vậy thì ánh mắt có chút căm tức, nhưng cũng không dám nói gì ai bảo người ta bây giờ còn là đại nhân còn mình thì thành tù nhân đâu.

Rắn mập cùng đành theo tên lâu la kia đi.

.....

Xuân Đức lấy ra 2 cây kiếm ngày trước hần không dùng nữa là, từ tinh kiếm và lam tinh kiếm đưa cho 2 nàng đạo " đây là 2 món vũ khí có công năng đặc biệt, các ngươi sau này dùng từ từ sẽ hiểu nha, thôi ta có việc phải đi trước, các ngươi tự tiện á ". nói xong hần mang theo gần 200 người cùng tên thành chủ tiến về phía ngôi nhà cao nhất trung tâm thành.

Ba người nhà họ Diệp có chút không biết làm sao

" Tỷ, tên kia cho chúng ta kiếm là phẩm chất gì vậy?"-- Tam tiểu thư đạo

" Là đồ tốt, ta chỉ nhìn thấy mấy vị trưởng lão có mà thôi.... không biết tại sao hần lại muốn tặng đồ như vậy cho chúng ta, thật khó hiểu"-Diệp thanh thanh đạo

Hai người còn lại gật đầu, không bàn luận thêm nữa mọi người lại lên đường đến Thiên Ma Đế Quốc(Thiên long đế quốc)n nhanh nhanh để còn gặp Đại tỷ.

.....

Xuân Đức đến phủ thành chủ, nơi này đã thành gần như phế tích, nhìn từ phía trên thấy mọi thứ trống không, chẳng thấy ai,chỉ toàn là đất đá bụi bặm, hần thầm nghĩ chẳng lẽ bọn này treo hết rồi à.

Ầm....Ầm....Ầm

Mặt đất nổ bắn ra, một bóng người bay ra, mặt mũi thì lấm lem, trông y như ăn mỳ, Xuân Đức chạy lại gần hỏi một tên đang phủi bụi mới ngoi từ dưới đất ra này

" Lão già nửa bước luyện hư đâu, mà các ngươi làm cái méo gì ở dưới đó thế, có bảo tàng à "

Tên thành viên thấy bang chủ cũng không còn câu nệ như trước mà ở lâu ngày cũng quen dần đáp

" Lão già kia bị một con rắn to mà bang chủ phái tới nuốt mất rồi, ở dưới này có bảo tàng to lớn, mọi người đang vận chuyển, bang chủ đợi một lát, hết dụng cụ chứa đồ nên phải như vậy đó"

Xuân Đức hỏi

" có báu vật truyền thuyết gì không? "

Tên thành viên lúc đầu " khó, cái hắc nham thành này mới thành lập chưa tới ngàn năm hẳn không có trọng bảo gì"

Xuân Đức gật đầu " Cũng có lý, thế bọn người khác đi mấy thế gia sao rồi, có thu hoạch gì không? "

" Thông qua truyền tin ngọc bội thì mọi người đừng phải vài khúc xương cứng, còn phải đợi một thời gian nữa mới về được " - Tên thành viên đáp.

Xuân Đức nói thêm " Chuyển lời của ta bảo mọi người bắt hết mấy tên nam nhân lại làm lương thực, bản bà thiếu nữ gì mặc kệ đi, à mà thôi bắt hết đi, sau này ta mở khu mỏ cần bọn này đi làm, bọn này thường cũng chẳng tốt lành gì đâu nên cũng không cần nương tay"

" Vâng. Bang chủ" xong hẳn truyền tin cho mọi người.

Đợi thêm vài canh giờ, thì xung quanh thành chủ phủ có rất nhiều ra xem náo nhiệt, nhưng chỉ dám đứng từ xa, họ cũng biết kẻ mặc màu tử kim kia cũng không phải loại thiện nam tín nữ gì, nghe nói còn là ma thú biến thành chỉ không rõ là ma thú gì thôi.

Lúc này, từ trong cái hang mà tên thành viên lúc trước ra ngoài giờ có vô số người đang đi ra, chủ yếu là thiếu niên nam,nữ, bọn họ đầy vẻ tuyệt vọng, có người còn khóc. theo sau là từng bóng người của bang phái, tông cộng đi ra gần nửa canh giờ thì mới hết.

Nhưng thiếu niên nam nữ kia bị trói lại, khóa chân nguyên ném vào với bọn địa ngục môn và thành chủ, mấy tên đầu mục về mặt hăm dọa chạy lại đạo

" Nơi này đúng là giàu à bang chủ, cộng lại còn hơn chúng ta cướp từ trước đến nay, còn có một vài vật cổ quái nữa bang chủ muốn xem ngay không?"

Xuân Đức không đáp mà hỏi " Con rắn mập đi đâu rồi? "

" Bang chủ nói là vị xà thần kia à, nàng không biết bị sao, sau khi nuốt tên nửa bước luyện hư kia thì ngã bệnh, đang được 16 người khiêng ra, bang chủ nhanh thấy thôi"-- tên thành viên đáp.

Quả nhiên vừa nói xong thì thấy 4 người đang khiêng một con rắn to lớn đi ra, con rắn ánh mắt nhợt nhạt, liên tục riết lên, thấy cảnh này Xuân Đức chạy lại

" Người bị làm sao thế rắn mập?" hẳn quan tâm đạo.

"Ta cũng không biết, kể từ khi ăn tên nhân loại kia thì cảm thấy trong cơ thể ta có cái gì đó không khỏe mà muốn ói ra cũng không được, ta đau lắm.."
Con rắn mập đạo một cách đáng thương.

Xuân Đức chau mày " ta có cách,người cố gắng chịu đau một chút,ta sẽ khiến người ói ra"

Rắn mập gật nhẹ cái đầu to lớn.

Đợi kéo hết con rắn mập ra ngoài, hình thể nó dài cả gần 2 km, to lớn vô cùng, Xuân Đức bảo tất cả 16 tên đang khiêng con rắn

" Kéo cái đuôi của nó rồi bay lên trời, sau đó giữ yên "

Mấy người nhanh chóng làm theo, Xuân Đức tiêu hao 3 ngàn mana tạo ra bàn tay to lớn rồi, vuốt con rắn mập một cái từ đuôi lên đầu, rắn mập thống khổ kêu lên.

Gào.....Gào... nó bị Xuân Đức làm cho rất đau.

Những thứ chất dịch màu xanh, dịch nhờn từ cái miệng to lớn kia như kênh xả lũ, ào ào chảy ra mặt đất khiến mấy thứ xung quanh bị ăn mòn bốc khói trắng lên. sau khi vuốt xong một lượt vẫn không có thấy lão già kia đi ra thì hẳn làm càng mạnh tay hơn, sau 4 lần,thì một cái đai lưng có phù văn huyền ảo đang bao quanh một ông lão đi qua miệng rắn.

"Không chết à, sống dai như đĩa ", Xuân Đức rất ngạc nhiên, với hắn còn đang nghi hoặc là cái đai lưng đang phát ra ánh sáng kia là bảo vật gì, chỉ dựa vào tự chủ thức tỉnh đã có thể ngăn lại dịch ăn mòn của rắn mập.

Hắn lấy ra Thiên Đạo-Quyền trượng thì triển kỹ năng xiềng xích(cái này đeo vũ khí vào là có), một cái bia mộ hư ảnh thật to xuất hiện, nó nằm trên thi son huyết hà, Xuân Đức hô to

"Trảm Mặc "

Ông lão và cả cái đai lưng bị những sợi xích màu tím đâm vào, khóa lại, chẳng mấy chốc sau cái đai lưng kia cũng âm ỉ rơi xuống đất, còn ông lão thì thâm rồi, tại Xuân Đức không kịp ngừng ông lão bị mấy sợi xích hấp cho tan thành cát bụi rồi.

Hắn cũng không khá hơn là mấy, cái đai lưng kia phát sáng bảo hộ năng lực rất mạnh, hắn đốt gần hết mana thì mới đánh cho nó về trạng thái ban đầu. còn hắn thì mệt như chó chết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ác quỷ triền thân

Nén sự mệt mỏi hần ngồi dậy, uống một chút bình thể lực, hần bây giờ đã phát hiện ra vấn đề, hần tuy mạnh thật nhưng thể lực có 200, rất kém, nếu đánh nhau, không qua bao lâu thì hần sẽ bị mệt chết, mà bình hồi thể lực chỉ có thể tối đa dùng 10 bình trong ngày, mana với hp 1000(+100 TL, +1000 MP, +5000 Hp / bình).

Lúc sau về hần phải nghiên cứu vấn đề này, hần tuy thấy vậy nhưng bọn thành viên bang thì không nghĩ vậy, bọn họ thấy bang chủ tạo ra một loại đồ vật khủng bố nửa bước luyện hư chỉ một sợi xích cắm vào thì tan thành cát bụi..... trong lòng bọn họ bang chủ là tối cao.

Xuân Đức thấy đỡ mệt thì đứng dậy đạo " đem lương thực về, tài sản phân chia như trước, về nhà rồi tính tiếp mọi người rõ ràng"

"Rõ ràng thưa bang chủ" - Mọi người đáp.

Một đoàn người gần 800 người, cộng thêm tù binh các nhà quyền quý trong thành, đội ngũ lên tới gần 2000 người, hạo hạo đặng đặng đi chuyển không ai dám cản đường cả với lại họ cũng không có lý do gì phải đi cản, mấy người đang bị bắt đi như con chó kia bình thường cũng là nhân vật lớn, dụng một cái là hô đánh gọi giết dân thường, bọn họ có chết hết cũng không sao.

Trên đường đi gặp mấy tên cháy nhà ra hỏi của Xuân Đức cũng bắt nốt, hần đã quyết định khai tông lập phái mà không phải một cái bang nho nhỏ.

Nghỉ ngơi tĩnh lại, hần triệu tập tất cả mọi người/

Một giờ sau tất cả 792 người tất cả là thành viên ban đầu, cũng là theo hần sớm nhất nên cảm tình cũng sâu hơn, hần lên tiếng

" Mọi người cũng là người theo ta từ khi xây dựng bang tới giờ, chắc các người không ít thì nhiều hận ta ngày trước sát huynh đệ của các người, nói thật tuy bọn họ đã chết mà lại không chết"

"Vậy bọn tỷ muội của ta còn sống sao "- Nữ hần tử lên tiếng, mấy chị em của nàng tuy không bị Xuân Đức giết nhưng là gián tiếp do Xuân Đức gây hại.

"Còn sống, mà sống rất tốt là đằng khác, tối ngày hôm nay ta muốn lập điện, thông báo cho người dân trong thành đi, tối nay mọi người sẽ có bất ngờ lớn"- Xuân Đức đạo.

"Vâng, bang chủ"

Mọi người công việc ai cũng tất bật, còn Xuân Đức thì đang vào trong lâu đài nghiên cứu cái đại lung.

"Tiểu Lan có cách nào xem xét vật phẩm hiệu quả vĩnh viễn không?" - Xuân Đức hỏi.

Tiểu Lan suy nghĩ một lát nói " có á ca ca, 1 loại là bình thường, chỉ nêu tên và đánh giá của vật phẩm, loại 2 thì chi tiết hơn, 1000.000/ loại số 1, 10.000.00/ loại số 2.

Xuân Đức quyết định mua cái chức năng này, nếu không mỗi lần xem vật gì cũng cần bỏ 10.000 tích phân phí quá.

"Giúp ca ca mua loại 2 đi bé" - Xuân Đức nói.

"Vâng, ca ca đợi một lát, còn phải chuyển đổi ma tinh thành tích phân, với định giá mấy thứ vật phẩm lung tung cần chút thời gian"--Tiểu Lan thưa.

Xuân Đức " Ừm"

Sau một lát hần nhận được thông báo

☞☞☞ Chúc mừng bạn nhận được kỹ năng quan sát cao cấp☞☞☞

" Tiểu Lan muội xem coi trong thương thành có bán cái gì gia tri thể lực tăng lên vĩnh viễn không?" - hần nói với tiểu Lan.

" Tiểu Y với rần mập hai người giúp ta ra ngoài mang nước sinh mệnh gột rửa mấy tên sơn tặc ngày trước bị chết á, trang trí bọn hần đẹp mắt một chút, tối nay bọn hần là diễn viên không thể thiếu được đấy, nếu tên nào mắt mắt bộ phận nào thì bảo ngay Huyết Ma nó tái tạo lại cho"

" Vâng, đại ca" - 2 cô nhóc hô rồi chạy ra ngoài.

Giao việc xong hấn lại bật kĩ năng quan sát cao cấp lên, cái kĩ năng này cũng đốt MP kinh khủng, 500 Mp/s.

☐☞☞☞ Ác Quỷ Quán Quan(Chưa nhận chủ)☞☞☞☐

từ sinh vật rất mạnh mẽ đến từ hắc ám thể giới sau khi tiến hóa thất bại bị nhiều nhân tố ảnh hưởng nên thành như hiện tại, hấp chân nguyên hay đầu khí hoặc pháp thuật của chủ nhân tạo ra phòng hộ hoàn toàn, con sinh vật này không có ý thức nhưng vẫn còn chấp niệm, mong muốn có phương thể giới của nó sụp đổ, cho thiên đạo nơi đó tan theo mây khói, cuối cùng nó muốn thấy bông hoa màu tím mà khi hấn còn nhỏ.

Giúp phóng đại sức mạnh ra 40%

Hấp huyết xung quanh để thêm vào người được nó thừa nhận(có thể kết hợp Huyết Ma)

Các kĩ năng hắc ám lên + 5

Xung quanh 100 km từ linh sinh vật tăng phúc 10%

Giảm 30% dame phép

Chủ Động Thiên Phú (Hộ thể) không có khả năng nhất kích phá nát thì có thể chữa trị vô hạn nếu có đủ điều kiện.

Chủ Động Thiên Phú(cuồng loạn) giảm 50% phòng ngự và HP tăng phúc 10 lần công kích.

Món đồ này không có đẳng cấp, nói chính xác ra nó là một con vật gì đó không chết đi hấn, tạo thành.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bắt đầu thành lập ác ma điện

Muốn cái vật này nhận chủ hấn lại phải bỏ ra 1 triệu tích phân để cho nó nghe theo, hìx, đau xót lòng, vừa giàu có bây giờ hấn lại tay trắng tay, hấn còn 300.000 tích phân để dự phòng mà thôi.

☐☞☞☞ Nhận chủ thành công Ác Ma Đai Lưng tự động trang bị☞☞☞☐

"Keng "

☐☞☞☞ Bạn nhận được thành tựu mới lực chiến đột phá 5000.000☞☞☞☐

☐☞☞☞ Vong linh kĩ năng cấp 6 + 8(phe phái và đai lưng)☞☞☞☐

☐☞☞☞ Bạn nhận được danh hiệu Có Chút Thành Tựu☞☞☞☐

Trang bị xong cái đai lưng, thì hấn cũng nhận được một đồng lớn quà, lâu lắm rồi hấn không vui như hôm nay, hấn rất khó tăng cấp hay lực chiến, nếu không có may mắn bây giờ có khi hấn lực chiến mới có 20.000 cũng nên, nói chung hấn thấy chính mình nhân phẩm tốt, làm người lương thiện được trời cao phù hộ, ông bà ban phước.

Nhận thành tựu đi...

☐☞☞☞ Bạn nhận được kĩ năng linh hồn ác quỷ Cấp 0 +8☞☞☞☐

Gọi được nguyên anh hậu kì linh hồn ác quỷ chiến đấu có thể thăng cấp, tạo ra một mảnh khu vực quỷ vụ, có phạm vi 2 km(tăng theo cấp độ) tăng phúc bắt từ sinh vật 5%. 10.000Mp/lần cách 20s có thể tạo một đợt mới sau 1 phút đợt đầu tiên sẽ biến mất(tùy theo cấp độ mà thời gian khác nhau).

Học tập

"Keng"

- 100.000 điểm

☐☞☞☞ Học tập thành công Linh Hồn Ác Quỷ Cấp 0 + 8☞☞☞☐

☐☞☞☞ Chiến lực tăng lên tầm cao mới 5.399.417☞☞☞☐

Trang bị cái danh hiệu mới luôn

"Keng"

☞ Trang bị thành công danh hiệu Có Chút Thành Tựu + 2000 vật công ☞

☞ Chiến lực tăng lên tầm cao mới 5.423.657 ☞

Nhìn ngắm lực chiến một lúc lâu rồi hần thu hồi ánh mắt, chuyển qua tiểu Lan hỏi

"muội thấy cái nào hợp lý với huynh chưa? "

" Có rất nhiều á, tăng thể lực, Hp, Mp có cả mấy ngàn loại á, nhưng có một thứ là thích hợp nhất với ca ca, " Pha Lê Huyết Ngọc " giá 499 tỷ điểm tích phân " - Tiểu Lan nói.

499 tỷ tích phân Xuân Đức cũng một trận đau bị, hần giờ có 200.000 nha, Vào xem cái Pha Lê Huyết Ngọc Kia đúng là đồ rất tốt, hấp thu linh hồn người chết để lớn mạnh, +10% hồi phục / 1s. còn có một kĩ năng khi mang nó là tăng sát thương phép lên và thi triển mang hiệu quả đốt cháy 80% sát thương bản thân, đốt đến chết thì thôi, nếu không gặp được thần thuật sư chữa trị xác định là chết.

Hàng tuy ngon nhưng giá cả thì kinh người, chắc cái này đợi hần xuyên qua vô tận hải đi qua cái đại lục kế bên đánh cướp may ra có nhiều như vậy tích phân, bây giờ hần thấy thể lực thật quan trọng..

Qua đi sự thèm khát hần lại vào chuyện chính à, hai người đi ra ngoài lâu đài, thấy xa xa 2 cái thân ảnh đang loay hoay ngôi nhà cá xấu của bọn họ, kế bên gần 4000 vong linh đã được tái tạo có da có thịt, mỗi người có vóc dáng khá vừa chuẩn, mặt không tàn nhang, vết nám gì cả, trắng đẹp không tỳ vết.

Lại gần 2 tiểu bảo bảo yêu cầu khen ngợi

" Ca Ca bọn muội làm tốt không, tốt thì phát thưởng đi á".

Xuân Đức cũng mua cho 2 nhóc 2 cây kẹo mút siêu bự, tốn 50 điểm/cây á, còn mua luôn cho tiểu Lan một cây.

Ba người ra ngoài phòng, do tế đàn xây ngay ở thành chủ phủ trước kia nên bây giờ hần phải qua đó.

Sau vài cái chớp mắt hần đã đến nơi nơi hỏi một thành viên nói

" công việc thế nào rồi, sắp xong chưa?"

"Vâng, mọi thứ đã chuẩn bị xong, thưa bang chủ, dân chúng cũng đã tụ tập đông đủ rồi, bây giờ cần chờ bang chủ đọc tuyên cáo nữa thôi!"- Tên thành viên cung kính đáp.

Chờ lúc giao thời.

.....

Vừa đến giữa đêm thì Xuân Đức bay lên đài, bật hết hiệu ứng của trang bị lên, ánh sáng tím bốc lên có đôi khi có ánh sáng lấp lánh tạo ra khung cảnh rất huyền ảo đẹp mắt, sau cái vỗ tay nồng nhiệt các thành viên Xuân Đức bắt đầu công việc. Hần hô lớn

" Chúng ta sinh ra là để hủy diệt mọi thứ, chúng ta không thờ phụng thần nào cả, chúng ta sẽ là hóa thân Ác Ma trong mắt của thần linh, là đối nghịch của thần linh, con đường chúng ta đi sẽ đi trên hải cốt của thần linh, trên thế gian này, xấu và đẹp, thiện và ác....là mặt trái lập nhưng luôn đi cùng với nhau, nên chúng ta không cần phải tiêu diệt hết thần linh mà chúng ta sẽ giết cho đến khi bọn hần sợ, máu chảy thành biển, thầy chết khắp nơi, với trái tim hướng về sự tà ác ta xin tuyên cáo trong thiên địa này Ác Ma Điện chính thức thành lập. Khẩu hiệu của chúng ta là Không cần phân biệt người là ai nếu là địch nhân đều phải chết"

Một người đứng ra lớn tiếng nói:

"Nghị thức bắt đầu"

Xuân Đức đầu tiên gọi ra Chấn Thạch Thiên Xích Ma Bì hư ảnh đang đâm thấu vào một thiên sứ 16 cánh, để thêm hiệu ứng rừng rợn hần còn sử dụng kĩ năng gọi linh hồn ác quỷ.

Khắp nơi trời bỗng nhiên tối đen lại, tiếng ác quỷ theo gió mà vọng tới, những tiếng cười, khóc liên miên bất tuyệt, hần còn thả ra vài con cốt long để chúng kêu ra tiếng quái dị, đừng nói người khác, thành viên bang bây giờ cũng sợ mất mật.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Tế điển kinh hoàng

Mọi người phía xa tế đàn cảm nhận xung quanh khủng bố là thường, bọn họ ôm nhau lại, bất phân nam nữ, họ cảm nhận được có đôi khi có từng bàn tay lạnh ngắt chạm vào họ, sự lạnh lẽo bao phủ toàn thân, có mấy người tu vi thấp trực tiếp ngất đi.

Một bé gái hỏi phụ thân nó

"Phụ thân, sao bầu trời không còn ánh sao nữa vậy, mà gió lại lớn quá, con thấy rất lạnh à, lại còn nghe ai khóc bọn họ thật hư "

Mấy người lớn đang ở gần bao lại cô bé thì mặt sinh không thể yếu rồi, tâm lý thầm nói, đúng là không biết thì không thấy sợ, bọn họ đâu chỉ thấy lạnh mà thấy cả người gần gùc gì cứng ngắt hết rồi. không biết cái Ác Ma Điện này cỡ nào tàn ác khi bái tế nhiều oan hồn lại mò lên thế này.

"Con gái ngoan, ngươi không được hư như vậy nghe chưa, bây giờ thời tiết thất thường lắm có khi đến mùa đông sớm"- Người phụ thân trả lời.

" Vâng thưa phụ thân".

Trên tế đàn sau khi thấy mọi người đã sợ teo chim thì hắn thấy rất vui, hắn bắt đầu đọc chú ngữ mà hắn vừa nghĩ ra:

" Nhân danh sự hủy diệt và hỗn loạn, cái chết không phải kết thúc mà là sự bắt đầu của cuộc sống mới"

" Sự sống bùng lên các linh hồn đã từng chết dưới tay ta hãy tôn thờ sự vĩnh hằng của hỗn loạn, nghi thức phục sinh bắt đầu mọi người hãy dâng hết lòng thành kính của mình. " - Đọc xong mấy thứ ba xạo hắn ngâm nga một đoạn văn rừng rợn của mấy bộ tộc ăn thịt người lúc hiến tế mà ngày trước hắn đọc trên báo.

Mọi người nơi xa cũng không dám trái ý làm theo để tay trước ngực cúi đầu bắt đầu cầu nguyện.

Ầm... ầm... ầm

Một cái miệng quái thú hư ảnh xuất hiện ngay trên tế đàn, từng dòng máu chảy theo kẻ răng, khi mọi người đang chú ý thì thấy những bộ xương khô biến thành có máu thịt, mặc bộ quần áo màu đỏ như máu có thêu quỷ dữ khắp nơi, từ từ đi ra khỏi miệng con quái thú rồi đứng ngay gần tế đàn.

Mấy thứ này chỉ là ảo ảnh thôi, cái này Xuân Đức bỏ tiền ra mua trong hệ thống, để tăng thêm sự hoành tráng, còn bọn vong linh này vẫn còn trí nhớ lúc trước chỉ bị thay vào một đoạn khác bổ sung vào và xóa đi đoạn trong không gian vong linh.

Sau một lúc lâu người cuối cùng đi ra gần 6000 người, bao gồm hết các sinh vật hình người mà hắn có trong không gian vong linh.cánh cổng khép lại, ảo ảnh cũng kết thúc, mọi người chỉ nhìn thấy 6000 người mặc trường bào màu đỏ đậm với đủ loại ác dut như sống lại, tâm lý bọn họ không nhìn được căng thẳng, cái này là phục sinh sao, theo Ác Ma Điện thì có thể vĩnh sinh.

Bọn thành viên, bang thi thoảng nhận ra người quen không xuất hiện thì tâm lý lại chấn động thêm một lần, tin phục bang chủ hơn 1 phần.

Xuân Đức lớn tiếng hô " Hồi những kẻ phạm nhân hãy dâng hiến những gì bản thân có cho ta, theo ta cũng là theo đuổi sự sống bất diệt, ta người đại diện cho hỗn loạn và hủy diệt tuyên bố bữa tiệc Ác Ma Điện thành lập chính thức bắt đầu"

"Mang nước sinh mệnh lên, lấy máu của những kẻ cản trở con đường chúng ta làm vật phẩm, máu của bọn họ sẽ làm cho chúng ta mạnh hơn"

Một bể nước sinh mệnh trong không gian được lấy ra, những kẻ có tu vi cao hơn nguyên anh được dẫn ra.

Một thành viên hưng phấn nói

" mọi người chuẩn bị cắt, cẩn thận chết đi lương thực của chúng ta, phải cho bọn hắn trả giá về sự ngu ngốc của mình.... Cắt"

A...A...A...A...A đừng giết chúng ta....A....A....A

Hơn 500 nguyên anh và hóa thân bị cắt tiết, máu chảy nhuộm đỏ cả bể nước lớn, chỉ khi bọn họ bị thiếu máu quá độ mà ngất đi thì mới ngừng lấy máu, còn kêu la là còn lấy tiếp, mấy người thiếu máu được cho uống "đại bổ hoàn đan" mua từ hệ thống giá cả rẻ mạt, công hiệu cầm máu, bồi bổ máu.

Thấy cảnh này người dân trong thành run lên bần bật, trẻ con không vui đùa, mà chỉ nhìn chần chẫn vào cảnh tượng kinh khủng này.

Để cho tăng vài phần huyền ảo trong đêm hắn triệu tập một đám linh hồn ma hỏa, đem huyết ma ra vây xung quanh tất cả mọi người, làm cho mọi người có khát vọng với máu, tâm hồn mê loạn.

Nhỏ ra trăm giọt tinh huyết rồi hắn dùng Mp tạo thành cái muỗng lớn quấy bể máu nhỏ lên. Hắn cao giọng hô

Mọi người nghe xong cũng thấy buồn cười, mục người có lợi hại cũng là kim đan cao giai mà thôi, cũng chẳng mấy ai sợ các người, con nít vẫn là con nít, nắm giữ sức mạnh kinh khủng nhưng lại không biết. Nghĩ tới đây bọn họ lại hận ông bà không phù hộ cho mình.

Một bé gái chạy lại lôi kéo tay hắn "bàn từ người sau này mạnh hơn thì nhớ bảo vệ ta nghe chưa?"

Bé trai này tên Lam Ngân Thảo, người chẳng giống tên, cái tên thanh nhã bao nhiêu thì thằng bé ngược lại bấy nhiêu, cô bé tên Lam Nguyệt là cùng gia tộc nhưng khác chi, nàng là chi chính còn hắn là chi thứ".

Lam Thảo nghe Lam Nguyệt thì vỗ ngực đảm bảo "sau này ta mạnh rồi sẽ mang người theo đi đánh nhau, bảo vệ người giống như ngày trước người bảo vệ ta vậy"

Thấy hai đứa bé như vậy người phụ mẫu của Lam Thảo cũng mỉm cười, tâm lý rất hạnh phúc, con trai mình giờ là đại nhân vật hóa thân rồi nó yêu thích tiểu thư Lam Nguyệt thì gia tộc cũng không dám ngăn cản nữa.

Tên thành viên thấy vậy cũng cười nói

"không cần sau này người bây giờ đã là thành viên dự bị tinh anh rồi, chỉ cần nắm giữ sức mạnh này nhuần nhuyễn thì đến cả lão thành chủ ngày trước cũng bị người đập phát chết luôn".

"Bây giờ người là thuộc hạ dưới trướng của ta, điện chủ đã đồng ý, người theo ta đi thôi"

Bé trai chân trừ nói "Tiểu Nguyệt có thể đi theo với ta chơi không?"

Thấy hắn hỏi như vậy mọi người xung quanh đều khần trương tuy bây giờ là thành viên của ÁC MA ĐIỆN nhưng không biết cao tăng mọi người thế nào, trong suy nghĩ bọn họ người nắm giữ sức mạnh đều là những kẻ hi nộ vô thường đụng cái là giết người ả.

Người phụ nữ mẹ của đứa bé kia cũng đang nơm nớp lo sợ, sẵn sàng liều chết cứu con.

Ầy... thấy mọi người nhìn mình như vậy tên thành viên có chút cảm khái, bọn họ không biết hắn có muôn giết người thì cũng chọn người khác, bị điện chủ biết thì chết cũng là một việc khó khăn rồi. Hắn nhật nhật nói

"Được, cùng đi thôi, sau này các người cũng là thành viên cùng điện rồi, không cần sợ ai, chỉ cần trung thành với điện chủ là được, cứ sinh hoạt bình thường thôi, các người nhìn ta cao cao tại thượng như vậy thực ra trên ta có rất nhiều, nếu làm trái điện quy thì cái kết không phải là cái chết mà là bị nuôi rồi rút máu như những kẻ dám chống đối kia"

Mẫu thân bé trai tò mò hỏi

"Xin hỏi đại nhân ngài thuộc tầng lớp nào của điện"

Tên thành viên cũng không tức giận hay thay đổi sắc mặt gì nói:

"Tầng lớp chỉ cao hơn các người một bậc thôi, cao hơn ta còn có chiến sĩ tinh anh, chiến sĩ hoàng kim, chiến sĩ thánh cấp, thần cấp, còn có những trưởng lão đã đi theo điện chủ trước đây, còn có gần 6000 luyện hư từ sĩ đội... còn có....Còn nhiều lắm, ta cũng mới gia nhập không lâu chỉ sớm hơn các người một chút nên chỉ biết vậy"

Mọi người nghe đến gần 6000 luyện hư thì trái tim bóp một cái, này là cái gì ả, cái này có thể sánh ngang với các thế lực đỉnh cấp tại Huyết Long Đại Lục rồi, còn bên kia vô tận hải thì không tính nghe nói bên đó là thánh địa tu luyện, nhưng ở đâu cũng vậy luyện hư đã là thành viên chủ yếu, mọi người lại thêm vài phân tự tin. Có chỗ dựa vững chắc làm cái gì cũng dễ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: San bằng tất cả, tạo một pháo đài

Công việc thành lập xong thì Xuân Đức cũng nghỉ ngơi, hắn đang tính có nên đặt trụ sở tại đây không? có căn cơ, có chỗ về là tốt nhất, trong không gian thì hắn nuôi từ linh sinh vật cả rồi. Suy nghĩ nguyên một ngày hắn đã làm ra quyết định...

.....

Sáng 2 ngày sau khi thành lập ÁC MA ĐIỆN có một thông báo mới.

Có một người mới vào thành hỏi người bên cạnh

" các ngươi làm gì mà trông có vẻ sốt sắng vậy? "

"Ngươi là người mới vào thành à" - Một thành viên bình thường đáp.

Người kia đáp

" Ta mới vào sáng nay, 2 ngày này thành đóng cửa không thể vào, bọn họ nói trong thành xảy ra loạn chiến nên không cho ai xuất nhập"

Tên thành viên lầm bầm " tên mśc dịch nào dám nói vậy để ta biết thì lấy khô máu hắc" nói xong hắc cũng không để ý người kia mà chuyển sang hỏi một người mới xem xong, bảng thông cáo hỏi

" Thông báo nói cái gì, nói cho ta với đồng người quá không chen vào được"

Tên bị giữ lại cảm nhận được sự liên kết giữa 2 người biết là cùng một loại nên cũng cười nói

" có 2 cái thông báo, cái thứ nhất là tuyên bố về cấp bậc thành viên và đãi ngộ, một cái khác là chúng ta chuẩn bị xây một lâu đài mới"

" Nói rõ chút đi ngươi đây là đang khiêu khích sự tò mò của ta à"

hắc hắc tên kia cười nói " Còn một cái thông báo thứ ba là cần mang bất thứ cái gì ly kì cổ quái, hạt giống, cây mới lạ, tiền tài đồi thứ mình muốn chỉ cần ngươi có tiền thì cái gì cũng có.... ta cũng nói rõ cho ngươi nghe thành viên chia 10 cấp bậc, chúng ta bây giờ là cấp thấp nhất cấp 10, đãi ngộ mọi người tương tự nhau, được thánh điện bảo hộ, có kẻ ăn hiếp ngươi thì báo lên trên qua ngọc bội truyền tin sẽ nhận được cứu viện, quan trọng là ngươi cầm cự được cứu viện đến không, cấp cao hơn thành viên sẽ được giảm giá vật phẩm mua và đổi, cao nhất giảm 40% chi tiết phải tự coi mới hiểu rõ được nhưng mấy cái báo khí gì đó mà có tiền cũng không chắc mua được giá cả ở cửa hàng, thánh điện khoảng 10.000 tích phân = 100.000 ma tinh có giá trị thêm rất nhiều thứ rồi?"

Người kia nghe được thì mắt sáng lên gật đầu đạo: " nói tiếp đi"

" Chúng ta bây giờ về nhà thu dọn tất cả mọi thứ hữu ích rồi ra khỏi thành trì này, nhớ là tất cả mọi thứ, Điện Chủ Đại Nhân sẽ dùng pháp lực vô biên san bằng tòa thành trì này, để xây dựng một pháo đài mới cho chúng ta, nơi này sau sẽ là thánh điện của chúng ta"- Tên kia hưng phấn nói

Những câu chuyện này ở khắp nơi đều nghe được, người mới đến thì mông ép, bọn họ thấy dân cư ở đây bị khủng hết rồi.

Qua hai canh giờ, mọi người đang lần lượt ra khỏi thành...

Qua nửa canh giờ nữa mọi người đã đứng xa cách hắc nham thành bây giờ là thánh điện(Ác Ma Điện) của bọn họ khoảng 1 km, đang chờ đợi điều thần kì xảy ra.

Lam Thảo đang đứng cạnh Lam Nguyệt và Sự Phụ hắc, hắc hỏi sự phụ

" Sự phụ sao điện chủ luôn đeo mặt nạ vậy, người đã thấy điện chủ lần nào chưa?"

"Ta cũng chưa từng thấy qua, nghe nói chỉ có 3 tiểu cô nương hay theo điện chủ là được diện kiến mà thôi".

Lam Nguyệt tò mò " Sao con chưa từng thấy ba người bọn họ ra ngoài đi chơi, bọn họ chắc là thiên tài được điện chủ bồi dưỡng" nàng nói xong có ánh mắt ước ao.

Sự phụ của nàng cũng nhìn thấy nhưng không tức giận mà lại đạo " Con cố gắng lên nhất định sẽ được như vậy, 3 người đó không phải là đệ tử của điện chủ, có 2 người là muội muội. còn một người là xà thần biến thành, một ngum nuốt luyện hư là chuyện bình thường"

Hai đứa bé nghe vậy nắm lấy tay sự phụ của bọn hắc sợ hãi nói " ta cũng không dám rủ bọn họ chơi cùng đâu, lỡ may bọn họ tức giận ăn mất chúng ta."

Lão giả xoa đầu hai đứa bé tâm lý trầm nghĩ, như thầy trò chúng ta tu vi người ta còn xem thường ăn ăy chứ.

Đúng lúc này bọn họ thấy gần 6000 người mặc áo bào đỏ tỏa ra xung quanh thành trì, chỉ nghe hô một tiếng thì

Ầm...Ầm....Ầm

Đất rung núi chuyển, khí tức luyện hư khủng bố làm bọn họ cách xa cả km vẫn nằm sấp xuống đất, sau khi tỉnh dậy bọn họ ngơ ngác nhìn, cả một tòa thành trì bây giờ là bình địa rồi, đừng nói nhà cửa, cả mấy ngọn núi nhỏ cũng nát tan trên mặt đất...

Sau một khắc bọn họ lại thấy một màn kinh người hơn, mặt đất nứt ra, một cái pháo đài nhỏ mọc ra sau đó cuốn hết mọi thứ xung quanh lại và to lớn một cách nhanh chóng, bọn họ thấy lực hút đáng sợ như vậy thì lui ra 5 km bên ngoài mới dừng lại.

Tòa Pháo Đài kia không ngừng hấp thu những thứ xung quanh trong khu vực 4 km mọi thứ đều không còn, nó từ từ to ra bằng diện tích tòa thành cũ, đỉnh pháo đài xuyên qua vân vụ không thấy đầu cả, từ một nơi địa hình hiểm trở hắc nham gầy đặc, thì bây giờ chỉ còn lại nền đất màu đỏ mà thôi, không một bóng cây, ngọn cỏ hay bất kì sinh vật nào chỉ có một pháo đài màu xám đứng nơi đó.

Còn chưa định hồn lại thì mọi người phải lui gấp vì ngay dưới chân bọn họ có những cây cột nhỏ mọc lên.

"cuồng hóa rút gấp, nếu không chúng ta cũng bị mấy cây cột này nuốt sạch đấy"- một người la to.

Ông lão sư phụ của Lam Thảo than thở " cái tính tò mò làm hại bộ xương già của ta mà, sau này hai người, phải nghe lời đấy nhé, nhớ lần này à" nhìn thấy mấy tên khách thương nhân không có tu vi gì chạy không được bị mấy cây cột kia hấp vào trong thì hẳn không khỏi than thở

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tử linh sinh vật thủ hộ thành

Mọi người gắn mô tơ vào đất mà chạy, ra thêm 5 km nữa thì mới dừng lại, ban đầu đã có lệnh là mọi người phải cách xa thành 10 km mà ai cũng muốn ở gần xem cho rõ ràng nên không ai nghe, bây giờ thì chạy vọt cả đất vàng ra.

Mấy cây cột kia cao lên to ra tụ tập tất cả các vật liệu trong vòng 4 km hàng loạt núi đá, rừng cây biến mất, ngay cả cái núi lửa gần đó cũng không còn, một con quái vật hóa thân đỉnh cao trong núi lửa cũng bị cắn nuốt không còn xương. Những cây cột bắt đầu kéo dài liên kết lại với nhau, bao quanh pháo đài, chiều cao tường thành cả 1000 m, chiều rộng thì không rõ hơn nhiều cả 2 km, sau khi xung quanh chỉ còn lại đất thì cái tường thành này mới ngừng lại.

Mọi người cũng thở ra, không phải chạy ra xa nữa, Chưa kịp hoan hô thì mọi người thấy trên tường thành bắt đầu có những bộ xương to lớn di động, càng về sau thì càng nhiều, một lúc sau khắp nơi trên tường thành là các sinh vật quái lạ có bộ xương màu xanh biếc và gai xương sắc bén, nhìn là biết bọn này có kịch độc. mà khí tức của bọn nó cũng rất kinh khủng, mặc dù cách 5km mà còn cảm thấy cực kỳ áp bách.

Chưa xong, khi mọi người đang nhìn trên tường thành thì bầu trời cũng xuất hiện vô số cốt long, hoặc là hung thú đang bay lượn, có tiếng kêu đau cả mềnh tai, không bao lâu sau một đám mây màu đỏ bao phủ hoàn toàn Ác Ma Pháo Đài.

Mọi người cứ đứng như trông cây chuối vậy, bọn họ bối rối phải làm sao, thành viên tinh anh của Ác Ma Điện cũng vậy, bọn họ cũng không biết làm sao, bọn họ không được thông báo về tình huống này, riêng chỉ uy áp của hơn vạn Luyện Hư trung kì tử linh sinh vật bọn họ cũng khó thở rồi.

Lần này làm sự kiện đồ sộ vậy, Xuân Đức cũng bỏ ra hết vốn liếng, bao nhiêu thứ thu thập được ma tinh, pháp bảo, bảo vật lung tung, bây giờ chỉ còn trong ký ức, 200.000 điểm dự trữ cũng dùng hết luôn, nói chung hẳn bây giờ nghèo như lúc vừa đến thế giới này. không gian vong linh của hắn cũng bị giảm 3/4 rồi, 6000 hai hôm trước và 21.000 ngày hôm nay hắn cũng chỉ còn khoảng 10.000 con vong linh mà thôi.

Phân phó mấy tên nòng cốt thành viên một tiếng rồi hắn vào trong không gian vong linh đi nghỉ, mệt phờ râu, nói không ra hơi, xì hơi không ra tiếng rồi.

Ba tiểu nha đầu cũng có công việc riêng của mình, cũng bận không kịp ăn kẹo mút.

.....

Mọi người ở ngoài thành đang không biết làm gì thì 6000 tên phá thành lúc trước hiện ra, một người đi đầu tất cả, phát ra giọng ồm ồm như cả cân thuốc nổ TNT

" Mọi người nghe cho rõ đây, ta là Ác Ma Đội trưởng, phụ trách an ninh trong thành, chắc mọi người đã xem thông báo ta cũng không cần nhiều lời, bây giờ từng nhóm 5000 người lên nhận huy hiệu và sử dụng, có nó thì mấy con khô binh kia mới không làm thịt các người, không có thì hắc hắc, linh hồn cũng không còn, bắt đầu phát"

Mấy tên thành viên tinh anh được ưu tiên trước, sau đó mới tới thành viên bình thường, sử dụng xong thì thành viên cấp 2 trên má, có hình xăm con ác quỷ có 2 cánh, cầm song kiếm trông rất sống động, còn cấp 1 thì chỉ có một con ác quỷ không có cánh.

Rất nhanh mọi người đã được phân phát xong, chỉ còn những thương nhân không phải thành viên là đứng riêng một chỗ, một người không nhận được huy hiệu Ác Quỷ Đội Trưởng

" Thừa đại nhân chúng ta là thương nhân không biết làm sao có thể vào trong pháo đài"

Tên đội trưởng đạo " Chưa có chỉ thị, các người nghỉ ngơi tạm, việc này có mọi người điện chủ tự mình cân nhắc, các người cũng có thể đi qua nơi khác chúng ta cũng không làm khó các người".

Thương nhân kia thấy một tên Luyện Hư đại năng nói chuyện với mình mà cũng không có thái độ bố mày là đệ nhất thì cũng rất vui mừng nói ngay " Chúng ta ở nơi này chờ, vị đại nhân này cứ tiếp tục công việc, bọn tiểu nhân không làm phiền ngài nữa"

"Được" nói rồi tên đội trưởng cũng dẫn thành viên điện vào trong.

.....

Trong đoàn thương nhân một thiếu niên có vẻ hiếu kì hỏi, "thất thúc người nọ cũng chỉ là một thị vệ mà thôi, cần gì phải cung kính như vậy. tuy thành trì này cũng khá mạnh nhưng cũng không cần ăn nói khép nép vậy chứ, chúng ta Trịnh gia cũng không sợ qua ai."

Mọi người xung quanh đều nhìn hắn như thằng ngu, đúng là thiếu gia, đại gia tộc ngoài trừ biết chơi gái thì cái gì cũng ngu, trịnh gia có ngày bị diệt môn nhờ cái miệng tiện của tên công tử bột này.

Vị thất thúc kia đạo: "Thiếu gia người ta là Luyện Hư cảnh đại năng, ta dám cam đoan, nếu không vui bọn họ tiện tay một tát thì chúng ta có chết cũng không kêu ai được đâu" hắn thở dài.

Thiếu gia họ trịnh nghe vậy mồ hôi ròng ròng, nếu là bình thường thì hắn khi gặp tên hộ vệ nào dám không nhìn hắn thì đã nổi khùng lên rồi, may mắn hôm nay hắn nhận hơi nhiều trùng kích nên.... mới thoát một kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thần bí thế lực ác ma điện, sứ giả của tam tông tứ viện tới

Sau vài ngày, trong không gian Xuân Đức đang ngồi khôi phục sức lực thì nhận thông báo

□☞☞☞ Hoàn thành giai đoạn 1 thành lập thế lực ☞☞☞□

Qua thời gian quan sát, tức chủ đã nhận được sự chấp nhận của hệ thống, chính thức trở thành đồng hành của hệ thống. Trong 10 ngày hệ thống sẽ liên kết lần 2 cùng tức chủ, sinh tử khế ước.

□☞☞☞ Sinh tử khế ước ☞☞☞□

Đồng sinh cộng tử.

Tức chủ có đồng ý ký kết.

Xuân Đức đạo "không có bữa cơm miễn phí, nói đi cần sau này ta làm gì?"

Hệ thống âm thanh nghiêm túc vang lên "Địch nhân của ta rất mạnh nên ta cần có đồng minh đáng tin cậy, tức chủ chỉ kiểm các vật tư cho ta khôi phục lại, đổi lại ta sẽ chuyển hóa thành vật phẩm mà tức chủ cần, cái này đúng đến pháp tắc thiên địa tức chủ sau này sẽ đạt tới, bây giờ chúng ta là đang hợp tác, nếu ký kết chúng ta là một phần của nhau, ta cũng sẽ cố hết sức giúp tức chủ và ngược lại"

Xuân Đức suy ngẫm một chút đạo "Nói thật cái gì sống, cái gì chết cũng không quan trọng lắm với ta nữa rồi, người cũng coi như là một người bạn khi ta tới cái thế giới này, nếu vậy thì ký kết đi"

"Tâm linh người cũng là hiếm thấy trong số người mà ta đã gặp, vô dục, vô cầu chỉ còn lại chấp niệm, chúng ta gặp nhau cũng là do ta thăm dò từ trong cõi u minh hàng triệu năm trước đây, tốt lắm đồng bọn của ta chúng ta lại sẽ đi tới cuối con đường mà hai ta chọn"

□☞☞☞ Khế ước hoàn thành đồng sinh cộng tử ☞☞☞□

"Bây giờ ta sẽ lên cấp 2 trong 10 ngày này ta cũng sẽ truyền cho người hết tri thức mà ta nắm giữ được, với int của người vấn đề này rất nặng nhưng yên tâm đã có ta " Hệ thống đáp

Xuân Đức đạo "Được rồi người thông báo cho Lan nhi bảo ba nàng trong 10 ngày thay ta quản lý mọi thứ"

"Không thành vấn đề đồng bọn của ta, sau 5s sẽ bắt đầu"

5

4

3

2

Start

.....

Đang ở bên ngoài 3 tiểu nha đầu đang bận túi bụi, bỗng nhiên tiểu Lan đứng ngây ngốc như không có hồn phách, Vũ Y và Tiểu Xà lo lắng gọi to, gọi nhỏ, mấy tên cao tăng cũng nhìn lại chỗ 3 người.

Một lát sau, Tiểu Lan tỉnh lại đạo, "ca ca có việc rất quan trọng, trong 10 ngày chúng ta phải quản lý nơi này thật tốt."

Mọi người nghe vậy cũng thở một hơi, không có cái gì đáng lo cả, việc quản lý này bọn hắn đảm đương được.

Sau giây phút ngỡ ngàng thì mọi người cũng khôi phục lại, bắt đầu đi làm công việc của mình. Điện chủ đã giao phó thì không thể chậm trễ được.

.....

Mới vài ngày nhưng thông tin Thần Bí Thế Lực Ác Ma Điện thành lập đã lan xa vô cùng nhanh chóng, thế lực này dám chiếm cứ địa bàn của Địa ngục Môn thì cũng phải có thực lực vô cùng mạnh.

Bọn họ cũng không có cam đoan nào chắc chắn, sẽ có động tác gì mà cho người đi sứ qua để thăm dò tình hình Thần Bí Thế Lực Ác Ma Điện này.

....

Ở Thiên Long học viện, 2 tỷ muội nhà họ Diệp cùng với Lam Vũ và Trương Thiên đang nói chuyện

thì Diệp Thanh Thanh hỏi:

"Gia tộc các người có ai hình dáng thế này không? người này có tu vi luyện hư cảnh"

Lam Vũ và Trương Thiên đều lắc đầu đạo

"Gia tộc ta chỉ có lão tổ có tu vi như vậy không còn ai khác cả"

"Vậy thì kì quái người đó vừa nghe tới gia tộc các người thì thả cho chúng ta đi còn tặng cho bọn ta hai cây kiếm pháp bảo"-Diệp Linh nói.

"Cái này cũng thật kì lạ, chắc là người này có quan hệ nào đó với ông tổ, dù sao ông tổ cũng là luyện đan sư lục giai, người thiếu nợ ông không ít." trương thiên lên tiếng.

"Thôi không nói chuyện này nữa, các người gần đây có nghe thế lực mới nổi lên không?" Diệp Linh nói qua chuyện khác.

Mọi người gật gù, Lam Vũ nói

"Nghe nói thế lực đó rất mạnh, có thương nhân đã đi qua cho biết, nơi này là thế lực vô cùng tà ác, lấy máu tươi làm thức ăn..... nói chung rất đáng sợ, như chúng ta đến có khi bị họ bắt làm thịt hấp "

Diệp Thanh Thanh không cho là đúng nói

"nếu tà ác vậy tên thương nhân kia sao còn sống, không biết nơi đó có cho tham quan không chúng ta cũng đi xem một lần"

"Có cho nhưng phí vào thành đã một ngàn ma tinh người bình thường không vào nổi, chúng ta 4 người muốn vào cũng mất 5000 ma tinh, tiền tiêu vặt của ta tháng này dùng hết rồi, ai cho ta mượn đi" nói xong Diệp Linh dùng ánh mắt đáng thương nhìn mọi người.

Lam Vũ lại đạo "không cần đâu muốn đi thì ta bảo ông nội lần này cho chúng ta theo sứ giả đi tới đó, lần này có 20 người cùng đi.

"Tỷ tỷ là nhất " - Trương Thiên Hô.

Lam Vũ rất hưởng thụ đệ đệ tán dương, cười vui vẻ nói

"chuẩn bị đi 1 ngày nữa chúng ta khởi hành, 3 ngày sau là đến nơi"

.....

Vài ngày sau...

Trước cửa tường pháo đài..

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tiện tay làm thịt

Trước cửa thành 6 km bây giờ đang đứng đội ngũ của tam tông, tứ viện, trong này có người của Địa Ngục Tông về mặt đây bất thiện, âm trầm tới cực điểm, nhìn tòa lâu đài như ẩn như hiện trong sương mù màu đỏ thì lại hiện lên sự kiêng kỵ.

Trong này chỉ có một vài người trong đội ngũ La Lan Học Viện là hiện lên sự e ngại khi thấy cái sương mù màu đỏ, lúc thì hồi tưởng cười thành tiếng, nói chung là muôn màu muôn vẻ.

"Luru Ly tỷ sẽ không phải cái tên tham tiền ở đây chứ, ta có dự cảm không lành à" ---Mã Văn Tài lên tiếng.

Hoặc Luru Ly trả lời "sẽ không đâu, mà cũng không chắc vào thành rồi sẽ rõ ràng thôi"

Bầu không khí lại yên lặng.

Sau một chốc công phu, đoàn người đã tới gần cổng thành, nơi này chỉ có một cổng mà thôi, đằng trước cũng không có mấy người vào trong, chắc do phí vào thành quá đắt.

Mấy người của Địa ngục môn chen lên trước nghênh ngang đi vào không coi ai ra gì, bọn người của 2 tông, tứ viện sắc mặt không tốt, cái này làm mất tác phong làm người của nhóm họ.

Một tên trông coi quát lên "đóng tiền vào thành không thì tự gánh lấy hậu quả. Thông báo đã dán trên tường thành các ngươi làm trái đừng trách chúng ta vô tình".

Tên kia cũng không coi lời của bọn trông giữ cửa thành ra gì, mà vẫn nghênh ngang đi vào, bọn lính coi cửa thì cũng chỉ cười lạnh rồi tiếp tục thu tiền của những người khác.

Mấy người đang xếp hàng cũng cười một cách âm hiểm, bọn hán thích nhất là cảnh này, có người thích chết thì không ai cản được, lâu lắm rồi mới thấy người không sợ chết.

Một tên không nhìn được cười "hắc hắc, lâu lắm rồi mới có người anh hùng như vậy, các ngươi đoán xem khi hán tới chỗ sương mù màu đỏ sẽ ra sao? "

"Nếu may mắn nhận thêm một lần cảnh cáo thì còn cái mạng không thì.... hắc hắc"-- một tên khác nói.

Người của các học viện và môn phái nghe thấy vậy cũng muốn xem tên kia sẽ ra sao, không để cho mọi người thất vọng, tên kia cũng không có bị chém chết, phân thân toái cốt, mà hán đứng ngây ra đó, sau đó đi tới kế bên nhặt một bộ áo giáp có sẵn mặc vào rồi theo một đoàn lính cũng mặc y như hán đi lên trên tường thành, khi mọi người nhìn thấy thanh niên kia thì không khỏi hít vài ngụm khí lạnh.

Có người trong đám cá cược tên kia bị chết như thế nào thì bây giờ không nhìn được cười nói "đưa ma tính đây các ngươi đoán sai hết rồi, các ngươi không biết thánh thành bây giờ không còn rút khô máu như trước nữa rồi mà, vừa rút khô vừa biến thành tử linh sinh vật luôn, hắc hắc"

"Mẹ kiếp tên khốn, ngươi khi nào thì biết?" một người thua tiền, ném ma tính cho tên kia rồi gất lên hỏi.

Tên kia nhận tiền rồi nói "Ngày hôm qua thôi, có 200 tên không biết từ đâu tới, đội ngũ có 20 tên hóa thân, 5 tên cao giai, cũng nghênh ngang đi vào như tên kia, kết quả các ngươi thấy rồi đó, bỏ ra có 1 ngàn ma tính mà thôi cũng tiếc, đúng là đã ngu lại còn thích đánh đu với đời"

"Thôi trả tiền đi, hôm nay ta vào trong bán đồ, gom mua trang bị cấp cao "

Mấy tên thua cuộc cũng đau lòng mà bỏ tiền ra cho tên kia, rồi cũng nộp tiền cho mấy tên coi thành đạo "Đại nhân ta vào thành 3 ngày có thể giảm bớt chút tiền không? "

Tên coi thành nhìn hán nói "Không được, điện chủ đã có lệnh là như vậy. Có điều nếu cứ vào thành 3 ngày thì tặng cho một giọt thánh thủy pha loãng, bị thương nặng cũng kéo lại nửa cái mạng cho ngươi, giấy thông hành 3 ngày và thánh thủy của ngươi nhận lấy mà vào đi thôi"

"Vâng cảm ơn đại nhân" tên kia vui vẻ, lần đầu mới vào thành hán cũng được tặng giọt nước này, nhưng đó cũng là lần đầu thôi, mấy lần sau hán chỉ có thể vào một ngày do không có ma tính, ai biết vào 3 ngày thì được tặng, cái giọt nước này so với 3 ngàn ma tính còn quý, coi như đồ bảo mệnh.

Mấy tên kế sau thấy vậy cũng móc ra ít nhất 3000 nhiều thì 9000 rồi lại vui vẻ kéo nhau về phía sương mù màu đỏ.

Mấy người phía tông môn, học viện phía sau đang theo dõi mấy người đi đằng trước, thấy bọn họ vào trong sương mù màu đỏ rồi biến mất chứ không có dừng lại rồi biến thành thây ma.

Đám người của Địa Ngục Tổng sắc mặt ngày càng kém, bọn họ biết bây giờ chỉ có thể nhìn xuống con tức này.

Mã Văn Tài lên trước nói với tên thủ thành "Đại nhân chúng ta có 21 người, 19 người vào thành 3 ngày, 2 người vào 30 ngày".

"19 người 57.000 ma tinh, 2 người 60 ngàn ma tinh, đây là 39 giọt thánh thủy pha loãng của ngươi"

Xong việc hẩn chạy về chỗ đám người, tên trưởng lão lên tiếng "tiểu tử đồ tốt cho ta xem".

Mã Văn Tài không tình nguyện đáp "Tam thức cái này là ma tinh ta bỏ ra à nha, ngươi không được cướp đây"

"ta là ai mà đi cướp của ngươi cơ chứ, lấy ra mau lên" vị tam thức nói.

Mã văn tài mở cái nắp bình ra, thấy thứ nước màu xanh long lanh, rất đẹp cái này mà bỏ vào bình cầu lưu ly thì đẹp. hẩn còn đang suy nghĩ thì cái bình đã bị tam thức của hẩn giành lấy, hẩn la lớn

"Cái này là đồ của cháu mà, ta còn định mang về tặng Mộng Dao" hẩn chưa nói xong đã bị thúc thúc của hẩn cú đầu cho vài phát quát:

"Con nha đầu Mộng Dao đó cho ngươi uống mê được gì mà cái gì cũng đem cho nó, ngươi biết cái nước này là gì không, cái này là vĩnh sinh tuyến của tinh linh tộc đó, tuy bị pha loãng 1000 lần nhưng đôi khi có tiền cũng không mua được đâu"

Mã Văn Tài không cho là đúng "vào thành chúng ra mua một ít là được mà"

Tam thức hẩn đạo "Còn non và xanh lắm cháu à, đồ tốt ai lại chê nhiều, thôi thì cái này thúc thúc bảo quản cho"

Mã Văn Tài "...."

Mọi người "Mặt mũi đâu",

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Trong vùng ngoại vi

Sau khi bị tam thức trấn lột, Mã Văn Tài tâm lý thảm thê, sau này mà có cái gì tốt phải giấu ngay và luôn có bị đánh chết cũng không lấy ra cho tam thức hẩn xem.

Một đám người của La Lan học viện kéo nhau vào, mấy học viện và tông môn khác cũng vậy, nộp tiền rồi cùng đi vào, có chết thì chết chung không lo cô đơn.

Bước vào trong đám sương máu thì mọi người rung mình, cái này mẹ nó là cái quỷ gì à, Ma Giới có khi còn tốt đẹp hơn, bên trong khô lâu, cốt long, quái vật gì cũng có, một bộ xương xanh biếc, đôi mắt ánh lên ánh sáng tím, gió lạnh thổi từng cơn chẳng khác nào đi vào tử vong chi địa.

Mã Văn Tài lại gần tam thức của hẩn đạo "Chúng ta có phải đi nhầm đường rồi không, cái này theo ta thấy hình như là đường vào địa ngục thì phải"

"Vớ vẩn, yên lặng coi nào " một cái đập vào sau ót Mã Văn Tài ngay và luôn.

Đang lúc này thì một con tử linh sinh vật có khung xương cá sấu lại gần mọi người, có tiếng nói vọng từ trong bụng con cá sấu ra

"lần đầu đi vào thì theo sát ta phía sau nếu bị lạc thì sau này có làm cô hồn cũng đừng về tìm ta báo oán". Thấy mọi người đang còn nghi hoặc thì giọng nói lại vang lên "đề cho dễ hiểu là khi giấy thông hành hết hiệu lực thì các ngươi cũng sẽ là một thành viên trong đám xương cốt này đấy".

Mọi người nghe vậy cũng không dám lơ là, không may mà lạc thì toi, đi qua khắp nơi là tử linh sinh vật, thi thoảng còn gặp vài bộ thi thể người chết không lâu, mọi người thấy lần này đi vào trong có khả năng không về rồi.

Bỗng nhiên con cá sấu xương dừng lại và nghe tiếng nói "Đã tới nơi đi qua mấy con kiến đằng trước là vào thánh thành".

Mọi người cũng không vội bước đi vào mà nhìn xem mấy con kiến to như ngón tay cái kia, có mấy cái khô cốt đang nằm trên đất bị mấy con kiến này tha đi xa.

Một lúc sau mọi người bước lên cây cầu xương do đàn kiến kéo xương về tạo thành, vừa đi vừa nghe tiếng xương gãy lòng bọn họ cũng nhảy một cái. khi mọi người đang đi thì có một đám 6 người đi phía sau giục

, "Đi nhanh lên, không thấy đường à, không đi thì tránh ra để bọn ta đi, thời gian là ma tinh đấy" không đợi bọn tông môn này cho ý kiến 6 tên lách qua

đi bằng băng về phía trước.

mọi người thấy vậy thì cũng có lòng tin đi theo không qua vài hơi thở bọn họ đã ra đi hết cái cầu bằng xương.

...

.....

...

Đi qua cây cầu xương bước ra khỏi cái nơi dịt quái kia đập vào mắt bọn họ là khắp nơi hoa hòe, ở dưới chân cũng là hoa, loại hoa có 7 sắc trông rất đẹp, hồ nước trong xanh, có bơi du lượn tung tăng, khắp nơi là người đang nói chuyện, chỉ trừ lung này nọ, bọn họ cảm giác mình từ quê mới lên thành phố.

Mã Văn Tài thấy nhiều kiến trúc mới lạ thì rất là hứng thú, kiếm một người có vẻ là dân ở cái thành thành này hỏi dò

"Vị huynh đài này, chắc huynh là dân cư thánh thành phải không, trông huynh có vẻ rất quen biết nơi này"

Người bị gọi lại nhìn hẩn rồi lắc đầu nói

"Ta không phải dân cư ở đây, ta làm người dẫn đường ở đây"

Mã Văn Tài đại hi không biết đi đâu lại tìm chúng mảnh, hẩn đạo "Ta họ Mã tên một chữ Tài, không biết huynh đài tên gì, có thể dẫn đường cho tiểu đệ, huynh lấy bao nhiêu"

"Ta họ Không tên Vô Cực, 1500 ma tinh/ ngày ta dẫn mọi người đi" Không Vô Cực nói.

"Được" Mã Văn Tài đưa luôn, hẩn hỏi "làm sao tới bên trong Ác Ma Lâu Đài".

Vô Cực đáp "Rất khó, Mã huynh không biết muốn vào trong Ác Ma Lâu đài chỉ có thể là thành viên Ác Ma Điện thôi, bên trong nghe nói có trọng địa nên không chào đón người ngoài vào cho lắm"

Lưu Ly bên cạnh xen lời "khó chứ không phải là không thể à"

Vô Cực đáp "Cô nương sai rồi, nếu muốn vào bên ngoài thì cần 1000 vạn ma tinh, hoặc 1 viên thần tinh nhưng chỉ có thể ở khu vực buôn bán, có người đã từng vào nói bên trong pháp bảo muốn mua bao nhiêu có bấy nhiêu, pháp khí chỉ là đồ tặng kèm theo, bên trong Ác Ma Lâu Đài thứ không đáng giá nhất là ma tinh, còn vào sâu hơn thì không được, ta chưa từng nghe ai nói có thể đi vào trong mà không phải là người của Ác Ma Điện"

Mọi người nghe xong trái tim cũng ngừng đập vài giây, đi vào thời cũng đã 1 viên thần tinh. Cái này có khả năng cần về lấy thêm tiền rồi.

Lưu Ly cũng lau mồ hôi, cái này là nơi vớt tiền mà, nằng lại hỏi tiếp "thế nào ta không thấy ai trông coi, lỡ may có chiến đấu thì sao, sẽ không ai quản à?"

"Ai dám gây sự đánh nhau ở đây phía trên đầu chúng ta có vô số luyện hư cốt long phi hành, cũng có mấy tên gây sự ngoan cố chống cự nhưng bây giờ đã thành cái cầu xương trắng cho chúng ta bước đi rồi"--Vô Cực đáp

Mọi người lại lần nữa không nói gì, sao nơi này nguy hiểm khắp nơi vậy, nhất là mấy tên Địa Ngục Tông đang sợ sun vùi rồi.

"Phiền Vô Cực đại ca dẫn đến cửa hàng bán vũ khí tốt nhất nơi đây, không biết vòng ngoài khu vực nơi này có bán thứ gì thật là chờ mong"--Văn Tài hỏi

"Mọi người theo ta đi, ở vùng ngoại vi này chỉ có một cửa hàng bán vũ khí duy nhất thôi nên cũng không cần cân nhắc đi nơi khác, bên trong rẻ nhất có bán pháp khí trọn bộ, có tính năng đặc biệt, mặc nguyên bộ cũng có thể sánh ngang với vài món pháp bảo trung cấp mà không cùng bộ, ngoài ra còn bán thuốc trị liệu tức thời gọi là HP, TL, giá cả cũng không đắt lắm, khoảng 100.000 ma tinh/ lọ.... còn có thánh khí nữa, giá cả thì chút nữa mọi người tự mình xem"

Ấy.. Mấy người môn phái nghe giới thiệu cũng rất động tâm, nhưng nghe đến giá cả không đắt mà 100.000 ma tinh thì họ bó tay rồi.

Đi theo sau Vô Cực bọn họ cũng tới cửa hàng bán vũ khí nơi đây....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chúng ta là người có tiền

Nhưng đi thêm một đoạn bọn hắn thấy cái phi hành thánh khí đó cũng chỉ hàng kém chất lượng mà thôi. Ở trong này tùy tiện lại thấy một món thánh khí mạnh hơn nhiều cái phi hành thánh khí khi mọi người mới bước vào nhìn thấy.

☞☞☞ Thánh khí Cấp 3 cường hóa +5 Hàn Băng Kiếm☞☞☞

60% bạo kích gây thương tổn 225%

tăng 10% sát thương

giảm 10% công kích

suy yếu đối thủ 10%

tăng tốc độ đánh 5%

có khả năng tự lành khi bị hao tổn

+5 nhận hiệu quả đặc biệt, kháng băng hàn 25%

Bị động kĩ năng: 10% đóng băng đối thủ 1s

Giá 15.000 thần tinh, giảm giá còn 13.500 thần tinh.

Văn Tài hỏi "Mộng Hi cô nương cái cộng 5 đó là sao, phải hay không là thành thánh khí cấp 8".

"không phải, một cấp thánh khí chia làm 20 cấp nhỏ nếu khai thác ra sẽ có hiệu quả đặc biệt khác nhau, như cái Hàn Băng Kiếm kia lên tới +5 thì có thể tự lành, muốn cường hóa vũ khí thì cũng phải bỏ thần tinh ra, có bảng giá hẳn hoi rồi".

Nghe Mông Hi giải thích mọi người mới bừng tỉnh. Muốn mua một món này cũng làm bọn họ thương gân động cốt, nhưng có chí bảo như vậy sợ gì ai nữa.

Lưu Ly bên cạnh bát quái hỏi "Mông Hi tỷ, tỷ vào trong Ác Ma Lô Đài chưa? "

Mông Hi gật gù đầu đạo "có vào qua một canh giờ rồi bị mời ra ngoài ".

"Không phải là vào ít nhất cũng là một ngày sao? " -- Lưu Ly hỏi.

Mông Hi nhớ lại cái ngày đó thì không khỏi lạnh run, nàng bị một đứa bé nhẹ tay một vỗ đã nằm trên mặt đất.

Lưu Ly kì quái nói "Tỷ bị sao vậy? "

Mông Hy thờ dãi đạo "Ta phải đi làm phục vụ như bây giờ cũng là do ngày đó....."

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Truyện xưa của mông hi

"Ngày đó ta nộp 1 thần tinh đi vào trong Ác Ma Lô Đài bên trong khác với nơi ngoài vì này rất nhiều, khắp nơi là tử vụ, tử linh sinh vật luyện hư hậu kì chỗ nào cũng có, đội tuần vệ cũng là luyện hư hậu kì, bên trong không dùng ma tinh hay thần tinh mà dùng điểm năng lượng"

"Ta ghé vào một cửa hàng không có ai, có rất nhiều bảo vật bày ở trước mắt nên ta làm liều lấy một cái dây chuyền rất đẹp trị giá 300 điểm năng lượng tương đương với 3000 thần tinh, lúc ta ra khỏi cửa hàng thì không hiểu làm sao lại bị phát hiện, không bao lâu đã có vô số tử linh sinh vật đuổi theo ta nhưng bọn họ tu vi kém ta một bậc nên không ai làm gì được ta...."

Lưu Ly vội nói "Tỷ kể tiếp đi, sau đó rồi sao nữa"

Mọi người xung quanh cũng vênh tai lên nghe.

"Nói ra mọi người sợ không tin, ta bị một bé gái 6 tuổi đánh một chưởng, mà không cái đó không gọi là một chưởng mà là vỗ nhẹ một cái thì ta không dậy được, cô bé kia nếu mà dùng sức có khi ta chết không còn cận bã "-- Mông Hi buồn rầu nói

"Thế tiếp theo thì sao nữa" -- Mã Văn Tài cũng hỏi.

Mông Hi đáp " Sau đó ta bị đưa đi rút máu, một ngày 2 lần, lúc nào ta ngất đi vì hết máu thì mới dừng, không chịu được nên xin ra ngoài này làm để trả nợ dân, mỗi tháng chỉ bị rút máu 30 lần mà thôi"

" Vậy tỷ tỷ muốn 5000 thần tinh là để trả nợ 3000 cái kia sao? " --Lư ly hỏi.

Mông Hi thì thầm nói: " Không, bây giờ chỉ cần trả 2999 thần tinh thôi, đã trả nợ được 1 thần tinh rồi"

Mọi người cũng cảm thấy tội nghiệp, nhưng đa phần là hả hê, Mã Văn Tài nhớ tới cái gì đạo

" Mông Hị trong này có nhiều người như người không "

Mông Hi nhìn hẩn một cái rồi nói, cũng có vài trăm người như ta đó " nhưng người hứa là chuộc ta ra ngoài rồi mà không cho nuốt lời" nói xong nàng mắt lại long lanh lên đang sắp khóc.

Mã Văn Tài thấy vậy nhanh miệng đạo: " Ta chỉ hỏi thăm thôi, muốn mua vài tùy tùng nam nhân"

Mông Hi thấy vậy mới lại cười duyên làm mọi người cũng nhìn nhiều thêm mấy phần " Có thần tinh là có tất cả, nếu không thì kì chân,dị bảo gì không biết cứ mang tới đây sẽ có người định giá, rất uy tín, luyện hư ở đây cũng không đáng tiền như ma tinh vậy, bỏ ra một cái giá tốt là có một tên"

Mọi người nghe vậy thì cũng cảm khái, đúng lúc này có âm thanh vang vọng vùng ngoại vi.

" Phát hiện kẻ gian, đánh cắp thánh khí cấp 3 đang chạy về phía tây khu ngoại vi, kẻ gian có tu vi Huyền Thăng tầng 2..... nhược điểm ở eo bên phải, yêu cầu đánh gục."

Nghe thấy âm thanh này Mông Hi không khỏi cảm khái " lại một tên quỷ xui xẻo nữa rồi, lần này lại vật phẩm mới bán ra"

Văn Tài tò mò hỏi " Vật phẩm mới bán ra, tại sao Mông Hi tỷ biết"

"Thì cái tên Huyền Thăng,xui xẻo mới bị thông báo đó, không bao lâu sẽ bị bán ở nô lệ tràng, nếu hẩn không bị ai mua thì thảm rồi"--Mông Hi cười tà ác nói, cảm nhận có người cùng chung số phận thật hạnh phúc.

Mọi người thấy Mông Hi cười tà ác vậy cũng rung mình một cái, vừa lúc này bọn họ thấy không phải thiên sứ mà là ác ma xuất hiện.

Mông Hi nói " Mọi người có xem cái gì thì xem đi nhanh một chút, chúng ta đi xem tên xui xẻo kia như thế nào?"

Mọi người cũng đồng ý đi xem, chỗ này bảo vật thì không mua được rồi chờ thông báo lão tổ tới xem xét. không mua thì còn ở đây cũng không sợ mất, ra ngoài qua cửa hàng kẻ bên có ghi chữ rõ to Bán Tu Sĩ Giá Rẻ.

Mọi người thấy cái từ này cảm giác nhột nhột, vào bên trong thì thấy rất nhiều người bàn tán xôn xao, trong đó lớn tiếng nhất là một tên đại hán nói với tên mập

" Người cho ta vay chút thần tinh tí nữa bán đấu giá tên,huyền thăng cảnh kia mua về làm tùy tùng cũng là một thú vui tao nhã, chỉ tiếc lần này ta mang đi quá ít tiền"

Tên Mập đáp " Ta cũng như người lần thứ 2 tới nơi này, lúc đi cũng đã chuẩn bị mang theo rất nhiều thần tinh ai dè chỉ mua được một món thánh khí cấp 2 thì hết tiền, muốn mua một mỹ nữ hộ vệ cũng không có tiền, bây giờ ta chỉ đi xem cho đã con mắt thôi. haizaa".

Tráng hán " thôi kệ đi, lần sau qua man hoang chi địa, vào" cực kim khó "tìm tòi, may mắn gặp được xương của thần thú chúng ta có khi lại phát tài, lúc đó ta phải mua vài hộ vệ mỹ nữ về làm ấm giường. hắc hắc" nói xong hẩn chảy cả nước miếng.

"Ý tưởng hay, nhưng nơi đó nguy hiểm vô cùng, chúng ta mấy tên luyện hư không đủ cân lượng, phải nhờ gia tộc..."

Nghe toàn mấy thứ ba láp,ba xàm này, mấy tên thanh niên mắt phát quang lờ lờ, không nói cũng biết họ bây giờ đang nghĩ tới mỹ nữ hộ vệ rồi, vừa làm bảo tiêu, vừa làm ấm giường, còn chơi được nhiều trò khác, đi mang theo nàng thì cũng có mặt mũi.

Trong khi mọi người đang bàn tán, thì một tiểu nữ hài nắm một tên đại hán to gấp 10 lần nàng cũng nên, nàng lúi theo đại hán lên đài trông rất buồn cười, (cô bé này là tiểu Lan). Tiểu Lan bây giờ lực chiến đã là 1.000.000 năng được hệ thống nâng lên cấp 2 để giúp Xuân Đức trong coi nơi này.

Tiểu Lan nói xuống " Tên này là Huyền Thăng cấp 2 giá 12.000 thần tinh ai nhanh tay thì được. thông lệ như mọi khi"

3

2

1

" Xin chúc mừng quý phu nhân xinh đẹp ghế số 50 là người nhanh nhất, xin mời theo sau cửa hàng nhận khế ước và trả tiền".

Mọi người thấy một người phụ nhân xinh đẹp đang mỉm cười, mang theo 4 tên tráng hán to lớn, nhanh chân đi ra sau cửa hàng.

Một ông lão than thở " Nàng thật có tiền, mấy ngày này cũng có 16 người Huyền Thăng Tu Vi thời, nàng chiếm được 5 người"

Một tên có khuôn mặt hèn mọn nói " một con kỹ nữ có tiền mà thôi, có khi nàng mua nam nhân về để cho lên nàng, 5 người lên mình nàng không biết cái thân nhỏ bé kia sẽ ra sao đây. chắc chắn"

Người bên cạnh không ưu khinh bỉ đạo " Người ta có tiền thì tùy hứng, nàng nếu làm kỹ nữ cũng không tới lượt người lên"

"Mẹ kiếp người nói cái gì, muốn chết à" -- tên bi ổi nói

Thiếu niên cũng không vừa "ngon thì nhào vô"

Hai người đang như con gà chọi thì bị một người vỗ vai, người kia đạo:

" Hai người các người là thích ăn xương hay ăn thịt"

nghe thấy âm thanh này hai người như quả bóng xì hơi, cùng nhau nói

" Đại nhân bọn ta đang đùa với nhau 2 chúng ta là anh em một nhà" nói xong 2 người ôm nhau thăm thiết.

Mọi người xung quanh, kể cả bọn người Mã Văn Tài nhìn thấy cũng phì cười.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53-2: Cảnh giới trong truyện

**** Tu Chân

1 Đại cảnh giới chia làm 9 tiểu cảnh giới

1 tiểu cảnh giới chia làm 4 cấp độ (Sơ nắm giữ, Nhập, Am hiểu nắm giữ, Hoàn Hảo nắm giữ)

Chiến lực đây chỉ lực chiến cảnh giới không gồm phụ kiện.

☐☞☞☞ Nhập Môn ☞☞☞☐

Chiến lực 100~1000

☐☞☞☞ Hậu thiên ☞☞☞☐

Chiến lực 1200~3000

☐☞☞☞ Tiên Thiên ☞☞☞☐

Chiến lực 3400~8000

☐☞☞☞ Kim Đan ☞☞☞☐

Chiến lực 8800~20.000

☐☞☞☞ Nguyên Anh ☞☞☞☐

Chiến lực 22000~45.000

☐☞☞☞ Hóa Thần ☞☞☞☐

Chiến lực 50.000 ~ 80.000

Khoảng sau 1 canh giờ, tất cả thành viên của các học viện và tông môn đang cùng ở một chỗ chờ đón các bậc lão tổ, chính lúc mọi người đang bàn tán xem lần này ai sẽ tới thì có một đám ông lão bà lão đi ra, đi sau còn thêm một đám hậu bối theo phía sau nữa, khi bọn họ còn chưa xác định đây là nơi nào thì, người của mỗi phe đã lên chào đón và nói lại những gì hôm qua.

Mã Văn Tài đang như có lửa dưới mông thấy một phụ nhân đang nhìn ngó xung quanh thì tươi cười tiến lên ôm thắm thiết chào đón

"Mẫu thân con nhớ người chết đi mất, hi hi, lần này người phải giúp con nhé, không là ta không sống nổi đâu" hấn bắt đầu đóng kịch.

Một thanh niên anh tuấn, nhìn có vẻ rất tiêu sái đứng bên cạnh đạo "Chuyện của đệ,mọi người cũng biết rồi, gia tộc cũng đã đồng ý, đệ cũng không cần khóc sụt sùi như vậy đâu"

Nghe được thanh âm này, Mã Văn Tài không làm trò nữa mà quay lại nhìn ca ca của hấn rồi ôm lấy ca ca hấn, khóc to hơn.

"Ông trời thật bất công, tại sao một người đại ca không hiểu phong tình như huynh lại có nhan sắc cao hơn đệ, đệ đã kém lại còn xấu, đúng là càng sống càng thấy thiệt thòi mà"

Mấy người của La Lan Học Viện thì bó tay rồi, tuy đã gặp vài lần nhưng lần nào thấy cũng thấy quái dị, hai người con trai ôm nhau...

Mẫu Thân của Mã Văn Tài cho hấn vài cái cốc vào đầu đạo "thôi ngay đi không, còn lằng nhằng ta nói cho tiểu Mộng người ở ngoài mua tiểu thiếp".

M.V.Tài lập tức nghiêm túc, buông đại ca nghĩa chánh ngôn từ nói "Thấy nàng đáng thương nên ta mới hi sinh bản thân cứu nàng ra mà thôi, là nàng tự nguyện theo ta"

Lại một bàn tay vào sau óc "t còn nói xàm ngôn có tin hay không ta cho ngươi biết thế nào là khô máu" -- Tam thúc phía sau không chịu được thẳng chầu đành phải cắt đứt cái trò mèo này.

Nháo ô long một chút rồi mấy người Mã gia tách ra khỏi La Lan Học Viện, mọi người đã hẹn gặp ở nơi khác.

M.V.Tài dẫn mọi người đến cái tiệm vũ khí hôm qua, tới nơi thì hấn tìm ngay tới Mộng Hi. Sau quá trình ra mắt và hỏi thăm nguồn gốc của Mộng Hi thì mọi người lại lên đi xem thánh khí.

Lên trên thì mọi người lại vây lại mấy cái thánh khí tiêu biểu, người của Địa Ngục môn và Thiên Long học viện đang tranh giành mua một món thánh khí. Có hai lão già như con gà chọi đang hung hăng nhục mạ lẫn nhau

"lão dục môn này ta định, ngươi có tư cách gì tranh với ta" -- Ông lão của Thiên Long học viện nói

Người kia của Địa Ngục tông cũng không kém nói "Thiên Long Học Viện nếu không có lão bắt từ Thiên Long kia chống lưng,các ngươi mấy thứ ba trùng này cũng chẳng là cái thứ gì"

hai bên mắng nhau tung bùng, thấy có nguy cơ đánh nhau to thì Mộng Hi sau khi rõ ngọn nguồn đi ra giảng giải cho hai ông lão này nghe,đây cũng là trách nhiệm của nàng, dù sao nàng còn chưa chuộc thân

"Các vị tiền bối, không cần tranh nhau đâu, mấy món thánh khí này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ cần có đủ thần tinh là được, không biết hai vị tiền bối muốn mua bao nhiêu cái"

Mọi người phía sau, cả hai ông lão cũng ngẩn ngời ra, cái thánh khí này không phải chỉ có một mà là có rất nhiều à.

Ông lão của Thiên Long học viện nói" không biết cô nương là ai, có vẻ rất am hiểu ở đây"

"Ta là nhân viên ở đây, các vị tiền bối muốn hỏi gì thì trực tiếp hỏi là được"--Mông hi đáp

Vậy làm phiền cô nương rồi "không biết nơi đây bán món đồ nào quý nhất, để cho lão phu mở rộng tầm mắt"

Mộng Hi đáp" Chúng ta có lâu 3 là lâu đặc biệt,tiền bối muốn chiêm ngưỡng cũng được nhưng tiền bối phải tiêu ít nhất 50.000 thần tinh thì mới được lên, khi đi lên chỉ được đi một mình, nhưng nơi này cũng chỉ bán thánh khí còn muốn mua thần khí, bán tiền khí thì cần vào trong Ác Ma Lôu Đài, nếu hoàn thành những nhiệm vụ đặc biệt thu thập vật phẩm thì có cả Chú Thần Khí"

Mọi người lại lần nữa hít hơi lạnh, đồ vật chỉ trong truyền thuyết thì nơi này cũng có bán, có cái gì không bán không?

Ông lão lại lên tiếng, ta nghe nói ở đây bán sáo trang không biết, sáo trang nguyên bộ của cây Hàn Băng Kiếm này ở đâu ta muốn mua nguyên bộ"

Mông Hi mừng thầm, nếu mà làm tốt thì sẽ có thưởng một ít thứ tốt, trả nợ xong thì ở đây làm việc cũng là sự lựa chọn không tồi. Thu hồi tâm tư nàng đạo

"Tiền bối theo ta " đi qua một cái màn ánh sáng mọi người lại bước vào một căn phòng khác, trong này cũng có một ít người đang nhìn chăm chú vào công năng của vật phẩm được ghi trên màn hình ánh sáng.

Mộng Hi dừng lại trước một cái nơi trưng bày như bao nơi khác đạo " Tiền bối mời xem đây là nguyên bộ, mời tiền bối xem xét"

Không những ông lão, mà mọi người cũng nhìn vào bộ chiến giáp băng tinh kia, hôm qua mấy người cũng đã tới lầu 2 nhưng không xem hết được, nơi này quá rộng, với lại ở trong này cũng tính phí theo giờ chứ không phải miễn phí, nên muốn nhìn thôi cũng mất tiền.

Ấn tượng của bọn họ là món thánh khí này đang giảm giá 10%

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Mua sắm

☞☞☞ Bộ Băng Tinh(Thánh Khí Cấp 3 +5 toàn bộ)☞☞☞

Cần tu vi thấp nhất Luyện hư hậu kì

Băng Tinh-Kiểm

Băng Tinh-Áo

Băng Tinh-Mũ

Băng Tinh-Quần

Băng Tinh-Dây truyền

Băng Tinh-Chân

Băng Tinh-Cánh cấp 1

Ép đá 25% may mắn

Ép Đồ bằng 5% may mắn

Tốc độ chạy, bơi, phi hành +35%

Thuộc tính kèm theo.

-50% kháng băng hàn

Ngăn cản toàn bộ công kích dưới huyền thắng

-25% sát thương phải nhận

+5% phản đoàn

+10% Xuất vũ kĩ, pháp thuật...

+5 toàn bộ: mặc vào tăng 10% hấp thụ băng thuộc tính

+10 toàn bộ: tăng phúc 35% đoàn đánh.

Bị Động sáo trang: Hào quang băng giá giảm 3% tốc độ di chuyển đối phương

Chủ động kĩ năng: Vụ nổ băng giá đóng băng 1s sau đó-40% tốc độ chạy đối phương 5s. tạo ra sát thương băng 1 kích của Huyền Thắng sơ kì, phạm vi 100m, hồi phục 12 canh giờ

(Bộ Thuộc Tinh Chưa Kích Hoạt)

Giá 50.000 thần tinh, giảm giá còn 45.000 thần tinh

" Hào... Hào... Hào thật là đồ tốt, Ta lấy bộ này " Ông lão của Thiên Long học viện đạo.

Mông Hi đáp " Tiền Bối Đứng vào trong cái lồng ánh sáng này, thả thần tinh xuống chân là được"

Ông lão làm đúng theo lời Mộng Hi,lồng ánh sáng được bật lên thì trong phòng mọi người cũng nghe được âm thanh ngọt ngào từ trên bức tượng ác ma gần đó:

" Khu ngoại vi tầng 2 khách hàng mua thành công.

☞☞☞ Bộ Băng Tinh(Thánh Khí Cấp 3 +5 toàn bộ)☞☞☞

có giá trị 45.000 thần tinh. được nhận kèm theo một bộ pháp khí + 10. Xin chúc mừng "

Thanh âm vừa dứt thì một thân ảnh từ màn sáng cũng hiện ra, không nhìn ra ông lão trước kia đâu, mà là một hình ảnh thần thánh, mang lại cảm giác uy nghiêm,lạnh giá đến cả linh hồn cũng muốn đóng băng, trên bộ đồ có những ánh sáng lạnh lưu động,khiến người ta phải chú ý là một đôi cánh băng phía sau, một đôi cánh từ băng hoàn toàn nhưng không mang lại vẻ cứng nhắc mà linh động vô cùng, thì thoảng có những vụn băng rơi ra từ đôi cánh tạo ra cảm giác u sầu,còn chưa kịp để mọi người cảm nhận xong thì ông lão thu lại ngay, đặc ý nhìn đôi địch của lão.

Ông lão của Địa Ngục Tông lên tiếng " Xin hỏi vị cô nương này có bộ nào có thuộc tính ngược lại với bộ băng tinh này không?"

" Tất nhiên là có thừa tiền bối, có một bộ hòa long mời tiền bối tới bên kia" -- Mộng Hi đáp

Mọi người cũng đi theo để xem bộ thánh khí tiếp theo sẽ là dạng gì? Đi qua một căn phòng khác cũng giống như mấy căn phòng kia lác đác không mấy người, chỉ nhìn thêm nhỏ nước miếng mà thôi.

Mọi người dừng trước một chỗ gần cuối căn phòng. Trên mặt hình ánh sáng có mô tả hình dáng của bộ đồ và chức năng.

☞☞☞ Bộ Hòa Long(Thánh Khí Cấp 3 +5 toàn bộ)☞☞☞

Cần tu vi thấp nhất Luyện hư trung kì

Hòa Long- Song Kiếm

Hòa Long-Áo

Hòa Long-Mũ

Hòa Long-Quần

Hòa Long-Dây truyền

Hòa Long-Chân

Hòa Long-Cánh cấp 1

Ép đá 25% may mắn

Ép Đồ bằng 5% may mắn

Tốc độ chạy, bơi, phi hành +35%

Thuộc tính kèm theo.

-50% kháng hỏa

Ngăn cản toàn bộ công kích dưới huyền thắng

-25% sát thương phải nhận

+5% phản đoàn

+10 Xuất vũ kĩ, pháp thuật...

+5 toàn bộ: mặc vào tăng 10% hấp thụ hỏa thuộc tính

+10 toàn bộ: tăng phúc 35% đoàn đánh.

Bị Động sáo trang: Hào quang bùng cháy tăng 3% sức hồi phục

Chủ động kĩ năng: NoVa tạo một vòng lửa xung quanh bản thân, hấp thu nhất kích của huyền thắng,sẽ biến mất, tạo sát thương cháy xung quanh, sức

mạnh sánh ngang luyện hư sơ kì, kéo dài 5p phạm vi 5m, hồi phục 6 canh giờ.

(Bộ Thuộc Tỉnh Chưa Kích Hoạt)

Giá 50.000 thần tinh, giảm giá còn 45.000 thần tinh

"Được ta lấy bộ này" - lão giả nói.

.....

Sau một hồi chọn lựa mấy người cảm đầu cũng mua cho mình một bộ cho bằng bạn, bằng bè, do muốn lên tầng 3 nên bọn họ bỏ ra thêm 5 ngàn thần tinh mua mấy món pháp bảo cho đảm hậu bối.

Mọi người rất hưng phấn, không ngờ đi theo ra ngoài một lần lại được ban thưởng pháp bảo, tuy mỗi người chỉ một món nhưng cũng đủ rồi.

Mã Văn Tài nói với Mông Hi " Mông Hi tỷ, tỷ chỉ cho ta mua một bộ pháp bảo hợp với ta đi".

Mông Hi cười quyền rũ rồi nói " Phu quân tương lai tất nhiên phải tự tay của ta chọn chứ. hi hi "

Mã Văn Tài cười ngượng ngùng, đứng nhìn ngày thường hắn hay trêu ghẹo con gái nhà người ta nhưng thật ra hắn trong chuyện tình cảm còn non và xanh lăm, bị Mông Hi trêu chọc thì hắn mặt đỏ liên tục.

Mông Hi thấy vậy thì cười khúc khích không ngừng, nàng cảm thấy thịt tươi này thật ngọt, cả ngày làm bộ dáng lão luyện chứ thực ra thì chẳng biết gì, hơi một tí thì đỏ mặt, nàng cảm thấy rất thú vị khi trêu chọc hắn.

Hai người lén lút lút lút vậy đưa tới sự chú ý của Mã Văn Thiên và Hoắc Lư Ly, thấy hai người lại đi lên trên tầng 2 thì hai người nhanh chân chạy lại, Lư LY bất quá nói

" Hai người các ngươi sẽ không đi vụng trộm chứ "

" Không có, Mông Hi tỷ giúp ta chọn pháp bảo rồi, bây giờ ta đi mua" Mã Văn Tài thanh minh.

Văn Thiên với Lư Ly nhìn hắn với ánh mắt coi thường. Lư Ly cảm khái

" Có tình nhân Mông Hi tỷ là người hiểu biết thật tốt, không như ta phải tự mình mò mẫm"

" Ngươi không có thì ghen à, thích thì kiếm một người đi "

" Sao ta phải ghen chứ, 2 chúng ta chơi với nhau từ bé, ôm nhau mà lớn,... tình nhân của ngươi cũng là của ta đúng không?" Lư Ly khoác vai Mã Văn Tài nói

"Tránh xa ta chút nam nhân bà, muốn nhờ vả thì nói ra đi còn bày đặt kiêu có, không biết xấu hổ"

" Chỉ anh hiểu lòng em, hi hi, Mông tỷ làm phiền nhé" nàng quay đầu qua nói với Mông Hi.

Mông Hi mỉm cười nói " không sao chẳng qua là tìm thêm một bộ chỉ mất thêm chút thời gian mà thôi"

" Vậy thêm ta nữa " Văn Thiên lên tiếng

Mông Hi bắt đầu đi gạt đầu, tâm lý thầm nghĩ lão nương nói vậy thôi mà ngươi cũng tưởng thật à, ngươi là anh trai phu quân ta, ta nhìn. Mong sao tên này sinh con không có hậu môn, nàng rửa cái tên nào đó không biết điều.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55-2: Mua sắm(tiếp)

Bốn người đang đi thì ngọc bội của Mã Văn Tài sáng lên, cảm lên hư ảnh mẫu thân đại nhân của hắn đang cầm một ly nước màu đỏ không biết là cái gì nói:

"Mông Hi cô nương đã được mẫu thân chuộc ra rồi, số tiền mà con hứa cho nàng thì vẫn cho, dù sao nàng là người của ngươi rồi, của nàng cũng là của ngươi, giấy sinh tử đồng tâm đã được mẫu thân xử lý rồi, không cần cái giấy đó mong là nàng giữ lời hứa trông nom con, sau này con tự cầu nhiều phúc nhé" nói xong hư ảnh biến mất

Hắn chưa kịp phản ứng thì một đợt hương thơm đánh úp lại, Mông Hi kéo hắn ra một bên nói

"phu quân tiền của thiếp đâu, mẫu thân đã bảo thiếp trông chàng rồi,"

"trong nhẫn trữ vật của nàng 5 ngàn còn một nửa của ta, bây giờ chúng ta đi mua pháp bảo đi"

"Hi.Hi. vậy theo thiếp chúng ta mua một bộ uyên ương" nói xong thì nàng nắm tay hắn chạy như bay, mặc kệ 2 người phía sau?

Thấy 2 người đằng trước đi nhanh như chớp vậy thì Lưu Ly cũng lúi túi tên Văn Thiên chạy theo.

Đi đến một nơi hẻo lánh, trong này chẳng có ai thì bốn người dừng lại.

"Noi này tạm thời bị mọi người không để ý tới, chúng ta nhanh chân tới trước kiếm lợi lớn, cái phòng này chỉ hiện trong vòng nửa canh giờ thôi, nếu may mắn đôi khi sẽ có món hạ giá 20% liền" - Mông Hi nói

"Phu quân lại đây chúng ta lấy bộ này"

" Cho ta xem nào "

☐ Bộ Âm Sát (Pháp bảo Cấp 5 + 10 toàn bộ) ☐

Cần tu vi thấp nhất Nguyên Anh hậu kì

Âm Sát- Roi

Âm Sát-Áo

Âm Sát-Mũ

Âm Sát-Quần

Âm Sát-Dây truyền

Âm Sát-Chân

Ép đá 25% máy mắ

Ép Đồ bằng 5% may mắn

Tốc độ chạy, bơi, +45%

Thuộc tính kèm theo.

Ngăn cản toàn bộ công kích dưới Hóa Thân

15% khuếch đại kỹ năng

-25% sát thương phải nhân

+5% phản đoàn

Toàn bộ + 5: tăng tầm nhìn 5%

Toàn bộ +10: sau 1p cung cấp một vòng bảo vệ hoàn toàn chịu được nhất kích hóa thân đỉnh cao

Bị đông: ở gần bờ dương sắt trong 5 dặm tăng 5% thuộc tính.

(Bộ Thuộc Tính Chưa Kích Hoạt)

Giá 5000 thần tinh giảm 20% cộng 4000 thần tinh

☐ Bộ Dương Sát (Pháp bảo Cấp 5 + 10 toàn bộ) ☐

Cần tu vi thấp nhất Nguyên Anh hậu kỳ

Dương Sát- Kiếm

Mã Văn Tài nghi ngờ " Mẫu thân cho huynh 1.0000 thần tinh cơ mà, đại ca mua cái gì thiếu bao nhiêu?"

"Ồ thì mua pháp bảo, thiếu 6000 thần tinh"

"Á, huynh mua cái gì sao mà đắt vậy?"

"Ta mua cái đó" vừa nói Văn Thiên chỉ vào màn ánh sáng kể bên tay phải hắn.

mọi người thấy 3 chữ đỏ chói GIÁ ĐẶC BIỆT -40%

☞☞☞ Bộ Trâu Xanh(Pháp bảo Cấp 5 +15 toàn bộ)☞☞☞

Cần tu vi thấp nhất Hóa Thần sơ kì

Trâu Xanh- Song Trùy

Trâu Xanh-Áo

Trâu Xanh-Quần

Trâu Xanh-Dây truyền

Trâu Xanh-Chân

Ép đá 25% may mắn

Ép Đồ bằng 5% may mắn

Tốc độ chạy, bơi, +15%

Gây tê liệt đối thủ 0,1s trong đòn đánh 40% cơ hội gây ra

Thuộc tính kèm theo.

Ngăn cản toàn bộ công kích dưới Hóa Thần

15% khuếch đại kĩ năng

-25% sát thương phải nhận

+5% phản đòn

Toàn bộ + 5: tăng tầm nhìn 5% tấn công

Toàn bộ +10: tăng 5% phòng, -5% khi bị công kích linh hồn

toàn bộ + 15: Bí Kĩ(sức mạnh cuồng loạn) miêu tả người mặc giảm 50% phòng thủ tăng 50% tấn công trong 1 phút

(Bộ Thuộc Tính Chưa Kích Hoạt)

Giá 20000 thần tinh giảm 40% còn 12000 thần tinh

Xem xong Văn Tài nói

"Chỉ có 12000 thần tinh, làm sao huynh lại thiếu 6000 thần tinh"

"Ta mua thêm 2 chiếc nhẫn mỗi cái 2000 nữa"

"Mà cửa hàng này cho vay không giấy tờ gì à"

"Không có giấy tờ, nó cài vào trong đầu một loại cấm chế, nếu 10 ngày không trả thì chết"

"Vậy chúng ta nhanh lên truyền tin cho mẫu thân trả sớm ngày nào hay ngày ấy"

"Không cần lo lắng mẫu thân đã đi trả rồi, cái chữ trên mặt cũng đang biến mất dần, mẫu thân truyền tin ta còn cần mua thêm gì nữa thì mẫu thân sẽ đưa thêm"

Mã Văn Tài ôm ca ca hắn nói với vẻ mặt oan ức

"Đều cùng một mẹ sinh ra sao lại có thể bất công như vậy, ta chỉ có 5000 mà thôi.. hu hu. ta bị ghét bỏ"

"Đệ không cần thương tâm đâu, tư chất của đệ quá phế vật rồi, nên không được đầu tư, ca ca mạnh rồi thì sau này có ai bắt nạt đệ thì gọi ca"

"Huynh đang tổn hại đệ phải không? sao nghe ngứa mông quá vậy "

" Không có, ta nói sự thật, ngứa mông chắc do đệ lười tắm bị ghẻ thôi"

Mã Văn Tài ; "..... Cạn cmn lời....."

Sau cuộc nói chuyện củ chuối, mấy người đi xuống, mẫu thân đại nhân đã thông báo, đã chọn ra mấy người để vào Ác Ma Lâu Đài trong đó có bọn họ, nên phải về lẹ lên để mà bám đuôi sau.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lâu đài ác ma

Khi bọn Mã VĂN TÀI đến nơi thì những người khác cũng đã đông đủ... Sau khi trò chuyện một lúc thì mọi người theo sự chỉ dẫn của Mộng Hi bắt đầu đi qua một ngôi nhà bằng pha lê. Cuối ngôi nhà có một cánh cửa phát ra ánh sáng âm u, nhìn thế nào cũng không phù hợp với ngôi nhà này.

"Mọi người đi qua cánh cửa này sẽ bước vào khu vực bên ngoài Lâu Đài Ác Ma"--Mộng Hi giải thích.

Giải thích xong nàng bước vào trong cánh cửa ánh sáng trước mắt rồi biến mất, mọi người thấy vậy cũng theo sau, nối nhau đi vào, qua cánh cửa mọi người đều đứng ở một nơi quái dị không rõ là đang ở khu vực nào ở Ác Ma Lâu đài.

Bầu trời đen kịt, thi thoảng có mấy tia chớp đỏ, tiếng sấm nổ đi đùng, không khí thì đầy mùi máu tươi, mặt đất dưới chân thì đỏ thẫm, xung quanh gió lạnh ào ào, thi thoảng nghe tiếng kêu khóc của đám cô hồn, thi thoảng lại có mấy chục bộ xương khô đi ngang qua.

Sau một thời gian mọi người đi theo Mộng Hi đã tiến lại gần cổng lâu đài thì có một tên khô lâu, đưa tay chỉ vào tấm bảng kê bên.

"--Muốn vào giao một thần tinh hoặc 1000 vạn ma tinh--"

Mọi người cũng không dừng lại bỏ vào 40 thần tinh rồi đi vào trong.

Bên trong một bầu không khí yên tĩnh đến rợn cả người, bên trong Lâu Đài Ác Ma thì trời tối tăm, trên đường phố có từng nhóm khô cốt đi lại, bên đường có cách một đoạn thì có một ngọn đèn làm từ đầu lâu 2 mắt phát xạ ra những tia sáng xanh biếc, thi thoảng có những tiếng ai oán, khóc thút thút của những đứa nhỏ từ nơi đâu lập đi lập lại.

Có người không nhìn được nói "đây là nơi nào vậy, cái này là nơi cho ma, quỷ sinh sống chứ đâu phải con người có thể sống" tiếng nói của hắn không lớn nhưng trong không gian này nó lặp đi lặp lại khiến cho mấy người trẻ tuổi lạnh run.

Mộng Hi lên tiếng "Yên lặng mà đi, người nói thêm vài câu nữa thì chân nguyên sẽ không còn nữa đâu, hết chân nguyên thay vào đó là huyết của người đấy."

Nghe Mộng Hi nói mọi người cảm nhận cũng không thấy gì nhưng khi nói nhỏ một câu thì một lượng lớn chân nguyên như nước thủy triều thoát ra. Mọi người biến sắc, cái này là cái quỷ gì à...

Dừng trước một cửa hàng, Mộng Hi đập lên cái cục đá bên cạnh 3 cái thì, cửa sổ mở ra một đứa bé hỏi,

"bao nhiêu cái?"

"120"

"12 Thần tinh"

Mộng Hi trả tiền rồi nhận 120 tấm phù, ra ngoài nàng nói "Mỗi người 3 tấm, nói càng nhiều thì tấm phù hết càng nhanh, tối đa 9 ngày nó sẽ tan biến.

"Bây giờ chúng ta đi về phía trước hời đường thôi, đến nơi này ta không biết gì nữa, trước kia nơi này khác cơ bây giờ đã thay đổi khiến ta không nhận ra, rất xin lỗi mọi người"

"Đã làm phiền cô nương dẫn đường rồi, chúng ta sẽ có cách".

Mọi người lại đi về phía trước đi trên con đường tối tăm, khi đi khoảng nửa canh giờ, ở đây có một bể máu rất lớn, chính giữa có một pho tượng không biết làm từ cái gì mà pho tượng như có sự sống, 2 mắt lấp lánh hào quang màu tím, xung quanh bốc lên hắc vụ ngùn ngụt nhìn tà ác tới cực điểm.

Xung quanh còn có rất nhiều người đang cầu khẩn, rồi uống thứ nước từ dưới bể lên trông thật kinh dị, rồi thấy bọn họ tự cắt cổ tay cho máu chảy xuống bể.

Thấy một người có vẻ không giống mấy người đang điên khùng kia thì Mã Văn Tài lần la lại hỏi:

"Huynh đệ những người này đang làm gì à, người dân trong lâu đài này đi đâu hết rồi"

Người kia quay lại nhìn rồi như sững máy nói

"Bọn họ đang hiến tế huyết cho sự hỗn loạn và hủy diệt, mọi người trong thành đã đi vào trong chính điện rồi chúng ta không vào được, nên hôm nay mới không có cửa hàng mở cửa là vậy"

"Vậy sao mấy người này không vào trong?"

"Mấy người này là mới gia nhập không có tư cách tham gia tại chính điện. Xung quanh lâu đài nơi này còn có 2 địa điểm như thế này nữa"

"Bức tượng ở kia là Điện chủ của Ác Ma Điện sao?"

"Huynh đệ chắc mới vào lần đầu phải không? mà ới này giờ còn không biết người là ai, ta là Thiệu Lăng "

"Ta là Văn Tài, Đúng vậy ta là lần đầu đi tới nơi này,, mong Lăng huynh nói rõ hơn"

"Ừm để ngu huynh nói cho đệ biết, chỉ cần uống cái nước ở bể này sẽ thành người của ÁC MA ĐIỆN, không những thế mà đệ còn có sức mạnh tăng cường, may mắn nếu là tinh anh hộ vệ thì càng nhiều chỗ tốt, Bức tượng này là của xà thần đại nhân, còn có 2 bức tượng như vậy một là của âm ảnh đại nhân, hủy diệt đại nhân, còn chính điện ta không nói người cũng biết á".

"Bọn họ rất mạnh sao Lăng huynh?"

"Đâu chỉ mạnh, Hủy diệt đại nhân ít nhất cũng có tu vi Tích Địa cảnh".

"Huynh thấy vị đại nhân đó rồi à".

"Thấy rồi, nhìn rất khả ái."

Mã Văn Tài có chút suy nghĩ lung tung, tên trước mặt này không phải bị cong rồi chứ, hần cười khan nói:

"Làm sao lại có thể khả ái được, không phải mặt tên kia luôn đằng đằng sát khí sao? thân hình to lớn, vết sẹo chằng chịt".

"Ai nói với đệ như vậy " Tên Thiệu Lăng này như bị cái gì kích thích rống lên với Văn Tài làm mấy người cũng chú ý.

"Đệ chỉ đoán thôi, nghe cái tên hủy diệt thì liên tưởng đến như vậy à" hần vuốt mồ hôi, tên Thiệu Lăng này có khi bd nặng rồi".

"Tại đệ chưa thấy thôi, 3 vị đại nhân ai cũng là thiên thần cả, thật cao quý và xinh đẹp"

" Là nữ, không phải nam à"

"Thật là một với người quá, thôi người cố gắng quan sát bức tượng đi sẽ biết"

"Nhưng nó khói đen mịt mù thế kia làm sao quan sát được cơ chứ" - Văn Tài có chút oán nói.

"Chờ"

.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ác ma điện chiêu sinh

Trong chính điện, hơn ba vạn người tụ tập quanh một hồ máu đang bốc lên những ánh sáng sao màu đỏ, bức tượng giữa bể máu đang hấp thu những sợi

huyết khí này, nó không giống bên ngoài bốc lên khói đen mà xung quanh nó những luồng huyết khí toát ra mạnh hơn trên hồ hàng chục lần, len lỏi vào từng người trong đại điện.

Sau khi nghiêm túc khấn vái thì mọi người đứng lên, ba người Vũ Y ngồi lên 3 vị trí gần chủ tọa, 72 người thành viên nòng cốt thì tiếp theo và mấy trăm Tinh Anh Ác Ma Thủ Vệ, còn 3 vạn Hộ Vệ bình thường thì vẫn đứng xung quanh bể máu.

Vũ Y đứng lên cất tiếng

"Điện chủ trước khi bế quan đã có căn dặn chúng ta rằng sau khi tất cả mọi ổn định thì bắt đầu thu thập cô nhi từ các nơi, các người nghèo khó, dân chạy nạn bọn họ sẽ là lực lượng mới bổ sung cho tiêu hao của chúng ta "

"Hai là tuyên cao thiên hạ "ÁC MA ĐIỆN" Chiêu sinh, còn việc tiêu diệt Địa Ngục Môn thì điện chủ có lệnh không cần gấp, bọn họ chẳng qua cũng là râu ria mà thôi, chúng ta hướng đến là một thế giới khác, sau đây mọi người hãy tự đọc thông tin cần biết đã được in vào trong ngọc truyền tin rồi"

"Nửa canh giờ sau ai có thắc mắc gì thì hỏi, nếu không thì sau đó bắt đầu làm việc"

"Vâng, ám ảnh đại nhân"

.....

"Vũ Y này mấy người của tông môn và học việc kia thì làm sao?" - Tiểu Lan đạo.

"Mặc kệ bọn họ đi, muội mới lười cùng bọn họ nói chuyện, mấy việc này ca ca giỏi hơn"

"Ừm, không biết đại ca khi nào xuất quan nữa"

"Chắc cũng nhanh thôi, mới nửa tháng mà muội một chết đến nơi rồi, ca ca mà thêm 15 ngày nữa không ra muội mặc kệ luôn đấy" nói xong tiểu cô nương nằm ườn ra như đã mất đi hết sức sống.

Mấy người ở đằng dưới nghe mà đổ mồ hôi, không biết sao điện chủ lại tin tưởng ba tiểu cô nương này như vậy nữa, một người thích giết chóc, một thì ham chơi, một người còn lại thì cả ngày chỉ muốn tu luyện, mấy ngày nay bọn họ cũng hết hơi rồi, ba nàng tiểu ác ma này quậy tung bưng, cầu thiên khẩn địa, điện chủ mau xuất quan.

Nửa canh giờ sau.....

Tiểu Lan lên tiếng

"Mọi người đã rõ chưa? có ai ý kiến gì không "

"Đã rõ"

"Vậy đi làm thôi, một tháng về một lần, nếu có mầm móng tốt, hoặc đủ một trăm người cũng có thể trở về!!! Tan Hội Nghị"

Mọi người đặt tay lên ngực hô lớn

"Nhật Nguyệt Vô Quang Duy Ta Độc Hành"

"Nhật Nguyệt Vô Quang Duy Ta Độc Hành"

"Nhật Nguyệt Vô Quang Duy Ta Độc Hành"

.....

Ngày hôm sau mọi người thấy ở ngoài, thánh thành tụ tập hơn vạn tên luyện hư cảnh mỗi người đều mặc áo bào đỏ đậm, trên áo ác quỷ vờn quanh nhìn là biết không phải thứ gì tốt rồi.

Một ông lão lên tiếng nói to

"nhiệm vụ bắt đầu nếu có vấn đề không giải quyết được có nguy hiểm cao thì bóp nát truyền tống trở về thánh thành!!! Mọi người nghe rõ chưa?".

"Rõ ràng"

Hô một câu vậy mọi người như những làn u ảnh phiêu đảng khắp trời rồi biến mất trong tầm mắt mọi người.

Ngay ngày hôm đó thì một thông tin oanh động mọi thế lực, Ác Ma Điện phái ra hơn vạn luyện hư thu những trẻ mồ côi, người dân chạy nạn, người bình thường cũng được thu, có người không muốn đi nhưng bị người của Ác Ma Điện dùng ma tính và kim tệ đập cho choáng váng.

Thành ra mọi người đều nói rằng Ma Quý xuất thế dùng tiền đổi mạng. Thật ra đó là người bình thường thôi, bọn họ có không muốn cũng không dám cãi

lại người tu luyện cả nên dòng người về thánh thành như nước lũ càng ngày càng nhiều.

Tin tức tiếp theo là Ác Ma Điện chiêu sinh, bất kể ai cũng có thể thi vào và được nhận nhưng cấp bậc khác nhau mà thôi. Đó chỉ là điều không đáng nói cái chính là nếu là thành viên Ác Ma Điện có cừu hận gì, trong phạm vi năng lực mà Ác Ma Điện có thể xử lý thì sẽ giúp thành viên đó giải quyết nếu thành viên yêu cầu.

Cái thông báo này vừa ra thì có rất nhiều thế lực nhỏ sợ bóng sợ gió, còn có người không hiểu Ác Ma Điện thì khịt mũi coi thường.

Tại một thành trì gần Thái Nhất Tông, một tên hắc y đội mũ rộng vành đang ngồi trong quán trà nghe được mọi người bàn tán thì quyết định đi một chuyến.

Nàng tên Trầm Thiên Tuyết là con gái duy nhất của gia chủ trấn gia, vì bảo vệ nàng mà đắc tội với thiếu môn chủ Thái Nhất tông khiến cho gia tộc 1200 người không còn một ai.

Bây giờ nàng cũng như chuột chạy qua đường, bị đuổi giết suốt 2 năm qua, thời gian qua 2 năm hận ý không tan mà càng ngày càng tăng thêm, siết chặt bảo kiếm nàng đứng dậy. Lấn vào đám người rồi biến mất.

Tên tiểu nhị này giờ không có biểu hiện gì bất thường nhưng khi tên hắc y kia đứng dậy thì hắn ngừng làm việc mà dõi theo tên hắc y, nhìn chằm chằm vào tên hắc y chỗ biến mất một lát rồi hắn quay vào trong quán.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Xuân đức thức tỉnh và hắc ám ma thụ

Sau khi thông báo tuyển sinh ra được vài ngày thì khắp nơi vô cùng náo nhiệt, nhưng có một nhóm người đang mặt mày như đưa đám.

Nhóm người tam tông, tứ viện bây giờ đã tách ra, lui hết ra vùng ngoại vi trú lại, trong Ác Ma Lâu Đài quả thật không phải dành cho người sống, với mỗi ngày 1 thân tinh/ người, 3 ngày lại tốn một tấm phù, cái nào cũng là thân tinh mới mua được, nhóm họ chịu không nổi số tiền tiêu pha như vậy?

Văn Tài đang đi dạo phố cùng đi với hắn là mặt quan tài Văn Thiên, Văn Tài lên tiếng trước

"Đại ca, sao bọn người tam thúc không về lại học viện dù sao cũng biết thực lực tương đối của Ác Ma Điện rồi mà, ở đây làm cái quần què gì không biết?"

"Ta cũng chịu, lớn tuổi rồi suy nghĩ khác, có khi già rồi nên có vài quyết định không sáng suốt cũng là bình thường thôi".

"Vậy đại ca nói xem chúng ta có nên gia nhập Ác Ma Điện không?".

"Không, nghe mọi người nói đã làm thành viên của Ác Ma Điện thì sinh tử không do bản thân nữa, với trong đó cũng không có cô nương nào nóng bỏng cho đệ vào đâu".

"Vậy thì chán nhì, nếu có nhiều tiền thì đi vào trong ÁC Ma Lâu đài mua vài bộ thân khí".

"Bán cả gia tộc có khi đủ mua được một món thân khí"

Khi hai người đang nói chuyện thì một âm thanh như kim loại va chạm vang lên khắp trong thánh thành.

"Thông báo khẩn cấp yêu cầu tất cả mọi người di chuyển ra ngoài thánh thành 30 km, trong thời gian một nén hương nếu ai không đi thì tự gánh hậu quả"

Hai người nhìn nhau một cái rồi quay về chỗ ở của đám người bọn họ..

.....

Trong không gian vong linh

☐ Hoàn thành quán đỉnh ☐

☐ Hệ thống cấp đã lên cấp 2 ☐

☐ Cập nhật vật phẩm mới ☐

Xuân Đức sau khi bị nhồi đi học thì hần ngu ngu. Được một lúc thì hần thanh tỉnh lại, câu đầu tiên

"Má nó, hệ thống nguoi lừa bô mầy à, cái mẹ gì mà quán đĩnh, tổng cổ bỏ vào cái không gian tối đen rồi cho ta đọc sách thiệt thòi người cũng nghĩ ra được, 15000 năm ta có mỗi đọc sách. fuck...fuck...fuck."

"Đồng bọn tại tư chất của nguoi không giống người thường, người bình thường chỉ cần 10.000 năm là có thể nhớ các tri thức đó rồi, cũng tương đương 10 ngày ở ngoại giới, nhưng nguoi tư chất khác người thường nên cần thời gian dài hơn một chút, ta có tin tức đáng mừng cho nguoi đây có muốn nghe hay không?"

"Đừng có mà lấp liếm cho qua chuyện, ta thù dai lắm đấy việc này ta nhớ, được rồi anh không chấp với chú nữa, lần sau nhớ nói rõ ràng là được, mà có cái gì hot nói nghe xem nào?"

"Có 2 tin tức tốt nghe cái nào trước "

"Cái nào cũng được, nói nghe đi "

"À thì... trong 15 ngày nguoi đọc sách thì đã bán được 32 bộ thánh khí, theo như yêu cầu của nguoi là tăng giá gấp 10 và giảm 10% chúng ta thu lợi 2.435.826 thần tinh. Vui mừng tiếp theo là ta tìm thấy trong kho một tế bào cây hắc ám ma thụ bỏ ra rất nhiều sức lực đã thành hạt giống rồi"

"Oh, nhiều ghê vậy à, mà cái cây đó có tác dụng mẹ gì không mà nguoi có vẻ quan trọng ghê thế"

"Đương nhiên là nhiều rồi, tác dụng thì nhiều trọng yếu có 2 cái chính, cái thứ nhất là nó có khả năng thủ hộ cực mạnh thứ 2 là nó có thể giúp người ta ngộ ra chân lý, đạo quả, pháp tắc"

"Cái thủ hộ thì tốt, cái thứ 2 thì phé, không nói nguoi cũng biết ta không giống người thường mà, mà nguoi lên cấp 2 có cái gì mới không? lên cấp tiếp theo cần những gì"

"Cũng không gì nhiều, chẳng qua là ta giúp đỡ nguoi nhiều hơn chút ít mà thôi, muốn lên cấp thì cũng đơn giản, từ cấp 3-5 ta cần năng lượng cấp thấp từ lấy từ thần tinh là được rồi, cấp 3 cần 10.000.000, cấp 4 thì cần 100.000.000 và một cái tiểu thể giới nhỏ bản nguyên, cấp 5 thì 1 tỷ năng lượng cấp thấp cần 10 cái bản nguyên tiểu thể giới"

"Mẹ vậy mà không nhiều, mà bốn nguyên tiểu thể giới là cái con khi gì thế?"

"Đồng bọn nguoi đọc sách 15.000 năm mà không biết cái này à? "

"Học nhiều quá quên cmmr, khi khác xem lại sau. "

Hệ thống: "".....""

"Nguoi cứ tiêu diệt hết thầy sinh vật trong cái tiểu thể giới đó hay đồng hóa bọn nó làm Ác Ma Hộ Vệ hay tử linh sinh vật là được, việc còn lại ta lo cho!!"

"Được á, mà chú giúp anh lên cấp trang bị cái, tốt nhất nhé, nói chung có đồ ngon sau đi kiếm tiền cái gì cũng dễ dàng"

"Cái thân thể của nguoi bây giờ cũng quá phé đi, không tu luyện được nên đồ có mạnh hơn thì có làm sao, nguoi không chịu nổi tiêu hao à, bây giờ nguoi chỉ có thể giết các sinh linh ta giúp nguoi hấp thu tinh huyết và linh hồn của bọn họ bồi bổ nguoi, công nhận số kiếp của nguoi đen như than, thể chất gì không chọn lại chúng cái Ác linh thể chất, sau này nguoi nên xem lại chuyện ăn ở".

"Chú không cần khinh bỉ anh, dù sao anh là người phạm được như bây giờ là ngon rồi, còn ai đó bây giờ,, hắc hắc, thôi dẹp mấy cái chuyện ba láp này lại đi, giúp ta lên cấp đồ đi, 2 triệu thần tinh lần này đầu tư cho ta, sau rồi đợi một chút thời gian là kiếm lại được cho nguoi lên cấp"

"Bây giờ tài nguyên quá ít đành phải vậy thôi, nguoi tính xem tiếp theo đi kiểu gì, còn ta chỉ có thể phụ trợ thôi, đang còn yếu mà ra gió thì rất dễ đi, bây giờ phải ăn núp"

"Biết vậy còn nuôi ảo tưởng, ảo tưởng của nguoi không chỉ trở lại đỉnh phong mà còn tiến xa hơn đánh chiếm các tinh vực, tiền vực còn cả ma vực, muốn đợi đến lúc đó thì ta cũng xanh cỏ rồi nên chả quan tâm nguoi làm cái mẹ gì "-- Xuân Đức khinh bỉ nói

"Đừng là càng học lại càng ngu, ta không chết nguoi làm sao mà chết được, người ta nói đi một ngày đàng học một sàng khôn, nguoi thì tốt, học cho ngu người kết quả còn ngu hơn xưa"

Xuân Đức: "....."

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sức mạnh tăng cường khủng bố

"Ấy thôi.. Anh nói không lại chú, bỏ qua cái vấn đề củ chuối đó đi, bây giờ thì anh muốn chú nâng cấp max trang bị mà anh có thể sử dụng được, muốn đi chinh chiến thì cần binh, nên mấy cái kĩ năng hắc ám hay huyết mạch lên cấp được lại càng tốt, mà có cái huyết mạch nào tốt hơn không tạo cho ta một cái khác đi"

Hệ Thống xem thường nói " Ngươi làm như huyết mạch muốn là có ấy, ta chỉ còn mỗi cái huyết mạch ác ma thủ hộ đó thôi"

"Thế sao ngày trước lúc trong cửa hàng ta thấy nhiều loại huyết mạch vậy cơ mà, chẳng lẽ không phải? hay là người treo vật phẩm cho đẹp thôi, có người mua lại kêu hết hàng"

" Cũng gần như vậy, cái huyết mạch này nó liên quan nhiều thứ không thể giống như các thứ khác có thể dùng pháp tắc cân bằng mà trao đổi được, nên muốn có huyết mạch mới thì phải tự đi săn rồi"-- Hệ thống trình trọng nói.

"Được rồi, đã biết, đã biết, làm xong đi thông báo cho ta anh một tiếng, còn bây giờ yên lặng để anh suy nghĩ mai này"

Hệ thống: "....."

.....

Sau một lúc hệ thống nói

"Mọi thứ đã xong, người tự xem đi có vài mục do hết thần tinh nên ta bỏ qua, ta dùng năng lượng liên tục cũng sắp hết năng lượng mà chết rồi, nên đi nghỉ sớm,sau này có hỏi cái gì thì hỏi người đại diện của ta là được, ta còn đề một chuyên chức tự động nhắc nhở khi có biến đổi mới cho người nữa đó, chúc người không qua sớm bị siêu sinh, next đây"

Xuân Đức hờ hững nói "Biển đi cho trời trong, nắng ấm, mọi việc đã có anh lo chú yên tâm".

*** Mở thông tin nhân vật > Thông tin trang bị

 Bộ Thiên Đạo (phẩm chất Cam) +20(kích hoạt thuộc tính)

+200.000 công

+20.000 phòng

+2000.000 hp

+20.000 mana

+200 tốc độ chạy

+ dịch chuyển lên đồng minh sau 1 s

```
+blink 1000m
```

+80% công

+80% phòng

+80% nhanh nhen

+30% tấn công hoàn hảo(x10)

+50% đỡ đòn

+50% né tránh

+50% phản đò

+40% bao thuong +300%

+50% choáng 1s/ phát đánh

+70% giảm sát thương

+12% hp/s

+1000 hồi mana/s

90s giải các thiệt hại trên người

☐☞☛Cánh Ác Ma Cấp 3 + 10☜☞☐

+888.888 Công

+20.000 Phòng

+100% Công

-30% phòng của đối phương

Bị Động(Đòn hủy diệt): X100 lần sát thương, 2% cơ hội xảy ra.

☐ Ác Quỷ Quân Quanh(nhận chủ) ☐

từ sinh vật rất mạnh mẽ đến từ hắc ám thế giới sau khi tiến hóa thất bại bị nhiều nhân tố ảnh hưởng nên thành như hiện tại, hấp chân nguyên hay dầu khí hoặc pháp thuật của chủ nhân tạo ra phòng hộ hoàn toàn, con sinh vật này không có ý thức nhưng vẫn còn chấp niệm, mong muốn có phương thế giới của nó sụp đổ, cho thiên đạo nơi đó tan theo mây khói, cuối cùng nó muốn thấy bông hoa màu tím mà khi hắc còn nhỏ.

Giúp phóng đại sức mạnh ra 40%

Hấp huyết xung quanh để thêm vào người được nó thừa nhận (có thể kết hợp Huyết Ma)

Các kỹ năng hắc ám lên + 5

Xung quanh 100 km tử linh sinh vật tăng phức 10%

Giảm 30% dame phép

Chủ Động Thiên Phú (Hộ thể) không có khả năng nhất kích phá nát thì có thể chữa trị vô hạn nếu có đủ điều kiện.

Chủ Động Thiên Phú(cường loan) giảm 50% phòng ngự và HP tăng phúc 10 lần công kích.

Chiến Lược trang bị 12.000.000

*** Thông tin nhân vật > Thông tin kỹ năng

□ ❧ ❧ ❧ Bị Động(yêu cầu nâng cấp) ❧ ❧ ❧ □

☐ Chủ Động(Yêu cầu nâng cấp) ☐

Xem xong mọi thứ thì đúng như lúc đầu vạch ra, trang bị và vong linh kỹ năng là lên cấp, huyết mạch chỉ tăng cường mà thôi, không có cửa để lên cấp nhưng cũng tốt rồi, mấy tên Hộ Vệ Tiêu chuẩn bây giờ là kế thừa 2% chiến lực của hắn rồi. bây giờ hắn chiến lực đã 15 triệu có dư rồi.

Vong linh kỹ năng từ cấp 6 +8(phe phái và đại lung) lên cấp 10+8 có thể triệu hồi ra Huyền Thăng cao giai.

• • • • •

• • • • •

Bên ngoài thánh thành cách 30 km và ở những nơi khác, các thành viên Ác Ma Điện bỗng cảm thấy sức mạnh của bọn hắn tăng lên mãnh liệt, tất cả mọi người bây giờ đều có chiến lược Huyền Thăng Cảnh, cái này là chiến lược thôi chứ tu vi bọn họ thì ải ngại quá, toàn tiên thiên, kim đan.

Mọi người lại đề tay trước trái tim họ:

"Điện Chủ Vô Địch, Ác Ma Vĩnh Sinh"

Thấy đám tin đồ của ÁC MA ĐIỆN tự dưng bùng nổ ra khí thế dọa người rồi thu lại, rồi hành lễ không hiểu phát cái thần kinh gì nữa. Mà cái đám người này rất lập dị, không phải cùng là tin đồ thì rất ít khi nói chuyện, làm cho mấy người muốn thăm dò tin tức cảm thấy phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 60: Chiêu sinh bắt đầu

Ầm.....Ầm.....Ầm

Mặt đất mọi người đang đứng rung động kịch liệt, một lớp hắc khí bao trùm hết qua vực ngoài 25 km, khắp nơi tiếng rống liên tục của lệ dục,.....

Trên thiên khung, bầu trời mây đen kéo tới, tạo thành cảnh tượng kì dị, những đám mây chen chúc nhau, xáo trộn như có quái thú trong đó, thi thoảng có tiếng sấm đĩnh tai nhức óc vang lên, còn có mấy tia chớp màu đỏ thật quý dị...

Phurong xa những con ma thú, yêu thú, tử linh sinh vật như bị loại sức mạnh nào đó thúc đẩy chúng tụ họp lại với nhau, cách xa thánh thành khoảng 200 km,, chúng liên tục hú lên, kêu gào liên miên bất tuyệt...

Hắc khí ngày càng dày lúc đầu còn có thể quan sát bên trong đang xảy ra cái gì bây giờ thì không, hắc khí như mấy con quái long cắn nuốt tất cả thần thức của mọi người....

Thời gian khoảng 3 canh giờ qua đi, mặt đất rung chuyển mới kết thúc, khắp nơi vẫn duy trì cái bầu không khí có tận thế sắp đến này, những bày ma thú, yêu thú hay tử linh sinh vật có hàng ngàn con tụ tập lại một chỗ, xa xa mà gào thét...

Một âm thanh rét lạnh vang lên từ đám hắc vụ

"Kể từ bây giờ Ác Ma Điện tiến hành chiêu sinh, người không phải là thành viên, hoặc không phải là người tham gia sát hạch thì không thể tiến vào thánh thành, thánh thành sẽ chào đón mọi người trở lại vào thời gian kết thúc chiêu sinh, không có ngoại lệ, người tự tiện đi vào tự gánh hậu quả".

Nghe thấy âm thanh này thì mọi người yên lặng trong chốc lát lại bắt đầu ồn ào, bàn luận.

Mã Văn Tài trong đám người nói với Mông Hi bên cạnh:

"Mông Hi bây giờ chúng ta phải làm sao? "

"Biết làm sao được nữa cơ chứ, chúng ta bây giờ hoặc đi về hoặc dựng trại ở đây mà thôi, chẳng lẽ phu quân muốn gia nhập Ác Ma Điện nếu vậy thì thiếp cũng theo phu quân đi vào" Mông Hi dùng cặp mắt long lanh nhìn hấn.

Hấn bắt đầu dĩ xòe hai tay nói "Ta cũng muốn thử đấy nhưng đại ca và mẫu thân kịch liệt phản đối nên ta cũng không có cách à, nhưng ta có một cái ý kiến này Mông Hi ngươi muốn nghe hay không?".

"Nói đi á, từ khi nào phu quân cũng học được cái thói ra vẻ thần thần bí bí thế"

"Học theo nàng mà, quen nàng lâu nên cũng bị nhiễm đó. hắc hắc"

"Thôi không đùa nữa, thực ra ta muốn ở chỗ này thành lập đoàn đội săn ma thú, yêu thú, tử linh sinh vật, vừa để rèn luyện còn thu thập bọn này đi bán cho Thánh Thành, chúng ta cũng có thể kiếm món tiền lớn à".Hấn nói rất nghiêm túc chỉ tay về xa xa đàn đàn lũ lũ sinh vật đang rít gào.

Mông Hi thấy hấn nghiêm túc như vậy thì ngẩn ra sau đó cười duyên đạo

"Vậy cứ làm theo ý phu quân đi, thiếp thân tuy không phải rất mạnh nhưng bản lĩnh thoát thân cũng là đỉnh cấp, nếu không có Khai Sơn Cảnh thì thiếp có thể mang phu quân đào thoát" Mông Hi chăm chú nhìn hấn mà đạo.

Mã Văn Tài có chút đỏ mặt, làm thẳng đàn ông mà lại để cho người phụ nữ của mình bảo vệ, tự dung hấn thấy tu vi của mình thật quá không đáng gì. Bên cạnh mấy độc thân cầu nhìn hai người ân ái ái thì thầm bĩu môi, mong hai người này sớm phân hai đường đờ làm cay con mắt bọn họ.

Lưu Ly bên cạnh có chút không nhịn được khinh bỉ nói"Hai người các người có cái gì thì buổi tối vào phòng đóng cửa lại mà bảo nhau, giữa thanh thiên bạch nhật công nhiên tán tỉnh nhau các người không quan tâm cảm nhận những người cô đơn chúng ta sao? "

Mọi người thầm dơ ngón cái lên, công nhận nam nhân bà nói quá hay đi. Mã Văn Tài thấy bầu không khí tốt đẹp mà hấn vất vả tạo ra dành cho hai người bị nam nhân bà Lưu Ly này phá hỏng thì tức giận quay sang bên cạnh trợn trắng mắt nói

"Cái gì mà thanh thiên bạch nhật, con mắt nào người thấy là thanh thiên bạch nhật, trời thì âm u, đất tù mù, làm quái gì có thanh với bạch, không phải nhìn ta bằng ánh mắt như vậy ta biết cảm giác của đám độc thân cầu các người, không có nên ghen ghét là rất bình thường, người phong lưu,phóng khoáng như bản thiếu gia đây sẽ không chấp nhất với mấy tên độc thân cầu".

Một bên Mông Hi che miệng cười không dứt nàng cảm thấy tướng công mình thật đẹp trai à, công phu vú cả lấp miệng em lại lên một bậc.

Còn đám tài tử Mã gia và đám học viên của La Lan Học Viện thì càng khinh bỉ nhìn. bọn họ cũng không đòi co miệng lưỡi với tên này, nói không lại chi có tở tự rước lấy cục tức vào người, cứ để hấn tự kỷ đi.

Trong lúc nhất thời nhờ trò khôi hài của Mã Văn Tài mà bầu không khí có vẻ tốt hơn rất nhiều, không còn áp lực như lúc trước, hẳn cũng nói lên ý kiến của bản thân về việc thành Lập Đoàn Đội đi săn, mọi người cũng rất hưởng ứng dù sao thì đầu hàng năm không biết vì nguyên nhân gì đã bị dời đến thời gian sau mấy tháng nữa.

Thời gian dần trôi qua, mọi người cũng đã thích ứng với cái bầu không khí tận thế này, sau khi Thánh Thành ra lệnh không cho người không phận sự vào thành thì sau một đêm tĩnh lại mọi người thấy khắp nơi là núi rừng liên miên bất tuyệt, chỉ có ngoại vi phụ cận Thánh Thành là không có mà thôi còn các nơi khác thì ở đâu cũng có. Ma thú, Yêu Thú, Tử linh sinh vật chỉ cần tùy tiện tìm là có thể thấy được.

Mà một điều làm mọi người ngạc nhiên là mặt đất ở đây cứng rắn hơn rất nhiều, Huyền Thăng Cảnh đầm hết sức một quyền thì chỉ lóm vào một cái hố nhỏ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cái này ác ma điện sẽ không phải ăn thịt trẻ em chứ

Qua đi mấy ngày lượng người ở gần Thánh Thành cũng không có giảm đi mà ngày càng tăng lên, nơi đây đã là khu săn thú cho mọi người. Dạng gì Ma thú, Yêu Thú cũng có, đôi khi có mấy người tu vi cao mạo hiểm vào trong khu vực sâu còn gặp cả Thánh Thú, Thần Thú còn nhỏ nhưng chả làm ăn được gì có khi còn bị chết.

Bọn họ săn được chiến lợi phẩm xong thì cũng không cần đi đâu xa, có người từ Ác Ma Điện ra thu mua, giá cả cũng không tồi, Thánh Thành không vào được có nghĩa là không thể mua thuốc trị thương, hay đan dược gì đó nhưng bọn họ cũng không cần lo, mấy tên thương nhân đã đánh hơi thấy cục thịt béo bọn họ mở cửa hàng ngay bên ngoài Thánh Thành phục vụ tới tận răng cho mọi người.

Ở chỗ này 5 ngày thì bọn họ rút ra một quy luật đó là nếu là buổi tối thì không nên vào rừng này, ban đêm bọn tử linh sinh vật ở đây mạnh kinh khủng vượt cả một đại cảnh giới chiến đấu cũng không sao cả, càng kinh khủng hơn là bọn này không biết từ chỗ nào đi ra ban ngày đã bị mọi người thu thập rồi tối đến lại cả bầy cả lũ kéo ra, diệt không hết trái lại càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, lúc đầu cao nhất thì có Nguyên Anh hậu kỳ tu vi bây giờ đã có hóa Thần sơ kỳ rồi cứ theo đà này chẳng mấy chốc thì có Khai Sơn cảnh cũng nên.

Một điều càng dự dị hơn là bọn Ma Thú, Yêu Thú hay Tử linh sinh vật này cứ gặp người của Ác Ma Điện thì như chuột thấy mèo một dạng chạy nhanh đến không có anh em rõ ràng chỉ có Nguyên Anh trung kỳ yêu thú mà khi chạy bộc phát ra tốc độ ít nhất cũng Luyện Hư sơ kỳ, cái này cũng là một điều khiến cho Ác Ma Điện người không tham dự vào cuộc săn bắn. Nên mọi người cũng không cần kiêng dè cướp thịt trước miệng cộp.

...

....

...

Mười ngày sau thì mọi người thấy một cảnh tượng cực kì thú vị, xuyên theo con đường đến Thánh Thành có một đội ngũ tiểu hài tử khổng lồ đang di chuyển, chúng hết nhìn ngang ngó dọc, thì thoáng lại còn chỉ chỉ cái này, cái nọ. tiếng cười khanh khách vang lên không ngừng....

Ở xung quanh bọn tiểu hài tử là vô số tín đồ Ác Ma Điện mấy tên nam nhân thì mặt như con cương thi, chỉ lạnh lùng đi bên cạnh bảo vệ bọn tiểu hài tử, mặc dù bọn họ bây giờ bọn họ đều có chiến lực của Huyền Thăng cao giai nhưng cũng không dám lơ là nhiệm vụ, trên đường bọn họ cũng gặp mấy đám thổ phi không có mặt nhảy ra chặn đánh bọn họ, kết cục chỉ có một rút khô máu tinh huyết, xương cốt thì dón lại đem về nộp lên trên.

Trái lại với mấy tên nam nhân, xem giữa vô số tiểu hài tử là mấy tín đồ nữ giới, bọn họ đang thực thi chính sách tẩy não bọn nhỏ, kết hợp cho đồ ăn, nói về tương lai sau này, bọn họ đã lấy được sự tín nhiệm của bọn nhóc.

Nhóm tiểu hài tử này đa số là từ các khu bình dân, ổ chuột, trại nuôi thả, ăn mày.... cuộc sống chỉ có hai từ Bế Tắc, cơm ăn không đủ, áo mặc thì trăm miếng vá là còn may, bọn nhỏ đều là người bình thường không có linh căn tu luyện nên số phận hẩm hiu, bị người đời lạnh nhạt là vậy.

Riêng trên cái Huyết Long Đại Lục có nhân số hàng tỷ tỷ này, người như bọn nhóc này nhiều không đếm hết, có đứa may mắn sống đến già, không thì bị đói bị lạnh rồi chết, người tu luyện cũng không quan tâm tới mấy con côn trùng nhỏ này làm gì, bọn họ cũng phải lo cho cuộc sống bản thân nữa chứ, không đánh giết mấy con côn trùng này đã là ban phước rồi.

Bọn tiểu hài tử lần này đưa về đa số từ 13 tuổi trở xuống, còn lại lớn hơn thì ở phía sau tập hợp đi cùng những người lớn khác, khoảng 10 ngàn người thì đưa về một lần. Những tín đồ đi ra thu thập bọn tiểu hài tử này lúc trước đều có chiến lực Luyện Hư muốn tạo một thế lực là điều không khó, huống gì bây giờ bọn họ cũng là tương đương Huyền Thăng cảnh rồi mấy ai dám dây vào nên công việc rất thuận lợi.

Theo như lời điện chủ đã căn dặn, cần tiền thì cứ đập thẳng tiền vào mặt họ là được, có tiền cái gì cũng dễ giải quyết, ở Thánh Thành ma tinh sai như rác, Ác Ma Lâu Đài thì thần tinh mới có chỗ để dùng thì ở các nơi xa, địa phương cần cỗi kim tệ cũng đã là quý trọng lắm rồi. Bọn họ lấy ra một viên thần

tính đối lấy vài tòa kim tệ cũng không thành vấn đề, ai dám ý kiến thì dùng kim tệ ném chết bọn họ.

Khi thông báo ai gia nhập Ác Ma Điện thì nhận 100 kim tệ thì có người không tin, bởi vì bọn họ là người thường, một năm làm lưng vất vả cũng được 50 kim tệ là cùng, còn chưa nói tới mấy người khát cái có ăn cũng là may. nhưng khi tới nơi mà người của thế lực thần bí thì bọn họ có chút đại ra, kim tệ chất như núi, đi trên đường vào trong thì bọn họ đắm lên kim tệ mà đi....

Còn tâm lý bọn nhỏ sao? tự đứng bị người ta đối đãi tốt làm trong lòng có chút sợ, nhất là khi thấy tụ tập nhiều tiểu hài tử như vậy, tại khi bọn họ còn người thân thì hay nghe nói những nơi tà ác hay ăn thịt trẻ con lắm.... Nhưng qua thời gian tuy không dài tiếp xúc với tín đồ của Ác Ma Điện bọn họ đều có thiện cảm rồi, ra đời sớm có thể sống tới bây giờ ai có thể là người ngu được cơ chứ, ai tốt với mình thật tâm, ai lừa dối bọn họ thì bọn họ cảm nhận được, giác quan thứ sáu của người ra đời sớm luôn rất chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nỗi lo về chỗ ở cho bọn nhỏ

Nhớ lúc đầu khi gặp mấy tên nam nhân, mặt lạnh như băng, xung quanh thì thoảng có từng đoàn huyết vụ bay ra làm bọn họ sợ tới mặt mày xám ngắt, nhưng rồi những lần bọn họ có người bị người bắt nạt, khi dễ thì luôn được mấy người nam nhân này cứu. Đặc biệt là khi bọn họ bị quân đội của quốc gia nào đó không vừa mắt vì bọn họ nhìn thấy thứ không nên nhìn, thực ra thì cũng không có gì chẳng qua là nhìn thấy một quặng mỏ nhỏ mà tính mà thôi, thế mà bọn họ bị quân đội 3 vạn người bao vây tiêu trừ.

Khi bọn họ tuyệt vọng cho rằng mình phải chết thì thấy mấy người mặt quan tài bay lên như một thần linh, một đập tay xuống 3 vạn binh lính khỏe mạnh chết không còn một ai, sau đó lại thấy mấy người nâng tay lên vô số tinh huyết tiến vào một cái nhẫn, còn xương cốt cũng không bỏ qua đem hết đi. Lúc đầu bọn họ còn sợ hãi, sau đó là vui mừng vì được sống, tiếp theo là sùng bái mấy người trước mắt, bọn họ bắt đầu cũng ước ao khi đến Ác Ma Điện...

Đội ngũ tín đồ và tiểu hài tử đến gần khu vực hắc khí bao trùm thì dừng lại bọn họ cũng không rõ tình huống của Ác Ma Điện bây giờ nếu không có cảm giác được Điện chủ đang tại đây có khi bọn họ còn cho rằng mình đi lạc vào hiểm địa nào rồi.

Đi đầu một cô gái tuy không phải là rất đẹp nhưng khí chất lại khiến người ta không dám xem thường, nàng đứng lại rồi dùng nguyên lực nói lớn

"Đội ngũ tổ số 1 đã hoàn thành mục tiêu về báo cáo xin cho người ra tiếp dẫn"

Sau 10 khắc một âm thanh mềm mại vọng ra

"Đã rồi, xin đợi trong giây lát sẽ có người ra tiếp đón"

"Rõ"

Mấy người thợ săn hay đoàn đội ở đây một đoạn thời gian thì cảm thấy rất không thoải mái vì lý gì mà khi bọn họ muốn giao hàng thì nhận được cái giọng nói như sắt thép va chạm đau tai phải chết, mà khi là tín đồ của Ác Ma Điện thì lại khác, cái này cũng quá phân biệt đi.

Sau 10 khắc cánh cổng màu huyết hồng xuất hiện trước lớp hắc khí, hai tiểu hài tử trông rất khả ái ra đón, hai người này là Lam Nguyệt và Lam Ngân Thảo. Bọn họ bây giờ đều là thủ vệ tinh anh, Lam Nguyệt sau khi đi vào điện theo Lam Thảo thì không được mấy ngày nàng cũng thức tỉnh tinh anh cấp 2. Trong đám tinh anh nàng cũng là người nổi bật không mấy ai không biết.

Thấy chỉ là hai đứa bé ra đón mấy người tín đồ cũng không thấy sao cả, mà cũng chả có ý kiến gì luôn, Ác Ma Điện tuy phân chia cao thấp nhưng bọn họ chỉ cuối đầu với điện chủ và 3 người bên cạnh điện chủ mà thôi. còn các trường hợp còn lại thì gạt đầu là được, ai cũng biết điều này nên cũng bình thường, chỉ đứng ngay ngắn chờ đợi mệnh lệnh chấp hành là được.

Lam Thảo lên tiếng "Mọi người vất vả, sau khi vào báo cáo xong thì theo Tiểu Nguyệt đi nhận phần thưởng, còn bây giờ mọi người cũng nhau tiến vào trong thôi" nói xong Lam Thảo mang cái thân thể như quả bóng lăn vào trong cánh cổng, mọi người cũng tiếp theo phía sau đi vào.

Xuyên qua đám hắc vụ mấy người thấy cổng thành trước đây đang bị hắc mang che đầy không tìm thấy chỗ để vào, còn thấy tên bàn tử trước mắt cũng đứng như phỗng... khiến cho bầu không khí có chút lúng túng. Lam Thảo gãi gãi đầu quay sang bên cạnh nói nhỏ với Lam Nguyệt đạo

"Nguyệt Nguyệt ta lại quên mất chú ngữ lúc này để mở không gian tiếp dẫn vào trong thành rồi"

Mấy tín đồ phía sau kiểm chế lắm không thì phải ôm bụng cười to, hài tử mà đôi khi vẫn ngốc manh làm người ta cảm thấy thú vị.

Lam Nguyệt cũng ngượng ngùng đáp

"Ta cũng quên rồi, lúc sư phụ nói thì ta đang nghĩ tới mấy que kẹo mà điện chủ phát cho nên không chú ý lắm, bây giờ chúng ta làm sao đây?"

"Làm sao á, ta cũng không biết à, tiểu nguyệt thông minh hơn ta nên phải có cách chứ?"

Lam Nguyệt gật đầu rất dương dương đắc ý, thấy tên bàn tử này đôi khi cũng rất hiểu lòng người đấy.

Mấy người tín đồ nhìn biểu hiện của hai ông cụ non thì nhin cười đến đau khổ, cô gái đi đầu cũng nhin cười gần chết, tiến lên đạo

"Hai người các ngươi nếu không biết làm sao thì dùng ngọc phù truyền âm gọi sư phụ của hai người giúp"

Nghe cô gái nói xong bàn tử vỗ tay một cái

"tỷ tỷ thật thông minh, tiểu nguyệt cũng không bằng, hi hi, để ta gọi sư phụ"

Tiểu nha đầu Lam Nguyệt bên cạnh nghe vậy thì xù lông, một cước đá vào mông bàn tử, sau đó lại một loạt cú giẫm đạp khác vào mông bàn tử hung ác nói

"Bàn tử ngươi mới nói cái gì, nói lại cho bốn tiểu thư nghe" nói xong nàng nắm vành tai bàn tử mà vặn.

Lam Thảo nước mắt lưng tròng đáng thương đạo

"Tiểu nguyệt là thông minh nhất, xinh đẹp nhất, lúc trước là nhất thời nói sai mong được tha thứ"

"Hừ hừ biết sao là tốt, nếu có lần sau ta treo ngươi lên cây rồi phơi khô, khô rồi thì làm mồi câu quái thú. Biết chưa" vừa nói nàng vừa véo hai cái má bánh đúc của bàn tử.

Bàn tử gật đầu lia lịa, nhỏ giọng hỏi thăm

"bây giờ chúng ta có gọi sư phụ nữa không"

Lam nguyệt gật đầu nói

"Ta cũng không có cách nào tốt hơn cả, tốt nhất là gọi sư phụ giúp đỡ đi thôi, càng nhanh càng tốt nếu không bị Âm Ảnh đại nhân biết thì không may rồi"

Bàn tử vừa nghe tới hai chữ Âm Ảnh thì rung mình một cái liếc mắt nhìn xung quanh thấy không có cái khuôn mặt quen thuộc kia thì hần mới thở ra một hơi, lấy ngọc phù truyền âm cho sư phụ.....

Không qua bao lâu lại một cánh cửa huyết sắc lại xuất hiện, một ông lão bước ra ngoài, nhìn mọi người một cái sau đó nhìn hai tên đệ tử của mình, thấy bàn tử nấp sau Lam nguyệt thì hần cũng không nói gì, nhưng tâm lý thì đang buồn cười muốn chết.

Mình thu được học trò cực phẩm à.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nỗi lo về chỗ ở cho bọn nhỏ(1)

"Mọi người vào trật tự mà vào, vào trong thì tụ tập ở quảng trường đại điện sẽ có người sắp xếp ăn ở cho nhóm tiểu hài tử".

Chờ mọi người vào xong, ông lão mới nhìn hai người Lam Nguyệt và Lam Thảo nói ân cần:

"Bây giờ hai các ngươi lựa chọn học tập 1 năm hay là để ta đi thông báo với Âm Ảnh đại nhân sự việc ngày hôm nay để ngài xử lý.

Hai người Lam Nguyệt và bàn tử lập tức tiến lên ôm bấp đùi ông lão, đáng thương nói:

"Hai chúng ta đi học, đi là được chứ gì không cần nói với Âm Ảnh đại nhân đâu, sư phụ người sao nỡ đối xử tàn nhẫn như vậy đúng không?"

Ông lão có chút không biết làm sao, cả đời lão cũng không con cháu gì cả, về già rồi vẫn thế tới bây giờ mới có hai người học trò cưng. Cũng đã mấy lần như vậy rồi, cũng đã phạt rất nhiều, nhưng hai đứa nhỏ vẫn rất ham chơi..... Ông lão thở dài cảm khái.

"Hai đứa lần này không thể hứa suông được đâu, sắp tới mọi người bắt đầu đi làm nhiệm vụ, nếu không đạt yêu cầu thì sẽ bị phạt nặng, còn có thể bị tước đoạt sức mạnh, điện chủ ban sức mạnh cũng không phải để các ngươi lười biếng hay đi bắt nạt kẻ yếu".

"Các ngươi nếu không còn sức mạnh, nếu không có Ác Ma Điện che chở các ngươi hai người sẽ bị mọi người coi thường, mẫu thân của các ngươi trong

gia tộc sẽ sao? ta nói đến vậy thôi, con đường sau này là do các người chọn. Ta cũng tin hai người các người không làm cho ta và mẫu thân người thất vọng" --- Ông lão chân thành nói.

Nghe được lời của sư phụ hai người cũng cảm thấy sợ hãi, nhất là Lam Thảo, hẳn nghĩ nếu mất đi sức mạnh thì mẫu thân cũng sẽ bị người xem thường, mà hẳn không còn là người của Ác Ma Điện thì sẽ bị những người khác xa lánh, càng nghĩ hẳn càng sợ.

"Sư phụ yên tâm ta hứa không ham ăn nữa mà, sau này sẽ cố gắng học hành để khống chế sức mạnh bản thân, cũng không làm cho người và mẫu thân thất vọng".--Lam Thảo ngẩng đầu mà nói

Lam Nguyệt cũng gật gật cái đầu nhỏ, đôi mắt có chút ướt át, nhìn muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Ông lão thấy hai đứa nhỏ như vậy cũng không dẫn dạy nữa mà nói

"Nói miệng bây giờ thì ai cũng nói được, thời gian rồi sẽ chứng minh tất cả, thôi chúng ta vào thôi, việc này không có lần sau nữa đâu nhé"

"Vâng, sư phụ"

...

....

...

Trong Ác Ma Lô Lô Đài..

Xuân Đức đang xem thống kê các hạng mục, làm hẳn đầu đầu nhất là thành viên mới gia nhập cũng quá nhiều chút, người lớn thì không sao, nhưng bọn tiểu hài tử thì rắc rối to, bọn nhóc tuy ra đời sớm nhưng vẫn còn ngốc lảm, nhiều thứ chẳng biết gì, cái này cần người lớn tận tình dạy dỗ mới được. Bây giờ hẳn thiếu đội ngũ đạo sư chuyên nghiệp à, kiếm đâu ra đây.

Cái thứ hai là nơi ở, mới về 2 lần mỗi lần 1 vạn người, 2 lần là 2 vạn người, mà 3 địa khác của Ác Ma Điện cũng đang trên đường về, vậy chỉ riêng bọn tiểu hài tử là 5 vạn người, gấp đôi số lượng dân trong thành lúc ban đầu rồi.

Bây giờ thì không sao nhưng sau này thì sao, 1 tháng 5 vạn người, 1 năm 60 vạn người, còn chưa kể các thành phần khác, vậy một năm ít nhất cũng có 2 triệu người. Nếu mà không có quy hoạch thì toi luôn.

Bây giờ muốn giải quyết chỗ ở thì cần tìm một cái tiểu thế giới mới được, mà tìm kiếm dị độ không gian đâu phải chuyện dễ dàng gì, còn kiến thiết một cái tiểu thế giới thời đẹp mẹ nó đi, tiền không có thì bốc shit về mà kiến tạo.

Nói chung là cuộc sống lại bé tắc, hẳn nghĩ tới đi cướp sào huyết của người khác thì cũng cần có cái lý do, khoi khoi đi cướp cái được không bằng cái mất.

Một vài chày, hẳn hết cách thôi thì kệ cha nó, tới đâu hay tới đó, cùng lắm thì đi cướp của người khác, ai dám ý kiến thì cho thành vong linh luôn, bị thiên đạo theo dõi thì có hệ thống lo cho, không lo được thì cả 2 đứa theo nhau mà đi cũng có bạn không lo cô đơn.

Hắn vào trong không gian vong linh đi ngủ, mặc kệ mọi người khổ thế nào, hẳn sướng là được, ai biết hẳn làm gì.

Ba hôm sau Ác Ma Điện thông báo sắp kết thúc chiêu sinh. Nếu ai đến muộn mà vẫn muốn gia nhập thì đợi năm sau lại tới hoặc ở trong Thánh Thành chờ đợi cũng được, không thành vấn đề.

Mấy ngày hôm nay thành viên cao tầng Ác Ma Điện bận tới tận mắt mày, đúng lúc này điện chủ lại bế quan tu luyện khiến bọn họ còn bận nhiều hơn, mấy ngày thời gian thôi, đã có gần 9 vạn người đến nơi đây, nơi ăn chốn ở không hội làm cho mọi người sắp theo ông bà, lại còn mấy tên quấy hôi nữa chứ, bọn này lại còn giả trang người tham gia sát hạch lên đi ăn trộm bảo vật trước mặt ác quý, đã có 700-800 người bị bắt, nhốt lại sau này điện chủ giải quyết.

Ở ngoài Thánh Thành..

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Người của thái nhất tông mà thôi ta còn tưởng người là con riêng của điện chủ

Ở ngoài Thánh Thành còn gần cả vạn người đang đứng nơi đó, một ông lão lên tiếng " mọi người đứng yên ở đây, xem trong 1 canh giờ có còn người nào nữa không? hết 1 canh giờ nữa thì mọi người cùng đi vào".

Mọi người cũng không ai có ý kiến gì đại năng Huyền Thăng Cảnh mà còn đi làm gác cổng tiếp đón bọn họ đã là có mặt mũi mười tám đời rồi, còn có ý kiến thì phải xem cân lượng của mình, đừng nhìn ông lão hiền lành vậy, làm tu sĩ ai mà không giết người như ăn cơm hằng ngày, ý kiến này nọ thì lại nhạt xác không chừng.

Trong lúc chờ đợi mọi người đang đọc mấy quyển sách nhỏ mà mấy tín đồ đưa cho, đây là sách hướng dẫn người mới.

...

....

...

Trầm Thiên Tuyết sau nhiều ngày bôn ba cuối cùng cũng tới được Thánh Thành. Qua hỏi thăm nàng biết có người tiếp dẫn tân sinh ở đằng trước. Nàng không biết là phía sau có mấy trăm người của thái nhất tông đang đuổi theo sau.

Nàng đi đến trước đội ngũ ở cổng thành hỏi một cô gái " tỷ đây là nơi chiêu sinh của Ác Ma Điện phải không?".

Thấy một người toàn thân hắc y thì cô gái được hỏi cũng không lấy làm lạ gì cho cam, nàng cũng nhiệt tình đáp

" Tiểu đệ thấy ông lão mặc áo bào đỏ bây giờ đang trong suốt ở kia kia " cô gái vừa nói vừa chỉ tay về hướng có ông lão.

Nhìn kĩ một lúc Thiên Tuyết mới ngạc nhiên lên tiếng

" Tại sao ông ấy lại trong suốt như vậy? chẳng lẽ là bí pháp cao thâm nào đó"

" Ta cũng không rõ ràng lắm, ta cũng quan sát này giờ rồi mà cũng không phát hiện ra gì, thấy cứ một lúc là ông lão kia lại lâm vào trạng thái này, rất kì quái"

Trò chuyện một chút rồi Thiên Tuyết cũng không dây dưa nữa mà tiến lại gần chỗ ông lão lên tiếng nói

" Tiền bối ta là người mới muốn gia nhập Ác Ma Điện, mong tiền bối chỉ dẫn"

Ông lão nhìn nàng một chút rồi nói

" Hoan nghênh ngươi trở thành người của Ác Ma Điện, đây là sách hướng dẫn, còn lệnh bài thân phận thì sau vào thi tuyển mới biết được, ngươi cầm nó rồi kiếm chỗ nghỉ ngơi đi, chúng ta bây giờ vẫn còn đợi người."

Thiên Tuyết cũng không vì thấy ông lão chỉ là một người tiếp dẫn mà khinh thị vẫn cúi đầu nói lời cảm ơn, dù sao nàng vẫn là người có giáo dưỡng tốt.

Qua thêm canh giờ cũng lục tục có vài trăm người mới đến, bây giờ thì ánh sáng cũng yếu bớt rồi, trời cũng sắp tối, các đội ngũ thợ săn cũng về đây để tránh mấy con tử linh sinh vật.

Thấy đến giờ ông lão đứng dậy nói

" Kết thúc chiêu sinh chúng ta vào thành thôi"

Lúc mọi người đang chuẩn bị đi thì có người nói với ông lão

" Lão bá phía xa có gần ngàn người đang tới gần chúng ta, chắc bọn họ là người muốn gia nhập Điện chúng ta, ngài xem đợi một chút, thương tình bọn họ đi đường xa thì châm trước cho bọn họ một ít, lão bá thấy có được không?"

Ông lão và mấy chục tín đồ cùng nhìn về phương hướng người nọ vừa chỉ thì thấy có gần ngàn người đang phi hành tới đây, tốc độ rất nhanh. Mọi người nhìn nhau một cái rồi gật đầu đứng lại chờ đợi.

Mấy chục hô hấp sau thì đoàn người kia cũng đã đến gần bọn họ, ông lão thấy vậy nói

"người đã tập hợp xong đi vào thôi"

nói xong mấy tên tín đồ lấy cái trận bàn ra, bày trận xong một cánh cổng huyết sắc từ từ hiện ra, đúng lúc này một người của nhóm sau cùng mới tới đi về phía trận bàn.

"Cẩn thận trận bàn này không có phòng hộ trận bên ngoài nên rất dễ hư hại, người lui lại..."

Ông lão còn chưa nói hết thì người kia đã một kiếm chém đứt trận bàn, thấy vậy rất nhiều người bất mãn, nhưng không nói gì, ông lão mới là người đứng đầu ở đây.

Ông lão cũng đang nghi hoặc nhiều hơn là tức giận nói

"Người là ai, muốn làm cái gì, biết người vừa làm cái gì đó không?"

Tên mới phá hư kia rất ngông nghênh lên tiếng vặn cả nguyên lực vào trong giọng nói lớn lối đạo:

"Nói cho các người biết bổn đại danh của ta, ta là hộ vệ thiếp thân của thiếu tông chủ thái nhất tông, phụng mệnh đến đây bắt kẻ phạm tội, lão già biết điều thì cút sang một bên mát mẽ đi, Thái Nhất Tông làm việc còn không tới bọn để nhui như các người xen vào"

Thấy mọi người chỉ nhìn chăm chú hắn thì tưởng mọi người nghe danh mình đã sợ không dám nói gì. Hắn càng đắc ý lớn tiếng nói:

"Gọi Điện chủ các người ra đây cho ta, bảo hắn giúp ta tìm đào phạm thì tất có hậu thưởng, mà thời đầu tiên là tiếp đãi ta và thiếu chủ nhà chúng ta trước."

Ông lão cũng không giận mà hỏi

"Ai là thiếu chủ của người?"

Tên kia khinh bỉ nói

"Mất cho không thấy thái sơn trước mặt, kia là thiếu chủ của chúng ta còn không mau lên quỳ bái, miễn cho sau này bị hành hạ"

Mấy đoàn đội gần đó cũng lại xem náo nhiệt, thấy người thái nhất tông lại lên tiếng gọi nhíp cùng Ác Ma Điện thì mọi người mừng thầm, tâm lý xem cuộc vui.

Trong đám người Thiên Tuyết đang run lên, người đến là cừu nhân của nàng, nếu nàng mà bị bắt thì sống không bằng chết, lúc nàng đang sợ hãi muốn tìm cách chạy trốn thì một tên tráng hán bên cạnh nói với gã đồng bọn.

"Nghe nói Ác Ma Điện có nhiều phương pháp xử lý mấy con trùng như thế này lắm, không biết lần này có được chứng kiến không?"

Tên đồng bọn âm hiểm cười lạnh nói:

"Cũng lâu lắm rồi, ta thấy lần cuối vào 6 ngày trước, có 70 Huyền Thăng Cảnh 1 tên Khai Sơn Cảnh mưu đồ cướp đoạt bảo vật của người mới tới tham gia sát hạch, ta nhớ không lầm thì là như vậy?"

"Hắc hắc, Thái Nhất tông...."

Hai người nhìn trước tình cảnh trước mắt thì cùng nhau âm hiểm cười hắc hắc.

Bên cạnh Thiên Tuyết nghe tiếng cười này mà rung mình liên tục, nhưng nàng cũng yên tâm hơn một phần, Ác Ma Điện có thể sẽ không từ bỏ nàng

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Người của thái nhất tông mà thôi ta còn tưởng người là con riêng của điện chủ(1)

Tên được xưng là thiếu tông chủ của Thái Nhất Tông mà tên thuộc hạ hán giới thiệu lúc này đang ngồi trên một cái ghế mặc một bộ đồ nhiều màu sắc, bên cạnh còn có hai mỹ nữ nấn bóp, tay thì phe phẩy cái quạt lông trông rất ngu người, nhìn cứ như con vịt nhiều màu sắc vậy.

Nghe được tên thuộc hạ nói thì hắn cũng không phản đối gì mà nói thêm:

"Mau gọi điện chủ các người ra đây nghênh tiếp ta, nếu chậm trễ.. hừ hừ."

Một tên thuộc hạ có vẻ biết điều gì đó thì thầm vào tai tên thiếu tông chủ, thì thấy con vịt nhiều màu sắc kia xua tay nói:

"Cái gì mà Ác Ma Điện chứ, một thế lực mới thành lập thôi, Thái Nhất Tông còn chưa để vào mắt, còn phần chiếm đất của Địa Ngục Tông chẳng qua là mọi người đồn thổi thôi. hừ, hừ bọn hắn mà dám làm trái ý ta thì cho bọn hắn bốc hơi khỏi nhân gian"

"Còn ả tiện nhân Thiên Tuyết kia đừng để ta bắt được, nếu không cho nàng sống không bằng chết"

Mấy tên tín đồ thì xem mấy tên côn trùng này nhảy nhót một tý, bọn họ đang xem xét là xào khô hay xào nước mấy tên này. Bọn hần còn tưởng là con riêng của điện chủ cơ chứ, hóa ra chỉ là một thằng đàn ngu ngu chạy tới làm trò.

Ở nơi này thì bọn người Thái Nhất Tông đang cười, còn chỗ mấy tên sứ giả khi nghe tin này thì mặt mày xanh mét, một tên mới đi thám thính tin tức về nói với trưởng lão

"Việc này phải làm sao đây trưởng lão, việc này có thể hay không ảnh hưởng tới chúng ta nơi này"

"Hừ. Con trai của Thái Tĩnh thật giỏi mà, lại đi gây với Hắc Ám Điện lần này để xem nhà họ thái xử lý thế nào, các người cứ làm ngơ như không có chuyện gì là được. Biết chưa, chúng ta có công việc riêng, còn thiếu tông chủ muốn làm gì thì làm dù sao còn có tông chủ nữa mà." - Tên trưởng lão cười lạnh nói

"Rõ thưa trưởng lão"

Xong thì mọi người cũng tán ra, ai làm việc nấy, còn tên trưởng lão đang ngồi trong thì cười âm hiểm không dứt. "Hừ, tốt nhất là đắc tội luôn với Ác Ma Điện, Ác Ma Điện nếu làm thật luôn tên tiểu tử Thái Bạch kia luôn thì càng tốt, đến lúc đó.... hắc hắc".

...

....

...

Ở chỗ tuyển sinh.

Tên thiếu tông chủ thấy mọi người chỉ nhìn hần mà không có hành động gì thì cau mày đứng dậy quát lớn:

"Các người điếc cả rồi sao? không nghe ta nói cái gì sao? có tin hay không chỉ cần ta nói một câu thì ngày mai Ác Ma Điện không còn tồn tại không?"

Một tên tín đồ bên cạnh nhin không được lên tiếng" Mai lão làm sao, nghe nhột quá để thằng đàn này ngậm miệng lại đi, cứ để hần nhắc đi nhắc lại điện chủ làm sao được"-.

"Ta này giờ đang xem coi xung quanh có đồng bọn của bọn chúng đang ẩn nấp không, xem ra là không có rồi. Với lại cũng cần đem chuyện này báo cáo lên trên, bây giờ mới được mệnh lệnh của Âm Ảnh đại nhân, rút càn mâu bọn chúng ngay tại đây, xác thì đem về làm từ linh hộ vệ"- Ông lão nói.

"Mọi người nghe rõ. Bất thì bất không được thì giết, rút khô máu, tên thiếu tông chủ kia thì để cho một hồi"

Trong khi tên thiếu tông chủ đang nói lời đe dọa thì mấy chục đột uy áp Huyền Thăng Cảnh cao giai phong tỏa, mấy tên thành viên Thái Nhất Tông đa số nằm xuống, còn vài tên hộ vệ Huyền Thăng thì đang ứa mồ hôi lạnh cả người trước kì biến này, sau khi kịp phản ứng điều gì xảy ra thì tâm lý thảm lắng cho tên thiếu tông chủ kia máu chó đầy đầu.

Mẹ kiếp tên ngu kia lại dây vào ổ quái vật, muốn chết thì chết một mình thôi còn kéo bỏ mầy, nhưng ngặt nỗi người nhà vẫn còn ở Thái Nhất Tông nên vẫn cần răng hô to còn không quên ném vài lời đe dọa

"Bảo vệ thiếu tông chủ!!! các người đây là tự tìm chết, dám đụng đến thiếu tông chủ thì các người chết, người nhà cũng phải chết, trai thì giết còn nữ thì làm kỹ nữ nếu dùng tay còn kịp"

Mặc kệ các con côn trùng này phun nước miếng loạn, mấy tên tín đồ việc anh thì anh làm. Hàng loạt công kích mang tính hình thức đánh về phía đám người còn đứng Thái Nhất Tông.

Bọn người Thái Nhất Tông cũng không chậm, trong nháy mắt tuy chỉ còn 12 tên huyền thăng đã kịp dùng pháp bảo phòng ngự tạo lồng bảo vệ tên thiếu tông chủ.

Mọi việc quá bất ngờ không ai ngờ đến Ác Ma Điện này giờ cam như hến mà bỗng nhiên phản công.

Mấy tên tín đồ quay lại nói với mấy người mới gia nhập đạo

"Còn ngây người ra đó làm cái gì, lên hỗ trợ đem mấy tên đang nằm bẹp dí kia lại đây"

Một tên mới gia nhập gian nan nói "đại nhân ngài có hay không thu lại chút khí thế ta đi không được à" hần khóc không ra nước mắt, mấy người trước mặt này là quái vật à, hần một hóa thân bị mấy người tỏa ra khí thế mà không đi được nữa, mầy mà cở uy áp này không nhằm vào hần, lúc trước hần chỉ biết mỗi ông lão kia là có tu vi kinh thiên không ngờ lại là cả một đám.

Mấy tên tín đồ có chút không nói gì, bọn họ cũng quên mất mấy người mới gia nhập toàn bọn tạp nham tu vi không ra sao cả, mạnh nhất có vài tên luyện hư yếu gà.

Mấy tên tín đồ lên tiếng xin lỗi

"Bọn ta quên các ngươi còn non và xanh lắm, tu vì yếu gà, thôi thì cố gắng tu luyện sau này ra ngoài cho có mặt mũi chút, không lại như bây giờ thì mặt mặt lấm" vừa nói thì bọn họ còn tiến lại gần dùng tay vỗ vỗ mặt mấy tên mới gia nhập.

Mấy người mới gia nhập đang thăm ghi hận mấy tên này, sau này nếu mạnh hơn cũng phải sỉ nhục hay đánh bọn mắc dịch này, cậ chút tu vi lên mặt dậ bố.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cẩ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Uống máu rất tốt giúp cơ thể tăng cường sức mạnh

"Các chú không cần dùng ánh mắt đó nhìn bọn anh, yếu thì ráng chịu à, bây giờ bọn anh làm mẫu cho một lần, cái gì mới là chính thức Ác Ma Điện, sau này các chú cũng có thể làm như vậy, chúng ta coi thường việc bắt nạt mấy tên người thường nhưng tu sĩ thì vô tư đi".

Mọi người còn chưa hiểu bọn này tính làm gì thì thấy mấy chục tên này dùng một bí pháp nào đó tạo ra một cái nồi hư ảo 2 tầng được ngăn bởi một cái như là Mặt Sàng vậy. Chỉ có mấy tên thợ săn đã từng gặp qua thì hưng phấn kêu lên

"Làm thịt bọn hần"

"Làm thịt bọn hần"

"Làm thịt bọn hần"

"Làm thịt bọn hần"

Một tên trong đám tu sĩ bắt vài chục tên một lần ném vào cái nồi hư ảo kia, những tiếng kêu thảm thiết vang lên, từ bên ngoài có thể thấy mấy người tu sĩ đang sống kia khi bị bỏ vào lò thì máu chảy xuống dưới nồi, bên trên chỉ còn lại mấy cái xác khô, càng lúc càng nhiều người bị ném vào tiếng hét, tiếng cầu xin, tiếng chửi rủa vang lên như một nhạc khúc tử vong.

Bỗng nhiên tên được sai đi kiểm thức ăn lên tiếng

"Các ngươi xem này, đây còn có 5 tiểu mỹ nhân phải làm sao?"

"Cầu xin các ngươi hãy tha cho bọn ta, bọn ta cũng không có làm gì cả, bọn ta đều là con gái của trưởng lão trong Thái Nhất Tông, cầu các ngươi thả bọn ta ra" -- Mấy cô gái kia lên tiếng cầu xin.

Mọi người chung quanh cũng nhìn xem tên kia định làm gì, mấy tên tín đồ trên chộc:

"Bắt về làm thiếp các nàng tươi ngon,mọng nước vậy cơ mà. ha ha ha"

Tên kia nhìn các nàng vài cái rồi quang các nàng vào nồi tình bơ đạo

"Ta thích máu tươi của các nàng hơn dù tác dụng không nhiều"

A.a...a.....a.....a.....a

"Đồ Ác Ma ngươi chết không yên lành.....a.....a... phụ thân cứu ta....a.....a.....ta đau quá" mấy mỹ nữ hét ra tiếng kêu làm người nghe không đành lòng mà nhìn vào.

Tên tín đồ cười hắc hắc đẩy về tà ác nói:

"Chưa, ta còn chưa được xưng là Ác Ma, ta vẫn còn lương thiện lắm, Còn chết sao ta cũng không sợ à, cùng lắm thì hiến linh hồn cho điện chủ, hừ,các ngươi sao biết điện chủ thân thông quảng đại"

Mấy người mới gia nhập thấy cảnh này thì đàn ông thì teo chim, đàn bà thì sợ tới tí nữa thì khóc, bây giờ bọn họ cũng biết cái gì là Ác Ma Điện, tên như ý nghĩa, mấy cô nương xinh như hoa như ngọc cũng nở xuống tay được thì còn gì không làm được.

Nhóm người Thái Nhất Tông còn chưa ra đi thì trong lòng cũng một mảnh lạnh lẽo, Thái Bạch lẩm bẩm "Điên, bọn này là người điên, bọn hần sẽ ăn thịt chúng ta, ta ruốt cuộc chộc nhằm phải dạng người nào à". Mấy người bên cạnh thì thầm khinh bỉ, giờ mới biết ngu hử con, mẹ kiếp không chết một mình mà còn kéo cả bố theo.

Mấy đoàn đội thợ săn thì phản ứng khác nhau, có người kiêng dè, có người lại hoan hô phụ họa.

Qua một lúc thì mấy tên tín đồ vớt hết xương bỏ vào nhẵn không gian, cầm một ly máu tươi vừa uống vừa nhìn bọn người thiếu tông chủ Thái Nhất Tông vui vẻ nói

"chúng ta có thời gian, máu còn nhiều uống vài tuần cũng không hết. hắc hắc, ta xem các ngươi duy trì vòng phòng hộ đến khi nào đây, máu của Huyền Thăng Cảnh ngon hơn của bọn cá tạp này nhiều, ta rất mong đợi đấy"

Một tên kẻ bên có vẻ không vui nói

"Đáng lý ra 5 người mỹ nữ kia phải luyện chế riêng, uống đặc biệt có vị đạo"

Một tên khác nhìn gã vừa phát ngôn xong khinh bỉ nói

"Ngon thì ngon thật đấy, nhưng chả có tác dụng mẹ gì cả, dù có cũng chỉ là một ít mà thôi, ta vẫn thích dùng các nàng làm thứ pha chế thêm thì thích hợp hơn"

.....

Nghe mấy người Ác Ma Điện đối thoại, người xung quanh cảm thấy gió lạnh thổi hiu hiu, lông tơ dựng thẳng đứng lên, không tự chủ được lui ra một vài bước về phía sau, dù biết là nếu như mấy con Ác Quỷ này muốn tàn sát bọn họ thì làm vậy cũng bằng thừa nhưng bọn họ vẫn làm để cảm thấy một chút an toàn..

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Uống đi nào, mỗi người một cốc

Nhìn thấy mấy tên mới gia nhập nhìn bọn họ với ánh mắt đề phòng thì bọn họ không khỏi nở nụ cười man dại, có mấy người lớn tiếng kêu lên

"Nào mấy con gà con, lại mỗi người một cốc nước giải khát đi nào, cái này cũng là truyền thống của Ác Ma Điện đấy, lại đây mỗi người một ly. nhanh"

Mọi người bất đắc dĩ cầm lấy phần của mình đi về chỗ có chút không biết làm sao, bọn họ dù có giết người như ma quỷ thì cũng chưa khi nào lấy máu uống thay nước thể này, nhìn ly máu đỏ tươi trên tay rồi lại nhìn mấy tên tín đồ thấy bọn họ đang say sưa bàn tán vị đạo của máu này, cái gì mà có chút mặn, cái gì mà hơi tanh, sau này cần thêm cái gì vào cho có vị đạo, giống như uống huyết là như mọi người uống nước hàng ngày vậy.

Thấy mấy con gà mới này chỉ nhìn mà không uống, mấy tên tín đồ có chút không vui nói:

"Các ngươi sợ sao? đây là máu của kẻ thù chúng ta, ăn tìm uống máu của kẻ thù thì thế nào, nếu các ngươi yếu hơn bọn người này thì các ngươi bây giờ còn sống sao? các ngươi thấy 5 người mỹ nhân đẹp như tiên thiên lúc này nhưng nếu để cho các nàng một cơ hội thì người chết tất nhiên là chúng ta, một đám rác rưởi trong rác rưởi đến cả can đảm này cũng không cho thì gia nhập chúng ta sớm hay muộn cũng bị đuổi ra ngoài"

"Bây giờ nếu tên nào không uống thì cút, uống vào mà nôn ra cũng cút luôn và ngay cho đỡ vướng mắt bọn ta"

Mấy người mới bị mắng cho ngu cả người cứ ngẩn ngơ ở đó, Thiên Tuyệt phản ứng lại được sớm nhất, nàng còn đang vui mừng vì người của Ác Ma Điện vậy sát người Thái Nhất Tông vậy cơ hội báo thù cho gia tộc lại có thêm phần hi vọng rồi, không cầu diệt tông chỉ cần giết tên Thái Bạch kia cũng là tốt, đây là máu của kẻ thù không đội trời chung của nàng, nàng ngửa cổ uống không còn một giọt.

Mấy người bên cạnh thấy vậy thì hỏi thăm chút

"có mùi vị gì sao?"

"Có chút mặn mặn, hơi tanh, uống nhiều một chút thì cảm thấy ngọt, nói chúng rất tốt uống" - Thiên Tuyệt say mê đáp, mặt đầy hưng phấn.

Nghe thấy vậy mấy người xung quanh cũng bắt đầu uống, hơn vạn người uống máu huyết dưới cảnh bầu trời âm u ở xung quanh Thánh Thành nhìn làm sao cũng giống như mấy con ác đực đang thưởng thức chiến lợi phẩm

Xa xa đám thợ săn, bọn người của tông môn và học viện thấy màn này thì người có bao nhiêu da trâu, da bò nổi hết cả lên, nhất là khi thấy khoe miệng bọn người Ác Ma Điện còn đang dính máu chông tã dị tới cực điểm, có mấy tên tráng hán uống xong còn kêu ngon, cất tiếng cười hô hố,

Mã Văn Tài đang đứng trong đoàn đội đi của hắn mới tạo ra vài hôm trước, hắn không quay lại vẫn đang nhìn phía trước nói

"Đại ca, bây giờ ta đã biết tại sao đại ca không cho ta gia nhập Ác Ma Điện rồi"

"Ngươi biết cái gì" - Mã Thiên cứng ngắt nói

"Thì đại ca sợ ta sau này cũng trở thành ma đầu nên mới không cho ta gia nhập Ác Ma Điện đại ca thật tốt. Đại ca huynh nghĩ thái nhất tông và Ác Ma Điện đại chiến thì thế nào?"

"Cũng không biết, nhưng sự việc lần này có khi chưa chắc đã gây nên đánh giết giữa 2 thế lực đâu" Văn Thiên suy ngẫm nói.

"Thế nếu như Thái Nhất Tông và Địa Ngục Tông liên hợp đây, Địa Ngục Tông cướp đất bên ngoài không nói gì nhưng trong lòng chắc cũng hận thấu Ác Ma Điện, mặt mũi bị người ta quét mắt làm sao có thể không giận" Văn Tài nói ra suy nghĩ của mình.

Văn Thiên cũng gật đầu "Đệ nói có lý, có khi sẽ là như vậy, việc này các tiền bối nhà chúng ta cũng nên có thái độ riêng, ủng hộ ai, hay chung lập thì sau này cục diện đại lục này sẽ khác"

Văn Tài để tay ra sau đầu nhìn trời một cái than thở "Việc này cũng không tới huynh đệ chúng ta quyết định, ở trên đời chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn mà thôi, còn cái gì là tình người chỉ là một luồng thanh lương mong manh giữa biển cả tội lỗi mệnh mông"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Sự giàu có của ác ma điện

.....

Mấy tên tín đồ đang bàn luận náo nhiệt thì ngọc giản của Mai lão lại sáng lên, mấy người nhìn nhau một chút rồi Mai lão mở ngọc giản ra.

Một bóng dáng tiểu thí hài có đuôi rắn đang rất không vui đạo:

"Nếu các ngươi không nhanh giải quyết mấy con côn trùng kia thì ta sẽ đích thân ra ngoài và làm nem nướng tất cả các ngươi và mấy con côn trùng kia luôn, nhanh lên Điện Chủ ca ca đang chờ, các ngươi làm xong thì đưa mọi người đến thẳng quảng trường lớn ở Thánh Thành, nhớ chỉ có 1 nén hương mà thôi, nhanh, gọn, lẹ vào."

Mấy tên tín đồ nụ cười trên mặt biến mất không thấy đâu nữa, chỉ có mồ hôi giọt to, giọt nhỏ chảy ra, nét mặt này khiến cho bọn gà mới không hiểu, Thiên Tuyệt đang ở gần đó tiến lại hiểu kì hời nhỏ Mai lão:

"Lão Bá các ngươi sao vậy, bị bệnh hết rồi à, sao ai cũng sắc mặt tái nhợt thế"

Mãi lão nuốt nước miếng nói:

"Khi khác ta sẽ giảng cho ngươi hiểu bây giờ có việc quan trọng hơn làm rồi". Nói với Thiên Tuyệt xong hắn quay sang mấy tên tín đồ khác phía xa đạo:

"Không phải lúc chơi bởi Xà Thần đại nhân đang tức giận. lấy pháp bảo ra công phá cái lồng kia nhanh lên, không thì chúng ta sẽ không có kết cục tốt đâu".

Mấy tên đang nói chuyện chém gió vui vẻ nghe tới Xà Thần đại nhân thì cái nghiêm túc hẳn lên, ai ở Ác Ma Điện Xà Thần đại nhân là thần thú viễn cổ nếu làm cho nàng không vui thì bị ăn quả đắng liên tục, nghĩ tới mấy cái hình phạt mà những người khác từng nếm qua, mọi người thấy cục hoa căng thẳng, dưới khó mắt mắt....

Qua giây phút sợ hãi Xà Thần đại nhân thì mọi người đồng loạt lấy ra pháp bảo, mấy chục tên tín đồ mặc pháp bảo y hệt nhau, còn có đôi cánh sau lưng tạo ra cảnh tượng thật hoành tá tràng.

Trang bị đến tận răng, bộ đồ phát sáng lam nhạt trong cái tiết trời âm u này càng làm bắt mắt mọi người.

Có người không nhận được nói tục:

"Mẹ nó!!! Sao giữa người và người chênh lệch lớn như vậy cơ chứ, ta lẫn lộn mấy chục năm mới có 2 món pháp bảo, bọn này Ác Ma Điện cũng quá có tiền"

Mấy người bên cạnh cũng gật đầu, nhìn cái đội ngũ bằng thần tình này mấy người không nhận được nuốt nước miếng, đang suy tính xem có tham gia Ác Ma Điện hay không?

Mấy tên gà mới thì hai mắt cũng phát sáng, không biết sau khi tham gia Ác Ma Điện cần làm nhiệm vụ gì mới được bộ pháp bảo toàn thân thể này, mọi người ngoại trừ ước ao vẫn là ước ao.

...

.....

..

Mấy tên tín đồ hô một tiếng đồng thanh:

" Giết "

Quang mang từ kiếm bay ra vạch phá bầu trời tối tăm, những đường kiếm dài cả km chém thẳng lên phòng hộ trần bàn, phát ra những tiếng kinh thiên, động địa.

Uỳnh.....uỳnh.....uỳnh.....

"Dùng hết toàn lực vào, cái trần bàn không chịu được bao lâu nữa đâu"--- Mai lão quát to.

Ở bên ngoài thì mọi người điên cuồng công kích còn bên trong bọn người Thái Bạch đang bỏ thần tình vào duy trì trần bàn cũng như điên. Thái Bạch luống cuống lên tiếng quát vắn mấy tên thủ hạ.

" Sao gửi tin lâu như vậy mà tiếp viện vẫn chưa chưa tới, mẹ kiếp bọn này đóp shit hay sao mà lâu vậy, trần pháp còn duy trì được bao lâu nữa...."

Hắn còn chưa nói xong thì

Ầm... rắc....rắc

Trần pháp trong nháy mắt bẻ nát, chỉ còn lại đầy trời quang ảnh. Hắn nhìn bên ngoài một cách thần thò, cái này thì phá rồi, tại sao có thể như vậy cơ chứ.....

Thấy trần pháp đã tan nát mà mấy tên tín đồ vẫn còn điên cuồng chuẩn bị công kích thì Mai lão cho hai tên bên cạnh một cái vào móng, quát to với mấy tên còn lại:

" Đừng tay nhanh, bắt lấy tên thiếu chủ kia cũng rất đáng giá đấy, các ngươi bị ngu à, không thấy núi thần tình trước mắt sao? "

Mấy tên tín đồ qua đi con điên cuồng thì bắt đầu cười âm hiểm nhìn bọn người Thái Bạch, có người nói:

" Cảm ơn nha lão ca, lão ca không nhắc chúng ta lại vứt mất món tiền lớn. có khi còn đổi một bộ thánh khí cấp 1 cũng nên, mọi người tiến lên bắt thẳng mặc áo màu cửu gia lại"

Thấy bọn người Ác Ma Điện không tha người, bên Thái Bạch mấy tên Huyền Thăng cảnh lớn tiếng quát:

" Các ngươi không nghĩ hậu quả sao? đắc tội với Thái Nhất Tông các ngươi không có quả ngon để ăn "

Không để ý tới mấy lời vô ích kia bọn người bên Ác Ma Điện như hồ vào bầy gà, một phát chết 1 tên Thái Nhất Tông người, tiếng kêu thảm vang lên, tay chân cụt văng lung tung, 5 cái hô hấp sau không một ai còn sống ngoại trừ tên Thái Bạch đang ngồi dưới đất ỉa đái lung tung, trong chiến đấu lúc này hắn không may bị gọt mất một bên tai với 1 cánh tay.

Chiến đấu xong xuôi, Mai lão chỉ huy mấy tên gà mới dọn dẹp nơi đây, không thể làm ô nhiễm môi trường được chứ, 20 khắc sau tất cả đã như lúc ban đầu, sạch không tỳ vết, không một giọt máu trên mặt đất. Thấy mọi thứ đã ổn bọn tín đồ nhanh tay tạo lại cổng truyền tống tạm thời.

Một cánh cửa tỏa ra ánh sáng đỏ như máu to lớn hiện ra. Mai Lão nói:

" Các ngươi bước vào trong nhanh lên, sẽ có người tiếp dẫn các ngươi đến quảng trường lớn"

Mọi người rất nhanh thì đi vào hết, bọn Mai lão cũng theo vào, khi người cuối cùng vào thì cánh cửa cũng vỡ tan nát biến mất trong khoảng thiên địa này.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Khảo hạch trong đêm

Khi vào trong nhóm người bọn Thiên Tuyệt được một bộ xương đưa đến quảng trường, ở đây tập chung rất đông người, cả gần 20 vạn người, người lớn thì đứng bên cánh phải và cánh trái chính giữa là đám tiểu hài tử.

Bọn người Thiên Tuyết trông khá lạ loài vì mọi người đều mặc chung kiểu quần áo, áo màu đỏ đậm có thêu ác ma khắp cả bộ áo bào, bên tay phải mọi người có một chữ hủy diệt phát ra quang mang màu tím nhìn rất đẹp.

Chỉ riêng bọn họ là hỗn tạp, người áo bào, người thì mặc hắc y, người thì ăn mặc hồ hang.... nói chung 7 8 món trộn vào nhau, nhìn chẳng giống ai cả, lúc đầu bọn họ có hơi xấu hổ nhưng chú ý tới mọi người chẳng ai quan tâm thì bọn họ cũng thả lỏng ra.

Sau khi mọi người đậu vào đó, thì có một cô gái ở trên đài cao đứng ra nói lớn:

" Lần thứ nhất chiêu sinh của Ác Ma Điện nên mang ý nghĩa đặc biệt, vì lẽ này hôm nay tất cả mọi người thành viên cũ đều tham gia, trong đó 3 vạn thủ hộ giả, 6000 người duy trì trật tự, 52 Thủ hộ tinh anh, 72 thành viên nông cốt, 3 vị đại nhân hủy diệt, ám ảnh, tự nhiên và cuối cùng là điện chủ đại nhân. Thay mặt cho tân sinh năm nay tôi xin cảm ơn sự góp mặt của mọi người, sau đây lễ sát hạch bắt đầu".

Khi câu nói kia của cô gái cúi đầu xong thì...

Tùng đột ánh sáng xanh nhạt hiện lên dưới chân mọi người, xung quanh hàng loạt cây cột được mọc lên. những hình ảnh hư ảo của thần thú, ác quỷ, tiếng nhạc say mê làm tất cả mọi người đều sững sốt, sau một lúc mấy ánh sáng này dịu đi thì mọi người thấy xung quanh có mấy cái đài cao, bên trên đều là thành viên Ác Ma Điện, nổi bật nhất là có 3 chỗ ngồi lơ lửng giữa hư không, có 1 người đeo mặt nạ ở chính giữa, bên cạnh có 3 tiểu cô nương trông vô cùng khả ái.

Cô gái lúc trước lúc này lại xuất hiện nói:

" Sau đây là sự phát biểu của điện chủ, mong mọi người chú ý lắng nghe, xin cảm ơn" Nói xong nàng lại biến mất.

Xuân Đức đứng dậy, hần cũng chán đến chết, mấy cái hoạt động não nhiệt này xưa nay hần đều ghét tham gia, ồn ào chẳng được cái tích sự gì. Nói chung mấy việc không có chất dinh dưỡng hần đều lờ.

Nhưng bắt buộc hần cũng phải làm cho hết bổn phận, hần đứng dậy, bay ra một đoạn gần với mấy con gà mới kia, bật hết mấy cái chức năng ánh sáng lên, bộ đồ thiên đạo, cánh cấp 3, mấy thứ này kết hợp trang bức đúng là thần khí.

Một màn hoa lệ xuất hiện, những ánh sáng lưu chuyển trên bộ đồ, thi thoảng lại lóe sáng, đôi cánh cấp 3 toát ra các ánh sáng tím roi tự do trên bầu trời, thấy chưa đủ hần thả ra một chút uy áp rồi thu lại ngay, nhưng sự cố gây ra thì không thu lại được rồi...

Hần mới vừa thả ra uy áp, một cơn sóng xung kích khủng bố tỏa ra, cát đá bay mù trời, không khí đè nén, các nơi xung quanh đổ nát, bọn người xung quanh kẻ thì thổ huyết, kẻ thì hôn mê, may mà phong hộ thánh khí của Ác Ma Lâu Đài tự động mở ra bảo vệ mọi người nếu không còn không biết ra sao?

Định trình diễn cho hoa lệ tí thì ra sự cố như vậy làm hần có chút xấu hổ, đợi mọi người an ổn lại, hần có chút áy náy lên tiếng

" Cái kia là không may thả ra ngoài chút uy áp, mọi người không có sao cũng tốt rồi, bây giờ ta tuyên bố khảo hạch bắt đầu" Nói xong hần quay về chỗ ngồi, mấy người xung thấy hần trở về thì ngồi cách hần xa xa, sợ không may điện chủ vỗ vai hay làm gì đó không may dùng quá sức thì mình chết cũng quá oan rồi.

Mấy tên gà mới còn đang trong sự sợ hãi, nhìn xung quanh đa số mọi người đã bị hôn mê chỉ còn lác đác không tới ngàn người đang đứng thì có chút không nói gì, chỉ tuyên bố khảo hạch bắt đầu thôi mà làm gì phải căng.....

Nhưng bọn hần khiếp sợ hơn chính là sức mạnh của điện chủ, cái này là cấp bậc gì chỉ một chút uy áp không may thả ra thoáng qua, suýt làm tất cả mọi người ở đây nằm sấp, đó cũng là do có một luồng sức mạnh bảo vệ họ kịp thời không thì còn chưa biết được, vậy nếu điện chủ thả ra ngoài uy áp thật sự không phải người ở đây hài cốt không còn..... càng nghĩ bọn hần càng sợ nhưng nhiều hơn là hưng phấn, Điện chủ mạnh vậy đảm bảo cho mọi người được tốt hơn.

....

.....

...

Người chủ trì khảo sát, nhìn còn không đến ngàn người còn đứng ở dưới quảng trường có chút hết cách, hần bắt đắc dĩ đi lên nói:

" Người còn đứng bị thổ huyết ra một nhóm, bị thổ huyết nằm xuống mà chưa bất tỉnh thì ra một nhóm, người hôn mê thì là một nhóm. Nhóm tiểu hài tử không cần kiểm tra mà nhận được vào cùng nơi để giảng dạy"

" Khảo sát kết thúc, 3 ngày sau mọi người dưỡng thương cho tốt rồi tập trung tại trong Ác Ma Lâu Đài chủ điện theo sự hướng dẫn của khô lâu hộ vệ, mọi người hỗ trợ đem nhóm bị hôn mê đi về đường thương"

Thế là cuộc khảo hạch đầu tiên của Ác Ma Điện kết thúc trong việc mọi người đều bị thương được đưa về nhà.

.....

Khi lên cấp cao hơn có thể mở ra các khả năng khác.

Kiến nghị: Tận lực bồi dưỡng và bảo vệ. tỷ lệ xuất hiện trị liệu hệ 1/ 1.000.000.000

Nhìn thấy cái giới thiệu này thì Xuân Đức mắt sáng lên 2% sức mạnh nhìn như không nhiều nhưng Xuân Đức bây giờ thêm chiến lược cực kì khó, mấy hôm nay hắn vẫn như vậy, chẳng tăng lên tí tẹo nào, bây giờ thêm 2% cũng có nghĩa là hắn cũng tăng lên hơn 300.000 chiến lược. Đúng là cái bánh từ trên trời rơi xuống mà, hắn cảm khái

Nhìn một lúc thì cũng chẳng có gì hay, đôi khi lại có người thức tỉnh Tinh Anh Hộ Vệ, nhìn nhiều rồi cũng chán, thế là hắn vào không gian đi ngủ, chẳng biết tại sao đạo này hắn buồn ngủ thế không biết, ngày ngủ 8 canh giờ mà vẫn muốn ngủ.

.....

.....

....

Khi hắn tỉnh lại cũng là ngày hôm sau, lúc hắn xuất hiện thì mọi thứ cũng đâu vào đấy rồi, hắn cũng làm về quan tâm vờ hỏi tên giám sát lần tuyển sinh này:

"Tốt đẹp chứ, lần này có người nào nổi bật không?"

Tên tin đồ kia nói:

"Cảm ơn điện chủ quan tâm, lần này mọi thứ đều hoàn hảo, có 31 người cực kì nổi bật, đều thức tỉnh Tinh Anh Cấp 2 và Cấp 1, còn có một cô gái tên Thiên Tuyệt có khả năng trị liệu cực mạnh, không biết điện chủ hỏi có điều gì dặn dò?"

Xuân Đức trầm ngâm một chút nói:

"Đưa 31 người kia đến Ác Ma Tháp, tiện thể gọi luôn mấy trăm tên Tinh Anh Hộ Vệ kia nữa, ta có việc muốn nói với bọn họ"

"Rõ, Điện chủ thuộc hạ ra ngoài đi làm việc" nói xong tên kia cúi người rồi ra ngoài luôn.

Xuân Đức gọi 3 tiểu nha đầu đi cùng mình đến Ác Ma Tháp.

Ác Ma Tháp là nơi ở của hắn, tháp này 100 tầng, hắn ở tầng cao nhất, mỗi tầng Ác Ma Tháp có điều thú vị riêng.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Làm Gì Được Ta nào?

Sau một chén trà, trên tầng 100 Ác Ma Tháp...

Gần 400 người đều là tinh anh cấp hộ vệ được đưa lên trên này thông qua ma pháp cánh cổng do một tên ma pháp tinh linh chế tạo mấy ngày trước, mọi người cũng rất ngạc nhiên dù sao trên đại lục tu chân vẫn là chiến chủ đạo, các phương thức tu luyện khác thì chiếm một phần trong đó thôi, nên có những nơi ma pháp gần như là vật hiếm có xuất hiện qua.

Nhóm người đi vào thì thấy trong căn phòng trống không ngoại trừ 4 cái giường ngủ kề cạnh nhau thì chỉ còn mỗi một chiếc bàn ăn. Bây giờ xung quanh cái bàn ăn ấy có 4 người đứng đầu Ác Ma Điện đang dùng bữa, nhìn thấy vậy mọi người có chút lúng túng không biết phải làm sao cho ổn.

Thấy mấy người này đến sớm như vậy thì Xuân Đức có chút ngoài ý muốn, dù sao hắn lười thành tính nên cũng nghĩ ai cũng lười như hắn, buông đũa hắn quay qua nói với nhóm người mới đến:

"Các người có thể ra bên ngoài chờ, cũng có thể tìm chỗ nào đó ngồi, đợi bọn ta ăn xong rồi nói chuyện" Nói xong hắn cũng không để ý tới mọi người nữa mà quay lại việc ăn, nói chung ăn là đam mê từ lúc kiếp trước của hắn, bây giờ vẫn vậy.

Bọn tinh anh cũng không dám ra ngoài, tùy tiện ngồi xuống trong căn phòng, căn phòng này rất lớn, ngàn người chạy lung tung còn được nên cũng không gây khó chịu gì, tiện thể quan sát mấy người tới cao.

...

.....

...

Xuân Đức vừa ăn vừa nói:

"Tiểu Lan muối bảo đã tìm được dị độ không gian có thật không? muối vào thử chưa?"

Tiểu Lan cũng đang gặm một cái bánh lớn, nghe vậy thì cũng không ngẩng đầu ăn tiếp, tiện thể trả lời:

"Vâng ca ca, nguội có một kỹ năng gọi là dò tìm, vì chuẩn bị cho ca ca nên muối đã tìm được thời gian khá lâu, khoảng 10 ngày trước thì bắt đầu tìm. Ngày hôm qua muối mới tìm được một cái, bên trong không gian lớn bao nhiêu thì muối không biết nhưng nó rất lớn, so với vong linh không gian còn lớn vô số lần, nhưng còn một điều khác là muối cảm nhận có sự nguy hiểm trong đó."

Ba người khác đều Ồ lên, Vũ Y nói:

"Ngay cả Lan Lan cũng thấy nguy hiểm vậy bên trong vậy ít nhất mỗi nguy hiểm kia sức mạnh cũng ngang với Liệt Hải trung kì rồi. Ca ca, cái này có thích hợp để cho mấy người mới đi vào hay chỉ chúng ta vào thôi".

Rắn mập đang ngậm cục thịt to đùng, ú a ú ó nói:

"Ba người các người đi thôi, ta ở nhà bảo vệ, trong đó nguy hiểm lắm, ta còn muốn sống để tiếp tục ăn".

Xuân Đức nghe rắn mập nói thế thì cho con rắn này ngay một phát vào ót khinh bỉ nói:

"Rắn mập nguoi ăn vừa thôi, không sau này béo không đi được mà lần đấy, mà còn nữa nguoi cái tính đã tham ăn còn nhát như cáy sao mà không sửa được thể...."

Hắn còn chưa nói xong thì rắn mập đã như con mèo dẫm đuôi, lập tức xù lông, lớn tiếng phản bác nói:

"Ta mới không phải rắn mập, cả nhà nguoi mới là mập, mập từ to cho đến nhỏ, mập từ thẳng bố đến thẳng con, còn nữa nguoi nói ta nhát gan sao, hừ. hừ. bốn cô nương còn nhỏ nhất gan thì đã làm sao, ai nói gì được ta, ta mới 5 tuổi vẫn còn tiểu thí hài"

Ấy....Xuân Đức thấy rắn mập ăn nói hùng hồn như vậy thì đúng là không phản bác được gì, nhưng rất nhanh thì hắn có cách khác, dùng hai tay lôi cái má rắn mập nói:

"Nguoi không mập mà dư ra 2 cục thịt thế này à, ta nói nguoi đi theo thì đi theo, chít chít méo mó gì, có tin hay không ta cũng làm thịt nguoi"

Rắn mập nước mắt long lanh Ô Ô kêu to:

"Nguoi đây là đang bắt nạt tiểu hài tử, Ô Ô sao nguoi có thể vô lý như vậy cơ chứ.. Ô Ô."

Xuân Đức tỉnh bơ nói:

"Ta làm điện chủ, ta còn nuôi nguoi nữa cơ mà, bắt nạt nguoi thì sao? ai dám nói gì ta cơ chứ"

Vũ Y: ".....".

Tiểu Lan: "....."

Tiểu Thất: "....."

Mấy người tinh anh thành viên thì có chút không theo kịp tình tiết, cái này là cái gì à, khí tiết cường giả đâu, động tác mạnh mẽ, hiên ngang ở đâu, sao nhìn cứ như mấy tên côn đồ đe dọa nhau vậy.

Trong đám người, Thiên Tuyết thấy cảnh như vậy thì nàng có chút nhớ về chuyện xưa, ngày trước nàng và đệ đệ cũng hay như vậy, nhưng bây giờ chỉ còn lại mình nàng, thấy 4 người trước mắt làm nàng có chút ước ao, nếu là một thành viên trong đó thì có thể rất hạnh phúc.

Sau khi ăn cơm vui vẻ xong thì Xuân Đức và ba tiểu thí hài còn lấy đồ tráng miệng ra ăn, tiện thể lấy ít nước ngọt ra uống.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nhân mã hai tông đến

Thấy mọi người câu nệ ngồi ở một xó phòng thì Xuân Đức có chút không nói gì cho phải, ta cũng không ăn thịt các người mà, hấn lên tiếng đạo với mọi người:

"Hey.. Hey... Các người làm gì mà lăm la lăm lét thế, tính ăn trộm gì trong phòng của ta hả"

Mọi người nghe vậy ngẩn người ra, lắc đầu như cái trống đồng thời đạo:

"Không có, tuyệt đối không có, chúng ta đang đợi điện chủ giao nhiệm vụ"

Xuân Đức thấy bọn này chẳng có tí thần kinh hài hước nào thì chán thấy bà luôn, hấn có chút vô vị đạo:

"Làm gì mà sợ ta như vậy cơ chứ, ta cũng không ăn thịt uống máu các người à, lại đây lấy chai nước ngọt uống,rồi vừa uống vừa nói chuyện, tự nhiên đi, đều người của Ác Ma Điện cả mà". Nói xong hấn lấy mấy trăm cái ghế ngồi xếp thành vài vòng tròn lồng vào nhau, rồi ngoắc ngoắc mọi người tới.

Mọi người thấy vậy cũng đành nhắm mắt đưa chân mà bước đi qua chỗ ngồi, rất nhanh thì mọi người ngồi vào vị trí, nhưng không ai lên tiếng, bầu không khí có vẻ áp lực à, thấy vậy Xuân Đức thấy mình thất bại thảm hại trong việc liên kết mọi người lại với nhau, có vẻ hấn không có năng khiếu trong việc này rồi. Buồn buồn hấn nói:

"Đừng vác cái mặt y như thiếu nữ bị tình lang bỏ rơi thế kia chứ, chán đến chết, nào bắt đầu giới thiệu bản thân, bắt đầu từ nhỏ cho tới lớn "

Thấy điện chủ có vẻ không vui mọi người lại càng căng thẳng hơn, ai nấy đều thi thoảng lau mồ hôi, trong đám người chỉ có mấy đứa nhóc là khá hơn chút, có vẻ như con người ta càng có tuổi thì càng biết sợ, trong khi mọi người đang xem ai là người giới thiệu đầu tiên thì một tiểu nam hài khoảng 4 tuổi ngây thơ lên tiếng:

"Đại ca ca, đệ tên Nhạc, phụ thân và mẫu thân của tiểu Nhạc ở đâu thì cũng không biết, từ khi nhận biết những thứ xung quanh thì đã không có phụ thân và mẫu thân bên cạnh chỉ có Hàn tỷ và bọn người A tứ, tiểu Nhạc được Hàn tỷ nuôi từ nhỏ, đi theo nhóm Hàn tỷ đi ăn xin sống qua ngày.... bây giờ có ăn ngon, nơi ở có rất nhiều người yêu thương tiểu Nhạc, tiểu Nhạc rất thích, không lo quái thú ăn thịt, không bị mọi người ghét bỏ đánh đập, không còn sợ đói và lạnh nữa, tiểu Nhạc muốn được ở mãi mãi nơi đây không phải trở về nơi trước kia nữa" Nói xong cậu bé có vẻ ước ao nhìn Xuân Đức

Xuân Đức nhìn tiểu nam hài thấy cũng thương tâm, đúng là trên đời chỗ nào cũng có sự bất hạnh cả, không làm nên tội tình gì cũng đã bị bất hạnh bao vây từ nhỏ, cái gì cũng thiếu thì sau này lớn lên làm sao có thể làm người tốt được cơ chứ, cả ngày lo cái này, cái nọ, ăn không no, ngủ không yên, mặc không ấm thì lấy cái gì cho sau này tốt hơn, vì miếng cơm giết người, cướp bóc chuyện bình thường mà thôi

Nếu như là một bé gái thì sao? hấn tự hỏi, vậy thì lớn lên đi làm kỹ nữ để kiếm cơm cũng bình thường, hấn cũng không có sự chê bai nào ở đây, người ta cũng vì miếng cơm mà thôi, bằng sức bản thân mình cũng không lừa lọc ai cả, nếu có lừa thì cũng đã sao, sống trên đời chính là để lừa nhau mà,dòng đời xô đẩy mà thôi, bản tính chúng ta là người tốt.

Nheo neho cái mà tiểu nam hài hấn ôm lên nói:

"Không cần lo lắng, theo đại ca không lo ăn lo mặc, cơm ngày ba bữa, cá thịt cả ngày, áo mặc quanh năm,cũng không cần sợ ai ăn hiếp hay bắt nạt, ai dám bắt nạt đệ thì nói cho đại ca, để đại ca ra tay để tên kia tè ra quần luôn"

Tiểu nam hài cười khanh khách vui vẻ, còn ôm cổ hấn nói:

"Cảm ơn đại ca"

Mọi người cũng bị bầu không khí 2 người ảnh hưởng, vui vẻ hơn, lần lượt mọi người tự giới thiệu bản thân. Có người thì vẫn còn gia đình, có người thì không, có người bị cừu nhân đuổi giết, có người chỉ vì kiếm nơi nương tựa mà thôi... nói chung là mỗi người mỗi hoàn cảnh không ai giống ai cả

Khi mọi người tự giới thiệu xong thì Xuân Đức lại nói:

"Mọi người cũng đã biết nhau rồi, ta cũng không lòng vòng gì mất công nữa, bây giờ các người theo 3 tiểu nha đầu này tu luyện, có gì không biết thì hỏi các nàng, còn muốn theo ai thì tùy vào các người. Sau này mọi người ở đây sẽ là chiến lực nòng cốt, là lưỡi dao của Ác Ma Điện khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải sợ hãi. "

Hấn lại nhìn về phía Thiên Tuyết nói thêm:

"Tiểu Tuyết thì khác,do thức tính loại sức mạnh đặc biệt nên sau này sẽ theo ta học tập, hệ trị liệu của Tuyết nhi ở đây tạm thời chưa có ai giảng dạy nên cái này sẽ đích thân ta chỉ đạo, quan trọng là cố gắng bản thân còn ta thì rất bận"

Thiên Tuyết thì rất vui mừng vì đó là mong muốn trước khi gia nhập Điện, nàng hàng ngày cầu khẩn thì bây giờ đã thành sự thật, chắc là do phụ thân, mẫu thân và đệ đệ mọi người của Trầm gia ở trên cao phù hộ cho nàng.....Cũng không bày tỏ quá nhiều cảm xúc của mình nàng để tay phải lên ngực đạo "Thiên tuyết rõ ràng"

Mấy người khác cũng không ghen tỵ, ước ao gì, chắc do ảnh hưởng của huyết mạch Ác Ma Hộ Vệ nên mọi người cũng không thấy gì.

Còn 3 tiểu nha đầu thì nhìn ca ca của mình với ánh mắt ngơ ngác là đồ dối trá, người khác không biết chứ các nàng thì biết thừa ra đấy, điện chủ cao cao của chúng ta, suốt ngày không nằm ngủ chính là ăn uống, đôi khi thì đi bơi cho thay đổi không khí, chứ có làm việc gì đâu mà bận rộn cơ chứ.

Tại lúc Xuân Đức đang tính chém gió tiếp thì một màn ảnh ánh sáng hiện lên, một cô gái trông khá giống búp bê xuất hiện thưa:

"Điện chủ, có môn chủ của Địa Ngục tông và Thái Nhất Tông muốn ngài ra ngoài gặp mặt, bọn họ đem theo rất nhiều tu sĩ có cao giai tu vi, đang ở ngoài Thánh Thành la lối, muốn gặp người cho một câu trả lời thỏa đáng, mong điện chủ đưa ra quyết định"

Xuân Đức cũng ngạc nhiên đạo:

"Mấy thằng đàn đó tìm ta làm cái gì, lại còn muốn ta ra ngoài gặp mặt?"

Cô gái nghe vậy có chút ngượng ngùng đáp:

"Điện chủ cái này hình như là, ngài chiếm đất của địa ngục môn, 4 ngày trước còn bắt thiếu tông chủ của Thái Nhất Tông bây giờ bọn họ đến đòi lại công đạo"

Xuân Đức ngạc nhiên thoáng một chút, hần có chút ngượng đạo:

"Áy ta quên, đạo này bận rộn quá mà, Tiểu Diệp ngơ ngác thông báo cho mọi người không cần lo lắng, ta có chủ ý riêng của mình"

"Vâng Điện Chủ"--- Tiểu Diệp thưa rồi biến mất.

Trong phòng bầu không khí lại đang khàn trương, mọi người cho đây là việc vô cùng trọng đại, lúc mọi người đang hồi hộp muốn chết thì Vũ Y nói một câu khiến mọi người tí nữa đau tim mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đồ Sát hàng loạt

"Ca ca chúng ta bây giờ ra ngoài bắt hết đám quỷ rồi kia hay xin tí huyết xem vị đạo thể nào?" --- Vũ Y nói đầy vẻ hướng tới.

Xuân Đức xoa đầu nhỏ của Vũ Y nói:

"Còn bé đừng có mà mở miệng ra là đánh đánh giết giết sẽ không tốt, việc này hãy để cho ca ca làm, không cần bọn muội, cái này là nghề của ca ca rồi, tiện thể thử luôn một môn bí thuật mà ca ca mới học, hử hử hử hử, cái này rất vui đấy" Hần phát ra tiếng cười đầy âm hiểm.

Vũ Y le lưỡi không nói gì, lại ôm cốc nước ngọt uống tiếp.

Mọi người còn tưởng điện chủ là người hòa ái không thích giết chóc cơ đấy, nghe đến đoạn sau thì hình tượng ban đầu thiên sứ thánh thiện tan thành từng mảnh thay vào đó là một con Ác Quỷ xuất hiện, nhìn cái điệu bộ này muốn có bao nhiêu khát máu thì có bấy nhiêu khát máu, từng đoàn xanh lam ánh sáng từ mắt bắn ra càng tăng thêm vẻ điên cuồng.

"Đi thôi mọi người cùng ra xem coi mấy tên đàn này mang tới kinh hi gì cho chúng ta, nói không chừng tiệc tối lại sớm bắt đầu". Nói xong hần bước qua cánh cửa ma pháp xuất hiện bên ngoài Thánh Thành, mọi người cũng bước theo sau.

.....

.....

.....

Ở bên ngoài thành từng cỗ uy áp khiến cho mặt đất xung quanh đè nén xuống một phần, 2 đội ngũ hơn 2 vạn tu sĩ đang đứng giữa trời còn có mấy chục con Quỷ Long, từ uy áp cho thấy kém nhất ở đây cũng là luyện hư đỉnh phong, cho thấy 2 cái tông môn này khủng bố bậc nào bình thường đảo ra một tên Huyền Thăng cảnh cũng là mò kim đáy bể, bây giờ thì xuất hiện một lúc hơn vạn, truyền thừa từ viễn cổ không phải chuyện đùa đâu.

Khi cánh cổng ma pháp xuất hiện, sự chú ý mọi người bên ngoài Thánh Thành đều tập chung trên cánh cổng kia, Một người mặc thân màu kim xuất hiện tiếp theo đó, là mấy trăm người nối đuôi nhau ra ngoài.

Xa xa bọn người Mã Văn Tài cũng đang quan sát, hần nói với đại ca:

"Đại ca nghĩ bọn họ có đánh nhau không?".

"Đại chút nữa là biết thôi, cần gì phải đoán cho mất thời gian, muốn đoán thì đoán xem nếu như có xung đột thì trận chiến này có bên nào thắng"

"Theo đại ca nghĩ thì thế nào?"

"Theo tình hình hiện tại thì không thể nói được gì, ai cũng không biết hai bên có át chủ bài gì"

"Mà này đại ca, ta làm sao nhìn thấy người quen ấy"

"Người quen của ngươi? Là ai?"

"Ta cũng không dám chắc nữa, xa quá ta không nhìn rõ được" -- Văn Tài lắc đầu nói.

....

.....

....

Xuân Đức ra ngoài thì thấy cảnh tượng này cũng hơi sững sốt một chút, lần đầu tiên hắn phải nhận thức mấy tông môn này cũng không yếu gà như hắn nghĩ, nhìn đội ngũ 2 vạn người đa số là Huyền Thăng trung giai này thì không khỏi phải có chút đổi mới.

Hắn thì bay lên đối diện với 2 tông môn nhân, còn bọn người tiểu Y thì đứng xa xa mà xem, hắn lo cho bọn tiểu Y lỡ may tí nữa có đánh nhau không may các nàng bị thương vô cớ thì không hay việc này mình hắn là đủ rồi

Nhìn thấy có người dám tiến lên đối diện với mình thì 1 người mặc áo bào lam nhàn nhạt nói:

"Ngươi là kẻ đầu tiên khi nhìn thấy chúng ta mà không quỳ, rất có can đảm?"

Xuân Đức cũng không đáp lại mà đánh giá một chút tất cả trước mắt. Thấy tên đeo mặt nạ kia không coi ai ra gì, ngang nhiên đánh giá, soi mói tất cả mọi người, hai người chỉ huy đội ngũ ở đây sắc mặt khó coi, một tên thuộc hạ phía sau thấy Tông chủ nhà mình sắc mặt khó xem thì hắn đã nhảy ra quát:

"Làm càn, ngươi biết ngươi..."

Bụp

Như một quả bóng bay nổ tan, tên kia còn chưa nói xong thì đã nổ banh xác. Xuân Đức thấy phi lời là điều không cần thiết nên hắn ra tay luôn, không đợi mọi người phản ứng kịp thì đã thấy lấy Xuân Đức làm trung tâm một màu đen lan tỏa, căn nuốt lấy tất cả mọi thứ xung quanh, khi mọi người bị cái thứ màu đen kia bao trùm thì bỗng thấy đầy trời u ám, ma quỷ riết gào, cuồng phong loạn vũ, đất đá nứt ra....

Khi mọi người định thần lại thì đã thấy xung quanh là một nơi bị nguyên rửa, trên mặt đất có vô số xác chết, không có bất cứ thứ gì bị phân hủy hay thối rữa, không một cái xác nào có thể trở về với cát bụi dù nó được đặt trên mặt đất, xung quanh có từng con chim ăn xác thối rĩa từng tí thịt một trên những cái xác.

Xa xa về phía nam, có một gã mập mạp béo tốt vẫn làm việc không mệt mỏi – cắt xẻ, mổ bụng, chất đống các chi cũng như nội tạng của những kẻ xấu số đã ngã xuống. Vút! Xoẹt! Thịt bị tách rời khỏi xương cốt, gân và dây chằng bị xẻ ra như giấy ướt. Càng ngày hắn càng hứng thú với hứng thú với việc xẻ thịt cũng như tận hưởng khoái lạc từ đó. Đầu tiên là cắn một miếng thịt ở đây, uống một ngụm máu ở kia... rất nhanh chóng hắn bắt đầu thích thú với việc cắn sâu hàm răng của mình vào những bộ phận cứng rắn khó nhằn nhất, tựa như một con chó gặm nhấm miếng giẻ rách.

Khi nhìn về đám tu sĩ tên mập kia cười lên sặc sụa, khi hắn cất tiếng cười từng miếng thịt bị thối, những con giòi bọ từ trong miệng hắn bay ra ngoài, hắn tung một cái móc sắt về những tên tu sĩ kia

, dù cho mọi người đã cố gắng né tránh nhưng vẫn bị sợi móc sắt kéo về phía tên bệnh hoạn đang cười đầy khát máu

Những kẻ không may bị kéo lại gần bị những con giòi bọ từ trong miệng tên mập kia chui vào cơ thể thông qua những vết cắn mà tên mập để lại trên cổ bọn họ, không có những tiếng rú thảm thiết, chỉ có từng bộ thi thể bị ăn một vài bộ phận rồi lại nằm bị vứt sang bên cạnh như những thứ rác rưởi.

Lần lượt, lần lượt từng người một bị cái móc sắt to lớn dính đầy máu kéo lại gần tên đồ tể, bị ăn từng bộ phận, bị những con giòi chui vào cơ thể gặm nhấm từng chút một.

...

....

...

Bên ngoài ngoại giới thời gian chỉ qua đi trong nháy mắt. Ba hơi thở qua đi khắp nơi chỉ là cảnh hoang tàn, đầy trời sương máu, mảnh vụn thịt, tứ chi bay lá

tả. Có vài người tu vi cao thì đang quần quai trên đất, từng bộ phận trên cơ thể biến mất một cách kì dị cứ như một loại quái vật vô hình nào đó đang ăn chúng dần dần...

Đứng trong thánh khí cao giai bảo hộ 3 tiểu nha đầu Vu Y cũng ngốc, ca ca của các nàng bình thường hi hi ha ha, không ngờ đến lúc tàn nhẫn cũng không kém Thần chết là mấy.

Còn bọn người Thiên Tuyệt thì chỉ nhìn chân chó, không ngờ điện chủ lại kinh khủng đến vậy, chỉ cần nhìn và cười một cái gần 2 vạn Huyền Thăng cảnh không còn xương, sau này phải kiến nghị điện chủ cách xa mọi người chút, không nên cười hay làm điều gì đó bất thường, không may điện chủ không chế không tốt thì Ác Ma Điện sau này phải đổi tên thành "Trách Nhiệm Hữu Hạn Một Thành Viên Ác Ma Điện" cũng nên.

Nhìn vào chỗ không gian vụn vẹo, Xuân Đức cười lạnh, chạy à các con, còn non lắm. Hắn cũng rất ngạc nhiên khi có người thoát khỏi Ác Mộng Từ Vong của hắn, nhắm mắt lại 2 con ong màu bích lục đã được tạo ra, bay thẳng tới chỗ không gian vụn vẹo kia rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73-2: Hấp huyết trọng tổ

...

Cách xa Ác Ma Điện mấy trăm vạn dặm hai thân ảnh bước ra khỏi đường hầm không gian, hai người này là tông chủ Thái Nhất Tông, Thái Tinh. Địa Ngục Tông Chủ Thiên Ma, do có bí bảo hộ thân nên khi bị đánh vào Ác Mộng Từ Vong không lâu thì hai người đã thoát ra được, nhưng thoát ra được bọn họ cũng phải đánh đổi bằng cái giá to lớn, gần như hai người đã thiêu đốt hết sinh mệnh của mình thì mới thoát ra được.

Hai người mới thoát ra không lâu thì Địa Ngục Tông Chủ Thiên Ma cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt hét to:

"Chạy nhanh có thứ gì đang theo phía sau trong cổng không gian" nói xong hắn na di ra xa.

Thái Tinh cũng không phản ứng chậm, một tay bất pháp quyết đóng lại cổng không gian xong cùng na di theo Thiên Ma. khi hai người đang na di thì một tiếng nổ kinh thiên vang lên, một áp lực khổng lồ đè nén khiến hai người xương cốt vỡ nát, pháp bảo phòng hộ trên người như những cục bột tan nát tiêu tan trong không gian.

Khu vực vạn dặm bốc hơi không còn một sinh vật sống, 2 người cách xa vụ nổ mà thần kinh căng như dây đàn, trái tim không biết đã qua bao nhiêu vạn năm chưa một lần đập nhanh như vậy, tu luyện đến Liệt Hải Cảnh sóng gió gì bọn hắn không gặp phải, lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được cái chết gần như vậy.

Hai người không hình tượng gì ngồi trên mặt đất thờ hồng hộc, hai người nhìn vào trong mắt đối phương thấy được sự nồng đậm sợ hãi và kiêng kỵ, ngồi nghỉ ngơi một lúc hai người đứng lên mặc bộ quần áo mới, lấy ra phi thuyền hai người bay thẳng về tông môn, việc này rất nghiêm trọng phải báo cáo với lão tổ.

(xương nát rồi mà vẫn còn ngồi được trâu vãi chày).

.....

.....

....

Ở ngoài Thánh Thành bây giờ chỉ còn bọn người Xuân Đức, xung quanh toàn là máu tươi và thịt vụn, tứ chi, nội tạng đỏ cả mặt đất.

Xuân Đức dùng tâm thuật câu thông với hệ thống:

"Người sống lại chưa hay đã qua đời rồi, nhanh nhanh giúp ta chút việc coi "

Một lúc sau thì có một âm thanh mang vài phần nhảm chán lên tiếng:

"Làm gì mà phải liên hệ khẩn cấp với ta thế, có gì phát sinh sao?"

Thấy cái hệ thống chánh chó này mãi mới lên tiếng, không biết là đang nghỉ ngơi hay quay tay nữa, Xuân Đức cho chút bực mình, đồng bọn méo gì cứ tới lúc cần là đi đâu mất, hắn nói:

"Thì người chẳng phải giúp ta hấp thu sinh mệnh sao? ta mới vừa giết gần 2 vạn người rồi này, tội lỗi chất chồng mà chẳng thu được cái gì!!! Sao số ta khổ thế này, chủ là đồng bọn tin cậy của anh thì phải giúp anh thu lại chút lợi tức chứ, phải không?"

Hệ thống khinh bỉ vô cùng nói:

"Đã đi chơi kỹ nữ còn muốn người ta chưa phá thân, người giết người còn muốn chỗ tốt, người hỏi trên đời này làm ẽo gì có chuyện như vậy cơ chứ. Thôi ta cũng thương tình người còn yếu giúp người chút việc không sau này đi đến đâu cũng bị người bắt nạt. Mà mấy cái việc giết người hàng loạt này làm vừa phải thôi nếu không số mệnh càng ngày càng không tốt"

Xuân Đức ngạc nhiên nói:

"Số mệnh cái quần què gì, số đen từ nhỏ, ba, mẹ không thương, ông bà ghé bỏ lấy gì mà tốt đẹp, có đen thêm chút cũng chẳng sao đâu. Thôi giúp ta hấp thu mấy cái máu huyết kia đi không lại ngấm hết xuống đất".

"Ồ, không nghe lời sau ráng chịu à, được rồi bây giờ người làm theo ta dạy"-- Hệ thống đạo.

Ở Xuân Đức và hệ thống chém gió thì bọn người phương xa cũng đang mon men lại gần đây xem xét tình huống thế nào.

Thiên Tuyết ở bên cạnh nhìn sự phụ của mình đứng ngốc ở đó, có chút kì quái hỏi Vũ Y:

"Sự phụ bị sao vậy? sao tự dưng đứng như tượng vậy?"

Vũ Y lắc đầu, nhún vai đạo:

"Chịu thôi, ta cũng không phải ca ca mà"

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc điện chủ bị sao thì thấy, khắp nơi xung quanh phạm vi 50 km những thứ huyết dịch đã ngấm vào đất từ lâu bây giờ đang từ đất chui ra, nhìn cứ như mưa vậy, có điều là mưa từ dưới đất bay lên trời.

Dần dần những giọt huyết thủy kia tụ tập lại thành dòng, khắp nơi cuộn cuộn chảy về phía trên khu vực điện chủ của bọn họ đang đứng nhắm mắt.

....

Còn Xuân Đức lúc này thì đang tranh cãi với hệ thống về việc học tập.

"Cái môn thuật pháp này khó học quá, ta ngại học quá đi người có bí pháp gì một phát xong luôn không, chứ thế này mệt quá, nghĩ đến sau này mà cả ngày đi học thuật pháp cái mẹ gì đó là ta cũng thấy mệt...."

Hệ thống buồn bực nói,

"ai tu luyện mà không cần học tập từng ít một, tích lũy theo tháng ngày mới được chứ, người không thích học vậy chứ sau này người tính làm sao?".

Xuân Đức ước ao nói:

"Thật ra ước mơ của ta cũng đơn giản thôi, cũng chả cần sống nhiều lắm gì, vài chục năm cũng được, trời nắng thì ở nhà, trời mưa không phải đi làm, trồng rau, nuôi vài con vật nhỏ sống qua ngày thôi, điều quan nhất là không phải lo tiền bạc.... Người thấy có cách gì giúp ta không?".

Bạn đang đọc truyện *Cán Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: ĐI THĂM THÁI NHẤT TÔNG

Nghe Xuân Đức nói thế, hệ thống có chút ngờ ngàng rồi đạo:

"Bước trên con đường này rồi thì khó quay đầu lại lắm, ở trong cái thế giới này người ta giết người đơn giản chỉ vì thích làm vậy mà thôi, nếu như chúng ta thực lực kém thì cả ngày sẽ bị áp bách, đui giết, hai chúng ta nếu chôn đi thì cũng có thể nhưng chẳng qua là một thời gian thôi, rồi những kẻ thù của ta cũng rất nhanh sẽ tìm đến, nếu như không may rơi vào trong tay bọn hán mán sống thì cũng cả đời bị giam cầm và hành hạ. Ở cái thế giới này, tình vực này, hay cả cái hằng vực này cũng vậy, khôn sống bổng chết, không có sức mạnh bảo vệ bản thân thì chỉ có con đường bị người ta làm thành đồ ăn mà thôi".

"Nói thật ước mơ của người không phải là không thể, nhưng điều kiện đầu tiên là phải có sức mạnh duy trì cái ước mơ đó, nói cho cùng số mạng hai chúng ta là một rồi, người hay ta bây giờ cũng chỉ có thể vừa ẩn nấp, vừa tăng lực lượng lên, đợi ta lên cấp 3 thì có thể an toàn hơn rất nhiều, đến lúc đó hành động có thể tùy tiện".

Xuân Đức có chút chán nản nói:

" Lại đi giết người, cướp đoạt tài nguyên, lại mạnh hơn rồi lại đắc tội với người, bị người truy sát, lại chôn tránh. người cảm thấy có mệt không? người sống hàng triệu năm chẳng lẽ chưa thấy đủ, ta sống 2 kiếp mới có 25 tuổi đây, mà còn thấy dài nữa là. Theo ta thấy thích làm gì thì làm, sống ngày nào cho ra ngày đó".

" Như ta nếu không có người ta sẽ thực hiện ước mơ của mình, nhưng bây giờ ta có người, cũng coi như có một người thân trên cái thế giới này rồi, đôi khi người ta cố gắng vì người bên cạnh mà thôi. Vì an toàn của người ta sẽ nghe người. Người có lẽ thấy lời nói của ta rất mâu thuẫn, một đường là khuyên người sống phóng khoáng thích làm gì thì làm, nhưng lại nghe lời người nói phải sống thu liễm cho tới khi mạnh hơn,... Cái này người cũng đừng tìm cách lý giải làm gì cho mệt, con người là sinh vật kì lạ vậy đây".

Hệ thống yên lặng một chút rồi lên tiếng đạo:

" Người nói cũng rất có lý, bây giờ cố gắng qua thời gian khó khăn này, không bao lâu nữa chúng ta lại có một con đường khác sáng hơn để đi, trong thời gian này nếu người giúp ta lên được cấp 5 thì chúng ta coi như gặp phải vài nền văn minh cấp 6 vậy công cũng an toàn thoát khỏi, được rồi sau này thì sau này tính tiếp, chuyện bây giờ cần giải quyết này".

" Chuyện gì?"

" Cái thể chất của người tăng cường thêm được 1% quá ít rồi, người đã không sợ khí vận màu đen thì ta khuyên người nên tìm nơi nào đó đi đồ sát, sinh vật càng mạnh mẽ thì càng tốt, càng lên cao càng khó, 100% mở ra thiên phú đặc biệt, thôi ta vào không gian vong linh chăm sóc hắc ám ma thụ đây, có việc gì quan trọng nói ta một tiếng"

" Ukm, được rồi, đi đi".

Xuân Đức mở mắt ra thì thấy xung quanh xếp tầng tầng xương trắng vụn nát, nhìn là biết mấy cái này là do vừa rồi hấp linh chuyển hóa tạo thành, thu lại sau này có con khô lâu nào bị hư hại thì tu bổ.

Hắn đứng dậy nhìn mọi người rồi nói:

" Vào trong đi thôi, chuẩn bị một chút chúng ta đi Thái Nhất Tông, tiện thể đem luôn tên Thái gì hôm trước mới vừa bị bắt đó, qua Thái Nhất Tông xin vài tòa tiểu thế giới, còn Tiểu Tuyết việc thù hận của người với Thái Nhất Tông thì tốt nhất sau này mạnh rồi báo thù, như vậy lòng mới thanh thản được, còn người muốn hành hạ tên Thái gì đó muốn sao cũng được, miễn dễ một hơi là tốt"

Nói xong hắn mở cửa truyền tống vào trong, mọi người thì mỗi người mang một tâm tư riêng theo sau mà vào.

Thiên Tuyết đang suy nghĩ về chuyện hận thù, mối thù này không phải cứ giết chết một vài người là có thể xóa bỏ được, đúng theo lời sư phụ nói, mượn tay người không bằng chính mình, ngày trước là do nàng vô vọng nên mới nương nhờ vào Ác Ma Điện nhưng bây giờ thì khác, nàng có tiềm lực, có Ác MA Điện làm chỗ dựa, có điện chủ làm sư phụ, chuyện báo thù chỉ là vấn đề thời gian..

.....

.....

.....

Bên ngoài Thánh Thành.

Trận đại chiến qua đi, vô số người tụ tập lại đây, nhưng khi lại gần thì chẳng phát hiện được gì cả, không có vết tích đánh nhau, nếu không phải lúc trước bọn họ nhìn thấy 2 phe nhân mã thì bọn họ còn cho rằng mình nhớ lầm.

" Tại sao không có gì cả vậy?" -- một tên dong binh lên tiếng

Mấy người xung quanh cũng không đáp, một người đại hán nhìn có vẻ rất thật thà đạo:

" Chúng ta đứng quá xa, không thấy được gì, người đi hỏi mấy người có tu vi cao xem "

..

...

..

Trong Ác Ma Lâu Đài các tín đồ đã biết chuyện, còn xem qua trực tiếp qua ma pháp tấm kính, mọi người rất thần phục điện chủ mạnh mẽ, nhưng một lúc sau mọi người thấy đó là điều tất nhiên nên cũng không xúc động nữa, điện chủ của họ là tối cao, là sáng tạo ra sinh linh vạn vật, chỉ là mấy tên nhãi nhép thì sao làm khó được điện chủ.

Tiểu hải tử trong Ác Ma Lâu đài bị quán thủ tư tưởng từ nhỏ nên lòng tôn sùng của bọn họ với Điện chủ cũng không kém, ước mơ sau này cũng như điện chủ....

Tên tầng 100 Ác Ma tháp.

Xuân Đức thông báo cho tiểu điệp:

" Lần này ta ra ngoài đi Thái Nhất Tông với Địa Ngục Tông một chuyến, chọn ra thêm ngàn người tham gia đi cùng ta, vừa du lịch cũng là rèn luyện luôn, Những ngày ta ra ngoài các ngươi cứ làm việc bình thường, có việc cấp bách thì truyền tin cho ta."

Tiểu Diệp nghe xong thì gật đầu rồi thông qua thiết bị ma pháp truyền tin cho mọi người, thông báo luôn mấy hoạt động mà điện chủ cần dặn.

(T/G: Xin lỗi mọi người nhé có thể chương gần đây mình viết hơi tiêu cực, có thể là do tâm tình không tốt, còn tâm tính không tốt chắc là ăn phải đồ ăn có nhiều độc tố từ ngoài chợ, nói thiệt tình thì viết chuyện nó theo tâm tính nhiều lắm, tâm tính mà không tốt thì khó có thể viết ra những câu nói hài hước được rồi, mong mọi người thông cảm hi hi)

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Sơ xuất kĩ thuật

Thông báo vừa ra mọi người thì xôn xao, đi theo điện chủ rèn luyện đây là một cơ hội tốt, nhưng nhân số 1 ngàn người nên không phải ai cũng được đi.

Trong lúc bọn họ còn đang phân vân ai là người được chọn đi thì đã có quyết định của cao tầng, người được đi lần này là lớp trẻ tuổi, mấy người có tư chất cao, thành tích tốt, cả mấy tên chịu thương chịu khó cũng được đi.....

Trong chủ điện, Nam Nhân Bà đang dặn dò bọn hài tử này trước khi gặp điện chủ và sau này cần làm gì:

" Điện chủ chúng ta rất hiền và vui vẻ nên các ngươi không cần căng thẳng, mọi việc thì hỏi ba đại nhân bên cạnh điện chủ là được không cần phiền điện chủ, ra ngoài thì không được giống như trước kia thích làm gì thì làm, mà phải nghe lời các người lớn trong đoàn.....v...v. Nghe rõ chưa, còn gì thắc mắc không?".

" Đã rõ thưa trưởng lão"

" Tốt, đi theo ta qua gặp điện chủ"

.....

....

....

Không bao lâu sau ngàn người đã vào trong Ác Ma Tháp tầng 100, khi vào trong thì bọn họ thấy mấy trăm người đang ngồi quây tròn nói chuyện với nhau vui vẻ, còn điện chủ tôn kính của bọn họ đang hi hi ha ha kể chuyện cười....

Xuân Đức đang say sưa chém chuối thấy có Nam Nhân Bà dẫn ngàn người tới thì đứng dậy nói:

" Đến đông đủ thì lên đường"

Nhìn qua Nam Nhân Bà hấn vút cho nàng vài lọ nhỏ đạo:

" Mấy cái này giúp tăng cường sắc đẹp phái nữ, ngươi giữ lấy cho các chị em mà dùng, có hướng dẫn sẵn rồi đấy".

" Cảm ơn điện chủ " -- Nam Nhân Bà lên tiếng cảm tạ..

" Không có chi,làm việc cho tốt lần sau về có quà cho các ngươi nữa".

" Vâng".

Không nói với Nam Nhân Bà nữa, Xuân Đức quay qua nói với mọi người:

" Lần này chủ yếu là đi du lịch nên trong thời gian này Tiểu Tuyết sẽ dẫn đường đi, bây giờ ta làm một cái cổng truyền tống bất kì đến gần Thái Nhất Tông mọi người cùng đi" Nói xong Xuân Đức ném ra một cuộn giấy, ánh sáng lóe lên bao trùm tất cả mọi người, 3s sau ánh sáng kết thúc mọi người cũng biến mất.

Nhìn căn phòng trống không, lại nhìn mấy lọ nhỏ trên tay Nam Nhân Bà cũng rời đi nơi này

.....

.....

....

Mọi người lại lần nữa xuất hiện thì thấy pháp bảo, pháp khí bay tứ tung ngang trời, xung quanh chỗ nào cũng là xác người, xác hải yêu, yêu thú, ma thú, tình cảnh này vẫn còn đang tiếp tục thì thoáng lại có bộ thi thể từ trên trời rớt xuống.

Xuân Đức nói với Vũ Y:

"Tiểu Y muội nói, hôm nay ta ra ngoài đã cứng ông bà rồi mà sao còn gặp tình huống thế này? "

Vũ Y lắc đầu nói:

"Muội không biết".

Xuân Đức cũng đành mặc kệ nói với mọi người:

"Chúng ta lui ra sau nhìn cuộc chiến, việc ở đây không có phần chúng ta, đợi lúc kết thúc ra giúp mọi người phân chia tài sản là được"

Nghe điện chủ nói vậy mọi người khước miệng co giật, chấy nhà đi hỏi của mà nói chính nghĩa quá vậy, nhưng tâm thì mọi người thì thầm kêu hay, được giáo lý Ác Ma điện đầu độc, mấy cái tư tưởng anh hùng gì thì dẹp đi, không phải giáo tín đồ của Ác Ma Điện đều là người ngoài, mà là người ngoài thì không phải kẻ thù cũng là người qua đường nên họ cũng chẳng có nghĩa vụ giúp đỡ.

Bọn người Xuân Đức rút lui ra cách xa chiến trường xa xa mới dừng lại, Xuân Đức hỏi Thiên Tuyết:

"Tuyết nhi cái nơi này ngươi biết là cái địa phương nào không? còn cái bọn người kia là ai?"

"Sư phụ nơi này là rìa Vô Tận Hải, mấy người kia đệ tử cũng không biết hết, nhưng mấy người mặc áo bào có thêu Hải Sư kia là người của Thiên Hải Tông" - Thiên Tuyết trả lời.

Xuân Đức có chút kì quái không chắc chắn nói:

"Thế nơi này cách Thái Nhất Tông bao xa? ta nghe nói cái Thái Nhất Tông ở địa vực mà, cách Vô Tận Hải không biết bao xa"

"Không phải sư phụ có ý, đưa mọi người ra đây sao?"

"Không ta chỉ dựa vào phương hướng mà dịch chuyển thôi ai biết nó lại ra tận Hải Vực như thế này".

Thiên Tuyết nhìn sư phụ chưa thấy khuôn mặt thật của mình rất bất đắc dĩ nói:

"Nơi này cách Thái Nhất Tông khoảng vài triệu dặm, sư phụ có cách nào mang mọi người truyền tống lại không?"

Xuân Đức nhún vai cười nói:

"Thôi mọi người chịu khó vừa đi vừa ngắm phong cảnh, từ từ trở lại Thái Nhất Tông, muốn cho mọi người truyền tống trở lại cũng được nhưng phải tốn thần tinh à, nên để tiết kiệm mọi người chịu khó bằng sức mình mà đi thôi".

Mọi người nhìn chằm chằm vào điện chủ tôn kính của mình bây giờ họ còn biết thêm một điều nữa là người rất keo kiệt, vì tốn một chút thần tinh nở bất tất cả mọi người đi bộ.

Ngồi trên một ngọn đồi Xuân Đức nhìn xa xa trận chiến tuy cũng vài vạn người nhưng cũng không có gì đặc sắc cả, đâm nhau loạn xạ, pháp bảo, pháp khí ném ra đập chũng địch thủ thì có người bị phanh thây, máu bắn ra như pháo bông nhìn cũng có chút tí xú kích thích mà thôi..

Thêm nữa canh giờ trận chiến vẫn tiếp tục, Xuân Đức có chút chán,nhìn xung quanh thấy mọi người vẫn đang chú ý quan sát rất nghiêm túc thì hần cảm khái người hai thế giới quả thật rất khác nhau.

Gọi nhỏ 3 tiểu nha đầu, 4 người không làm kinh động tới mọi người xung quanh tìm một khu vực tương đối bằng phẳng, lấy ra mấy thứ chuẩn bị từ trước ra, hần nói vui về:

"Sống không thể cả ngày chém giết được, vậy còn gì là vui, suốt ngày tu luyện cũng không tốt, lúc nên thư giãn thì cứ làm vậy đi".

Rắn mạp nghe hần nói vậy thì nhìn hần lom lom đạo:

"Thật khác người à, ta mới gặp người là người thứ nhất tâm lý không bình thường như vậy đó "

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Kí ức

Xuân Đức thấy rắn mập lên tiếng, bỗng dưng nhớ tới việc gì hắn nói:

"Ngày trước tại sao ngươi lại cần ta, mà làm sao ngươi cũng đi cùng ta đến thế giới này được "

"Cái đó ta cũng chịu, lúc trước ta chưa thức tỉnh nên trí tuệ còn rất thấp, không nhớ được việc trước kia, lúc trước chỉ là bản năng thôi, mà đúng rồi, ngày trước ngươi sống ở một thế giới như thế nào".

Tiểu Lan và Tiểu Y cũng nhìn hắn đầy vẻ chờ mong. Thấy vậy Xuân Đức cười nói:

"Cũng chán đến chết mà thôi, chẳng có gì, trước kia ta cũng là người bình thường, không có tiền, công việc thì không ổn định, tuy sống ở một nơi không có giết chóc nhưng cũng không kém bao nhiêu, ở đó âm mưu quỷ kế, có đôi khi bị hãm hại đến khi chết cũng không biết là ai...."

Vũ Y nói nhỏ:

"Ca ca có người thân nào nữa không? "

Xuân Đức trầm ngâm nói:

"Có chứ, mẫu thân, đại ca, nhị tỷ, phụ thân, nói chung là đầy đủ cả, chẳng thiếu ai, gia đình thì có đầy nhưng trong gia đình thì chán lắm, vì không có tiền, sinh hoạt khó khăn khiến mọi người xa cách nhau hơn, đôi khi tiền bạc nó ảnh hưởng rất lớn là đằng khác "

Vũ Y chỉ trầm ngâm không nói gì nữa cả, mà lấy ra các thứ nước trái cây của nàng.

Vừa nói chuyện hắn cũng đã lấy xong xuôi các món ăn đã chuẩn bị và dụng cụ, đặt mọi thứ đâu ra đấy, ngồi trên tấm thảm lớn 4 người vây xung quanh một nồi lẩu lớn, bầu không khí có vẻ không vui lắm vì câu chuyện mới này của hắn. Hắn hỏi Vũ Y ;

"Vũ Y muội có biết làm sao lại tới thế giới này không".

Không đợi Vũ Y trả lời, Tiểu Lan lên tiếng thay:

"Ca ca không biết, hai chúng ta là do hệ thống tạo nên mà thôi, chúng ta được ban cho sinh mệnh rồi cũng được trao cho nhiệm vụ của mình, ví như tiểu Y là đồng hành của ca ca, còn muội là người đại diện của hệ thống"

Xuân Đức nghe vậy nói trêu:

"Vậy hai người các ngươi đều là con của hệ thống rồi"

Hai người như khúc gỗ gập gập đầu chẳng biểu cảm gì cả, còn rắn mập thì đang uống nước ngọt nằm một bên rồi, thấy mấy người này chẳng có tí hài hước gì làm hắn có chút mất cả hứng, hắn nói:

"Này, này sao các ngươi như con lật đật vậy, không có chút hài hước gì cả, thế các ngươi có ước mơ gì không? "

"Ước mơ, nó là cái gì? ta chỉ cần theo ca ca là được"- Vũ Y nói.

"Theo ngươi có ăn có uống, cần mơ gì nữa" - Rắn mập trả lời

"Muội cũng như bọn họ " - Tiểu Lan rụt rè lên tiếng

Nghe 3 người nói, Xuân Đức hết biết, bó tay, bó chân toàn tập, hắn có chút đồng cảm nói:

"Các ngươi đúng là vô dụng vô cầu như ca đây, chịu khó ăn chay niệm phật có khi lại thành chánh quả, thôi thấy các ngươi cũng là người giống như ca chẳng có ước mơ gì ra hồn, chúng ta nâng ly uống cho sau này tươi sáng hơn nào"

Xuân Đức hô có khí thế mà chẳng ai hưởng ứng, 3 tiểu nha đầu đang nằm lăn trên thảm ôm đồ uống riêng của mình, hắn thấy vậy cũng thôi tự ăn, tự uống một mình...

Sau khi ăn uống xong mọi người cứ để vậy, không ai dọn dẹp gì cả, lấy ra 4 cái gối, 4 người nằm xuống ngửa mặt nhìn bầu trời, trời trong xanh, mây

trắng bay lượn lơ, đôi khi có đợt gió biển thổi qua, cảm giác vị mặn mặn của Vô Tận Hải, nếu không có những tiếng kêu la chém giết phía xa thì nơi đây đúng là tuyệt.

Cũng không lo lắng gì, 4 người cứ như vậy mà nhắm mắt lại cảm nhận đôi chút bình yên hiếm có của cuộc sống trên cái thế giới này.

....

....

....

Không biết qua bao lâu trận chiến của đám người Thiên Hải Tông cũng dừng lại, đám thành viên của Ác Ma Điện đang tính đi ra hôi của thì không thấy điện chủ đâu cả, mọi người có chút luống cuống không biết làm sao.

Thiên Tuyết thấy mọi người vậy nói:

" không cần gấp, lúc trước ta thấy điện chủ đi về hướng kia đi, chúng ta tiến lên nhìn xem thử ".

Vậy là mọi người cùng nhau bay lại phương hướng Thiên Tuyết chỉ, không qua 800 dặm bọn họ thấy một lồng ánh lớn trên một ngọn đồi, tới gần hơn xuyên qua lồng ánh sáng mọi người thấy 4 nhân ảnh, là điện chủ và 3 vị đại nhân của bọn họ, điện chủ thì đang nhắm mắt cả người thả lỏng, mái tóc dài xõa ra trông thật đẹp, trên người điện chủ là Vũ Y đại nhân đang nằm úp nhìn thật dễ thương, còn Xà thần và Lan Lan đại nhân thì đang gối đầu lên tay điện chủ trong tay ôm cái gối, miệng chảy nước miếng trông rất tức cười..

Thấy cảnh tượng này bọn họ cũng không thấy phản cảm hay thấy không hợp phong cách của một vị cường giả chân chính, bọn họ chỉ thấy thật ảm áp, bọn họ cũng muốn có cuộc sống như vậy, rất nhiều người nhớ về cảnh xưa, nhớ lại lúc gia đình ấm cúng, rồi lại nhớ lúc gia đình vì lý do nào đó mà phải tan đàn, xé nghé không nhận được đôi mắt hồng hồng.

Nhìn được một lúc lâu thì mọi người lập trại ở ngọn đồi kế bên, không quá rầy tới khung cảnh an bình của 4 người, mọi người ai nấy đều lặng lẽ mọi người đều có tâm sự, trừ mấy tiểu thí hài là vẫn vui vẻ, nghịch lẫn nhau cười khúc khích, nhờ có bọn nhóc mà bầu không khí có vẻ dễ chịu hơn ít nhiều, sau này Ác Ma Điện cũng là nhà của bọn họ, không ai có thể phá hư ngôi nhà của bọn hắn cả, kẻ nào dám làm vậy dù liều cả mạng cũng phải cắn kẻ đó một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Gặp người bị nạn chấp tay đứng nhìn

Lúc Xuân Đức tỉnh dậy cũng đã là ngày hôm sau, hôm qua hắn cũng biết mọi người đến nơi này rồi nhưng hắn mặc kệ, ngủ mới là việc quan trọng, sau khi tỉnh dậy 4 người lấy ra thật nhiều đồ ăn sáng để cho mọi người cùng ăn, tuy chỉ cần lên kim đan thì việc ăn uống gần như là không cần cũng được, nhưng theo Xuân Đức thấy sống mà không ăn là uống. Trên đồi có rất nhiều thứ ngon mà.

Thông qua không gian tâm linh hắn gọi tất cả mọi người qua ăn sáng cùng, mọi người tuy ngạc nhiên vì sao điện chủ làm được như vậy nhưng cũng không ai hỏi gì cả, thu hết đồ đạc vào không gian nhẫn bọn họ ngay lập tức qua bên điện chủ.

Bên Xuân Đức mọi thứ đã sẵn sàng, có đồ uống bằng linh dược vạn năm, thức ăn đổi từ hệ thống ra, cũng không khách khách khí gì gần 1500 người tụ tập với nhau vui vẻ ăn sáng, nói cười với nhau....

...

....

...

Ăn sáng xong thì Xuân Đức nói với mọi người:

" Mọi người chú ý nghe nè, bây giờ ta dạy mọi người cách kết nối với nhau qua tâm linh, tất cả thành viên Ác Ma Điện trong 1 triệu dặm gần nhau thì có thể giao tiếp với nhau, còn cụ thể mọi người cảm nhận, bây giờ thì ta làm mẫu mọi người làm theo, đầu tiên là tĩnh tâm lại sau đó...."

" Mọi người chỉ cần thường xuyên vào không gian tâm linh thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, một thời gian có thể vừa làm việc này lại vừa có thể vào không gian tâm linh nói chuyện với người khác, bây giờ chúng ta tiếp tục lên đường lịch luyện tiếp".

Mọi người đang hào hứng với việc không gian tâm linh nghe điện chủ nói vậy mọi người đều ngừng lại rồi đồng thanh hô:

" Vâng, Điện chủ"

" Được rồi, chúng ta đi cứ theo phía đến Thái Nhất Tông mà đi, đi chậm rãi mà xem có phát hiện gì thú vị không, biết đâu lại chúng bảo tàng, tiểu Tuyết người dẫn đường đi "

Thiên Tuyết nhu thuận gật đầu, rồi bay về phía trước. Khi mọi người phi hành được khoảng 2 vạn dặm thì nghe phương xa đang có đánh nhau, từ kinh nghiệm xem bói của gia cát dự thì Xuân Đức phán đoán người ở phía trước có tu vi cơ hóa thần cảnh.

Thông qua không gian tâm linh Xuân Đức nói với mọi người:

" Chúng ta lên phía trước xem nào nhiệt, biết đâu lại gặp mỹ nữ các ngươi lại có cơ hội làm anh hùng, ka ka "

Nhóm người tín đồ có chút không nói gì với điện chủ bọn họ, lúc nào cũng không đứng đắn hết, mọi người chỉ im lặng bay theo, nếu mà nói thêm có khi lại bị điện chủ lôi kéo này nọ, lại bị đi hi sinh ra ngoài làm anh hùng gì đó cũng nên. Tốt nhất là yên lặng cho lành.

Thiên Tuyết hiếu kì hỏi:

" Sư phụ làm sao người biết phía trước có mỹ nhân gặp nạn cơ chứ?".

Xuân Đức cười hắc hắc, lấy tay xoa đầu Thiên Tuyết cười nói:

" Tiểu Tuyết của chúng ta vẫn còn non và xanh lắm, ta biết được là nhờ kinh nghiệm của Gia Cát Dự sư huynh truyền thụ á, không cần bói cũng đoán được 70%, tuyệt không?".

" Thật tuyệt, người sư huynh của sư phụ thật tài giỏi, sư phụ dạy cho đệ tử được không?"

" Được, không vấn đề, thân ta một cái ta dạy cho" - Xuân Đức lưu manh nói.

Thiên Tuyết cũng không có ngưng ngưng như hần suy nghĩ mà thân hần 2 cái hai má luôn, nàng cười ngọt ngào nói:

" Đúng như sư phụ yêu cầu nha, khi nào sư phụ dạy cho ta dự ngôn thuật đây.hi hi".

Xuân Đức biết cái quái gì là dự ngôn thuật đâu, hần chỉ đoán bừa thôi, nên hần làm một vẽ lộn chết không sợ nước sôi nói:

" Ta quên cái bí pháp này chỉ truyền cho nam nhân, nữ nhân không học được, tiểu tuyết ngươi nén đau thương nếu ngươi là con trai có phải tốt rồi không, đáng tiếc à, chắc chắc,".

Nghe lời như vậy Thiên Tuyết có ngốc cũng biết là này giờ mình bị sư phụ lừa rồi, nàng xụ mặt không để ý tới sư phụ vô lương của mình nữa.

Thấy tiểu đồ đệ của mình như vậy Xuân Đức cười làm lành nói:

" Đây không cần tức giận đâu, ta có cái này hay lắm muốn xem không?".

Thiên Tuyết lập tức hiếu kì nói:

" Có cái gì á, cho đệ tử xem với "

"Ừa lúc này ai mới không thêm để ý tới người sư phụ này kia mà"

" Ai đó đương nhiên không phải Tuyết nhi rồi, sư phụ lấy ra xem đi"- Thiên Tuyết phủ nhận sự việc lúc này

" Vậy là tiểu Tuyết không có tức giận phải không?".

" Không có tức giận, sư phụ lấy cái kia ra đi cho người ta xem một chút đi"

Xuân Đức vỗ vỗ cái má Thiên Tuyết cười nói:

" Dễ dụ dễ sợ, sư phụ không lấy cho ngươi xem đâu, đợi khi nào sư phụ vui thì mới lấy cho ngươi xem" nói xong hần tăng nhanh tốc độ

Thiên Tuyết lại ngăn ra, biết mình lại bị lừa nàng lớn tiếng kêu lên:

" Sư phụ....." nói xong nàng cũng đuổi theo

Mọi người xung quanh cũng phình bụng cười to ha ha ha ha cũng tăng nhanh tốc độ lên, để đuổi kịp với 2 người phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Gặp người bị nạn chấp tay đứng nhìn(1)

Qua mấy chục dặm thì mọi người thấy hai người Xuân Đức đứng ở phía trên một ngọn núi nhìn xuống dưới, mọi người cũng bắt kịp bay lên đỉnh núi, Vũ Y tò mò hỏi:

"Ca ca, có chuyện gì sao? sao người nhìn chân chân như vậy?"

Xuân Đức néo néo cái má Vũ Y cười khà khà nói:

"Ta đã bảo rồi phía trước có mỹ nhân gặp nạn mà các người không tin, bây giờ thì sáng mắt ra chưa. mở to mắt ra mà nhìn phía dưới kia là gì, một đoàn mỹ nhân luôn chứ không ít nha, có ai muốn làm anh hùng không, cơ hội đang ở trước mắt nhanh không lại có người giành"

Mọi người nghe điện chủ cao hứng nói như vậy thì cũng nhìn xuống xem, ở phía dưới đúng là có một đoàn mỹ nữ gần 200 người đang đánh nhau với một bầy ma thú, và mấy trăm tên ăn mặc nhìn là biết đệ tử Thiên Hải Tông, các nàng tuy ít người nhưng tu vi không tệ có cả hóa thân hậu kỳ, nên đánh nhau tuy nhìn rất thảm liệt nhưng mà các nàng chỉ tổn thất không phải là nghiêm trọng.

Thấy mọi người chỉ nhìn mà không nói gì Xuân Đức lên tiếng hỏi:

"Các người còn chờ đợi gì, nhanh xuống giúp các nàng, có khi các nàng lại lấy thân báo đáp, có khi cả nấy người các nàng cùng báo đáp thì điểm phúc tề thiên."

Rắn mập đang quan chiến nghe hắn nói vậy thì nói xen vào một câu:

"Phúc đâu không biết, nếu các nàng cùng lấy thân báo đáp có khi lại có người tinh tấn thân vong mà chết, nhưng dù sao cái chết vì gái cũng là cái chết thoải mái".

Câu nói của rắn mập khiến cho mấy nàng trong đoàn đội đỏ cả mặt, Xuân Đức cho nó ngay một phát vào đầu:

"Con nít con nôi, biết cái gì mà nói, nhỏ mà toàn học các điều xấu không à, ai dạy người như vậy hả tiểu Thất, cái tên thất đức nào lại dạy tiểu hải tử như vậy cơ chứ. hừ hừ".

Rắn mập quay lại định cản hắn nhưng bị Xuân Đức lấy tay cản lại không cản được hắn, nàng xụ mặt nói:

"Mấy ngày trước ta nghe người nói á, có ma nào dạy ta cơ chứ, hừ hừ"

Ấy, Xuân Đức có nhớ là mình có nói mấy câu vậy đâu nhò, hắn xua tay cắt ngang câu chuyện nói:

"Việc này làm rõ sau bây giờ quan trọng là cứu người, ai đi cứu đi"

Hắn nói xong một lúc mà không thấy ai đi xông ra hắn kì quái nói:

"Tinh thần hiệp nghĩa, cứu khổ cứu nạn, gặp việc nghĩa hăng hái làm của các người đi đâu rồi, sao cả đám lại trơ ra thế kia?".

Mọi người cùng đáp:

"" Nghe lời răn dạy của điện chủ, việc không liên quan tới mình thì không làm, việc không có lợi cho mình không làm, người bị nạn không phải người Ác Ma Điện không cứu"

Xuân Đức hết biết, thở dài nói:

"Các người thiệt tình là, thôi các người đã không làm thì để ta.... lấy cá ghê ra ngồi xem, đứng lâu không thoải mái" vừa nói hắn vừa lấy cái ghế dựa ra nằm lên xem cuộc chiến.

Mọi người: ".....".

Thiên Tuyết: "....."

.....

.....

.....

Ở phía dưới người hai bên đều nhận biết có phe thứ ba đến, bọn họ tạm dừng cuộc chiến lại. hai bên lưỡng bại câu thương để người ngư ông đắc lợi thì chẳng phải là mình rất ngu sao.

Cô gái là người dẫn đầu đám thiếu nữ lớn tiếng nói:

"Không biết các vị bằng hữu là người phương nào, chẳng lẽ cũng muốn phân chia cái di chỉ viễn cổ kia"

Nghe tới 2 từ di chỉ, Xuân Đức lập tức đứng lên trong con mắt phát ra ánh sáng xanh lục, có di chỉ là có bảo vật, có bảo vật là có tiền, sửa sang quần áo, Xuân Đức lẩm nhẩm nói với mọi người phía sau:

"Các người đám người này sao không biết lịch sự cái gì hả, bằng hữu nói chúng ta đi phân di tích còn không nhanh ra bắt tay làm quen"

Mọi người khỏe miệng hung hăng co giật, điện chủ tham tiền đứng là không có biên giới, mà công phu nói ba xạo cũng là nhất lưu rồi, mọi người cũng đi theo sau điện chủ xuống núi, hơn ngàn người Ác Ma Điện bay trên bầu trời xuống y như mấy ngàn con ác dục xuống trần gian.

Thấy đám người này xuất hiện cô gái lớn tiếng lúc nãy bật thốt lên:

"Ác Ma Điện người".

Xuân Đức vừa xuống nghe vậy thì vui vẻ bắt lấy tay đối phương cười thân thiện nói:

"Không ngờ vị tỷ tỷ xinh đẹp này lại biết chúng ta, lần đầu gặp mặt rất vui được làm quen với tỷ, ta là Xuân Đức, thành viên của Ác Ma Điện, không biết tỷ tỷ xinh đẹp này tên gì".

Cô gái kia rút tay về khuôn mặt có chút ngượng ngùng nói:

"Ta là Lãnh Băng người của học viên Bách Hoa, rất vui được quen biết người".

Xuân Đức thấy cô gái này còn trẻu chọc thú vị hơn đồ đệ của mình nhiều nên lấy ra công phu nịnh hót thần công, hần tiếp tục đạo:

"Hóa ta là người của Bách Hoa Học Viện đứng là trăm nghe không bằng một thấy, người của Bách Hoa HV ai cũng là tiên nữ giáng trần, không biết vị tỷ tỷ làm sao lại đánh nhau với bọn người xấu này" nói xong hần chỉ về mấy tên mặt mày y con của lúc đang đứng đối diện.

Mấy người tín đồ hai mắt tròn to, không ai ngờ công phu miệng lưỡi của điện chủ lại ghê gớm đến vậy, dăm ba câu đã lôi kéo làm quen người ta....

Còn nhóm người Thiên Hải Tông thì.....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thích thì lên đi

Lãnh Băng cười duyên không ngừng nói:

"Tiểu đệ đệ thật thú vị, mấy người kia là của Thiên Hải Tông, bọn tỷ vừa may phát hiện được một di chỉ thì đám người này cũng vừa kịp có mặt, nên hai bên tranh chấp, tiểu đệ có muốn hay không cùng tham gia"

Xuân Đức nghiêng ngẫm nhìn mấy tên Thiên Hải Tông nói:

"Nhìn xa ta còn tưởng sơn tặc lại gần mới biết là có vẻ không giống lắm, nhìn giống thổ phi hơn" nói xong hần quay lại cười vui vẻ nói với Lãnh Băng "Nếu tỷ mời thì đệ cũng muốn được đi cho biết, lần đầu tiên đệ vào di chỉ đây".

Lãnh Băng nhìn Xuân Đức càng thuận mắt hơn, cười híp mắt nói:

"Yên tâm đi, vào trong nếu có gì tỷ tỷ bảo vệ cho đệ....."

Bọn người Thiên Hải Tông tức xì khói lớn tiếng nói:

"Bọn hần sao có tư cách đi vào di tích"

Lãnh Băng mặt lạnh như tiền nói:

"Người thấy thì có phần, nếu không các người làm sao cũng muốn một ít xương"

"Đứng...Đứng...Đứng" mấy người của Bách Hoa học viện cũng lên tiếng ủng hộ.

Một tên Thiên Hải Tông hùng hổ quát lên:

"chúng ta là bằng thực lực, hừ hừ bọn họ thì sao, toàn là loại gà đất chó sành ở đâu ra thì có tư cách gì".

Bị một tên Hóa Thần khinh bỉ Xuân Đức có chút tức hấn nói với bàn tử Lam Thảo:

"Bàn tử ngươi nghe ta nói, ra ngoài đánh tên kia người nhà hấn không nhận ra luôn vừa đánh vừa nói thế này....., nếu tên nào không phục cũng đánh luôn cho ta, nghe hem".

Bàn tử gật gù.

"Nghe thì đi làm, gật gì mà gật, lẹ đi, xong việc có quà" nói xong hấn đá nhẹ vào mông tên mập.

Lam Thảo rất u oán nhìn điện chủ, tại sao lại là hấn chứ, bao nhiêu người mà lại bảo hấn đi làm, dù rất không tình nguyện nhưng hấn vẫn phải làm, còn cô Lam Nguyệt đang nhìn không làm không được à, nhìn về phía Lam Nguyệt thấy nàng dơ nắm đấm nhỏ lên cổ vũ, bàn tử thấy vui vẻ không ít, đi đứng cũng hiên ngang lên.

Mọi người thấy một đứa bé tiến sang bên Thiên Hải Tông thì không hiểu ra làm sao, khi mọi người không biết lý do thì mập mập đã cho mọi người biết hấn qua đó làm gì.

Bàn tử đến gần tên mới lên tiếng lúc trước chê bai bọn nhóm người hấn, không nói hai lời tẩm ngấm, tẩm ngấm bỗng nhiên bộc phát nhào lên đấm đá túi bụi, sử dụng skill đánh cho mù đường bàn tử đánh cho tên kia la thảm thiết.

a a a a a a a a a a a a

a a a a a a a a a a a a

Bịch.....bịch.....bịch.

bóp....bóp....bóp

Vừa đánh thì Lam Thảo cũng đọc mấy câu mà Điện Chủ dặn dò trước khi đi bắt nạt con tích dịch này

"Đã yếu lại còn ra gió, đã sida còn xông pha hiến máu, dám coi chúng ta, to đầu rồi mà cũng không đánh lại ta, sao ngươi không về đâm đầu vào đồng phân mà chết đi, sống trên đời chỉ tổ tốn không khí của mọi người..." ---nói xong mấy lời mà điện chủ dạy hấn cảm thấy cũng có chút thích, tuy không hiểu lắm nhưng đọc rất thuận miệng

Mọi người Bách Hoa Học Viện thấy một môn đồ nội môn của Thiên Hải Tông bị một đứa bé 9 tuổi đánh cho không có lực phản kháng thì trợn mắt nhìn chân chó, không dám tin vào mắt mình. Còn mấy tên Thiên Hải Tông cũng đơ ra mà nhìn đồng bọn bị ăn hành.

Trong đám người Ác Ma Điện thì Lam Nguyệt đang cổ vũ rất chi là nhiệt tình cho tên béo, Xuân Đức Thấy tên bàn tử được cô bạn thân yêu từ phía này cổ vũ càng đánh càng ngệten, Xuân Đức tiến lên kéo tên này lại không hấn quá tay một cái tên Thiên Hải Môn kia xác định là được về đoàn tụ với tổ tiên.

Xuân Đức gõ đầu hấn một phát nói:

"Một vừa hai phải thôi, ta bảo ngươi đánh hấn không ra nhân hình thôi, bây giờ ngươi nhìn xem, người bồi thêm vài đập có khi sang năm nhà hấn lại có đám gỗ to."

Nhìn vào thảm trạng tên bị đánh, mặt mũi không ra nhân hình, quần áo rách nát, tứ chi vất vẹo,lại còn nghe thêm lời của Xuân Đức mấy người Bách Hoa Học Viện khóe miệng có gật, cái này là khinh bỉ người ta bao nhiêu à.

Còn bọn người Thiên Hải Tông Thì u ám không ánh sáng, nhìn về phía bọn người Ác Ma Điện càng thêm âm trầm, nhưng chỉ giận mà không dám ho he cái gì, sợ họ he một tiếng là nổi gót chân theo tên đang như đồng shit kia.

Đúng lúc này có một lão già và 3 người tuổi trẻ đến nhìn vào quần áo có thể phán đoán người tới có 8 phần có dây mơ rễ má với Thiên Hải Tông khi thấy 4 người kia thì nhóm người Bách Hoa Học Viện thì sắc mặt đại biến, còn bọn người Thiên Hải Tông thì vui mừng quá đỗi.

Đám người Thiên Hải Tông lớn tiếng hô to:

"Cung nghênh pháp vương đại nhân, các vị sư huynh, sư tỷ".

"Các ngươi đây là sao, còn vị đệ tử này là bị ai làm thương?" --- Một thanh niên mới tới lên tiếng.

Một người bên Thiên Hải tông tiến lên nói: "bla.... bla....bla"

....

.....

....

Nghe xong người thanh niên về mặt âm trầm nhìn về phía người của Ác Ma Điện, tiến lên quát lớn:

"Thật lớn gan cậu, dám dă thương đệ tử Thiên Hải Tông chúng ta, ai cho các ngươi lá gan" hấn còn tỏa ra khí thế luyện hư cảnh để hù mọi người

Xuân Đức mặt không cảm xúc đạo:

"Thích thì nhào lên đây, ở đó mà làm tàng, sống bạc lòng từ rím mà còn không đánh lại đứa bé, đã không biết xấu hổ lại còn tìm người khác tới ra mặt, mà thôi ta nghĩ các ngươi đi ra chỗ khác chơi đi, không bọn ta đánh cho lại kêu ngược đãi động vật."

Mọi người Ác Ma Điện đều phình bụng cười hô hô, nghe rất chi là muốn ăn đánh, bọn họ tu vi tuy không cao nhưng có chiến lực kế thừa thì đánh với Huyền Thăng Cảnh cũng được, Tinh Anh Hộ Vệ tuy không nắm giữ hết được sức mạnh kế thừa vì càng nhiều sức mạnh muốn nắm giữ lại càng khó, nhiều quá mà không khống chế được là tan xác mà chết, nhưng đạt tới khai sơn vẫn thừa sức.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Quả hồng mềm

Thiên Tuyết và các nữ tín đồ khác thì có chút ngượng, điện chủ tính cách thật lưu manh quá đi mà, bọn họ chỉ nhìn rồi cười trộm thôi không biểu đạt gì thêm gì nữa.

Nhóm người của Bách Hoa Học Viện cũng che miệng cười, nhưng có chút lo lắng, hộ pháp của Thiên Hải Tông mặc dù là ngoại môn nhưng cũng có có tu vi Khái Sơn Cảnh. Nếu như tức giận lên mọi người ở đây không ai thoát khỏi, các nàng có chút sợ nếu như tên hộ pháp này không nể mặt Bách Hoa Học Viện mà xuống tay thì....

Nghe Xuân Đức nói vậy tên kia hét lớn:

"Muốn chết" hấn lấy ra pháp khí đánh về phía Xuân Đức, cái pháp khí biến thành một quả cầu ánh sáng bay về phía Xuân Đức kèm theo tiếng rít của gió...

Xuân Đức còn đang tính trang bức một chút cao thâm mặt chắc thì đã thấy mập mập nhảy lên chộp lấy quả cầu kia, chộp vào trong tay hấn nhìn một chút quả cầu rồi chạy lại chỗ Lam Nguyệt khoe nói đây về lấy lòng:

"Nguyệt Nguyệt ngươi xem, quả cầu này đẹp mắt không, là chiến lợi phẩm ta mới thu được đây, ta tặng cho ngươi" - Vừa nói hấn vừa đưa quả cầu trắng cho Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt rất hài lòng với biểu hiện của tên béo này, thân hấn một cái coi như làm quà, còn mập mập được thân một cái thì cười ngây ngô đứng đó...

Tên Luyện Hư đệ tử Thiên Hải Tông có chút ngốc, pháp khí hấn đánh ra đi toàn lực bị một đứa trẻ bắt lấy, cái này sao có thể cơ chứ.... hấn có chút không dám tin nhìn bàn tử.

Tên hộ pháp thấy vậy thì cau mày lại, có chút hiếu kỳ, nhưng hấn cũng không sợ hãi gì, dù sao tu vi hấn còn ở đó thì sợ ai, tuy hấn cảm nhận không tới tu vi Xuân Đức nhưng cũng không tin người có trẻ tuổi này có tu vi như mình, Hấn chỉ e ngại thế lực sau lưng bọn họ mà thôi.

Hấn tỏa ra khí thế Khai Sơn Cảnh nhàn nhạt đạo:

"Các ngươi đám người này cũng quá coi thường Thiên Hải Tông chúng ta, xem chúng ta là quả hồng mềm để nắm sao?"

Nhìn cái biểu hiện rầm thì của tên hộ pháp, Xuân Đức rất khinh bỉ đạo:

"Chúng ta cũng đâu dám coi thường các ngươi là quả hồng mềm, mà thực chất các ngươi còn không bằng quả hồng mềm nữa kia" vừa nói hấn kéo kéo Tiểu Lan nói "Muội muội cho người ta xem chút khí thế không ai cũng nghĩ chúng ta ai cũng có thể khi dễ,"

Tiểu Lan gật đầu, tỏa ra khí thế của Liệt Hải Cảnh khiến cho mấy người Thiên Hải Tông và Bách Hoa Học Viện Nằm cả xuống đất, còn tên hộ pháp thì đang gian nan chống đỡ, cốt cách vang răng rắc, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Thấy vậy Xuân Đức nhéo má Tiểu Lan nói " được rồi bé, đừng làm người ta sợ, phải biết kính già yêu trẻ"

Mọi người thăm khinh bỉ điện chủ, nói phải cũng là nguoi, nói sai cũng là nguoi. Xấu bụng ai cũng thấy rõ không cần giả làm người tốt.

Thấy ánh mắt mọi người như vậy, Xuân Đức không sao cả nói với tên hộ pháp:

" Đại nhân Khai Sơn Cảnh có khác, chúng ta vừa thấy đã sợ teo chim rồi, mong ngài nhả khí thể ra một chút cho kẻ này cảm nhận chút xem nào".

Tên hộ pháp nghe thế thì sợ run liên tục lắc đầu thưa:

" Tiền bối nói đùa, ta nào dám, lúc trước là hiểu lầm thôi. ha ha ha ha".

Xuân Đức mặc kệ tên này qua qua nói với Lãnh Băng:

" Tỷ tỷ chúng ta đi coi cái đi chỉ kia đi" nói xong hắn còn nháy mắt với nàng.

Lãnh Băng cười khỏ nói:

" Không ngờ đệ có tu vi cao như vậy, đúng là cao nhân bất lộ tướng mà"

Xuân Đức xua tay nói bế tiểu Lan lên giới thiệu:

" Nàng thiên phú hơn người, được bồi dưỡng nên mới mạnh như vậy ta là ca ca nàng hưởng ké vinh quang thôi chứ ta thì bình thường thôi, không mạnh lắm, bắt nạt mấy tên kim đan thì được, hắc hắc " nói xong hắn kéo má tiểu Lan mấy cái cho sưng tay.

Tiểu Lan mặc kệ cho hắn bế, cũng không phủ nhận, lấy ra hộp sữa hút không quan tâm ai cả, một bộ ta là công chúa nhỏ.

Lãnh Băng thấy vậy cũng không tức giận gì mà thấy nàng rất dễ thương, còn nhỏ như vậy mà đã có tu vi kinh thiên vậy thiên phú cỡ nào kinh người, nàng thấy mọi người không làm vẻ mặt ghét bỏ đã là tốt rồi. Lãnh Băng nói:

" Vậy đã mọi người không ý kiến gì nữa thì mọi người cùng đi tới di chỉ, ta dẫn đường"

" Được á, tỷ dẫn đường đi"---Xuân Đức không phản đối

Hắn không phản đối đám người Thiên Hải Tông cũng không dám có ý kiến gì, người ta đã không đuổi đi là tốt lắm rồi.

Vậy là mọi người cùng nhau đi...

.....

.....

.....

Không qua bao lâu mọi người xuất hiện tại một chỗ âm u rừng núi, Lãnh Băng đi trước đạo:

" Nơi này rất kì quái, có những Ma thú, Yêu Thú mạnh dị thường lại còn am hiểu ẩn nấp, mọi người cẩn thận bị đánh lén"

Mọi người cũng cảnh giác lên, dù sao không ai nguyện ý bị kiến cắn nếu không phải bắt đắc dĩ. Trên đường đi đúng là có vài người không may bị cắn một phát, nhưng cũng không ai bị chết.

Nửa ngày sau mọi người đứng trước một lối vào có cấm chế kim lục đan xen, trông có vẻ rất nguy hiểm, xung quanh một ngọn cỏ cũng không mọc được, thi thoảng có một vài cái xương sọ khô bị gió thổi lăn qua.

Lãnh Băng nói

" Cấm chế này rất kì quái, người càng mạnh thì phá giải càng khó, cái này không phụ thuộc vào tu vi, mà phải vào ngộ tính, linh ngộ kim lục lượng và sinh mệnh lực trong cấm chế mà phá giải, chúng ta đã thử vài lần nhưng không thành công".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nguy hiểm

Xuân Đức nói với tiểu Lan

"muội lên mở cái cấm chế này đi, cần gì thì dùng".

"Vâng ca ca"- Tiểu Lan nhu thuận gật đầu.

Nàng bước lên trước cái cấm chế to lớn, đưa tay ra cảm nhận cái cấm chế này, mọi người cũng hồi hộp xem tiểu cô nương này có thể phá giải không?. Xuân Đức nhìn chăm chú vào cái cấm chế này quan sát, thì thấy kết quả làm hắn cũng giật nảy cả người.

☞☞☞ Cấm chế không gian Đại thế giới ☞☞☞

Phòng ngự: 30.000.000

Kĩ năng: Tự lãnh

Cần tương thích kim lực lượng và sinh mệnh lực mới có thể phá giải

Hắn thầm nghĩ Tiểu Lan phí 9 trâu 2 hổ mới tìm được 1 cái tiểu thế giới, không tốn chút công phu thì lại có một Đại thế giới dâng lên miệng, tâm lý hắn thầm kêu ngon.

.....

.....

.....

Qua một canh giờ sau

Cái cấm chế Đại thế giới biến mất, thay vào đó là một cổng ánh sáng, mọi người thì lom lom nhìn vào nhưng không ai tiến lên, họ đang xem có nguy hiểm gì hem.

Xuân Đức cũng không vội, không tiến vào thì cái cổng không gian kia cũng không biến đi đâu được, vội vàng làm gì cứ từ từ rồi khoai sẽ nhừ. Hắn tiến lên xem tiểu nha đầu đang một phờ râu ngồi ở dưới đất y bị ai khi dễ, hắn lấy ra chai nước cho nha đầu nói:

"Một hem, uống nước đi cho nhanh lớn"

Tiểu Lan thấy mình một thành như vậy mà ca ca còn trên nàng thì không khỏi xụ mặt ra, tiếp lấy chai nước mà uống, không nói chuyện với xuân đức.

Xuân Đức thấy vậy thì cũng cười hi hi, nhéo nhéo má cái lên má tiểu nha đầu rồi bế nàng lên, tiểu nha đầu cũng không kháng cự gì cứ như vậy bị hắn bế lên,sau một hồi xem xét cái cổng không gian kia không phát hiện cái gì quái dị hắn quay đầu nói với mọi người, Xuân Đức nói:

" Cái này là một phương Đại thiên thế giới, các ngươi theo sát ta, không biết trong đó có quái dữ gì không, lấy hết pháp bảo ra, cẩn thận không bao giờ là thừa cả".

Mọi người của Ác Ma Điện nghe vậy cũng không nghi ngờ gì cả, mặc hết pháp bảo lên, đứng là trang bị tới tận răng, vô cùng hào hoa, gần 1500 người giữ khoảng cách gần nhất có thể với điện chủ.

Bọn người Bách Hoa học viện và Thiên Hải tông thì nhìn chân chân, cái này là người nào à, pháp bảo mà trang bị toàn thân, cái này cũng quá có tiền đi, mọi người rất chi là ước ao, thứ mà mình không có thì luôn là như vậy mà. Tâm lý bọn họ đang so sánh giữa Ác Ma Điện và chí cao của bọn họ, sau một hồi bọn họ thấy so với thành viên Ác Ma Điện mình đứng là con ghê.

Xuân Đức thấy tất cả mọi người lại gần hắn thì hắn cũng gia trì Ác Ma Thủ Hộ lên mọi người, xung quanh mỗi người có 3 tấm thuẫn hình dạng dữ tợn quay xung quanh, còn có 3 quả cầu sét đan xen với 3 tấm khiên tạo thành hình tròn khép kín.

"Đi" nói to một tiếng hắn bế Tiểu Lan mở đường đi trước, tín đồ Ác Ma Điện cũng đi vào theo sau điện chủ.

Bọn người Bách Hoa Học Viện và Thiên Hải Tông cũng không chậm, đi theo sau mà vào, có chết cũng có đồng đội mà.

...

....

...

Vào bên trong gần 2000 người ba phe thế lực sát cạnh nhau, cảnh giác xung quanh, nơi này toàn mùi máu tanh, bầu không khí cũng không khác lắm so với bên ngoài Thánh Thành, nơi đây chỉ lác đác vài ngọn cỏ mà thôi, mùi nguy hiểm ngược lại có khắp mọi nơi.

Đang lúc mọi người quan sát động tĩnh xung quanh thì nghe Xuân Đức nói:

" Các đây 2000 dặm có một đoàn quái vật đang tiến lại gần, số lượng rất nhiều, trong đó có 30 con Tạo Hóa Cảnh 2 tinh, 5 con 3 tinh, 1 con 5 tinh." nói xong hắn cũng ngưng trọng vạn phần, cái này là Đại thiên thể giới sao, cũng quá mạnh đi tùy tiện một nhóm Quái Vật cũng mạnh như vậy.

Đám người Bách Hoa và Thiên Hải nghe Xuân Đức nói có rất nhiều yêu thú thì vô cùng lo lắng, còn khi nghe tới Tạo Hóa Cảnh thì bọn họ lại mờ mịt, nó là cảnh giới gì à.

Hộ pháp ngoại môn Thiên Hải Tông không nhịn được hiếu kì hỏi:

" Đại nhân Tạo Hóa Cảnh rất mạnh sao?".

Xuân Đức không trả lời, rần mập đã chửi ầm lên:

" Ngu ngốc, hỏi cái này làm gì, mau lui lại phía sau, không nhanh chiến đấu dư ba đủ để các ngươi nát như cái bát, loại tu vi khai sơn như ngươi nếu bị nó ị trúng một cái cũng chết".

" Ta đã bảo rồi mà, ở nhà có phải tốt không, ta còn chưa ăn đủ, ta không muốn chết à. hu hu. số của tui sao mà khổ quá đi mà" vừa nói rần mập lại khóc bù lu, bù loa lên.

Xuân Đức xem thông tin bọn Quái vật kia xong thì càng căng thẳng, chiến lực bọn nó cũng 12 triệu có hơn, con mạnh nhất cũng 14 triệu. Không cẩn thận thì bỏ mạng chỗ này, hắn đã thử câu thông với không gian vong linh mà không được, không hiểu vì sao, nên chỉ có thể chiến.

Thấy rần mập vậy hắn cũng không tức, dù sao nàng vẫn còn nhỏ, xoa đầu nhỏ của nàng hắn nói:

" Mọi người lui nhanh về phía sau, đánh trả bọn quái thú cấp độ thấp, còn việc còn lại cứ để ta lo, nếu qua được thì chúng ta mạng lớn, không qua được thì trách số mệnh không tốt".

Mấy tín đồ Ác Ma Điện kể cả mấy bọn nhóc cũng không sợ hãi bao nhiêu, tín ngưỡng và huyết mạch liên kết khiến bọn họ không còn sợ hãi, mọi người lớn tiếng hô:

" Thiên Địa tịch diệt duy ta độc hành"

" Thiên Địa tịch diệt duy ta độc hành"

" Thiên Địa tịch diệt duy ta độc hành"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chiến đấu thảm liệt

Mọi người hô xong thì lui ra xa vài ngàn dặm theo sự chỉ dẫn của 3 người tiểu Y

" tìm nơi cố thủ nhanh lên, không gian nơi đây rần chắc vô cùng, bày quái vật khủng bố kia mạnh như vậy mà chạy trên mặt đất chỉ phát ra tiếng động không phải là rất lớn cũng đủ có thể thấy được, chỉ cần có một nơi cố thủ tốt chúng ta sẽ chiếm phần chủ động".

Mọi người nhanh chóng tỏa ra tìm vị trí thích hợp

...

Xuân Đức cũng chuẩn bị đầy đủ, bình hồi phục mọi thứ đã đủ, tuy mỗi ngày bây giờ hắn chỉ dùng tới đa 20 lần thôi nhưng cũng tốt lắm rồi, vài lần trở lại đỉnh phong trạng thái không phải chuyện đùa.

Hắn cũng ném ra mấy cái trận bàn để phòng ngự, kĩ năng do không rèn luyện nên cấp độ yếu vãi chày, chỉ có mỗi cái kĩ năng hấp thụ sinh mệnh là ngon, nhưng cái này chỉ solo 1-1 thôi chứ đánh đồng thể này thì không được..... bây giờ hắn có thể làm thêm cũng chỉ là cầu số mệnh hắn không quá nhọ mà vượt qua kiếp nạn này.

....

.....

...

Mấy chục hơi thở sau đàn quái vật cuối cùng đã tới nơi, khắp nơi là quái vật, nhưng nhúc nhích không thấy bến bờ là đâu, mới nhìn mà hấn đã thấy khó gặm rồi.

Thấy quái vật tiến vào phạm vi 260 km hấn bắt đầu tác chiến, kĩ năng linh hồn triệu hoán thi triển, bầu trời đã âm u nay càng đen kịt một màu, linh hồn gào thét lên vang vọng khắp cả một vùng không gian.

gào....gào....gào

hú...hú.....hú

kiệt....kiệt....kiệt

Tiếng thú rống, tiếng hét thảm, đàn xen nhau, hàng ngàn con quái vật lần lượt bị cướp đi linh hồn trở thành những cái xác bất động bị phía sau quái vật dẫm nát bét thành từng bãi thịt bầy nhầy, từng đợt lại từng đợt quái vật bị dẫm nát không qua mấy khắc thời gian một vùng đã thành vùng đầm lầy gồm máu và thịt nát.

Phía sau đám người 3 phe thấy cảnh này cũng lạnh hết cả người, quá kinh khủng như một cối xay thịt đen ngòm, nếu có quái vật đi vào thì không đi ra nữa, nhưng con đi phía trước không một con còn sót lại, bọn họ cũng là lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Xuân Đức vừa quấy vừa gọi hệ thống khẩn cấp:

"Dậy lẹ đi giúp ta, ta bị quái tấn công sắp theo ông bà, ông vãi rồi đây này"

Sau một lúc hệ thống tỉnh dậy thông qua Xuân Đức thì thấy cảnh tượng cũng làm nó chửi ầm lên:

"Đêch, nguoi chui rúc chỗ nào làm sao lại gặp phải nhiều quái vật như vậy?".

Xuân Đức bi thương nói:

"Mới kiếm được chỗ đại thiên thể giới tính vào làm thịt nguoi trong này rồi cướp bốn nguyên cho nguoi, ai biết méo đâu lại gặp tình cảnh này, nguoi cũng thấy rồi đấy, có cách nào giúp ta không, bọn này thì ta không sợ nhưng thể lực của ta rất có hạn, mà cái không gian vong linh không vào được nữa chứ, đen hết chỗ nói".

"Đồng bọn ta cũng phục nguoi rồi, việc trước mắt là qua cái nạn này đi đã, còn việc nguoi tính làm thịt cả một đại thiên thể giới, cái kia nguoi cũng quá hoang tưởng đi, sức mạnh như bây giờ của nguoi thì có mà ăn cảm. Bây giờ ta cũng chả có cách gì hay, nguoi cứ giết đi ta bổ sung tiêu hao, tiện thể đút thân thể cho nguoi luôn, còn chuyện khác để sau ta giải thích".-- Hệ thống cảm khái nói.

Xuân Đức thấy tình thế có vẻ không bết bát như ban đầu hấn nghĩ, bình tĩnh hấn đạo:

"Có cách gì tăng sức mạnh kĩ năng hắc ám lên nhanh không, lên nhanh tăng hiệu suất tiêu diệt quái vật"

Hệ thống đạo:

"Cứ giết nhiều là tăng thôi, nguoi xem sức mạnh của nguoi cũng đang tăng lên kìa, tuy không nhanh nhưng vẫn tăng lên, mà cẩn thận mấy con quái vật Tạo Hóa Cảnh kia, thiên phú thần thông của tui nó không thể coi thường được, bị tui nó đánh lên là không dễ chịu đâu"

"Ok. no problem".

Do Xuân Đức hấp dẫn phần lớn quái thú mạnh mẽ nên phía sau bọn người Vũ Y chỉ bị ít tạp ngư quấy rối, nói là tạp ngư nhưng có tầm cả trăm người thiếu tay thiếu chân rồi, từng núi thấy đang được đắp lên theo thời gian.

....

.....

....

Qua gần một ngày, số lượng quái vật cũng không có dấu hiệu giảm bớt, vẫn điên cuồng lao lên, Xuân Đức bây giờ liên tục vận động cũng cảm thấy có phần mệt ngu ngu, may có hệ thống đang hấp thu máu huyết bổ sung nếu không với cường độ này hấn cũng tiêu đời.

Giết không biết bao nhiêu quái vật, chỉ số nhanh nhẹn của hấn đang tăng nhanh chóng, nhờ kĩ năng thiên phú cứ giết 100 xấu số lại có 1 điểm nhanh nhẹn tuy không nhiều nhưng số lượng đông lại tăng thêm cho hấn khá đáng kể, nhanh nhẹn cao, tốc độ ra kĩ năng càng nhanh.

Linh quang chợt lóe hấn nói với hệ thống:

"Này, nguoi có cách gì giúp ta hồi sinh vong linh không, thi triển 2 kĩ năng cùng lúc không?".

Hệ thống sau 3 s trả lời:

" Có, ta giúp người thi triển kỹ năng gọi linh hồn, còn người dùng tâm để dụng kỹ năng triệu hồi vong linh, nhưng nếu bị đánh lén thì nguy hiểm, cái này cũng không phải phương pháp hay"

Xuân Đức đạo:

" Còn hay với chả không hay, kệ con bà nó đi, cầu an nguy trong nguy hiểm, làm lạ lên".

Vậy là Xuân Đức với hệ thống kết hợp, người đánh, người triệu hồi, kết quả đoàn quân vong linh đang được từ từ ra đời.

Từ từ vùng ảnh hưởng của triệu hoán linh hồn quỷ dữ đã lên tới 1500 km, quái vật dưới tạo hóa đi vào không lâu sẽ ra đi, rồi lại đứng lên đi giết hại những kẻ đã từng là đồng bạn của nó, trong phạm vi quấy của Xuân Đức tạo thành một cảnh hỗn loạn không gì bằng, quái vật làm thịt lẫn nhau.

...

.....

...

Ngày thứ 3 Xuân Đức cũng có chút ăn không tiêu, bọn người 3 phe càng thảm, người chết đã có vài trăm, đám người Thiên Hải Tông thiệt hại nhiều nhất do không được Ác Ma Điện thành viên tận tình trợ giúp, còn Bách Hoa học viện thì khá hơn mới chết mấy chục người.

Đang chém giết say máu bỗng dưng không thấy quái vật lao đến như châu chấu nữa mà chỉ vài chục con làm mọi người có chút không kịp phản ứng, nhìn vài cái núi thấy cao cả mấy chục mét kia, còn cả dòng sông máu đang tích tụ lại, lại nhìn phương xa có vô số quái vật đang tụ tập lại chỗ này thì mọi người cảm thấy mệt mỏi.

Lãnh Băng ngồi trên một quái vật nằm trên dòng sông máu nhìn về phía 3 tiểu cô nương hỏi:

"Chúng ta liệu có sống không, bây giờ chúng ta làm gì"

Qua trận chiến này mọi người ai cũng biết ba tiểu cô nương này mới là nhân vật chủ yếu trong đám người tại đây, có chiến lực kinh thiên, có mưu lược, nếu như lúc đầu mọi người thấy rần rập nhất gan thì trong khi chiến đấu mọi người bỏ ngay cái ý nghĩ đó ra ngoài, cô nàng bé bỏng này giết quái vật như sóng lan trên mặt nước, từng mảng, từng mảng chết....., nếu không có các nàng bây giờ mọi người đều đã chết hết.

Bọn người Thiên Hải Tông tuy chết phân nửa người, nhưng mấy người còn sống nhìn về phía 3 tiểu cô nương đầy sùng kính, không ai vì mấy người đã chết mà thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chiến đấu thảm liệt(1)

Nghe Lãnh Băng hỏi, Vũ Y nhìn như một con quỷ khát máu, cả người đều là sát khí vờn quanh, nhìn lâu vào nàng một chút thì thấy đầu vàng mắt hoa, Vũ Y dùng cái giọng lạnh như hàn băng vọt kiếp đáp 2 chữ:

" Từ Chiến"

Nói xong nàng nhìn về phương chỗ Xuân Đức, nàng biết nhìn thấy quái vật nơi này tuy nhiều nhưng cũng chỉ là phần lẻ của số quái vật thôi, chính yếu là chỗ Xuân Đức chiến đấu. Mọi người cùng nhìn theo nàng, thấy xa xa một vùng trời đen rộng lớn từ bên trong nghe được rất nhiều âm thanh hỗn tạp làm mọi người càng nghe thì da trâu da bò nổi hết lên.

Mọi người nghĩ ngợi không qua bao lâu thì lại có cả ngàn con quái vật bị thương nghiêm trọng lao ra khu vực đen kịt kia, xóc lại tinh thần, mọi người lại cầm binh khí giết đi lên, trong trận chiến người một nhất phải nói tới Thiên Tuyệt, phải dùng trí liệu liên tục khiến nàng sắc mặt y như cục bột, nàng không đi được nữa mà phải ngồi tại chỗ chữa thương cho người khác.

Chiến đấu vẫn tiếp tục...

....

.....

....

Mười ngày sau nhân vật chính cũng đã xuất hiện, mấy chục con Tạo Hóa Cảnh cũng đã ra mặt, Xuân Đức do không phản ứng kịp mà suýt nữa thì đi,

mày có hệ thống cứu 1 mạng.

Vừa thi pháp, vừa chữa thương, vừa hit vừa run, Xuân Đức bị đau đến kêu oa oa:

"Ủi cha mẹ ơi, đau chết đi mất, mà nó mấy con quái chết tiệt, một kích vừa rồi tí nữa thì đi luôn"

Hệ thống đạo:

"Đã nói từ đầu mà không nghe, giờ thì biết đau là gì chưa con, thôi bây giờ khuyên ngươi nên cứ thế này mà đánh, từ từ mài chết bọn nó, chính diện đụng độ thì ngươi thua là cái chắc".

Xuân Đức cũng nói lại:

"Ờ biết rồi, không cần sát muối vào vết thương của anh. Ngươi nói cũng phải chỉ còn cách này, mấy con này tuy không biết vì sao mà ngu hơn ma thu hay yêu thú bình thường nhưng sức mạnh hay phòng thủ thì siêu cường, rất khó chơi, đám vong linh của ta còn không lại gần được bọn này chỉ có thể hơi chút kiềm chế, mà ta cũng mệt quá không biết qua nổi không đây. mong là không có thêm con quái vật nào có tu vi cao hơn Tạo Hóa Cảnh"

Vừa trò chuyện với hệ thống hắn cũng không rảnh tay lợi dụng tốc độ phi hành cao của Ác Ma Cảnh cấp 3 mà hit....

Sau nửa canh giờ Xuân Đức cũng hạ được 3 con yếu nhất đoàn, hắn mệt như chó chết mà vẫn cứ phải gắn mô tơ vào móng mà chạy, hắn lại hỏi hệ thống:

"Có bí kỹ quần thể gì mà khiến cho bọn quái vật này chạy chậm lại không, chứ tiêu hao tốc độ cao như vậy thì không qua 3 canh giờ ta sẽ nằm xuống, bị bọn quái làm thịt"

Hệ Thống tìm tòi sau một lúc mới trả lời:

"Có thì nhiều nhưng tác dụng quần thể với ảnh hưởng đến Tạo Hóa Cảnh thì không nhiều, với năng lượng cấp thấp mà ta hấp thu được bây giờ cũng sắp hết nên chỉ có 1 thể giúp ngươi học một kỹ năng bị động, ngươi tự xem thông tin kỹ năng đi mà vận dụng đối phó với lũ quái"

Xuân Đức nghe vậy thì vui vẻ lên hắn lập tức xem ngay, trong khi nói chuyện với hệ thống hắn lại bị dính 3 -4 đòn của bọn quái vật, bây giờ người hắn y cái bao tải rách nát, bộ đồ thiên đạo cũng hư hao nặng, hắn đóng lại cảm giác để cho không biết đau là gì mà chiến tiếp.

☞☞☞ Ánh Sáng Từ Thiên Đàng(Bị Động có thể tắt/mở)☞☞☞

-20% tốc độ di chuyển kẻ địch

-5% tốc độ tấn công kẻ địch

+5% phòng thủ đối với đồng minh

+10 hp hồi phục

Phạm vi hoạt động: min 3m

max 3m + lực chiến(Chiến lực càng mạnh phạm vi càng tăng).

Thấy bọn quái vật chạy chậm hơn hẳn lúc này hắn mừng như điên, tận dụng lúc này hắn liên tục ra kỹ năng NoVa, Mũi tên ma thuật,...

- 2.435.789

-1.114.877

-1.226.444

.2.435.787

Những tiếng hét rung trời của bọn quái vật kèm theo là một loạt bị tổn thương bay lên, do có thời gian thi triển kỹ năng nên chẳng mấy chốc lại vài con quái lại nằm xuống, chiến đấu đến bây giờ hắn cảm thấy một điều mấy con quái này rất ngu, đồng bọn chết một đồng mà cứ hùng hục lao lên ăn đòn.

.....

Khi số lượng của Tạo Hóa Cảnh quái vật còn 3 con thì bọn chúng cặp mắt không còn huyết hồng nữa mà trở lại bình thường, 3 con quái vật đứng lại không tiếp tục công kích nữa, Xuân Đức tự dưng thấy một màn như vậy thì có chút cảnh giác, bọn này bị sao vậy?

Con quái có tu vi Tạo Hóa Cảnh cao giai bỗng nhiên lên tiếng đạo:

"Nhân loại ngươi rất mạnh, chúng ta bây giờ không đánh lại được ngươi, ngày sau tất sát ngươi "

Nói đe dọa xong một câu hắn quay đầu lại tính na đi chạy chốn, 2 con quái bên cạnh cũng vậy.

Xuân Đức tuy hơi ngạc nhiên bọn này làm sao từ điên cuồng trở nên có lý trí, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm làm cái mẹ gì cả, hắn cũng không cười thấy mấy con quái định bỏ chạy hắn dùng 120% sức mạnh mà điên cuồng công kích, hắn cười lớn:

"Con bà nhà mày, nửa tháng quần công ta bây giờ lại muốn đi, quái vật khi nào có đặc quyền như vậy, không ăn thịt, nấu cháo bọn người ta thì không làm nam nhân"

Mấy con quái thấy hắn điên cuồng như vậy, mặc kệ huyết từ trên người chảy xuống như mưa vẫn điên cuồng tấn công bọn nó thì cảm thấy sợ hãi... Con quái Cao Giai hét lớn:

"Tách ra 3 hướng mà chạy, nhớ mùi vị và khí tức của hắn, khi nào sức mạnh khôi phục thì tìm người này báo thù, bây giờ không phải lúc liều mạng"

Nghe xong lời này 3 con quái tách nhau ra mà chạy, tốc độ dù bị giảm 20% nhưng vẫn nhanh lắm. Xuân Đức thấy vậy thì đuổi theo con quái có tu vi cao nhất, bình thường hắn sẽ chọn mấy quả hồng mềm mà nắn nhưng hôm nay khác, hắn là người đặc biệt thù dai, vết thương trên người hắn đa phần là do con này tạo ra.

Thoát khỏi sự cuồng bạo mấy con quái vật này sức mạnh và phòng ngự cũng giảm nhiều, dính một đòn có khi đi cả 5 triệu hp, qua 3 lượt công kích con quái cao giai phòng ngự hết nổi, nó gắng ăn một kích rồi không biết dùng cái gì mà toàn thân đỏ đậm tốc độ tăng cao, cố gắng bỏ chạy thật nhanh,

Xuân Đức cười lên hô hô mang theo đầy vẻ điên cuồng:

"Chạy đi con, xem mày chạy đi nơi nào, mẹ mày, không thù không oán tự dưng vậy công bố, bây giờ mày chạy đi đâu, chạy vào chum con à" hắn tuy nói vậy nhưng hắn cũng tự biết hắn à, cơ năng của cơ thể đã giảm mạnh nếu không giải quyết được con này có khi hắn chết trước.

Một đòn lại một đòn lên người con quái vật, không biết con quái vật thi chuyển bí pháp gì mà đánh nó bây giờ còn có mấy trăm ngàn hp, 2 bên đều kiệt sức nên tốc độ cũng không nhanh....

Sau cả canh giờ, đánh ra ngoài ngàn dặm thì con quái vật kia cũng chết nhẵn răng, há lợi, rớt xương sườn.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Kịch chiến qua đi

Ngồi trên con quái đầu xỏ gây nên tội lỗi với hắn, hắn thờ không ra hơi, cả người y cái rã lau, máu me khắp người, cả người có mỗi khuôn mặt đeo mặt nạ là còn lành lặn một chút, chỉ bẻ một miếng, lâu lắm rồi hắn chưa cảm thấy mệt như lúc này, ngày trước ở nguyên thể giới đi làm ngày 18 tiếng cũng không mệt như bây giờ.

Tay chân như không phải của mình, hắn nằm xuống trên con quái vật to lớn bị đánh nát be bét, bầu trời bây giờ cũng bắt đầu sáng ra, không còn mây đen như lúc trước nữa, gió thổi hiu hiu, trong gió toàn là vị máu vị nội tạng lòng mề, phèo, phổi còn cả phân nữa tạo nên một cái mùi rất khó ngửi, nhưng hắn cũng kệ, hắn cứ như vậy nằm mà nhìn trời....

Cách xa mấy ngàn dặm bọn người Vũ Y cũng đã kết thúc mấy con quái vật cuối cùng, bọn người Ác Ma Điện không có dừng lại lấy hơi, mà bú sức mạnh gắng sức phi hành thẳng tới vị trí Xuân Đức lúc trước, người của hai phe thế lực thấy vậy cũng đuổi theo, trước khi có thể trở về Ma Long Đại Lục bọn họ cần theo Ác Ma Điện mới có thể đảm bảo được mạng nhỏ của mình....

Ba phe thế lực tới nơi Xuân Đức lúc trước thì khắp nơi cũng không phải máu me, xương cốt thành đồng như họ nghĩ, mà nơi đây chỉ lác đác vài cỗ thi thể còn đầu đều là vong linh sinh vật, bọn nó đứng không lọt nước vây quanh một con quái vật dài vài dặm đang nằm trên mặt đất phía xa.

Tiến lại gần mấy con vong linh, bọn người Ác Ma Điện cảm nhận được khí tức quen thuộc thì cũng không e ngại nữa mà bay thẳng tới nơi con quái vật to lớn bị chết kia, còn bọn người của Bách Hoa Học Viện và Thiên Hải Tông thì không may rồi, mấy người định có ý đồ đi theo thì bị đàn đàn lũ lũ vong linh lao lên tấn công, khí thế của phá thiên cảnh làm bọn họ sợ tè ra quần, ngồi bệt xuống cả mặt đất.

Nếu không có tiểu Lan dùng bí pháp ngăn lại đám tử linh sinh vật thì người của 2 phe thế lực có khi lại được theo đồng đội.

Thấy bọn họ không sao tiểu Lan cũng không nói gì thêm, phi lại chỗ xác con quái vật to lớn. Lại gần hơn bọn họ thấy Ca ca nàng cả người đầm máu đang nằm trên con quái vật, nếu không phải thấy điện chủ đang nghiêng đầu ngó bọn họ thì bọn họ còn tưởng rằng điện chủ treo rồi.

Không có nhiều lời hỏi han ân cần, mọi người tạo thành vòng tròn xung quanh Xuân Đức thủ hộ, Thiên Tuyết và 3 tiểu nha đầu cũng lại gần nằm phân chia 2 bên Xuân Đức, bọn họ cũng mệt quá rồi, đến bây giờ bọn họ còn gắng gượng được là nhờ vào ý chí, nếu không đã không còn có thể lại đây mới nằm xuống.

Thấy 4 người nằm bên mình Xuân Đức hỏi thăm:

"Người của chúng ta chết nhiều không?"

Vũ Y nói thều thào:

"Không có ai chết ca ca, bị thương nặng hơn phân nửa, nếu kéo dài thêm mấy ngày nữa thì có khi không ai còn sống được nữa, người của Bách Hoa và Thiên Hải thì chết gần hết, chúng ta đã gắng sức bảo vệ bọn hần rồi nhưng bọn họ yếu quá nên bọn họ chết hơn phân nửa còn lại bị thương nặng"

Xuân Đức nghe vậy thì nói:

"Sau này mặc kệ người khác, cứu người của chúng ta là được, ai chết mặc ai, người khác sống chết không liên quan tới chúng ta"

"Vâng ca ca, Ca ca chúng ta bây giờ làm sao? mà tại sao ca ca không đưa mọi người vào vong linh không gian?"--- Vũ Y tiếp lời.

Xuân Đức nghe vậy nói:

"Hệ thống trồng Hắc Ám ma thụ không gian đang rất bất ổn nên không gian vài ngày nữa mới có thể vào được, thôi không nói chuyện nữa, mọi người không chết là tốt rồi, ca ca mệt quá, bây giờ ngủ đây, mọi người cũng trị thương đi có vong linh sinh vật thủ hộ chắc tạm thời không có nguy hiểm gì đâu".

"Vâng"

Thế là mọi người cùng nghỉ ngơi, mặc kệ quần áo máu tươi nhuộm đỏ thân hình. Trước lúc nghỉ Xuân Đức cũng lệnh cho mấy con vong linh thủ hộ bọn người 2 phe, Vũ Y các nàng đã giúp đỡ thì hần cũng giúp cho chút, không giúp thì thôi đã giúp thì giúp đến cùng.

Phía ngoài 2 phe thế lực còn khoảng 150 người đang ở một chỗ trị liệu thấy mấy trăm con vong linh Phá Thiên Cảnh bao vây lại thì sợ tới mọi người khuôn mặt trắng bệch, mọi người đã quá mệt chỉ nhắm mắt chờ chết, thế nhưng nhắm một lúc lâu vẫn không thấy gì, mở mắt ra thì thấy bọn vong linh này cũng không tấn công bọn họ mà như canh giữ xung quanh, bấy giờ mọi người mới thở ra một hơi.

Cũng không ai có sức mà bàn luận cái gì, mọi người thấy có vong linh thủ hộ thì tất cả nằm xuống y như chết, mặc kệ đất đá, mặc kệ tất cả tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra, mọi người đều nằm mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thiên phú kỹ năng trâu chó

Cách xa nơi bọn Xuân Đức nghỉ ngơi vài trăm vạn dặm có một đám người đang xem qua một thủy tinh cầu, trong thủy tinh cầu ghi lại cảnh tượng mấy ngày đại chiến của đám người Xuân Đức.

Một bà lão có vẻ quyền cao chức trọng nhất trong đám người lên tiếng phá tan sự yên lặng:

"Các vị thấy đám người này là từ đâu tới đây? có nhận xét gì về bọn họ"

Mọi người trong căn phòng trầm lặng. Một vị thiếu phụ vẫn còn rất có phong vận lên tiếng nói:

"Thưa lão tổ theo ta nhận xét thì đám người này rất có thể từ một phương thế giới khác đi vào chúng ta mà không phải bản gốc sinh linh thế giới chúng ta, nhóm người này thực lực cũng rất không đều nhau, ăn mặc lại khác nhau có thể là nhiều phe cánh thế lực, hoặc cũng có thể là cùng một thế lực nhưng địa vị khác nhau, còn người chúng ta cần chú ý là người đeo mặt nạ" nói tới đây thì nàng dừng nhìn về phía lão tổ của mình.

Bà lão thấy vậy thì lên tiếng:

"Tông chủ nói rất có đạo lý, nói tiếp đi"

Mọi người cũng gật đầu tán thành, thấy vậy vị nữ phu nhân kia mới tiếp tục lên tiếng nói lên suy nghĩ của mình:

"Về người đeo mặt nạ ta cảm thấy rất chi là kì quái, tu vi người này ta không cảm nhận được, chỉ có thể nói người này tu vi cực cao hoặc không có tu vi, nhưng qua trận huyết chiến với cả Địa Ngục cánh cửa mở ra thì người này chắc chắn có tu vi cực kì khủng bố, có thể đã bước vào sinh tử cảnh, thông qua quang nhãn ta cũng có thể lờ mờ cảm nhận được sinh mệnh lực người này cực kì cường thịnh, suy đoán cốt linh dưới vạn năm"

"Không biết nhóm người này là địch hay là bạn nên mong lão tổ cho quyết sách"

+1.000.000 int tăng 55% khả năng học tập, tăng 50% sát thương phép, giảm hồi chiêu 3%

+100 agi tăng 5% phòng

+1000 agi tăng 5% phòng, 5% né

+10000 agi tăng 15% phòng, 15% né

+1000 00 agi tăng 25% phòng, 25% né

+1000.000 agi tăng 25% phòng, 25% né, 5% công

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Gặp người của đại thiên thế giới

Nhìn int và agi của mình cao chói vọt, còn str thì thấp đến thê thảm, nếu không phải có đồ buff máu thì hán máu có mấy trăm ngàn, bị dính một kích có khả năng ra đi luôn, đúng là theo dòng phép yếu sinh lý quá....

Mọi người thấy điện chủ bị thương nặng vậy mà sau vài ngày đã khỏe như vông thì cảm khái, người và người khác biệt làm sao, bọn họ lúc trước không cảm thấy sao, bây giờ tỉnh lại thì đau gần chết, ai cũng phải tập chung chữa thương, mấy đứa nhóc bây giờ cũng đã nhìn không ra sự ngây thơ nữa mà trên khuôn mặt bọn nhóc đầy vẻ tà khí...

....

.....

....

Lại qua 5 ngày không gian vong linh cũng đã hoàn mỹ lên cấp, 3 tiểu nha đầu và Thiên Tuyệt cũng đã khỏe lại như thường, chỉ còn thấy chút hơi mệt mỏi trên khuôn mặt mà thôi.

Xuân Đức thấy mấy người tỉnh dậy thì nói đùa:

" Vẫn còn sống à, cứ tưởng các ngươi đi rồi, ha ha " hán nhéo mấy cái má bánh bao của mấy tiểu nha đầu, công nhận sướng tay.

Tiểu Thất và Lan Lan thì buồn bực, ca ca lại không đứng đắn, Vũ Y thì khác nàng không có biểu lộ gì không vui, tránh thoát bàn tay của ca ca nàng nhảy ra sau lưng ôm cổ hán nói.

" Ca ca bây giờ chúng ta đi đâu "

Xuân Đức cười hi hi, công nàng nhảy xuống con quái thú, vừa thu lại mấy con từ linh sinh vật vừa nói vui vẻ:

" Bây giờ chúng ta thám thính cái đại thiên thế giới này, ca đã che giấu cổng thông đạo rồi, khi nào cần chúng ta có thể quay lại, tiểu Y theo ca đi chơi hem? "

Vũ Y trên lưng cười khúc khích, giật mấy sợi tóc của hán nói:

" Đương nhiên rồi, nơi nào có ca ca nơi đó có tiểu Y ".

Mọi người qua mấy ngày cũng đã khỏe hơn rất nhiều, cũng đồng loạt nhảy xuống theo chân Điện chủ.

Sau khi thu thập tất cả từ linh sinh vật, Xuân Đức gặp đám người Lãnh Băng đang ngồi trị thương, các nàng thương không phải rất nặng nhưng do tu vi yếu nên thời gian trị thương khá dài.

Thấy vậy Xuân Đức bảo Thiên Tuyệt giúp mọi người một chút, không qua bao lâu thì những ai còn sống của 2 phe thế lực đã coi như đi đứng được.

Xuân Đức nói:

" Mọi người cũng coi như đồng sanh, cộng từ bây giờ các ngươi có 2 lựa chọn, 1 là đi về, 2 là theo ta "

Mọi người 2 phe trao đổi với nhau một chút rồi, Lãnh Băng và Hộ pháp lên cúi đầu nói với Xuân Đức:

"Chúng ta quyết theo Điện chủ xông xáo"

Xuân Đức thấy vậy cũng hài lòng thì cười nói đáp lời:

"Theo ta thì thứ tốt đều là của ta, các ngươi mạng ta đảm bảo, ai có ý kiến thì có thể không theo"

Mọi người nghe vậy cũng chẳng cảm thấy có gì không được, người ta là đại năng nhân vật, cái gọi là đồ tốt chắc là cái gì kinh khủng lắm, mấy thứ bọn họ tìm được biểu người ta có khi còn bị bỏ vào đồng rác cũng nên.

"Vâng, Đại nhân" mọi người lên tiếng đáp lời.

Xuân Đức hài lòng gật đầu. Sau khi thu dọn xong chiến trường không còn tí máu tí xương nào thì Xuân Đức mới chịu bỏ qua. Lấy ra 1 con tử linh sinh vật to lớn để trở mọi người, thấy mọi người đều có vẻ còn chưa hồi phục nên hắn mới rừ lòng từ bỏ lấy ra.

Người của Ác Ma Điện thì thấy bình thường, nhưng người 2 phe thế lực thì vô cùng mới lạ, bọn họ xem xét con quái vật dài vài dặm này, khi biết được con này có tu vi phá thiên cảnh mọi người càng hưng phấn, Phá Thiên Cảnh à, ở tông môn hay học viện của bọn họ tìm đũa mất cũng không thấy, bây giờ được ngồi lên sau này về chém gió với đồng môn, đồng học.

Cũng không có xác định phương vị nào chọn đại một phương, đoàn người tiến lên, à nhầm là con tử linh sinh vật tiến lên, tốc độ cũng không nhanh vì Xuân Đức và mọi người còn muốn ngắm phong cảnh nơi đây.

Qua khoảng một vạn dặm nơi đây bắt đầu có biến hóa nghiêng trời, lật đất, khắp nơi là hoa hoa, thảo thảo, mây xanh nước biếc, đúng là vô cùng mỹ lệ. Đi lâu như vậy Xuân Đức đang kì quái nơi đây sao chả có móng người nào, hắn đang nghĩ có lẽ nơi người biến thành zombie hết rồi cũng nên. Đang lúc hắn suy nghĩ thế giới này không có nhân loại thì thấy một con chim quái dị 4 cánh, toát ra màu xanh dịu dịu, trên lưng còn có 3 người, một già, một trẻ, một trung nhân.

Hắn thấy vậy thì không khách khí chút nào dùng MP tạo bàn tay lôi con chim đó xuống đất, nhìn bà lão thì hắn lại cười làm lạnh lên tiếng hỏi thăm:

"Bà bà, xin lỗi nhé cháu bị lạc đường muốn hỏi thăm chút, thấy bà bà bay cao quá sợ không thấy bọn con nên mới gọi bà xuống hỏi chút. hi hi ""

Nhóm người bà lão đang tìm cơ hội tiếp cận thì không ngờ người ta đã tự cho cơ hội, quan sát mấy người trước mắt bà lão không biểu cảm gì nhưng trong lòng đang suy đoán mấy người này là ai, tu vi đa phần rất thấp nhưng khí thế toát ra lại quá cao, không hợp lẽ thường.

Bà lão cũng cười đáp:

"Tiểu hữu chắc là người mới đến nơi này nên không biết, khu vực 2 vạn dặm quanh đây là cấm khu rất ít người tiến vào, chúng ta 3 người vào tìm thảo dược vừa tìm được đang quay về thì gặp tiểu hươu, nếu không ngại để chúng ta lên con sinh vật mọi người đang đứng từ từ giảng giải"

Xuân Đức gật đầu, Vũ y sau lưng lộ cái đầu ra nói với mọi người:

"Lùi lại chút coi cho bà bà lên, các ngươi tập trung lại rìa bên này làm gì, không có gì nóng nhiệt cả, tản ra đi, cẩn thận ta đánh đó" Nói xong nàng dơ dơ nắm đầm nhỏ thị uy.

Mọi người thấy Âm Ảnh Quân Vương nói vậy thì lui lại ngay, mọi người cũng biết con nít rất thù dai, nếu phản đối nàng không may bị nàng ghi hận thì nguy.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thiên phượng tông

Ba người bà lão cũng mỉm cười không cho rằng mọi người sợ đứa bé này, chẳng qua là nịnh bợ tiểu nha đầu một chút thôi.

Trữ Tinh thấy theo sau bà lão thấy Vũ Y đáng yêu như vậy thì lập tức có hảo cảm, nàng tiến lên định xoa xoa khuôn mặt béo múp múp của Vũ Y thì Vũ Y đã nhảy lên lưng Xuân Đức không cho nàng ta thực hiện được mưu đồ. Vũ Y lè lưỡi làm mặt dụt.

Mọi người thấy vậy đều nở nụ cười vui vẻ, hình ảnh bây giờ đúng là làm người ta tâm vui, cảm thấy dễ chịu, nghĩ đến mấy ngày trước tiểu hài tử ngây thơ trước mắt này có sát khí vờn quanh đồ lờ mờ, cầm đôi song đao phát kim quang, cười trên địa ngục khuyến khích có bao nhiêu khủng bố, chẳng bù cho bây giờ ngây thơ trong sáng, nhìn cứ như tiểu tiên nữ, càng nhìn càng đáng yêu.

Trữ Tinh không thực hiện được mục đích của mình thì thấy hơi buồn bực, nàng lại bị từ chối, đây quả là đã kích của nàng từ khi sinh ra, nàng không cam

chịu dụ dỗ đạo:

" Tiểu muội muội lại đây cho ta thân một cái rồi ta cho xem cái này hay lắm nè ".

Mấy tín đồ Ác Ma Điện cười y con heo, nằm lăn ra mà cười, cười ra cả nước mắt, Lam Thảo nói với Lam Nguyệt:

" Ám Ảnh đại nhân cũng có người muốn dụ dỗ kìa, sao không ai dụ dỗ ta "

Lam Nguyệt khinh bỉ tên bàn tử này, dùng 2 tay lôi 2 cái má bánh đúc của hắn rồi nhìn thẳng vào mắt mà nói:

" Người y như con heo mập thế này đã không bị người ghét bỏ là tốt rồi, còn đòi người đến nựng người nữa sao? người sao không đi lấy cái khúc xương mà đập vào đầu cho tỉnh ngủ đi "

Mọi người lại được trận cười to, Xuân Đức thấy vậy nói:

" Muội muội của ta không thích bị người lạ tới gần nàng cho lắm, người thông cảm, đứng rồi bà bà người là người ở đâu, người cũng có tu vi Tạo Hóa Cảnh chắc cũng là nhân vật ở một thế lực nào đó "

" Ấy xin lỗi cháu quên giới thiệu, cháu tên Xuân Đức là một Điện chủ của một thế lực mới thành lập, đây là 3 muội muội của cháu, nàng là Vũ Y, kia là tiểu Lan, còn đây là tiểu Thất, còn đây là thành viên của thế lực cháu, không biết bà bà và 2 vị này là...? "

Bà lão cười nói ;

" không sao, người trẻ tuổi mà có tu vi cao như tiểu hữu đây mà lễ phép vậy cũng là hiếm có, không giấu gì tiểu hữu, bà lão này là Thái thượng trưởng lão của Thiên Phụng Tông, hai người này là Tông chủ còn đứa nhỏ này là cháu gái ta Trữ Tinh "

Xuân Đức cười nói:

" Lễ phép sơ đẳng thôi bà bà, làm người ít nhất cũng có cái gọi là kính trên nhường dưới, cũng không giấu gì bà bà, chúng ta là bị từ trong sinh tử bí cảnh truyền tống ra đây, cái gì cũng không biết, mong bà bà giải thích cho bọn cháu hiểu một chút nơi này "

Bà lão cũng cười giải thích cho Xuân Đức và mọi người nghe đơn giản vài điều về nơi này:

"....."

Nơi này gọi là gì bà lão cũng không nói, có thể là không có tên, cái đại thiên thế giới này rất lớn, chia làm 4 khu vực chính, Hạ Vực, Trung Vực, Thiên Vực và Cẩm Khu nơi mọi người đang ở, vì sao gọi là cẩm khu đơn giản vì nơi này nguy hiểm.

Cái đại thiên thế giới này có 5 tông môn lớn chính trong đó có Phụng Hoàng Tông, nhưng chỉ xếp chót thôi, tông môn này môn đồ, đệ tử vài ngàn vạn, nghe được Xuân Đức cũng cảm khái, ở đây không thiếu chính là người à.

....

.....

...

Nghe bà lão nói xong Xuân Đức hỏi thăm:

" Bà bà, người có thể cho bọn cháu ở tạm khoảng thời gian được không? bọn cháu tạm thời chưa có chỗ ở, bà cũng biết đấy, lạ nước lạ cái khó sống lắm, có nơi ở chung quy vẫn tốt hơn rất nhiều. hi hi" hắn cười cười lôi kéo quan hệ.

Bà lão thấy việc hôm nay đi cũng quá thuận buồn xuôi gió đi, mọi việc cứ như nước chảy thành dòng, tốt đẹp không thể nào tốt hơn. Bà lão nói:

" Không có gì cả, tiểu hữu có thể về tông chúng ta làm khách, "

Thấy bà lão đồng ý, Xuân Đức hỏi ngay:

" Bà bà ở chỗ người có món ăn gì đặc biệt không? "

Thấy Xuân Đức hỏi bà lão ngạc nhiên:

" Chúng ta là người tu đạo không cần ăn như phàm nhân, nên chỗ ta không có món ăn gì cả".

Xuân Đức nghe vậy đáp luôn:

" Không phải khi đói lại ăn ích cốc đan chứ "

Bà lão gật đầu xem như đồng ý, hần thấy vậy thì cảm thấy chán hơn phần nữa rồi, sao bọn tu chân này cả ngày ăn cái ích cốc đan như cục đất sét ấy được không biết. Mắt húng hần cũng không hỏi han gì nữa cả, rất không hình tượng lấy một cái ghế nằm ra 3 tiểu nha đầu và hần cùng nằm, 4 người lấy đồ uống ra mà dùng ống hút mà hút.

Bọn người tín đồ thì cũng bình thường thôi, còn bà lão và những người khác thì bó tay rồi, hình tượng cường giả đầu....

.....

.....

.....

Qua một ngày không nhanh không chậm mọi người đã đến Phượng Hoàng Tông, nói thật cái tông môn này to đã man con ngan luôn, cái này so với Ác Ma Thành của hần to hơn không biết bao nhiêu.

Qua một ngày hần cũng đã thông đồng với Trữ Tinh, cứ tý tý đệ đệ ngọt sót đi ấy chứ, hần hỏi Trữ Tinh:

"Tỷ tỷ người xinh đẹp như vậy chắc nhiều người theo đuổi lắm"

Trữ Tinh ngẩn người chút rồi má cô chút hồng, xua tay nói:

"Không có, không có, làm gì có chuyện đó cơ chứ"

Xuân Đức nói vui:

"Tỷ không cần giấu đầu, đây chẳng qua là đệ đệ phòng mấy tên thâm yêu trộm nhớ tỷ, lại coi ta là kẻ thù, suốt ngày kiếm ta phiền phức khi ta ở đây thì rất không tốt, không may ta bị đánh thì thua thiệt lớn rồi" vừa nói hần vừa giả bộ đáng thương.

Ngồi kế bên bà lão và mỹ phụ khoe miệng kéo kéo, nếu không biết vị tuổi trẻ đang cười hi hi ha ha là một siêu cấp cao thủ thì có khi bọn họ cũng tin, mong là đừng có tên không may nào dây phải hần nếu không có khi chết lúc nào còn không rõ là bị làm sao mà chết.

Đúng là lo cái gì đến cái đó. Trước cổng sơn môn có một đám người khi mọi người tới gần gặp một đám người đứng đón.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thiên phượng tông(2)

Trong khi Xuân Đức và Trữ Tinh đang hú hí với nhau thì đã có 7- 8 thằng ở phía dưới nhìn thấy, kết quả là bây giờ bọn này nhìn Xuân Đức với ánh mắt hình viên đạn, sắc mặt cả lũ vô cùng bất thiện.

Xuân Đức thấy vậy thọt thọt Trữ Tinh nói:

"Thấy chưa, đã bảo rồi mà, đệ nói là cảm có sai, mấy tên đứng như kỹ nữ kia chắc là bọn người theo đuổi tỷ ha?"

Mọi người bên cạnh khoe miệng co giật, nhất là bà lão và vị mỹ phụ thì càng biểu hiện rõ ràng, hai người lấy tay che trán có vẻ như bị ốm rất nặng.

Tiếng nói của Xuân Đức rất bình thường, không che giấu gì nên mọi người phía dưới cũng nghe được, mấy tên chắc là con ông cháu cha trong cái tông môn này thì ai cũng có vẻ mặt bất thiện x2.

Chờ bà lão xuống trước mở đường hần thì mọi người mới theo sau, bà lão cũng chẳng giới thiệu gì nhiều chỉ qua loa lấy lệ nói nhóm người Xuân Đức là khách tới Thiên Phượng Tông và sẽ ở lại một thời gian.

Nhóm người Xuân Đức được đưa tới một quả núi lớn, cái này gọi là dãy núi thì có lẽ đúng hơn vì nó gồm mấy ngọn núi chụm vào nhau. Vì muốn thăm dò nơi đây nên hần cố lết thân đi tham quan cùng với Trữ Tinh bỏ mọi người ở ngọn núi bụi, hần bắt tay ra sau đầu chán ngắt nói:

"Tinh tỷ, Thiên Phượng Tông bụi tổ chẳng như vậy đi khi nào mới xong, mà đi đến đâu chúng ta cũng bị vây xem như con khi làm xiếc vậy, có chỗ nào thú vị không dẫn ta đi xem đi"

Thấy hần lại bắt đầu lười đi chuyển Trữ Tinh cũng buồn bực, đi cùng đại mỹ nhân như mình mà tên này còn thiếu kiên nhẫn, hoạch sách, nàng trầm ngâm suy nghĩ chút nói:

"Hay là đi xem tông môn chọn ra đại đệ tử chỗ ấy vô cùng náo nhiệt, cả 1000 năm mới tổ chức một lần đấy"

"Đi xem thôi, xem cho mở rộng tầm mắt, mà tình tỷ này, tỷ năm nay bao nhiêu tuổi rồi" --- Xuân Đức lại tí từng trở lại.

Trữ Tình lườm hắt cái đạo:

"Ngươi không biết hỏi tuổi cô gái là rất mất lịch sự sao!!! Đi thôi" nói xong nàng bay về phía bắc

Xuân Đức tâm lý thầm nghĩ không lẽ cũng là một lão yêu bà già nai, có khi nào người ta còn xứng chức bà rồi ấy chứ. May mà Trữ Tình không biết hắt suy nghĩ nếu không có khi nàng làm thịt hắt ngay và luôn.

...

....

...

Theo Trữ Tình phi hành một lúc thì đã đến một cái quảng trường trên một đỉnh núi, cũng không phải rất nhiều người, có mấy khuôn mặt mà hắt cũng biết lúc mới vào sơn môn, khi hai người tới nơi này thì Trữ Tình thì được mọi người hoan nghênh còn hắt bị ghê lạnh y như một con côn trùng có hại làm người ta chán ghét...

Dưới con mắt bất thiện của mọi người hắt vẫn ngồi kế bên Trữ Tình xem đánh nhau miễn phí, trận đấu tiếp theo là của hai người Trình Văn Và Bạch Hạch, nghe Trữ Tình nói 2 người này tu luyện là kì tài ngút trời, mới vài trăm năm đã là Huyền Thăng Cảnh rồi...

Xuân Đức gật đầu lấy lệ một cái rồi thắc mắc nói:

"Hai thằng kia làm cái dục gì mà cứ chào hỏi mãi thế, tính làm cảnh à, đợi mãi mà không đánh nhau đi, toàn mấy lời ba láp ba xàm, cái quái gì Bạch huynh tốt, rồi Trình huynh cũng tốt, chắc không tốt thì các ngươi nhường nhau chắc, có khi lại nhân lúc bệnh làm thịt ngươi, đúng là đạo đức giả".

Ước chế Xuân Đức phun ra một thôi một hỏi, Trữ Tình cũng tức giận cốc đầu hắt một phát nói:

"Đồ ngốc cái này giữ tình đồng môn, đây là nguyên tắc cơ bản ngươi ý kiến cái gì chờ đi"

Thấy Trữ Tình tự dung hóa thân làm bà chằn hắt ngạc nhiên, mình có làm gì nàng á, mặc dù chả hiểu ra làm sao tự dung bị ăn đánh nhưng hắt vẫn nói ngọt cho nàng nghe, dù sao bây giờ hắt vẫn cần một người dẫn đường, khi nào hắt quen thuộc thì cũng cho nàng next luôn, đi cùng với 3 tiểu nha đầu thú vị hơn nhiều:

"Tình tỷ bớt giận, hi hi, đệ chờ là được chứ gì"

Thấy hắt nghe lời như vậy nàng rất thích, hài lòng gật đầu, may mà nàng không biết Xuân Đức là ai nếu nàng biết Xuân Đức là đại nhân vật Sinh Từ Cảnh thì có khi bây giờ nàng còn đang gật đầu phụ họa theo cũng nên.

Chờ tới mùa tuyết thì hai con bitch trên đài mới bắt đầu tấn công, mà hai thằng này đánh nhau rất chi là chuối, hắt nghe một tên la lên "Liệt Diễm Phần Thiên" mà phóng ra 20 cái tiểu hỏa cầu, còn thằng khác hô "Băng Phong Vạn Ly" thì khá hơn tụt ra được 2 mặt băng, rồi 2 bên kỹ năng đụng vào nhau triệu tiêu, hai thằng lui ra tự khen bản thân và đối thủ, nói chung đây là đang coi diễn hài thì đúng hơn, đánh nhau cái quái gì ở đây.

Hắt thấy đi xem ở đây đúng là sai lầm lớn nhất trong ngày, chán y con gián, nằm gục lên cái bàn hắt nhắm mắt lại ngủ luôn cho béo, Trữ Tình bên cạnh thấy hắt như vậy lại lo lắng nói:

"Ngươi bị sao vậy, làm sao lại nằm trên bàn như thế, ngươi bị thương sao?"

Xuân Đức dùng cặp mắt cá chết nhìn Trữ Tình nói thê lương:

"Đâu có, ta thấy 2 tên kia đánh nhau y mấy đứa con nít ném bùn thì chán thôi, tiếng thì to mà bí pháp chẳng ra sao."

Trữ Tình lại cốc đầu hắt một cái nói:

"Đồ ngốc, biết cái gì cơ chứ, hai bí pháp kia cũng là cao giai bí pháp của Tông môn, chẳng qua bọn qua mới tu luyện nhập môn thôi" nàng có vẻ rất tự hào nói.

Mấy tên xung quanh thì khinh bỉ Xuân Đức, đúng là nhà quê đi ra thành phố mà, đã không biết lại còn ti toe ở đây. Một tên nhìn rất anh tuấn tiêu sái, tay cầm quạt ngọc lên tiếng:

"Vị huynh đệ này, ta tuy không bằng 2 vị sư huynh trên đài nhưng cũng tạm được nếu không hai ta tỷ thí một chút"

Xuân Đức đang định trả lời thì thông qua không gian tâm linh nhận được tin tức, mấy người của Bách Hoa Học Viện đang bị khi dễ, có người còn bị bắt đi, hắt đã đảm bảo mấy người tốt đẹp không ngờ vừa đến nơi này đã bị ăn hiếp, sát khí quang mang lập lòe, một cỗ kinh khủng sát lục chi ý tràn ra, cả quảng trường bỗng dừng mọi người cứng ngắt tại chỗ, tên đang đắc ý khiêu chiến Xuân Đức thì dờ ra.

Trữ Tinh cũng ngốc, nàng cũng không suy nghĩ nhiều hỏi thăm:

"Người lại bị sao vậy?"

Xuân Đức nhanh chóng thu lại sát niệm, qua trận huyết chiến với quái vật hắn cảm thấy hắn càng ngày càng thích giết chóc, Xuân Đức nói:

"Người của ta bị bắt đi"

Trữ Tinh hỏi:

"Ai lại có gan như vậy? dám bắt người ngay trên Thiên Phụng Tông"

"Không biết về xem chút rồi tính, đúng là con mẹ nó, thời kì nào rồi còn bắt con gái nhà lành nữa à, Tinh Tỷ đi cùng ta" nói xong thì 2 người biến mất tại chỗ.

Sau khi 2 người biến mất được một lúc thì mọi người mới phản ứng lại bàn tán chuyện lúc nãy, một ông lão ở góc tối nghe Xuân Đức nói chuyện thì đang hận 36 đời thằng nào đi treu chọc tên ma đầu này, không muốn sống hay sao lại đi bắt người của hắn., hắn lấy ra ngọc phù thông báo cho Tông Chủ.

Trong một căn phòng mỹ lệ hai người bà lão và mỹ phụ đang nói chuyện gì đó thì mỹ phụ nhận được tin tức do ông lão gửi đến, mỹ phụ lập tức mặt mày cau có, thấy vậy bà lão nói:

"Thanh nhi có chuyện gì sao?"

"Vâng, không biết là tên nhị thế tổ nào lại lên núi đi bắt người của tiểu Trương, mong là tên kia không làm liên lụy tới Tông Môn, chúng ta bây giờ làm gì?"--- Mỹ phụ nói.

Bà lão cũng cau có lại, thầm nghĩ bọn này ngày thường y con mèo nhỏ, từ đâu gan lớn như vậy không biết, bà lão nói:

"Thanh nhi người đi xem một chút, ta đi lo chuyện bí cảnh"

"Vâng" --- Nói xong mỹ phụ cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Người bị ngu à

Xuân Đức và Trữ Tinh xuất hiện tại chỗ mà mọi người đang chú tâm, một người tín đồ lên nói lại mọi chuyện, bọn người Bách Hoa HV đi dạo đâu đó, làm bản quần áo một tên công tử lại bị tên kia vừa ý, lập tức muốn các nàng, chỉ có 2 người chạy về thông báo việc này nên mọi người mới biết....

Xuân Đức cũng kì quái, quần áo của lũ tu chân lúc nào thì kém chất lượng như vậy, còn có thể bị làm bản, khó hiểu thiệt.

Mọi người đang nói chuyện thì mỹ phụ Tông Chủ cũng đã xuất hiện, vừa kịp lúc nghe được câu chuyện thì nàng cũng giận, làm sao trong tông môn lại có loại người này. Còn có một người cực kì tức giận đó là Trữ Tinh.

Xuân Đức thấy mỹ phụ thì nói luôn:

"Địa bàn của người chắc người biết vị trí kẻ làm loạn chứ" hắn cũng đang hơi tức giận nên cũng chả mẹ nó khách khí gì, làm hắn điên tiết lên hắn lại đồ sạch luôn. Hắn cũng không biết đàn ông có tới tháng giống như chị em phụ nữ hay không nhưng hắn cảm thấy trong một tháng thì ít nhất có mấy ngày hắn đặc biệt thích máu tươi và khó không chế cảm xúc của mình.

Mỹ phụ thấy Xuân Đức nói vậy cũng không tức giận, chỉ gật đầu nói:

"Ta biết là ai làm, theo ta"

nói xong 2 người biến mất để lại Trữ Tinh tức đến giậm chân, cái này là người nào à, sao lại bỏ nàng lại cơ chứ, nàng có vương vùi vậy cơ à.

Xuất hiện lần nữa hai người đang đứng trước một lầu đài nhỏ, tiến vào trong cũng không ai ngăn cản, vào trong một căn hầm có mấy chục tên muốn ngăn cản Xuân Đức, không đợi hắn ra tay mỹ phụ đã làm thịt cả đám, vào trong một căn phòng lớn trong này, bên trong có vài nam tử và mấy chục nữ nhân và 12 người Bách Hoa học viện đang bị bắt trói trên mặt đất.

Mấy nam nhân thì đang cười ha hả chắc vì được mấy em xoa nắn, hoặc do mới kiếm được mấy con mồi mới, thấy có người đi vào cả đám quay đầu lại thấy có hai người đi vào thì lúc đầu là ngạc nhiên, sau đó là sắc mặt đại biến.

Không đợi mọi người kịp phản ứng một đập lên mấy chục người, tất cả đều đập lên bờ tường thổ huyết rồi từ từ rơi xuống như bãi bùn nhão vậy, trai gái gì lúc này cũng vậy, xuân đức cũng không nhiều lời đánh một trận lại tính, hắn vừa đánh được một lúc thì có vài người trung niên bước vào phòng hồ lớn:

"Dừng tay cho ta"

mấy trung niên nhìn thấy Tông chủ thì lại thu lại vẻ hùng hổ mà thay vào đó là vẻ nịnh nọt nói:

"Tông chủ sao người lại ở đây"

Không đợi vị mỹ phụ nói, Xuân Đức nói thay:

"Tông chủ theo ta tới đây, các người có ý kiến gì sao?, tên nào có ý kiến bước ra "

Mấy người sắc mặt khó coi, một tên không sợ chết bước lên trước nói:

"ngươi là kẻ....."

Hắn còn chưa nói xong một cái đập khiến hắn bay ra ngoài căn phòng.

Uỳnh

Một tiếng va đập khủng bố từ ngoài vang lên, mọi người thấy tên kia đập vào một tấm thạch bi rồi nằm ở đó luôn không dậy nữa.

Xuân Đức cười nói:

"Ai có ý kiến lên một lượt, ta tiện thể giúp các người theo đồng bọn ra bên ngoài chơi"

Lần này thì không ai dám bước lên chỉ dùng cặp mắt đầy căm phẫn nhìn Xuân Đức, thấy vậy hắn cũng coi thường, đã yếu đuối bệnh tật còn thích chơi đại, tóm cổ 9 thằng bị đánh ý con chó chết lên quang ra ngoài cửa, hắn ngồi xồm xuống nói:

"Trong các người ai là kẻ bắt người của ta?"

Một tên mặc áo bào xanh lúc này đã tỉnh hồn lớn tiếng quát lên:

"Người biết chúng ta là ai sao? chúng ta là thành viên hạch tâm, người dám đụng tới chúng ta, tiền bối trong nhà và tông môn sẽ không bỏ qua cho người"

Một tay Xuân Đức thò vào lồng ngực của tên kia, vui vẻ bóp trái tim cười nói:

"Người nói nhảm nhiều quá, ta thấy quả tim, lá gan của người cũng mềm là ai cho người mượn lá gan cứng như vậy đi bắt người của ta, không trả lời ta đảm bảo không để người chết đâu mà biến thành vong linh thì vui hơn. Mà quên hành hạ người thì ta biết 1 người làm rất tốt, người sẽ có cơ hội ném thử ngay" --- Nói xong thì hắn gọi rắn mập ra.

Trong căn phòng bỗng nhiên xuất hiện một tiểu thí hải đang còn ngậm vòi một hộp sữa, nàng rất không vui vì đang ăn bị quấy rầy, nàng nói:

"Giời ạ, lại có chuyện chi nữa á, người ta đang uống sữa mà, muốn yên ổn ăn uống một chút cũng không được nữa sao?"

Xuân Đức vỗ vỗ cái má nàng nói:

"Ngoan nào, có mấy tên cứng đầu cần người trừng trị đây, xong việc ta vào làm đồ ăn cho mà ăn, đảm bảo không ngon làm lại"

"Ngheo tay đi, người hay gạt ta lắm không tin đâu" tiểu Thất một bộ ta không tin mà nói

Xuân Đức bắt đắc dĩ, hắn một tuần lừa nàng có 5-6 ngày thôi làm gì mà không tin tưởng hắn như vậy cơ chứ, nhưng thôi hắn vẫn phải ngoắc tay, còn thể thốt một chập" ai mà nuốt lời thì không phải là đàn ông" cho nàng một cái tín nhiệm.

Sau khi được hắn thả thì tiểu thất mới hỏi "Đâu, tên nào đâu, yên tâm đi, hành xong thì giải quyết luôn" --- Đôi mắt rắn mập sáng lên, hút nhanh hộp sữa rồi quang đi, nàng nhìn một cái thì thấy mấy thằng đang nằm ở gần Xuân Đức, nàng chỉ tay nói:

"Là mấy tên này à"

Xuân Đức gật đầu:

"Ukm là mấy thằng sừu nhi này đây, cho bọn nó biết cái gì gọi là sự vui vẻ trong đau đớn đi, để 1 hơi là được"

Mấy người trung niên thì tức không dám nói gì chỉ nhìn về phía tông chủ, còn Trữ Thanh thì thấy Xuân Đức làm vậy đã là quá cho mặt mũi rồi, Sinh Từ Cảnh đại năng không hợp một lời liền đồ tể, diệt môn chứ đâu có ai chỉ hành hạ một chút mà không giết như vậy, nàng cũng muốn cho mấy tên trưởng

lão trong tông sáng mắt, bọn này ngày thường luôn liên hợp đối phó nàng, dù không công khai nhưng là vẫn có.

Rắn mập nói:

"Yên tâm đi, cái này là nghề gia truyền của ta rồi, đảm bảo bọn này như người bị đau đẻ luôn"

Thấy nàng sẵn ống tay áo, loay hoay một hồi, bỗng nhiên mấy tiếng thét bị thương kinh thiên cùng vang lên, làm mọi người sợ hết hồn, mấy cô gái cũng run run, chỉ thấy mấy người trên mặt đất khuôn mặt thì lúc khóc lúc cười, cố gắng mà ôm hoa cúc..... sau một hồi là hết mấy tên này ngất hết, ngất rồi mà trên mặt lại còn mang theo vẻ thỏa mãn.

Xuân Đức không vui nhìn rắn mập, rắn mập có chút ngượng nói:

"Lỗi kỹ thuật thôi, ai ngờ mấy tên này yếu như vậy, chưa được 5 phút đã ngất đi, bây giờ xem đây, đảm bảo không ngất đi nữa" rắn mập lại cho mấy tên uống cái nước gì đổ vào miệng mấy tên kia sau đó cả nấy người lại bắt đầu kêu khóc, Xuân Đức ngồi trên cái ghế xem, xem đến nguyền hán quên luôn việc cứu người vẫn để mấy nàng bị trói ở dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Bồi thường tổn thất

Sau một hồi Xuân Đức xem chán việc la hét, thỏa mãn thú tính của hán, thông qua tâm linh không gian hán nói với tiểu Thất:

"Được rồi tiểu Thất dù sao chúng ta đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta, giết người không tốt đâu, ta chẳng qua cũng là giả vờ để đòi bồi thường chút thôi, chứ mấy người này có bị cưỡng gian hay không cũng không sao, dù sao cũng không phải là người Ác Ma Điện"

Rắn mập ngừng tay, mấy tên kia thì đang còn run như cây sậy, Xuân Đức rất thân thiện ngồi xuống nói:

"Bắt người cũng không sai, nhưng phải biết chọn đối tượng mà ra tay, người đi bắt mấy người của thế lực yếu hơn cũng không ai nói gì, nói chung sau này muốn bắt người cũng phải điều tra rõ ràng nghe chưa?"

Mấy tên nghe được vậy thì gật đầu liên tục, còn trả thù ư, ngay cả tông chủ còn chỉ đứng xem thì bọn hán gia tộc người có thể làm gì, người trước mắt này chắc cũng là người của đại thế lực nào đó.

Thấy mấy tên chơi gái này như vậy Xuân Đức cũng không có làm trò gì nhiều mà bắt đầu kiếm tiền đại kế, hán nói:

"Chuyện đã làm thì cũng làm rồi, có nói cũng đã muộn, bây giờ các người bồi thường chút tiền là được".

Mấy tên kia như được đại xá, vội vàng hỏi:

"Ngài cần bao nhiêu linh thạch?"

"Linh thạch là thứ quái gì? người lấy ra ta xem nào" --- Xuân Đức nói.

Mọi người rất kì quái, có người còn không biết linh thạch là cái gì, người này là từ nơi tiết mù cú nào mới ra ngoài đời đây.

Tên kia vội móc ra một viên đá phát ra ánh sáng lam nhạt, hán chỉ hòn đá nói:

"Đại nhân cái này là linh thạch thượng phẩm"

Xuân Đức quan sát viên đá ;

☞☞☞ Đá năng lượng ☞☞☞

Ngưng tụ năng lượng trời đất, tích tụ lâu dài hình thành, là một loại năng lượng cấp thấp.

Ấy chỉ là năng lượng cấp thấp thôi, cũng giống như thần tinh một loại chẳng khác mấy, Xuân Đức buồn buồn nói:

"Cái loại năng lượng cấp thấp này mà cũng lấy ra cho xấu mặt à, chẳng lẽ các người sưu tập loại năng lượng thấp này"

Mọi người của Thiên Phượng Tông lại lần nữa ngạc nhiên, nghe Xuân Đức nói vậy loại này chỉ là cấp thấp, linh thạch thượng phẩm là cấp thấp vậy cái gì mới là cấp cao.....

Thấy mọi người ngẩn người Xuân Đức quyết định lừa gạt nói:

" Chỗ chúng ta thánh khí bán như rau cải có tiền là có thể mua được, bọn ta dùng tiền là vũ trụ tề nó ẩn chứa vô cùng to lớn năng lượng, một Tào Hóa Cảnh một thánh ngưng tụ chỉ ra 3 viên mà thôi", mấy cái kiến thức này là do hệ thống bắt hần học may mắn mà còn nhớ, bây giờ dùng để chém gió, chứ Ma Long Đại Lục của hần thì đi mòn dép cũng không gặp một món thánh khí chứ nói gì bán như rau cải, nhưng thôi chém gió ai biết đâu.

" Tiểu Thất cho mọi người nhìn chút thánh khí "

Rắn mập cũng chả hiểu lão đại của mình làm con khí gì nữa, đang tra tấn thì dừng lại bây giờ lại bảo nàng cho mọi người xem đồ, nhưng nàng vẫn bắt đắ dĩ làm theo, ý niệm một cái một bộ xanh lam như bích ngọc hiện lên, đằng sau nàng là một đôi cánh bướm 7 màu trông nàng bây giờ y như một tiểu thiên sứ.

Tất cả mọi người Thiên Phượng Tông trong phòng cũng nhìn ngốc, cảm nhận một chút mọi người phát hiện đây là một bộ thánh khí trung giai, còn đôi cánh phía sau hần là cao giai, không ngờ một tiểu cô nương cũng có thánh khí nguyên bộ, thảo nào người ta chê linh thạch thượng phẩm.

Trữ Thanh nói với Xuân Đức:

" Không biết Điện Chủ có còn thánh khí không? "

Xuân Đức chỉ vào bên cạnh tiểu thất nói một cách khoe khoang:

" Không nhiều lắm, các ngươi mua sỉ hay mua lẻ "

Phụt.... phụt,,,

Mọi người trong phòng đều phun máu 3 thước, cái gì mà không nhiều lắm lại còn đi bán sỉ thánh khí, cái này là nhiều không còn chỗ chứa đi, Trữ Thanh có chút hồ nghi nói:

" Phải chăng điện chủ thánh khí rất nhiều? vậy xin người cho một cái giá đi, chúng ta mua 10 bộ "

Xuân Đức trong lòng thì cười thầm, ngoài mặt thì nói:

" Thánh khí cũng có nhiều loại, đây là bảng xếp loại, phân chia thánh khí" nói xong hần cầm mấy tờ truyền đơn đưa cho mọi người. Thấy mấy tên công tử ăn chơi bị ăn hành thảm quá bây giờ còn đang nằm trên đất hần nghĩ thôi bây giờ đang đi bán hàng giúp bọn này một chút rồi moi tiền đền bù cũng được.

Nghĩ vậy trong căn phòng mọi người đang đứng xuất hiện một tầng hồng vụ, không qua bao lâu vết thương trên người mọi người đã lành lặn trở lại, mọi người thật sâu khiếp sợ khả năng chữa thương quần thể này.

Mấy người Bách Hoa Học Viện cũng được coi trời rồi dưới sự dẫn đường của một tên đệ tử tông môn về nơi mọi người đang ở, mấy tên ăn chơi thấy vậy cũng lấy làm mừng, mấy con ả này đi rồi chắc vận đen bọn hần cũng hết, xui 7 đời mới gặp tụi này.

Bọn hần nhìn Xuân Đức cũng không phải cảm hận gì cho cam, người ta có địa vị không phục cũng phải phục, nghe tông chủ với người này nói chuyện có thể thấy được 2 người ngang hàng quan hệ thì làm sao bọn hần có thể trêu, ở giới tu chân nếu có một trong 3 thứ là tu vi, có quyền lực cao, chỗ dựa vững chắc thì làm gì cũng đúng, mà có sai thì ai mà đi ý kiến để mà rước khổ vào thân.

Nhận tờ giấy mà Xuân Đức đưa mọi người xem mà lú cả lười, thánh khí bọn họ biết chỉ là các kiện rời rạc không biết khi có cả bộ lại mạnh như vậy, bọn họ chia làm 3 loại mà thôi, sơ, trung, cao giai. Còn trong tờ giấy này bọn họ biết cái gì mới là phân chia, cấp thì chia làm 10 cấp, bậc cường hóa 20 bậc.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Các người linh thạch rất không đáng tiền

Nhìn xem cao hơn thánh khí còn rất nhiều mọi người lại mở mang thêm tầm mắt, bình thường ở trong tông môn chỉ có trưởng lão mới có thể may mắn có 1 kiện mà thôi.

Xuân Đức xem mọi người như là bọn ngốc lừa tiền đang bắt đầu tiến hành lừa gạt, nhưng hần không biết nếu như hần không lừa gạt thì mọi người vẫn đâm đầu vào, nhưng hần không biết nên vẫn nói tiếp:

" Mọi người thấy sao? nói thật cho mọi người biết linh thạch của mọi người loại năng lượng này chúng ta cũng không phải là cần thiết lắm nên mọi người có thể đem bảo vật ra chúng ta có chuyên viên phân tích định giá vật phẩm cho mọi người, nhưng không phải là chúng ta không thu nhưng số lượng có chút nhiều sợ mọi người không bỏ nổi ra "

Mọi người cũng đều gật đầu, với khả năng lấy Thánh Khí bán sỉ thì làm gì có chuyện coi trọng linh thạch, một kiện thánh khí xuất hiện nơi đâu không phải là nơi đó có máu tanh nổi lên hay tranh nhau chảy máu đầu ra. Nên có linh thạch chưa chắc đã mua được.

Trữ Thanh lên tiếng hỏi:

"Không biết khi nào chúng ta có thể mua thánh khí từ nơi điện chủ được? với không biết bọn tiểu bối làm sai thì điện chủ xử lý thế nào?"

Xuân Đức cười cười nói:

"Thực ra cũng không phải là việc gì lớn, bọn tiểu bối làm như vậy nhìn có vẻ rất là chướng mắt, nhưng thực ra trong cái vũ trụ này còn nhiều chỗ ác liệt lắm, ví như bọn người thực nhân dứt chúng lấy con người mua vui rồi lại ăn thịt sống mọi con người, bữa ăn của chúng chính là đồng loại chúng ta, rồi còn rất nhiều nữa sau này các ngươi ra ngoài mới biết được "-- Xuân Đức ra vẻ cao thâm nói.

"Còn sử phạt thì thôi, 9 người bọn hắn theo ta về làm phục vụ viên bán thánh khí đi, làm đến khi nào ta rời đi thì thôi, có lương bổng hoàng cung cũng không bóc lột các ngươi đâu mà lo, còn việc mua bán thánh khí sao, ngày mai trên ngọn núi chúng ta đang ở đi"

Mọi người cũng không nói gì thêm đều vừa lòng rồi đi, nháo trò một hồi rồi lại kết thúc trong vui vẻ. Mấy người đi phía sau Xuân Đức không nói một lời, thấy vậy Xuân Đức nói:

"Các ngươi biết cái ngu của mình chưa?"

Mấy người nói:

"Thưa tiền bối bọn ta biết rồi, chúng ta không nên bắt các nàng".

Xuân Đức gật gù nói:

"Biết là tốt, các ngươi còn non và xanh lắm, bắt người chỉ là việc làm thấp kém mà thôi, dựa vào khuôn mặt, tiền tài, thực lực, nói lời ngon ngọt, các nàng cũng sẽ tự lên giường cởi áo quần ra, cần gì phải làm trò mèo như vậy, nói thật ta cũng không hiểu tại sao nam nhân chúng ta bắt một thiếu nữ về fuck thì gọi là cưỡng gian, trong khi công việc một nhóc chúng ta gánh vác, còn các nàng chỉ việc hưởng thụ miệng thì kêu không muốn, nhưng sau trong ánh mắt lại hiện lên vẻ thỏa mãn, nan giải lắm linh hồn".

Mấy người còn tưởng vị tiền bối này sẽ mắng một trận nữa không ngờ người lại nói vậy, ngẫm lại cũng đúng, cần quái gì làm vậy cho mang tiếng, mọi người lại đồng loạt gật đầu nói:

"Tiền bối nói chí phải"

Một tên có vẻ là thà trong bụi hoa lâu ngày, hần bình thường thích nhất là thưởng thức tiếng la, tiếng cầu xin của các nữ nhân bị mình bắt rồi ném lên giường, nghe Xuân Đức nói hắn có chút nghi hoặc nên đạo:

"Như tiền bối chỉ dạy thì người bị thiệt luôn là nam nhân chúng ta sao?"

Xuân Đức nhìn tên này một chút rồi làm một bộ lão thành đã từng trải qua nhiều việc đời mà đạo "Cũng không hẳn là mọi trường hợp đều là nam nhân chịu thiệt, nhưng các ngươi thử nghĩ xem nếu như nơi mà chúng ta sống không phải là một nơi nam nhân làm chủ mà là nữ nhân làm chủ thì sao? nam nhân sẽ là món đồ chơi của nữ nhân đúng không? khi đó nam nhân lại thành phái yếu và rồi khi đó sẽ xuất hiện cưỡng gian nam nhân ha ha, thú vị phải không nào?. Chúng ta như câu sinh lý ai mà chẳng có, chẳng qua là biết cách kiểm chế mà thôi, còn tại sao nữ nhân lại là phái yếu, là đứa nào, con nào, hay lão nào quy định thì ta cũng không biết được rồi... nhưng theo ta thì lúc khi chúng ta bắt cóc cưỡng gian nữ nhân nào đó thì người chịu thiệt chưa chắc đã là nữ nhân kia"

Mấy tên kia nghe Xuân Đức chém gió như nghe thiên thư. nghe thì hay mà chẳng hiểu con mẹ gì, chỉ ừ ừ cạc cạc mà gật đầu

Xuân Đức lại bắt đầu bát quái lên, đi chậm lại vỗ vai mọi người nói:

"Ta có một bí quyết tán gái siêu cấp muốn nghe không?"

Mọi người cũng hứng thú lại gần, mọi người gật gù đầu:

Xuân Đức cười hắc hắc nói:

"Các nàng thích gì mua cho nàng, phải hiểu tâm lý nàng thích kiểu đàn ông gì, lẳng mạn, mạnh mẽ, vv....vv. Quan trọng là các ngươi có tiền, có thể lực lại đẹp trai, chỉ cần ăn nói lễ độ đúng mực, đảm bảo các nàng theo như vệt, mà nói thật chúng ta đâu nhất thiết là phải với nhân tộc đâu, có tu là tộc, mị tộc, ngọc tộc, tinh linh hay bán tinh linh gì đó cũng đều rất xinh đẹp cơ mà phải không"

"Vân, Vân, tiền bối"

"Đẩy chung quy các ngươi có tất cả rồi, thả thấp tư thế chút là được lại còn mang cái tiếng là thiên tài nhưng không kiêu, là người bình dị gần gũi, tự dung lại có cái tiếng tốt, lợi cả vài đường đi ấy chứ, thích ai thì quan tâm nàng chút, muốn bồi dưỡng tình cảm thì cứ vào bí cảnh rồi là có cơ hội ngay thôi"

ấy mà"

Mọi người liên tục gật đầu, đúng là tiền bối có khác, đã lừa người còn muốn tiếng tốt, hôm nay là đã làm kỹ nữ còn muốn xây đền thờ.

Đám người cũng không na di mà phi hành bình thường, trên đường mọi chuyện thiên nam địa bắc gì cũng có, mấy người cũng vui vẻ. Khi về nơi mà bọn Xuân Đức đang ở tạm thì bọn 9 tên tiểu sắc lang làm như lời Xuân Đức nói, xin lỗi mấy cô nàng Bách Hoa nói vài lời ngon ngọt, hối lỗi, lúc đầu mấy cô ả còn chảnh chọe, nhưng sau nửa canh giờ thì quây cả đám lại chò chuyện với 9 tên tiểu sắc lang.

Mấy tên sắc lang này giờ mới biết phụ nữ khủng bố bọn họ bị hỏi thăm, lời kéo cho ngu cả người, có mấy cô nàng còn mạnh dạn hôn bọn họ, nói chung bây giờ bọn họ có cái nhìn mới về phụ nữ, mẹ nó ở đâu ra yếu đuối toàn như rồng cả.

....

.....

....

Lúc nửa đêm khi Xuân Đức gặp lại mấy tên sắc lang thì thấy tên nào mặt mũi đầy dấu son, quần áo không chỉnh tề, tinh thần uể oải nhìn cứ như bị hồ ly hấp tinh ấy.

"Các người là bị sao vậy?"

Thấy Xuân Đức mấy tên này có chút sinh khí hơn chút nói:

"Nghe theo lời tiền bối bọn ta cũng nhận ra chân lý mới, nữ nhân rất đáng sợ".

Ấy, Xuân Đức vỗ vai mấy tên nói, cái gì cũng phải tiết mà còn dùng dài dài, không sau này chỉ có thể đứng mà ngó em nó và thằng đó ấy ấy nhau, thôi nghĩ sớm mai còn làm việc, ta có việc đi trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Khai trương

Sáng ngày hôm sau, Xuân Đức còn đang ngủ, đầu tóc thì không chải, răng không đánh, mặt không rửa đến cả cái mặt nạ cũng bị hắt quang vào kho trang bị, mở cửa thấy mấy tên sắc lang hôm qua, hấn hỏi:

"Việc quái gì mà gọi ta sớm thế, các người không định cho ta ngủ à"

Hỏi một lúc mấy thằng này cứ ngăn ra Xuân Đức có chút phát cáu, éo nói thêm gì nữa đóng cửa lại ngủ tiếp cho béo, bỏ lại ngoài cửa 9 tên đang còn ngăn người. Sau một lúc mấy tên này cũng hồi thần mà đi về phòng của mình. Vừa đi một tên lên tiếng nói đạo:

"Hóa ra tiền bối là nữ nhân làm, ta biết ngay rồi mà"

Mấy tên còn lại khinh bỉ, người thì biết cái mẹ gì chỉ nói ba xạo là giỏi, nhưng mọi người cũng chỉ biểu cảm vậy thôi, tiền bối bận ngủ bọn họ không phải làm việc, khỏe.

Đến giữa ngày thì cửa phòng Xuân Đức lại bị gõ lần nữa, lúc này thì hấn cũng đã dậy và đang ăn sáng, cánh cửa bị mở ra một thiếu nữ đang rất tức tối bước vào, nàng chất vấn nói:

"Người đang làm gì vậy, nói sáng nay mở cửa hàng bán thánh khi sao bây giờ không có, người làm mọi người chờ cả buổi rồi, cái này cũng thiếu đạo đức quá đi"

Nghe nàng tuôn ra một lô xích sông thì Xuân Đức cũng không để ý lắm, mà tập chung ăn uống với 3 nha đầu, khi Trữ Tinh đang chuẩn bị nổ tung thì Xuân Đức nói:

"Không phải là vậy đâu? chẳng qua là ta cho mọi người chút thời gian để chuẩn bị tiền bạc mà thôi, nếu mọi người đã chuẩn bị xong thì bây giờ mở cửa hàng cũng được, giá cả thì các người chuẩn bị tâm lý đi nhé"

Trữ Tinh biểu mô, không cho ý kiến, thấy nàng đến một lúc mà cái tên này cũng không mời nàng ngồi xuống thì nàng rất tức giận, đang định lên tiếng trách móc thì tên này đã đứng dậy vẫn còn cầm một cái hộp gì đó rất kì lạ dùng một cái ống nhỏ để hút ra.

"Đi thôi, chúng ta ra nhanh không mọi người chờ lâu"--- Xuân Đức rất không biết liêm sỉ đạo.

Trừ Tinh răng cũng ngứa, hận hận không cắn chết tên này, biết không đánh lại người ta nên nàng cũng thôi.

Đi một lúc Xuân Đức lại nói:

"Tinh tỳ người đi thông báo mọi người tới trung tâm khu của ngọn núi này đi, nhớ là đi chậm chút ta còn chuẩn bị nha, hi hi"

"Biết, đã biết, người đi làm việc đi, ta đi gọi mọi người" Tránh cho tên này dài dòng Trừ tinh dong thẳng tuốt mà đi.

Thấy nàng đi đi rồi, Xuân Đức gọi 9 tên bị gán nợ ra thông báo đi làm, thấy 9 thằng này vẫn còn đang cấu kết với mấy cô em Bách Hoa Học Viện đang nói tới thiên hoa loạn trụ thì Xuân Đức cho mỗi thằng một cái công kích linh hồn.

9 người bị ăn hành đang chuẩn bị phát tác thấy Xuân Đức ngoắc ngoắc ngón tay thì cả đám chạy lại, theo sau là một đoàn mấy chục mỹ nhân, 9 người lên phía trước nói:

"Điện chủ gọi chúng ta?"

"Đi theo ta nhận đồ đi làm thôi" nói xong hất cuốn mấy người ra đi, để lại đám mỹ nữ tức thẩn giậm chân.

Mười người xuất hiện ở trung tâm ngọn núi, tiện tay lấy ra một cái Bảo khí cấp 8 +0 ném ra ngoài, chỉ trong nháy mắt, cả khu núi đá đó đã hoàn toàn bị che lấp và thay vào đó là một ngôi nhà lầu 2 tầng uy nghiêm, đây về tà ác.....

Không để thừa ra một chút thời gian nào, Xuân Đức lập tức đi vào phía trong... Hắn muốn trong một thời gian ngắn nhất thiết kế toàn bộ mọi thứ đầy đủ để tí nữa bán hàng được luôn được luôn, đúng là lười một chút thì làm sml cũng khó mà kịp...

9 thằng phía sau cũng không ngạc nhiên gì, loại bảo vật này cũng không hiếm lạ gì, đi vào phía trong theo sau Xuân Đức mọi người nghe Xuân Đức nói sơ qua một chút nơi đây.

Đưa 9 chiếc mặt nạ hoàng kim và 9 chiếc phi phong màu đen cho 9 người của rồi nói:

"Các ngươi mặc bộ đồ này vào.. Chút nữa cứ làm theo mấy cô gái mà ta mang tới làm cùng các ngươi là được. Rõ chưa?"

"Rõ" - 9 người tiếp nhận đồ rồi lập tức trả lời.

"Vậy các nàng khi nào thì tới đây thưa điện chủ" --- một tên tò mò hỏi

Xuân Đức tiếp lời đào:

"Đợi đi, chờ đợi là hạnh phúc"

Mấy người không còn gì để nói chỉ đành gật đầu. Xuân Đức thấy vậy rất hài lòng, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy mà. Dùng thần hồn nhồi nhét mấy thứ cần lưu ý vào trong đầu mấy tên này rồi hắn cũng vội vào trong vong linh không gian chế tạo mấy em xinh tươi, người thật thì không có chứ vong linh hắn không thiếu, thích kiểu gì có kiểu đó.

Tìm hiểu một chút mấy hình ảnh của những người đẹp từng xuất hiện được đánh giá cao trong kho trí nhớ của hệ thống hắn chọn ra 9 chân dung không giống nhau, nhưng có chung đặc điểm đều là nữ ^^.

Sau đó hắn bắt tay vào việc làm, 9 con tử linh sinh vật được triệu hồi ra từ huyết trì, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, nói chung là hoàn mỹ theo cách nghĩ của hắn, đến hắn cũng thấy thích cơ mà, nhưng cái cảm giác âm lãnh, vẻ mặt băng lạnh tỳ năm của mấy con vong linh này thì cũng khó mà người khác có thể thấy thích được, hắn cũng chịu hình dáng có thể chỉnh sửa nhưng khí chất của tử linh sinh vật thì bó tay rồi.

Sau khi làm xong hắn cũng truyền đạt ý chỉ của mình cho mấy con vong linh này, cho mấy cô em này mặc mỗi người một bộ, xanh, đỏ, tím, vàng, nâu, đen, trắng... nhìn cứ như mấy bông hoa khác màu...

Khi 9 thằng sắc lang kia thấy mấy cô em mới tới thì tí từng nhưng khi nghe nói mấy cô gái xinh như hoa như mộng này là tử sĩ của Ác Ma Điện có tu vi Phá Thiên Cảnh thì mấy người tâm ý đã lạnh hơn nữa, gặp mấy nàng mặt lạnh như tiền, chút tâm lý còn lại cũng biến theo gió về trời.

(T/G mình đang đi du lịch nên có khi ở vài cái khách sạn mạng wifi nó chập chập cheng cheng, đăng bài không được, có khi lại bị mất vài dòng, hi hi, có gì mọi người thông cảm hem. Chúc mọi người một ngày tốt lành)

Bạn đang đọc truyện *Cân Cĩa Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Khai trương(1)

Một lúc lâu sau đám người Thiên Phụng Tông cũng đã tới nơi, trước mắt bọn họ là một cửa hàng không phải rất lớn chỉ có 2 tầng, có chút âm lãnh và tà ác, bên trên 3 chữ phát ra quang mang màu xanh lam trông vô cùng dị dị, nhìn lâu một chút cảm thấy nhức đầu, có mấy người tu vi cao cổ xem những chữ kia là chữ gì? nhưng khi bọn họ nhìn rõ 3 chữ kia lại cũng không biết chữ này là chữ gì cả.

Đứng ngoài một lúc thì mọi người cũng bỏ qua 3 chữ kia mà tiến vào trong... Bọn họ phát hiện hành lang ánh sáng kéo dài bên trong vô cùng đẹp và rộng, nhưng cảm nhận sâu hơn một chút thì thấy những thứ trước mắt kia lúc cảm nhận được, lúc thì giống như tất cả đều không tồn tại, mọi thứ cứ như mộng như ảo. Đi được nửa đường trong hành lang bỗng nhiên mọi thứ thay đổi thật nhanh, từ một con đường ánh sáng biến thành đồ lùm u ám, các bức bích họa bên tường như có ai đó ẩn bên trong dõi theo mọi người.

Đi tới cuối hành lang chỉ thấy 2 bên mỗi bên 9 người, bên nam 9 người thì bọn họ đều biết là ai, còn 9 người nữ bên trái cho mọi người một cảm giác rất không khỏe, qua uy áp tàn dật thì thấy 9 người nữ đều có tu vi Phá Thiên Cảnh Đỉnh phong... Ánh mắt bọn họ đang nhìn chằm chằm khiến mọi người có chút lúng túng...

Đúng lúc này, 18 người đều đồng thanh đối với mọi người nói:

“Chào mừng tất cả mọi người đến với Trade của Ác Ma Điện.”

Mọi người rất bất ngờ với kiểu chào đón này, người tới khá đông nên Xuân Đức đã chuẩn bị trước một tấm bảng lớn phát sáng ở bên trong đại sảnh, cái này ghi chú mấy điều cần thiết mà thôi.

Cũng không có ai đi gây sự gì, cũng chẳng ai ngu làm chuyện đại đột này, mọi người theo sự hướng dẫn mấy tên tiếp viên đi tham quan, thông qua tấm hình ánh sáng mọi người có thể xem thông tin vật phẩm, vì không bán lẻ chỉ bán nguyên bộ nên giá cả làm mọi người sợ hết hồn.

Một bộ thánh khí cấp 1 toàn bộ +20(10 món) thôi cũng đã có cái giá 100 triệu thượng phẩm linh thạch, cái giá này là Xuân Đức cân nhắc tiềm lực mua hàng nơi này, còn giá gốc mà hệ thống hỏi đòi chỉ khoảng 1000 năng lượng cấp thấp.

Nghĩ tới ngày trước ở Ma Long Đại Lục bán một bộ thánh khí cấp 3 mà hần chỉ lấy cái giá có 50.000 Thần Tinh tự nhiên ruột đứt từng khúc vì tiếc, thời việc đã qua hần cũng đành ngậm ngùi chịu đựng.

...

...

...

Mọi người chỉ xem được ở tầng 1 mà thôi, giới hạn từ Thánh khí cấp 1-5, tầng 2 cần tiêu phí mua ít nhất 1 bộ thánh khí cấp 1 mới có thể lên, mấy người kiểm kê hầu bao thì chán nản không xem nữa, ngày trước tưởng mình rất có tiền ai dè chẳng qua là kẻ nghèo mà thôi.

Xem hết tầng 1 mọi người tụ lại một chỗ, Trữ Thanh hỏi tên đệ tử hạch tâm hôm qua bị Xuân Đức tóm về, nàng nói:

"Ngươi làm ở đây có biết tầng 2 có những gì?"

Tên kia cũng không giấu nói:

" Là Thánh Khí từ cấp 6-10, còn có phòng đặc biệt, có Thánh Khí Cấp 10 được khảm đồ bằng, khảm đá, khai quang, nhưng muốn vào phòng này xem chỉ có thể tiêu phí mua một bộ cấp 10 Thánh khí mới có tư cách vào, còn giá cả mua một bộ thánh khí cấp 10 chắc mọi người cũng đã đoán ra được"

Tất cả mọi người đều gật đầu, cái giá này chắc chỉ có thể thương lượng với Điện Chủ để trao đổi mà thôi. Sau một hồi quyết định, mọi người dồn linh thạch lại mua đồ, gần 500 người tiến vào nhưng chỉ vài người mua mà thôi.

Người đầu tiên mua là bà lão Thái Thượng trưởng lão, mọi người theo bà lão tới phía trong cửa hàng, bên trong này bày bán toàn Thánh Khí Cấp 5, bộ bảo lão chọn cũng có chữ phụng.

☞☞☞ Bộ Hắc Phụng Cửu Thiên(Thánh Khí Cấp 5 +20 toàn bộ)☞☞☞

Cần tu vi thấp nhất Phá Thiên hậu kì

Hắc Phụng- Song Kiếm

Hắc Phụng-Mặt nạ

Hắc Phụng-Áo

Hắc Phụng-Mũ

Hắc Phượng-Quần

Hắc Phượng-Dây truyềnx1

Hắc Phượng-Chân

Hắc Phượng-Nhẫn x1

Hắc Phượng-Cánh cấp 2

Ép đá 15% may mắn

Ép Đồ bằng 15% may mắn

Tốc độ chạy, bơi, phi hành +85%

Thuộc tính kèm theo.

-90% kháng băng hàn

-90% kháng hỏa

Ngăn cản toàn bộ công kích dưới Nhật Nguyệt Cánh

-45% sát thương phải nhận

+15% phản đoàn(phản hồi đối thủ 80% đòn đánh)

+30% Xuất vũ kỹ, pháp thuật...

+3% đòn đánh gây tê liệt đối thủ 2s

+5 toàn bộ: mặc vào tăng 10% cảm thụ với hỏa thuộc tính

+10 toàn bộ: tăng phúc 35% đoàn đánh.

+15 toàn bộ: 20 tạo một lớp phòng ngự linh hồn, đỡ một đòn duy nhất

+20 toàn bộ: tăng phúc người mặc 20%

Bị Động sáo trang: Hào quang hủy diệt đốt 1% sát thương với(sát thương = sức mạnh bản thân người dùng) đối phương

Chủ động kỹ năng: Tự hóa thân thành hư vô né hoàn toàn công kích vật lý, nhận thêm 40% sát thương pháp thuật. thời gian 5s hồi 60s

Đặc Biệt kỹ năng: (Dục Hỏa Trùng Sinh) khi người đang sử dụng bộ thánh khi có sinh mệnh lực thấp hơn 10% tự động lâm vào trạng thái trùng sinh, sau 30 khắc kết thúc quá trình hoàn lại 70%sinh mệnh cho người sử dụng. Cần thời gian 3 năm để hồi lại kỹ năng

(Bộ Thuộc Tính Chưa Kích Hoạt)

Mua nguyên bộ tặng kèm một Đồ Bằng Thánh Long +2% công kích(100% thành công khi ép)

Giá 4 ngàn ức giảm giá 10% còn 3 ngàn 600 ức

Mọi người ai nấy đều hít hà, tuy biết giá cả rất cao nhưng thấy con số trên vẫn không nhịn được sợ run, con số này đúng là thiên văn.

Bà lão hỏi tên phục vụ nữ:

" Cô nương làm sao để trả tiền và nhận đồ"

Con vong linh kia đang cứng ngắc, nghe nói vậy lập tức sống lại nói một cách dịu dàng, nhưng trong cái dịu dàng ấy mọi người vẫn cảm thấy một sự âm u khó hiểu.

" Vị quý khách tôn quý, người chỉ cần đặt số tiền cần thiết vào trong vòng ánh sáng này, cửa hàng sẽ tự động trang bị cho người"

Lão bà gạt gù lấy ra vài cái giới chỉ để ngay ngắn vào trong vòng tròn ánh sáng, bà lão cũng bước vào trong, một luồng ánh sáng mạnh chiếu lên che lấp tầm nhìn của mọi người với bà lão....

..

Chương 94: Nhờ Người tuyên Truyền

Trong một không gian độc lập, một nhân ảnh toàn thân phủ kiến chiến giáp, xung quanh có những ngọn lửa màu tím xoay quanh, trên thân chiến giáp ánh sáng tím rất thịnh vượng vô cùng bắt mắt, phía sau một đôi cánh cũng màu tím đang tạo ra từng luồng ánh sáng rơi xuống một cách vi diệu, chung quanh khoảng thiên không đều là màu tím sắc thay thế trông vô cùng mộng ảo.

"Quý khách có thể làm quen với thánh khí trong không gian độc lập"

Trong không gian độc lập tự động mô phỏng ra những con quái vật to lớn có tu vi ngang với bà lão, nhưng không qua 10 chiêu thì lần lượt từng con một bị bà ta giết sạch, chắc là do không quá tin tưởng vào mấy cái hư ảnh kia nên bà ta quyết định lấy ra một khối thần thiết cấp 15, bà lão nắm một cái khối thần thiết kia bị dễ dàng nắm cho biến thành một cục, thấy vậy bà lão cười lên thành tiếng ha ha ha ha, tâm niệm thu lại bộ đồ bà lão rất vui nhìn cứ như trở lại thời thanh xuân.

(Thần Thiết Cấp 15 có độ rắn chắc tương đương thánh khí cấp 3)

Ánh sáng tản đi bà lão lại xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng trên khuôn mặt không che giấu nổi sự vui mừng.

Mọi người thấy vậy thì tâm lý cũng biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng tiền không có thì đành chịu thôi. Một phục vụ nữ ôm một cái hộp trong suốt bên trong có một đồ án một con tiểu thanh long cứ như đang sống, tới trước mặt bà lão nàng nói:

"Thưa khách nhân tôn quý, đây là quà tặng đính kèm của ngài, muốn ép đồ đẳng này lên vật gì thì chỉ cần lấy vật ấy bỏ vào trong hộp là được"

Vui quá nên bà lão quên mình còn có một món quà đính kèm, nhận lấy cái hộp không trừ trừ gì nhiều bà lấy một bao tay phải bỏ vào trong cái hộp, không bao lâu sau một con tiểu thanh long đang vờn quanh trên chiếc bao tay của bà, cảm nhận được sức mạnh từ con tiểu Thanh Long kia bà lại cười lên. Hôm nay có khi là bà cười nhiều nhất, có khi vài vạn năm cộng lại mới bằng hôm nay.

"Chúc mừng thái thượng trưởng lão đã được món Thánh Khí ưng ý"

Mọi người đều thi nhau chúc mừng bà lão. Bà lão hôm nay cũng phá lệ hiền hòa, cũng cười nói đáp trả mọi người.

Tiếp sau cũng có vài người mua đều là thánh khí cấp 1 mà thôi, chỉ có tông chủ Trữ thanh cũng chọn một bộ cấp 5 nhưng chỉ + 10, đúng lúc mọi người đang chuẩn bị quay ra về, tìm cách kiếm tiền thì Xuân Đức xuất hiện.

Thấy mấy trăm người đang đi ra ngoài Xuân Đức cười nói:

"Các vị hài lòng với những thứ bày bán ở đây không?"

Bà lão cười nói:

"Vô cùng hài lòng, tiểu hữu đúng là chân nhân bất lộ tướng, Thánh Khí số lượng lớn như vậy mà cũng có thể có, khiến cho bà lão này mở mang tầm nhìn"

"Bà bà khách khí, nếu như Thiên Phượng Tông giúp ta tuyên truyền, quảng bá cửa hàng này thì khi mua hàng ta sẽ giảm giá cho mọi người thêm 5%, bà bà thấy sao?"--- Xuân Đức nói.

Bà lão ánh mắt sáng lên, giảm thêm 5% có nghĩa là tiết kiệm được thiên văn linh thạch, mà giúp người này lời kéo thêm quan hệ thì càng tốt hơn, bà lão gật đầu cười nói:

"Không vấn đề, chuyện nhỏ mà thôi"

Xuân Đức nói lời cảm ơn, rồi chào tạm biệt mọi người. Vào trong cửa hàng thấy mấy tên ăn hại đang quát sát mấy bộ thánh khí chảy cả nước miếng, thì Xuân Đức nói:

"Làm việc tốt đi, sau này các ngươi mua một bộ Thánh Khí dưới cấp 7 ta giảm giá cho 50%, nên nhớ chỉ 1 bộ thôi, không có khả năng mua cho người khác đâu"

"Điện chủ lời ấy là thật sao?" -- Mấy tên ánh mắt phát sáng đồng thanh nói.

"Lừa mấy thằng nhóc các ngươi làm gì, thôi ta có việc rồi, các ngươi thích làm gì thì làm, bây giờ cũng không có khách hàng nữa đâu. Mà sau này sẽ

những người tới làm nên các người quy định, 1 người chứng minh được tài lực của mình thì chỉ cho mang theo 2 người đi vào mà thôi, nếu không sẽ rất loạn, các người cũng mệt"--- Xuân Đức nói.

Mấy người cảm động muốn chết nói:

" Vâng".

" Nếu không có gì nữa ta đi đây"-- Nói xong hần biến vào không gian vong linh.

....

....

....

Trong không gian bây giờ đã lớn hơn vô số lần, cũng bằng một tinh cầu nhỏ rồi, bán kính khoảng 1 vạn dặm, sau lần cải tạo trước nơi này đúng nghĩa thành không gian vong linh, khắp nơi từ linh sinh vật nhưng nhúc, loại hình gì cũng có, quan trọng là bọn này bây giờ đều có trung cấp trí tuệ.

Hắc Ám Ma Thụ bây giờ cũng đã cao lớn vô cùng, bóng lá ropy trời, đi vào bên trong sinh mệnh hồ thì lại thấy mấy tiểu nha đầu đang nằm hóng gió.

Hắn vẫy tay với 3 nha đầu nhưng bị các nàng làm ngơ như không thấy, hắn cũng không giận lấy ra một cái ghế nằm, đặt xuống ngay bên cạnh mấy nhóc, cảm nhận không khí mát mẻ, gió thổi thoảng qua, thì thoảng có một vài tia nắng xuyên qua tán lá, nhìn bầu trời màu tím huyền ảo kia hắn tự nhiên cảm giác mình cũng có một ngôi nhà rồi. Hắn mỉm cười rồi nhắm mắt lại, cảm nhận liên kết với hệ thống.

Không qua bao lâu thần hồn hắn xuất hiện trong không gian chật hẹp khoảng mấy trăm m2, lần đầu tiên vào đây hắn thấy là lạ, nhìn xung quanh không thấy có bất cứ một cái gì chỉ thấy một quả cầu màu xám đang trôi lơ lửng hắn không xác định lắm, hắn nói:

" Người là lão hệ à? nơi này là chỗ quái nào thế?"

Hệ thống rất lưu manh nói:

" Bỏ đây con, nơi này là không gian của ta mới kiến tạo, nhìn tuy nhỏ nhưng vô cùng an toàn đấy, sau này có năng lượng thì kiến tạo lớn hơn không vấn đề, người có chuyện gì không?"

" Không có chuyện thì gặp người làm cái mẹo gì cơ chứ, bây giờ có năng lượng lên cấp rồi khi nào người tính tăng lên? "--- Xuân Đức cũng trả treo

Hệ thống đáp:

" Thì cũng cần làm chuẩn bị chứ, vội vàng cái gì, năng lượng mới đến tay mà. Với có nhiều thứ cần tăng cường lắm, đầu phải cứ lên cấp là tốt nhất, nói chung mấy việc này người yên tâm đi, người chỉ thích hợp làm gian thương thôi còn mấy việc quản lý thì đừng ý kiến gì"

Xuân Đức mặt đen lại, thằng này lại dám nhón với hắn, nhưng hắn cũng không có biện pháp gì cả xử lý tên này cả nên thôi coi như không việc gì đạo:

" Ở thôi thì kệ chứ, thích làm sao thì làm đi, dù sao người sợ chết còn ta thì không sợ, hắc hắc, mà người có thể kết nối với Ác Ma Điện bên kia không?, sợ ta đi lâu thì có biến gì".

"Không vấn đề, có năng lượng là cái gì cũng có, chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi, mà người biết cách sử dụng Hắc Ám Ma Thụ chưa?"

" Biết thế đếch nào được, ai dạy mà biết, thấy nó che nắng cũng tốt lắm, không có tác dụng gì dùng làm cánh cũng được không thành vấn đề"--- Xuân Đức đầu đen nói.

hệ thống khinh bỉ nói:

" Hiếm thấy có thằng ngu nào đẳng cấp như người, lấy Hắc Ám Ma Thụ che nắng ta cũng chịu phục, thôi về câu thông với nó rồi tìm hiểu sau, ẻo còn chuyện gì nữa thì đi lẹ đi, ta còn bận lắm"

Xuân Đức mặt méo méo:

" Đạo này chánh chó thế, ừ, người làm gì thì làm ta đi ngủ "

Hai người nói " Say goodbye " rồi ai đi làm việc này, Xuân Đức đi ngủ còn hệ thống thì chỉ có thánh mới biết

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thế lực khắp nơi tới

Trong khi Xuân Đức đang tận hưởng cuộc sống riêng thì khắp nơi trên cái Đại Thiên Thế giới này không bình tĩnh, từ khi Thiên Phượng Tông trong đêm phát ra tin tức có đại nhân vật xuyên qua thời không, đang tại Thiên Phượng Tông bán thánh khí làm niềm vui thì mọi người đều xôn xao, nếu người khác nói thì có lẽ mọi người không tin nhưng Thiên Phượng Tông nói thì không tin không được, mà còn chưa kể có cả hình ảnh Thái Thượng trưởng lão mặc Thánh Khí khoe hàng nữa.

Gần Thiên Phượng Tông nhất là Độc Tông. Bên trong đại điện mấy chục người tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, một ông lão lên tiếng nói:

" Các ngươi thấy việc này thế nào?"

" Thừa Vương theo ta nghĩ việc này 90% là thật, Tiên Phượng Tông dám nữ nhân kia có đến kì đi nữa cũng không rảnh rồi bày ra trò mèo lừa gạt mọi người đâu" Một tên có vẻ rất dễ tiện nói.

Mọi người đều cười với cách nói chuyện với tên này. Tên lão giả cũng mỉm cười nói:

" Vậy được rồi, sáng mai các ngươi chọn 10 người theo ta xem rốt cuộc là như thế nào"

" Rồi"

...

...

Ở các thế lực lớn khác như Thiên Kiếm Cung, Dược Vương Điện, Vô Song Tông tình trạng cũng tương tự như thế, một vài thế lực tầm trung cũng bàn tán xôn xao về việc này.

...

....

...

Sáng ngày hôm sau trước sơn môn Thiên Phượng tông một đoàn lại một đoàn đại nhân vật tới. Đầu tiên là mấy lão bất tử của Độc Tông, nghe nói vị Vương của Độc Tông và thái thượng trưởng lão của Thiên Phượng Tông là tình nhân cũ không biết vì cái gì mà hai người lại như nước với lửa như bây giờ.

Mấy người của độc tông mới xuống phi thuyền thì đã có Trữ Tinh đi ra nói:

" Bách Chiến thúc tốt "

Thấy cô gái này Độc Vương cười nói:

" Là Tinh nhi à, càng lớn lại càng xinh đẹp hơn, thế tổ mẫu ngươi đâu?"

" Người bảo có việc bận rồi không ra được, bảo tinh nhi ra ngoài thu 100.000 linh thạch thượng phẩm của ngươi, cái này là lệ phí cửa vào, bà ngoại nói nếu người không đưa thì không cho người vào" Nàng nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Độc Vương cười lên ha hả, hắn cũng không quan tâm việc trả thù nhỏ nhen này, 100.000 linh thạch mà thôi, không đáng nhắc tới, lấy ra một cái nhẫn không gian đưa cho Trữ Tinh hắn còn đưa cho nàng một cái vòng màu xanh nói:

" Cái này là cho Tinh nhi, cái này là bảo vật mà ta ở cổ di tích đạt được, đeo vào tăng nhanh tốc độ tu luyện đấy"

Trữ Tinh cũng không từ chối, cười híp híp mắt nói ;

" Cảm ơn người nha, hi hi, bây giờ người theo con vào trong đi"

Độc Vương cũng cười cười gật đầu đồng ý, mấy người phía sau cũng không nói gì cả, tình cảnh này bọn họ cũng gặp, lần nào tới đây không phải nộp lệ phí thì cũng phải kiểm tra có mang vũ khí không, nói chung là nhiều cũng quen rồi.

Mọi người vào trong đại sảnh lớn, ở trong có Trữ Thanh Tông Chủ đang dẫn dò mấy tên đệ tử đi làm gì đó, thấy người quen tiến tới là độc vương, nàng cũng dừng lại tiến lên cười nói chào đón, còn mấy việc kia thì có Trữ tình làm.....

Không có bao lâu, lại có 4 nhóm người cùng tiến vào trong điện, cầm đầu là 3 lão giả và một vị mỹ phụ xinh đẹp, mấy người trong điện đứng lên chào đón nhìn có vẻ vô cùng hòa hợp, nhưng ai mà biết bọn họ đang suy nghĩ cái dục gì.

Khi nhóm người thứ hai vừa tiến vào không lâu thì bà lão của Thiên Phượng tông cũng đi ra, bà nhìn Độc Vương một cái rồi không để ý tới nữa, tiến lên

chào đón với mọi người, bà nói:

" Mọi người đều đã tới đông đủ thì xin để ta dẫn đường"

Mọi người cũng không phản đối gì mà gật đầu. Theo sau bà lão không bao lâu mọi người đã tới nơi cửa hàng của Xuân Đức, có điều là cửa hàng là không mở cửa, mọi người của mấy thế lực kia thì cau mày, bà lão thông qua thần thức gọi một tên phục vụ là đệ tử của tông.

Không qua bao lâu thì cả 9 tên mở cửa hàng đi ra ngoài đến trước mặt bà lão nói:

" Không biết Thái Thượng trưởng lão muốn hỏi việc gì?"

Thấy mấy tên này cứ như không việc gì, bà lão có chút tức giận, bà nói với giọng nghiêm khắc:

" Các ngươi làm việc cho Xuân Đức tiểu hữu tại sao không mở cửa hàng?"

Mấy tên kia thanh minh ngay lập tức nói:

" Điện chủ nói, Thiên Phụng Tông cũng không phải rất có tiền nên chắc mấy ngày này không có khách nên tạm đóng cửa hàng, việc này không có liên quan gì với bọn đệ tử cả"

Nghe mấy câu này thì bà lão và người của Thiên Phụng Tông có chút xấu hổ, cái này bị nói là người nghèo đây mà, mấy người của các thế lực khác thì cười trộm không ngừng, nhưng nể mặt mũi bọn họ cũng làm như không có gì, nhưng cái vẻ nhin cười của bọn hắn thì ai nhìn mà chẳng biết cơ chứ.

Mấy người Thiên Phụng Tông thấy vậy thì cũng không tỏ vẻ gì nhưng đang chờ bọn này vào trong rồi không mang đủ tiền mà xấu mặt một phen....

Mấy người đang định bước của hàng thì một tên phục vụ nói:

" Người không đủ 100 triệu linh thạch thượng phẩm không thể vào, người có đủ 100 triệu linh thạch thượng phẩm được mang 2 người vào. Ai cũng vậy kể cả là người của Thiên Phụng Tông đây là quy định mới"

nghe nói vậy mọi người cứng ngắc tại chỗ người của Thiên Phụng tông thì còn đỡ mấy thế lực kia thì choáng váng, cái này là quy củ gì à, Độc Vương không nhin được hỏi:

" tại sao lại có quy định như vậy"

Tên phục vụ lên tiếng thưa:

" Vị khách nhân tôn quý nào do số lượng phục vụ viên chỉ có 18 người nên không thể tiếp đãi quá nhiều người một lúc nên có quy định như vậy, còn giá 100 triệu linh thạch là mức giá món đồ thấp nhất của hàng bán ra, chắc mọi người hiểu"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Các người đều là người nghèo

Mọi người nghe vậy thì khóe miệng điên cuồng co giật, thảo nào Thiên Phụng Tông mua sắm một lần thì thành người nghèo, cái này mẹ nó cũng quá đắt đi. Có người không nhin được hỏi:

" Vậy thứ đắt nhất là bao nhiêu?"

Hắn cũng chỉ hỏi cho vui thôi không cho rằng sẽ có người đáp lại hắn không ngờ tên phục vụ lại nói cho hắn biết:

" Bộ đắt nhất thì cần dùng bốn nguyên tiêu thế giới tới đổi, tùy vào chất lượng mà xem xét"

Bốn nguyên thế giới, cái này mẹ nó là phải phá hủy cả 1 tiểu thế giới để đổi lại, mà đa phần khi đã phá hủy thế giới thì bốn nguyên cũng hủy theo làm quái gì còn, hi hữu lắm thì mới có cái còn sót lại không bị hủy, cầm cái này đến đổi.... khóe miệng mọi người lại co giật thêm lần nữa.

Mọi người kiểm kê xem có bao nhiêu tiền, người mang nhiều cũng có vài tỷ nói chung là đội ngũ của bọn họ bị bỏ ở bên ngoài hơn phân nửa, chỉ có 1/3 được vào trong, duy chỉ Thiên Phụng Tông là đi vào cả vì chỉ có 3 người là bà lão, tông chủ và Trữ Tình.

Bên trong vẫn như lần trước nhưng lần này thì không có dạ minh châu chiếu sáng, chỉ có những tấm mặt hình ánh sáng giới thiệu Thánh Khí nên nhìn có vẻ đậm màu huyền bí.

Có mấy người trẻ tuổi muốn lên tầng 2 thì đã nhận được sự ngăn cản của phục vụ, một cô gái bước lên ngăn phía trước nói nhỏ nhẹ:

"Vị khách nhân tôn quý nếu ngài muốn lên tầng 2 yêu cầu cần thiết là ngài đã mua một bộ Thánh Khí cấp 5+20 để chứng minh tài lực có khả năng lên trên quan sát và mua những thứ khác đây là quy định mới"

Mấy tên này bị ngăn cản có chút không vui nhưng cũng đành chịu thua, tính mua một bộ thánh khí cấp 5 rồi lên phía trên sau. Mấy người Thiên Phụng Tông thì cười gằn không dứt, muốn mua một bộ thánh khí cấp 5 cực phẩm cũng không phải dễ dàng gì, chưa chắc bọn người này đã có đủ tiền,

Đúng như suy nghĩ của mọi người, khi mấy tên kia đi tìm tiền bối nhà bọn họ muốn mua cho bọn hắn một bộ thánh khí cấp 5 cực phẩm thì nhận ngay một loạt ánh mắt khinh bỉ của người xung quanh. Tiền bối của mấy tên công tử bột này cũng có chút mất mặt vì sự vô tri của con em nhà mình.

Mấy tên công tử bột đang định khoe khoang một chút gia sản của gia tộc hay tông môn gì thì thấy mọi người đang quan sát một tấm hình ánh sáng, bọn hắn cũng tò mò nhìn xem, khi thấy đây là thông tin của một bộ thánh khí Cấp 5 + 20 thì bọn hắn mừng thầm, thật đúng dịp, phải cho mấy tên nhà quê kia mở rộng tầm mắt.

Nhưng khi bọn hắn thấy cái giá cả kia thì trái tim mấy người thất lại một cái, giờ thì bọn họ biết vì sao mọi người lại khinh bỉ bọn họ rồi, cái này giá cả đừng nói là mua cho bọn họ, đến cả tông môn hay gia tộc cũng cần suy nghĩ thêm mới được.

Thấy mấy thằng này xấu mặt mấy tên phục vụ viên thì cười nói:

"Các vị công tử không giấu gì các người, bộ thánh khí này giá cũng không phải rất đắt cũng chỉ có 5 tỷ linh thạch thượng phẩm mà thôi, giảm giá chỉ còn 4 tỷ 5, dùng lại tốt, đến cả ta nghèo như vậy còn thấy rẻ chắc mấy vị không coi là gì đâu, nếu cho thể các vị mua vài bộ, không dùng thì đem tặng, chúng ta cửa hàng nhỏ này có thể giảm giá thêm 3% cho mọi người"

Nghe mấy lời nói mát của tên đệ tử Thiên Phụng Tông mọi người ở đây khoe miệng co giật không ngừng, cái gì mà giá rẻ, còn mua vài bộ, không dùng thì đi tặng, mẹ các người chứ giá rẻ. Mấy tên công tử đang tính phản bác muốn nói ta đây đại gia thì sợ gì thì ngậm lại một chút cuối cùng là im miệng...

Bọn nhỏ nào trò mấy lão bất tử cũng không để vào mắt, bọn hắn đang xem xét bộ thánh khí này công dụng, tác dụng vô cùng lớn, quan trọng là mấy món đồ này không có khí linh, nếu có thì với khả năng bọn hắn không thể nào hàng phục được, bây giờ không có thì từ từ uẩn dưỡng mà ra, tuy tốn thời gian chút nhưng hiệu quả là không thể nghi ngờ.

Sau khi quyết định thì mấy lão bất tử cũng đã làm ra lựa chọn riêng của mình, nhưng khi kiểm tra linh thạch thì sắc mặt của mọi người cũng có chút lúng túng, bọn họ không ngờ có ngày mình lại thiếu linh thạch dùng.

Độc Vương thì không sao cả, hắn không sĩ diện như mọi người nên tới ngay nơi cầm đồ để kiểm thêm tiền. Mọi người cũng đi theo xem náo nhiệt, vừa đến một căn phòng nhỏ một bé gái lò đầu ra nói:

"Chào mừng mọi người đã tới tiệm cầm đồ của Ác Ma Điện, ở đây già trẻ không gạt, giá cả phải chăng, còn có thêm dịch vụ mới là bán linh hồn và sinh mệnh, 3 ngày không chuộc đồ xem như là đồ của Ác Ma Điện ta, ai đồng ý với điều kiện thì ký vào giấy này,"

Một tờ giấy màu đen bay ra, bên trên có những chữ viết màu trắng lóe lên nếu lắng nghe kỹ thì có thể nghe thấy rất nhiều âm thanh kêu gào từ trang giấy phát ra giống như có vô số oan hồn bị giam cầm bên trong, mới nhìn và cảm nhận một chút thôi đã thấy cái này là vật không lành rồi.

Mọi người hơi kiêng kị tờ giấy trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tiệm cầm đồ Hắc nhất đại lục

Không suy nghĩ nhiều Độc Vương ký vào tờ giấy, cũng không cảm thấy gì lạ hắn chuyển tờ giấy qua cho những người khác, không qua bao lâu mọi người đã ký xong, tiểu cô nương cũng đã thu tờ giấy lại, nàng nói:

"Từng người một, cứ để đồ lên cho ta nhìn xem là được, giá cả không phải lo công bằng vô cùng"

Độc Vương tiến lại gần cầm ra một thanh kiếm gãy, một viên ngọc, một đồng thứ lung tung khác để lên bàn, nhìn qua một cái cô bé nói luôn:

"Thánh khí cấp 3 tàn phá, hư hại 62%, không có cường hóa, không có năng lực đặc biệt, chất liệu tạp nham không tinh khiết, người chế tạo đẳng cấp thấp khiến thánh khí bị hạn chế 30% công dụng, đánh giá ngang tầm thánh Khí cấp 2 cường hóa +1, giá 12 triệu linh thạch"

"Ngọc Hắc Noãn cấp 7 chưa khai quang, tăng cường khả năng sát thương lên đối phương 7%, chất lượng tốt, giá 700 triệu linh thạch thượng phẩm"

"Còn mấy cái này là rác chưa qua xử lý này nếu quý khách muốn vứt bỏ có thể trả 1 linh thạch hạ phẩm cửa hàng có thể tiêu hủy"

Nghe cô bé nói thế độc vương ho khan, ý bảo cô bé ngừng tiếp tục xem thứ còn lại.

Nhìn một quyển sách còn lại trên bàn, cảm nhận một chút nàng nói " Sinh Từ Cảnh Tâm Pháp loại phòng ngự không nguyên vẹn đánh giá, tứ tinh, giá 500 triệu linh thạch thượng phẩm, tổng cộng 1212 triệu linh thạch thượng phẩm, lãi xuất khi cầm đồ là 100%/ ngày sau 3 ngày vật phẩm là của Ác Ma Điện đây là biên lai của quý khách".

Cầm lấy biên lai Độc Vương khuôn mặt có chút méo, cái này đúng là bắt chẹt người khó khăn mà, mấy người khác thì đã dán cho cửa tiệm này là hắc điểm chính cống. Độc Vương cũng đành chịu, nuốt bỏ hoàn toàn mà nhận linh thạch, hẳn cũng không vội đi mua mà đi xem những người khác cầm đồ.

Lần này là người của Dược Tông, đan sư thì chỉ có đan dược là chính, thấy Dược Vương lấy ra một lọ màu trắng để lên bàn nói:

" Đây là thứ mà ta đã tìm được trong một di chỉ, không biết là loại đan dược gì, xin mời quý điểm xác nhận"

Cô bé đổ mấy viên đan dược ra ngửi ngửi, nhìn một chút rồi bỏ vào lọ trả lại cho ông lão nói tình như ruồi:

" Phế phẩm trong phế phẩm, dùng để đánh bả chó thì được, đan dược này là cửu phẩm phân thân đan bị luyện thất bại, qua thời gian quá dài bây giờ là độc đan không dùng được, vật vô ích chúng ta không nhận "

Ông lão cũng gật gù, cũng không biểu hiện gì lại lấy ra 10 bình nhỏ để lên bàn, Cô bé lại như lúc trước, sau một lúc cô bé nói:

" Đan dược cấp 7 mới luyện, thủ pháp tệ, dược liệu giảm 27%, độc tính 12%, kháng tính 43%, đánh giá nửa tinh. giá 10.000 linh thạch thượng phẩm/ 1 viên có 102 viên tổng giá 1.020.000 linh thạch thượng phẩm"

Mọi người bên cạnh thì phun huyết 3 lít, không ngờ đan dược cấp 7 đến tiệm cầm đồ không đáng giá như vậy, bình thường họ phải trầm cay nhìn đáng mới cầu luyện được một viên à.

Thấy mọi người phản ứng lớn như vậy cô bé móc ra một hộp ngọc nói:

" Trong này là cửu phẩm đan dược Huyết Thần Đan, tác dụng chỉ có 1, trùng sinh lại từ đầu, kể cả sinh mệnh, mọi thứ về 20 năm trước khi phục đan, nếu ai ở cầm đồ điểm,cầm đồ đạt mức 50 tỷ thì nhận được 1 viên này" nói xong nàng đưa cho mọi người xem.

mọi người há hốc mồm ra, cái này cũng được, Cửu phẩm đan dược lấy ra đi tặng chỉ cần tiêu phí nhất định là được, Dược Vương nhìn viên đan dược trong hộp nói lớn:

" Hào, hào à, cách một cái hộp dày như vậy mà vẫn cảm nhận được dược lực tinh thuần, đúng là khiến cho lão phu mở rộng tầm mắt " lão cầm cái hộp mà không muốn dời tay, nhưng sau vẫn lưu luyến trả lại cho cô bé.

Tiếp theo mọi người lại tiếp tục cầm đồ, đa phần thì không ai lấy ra được thứ quá tốt, mấy thứ mọi người gìn giữ như báu vật tại đây chỉ như những thứ rác thải bị người ta vứt đi.

....

.....

....

Khi mọi người đã gần như kết thúc cầm đồ kiểm tiền thì một cô gái tới từ Vô Song Tông tiến lên ngượng ngùng nói:

" Tiểu muội, ngươi xem cho ta mấy thứ này là gì đi, xem có đáng giá không, mấy thứ này ta tìm được một cổ địa?" nói xong nàng lấy ra mười cục đá to nhỏ khác nhau để lên bàn, mọi người thì đang chờ cô gái bị đã kích, bị tiểu nha đầu nói đây là thứ rác từ nơi nào lượm được.

Nhưng mọi người lại chó mắt ra khi thấy tiểu nha đầu đánh đá nhảy lên bàn hôn cô gái kia cười nói

" tỷ tỷ thật may mắn khi tìm được những thứ này, mấy thứ này là khai quang thạch rất chân quý, ta không xác định được đẳng cấp, tỷ chờ chút sẽ có người ra giám định giùm tỷ" nói xong tiểu nha đầu quay vào trong hồ lớn:

" Bàn tử ngươi đi đâu rồi, ra đây mau coi, ta có chuyện cần"

Tiểu cô nương vừa dứt lời thì mọi người đã thấy một tên bàn tử chạy ra nói chuyện đầy nịnh nọt:

" Nguyệt Nguyệt ngươi có chuyện tìm ta à"

" Ngươi lại đang ăn vụng nữa phải không, hừ hừ, ta sẽ nói với Thiên Tuyệt tỷ, bây giờ ngươi giúp ta gọi điện chủ đi, có việc cần người, ta chỗ này còn chỉnh sửa một chút"--- Lam Nguyệt chống nạnh nói.

" Không thành vấn đề ta đi ngay đây" bàn tử gật đầu y con lật đật, chạy ra ngoài. Mọi người thấy 2 tiểu hài tử nói chuyện thì biết người sắp tới là vị ông

chủ lớn của cửa hàng này.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Khai quang thạch

Trong khi Xuân Đức dưới sự trợ giúp của hệ thống kết nối với mọi người ở Ác Ma Điện tại Ma Long Đại Lục, khi mọi người đang bàn việc trao đổi tình hình gần đây thì không gian chấn động nhẹ một cái, một tên tiểu mập mập xuất hiện la to

"Điện Chủ ca ca, tiểu Nguyệt ở tiệm cầm đồ hình như gặp được thứ tốt cần người tới xem một chút".

Ở Ác Ma Điện thân phận cũng không phải cách xa ngàn dặm nên bàn tử xưng hô như vậy mọi người cũng thấy bình thường, Xuân Đức hỏi luôn:

"Vậy à, vậy thì đợi chút ta bàn giao chút chuyện mọi người, người chạy về chỗ Lam Nguyệt trước đi"

Bàn tử gật đầu một cái rồi chạy lẹ, Xuân Đức cũng dặn dò qua loa với mọi người rồi lập tức tới tiệm cầm đồ.

Lóe lên một cái hắc đốm xuất hiện tại ngay bên cạnh Lam Nguyệt hừ cho nàng nhảy dựng lên làm tư thế phòng thủ, thấy rõ người tới là ai nàng mới thở ra nói:

"Hừ chết bảo bảo rồi, ca ca người lần sau có thể đi của chính không? làm ta sợ muốn chết đi được".

Xuân Đức xoa đầu nàng một chút nói:

"Ừ, lần sau ca ca chú ý, có cái gì mà muội cũng không phân biệt được "

Lam nguyệt cười hi hi, nhảy lên cái ghế cao đứng lên chỉ mấy cục đá trên bàn nói

"Là khai quang đá nha ca ca, thứ mà ca ca bảo tìm đó, vị tỷ tỷ may mắn tìm được mười khối lớn nhỏ đây nè".

Xuân Đức cũng cười nói chào mọi người một cái rồi bắt đầu xem vật phẩm, dùng quan sát kỹ năng hắc xem xét:

☞☞☞ Khai quang đá sơ cấp ☞☞☞

Dùng để khai quang vật phẩm, tăng gấp đôi thuộc tính trạng bị, 1 cấp so với 1 cấp cường, có tỷ lệ thất bại rất cao khi khai quang.

☞☞☞ Khai quang đá trung cấp ☞☞☞

Dùng để khai quang vật phẩm, tăng gấp đôi thuộc tính trạng bị, 1 cấp so với 1 cấp cường có tỷ lệ thất bại cao khi khai quang.

Trên bàn có 10 cục khai quang đá 8 cục sơ cấp 2 cục trung cấp. Nhìn cô gái còn đang e ngại đứng trước mặt Xuân Đức cười nói:

"Vị tỷ tỷ này thật may mắn, không giấu gì tỷ tỷ, mấy cục đá này có tác dụng tăng thuộc tính trạng bị, nhưng tỉ lệ thất bại rất cao, mấy viên nhỏ nhỏ này thất bại tới 98%, còn mấy cục lớn này có tỷ lệ thất bại 92%. Tuy rất quý nhưng tỷ lệ thất bại khi chế luyện rất cao nên, cục nhỏ ta ra giá 1 ức linh thạch thượng phẩm, còn cục lớn thì 2 ức, tỷ có đồng ý bán cho ta không?"

Cô gái nghe nói tỷ lệ thành công rất thấp thì còn đang nghi mấy cục đá này không đáng tiền, nhưng khi nghe nói một cục nhỏ nhỏ trị giá ức linh thạch thượng phẩm thì nàng không khỏi ngẩn người ra.

Mấy người Vô Song Tông và mọi người cũng ngẩn ra, không ngờ mấy cục đá lấp lánh kia lại giá trị thế, bọn họ cũng đã từng gặp qua trong các di tích nhưng không ai cho rằng nó có giá trị gì nên cũng không ai thèm nhặt, bây giờ thì tiếc cho đứt ruột luôn.

Người mỹ phụ cũng là tông chủ Vô Song Tông tiến lên nói với cô gái:

"Tuyên nhi người còn ngẩn người làm gì, mau nhận linh thạch rồi, đi chọn một bộ thánh khí mà mình thích, nếu không đủ ta có thể giúp con một ít"

"Vâng, Mẫu thân" Cô gái cười ngọt ngào.

Xuân Đức cũng không nói thêm điều gì, nhận hàng đưa tiền và cuốn gói, về nhà hỏi lão hệ xem có cách nào tăng tỉ lệ khai quang thành công hay không, chứ tỷ lệ thất bại này thì có đập cả container chưa chắc đã thành công một lần?

....

• • • • •

• • • •

Sau khi nhận tiền xong xuôi mọi người cũng không tản ra mà đi thành một đoàn, xem các vị tiền bối mua bộ thánh khí nào?

Người mua đầu tiên vẫn là độc vương, theo sau Độc Vương mọi người tiến vào một căn phòng màu xanh, giữa căn phòng có 1 chữ "ĐỘC"

Tiến vào phía trong, Độc Vương dừng lại trước một mặt hình ảnh sáng, mọi người cũng nhìn vào tấm mặt hình này nhưng không phải quan sát thuộc tính bộ đồ mà là xem giá cả, khi thấy cái giá bộ đồ mọi người cũng hít vào một hơi, 7 tỷ 500 triệu linh thạch, Độc Vương đúng là chịu chơi

Xem xét thuộc tính bộ đồ mọi người lại một lần nữa hít vào khí lạnh

[illegible]

Trang bị 10 kiện

+ Phân giải độc tố 60% mọi loại độc

+ Tặng phúc 5 lần khi sử dụng độc

+ Khả năng hấp thu sinh mệnh từ nạn nhân chúng độc để khôi phục bản thân

+ Mị lực tăng 30

+ Có khả năng tăng 200% tốc độ di chuyển và ẩn thân vào ban đêm

+Sinh mệnh giảm dưới 50% kích hoạt trạng thái Đập Giáp Máu Thanh kháng hiệu ứng 100%

Toàn bộ + 5 tăng 20% tốc độ di chuyển

Toàn bộ +10 tăng 20% tốc độ dùng độ

Toàn bộ +15 tầng -25 kháng tính của nạn nhân chúng độc

Toàn bộ + 20 tăng 30% thuộc tính người sử dụng

Bị động trang bị: Tạo một lớp kháng phép giảm 12% thiệt hại, bị trúng đòn phản lại 3% công kích, kẻ công kích giảm 10 thuộc tính, nhiễm độc kẻ tấn công 3 giây gây 50% sát thương (50% chỉ số người mặc trang bị)

Chú động trang bị: Mưa độc tố khu vực 100 km phạm vi được chỉ định sẽ xuất hiện mưa độc tố trong 5s, mạnh yếu phụ thuộc tu vi người dùng (225%), 35s hồi kĩ năng

Tạo ra phân thân độc tố, có 20% sức mạnh bản thể, chịu 300% sát thương, phân thân có thể sử dụng kỹ năng của bản thể, phân thân tồn tại trong 20s

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Chương 99: Tham thì thâm

Trong khi mọi người đang tất bật, nhón nháo đi mua sắm thì Xuân Đức đã trở về trong không gian vắng lặng, vẫn như mọi khi trước khi gặp lão hệ, hắn lấy ra cái ghế nằm đặt dưới Hắc Ám Ma Thủ rồi hắn nằm xuống và đi gặp lão đồng bọn.

Vẫn trong cái không gian nho nhỏ, một quả cầu phát sáng đang trôi nổi giữa không gian, thấy quả cầu này Xuân Đức nói luôn:

"Này lão hê ta có mấy viên khai quang đá, nhưng là sơ cấp đá, ngươi có cách nào tăng lên tỷ lệ phần trăm thành công không?"

Quả cầu ánh sáng lại biến đổi thành một tiểu nam hài trong suốt nói:

"Có thì có đấy, quan trọng là người có chịu khổ được không thôi?"

Xuân Đức lẩm nhẩm nói:

"Không phải khoác lác chứ ta đây con người đã đi qua trăm cay ngàn đắng, có gì mà không chịu được, thể cách của chú là thể nào, nói anh nghe, mà tăng lên tỷ lệ nhiều không?"

Hệ thống nói:

"Đơn giản như đan rổ mà thôi, vì bộ đồ của người là do người làm chủ, chỉ cần khai quang thạch có khí tức, huyết mạch của người là sẽ tỷ lệ tăng lên cao thôi. Xin ít huyết của người cho mấy viên khai quang thạch là được, cho chúng nó hấp thu càng nhiều thì tỷ lệ tăng lên càng cao".

"Á đù... Đệch... tự nhiên là cần máu của ta, thể máu của người khác không được à, tự dưng làm thương mình để lấy máu, cái này mẹ nó không có vui à, ta sợ đau lắm" Xuân Đức phản kháng nói.

"Không máu của người chẳng lẽ của ai? bẻ chi giác lại, nhắm mắt mà cắt không đau đâu mà sợ, mà người cũng là một đại nhân vật thì mà còn sợ đau như vậy, ta cảm thấy thất bại cho người á, mấy viên đá sơ cấp thôi hấp thu cũng không được bao nhiêu máu đâu" Hệ thống nói như ti vi hư.

Xuân Đức thấy thằng đồng bọn của mình đứng thẳng nói méo đầu eo thì có chút suy ngẫm, chịu đựng chút cho bộ đồ lên khai quang cấp 1, thuộc tính tăng phúc gấp 2 lần ban đầu thì ngon. Sau khi suy tính thiệt hơn thì hắn nói:

"Ồ nghe lời chém gió của chú cũng thấy có lý, thôi thì hi sinh đời bố cũng cố đời sau"

Hệ thống rất tự đắc nói:

"Nghe lời anh là cảm có sai, chú cứ yên tâm mà tin anh đi, vì tương lai nhiều máu, à nhầm vì tương lai tươi sáng hi sinh chút máu ăn thua gì".

Xuân Đức khinh bỉ nói:

"Cũng là máu của ta, máu của người ẻo ầu mà nói, nói chuyện cứ như cán vào mông anh".. Nói xong hắn lấy ra 10 viên đá nhiều màu sắc rồi bẻ lại cảm giác và xúc giác, lấy dao cứa cổ tay, lúc đầu hắn cứa nhẹ nhẹ thấy cũng méo đau thật nên hắn mạnh tay hơn, máu tuôn ra thành vòi bắn lên mấy viên đá khai quang nhưng rất nhanh đã bị mấy viên đá hấp thụ.

....

.....

....

Một lúc lâu sau, sắc mặt Xuân Đức y cực bột vì mất máu quá nhiều, nhìn thanh trạng thái thấy hp giảm chỉ còn 12000 hơn một chút, cần rằng chịu đựng hắn vẫn để cho máu chảy ra, đến khi hp còn gần 1000 thì hắn dừng lại, nhìn thẳng bạn mắc dịch của hắn.

"Đậu má, cái này là sao thằng cò hó, không phải chỉ một chút sao? ta sắp cạn máu qua đời luôn rồi này".

Hệ thống tỉnh như ruồi đập:

"Già cả rồi, trí nhớ suy giảm ấy mà, chú đừng nóng, chắc là nhớ lầm chút ấy, đợi máu hồi rồi lại cho mấy cục đá kia ăn uống đầy đủ có khi lại có niềm vui bất ngờ cũng nên"

Xuân Đức mặt cau có như khi ăn ớt nói:

"Được rồi, chờ hồi máu đầy rồi lại tính tiếp, mà này mấy cái món đồ rõ ràng tăng lên mấy chục phần trăm hồi máu sao ta hồi máu chậm như rùa vậy? không phải là qua một s thì ta sẽ hồi mấy chục % sao?"

"Làm đéo gì có chuyện đó, cái đó tăng lên % là dựa vào khả năng hồi phục của người á, nếu người hồi 100hp/s thì sau khi tăng cường khả năng hồi phục 20% thì sẽ hồi 120hp/s. làm quái gì có chuyện hồi hp theo tỷ lệ full hp đâu" Hệ thống trả lời đầy khinh bỉ và lưu manh, chắc do ở lâu ngày với Xuân Đức nên hệ thống cũng bắt đầu lưu manh, ăn nói rất chi là muốn bị ăn đấm.

"Đệt, thảo nào, mà này người không phải bảo khai quang thạch rất hiếm sao? ta nghe nói người vào di chỉ gần như ai cũng gặp mặt qua loại đá này, vậy thì hiếm cái mẹ gì nữa cơ chứ?"-- Xuân Đức chuyển đề tài nói trong khi đợi hồi máu.

"Cái đó ta chịu, chắc dạo này thiên địa khác xa trước kia nên mới có nhiều như vậy, hoặc là mấy thằng đầu bì nào đó suu tầm để lại trong động phủ không may có người phát hiện được, mà cả mấy chục vạn năm gặp phải một vài viên cũng không là chuyện gì ghê gớm cả, người thấy ta nói đúng không nào?".

"Ồ, cũng có lý lắm, lần sau có khi lại có người đem đá này bán cho chúng ta, loan truyền một ít tin tức là ok ngay thôi, mà này việc bốn nguyên thể giới đó, nếu như mà phải giết cùng đồng loại mà người ta cũng không thù oán gì với mình ta cảm thấy rất không thẳng băng, cảm giác tội lỗi"

"Có ai bảo là người giết đâu, người phải hiểu chuyển hóa bọn họ thành Ác Ma Hộ Vệ là đem lại sự vinh quang cho bọn họ.... Nói chung là người đang tạo phước cho bọn họ" Hệ thống chính nghĩa đạo.

" Nếu người bị người khác đồng hóa rồi làm vật lợi dụng thì người nói như vậy vui về sao? bót xảm lông đi, thôi thì không thích những vẫn phải làm, đến lúc mà không nở thì ta kích hoạt cái đai lưng cho nó thêm sự khát máu là được, thôi ta cho mấy cục đá uống máu tiếp, người next đi đâu thì đi đi lẹ đi, nếu không mà mấy cục đá kia không cho ta kinh hi gì thì ta làm thịt người luôn"--- Xuân Đức đe dọa nói.

Hệ thống cũng chẳng quan tâm bị đe dọa, biến mất không còn cái lông.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Số đen như chó mực

Việc cho mấy cục đá hấp thu máu huyết trải qua 13 lần mới tạm dừng, bây giờ mấy cục đá đã nhiễm lên một màu huyết sắc. Nhìn 10 cục đá trên bàn Xuân Đức hải lòng cười cười, khi hắn bỏ trang bị của mình vào thì thấy tỷ lệ khai quang thành công lên 30% cục sơ cấp 50% cục trung cấp khi lên +1 khai quang.

Để chuẩn bị cho việc khai quang hắn ra ngoài cầm ba nén nhang cầu bái:

" Cầu trời khấn phật, cầu ông bà hiền linh, cầu quan thế âm bồ tát phù hộ con khai quang thành công, nếu thành công sau này tất có hậu báo. Nam Mô A Di Phò Phò"

Sau một hồi thực hiện hành vi mê tín của mình Xuân Đức bắt đầu Khai Quang trang bị của mình, trước tiên là Vũ Khí, vì cái này tăng công kích mạnh nhất trong cả bộ đồ,nhắm mắt lại rồi....:

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thất bại

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thất bại

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thất bại

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thất bại

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thất bại

Nghe được 5 lần liên tiếp thông báo thất bại thì hắn mở mắt thật to mà nhìn, 30% mà 5 lần thất bại thì hắn số không may cỡ nào cơ chứ. Cái tính được thì ngon mắt thì tính kế khác của hắn lại nổ lên, chẳng quan tâm mẹ nó là Khai Quang thạch sơ hay trung cứ vậy mà khai quang thôi.

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thất bại

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thành công, khai quang lên +1

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thất bại, khai quang +0

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thành công, khai quang lên +1

 Khai quang Quyền Trọng Thiên Đạo thành công, khai quang lên +2

Sau khi Khai Quang liên tù tỳ tới khi hết đá thì hắn dừng lại, nhìn xem cái vũ khí + 2 thì hắn cũng cảm thấy an ủi phần nào, dự tính ban đầu là hắn định khai quang cả bộ + 1 luôn nhưng số hắn không hơi đen nên đành chịu, giờ thì hắn biết nếu để nguyên cục đá mà khai quang, dù cho là trung cấp đi nữa thì có tới tét công gỗ cũng chưa chắc thành công.

Mặc lên cả một bộ đồ xem xét thuộc tính bản thân, thì hắn lập tức cười híp cả mắt rồi

 Bộ Thiên Đạo (phẩm chất Cam) +20(kích hoạt thuộc tính)

Quyền Trọng Thiên Đạo (Khai Quang +2) +800.000 Công +5% Phá Giáp

+200.000 công

+20.000 phòng

+2000.000 HP

+20.000 MP

+200 tốc độ di chuyển

+ dịch chuyển lên đồng minh sau 1 s

```
+blink 10000m
```

+80% công

+80% phòng

+80% nhanh nhẹn

+30% tấn công hoàn hảo(x10)

+50% đỡ đòn

+50% né tránh

+50% phản đòn

+40% bạo thương +300%

+50% choáng 1s/ phát đánh

+70% giảm sát thương

+12% hp/s

+1000 hồi mana/s

90s giải các thiệt hại trên người

 Cánh Ác Ma Cấp 3 + 10

+888.888 Công

+20.000 Phòng

+100% Công

-30% phòng của đối phương

Bị Động(Đòn hủy diệt): X100 lần sát thương, 2% cơ hội xảy ra.

 Ác Quỷ Quán Quan(nhận chủ)

từ sinh vật rất mạnh mẽ đến từ hắc ám thế giới sau khi tiến hóa thất bại bị nhiều nhân tố ảnh hưởng nên thành như hiện tại, hấp chân nguyên hay dầu khí hoặc pháp thuật của chủ nhân tạo ra phòng hộ hoàn toàn, con sinh vật này không có ý thức nhưng vẫn còn chấp niệm, mong muốn có phương thế giới của nó sụp đổ, cho thiên đạo nơi đó tan theo mây khói, cuối cùng nó muốn thấy bông hoa màu tím mà khi hắc còn nhỏ.

Giúp phóng đại sức mạnh ra 40%

Hấp huyết xung quanh để thêm vào người được nó thừa nhận (có thể kết hợp Huyết Ma)

Các kỹ năng hắc ám lên + 5

Xung quanh 100 km tử linh sinh vật tăng phức 10%

Giảm 30% dame phép

Chủ Động Thiên Phú (Hô thể) không có khả năng nhất kích phá nát thì có thể chữa trị vô hạn nếu có đủ điều kiện.

Chủ Đông Thiên Phú(cuồng loạn) giảm 50% phòng ngự và HP tăng phúc 10 lần công kích.

Chiến Lược trang bị 18.000.000

Bỗng nhiên hắn lại nhận được thông báo tự động của hệ thống (cái này là một phần mà hệ thống để lại luôn giúp đỡ hắn, thông báo khi có biến cố xảy

ra)

"Keng"

"Sức mạnh vượt qua 20 triệu, Ác Ma Thủ Hộ tăng cường, Sinh Vật Từ Linh tăng cường"

"Keng"

"Sức mạnh trang bị to lớn vượt qua sức chịu đựng thân thể, mất 0.2%HP/s, yêu cầu tăng cao thể chất nếu không khi sử dụng trang bị sẽ xuất hiện tình trạng nguy hiểm".

Ác sức mạnh thân thể không chịu đựng nổi, thảo nào cảm giác khi mặc bộ đồ vào thì hần rất không khỏe, nhìn Hp của hần đang bị trừ như điên, chẳng mấy chốc mà đã mất một khúc. hần vội cắt cái Quyền Trượng đi thì mọi thứ lại bình thường.

Thấy vậy hần mới thở ra một hơi, nhưng khi cắt cái Quyền Trượng đi thì các buff và hiệu ứng bộ đồ không còn nữa khiến lực chiến hần giảm thê thảm, may mà các Thành Viên Ác Ma Thủ Hộ nhận ảnh hưởng là lúc sức mạnh hần cao nhất có thể đạt được mà không phải do hần đang cảm hay thay đổi trang bị gì.

Lần trước đại chiến thể chất của hần cũng tăng lên 19%, nhưng bây giờ một điều cần lo lắng là đi đâu giết sinh vật đây. Có lẽ hần nên tìm bà bà giúp một chút. Nghĩ là làm hần ra ngoài ngay, hần xuất hiện là trong một ngôi nhà mà dành riêng cho hần, đi ra ngoài thì trời cũng đã tối đen rồi.

Mặc kệ trời tối hần na di tới nơi ở của bà bà, lúc hần xuất hiện thì.... Hần xuất hiện thì đứng ngay giữa một bàn ăn lớn bên trên là đủ mọi thứ trân quý, thiên tài địa bảo, còn chân hần thì đang giẫm lên một cái món ăn gì đó mà không biết tên, nhìn thấy bà bà và mọi người xung quanh nhìn hần còn chưa hết về ngạc nhiên thì hần cũng có chút xấu hổ nhảy xuống, nói với với bà lão:

"Hà hà, thật xin lỗi bà và mọi người, tại lần trước tới nơi này không có cái gì nên lần này ta cũng nghĩ vậy nên na di có chút không đúng chỗ lắm, mọi người thông cảm, bà bà cũng cho ta xin lỗi nhé"

Lúc này bà lão cũng đã hồi phục tinh thần, bà cũng không tức giận gì mà cười nói:

"Không biết Xuân Đức điện chủ, nửa đêm tới đây là có việc quan trọng gì?" Bà lão cũng biết tính Xuân Đức nếu không có việc gì đừng mong thấy hần, còn việc mà hần đi tới nơi đây lúc nửa đêm mà không có chuyện gì thì có quý mới tin.

Xuân Đức cũng cười nói:

"Ta có chút việc riêng muốn nói với bà bà, nhờ bà ba giúp đỡ"

bà lão ngạc nhiên một chút rồi cũng hiểu ra, ở đây có đám hội bối nên không tiện lắm, bà lão gật đầu nói:

"Đã điện chủ có việc muốn giúp thì chi bằng để mấy người bọn họ cũng tham gia, cũng có thể giúp được cái gì không?" bà lão rất khách khí nói chuyện rồi chỉ mấy người của các tông môn khác.

Xuân Đức nhìn mấy ông lão, bà lão này thì thấy quen quen, không biết là gặp ở đâu rồi, hần nói:

"Được thế thì còn gì bằng, mong các vị ở đây hỗ trợ "

Mọi người vào trong căn phòng lớn, tuy đơn sơ nhưng đầy vẻ an bình, rất dễ chịu, vào trong Xuân Đức tiến lên làm quen và chào hỏi mọi người:

"Các vị tiền bối này là ai? xin cho tiểu hữu biết tính danh, sau này có khi lại giúp đỡ mọi người được chút ít gì đó "

Mấy người kia xua tay nói:

"Tiền bối thì không dám nhận, lấy thực lực làm đầu, các hạ tu vi kinh thiên xem xét chúng ta đã là vinh hạnh"

Xuân Đức rất biết làm người, thấy mấy lão này mặt mày hớn hờ chỗ nào là không dám nhận chứ, thậm chí một tiếng bọn đều, nhưng làm người phải cho ít mặt mũi sau này mọi tiền vẫn dễ hơn:

"Đầu có, đầu có, ta tu vi cũng bình thường thôi, các vị mới là tuyệt đỉnh, mỗi người thống lĩnh một phương, nếu có dịp mong các tiền bối dẫn ta đi thăm tông môn của mọi người một chút cho mở mang tầm mắt"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đi bí cảnh

Mấy lão già thấy Xuân Đức khách khí vậy thì càng có mặt mũi đạo:

"Chúng ta muốn còn không kịp nữa là khi nào Điện chủ tới nơi nghèo hèn của chúng ta, mà không biết Điện Chủ có việc gì muốn nhờ chúng ta giúp đỡ".

Thấy cuối cùng cũng nói vào việc chính sau khi bla bla một lúc lâu thì Xuân Đức cũng mừng, mấy thằng già này đều thành tinh cả nói chuyện mới mấy câu mà cảm giác nhột nhột, Xuân Đức thẳng thắn nói:

"Ta cần đại lượng máu huyết sinh linh, ác diệt quỷ dữ, quái vật cái gì cũng được, sinh vật càng mạnh mẽ càng tốt, nếu như các vị có nơi nào như thế thì xin chỉ dẫn, già cả có thể thương lượng"

Độc Vương này giờ đang quan sát Xuân Đức càng thêm hiếu kì khi nghe hắn nói vậy, không nhịn được hỏi:

"Không biết Điện Chủ là muốn những thứ này làm gì?"

Nhìn Độc Vương hắn nói:

"Thân thể ta bị hư hại một chút cần đúc lại một lần, nên mới cần những thứ này"

Mọi người giờ mới hiểu hóa ra là như vậy, người thiếu niên trước mắt này thân thể bị hư hao mà đã kinh khủng như vậy, không biết khi hoàn hảo sẽ thế nào....

Bà lão Thiên Phượng Tông như gặp được cứu tinh nói càng thêm vui vẻ:

"Không nhờ Điện Chủ muốn nhờ là việc này, đúng dịp mấy người tông môn bọn ta cũng mới tìm thấy một cái di chỉ viễn cổ không lâu, lần này đang tiến hành bàn bạc mọi người cùng đi vào, vì trong di chỉ này rất lớn, thiên tài địa bảo vô số, nhưng có một mối nguy hiểm vô cùng đó là vô số quái vật mạnh mẽ, có cả hàng triệu con tụ cùng nhau, vô cùng khó dây dưa, lần trước mấy người chúng ta đã vào khu vực gần trung tâm, ở đây không có nguy hiểm gì với tạo hóa cảnh cả, lần này bọn ta định đưa người vào bên trong rèn luyện tiện thể khám phá trung tâm khu vực luôn"

"Điện chủ thấy sao nếu đi cùng chúng ta? còn về phần cửa hàng của Điện Chủ thì ta dùng danh dự của Thiên Phượng Tông đảm bảo"

Xuân Đức nghe vậy thì mắt phát quang liên tục, gật gật đầu nói:

"Tốt à, vậy khi nào chúng ta đi, còn về phần cửa hàng thì không cần lo, bên trong có quy tắc của ta, nếu dụng mạnh công thì thánh khí cũng sẽ bị cướp đi, nhưng khi mặc lên người thì hắc hắc.... Bùm.. Thánh khí mà tự bạo thì rất là vui về đấy"

Mọi người rung mình một cái, bọn họ cũng có tham niệm nhưng không bỏ xuống được mặt mũi mà mà cùng nhau đi cướp người ta, nhưng bây giờ nghe nếu mạnh công mặc lên thánh khí thì thánh khí tự bạo, thánh khí tự bạo mọi người ai cũng biết, dù là một kiện cấp thấp cũng là hủy thiên chứ chẳng chơi, nếu đang mặc mà bị tự bạo thì hài cốt vô tồn, thân vẫn đạo tiêu.

Bà lão thiên phượng tông sắc mặt như thường nói:

"Sáng ngày mai chúng ta ngay lập tức lên đường, không biết Điện Chủ có không tiện chỗ nào không?"

"Không thành vấn đề, vậy ngày mai hẹn gặp lại, ta có việc quan trọng cần làm một chút, các vị tự nhiên, xin cáo từ trước " Nói xong hắn cũng chấp tay chào một cái rồi biến mất như chưa từng tồn tại.

Trong phòng 5 người sắc mặt mỗi người khác nhau, vị mỹ phụ của Vô Song Tông hỏi Độc Vương:

"Lão Độc Vật ngươi có biết được tu vi kẻ kia không?"

Độc Vương lắc đầu nói:

"Không cảm nhận được bất cứ cái gì, như một phạm nhân mà thôi"

Dược vương bên cạnh nói xen vào:

"Các ngươi không cần đoán làm gì mất công, ta dùng Thước Căn Thiên thăm dò người nọ, nhưng cái bảo khí này có ta bị nát tan rồi, người này đã vượt qua tạo hóa cảnh, là nhân vật vô cùng nguy hiểm, lúc trước khi bảo khí của ta nát đã thấy người này là một kẻ giết chóc vô cùng khủng khiếp, rất không nên trêu vào"

Mọi người sắc mặt rất không tốt, tự nhiên xuất hiện một kẻ có thể uy hiếp được tánh mạng bọn họ làm bọn họ rất không yên lòng, bây giờ không có biện pháp chỉ có thể đợi người này thật tốt, tùy cơ ứng biến mà thôi.

Đang đi vào trong một cung điện nhỏ của bọn người Ác Ma Điện và nhóm người khác thì Xuân Đức nhảy mũi 3 lần liên tục, hắn xoa xoa mũi kì quái đạo:

"Lâu lắm chưa bị ốm lần nào, chắc dạo này ăn uống không điều độ, ngủ không đủ giấc rồi, cần phải tăng cường thêm mới được" bỏ qua việc nhỏ này hẳn đi vào trong Cung Điện Nhỏ, trực tiếp dùng thần thức liên lạc tất cả mọi người.

Không qua 5 hô hấp mọi người đã xuất hiện trước mặt Xuân Đức, mọi người đồng thanh chào:

"Điện chủ khỏe"

Xuân Đức gật nhẹ đầu rồi nói:

"Mọi người tốt, hôm nay là tối thông báo mọi người, sắp có đi du lịch mới nên tối nay mọi người chuẩn bị, ngày mai chúng ta lên đường, tốt nhất mang hết mọi thứ đi, sau này chúng ta kiếm địa điểm khác chiếm địa bàn, ở tạm nhà người ta cũng không tiện"

"Vâng, Điện chủ"

Sau khi Xuân Đức đi thì mọi người lại tất bật dọn dẹp, y theo lời của Xuân Đức những thứ gì là của mọi người thì mang đi sạch sẽ, cả rác cũng không để lại...

....

.....

....

Sáng ngày hôm sau trên ngọn núi bọn người Xuân Đức ở đã trở lại cảnh hoang tàn như xưa, không một bóng người, tất cả mọi thứ kể cả cửa hàng bán thánh khí Xuân Đức cũng thu lại, hơn 1500 người đi theo Xuân Đức tiến về phía sơn môn.

Tối đây 5 thế lực khác cũng đã tụ họp, mọi người cũng qua loa nói vài câu xã giao cho có lệ rồi tất cả tiến lên một cái phi thuyền siêu lớn, nhìn cái phi thuyền này Xuân Đức nghĩ có khi mình cũng nên sắm một cái, nhưng khi biết cái phi thuyền này tốc độ hay sức mạnh cũng ngang với nhật nguyệt sơ giai thì hẳn bỏ ngay cái ý nghĩ mua phi thuyền...

Dùng vong linh di chuyển đỡ tốn nhiên liệu lại còn phong cách, mà tốc độ cũng chả khác nhau là mấy, thì tội gì đi mua một cái của họ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tổ chức luận võ

Đội ngũ mấy vạn người khiến cho cái phi thuyền to đùng này cũng chật chội, nhưng chật trội là chỉ dành cho bọn môn đồ cấp thấp thôi chứ cấp bậc tinh anh trở lên thì cả đem cả dòng họ vào ở cũng cũng không sao, vì người của Xuân Đức là ít nhất nhưng cũng có 1 khu vực riêng nên có người xin được đứng ké. Nhìn xung quanh đa phần thì mọi người đang háo hức bàn tán cái bí cảnh sắp tới, rồi cũng không thể thiếu được mấy thằng đau bi tổ chức cái quái gì mà tìm ra Nhân vật Phong Vân....

Người của Ác Ma Điện cũng được mời tham gia nhưng chẳng có tên nào đi tham gia cái việc vô bổ đó cả nên bọn họ lấy cái cớ là Điện Chủ không cho phép, nghe được cái lý do này thì Xuân Đức đã đáp cho mấy tên nói ba xạo kia một đáp, can cái tội nói xấu hấn....

Tuy không tham gia nhưng việc xem đánh nhau thì mọi người cũng rất hứng thú xem, tuy biết mấy người này cũng chẳng mạnh đi đâu, dưới sự gia trì của mấy tên Tinh Thần Cảnh cái lôi đài tỷ thí đã vững vàng vô cùng, mấy tên lên tỷ thí có bú sức mẹ cũng đừng mong phá hư được cái gì.

Thấy mọi người cũng tham gia náo nhiệt, Xuân Đức cũng đi theo mọi người xem cho vui nổi buồn, đến nơi thì người đã vây chặt như nêm, nước chảy không lọt, Thiên Tuyệt chạy đi đâu đó một lát rồi quay lại, hướng dẫn mọi người tiến vào khu vực của người Ác Ma Điện, Vì không có người thi đấu nên chỗ của Ác Ma Điện là hẹp nhất, nhưng có cả 5000 người cũng ok chứ đừng nói với số lượng 2000 người chưa tới, nên thành ra lại là rộng rãi nhất.

Ngồi hòa vào mọi người trong điện nhưng chỗ Xuân Đức vẫn nổi bật nhất, mọi người ý thức cách hấn 10 bước chân tạo ra một khoảng cách để nâng cao địa vị của hấn, nhìn rất dễ dàng phát hiện ra. Nhìn lên đài lúc này đã có một thanh niên đứng trên đó, diện mạo đẹp trai, có vài phần âm hiểm, khỏe miệng nhếch lên nói:

"Các vị bằng hữu hôm nay đứng dịp 5 tông chúng ta tụ hội cùng một chỗ, để tăng thêm phần hữu nghị mọi người đã quyết định tổ chức thịnh hội ngày hôm nay. Lần thịnh hội trước 5 người xuất sắc nhất là Lệ Vô Sầu của Thiên Kiếm Tông, Trữ Tinh tiên tử của Phụng Hoàng Tông, Bối Lạp của Dược cốc, Độc tam công tử của Độc Tông và cuối cùng là Tinh Bích Vô Song tiên tử của Vô Song Tông, mọi người hãy chào đón các vị phong vân của chúng ta"

Tên kia nói xong thì dưới đài vỗ tay ầm ầm, tiếng la hét như gập thần tượng trong mộng. Thấy 5 người bước ra thì mọi người càng hò hét ghê gớm hơn,

Xuân Đức cũng thấy vui cũng la lên thật lớn, tiếng nói hân vang vọng khắp nơi:

" Trừ Tinh tiên tử ta yêu ngươi, I love you pặc pặc, lấy nhau đi ngay ngừng chi, bên nhau trọn đời"

" Trừ Tinh tiên tử ta yêu ngươi, I love you pặc pặc, lấy nhau đi ngay ngừng chi, bên nhau trọn đời"

" Trừ Tinh tiên tử ta yêu ngươi, I love you pặc pặc, lấy nhau đi ngay ngừng chi, bên nhau trọn đời"

" Ôi ta chết mất, thấy nàng như thấy thiên thần của đời ta, chỉ cần nàng cho ta thân một cái thì ta có chết vì nàng cũng nguyện ý "

Quảng trường đang sôi động bỗng dưng vắng lặng một cách chết chóc, mọi người đều nhìn về nơi phát ra âm thanh kia, kể cả Trừ Tinh cũng nhìn lại vì nàng nghe tiếng nói này quen quen. Khi thấy cái tên đáng ghét đê đê kết nghĩa mấy ngày không gặp thì nàng lúc đầu là ngạc nhiên sau đó là tức không có chỗ phát tiết. Tên này lại dám cho nàng leo cây, hân hứa là đi tìm nàng nói chuyện mà sau khi chia tay thì bốc hơi mất luôn.

Nhìn thấy khuôn mặt bất thiện của Trừ Tinh thì rất nhiều người có cùng chung mối hận, không biết tên nào dám ăn gan hùm, mặt báo lại dám đi trêu chọc tiên tử của mọi người, chỉ có một số ít người là biết một chút về Xuân Đức, còn mấy lão bắt từ Tinh Thần Cảnh giám khảo nhìn thấy Xuân Đức thì bọn họ cảm giác đau bi rồi.

Người này đến cả các đại nhân vật cũng phải lấy lễ đối đãi, nếu làm không tốt thì có khi đám người ở đây không còn ai sống sót, nghe nói cái tên này rất hiếu sát, hi họ vô thường không cần thận là chết oan, nên mấy người làm ra quyết định nhanh chóng.

Một ông lão bay lên phía trên nói:

" bây giờ chính thức tranh tài bắt đầu, thứ tự 100 người đứng đầu tương thưởng vô số, vẫn theo quy định trước kia, trăm người lên thủ đài, người dưới thì khiêu chiến, cho tới khi cuối cùng còn 100 người phía trên..... tỷ thí bắt đầu đi"

Do ông lão dòi đi sự chú ý của mọi người nhưng cũng không phải là dòi đi hân được, có vô số người thăm ghi hận Xuân Đức, lên tỷ thí nhất định phải chọn tên này làm đối thủ, dù sao không đứng top 100 nhưng chỉ cần đánh bại 100 người cũng có thưởng ghê gớm rồi.

Bọn 5 người Trừ Tinh thì chỉ quan chiến, chắc là vào lúc cuối mấu chốt thì lên. Rất nhanh đã có 100 người lên trên cái đấu trường to lớn kia, không bao lâu lại có người chiến bại và đi xuống...

Chỗ ngồi của Ác Ma Điện thành viên, Xuân Đức thì làm bầm:

" Ta hoan hô cái thói làm gì nhìn ta dữ vậy, ta cũng không đụng chạm tới lão bà các ngươi à"

Mọi người Ác Ma Điện đều gật đầu đồng ý với điện chủ của mình, theo họ thấy như vậy cũng là bình thường, ngày trước họ hay thấy điện chủ cặp kè với Trừ Tinh cô nương mà. Nhóm người Bách Hoa Học Viện cũng là đồng tình, được người phía trước này lấy là phước 70 đời rồi, có 1 cường giả bảo họ còn gì bằng....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Luận võ(1)

Trên đài trận chiến vẫn tiếp tục chiến đấu kịch liệt, tiếng hét chiến đấu liên tục, nhưng trong mắt Xuân Đức mấy tên này cứ hey hey, hự hự như đóng kịch cam vậy, chẳng hay bằng đánh nhau đường phố của Việt Nam ấy chứ. Nói chung đơn giản 1 chữ là CHÁN.

Vì chán nên hân chuyển tư thế từ ngồi sang nằm, vừa nằm hân mở 1 con mắt để quan sát xem khi nào mấy tên trâu chó một tí lên sàn, xem công pháp của tông môn ở đây ra sao, nếu tốt hân không ngại hack một vài bộ về làm của riêng.

Do người quá nhiều nên chiến đấu mà chiến đấu có 100 người thôi nên chờ cũng lâu đùn mắt, từ một mắt nhắm một mắt mở đến bây giờ thì cả 2 đều nhắm lại. Thành viên Ác Ma Điện thì cũng gần như vậy cả, ngã trái ngã phải dựa vào nhau mà nhắm mắt, chỉ riêng người của Bách Hoa và Thiên Hải đều chăm chú quan sát, vì tu vi bọn họ còn thấp nên được lợi ích rất lớn. trận đại chiến trước tuy mọi người cũng biết Ác Ma Điện rất mạnh nhưng không ai quan sát được gì, lúc đó thì chỉ lo giết quái vật thôi.

Còn thấy người của Ác Ma Điện không thèm chú ý thì mọi người cũng cho là đương nhiên, người ta là qua huyết chiến mà rèn luyện thì xem tiểu đà, tiểu đấu thế này thì có ích lợi gì.

....

.....

....

Mọi người vẫn hăng say đi lên biểu diễn công phu của mình, tiện thể gây ấn tượng với những bông hoa ở đây.

Ở vị trí lôi đài số 3 một tên nam tử mi thanh, mục tú nhìn rất đẹp trai vừa mới chấm dứt một tên địch thủ khá nhanh chóng, chờ một hồi lâu mà không ai khiêu chiến hắn nên theo luật lệ hắn có quyền chọn người để khiêu chiến, trong khi mọi người đang chờ đợi tên này chỉ người tiếp theo là ai thì đã thấy hắn chỉ tay về phía Ác Ma Điện.

Theo ngón tay hắn chỉ mọi người thấy một nơi duy nhất trong nơi này, một đám người đang nằm ngả trái ngả phải, không có mấy người quan sát các trận chiến, mà người của trung tâm đám người này thì đang ngủ một cách ngon lành cũng là người được tên thiên kiều này điểm danh.

Trọng tài nhìn thấy tên kia lại chỉ điểm sát tinh thì trong lòng đang mừng 18 đời tổ tông tên thiên kiều kia. Đang lúc hắn định lên tiếng thì chẳng biết sao hắn thấy Sát Tinh đã đi lên trên đài.

Về phần Xuân Đức thì... Mẹ kiếp khi hắn đang ngủ ngon thì lão hệ dùng công kích linh hồn nhắc nhở hắn nơi đây có bảo vật có thể tăng lên thể chất hắn, vừa mở mắt ra thì thấy mọi người nhìn chằm chằm, hỏi mấy người bên cạnh mới biết là có chuyện méo gì xảy ra.

Hắn định mặc kệ cái thằng đàn vừa khiêu chiến hắn nhưng lại nghe lão hệ nói, bảo vật là cái vòng đeo trên cổ tên kia. Nên mới có tình trạng như bây giờ... Lên trên đài đối mặt với tên khiêu chiến mình, linh quang chợt lóe hắn nói:

"Ta tên Xuân Đức không biết vị huynh đài này tên gì? "

Tên kia về mặt quan tài, âm vang nhạt nhẽo nói:

"Hoàng Long, chúng ta có thể bắt đầu, ta sẽ cho ngươi trả giá việc ăn nói lung tung về Trừ Tinh Tiên Tử"

Nhìn về mặt như táo bón tên kia khi nói về Tinh Heo thì hắn biết vì sao tên này lại có vẻ thù hận hắn vậy, Xuân Đức không nói nhằm lấy ra khoảng 1.000.000 cực phẩm linh thạch ném ra bên cạnh nói:

"Đánh xoàng xoàng không vui, nơi đây linh thạch đủ cho người tu luyện không lo âu, nếu ngươi thắng thì thuộc về ngươi, còn nếu ngươi thua thì ngươi chỉ cần trả một nửa, trên người ngươi bảo vật đều thuộc về ta. Ngươi thấy sao nào?".

Tên Hoàng Long cũng rất ngạc nhiên trước hành động của Xuân Đức, phải biết với bấy nhiêu linh thạch thì gia tộc của hắn cũng không thể một lúc cầm số tiền lớn như vậy cho hắn được. Mọi người dưới đài cũng hồi hộp, không biết Hoàng Long sẽ chọn sao?

Đến đó một lúc lâu, hắn cũng tự tin vào thực lực Nhật Nguyệt Cảnh của mình, trong đám thiên kiều hắn cũng trong top 50, tuy không thấu thực lực Xuân Đức nhưng cũng không cho hắn mạnh đi nơi nào.

"Được, ta chấp nhận, bắt đầu đi" nói xong thì hắn cũng làm tư thế chuẩn bị, hình ảnh nhật nguyệt xuất hiện sau lưng hắn, một cỗ khí tức tang thương lan truyền ra khắp toàn trường làm mọi người cách đó không xa cũng phải lui lại vài bước.

5 người bọn Trừ Tinh cũng nghiêm túc quan sát trận chiến vì đã thấy Hoàng Long tỏa ra khí tức Nhật Nguyệt Cảnh hậu kì, bọn họ rất ngạc nhiên mới có mấy trăm năm mà tên này đã tăng lên từ trung kì viên mãn lên hậu kì sơ nhập.

Thấy tên này định đánh nhau, Xuân Đức cũng làm bộ làm tịch vẽ một vòng tròn lớn, vẽ một ngôi sao màu đỏ vào trong, làm xong mọi thứ hắn ngâm xướng một đoạn chú ngữ mà hắn tự nghĩ ra đọc lớn:

"Hỡi thiên thần sa ngã hãy cứu rỗi những người luôn thờ phụng của người, ban cho ta một hộ vệ hùng mạnh để tránh thoát khỏi những thứ chán ghét"

Nói xong thì hắn cũng vận dụng một chút thủ thuật nhỏ làm cho vòng tròn vào ngôi sao sáng lên, xanh đỏ đan xen tạo cảnh tượng đẹp đẽ, còn hắn thì tâm linh câu thông với vong linh không gian, đúng khi ánh sáng mạnh nhất thì một thân ảnh cũng xuất hiện trong ánh sáng dự dị đó.

Một cô gái có đôi cánh bằng xương, mặc dù đã mặc giáp cả người vẫn không thể che giấu được cơ thể hoàn mỹ. Khi nàng xuất hiện thì khí tức âm lãnh tràn ra, nhiệt độ liên tục hạ xuống, chân nguyên trong cơ thể thì như đông đặc lại làm mọi người cảm giác vô cùng không khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Luận võ(2)

Cô gái này là một con tử linh sinh vật mà Xuân Đức đã dùng làm tiếp viên ở cửa hàng bán thánh khí, chẳng qua bây giờ cho nàng thêm một bộ thánh khí cấp 2 mà hắn tiện tay lấy ra mà thôi. Vì ảnh hưởng aura nên nàng vong linh này từ nhật nguyệt sơ kì mà có khí tức nhật nguyệt trung giai, thêm thánh khí cấp 2 thì thừa sức đánh nhau một trận với thằng trước mặt.

Nhận được mệnh lệnh sát, cô nàng vong linh khởi động thánh khí lên một luồng sức mạnh ép bức khắp nơi, mấy tên lão tổ đang ở trong phòng cũng bị kinh động mà ra, Hoàng Long cũng không phải con gà đội người ta làm thịt, hắn cũng có thánh khí cấp 1, là tài sản của hắn tích lũy bao năm bán đi mới mua được bộ này tại cửa hàng Ác Ma Điện.

Hai luồng ánh sáng phóng lên cao, màu vàng màu xám đan xen, gây tiếng nổ kinh thiên, mấy tên ở các lối đi bên cạnh cũng ngừng chiến mà xem trận chiến này.

Hai đối thủ cùng thét lên, lấy ra vũ khí của mình, vong linh cô nàng lấy ra một cây cung còn Hoàng Long thì lấy ra một cây kích.

Đặt 5 mũi tên lên cung, một loạt tiếng xé rách không gian vang lên

"Vèo " " Xoẹt" "Xoẹt"

5 mũi tên ban đầu tạo thành hàng loạt những ánh sáng màu xanh bắn ra, tốc độ kinh người. Hoàng

Long thấy cảnh này thì khởi động hộ thể ra, dùng kích phá hủy những tia màu xanh kia, do số lượng ánh sáng màu xanh liên miên bất tuyệt nên cứ một lúc thì lại có vài tia sáng va chạm với hộ thể của hoàng long phát ra tiếng

Ầm..... Ầm..... Ầm

Thấy tình huống không làm gì được đối phương đôi cánh của cô nàng vong linh sáng lên ánh sáng màu xanh lam, bay lên cao, cây cung thì màu đỏ bùng bùng bốc cháy, nhắm mắt một chút lần này chỉ có 1 mũi tên được cài lên cung, năng lượng tích tụ tại mũi tên mang khí tức hủy diệt càng ngày càng dày đặc....

Mới chống đỡ xong đợt tấn công đầu tiên, Hoàng Long lại thấy vậy vong linh cung thủ đang ngưng tụ đại chiêu thì không cam lòng bật 100% sức mạnh phòng ngự, cảm thương bay lên cao hết lớn

" Chết.... Chết.... Chết"

Mũi tên được thả ra, một luồng ánh sáng màu đỏ được tạo từ nhiều con rắn màu đỏ xoắn vào với nhau, đung vào luồng ánh sáng màu vàng phát ra từ Hoàng Long

" Uỳnh"

Một tiếng động kinh thiên vang lên, không gian cũng vì đó mà rung chuyển, mọi người thấy ánh sáng màu đỏ xuyên qua hộ thể của Hoàng Long như xuyên qua làn nước, không một lực cản mây may, chỉ khi tới bộ thánh khí thì mới bị chặn đi 1 phần, ánh sáng vẫn xuyên qua cơ thể Hoàng Long và tiếp tục lao xuống đập vào kết giới mới dựng lại.

Máu tươi vẩy trời cao, tên Hoàng Long thì như một cục đá rớt trên mặt đất phát ra một tiếng "ẦM" giật giật 2 cái thì nằm yên. Bên cạnh Xuân Đức nhìn hết thấy mọi thứ cảm thấy thật tuyệt, hắn này giờ dùng máy quay ghi lại hình ảnh chiến đấu, sau này làm kỷ niệm.

Không có cái quái gì là giả mù sa mưa, Xuân Đức bước lại gần lấy cái dây chuyền đeo trên cổ tên kia. Cảm dây chuyền trong tay, Một luồng sức mạnh đối kháng lại hắn phát ra từ cái dây chuyền, loại sức mạnh ăn mòn sinh mệnh không tên đang hấp thụ dần cả Hp và Mp của hắn. Thấy không ổn hắn sử dụng phong ấn thuật, một tấm bia thu nhỏ vô số lần hàng ngàn sợi xích niệm phong lại cái dây chuyền ngay trên bia mộ.

Không để ý tới sự kiêu dè và tò mò của mọi người, hắn vẫy tay thu lại vong linh cung thủ rồi từ từ xuống đài, lúc hắn còn chưa đi xuống thì một cô gái nhảy ra ngăn cản, nàng nói:

"Đã thương người của Thiên Kiếm Tông còn muốn đi nhẹ nhõm như vậy sao? ta muốn khiêu chiến ngươi"

"Ngươi sẽ không phải tình nhân của tên Hoàng Long kia chứ, tài nghệ không bằng người thì chịu đi, người của Thiên Kiếm Cung chẳng lẽ còn không chịu được đã kích như thế?" --- Xuân Đức thái độ coi thường nói, 2 kiếp sống hắn luôn chán ghét bọn con gái và đàn bà trừ người thân của hắn, hắn chỉ thích tiêu khiển từ mà thôi.

Khi còn nhỏ thì người ta luôn thật thà và đáng yêu hơn nhiều, càng sống về sau thì sinh vật gọi là phái yếu này càng giả dối và chán ghét.

Cô nàng này chẳng thèm nói cái mẹ gì là lý do cả, nàng khẳng khái nói:

"Ta mặc kệ, ngươi phải đấu với ta"

Xuân Đức nhìn thấy con bitch này, cần không buông hắn phát bực, quay đầu bước vào trong kết giới lối đi, dùng ngón giữa ngoắc ngoắc cô ả kia, tên Hoàng Long kia cũng đã được mọi người dời đi đâu từ lúc nào không biết, trên lối đi lúc này lại như lúc ban đầu.

Thiếu nữ Thiên Kiếm Tông thấy Xuân Đức khinh bỉ mình như vậy thì nhảy lên, tuốt kiếm lao thẳng về Xuân Đức như chớp giật, tạo ra đạo đạo bóng ảnh kéo dài.

Nhìn như con chồn tinh ngập trời hận ý lao lại phía mình cô gái, Xuân Đức chỉ có chán ghét và chán ghét, không một tí thương hại, một bàn tay Mp tạo

thành vổ thẳng vào cô gái

" Uỳnh"

Cô gái đập thẳng vào kết giới phun ra ngụm máu, nhưng không bao lâu nàng lại đứng lên lau vết máu rồi cảm kiểm xông về Xuân Đức như không muốn sống.

"Uỳnh "

Như lần đầu tiên thiếu nữ lại đập vào kết giới khiến cả cái kết giới cũng run lên.

Một lần lại một lần, thiếu nữ nằm xuống lại đứng dậy, cả người nhuộm đỏ huyết dịch, khuôn mặt vắn vẹo, răng môi lẫn lộn, người bên ngoài cũng không đành nhìn thẳng. Nhìn thiếu nữ cả người là huyết Xuân Đức cứ như thấy một trò đùa vui vẻ, người trong thiên hạ không ai liên quan đến mình có chết thêm cả hàng tỷ người cũng không sao chứ đừng nói là một cô gái.

Cái gì mà gọi là thương hoa tiếc ngọc Xuân Đức chẳng có một chút xú nào trong người, tiến lại gần cô gái bây giờ là huyết nhân hấn dùng chân đá nàng xuống lồi đài như một thứ đồ vật gì mà không phải con người, ngay lập tức có người đem nàng đi chữa thương. Nhìn đám người dùng ánh mắt thù hận đang nhìn hấn, hấn vẩy vẩy tay nói:

" Tên nào muốn kích thích thì lên chơi một chút, nhìn các người có vẻ rất muốn bênh vực tiểu nha đầu kia. Lên đây. cứ lên đi một tên cùng lên cũng được, mà cả đám cũng chẳng sao" tâm tính tiêu cực muốn giết chóc trong người Xuân Đức lại nổi lên như một con nghiện vậy, giờ hấn chỉ mong làm thịt mọi người ở đây tinh luyện uông máu một phen

Bạn đang đọc truyện *Cân Cã Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Luận võ(3)

Nhìn thấy cả vãi vạn người căm phẫn mà không dám nói gì, hấn biết bọn này chỉ là trang cho có hình thức thôi,hấn lại nhớ tới khi ở nguyên thể giới lúc hấn còn làm ở một công ty bị cấp trên đổ tội cho việc kê khai sai ngân sách, công quỹ,đám đồng nghiệp lúc đó cũng như những người bây giờ giả vờ mèo khóc chuốt, thực ra trong lòng thì đang hả hê nhìn cuộc vui mà thôi.

Bất kì đâu, bất kì thế giới nào loài người đều là sinh có tiềm năng làm vua điện ảnh nhất, không có mấy ai chịu sống thật với bản thân mình mà cứ phải luôn đeo cái khuôn mặt giả tạo lên thì mới sống được, nhưng sống trên đời là phải theo luật đời dù muốn hay không bạn vẫn phải theo luật của nó, chúng ta như những cô gái yếu đuối bị cuộc sống này cưỡng hiếp vậy không thể phản kháng thì chỉ có thể hưởng thụ mà thôi.

Thoát khỏi tâm trạng u ám, nhìn đám người phía dưới không một ai dám lên mà chỉ nhìn hấn đầy căm phẫn và căm phẫn thì hấn cười khẩy nhìn đám người này bằng một nửa con mắt, rồi đi xuyên qua kết giới như nó không tồn tại về chỗ khu vực người Ác Ma Điện.

Ra hiệu cho mọi người quay về phòng, vì mấy chuyện chà đầu vào đầu tự dưng lại gây ra mấy thứ phiền toái không cần thiết, Xuân Đức cảm thấy mình đúng là còn non lắm. Mới hơi bị tâm tính tiêu cực ảnh hưởng liền không thể khống chế tốt được rồi

Thờ dài chán nản, hấn dẫn mọi người đi về nơi của Ác Ma Điện dưới con mắt không thân thiện của mọi người.

Ở một số khu vực tối tăm không người để ý, mấy vị lão tổ thì cảm xúc mỗi người mỗi khác,nhưng chung quy là họ thấy Xuân Đức cũng quá dễ dãi rồi, với thân phận bọn họ nếu có người dám chống đối bọn hấn thì đã một cái tát đập chết rồi còn đầu lẳng nhăng như vậy,

Nhìn Xuân Đức biến mất mấy người cũng ần thân vào trong bóng tối, luận võ đại hội cũng không vì thế mà dừng lại, nó vẫn tiếp tục cho đến khi tìm ra được mấy nhân vật phong vân, còn ai là nhân vật phong vân lần này thì Xuân Đức chịu rồi.

...

....

...

Về trong phòng, ổn định lại tâm tính hấn phân phó mọi người không việc gì thì nằm trong phòng của mình cũng không cần ra ngoài. Mọi thứ tạm ổn hấn vào trong không gian vong linh, thấy mọi thứ quen thuộc hấn thấy tâm tính tốt hơn nhiều

Phi thân lên nơi cao nhất của Hắc Ám Ma Thụ, dựa vào thân cây to lớn nhìn cảnh vật xung quanh, nhìn lên bầu trời không bao giờ tối kia, hấn khẽ mỉm cười thỏa mãn. Suy nghĩ miên man một lúc thì hấn mới lấy ra vật quan trọng mà lão hệ nói.

Nhìn cái dây chuyền đang bị phong ấn lại trên bìa mộ, quan sát kĩ năng cho thấy cái này cũng là một vật phẩm không phải dạng vừa đâu.

Là sự kết tinh của thù hận, đau khổ, nước mắt và máu của hàng tỷ tỷ người bị chôn sống, mang lại sức mạnh và sinh mệnh hắc ám to lớn cho người dùng, nhưng đánh đổi lại là linh hồn bị ăn mòn bởi sự thác loạn.

+888 8888 Hp

+200% Hp

+30% Công kích

Bị Động: Hấp thu linh hồn kẻ xấu số đem lại sinh mệnh vĩnh viễn cho kẻ sở hữu, tùy thuộc vào độ mạnh yếu của linh hồn mà nguồn sinh mệnh đem lại cũng khác nhau.

Ăn mòn sinh mệnh và năng lượng người sở hữu 0.001%

Chủ Động: Phóng thích ra năng lượng hắc ám thôn phệ kẻ địch, bản thân tăng 10% công kích, giảm 3% lý trí.

Thông qua Thiên Xích Bích Huyết Bìa linh hồn của hắn đi vào bên trong cái thần khí, hắn muốn xem cái khí linh này ra sao.

Vào trong không gian đen như mực, xung quanh không có một thứ gì, chỉ có ở trên cao có một con quái vật to lớn bằng xương tạo nên, đôi mắt bập bùng ma hỏa đỏ rực, bị hàng ngàn sợi xích đâm vào trong thân xương của nó, nó liên tục rít gào muốn tránh thoát sự ràng buộc của mấy sợi xích màu bích huyết này.

Thấy có người vào không gian của nó, con quái vật bằng xương kia không ngờ lại bình tĩnh trở mà nhìn Xuân Đức, qua một lúc thì một âm thanh vang lên trong đầu hắn:

"Người là kẻ phong ấn ta, đúng hay không? khi ta thoát ra được thì đó cũng là ngày người chết"

Xuân Đức lặng lẽ không nói gì. Nhìn con quái vật này một chút rồi huyền hóa ra một thanh kiếm cháy đầy ma hỏa, tiến lại gần con quái vật trước sự ngạc nhiên của con quái vật một kiếm của Xuân Đức bổ đôi cả đầu và cơ thể nó ra.

Nhìn cơ khung xương đang tan biến dần chỉ còn lại những tiếng rít gào vang vọng trong không gian, Xuân Đức cảm thấy nhột nhột, cái mẹ gì mà thu phục rồi làm đồng bọn sống chết cùng nhau, hắn không thấy phải cần thiết làm chuyện vô bổ như vậy, tuy thần khí không có khí linh thì lúc vận dụng có chút rắc rối một chút nhưng điều đó cũng không phải là vấn đề lớn lao gì cả.

Để một nhân tố bất ổn bên cạnh là không nên, việc tạo một khí linh mới chỉ cần thời gian mà thôi. Thoát ra ngoài không gian thần khí này linh hồn lại trở về thể xác, cảm nhận sự dây chuyền không còn sự kháng cự như trước kia nữa hắn mỉm cười.

Cất đi thần khí dây chuyền hắn nhắm mắt lại nằm ngủ trên Hắc Ám Ma Thụ. Trong giấc mơ hắn thấy mình là một người nông dân đang cầm cuốc trồng rau, còn ba tiểu nha đầu đang vui đùa bên ao cá.....

(T/G bài viết của mình thì là vừa nghĩ vừa viết, không qua chỉnh sửa gì nên đôi khi có lỗi chính tả hay là có ý lặp lại, nói chung khi có cảm hứng thì viết luôn cho mọi người đọc nên sai sót là phần tất yếu của bài viết ka ka. Mọi người thông cảm nà mà có ném gạch hay đá gì mình cũng nhận hết, mình sắp xây biệt thự rồi hi hi. Thôi chúc mọi người có một ngày giỗ tổ vui vẻ).

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Đến bí cảnh

Cái gì rồi cũng sẽ qua, người ta tiếc vui chóng tàn thì sự không vui nó cũng như vậy, chỉ cần thời gian là sẽ nhạt nhòa rất nhanh mà thôi.

Không biết qua bao lâu, có thể 4-5 ngày gì đó Xuân Đức cũng không thể xác định được, hắn bị Thiên Tuyệt đánh thức, nằng thông qua tâm linh không gian gọi hắn dậy và thông báo là đã đi tới bên ngoài bí cảnh.

Biết được tin này Xuân Đức cũng không cảm thấy có gì là hào hứng hay vui vẻ gì cả, hắn cảm giác ghét cái con đường mình đã chọn nếu không vì có lão hệ và mấy nha đầu thì hắn cũng đã tìm nơi nào đóng hết lực giác rồi nằm xuống. Nhưng đời mà không thể theo ý của mình được, nên việc gì tới cũng phải tới dù ta có muốn hay không.

Nhìn bầu trời một chút, hít thở vài hơi thật sâu hắn đứng dậy dịch chuyển ra bên ngoài. Bên ngoài mọi người đã tụ tập lại chỉ đợi mình hắn, gật đầu xem như chào hỏi mọi người. Xuân Đức dẫn mọi người thoát ra phi thuyền, đi xuống dưới đất hắn ra hiệu cho mọi người dừng lại còn hắn thì tiến lên đứng

ngang hàng với tên lão tổ các tông môn, hấn hỏi:

" Đây là cửa vào bí cảnh sao? "

Mấy người bọn Độc Vương thấy hấn cứ như hai người, ngày hôm trước thì hi hi ha ha, hôm nay thì u ám, trầm lặng, xung quanh cũng cảm thấy hít thở không khỏe, biết ý mọi người cũng không nhắc lại chuyện mấy hôm trước mà nói vấn đề chính

" Đúng vậy, đây là cửa không gian bí cảnh, bây giờ tiến vào trong là được, không biết là Điện Chủ tiến vào trước hay chúng ta?"

Xuân Đức không biểu cảm gì quá nhiều nói:

" Sao cũng được tùy các người"

Mọi người không nói gì thêm mà gật đầu xem là, sau đó tất cả mọi người của các thế Đại Thiên Thế Giới dưới sự chỉ dẫn của mấy lão bắt từ di chuyển vào bên trong cổng không gian bí cảnh. Khi đi qua chỗ Ác Ma Điện thì bọn họ đa số cũng không có sự hận thù như trước mà chỉ có sợ hãi và kiêng dè, cúi đầu đi qua không dám nhìn thẳng. Chỉ có một số ít là dám đối diện với nhóm người Ác Ma Điện nhưng sâu trong con người cũng không thể giấu đi sự kiêng kị.

Biểu hiện của đám người thế lực Đại Thiên Thế Giới này đều bị Xuân Đức nhìn thấy, nhưng hấn hầu như là bỏ qua luôn, hấn cũng hơi sức đâu mà đi tìm hiểu vì sao đám người này lại có thái độ chuyển biến 180 như vậy...

Đội mọi người thế lực khác đi vào trong hết cả, Xuân Đức bật thiên phú thủ hộ lên, cẩn thận không bao giờ thừa nhất là khi vào những nơi mình không biết, ai mà biết đám lão bắt từ kia có lừa dối hấn không, trên đời không tin được bỏ con thằng nào hết nhất là cái đám già thành tinh kia, bề ngoài thì không có gì lạ nhưng ai mà biết đám người đó có lên kế hoạch cho hấn nhảy vào bẫy rập không nên cẩn thận một chút vẫn là hơn. Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong thì tiếp theo mọi người cũng đi vào bên trong cánh cổng không gian kia.

Cái đường hầm không gian này nhìn như rất xa nhưng khi bước vào không qua mấy bước mọi người đã đi qua cái đường hầm dài gần như vô tận ấy, vào trong không gian đập vào mắt tất cả mọi người không phải cái gì là hoa thơm cỏ đẹp chỉ hơi nhiều mấy con yêu thú như lời mấy lão bắt từ kể mà là...

... Vô biên yêu thú, ma thú, thánh thú cũng có một nhóm lớn, bầu trời thì bị nhuộm đỏ rực bởi 2 con chim lửa to đùng, mặt đất thì khói lửa, máu tươi khắp nơi, tàn thi, chiến giáp thì đâu đâu cũng có. cách rất xa có 2 cánh cửa to lớn có từng nhóm sinh vật, nhân loại... chủng tộc bất đồng từ bên trong lao ra.

Nhìn thực lực của lũ sinh vật này đa số đều có Nhật Nguyệt Cảnh đặt ở tiểu thế giới cũng là bá chủ nhưng ở đây thì như rom như rác, chết hết nhóm này lại đến nhóm khác, đám người của Đại Thiên Thế giới vào trước đang phải chống lại một nhóm lớn sinh vật không sợ chết lao lại, dưới sự bảo vệ của mấy tên Tạo Hóa Cảnh nên chưa có ai bị chết, thật đáng tiếc.

Nhìn đầy trời là linh hồn của những kẻ mới chết, máu tươi khắp nơi, Xuân Đức cười cười. Dẫn mọi người của mình di chuyển ra một nơi khác, theo sau nhóm người của Đại Thiên Thế giới chỉ tổ làm bản thân vướng vào các cuộc chiến lớn mà thôi, hấn chỉ cần bảo vệ người của mình là ok rồi, còn ai chết thì mặc ai.

Trên đường di chuyển cũng có mấy đám yêu thú muốn xin tí huyết mọi người uống giải khát nhưng đều bị Xuân Đức xin tí xương về nấu cao.

Chọn xa xa một đỉnh núi có vị trí cách xa trận chiến đầm máu kia, Xuân Đức ra hiệu mọi người dừng lại và quan sát là được, không việc gì chạy lên chém giết cho mệt, còn hấn lấy ra cái Thần Khí Dây Chuyền bắt đầu khởi động nó, không có khí linh nên có chút mất thời gian.

Mọi người thấy Điện Chủ ra hiệu thì cũng dừng lại hiểu ý mà làm, bọn họ cũng tự biết cân lượng của mình, nhìn trình độ trận chiến trước mắt này thì bọn họ tự biết mình có ra ngoài kia, người ta hắt xì cái thì mình có khi bị trọng thương cũng nên, vậy thì tội gì đi tìm ngược, ngồi đây quan sát dưới sự bảo vệ của điện chủ thì an tâm mà nhìn.

...

....

...

Sau khoảng 20 phút tìm hiểu cách vận hành cái Thần Khí dây chuyền cù chuỗi thì Xuân Đức cũng đã hiểu mọi thứ về nó, và hấn phát hiện ra một điều rất chuỗi về cái thần khí này, chỉ cần đeo lên người là mỗi giây nó đốt 100 Hp-Mp/s.

Nếu dưới Nhật Nguyệt Cảnh dùng cái này lâu lâu vài tuần là cũng ra đi ngay. Vì tránh quá gây chú ý nên hấn chỉ hấp thu linh hồn còn máu tươi thì sau này tính, nếu hấp thu máu để đắp thân thể thì sẽ gây động tĩnh rất lớn nên không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Chiến trường khốc liệt

Một loạt những sợi xích màu huyết hồng có một liên câu gắn liền lao nhanh về các linh hồn đang bỏ chạy tán loạn, tuy đã cố gắng không gây ra sự chú ý nhưng với cái hình ảnh bắt mắt và sự nguy hiểm mà nó phát ra thì gần như cả một khu vực lớn ai cũng biết.

Nhưng biết là một chuyện còn có xử lý hay không là một chuyện khác, ai cũng có kẻ thù ngay trước mắt thì làm gì có rảnh rỗi mà lo kẻ không liên quan từ đâu xuất hiện làm gì...

Thấy cảnh này Xuân Đức cũng kệ bà nó, gọi Lão Hệ trợ giúp.

"Lão Hệ máu tươi, ngon, bổ, không mất tiền có người tự dâng này, giúp ta chút đi"

Qua mấy giây hệ thống đáp:

"Số người cũng may mắn ghê đấy, vừa vào một không gian thì là chiến trường các giới, vực khác nhau, ở nơi đây thì người giết người thoải mái, pháp tắc nơi đây cho phép nên không cần lo, nhưng cũng phải cẩn thận, không biết có mấy lão quái vật nào tự xưng đánh hơi thấy điều gì khác lạ mà xuất hiện không, nhưng cũng không cần quá lo lắng chúng ta bây giờ đã có dư lực để chạy thoát thân rồi"

"Không thành vấn đề, đánh hơi sự nguy hiểm là nghề của anh rồi, thôi tranh thủ thời gian kiếm chút máu và linh hồn đi, nói chuyện làm giảm hiệu suất quá" -- Xuân Đức nhếch mép cười nói.

Nói xong một câu cuối với lão hệ Xuân Đức chẳng kiêng dè như lúc đầu gì nữa cả, có bảo kê của hệ thống hấn buông tay mà làm. Đến giữa không trung Xuân Đức thét dài một tiếng quanh thân phát ra hồng quang, những thanh liên đao kéo theo những sợi xích đỏ rực như bàn tay của tử thần kéo những linh hồn xấu số lại gần Xuân Đức và bị Thần Khí dây chuyền nuốt chửng.

Cùng lúc đó dòng máu từ khắp nơi trong thiên địa ngưng thành từng giọt, rồi thành từng dòng nhỏ chảy về phía Xuân Đức, khi đến gần Xuân Đức thì đã như một dòng suối.

Cảm nhận thân thể của mình như có sức lực dùng không cạn kiệt, không bao giờ mệt mỏi, hấn hưng phấn không thôi, nhưng sự hưng phấn này lại kéo theo tâm tính tiêu cực mấy ngày ngủ say bây giờ lại bắt đầu trở dậy mãnh liệt, hấn muốn có càng nhiều thêm máu huyết và linh hồn, mặc hết bộ đồ Thiên Đạo vào thêm đôi cánh ác quỷ cấp 3 hòa vào cảnh tượng xung quanh hấn như một vị chúa tể hủy diệt. Hấn cất tiếng cười như điên như dại

"Khắc khắc. Chỉ có hủy diệt hết thảy mới là tân sinh của cuộc sống tốt đẹp. Bữa tiệc lớn sắp bắt đầu"

Phi thân ra giữa khu vực có đông người và yêu ma thú nhất, nâng lên thiên đạo quyền trượng, làm bầm chú ngữ cuối cùng hấn hét lớn một tiếng phát ra sự điên cuồng của hấn.

"Khắc khắc, chết, chết đi, ném thử Thiên Huyết Xích Bích Kiếm của ta đi ha ha, nó rất là thú vị đấy"

Cùng lúc đó bao trùm khu vực cả mấy ngàn dặm chiến trường, bầu trời bỗng nhiên sáng lên, từ trên thiên khung những thanh kiếm màu huyết hồng được nối với nhau bằng cách sợi xích màu bích ngọc liên tiếp hiện ra, lúc đầu chỉ có khoảng vài trăm thanh nhưng sau vài hô hấp con số đó là hàng triệu...

Dưới chiến trường đang hỗn loạn cũng ngừng chiến đấu mà tách xa ra mà chạy, bọn họ cảm nhận được sự mãnh liệt của những thanh kiếm kia...

Không quan tâm tới bất kì ai trừ người của mình, né ra khu vực người Ác Ma Điện Xuân Đức cho những thanh kiếm kia đâm xuống với tốc độ ánh sáng, tạo thành một vùng trời có những ánh sáng Huyết hồng và Bích lục đan xen nhau, trong cái khung cảnh kỳ diệu ấy thì có liên miên không dứt những tiếng rít gào, tiếng kêu thảm thiết...

Mọi người còn nhìn thấy một thiếu nữ xinh như tiên tử giáng thế bị những ánh sáng kia xuyên qua cơ thể, lấy đi từng bộ phận nhỏ trên cơ thể của thiếu nữ cho tới khi nàng bốc hơi khỏi nơi này, những linh hồn mới chết cũng không may mắn đi nơi nào bị các sợi xích mạnh mẽ đâm sâu và kéo về...

Máu tươi như mưa, những linh hồn lạc lối gào thét thảm thiết, xung quanh khu vực đó chỉ có duy nhất Xuân Đức là sinh vật còn sống, còn mọi thứ xung quanh đã bốc hơi gió về trời.

Nhìn Điện Chủ như Vị Chúa Tể Hủy Diệt, người của Ác Ma Điện thành tâm cúi đầu ngâm một đoạn ca khúc tín ngưỡng của bọn họ.... Còn người của Bách Hoa Học Viện và Thiên Hải Tông thì si ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, cái gì hoa lệ, cái gì hùng vĩ chẳng qua chỉ như thế này mà thôi. Si ngốc như bọn họ còn có mấy người của Đại Thiên Thể giới.

Hành động của Xuân Đức đã làm cho cả một chiến trường hỗn loạn lên, hai phe thế lực chính nơi này đều dừng lại công kích nhau, bọn họ đang có một sự nguy hiểm đe dọa từ bên thứ ba.

Mọi người suy nghĩ sao thì Xuân Đức không biết, mà cũng không quan tâm, thích thì mình làm thôi, tùy theo cảm xúc mà làm, khi có sức mạnh thì cảm giác giết một thứ gì đó giống như là một thứ mua vui mà thôi, giết thật nhiều thì mới có cảm xúc.

Có lẽ đây là con người thứ 2 của hấn, một là thích bình yên, lặng lẽ mà sống, một là giết tất cả, hủy diệt mọi thứ không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Đụng là giết

Những sinh vật đi ra từ cửa không gian vẫn đang không ngừng đi ra, chúng tụ với nhau thành từng khu vực lớn, từng đàn, từng đàn. chặt cứng cả một khu vực thiên địa.

Từ trên cao đang hưởng thụ máu tươi và linh hồn của những kẻ bị hấn giết, Xuân Đức nhìn về phương xa kia, có vô biên con mồi dành cho hắn, vô đôi cánh to lớn trong nháy mắt hắn đã xuất hiện tại khu vực của lũ sinh vật nhìn cũng có 90% giống loài người khác mỗi cánh tay có thêm một con mắt.

Trước sự ngỡ ngàng của những sinh vật mà Xuân Đức không biết tên này, lại một lần bầu trời chiếu những ánh sáng huyền diệu, đỏ và bí lực xuống mặt đất. Không dừng lại đó hắn di chuyển khắp nơi một cách nhanh chóng tạo nên cả một bầu trời mộng ảo, không có một sự phản kháng nào tất cả mọi thứ đều quay lại lúc nó bắt đầu.

Ầm.Ầm...Ầm

Trong giây phút hưng phấn quá độ hắn một kích lờ tay phá nát mất không gian truyền tống của lũ tương tự nhân loại làm Xuân Đức có chút tiếc nuối, không còn một ai, nam nữ, già trẻ gì cũng thành chất dinh dưỡng của hắn, liếm liếm bờ môi, nhìn về phía lũ quái vật đa dạng về hình dáng, quá nhiều về số lượng kia hắn không kiềm lòng được cất tiếng cười vui vẻ

" Thôi đến giờ chúng ta cùng nhau chơi đùa rồi, không biết các ngươi nghe hiểu lời ta nói không nhưng ta vẫn nói --- Rất vui đã gặp các bạn và hẹn vào kiếp sau gặp lại nhé--- hi hi "

Xong câu đó thì kĩ năng Triệu Hồi Linh Hồn Quý Dữ cũng được Xuân Đức bật hết công suất, cái này thực ra chỉ làm màu một chút mà thôi, chứ mấy con ác dục nhặt nguyệt sơ kì thì làm gì được ai, quan trọng hơn là tạo sự hỗn loạn thú vị và giết mấy con cá nhỏ.

Cũng gần như lúc trước, tất cả đều biến thành hư vô chỉ còn lại máu tươi và linh hồn của những kẻ xấu số, nhưng bọn quái vật này cực kì điên cuồng, càng chết nhiều thì càng liều lĩnh xông lên, hết lớp này đến lớp khác, liên miên không dứt.

Sau khi giải quyết hết mấy cái tụ điểm đông đảo của bọn quái vật Xuân Đức động lại ngay trước cánh cửa mà bọn quái vật chui từ bên trong ra, cứ nhóm quái vật nào xuất hiện là lại một lần bàn tay hư ảnh chụp xuống, không một con có thể chạy thoát, mọi thứ cứ lặp đi lặp lại như vậy cho gần 2 canh giờ.cho tới khi cánh cửa không gian kia tự đóng lại..... Bọn quái vật phương xa còn sống lúc cánh cửa kia khép lại thì hoảng sợ chạy tán loạn khắp nơi.

...

.....

....

Nhìn cảnh tượng xung quanh hắn mỉm cười.

Nói thật lần này Xuân Đức cũng may mắn vô cùng, nếu quái vật mà cứ liên tiếp đi ra thì hắn cũng chỉ có thể bỏ chạy, nếu không có thiên phú hấp thu trí tuệ thì hắn đã hết MP lâu lắc rồi, dùng bình Mp nhiều bấy giờ hắn đã nhòn thuốc rồi nên sự khôi phục quá nhỏ, không đáng kể.

Vừa lúc hắn miên man suy nghĩ vẫn vơ thì hắn cảm nhận được cơ thể như bóc ra từng lớp vô cùng đau đớn, hắn không có sự chuẩn bị gì nên ngay lập tức làm hắn hét lớn lên như con heo bị chọc tiết

A.....a.....a.....a.....a.....a.....a.....Úi trùi ui, Cái mẹ gì vậy á?

Hệ thống nói với đầy về vô tội:

" Không ngờ ngươi chịu đau kém như vậy có chút xiu mà la thây bà luôn, cái này là thân thể của ngươi lên một tầng sinh mệnh mới, dễ hiểu hơn là lên được 1 cấp, cần phải có thời gian khá dài để thích ứng nên không thể tiếp tục hấp thu máu huyết được, lần này mục đích đạt được sớm hơn dự kiến"

Đau đớn qua một hồi Xuân Đức đóng lại cảm giác, nói với hệ thống:

" Địch.... Là như vậy à, sao chú không thông báo trước 30s cho anh để mà còn có chuẩn bị, chứ bắt ngờ bị vậy sốc dame khó nhin.....,mà sao tự dưng không hấp thu máu huyết nữa. thể máu huyết này thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ bỏ phí sao?"

Hệ thống nói một cách xem thường:

" Mới bị đau có chút mà lại ngu ra rồi à, không dùng thì cho vào trong không gian, bọn tử linh sinh vật hay Hắc Âm Ma Thụ cũng rất thích máu tươi, việc này dễ ta lo, theo ta quan sát nơi này có lẽ là một chiến trường các giới vực đã có từ lâu, bảo vật không thiếu ngươi nên đi tìm xem coi có cái gì dùng

được thì lấy về"

Xuân Đức bị khinh bỉ cũng gật đầu không sao cả nói:

"Thế thì nhờ chú mày nhé, việc tìm kiếm thì đợi thêm chút thời gian để làm quen với thân thể này, với MP TL cũng cận thấy đấy rồi..... à mà phải rồi, sao ta không biến hóa được hình dạng nhờ?"

"Thân thể của người khá củ chuối nên không biến hóa được đâu, cứ lên một tầng sinh mệnh mới thì ngoại hình người sẽ thay đổi thôi, bây giờ mới cấp 1 còn nhiều lắm, cứ từ từ mà hưởng thụ" --- Hệ thống giải thích.

Lại gật gật đầu, Xuân Đức xua xua tay làm ra vẻ ghét bỏ nói:

"Thôi người biến đi làm việc đi, để ta nghỉ, nói thêm mấy câu mà mệt vãi chày ra, khi nào có gì hot thông báo cho anh"

"Vậy thì được rồi"

Chém gió với Lão Hệ một chút, hẩn thu tâm thần lại, cả người biến vào trong không gian vong linh nghỉ ngơi, phi thân lên cảnh trên ngọn Hắc Ám Ma Thụ hẩn nhắm mắt lại và thiếp đi, còn hệ thống muốn làm gì thì làm, hẩn mặc kệ

....

.....

....

Ở bên ngoài, sau khi Xuân Đức biến đi đâu mất không lâu thì, mọi thứ cũng trở lại bình thường, khắp nơi chỉ còn các lỗ kiếm sâu hun hút, khung cảnh tiêu điều. Còn mọi người còn sống thì cứ ngẩn ra mà nhìn, cả người của Ác Ma Điện bây giờ cũng vậy. Bọn họ có lẽ đã tìm được vị thần của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Bị người xem là tiểu bối

Sau khi tỉnh lại hẩn thông báo cho mọi người tại chỗ tu luyện, còn hẩn có chút việc nên trong vài ngày không tại bên mọi người. Thật ra thì do một phút bông bột bây giờ hẩn đang chịu hậu quả, cơ năng thân thể giảm mạnh, không muốn ai nhìn thấy cảnh hẩn khóc lăn lộn như đứa con nít nên mới lấy lý do như vậy.

Ngày trước tưởng tượng là sau khi có sức mạnh vô biên thì cái gì cũng làm được vậy mà thể dẻo nào bây giờ còn bị đau cơ do vận động quá sức, thật vô lý mà. Cái đó cũng chỉ là một phần mà thôi cái quan trọng là cột năng lượng màu tím tiêu hao gần hết, hẩn cũng không biết đây là cái mẹ gì cả, hẩn chỉ biết khi sử dụng các kỹ năng mạnh thì sẽ tiêu hao cột năng lượng này. Hối lão hệ thì hẩn cũng không rõ ràng chỉ biết đây là một loại năng lượng quan trọng mà thôi.

Vậy đấy, trong cả mấy ngày hẩn chỉ có thể dưỡng thương mà thôi, không có việc gì làm hẩn cố gắng liên lạc với cái Hắc Ám Thụ nhưng công việc nhìn như đơn giản này lại vô cùng khó khăn, hẩn cứ vào không gian Ma Thụ lập tức bị bài xích ra ngoài, sau vài lần hẩn cũng chẳng thêm quan tâm nữa, nằm ngủ cho béo, tốn sức với cái cây chẳng bằng làm việc mình thích là nằm ngủ.

...

.....

....

Sau đúng 1 tuần dưới sự trợ giúp của lão hệ, thân thể của hẩn đã ve ri gút rồi. Dù không tình nguyện hẩn lại phải ra khỏi Vong Linh Không Gian xuất hiện bên ngoài, mới qua mấy ngày mà mọi thứ đã không thể tưởng được, khắp nơi là hoa cỏ, một chút vết tích chiến đấu mấy ngày trước cũng không còn chút bóng dáng đâu cả. Thật đúng là kì diệu.

Sau 5s xác định hẩn đã tìm thấy vị trí của mọi người. Dịch chuyển lại chỗ mọi người Xuân Đức cười nói:

"Mấy ngày này tốt chứ, có gì lạ kì không? mấy người tông môn Đại thiên thế giới đi đâu rồi? "

Mọi người thấy Xuân Đức xuất hiện thì cùng đứng lên vui vẻ chào đáp lại, qua mấy ngày bọn họ cũng thích ứng với sự thật là Điện Chủ là một con người khác xa cách nghĩ trước đây của bọn họ, nhưng dù sao đi chăng nữa cho có thiên biến vạn hóa thì Điện Chủ vẫn là Điện Chủ của bọn họ.

Thiên Tuyệt là người đứng đầu ở đây khi không có Xuân Đức nên nàng bước lại gần hắn và nói:

"Thưa Điện Chủ, trong mấy ngày người không xuất hiện thì nơi này có thay đổi rất khác thường, trong vòng một đêm sau khi cuộc chiến kết thúc thì khung cảnh đã như bây giờ, giống như mọi thứ nơi này qua một đêm thì quay lại như lúc ban đầu vốn có, còn người của Đại Thiên Giới thì người của chúng ta không gặp qua có lẽ bọn họ đã đi vào sâu bên trong!!!"

"Vậy à". Xuân Đức gật đầu rồi nói với mọi người:

"Chúng ta cũng tiến vào sâu bên trong xem có gì đặc biệt không, may ra lại kiếm được món bảo vật gì, hôm trước tiếc quá lỡ tay giết người lại còn hủy luôn cả bảo vật đúng là không cái ngu nào giống cái ngu nào" Vừa nói hắn vừa tiếc rẻ bảo vật của mấy tên bị hắn làm thịt.

Mọi người thì cười trừ không nói gì nhưng tâm lý thì đang nghĩ xấu về Xuân Đức. Sau khi nói chuyện một lúc thì cả đoàn người lại ngồi lên một con vong linh sinh vật to lớn tiến vào phía sâu nơi chiến trường này. Một điều rất lạ rằng càng đi vào phía trong thì mọi thứ càng trở nên tươi đẹp nhưng không hề bắt gặp loại động vật nào, cả một hành trình yên lặng đến dị thường.

Đến nhá nhem tối, hắn ra lệnh cho mọi người vào trong con vong linh, ai biết được nơi này tự dung lại có khi mọc ra một đồng sinh vật đánh lên thì nguy, vào trong con tử linh sinh vật này cũng gia tăng sự an toàn lên thập bội. Còn nếu mà cho mọi người vào vong linh không gian thì cuộc lịch luyện không còn gọi lịch luyện nữa rồi. Nhưng nếu hắn thích thì hắn vẫn cho mọi người vào thôi, quan trọng là hắn có muốn hay không.

Theo lời Xuân Đức mọi người vào trong con cốt thú to lớn đang cười, không gian bên trong cũng rộng lớn vô cùng, chỉ cần thêm một ít thứ dùng để nằm nghỉ thì chẳng khác gì khách sạn biết đi.

Khi mọi người vào hết bên trong thì Xuân Đức lại ngồi trên đầu con vong linh, lấy ra cái Thần Khí dây chuyền, vì không có tên nên hắn lấy cho nó một cái tên "Sinh Mệnh Dây Chuyền", nhìn trong lòng bàn tay 12 viên ngọc màu đỏ tự nối với nhau phát ra ánh sáng đỏ dịu mà hắn cảm khái..

Càng đẹp thì càng nguy hiểm, nhưng bù lại thì sao? nhờ cái Thần Khí nho nhỏ này mà hắn bây giờ đã thành siêu trâu HP. Chắc chẳng có mấy thằng nào dùng phép mà lại trâu Hp như hắn. Một niềm vui ngoài ý muốn nữa là cái Thần Khí này và cái Thất lung tương tác lẫn nhau, có thể chuyển đổi năng lượng với nhau cực hay. Nhìn trong tay sợi dây chuyền hắn khẽ mỉm cười.

Còn một điều nữa là sau trận chiến mấy ngày trước thì thiên phú hấp thụ agi và int đã lên một tầng cao mới. Nghĩ tới ngày trước kia đi học phải thức khuya dậy sớm mà học không vào được bao nhiêu, học thì nhiều mà quên cũng gần hết, nghĩ mà nản. Với lượng int của hắn bây giờ nếu về nguyên thể giới đi học chỉ là muỗi, có nhét vài container sách cũng được, tự dung hắn lại muốn về nguyên thể giới để làm siêu cấp học bá cho thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Bị người xem là tiểu bối (1)

Ngồi tung tung hắn lại xem cá nhân thông tin. Dù hôm nào hắn cũng xem thông tin cá nhân, nhưng nhìn nhiều như vậy vẫn cảm thấy thích thú, sự mạnh mẽ tăng nhanh chóng theo thời gian làm con người ta cảm thấy hưởng thụ và khoái cảm. Cảm giác ưu việt so với kẻ khác thật là tuyệt.

THÔNG TIN CÁ NHÂN

- ☐ Chiến lực bộ trang bị thiên đạo 18.000.000 ☐
- ☐ Bộ sinh mệnh(Dây chuyền sinh mệnh+ Thất lung hấp nguyên) chiến lực 6.334.819 ☐
- ☐ Cấp 1 sinh mệnh thể 1.000.000 chiến lực ☐
- ☐ Kỹ năng thiên phú + 6.246.668 Int +.3123.334 agi ☐

Chú ý: +100 int tăng 5% khả năng học tập

+1000 int tăng 15% khả năng học tập

+10000 int tăng 25% khả năng học tập

+100.000 int tăng 35% khả năng học tập, tăng 20% sát thương phép

+1.000.000 int tăng 55% khả năng học tập, tăng 50% sát thương phép, giảm hồi chiêu 3%

+100 agi tăng 5% phòng

+1000 agi tăng 5% phòng, 5% né

+1.0000 agi tăng 15% phòng, 15% né

+10.0000 agi tăng 25% phòng, 25% né

+10.00.000 agi tăng 25% phòng, 25% né, 5% công

☞☞☞ Chiến lược kỹ năng???☞☞☞

Nhìn thấy cái lực chiến cao bá đạo như vậy hấn cười khà khà, hấn dần thân vào con đường này cũng không lâu, với sự trợ giúp của lão hệ hấn đã nhanh chóng mạnh mẽ. sau này đường đi sẽ thuận lợi hơn rất nhiều...

Đang nghĩ sau này làm gì tiếp theo thì trên bầu trời đêm từng giọt mưa to như nắm tay rơi xuống làm hấn tỉnh lại, không thích cảm giác lãng mạn một mình dưới cơn mưa nên hấn vào trong con vong linh. Nghe âm thanh bộp..bộp và cảnh đêm đen kịt một màu làm người ta thấy nơi này y hệt một bãi tha ma.

Mọi người từ lớn đến nhỏ cũng đã tu luyện cả rồi, đôi khi hấn cũng cảm thấy khâm phục mọi người, với cái việc tu luyện chán đến chết bà đi được mà mọi người ngày nào cũng có ít nhất 6 tiếng dành cho nó. hai tay chống cằm nhìn mọi người khoan chân nhắm mắt tu luyện hấn cảm thấy nếu mấy chục năm mà cứ ngồi như vậy thì thôi theo ông bà luôn cho khỏe.

Quá chán nên hấn thọt thọt Thiên Tuyết phá đám nàng tu luyện. Bị người gây rối Thiên Tuyết cũng không thể tiếp tục tu luyện được nữa, nàng mở mắt ra thì thấy Xuân Đức đang cầm một ngọn cỏ lấy từ đâu không biết đang chọc nàng, không đợi nàng hỏi thì Xuân Đức nói thật luôn:

"Đừng tu luyện nữa, nói chuyện với ta chút đi, đôi còn dài mà không tu luyện hôm nay thì ngày mai cũng được"

Thiên Tuyết ngẩn ra một chút, không biết sự phụ nàng lại muốn nói chuyện gì với nàng, cũng không hay cùng người khác nói chuyện nên nàng đợi Xuân Đức lên tiếng trước, nàng nhìn chằm chằm hấn.

Xuân Đức chỉ chỉ về một phía, nơi đó là trong đầu con vong linh. Hai người cùng đi vào trong đầu con vong linh, Xuân Đức vút ra mấy chục khóa ma năng thấp sáng xung quanh, ở đây thông qua con mắt của tử linh sinh vật có thể quan sát được bên ngoài..

Ngồi tựa vào một vào cái xương lớn, không nhìn Thiên Tuyết hấn lên tiếng hỏi:

"Tuyết sau này ngươi có dự định làm gì không?"

Thiên tuyết cũng tiến lại bên cạnh hấn, bắt trước hấn nhìn ra bên ngoài, nàng từ từ nói:

"Tâm nguyện lớn nhất của đệ tử là báo thù mà thôi, còn những việc khác ư? ngày trước khi đệ tử còn nhỏ cũng muốn thành một nữ hiệp bảo vệ kẻ yếu, tiêu diệt hết thảy các tà phái. Rồi lấy một người phu quân có võ công cao cường, nhưng sau này gia tộc xảy ra chuyện thì đệ tử chỉ có một tâm niệm duy nhất là báo thù mà thôi"

"Vậy à, thù thì nhất định phải báo rồi, còn ta không cảm nhận được sự mất người thân là như thế nào nên cũng không biết cảm giác của ngươi ra sao". Xuân Đức một lúc mới trả lời. "Vậy sau khi báo thù xong ngươi có tính tiếp tục con đường ngày nhỏ mơ ước không?"

Thiên Tuyết nghe vậy thì chỉ mỉm cười và nói:

"Mất đi tất cả người thân nó thực sự rất đau, khó chịu, dằn vặt, cứ nhắm mắt lại nhớ tới nó. Tuyết nhi mong sự phụ cả kiếp này hay kiếp sau cũng không phải gặp cảnh ngộ như Tuyết nhi. Còn ước mơ sao? Tuyết nhi giờ đã lớn, không còn mơ mộng như trước nữa, trả thù xong thì Tuyết nhi bề quan cho qua tháng ngày"

Xuân Đức quay qua nhìn vào Thiên Tuyết nói:

"Thực ra con người chúng ta chán vậy đấy, chẳng có gì làm nên gây ra sự tàn nhẫn lên những người khác để tìm niềm vui. Trả thù thì ngươi có thể nhờ ta giúp ngươi xử lý, cũng không cần liều mạng tu luyện như thời gian gần đây như vậy.

"Sự phụ không từng qua chuyện như vậy nên không hiểu Tuyết nhi nỗi khổ, tu luyện là động lực mà giúp Tuyết nhi sống tiếp, nếu không tu luyện thì sẽ bị nỗi đau gặm nhấm dần dần mà chết" vừa nói không biết nàng lại nghĩ tới cái gì mà lại chảy cả nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Cân Cạ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Bị người xem là tiểu bối (2)

Nhìn một cô gái xinh như thiên thần khóc ngay trước mắt, hần cảm thấy đó là chuyện tự nhiên, buồn thì khóc thôi, qua rồi sẽ nín. Chờ nàng khóc cho sướng xong thì hần lại nhặt nhặt mà nói.

"Người nếu có một chút tàn hồn của người thân người thì ta tạo ra một vong linh có mối liên hệ với người là một điều không khó, còn không thì khi nào mạnh mẽ rồi qua mình giới kiểm tàn hồn người thân người, còn là may mắn nếu không là do số mệnh rồi"

Sau khi khóc xong Thiên Tuyết lại trở lại với cái khuôn mặt không vui, không buồn, nàng gật nhẹ đầu " Cảm ơn sư phụ đã chỉ con đường cho Tuyết Nhi"

" Không có gì cả!!! tối nay người dùng tu luyện một buổi đi, nói chuyện với ta, lâu lắm rồi ta cũng chưa nói chuyện với ai, cần 1 người tâm sự cho vui nổi lòng, theo ta được biết thì giấu càng nhiều bí mật thì rất nhanh bị mắc bệnh đấy. hi hi " --- hần nở nụ cười nói.

" Vâng"

Thế là một đêm 2 người nói chuyện, từ ước mơ, sang nhận xét về con người, rồi chuyện vui, chuyện buồn.... Thiên nam, địa bắc có gì thì nói hết.

....

.....

....

Sáng ngày hôm sau, Xuân Đức lại lên trên con vong linh để xem cảnh bình minh, còn thiên Tuyết thì không đi cùng nàng lại tiếp tục công việc tu luyện muôn năm rồi.

Qua đi một đêm thì đã qua khu vực ngoại vi, bây giờ bọn người Xuân Đức tiến vào một khu vực toàn bộ là thảo nguyên vô tận, khắp nơi chỉ xanh biếc một màu, những tia sáng đầu tiên chiếu xuống mặt đất làm cho mấy giọt sương và cảnh vật xung quanh cũng thêm phần xinh đẹp, lung linh.

Đang ngắm cảnh thì hần rất nhanh phát hiện ra, có một đám người mấy chục người đang cười mấy chục con quái điều phi hành. Cầm đầu là một nam, một nữ, không nói cũng biết người tu đạo thường nhìn rất trẻ và xinh đẹp, còn tuổi thật thì chỉ có chúa mới biết được.

Đáng lý là nước sông không chạm nước giếng, nhưng không hiểu vì sao? thằng cầm đầu thấy hần nhìn nhiều vài lần thì vẻ mặt lập tức bất thiện lên. Không đợi hần biết lý do một năng lượng to lớn từ thanh kiếm của tên kia chém thẳng xuống chỗ hần đứng.

Uỳnh...Uỳnh...Uỳnh

Liên tiếp vài tiếng nổ mạnh đánh thẳng lên năng lượng phòng ngự của con vong linh, tên thần kinh kia cũng có tu vi tầm tạm mà thôi, chẳng biết có phải đến kinh nguyệt hay không lại đi tấn công hần. Dù hần có là thánh nhân tự nhiên bị người tấn công cũng phải tức giận.

Hàng loạt mũi tên Mp như những đợt ánh sáng rời tay phóng thẳng lại đám người đang bay còn cách xa kia, cũng không biết bọn người kia có khinh thường hần không nhưng chẳng thấy ai phòng ngự cả hoặc không kịp phòng ngự cũng nên, cứ như vậy bọn họ dễ mặc cho những mũi tên xuyên qua cả phi hành thú và bản thân.

Á.....Á.....A.....A.....A

Từ thiên không, dưới bình minh vừa ló không lâu, hàng loạt tiếng hét thảm, một đám mưa máu tưới trên mặt đất, nhìn từ xa thì như mấy con bọ bị mồi lửa chét cả đàn cả lũ rơi la tả vạy. Không nhanh không chậm hần cho từ linh sinh vật tiến lại gần đám người vừa tấn công hần.

Người Ác Ma Điện bên trong thì hiển nhiên là không biết gì rồi, do không nghe được gì vì có một tầng cách âm, cũng là tầng bảo hộ mạnh nhất của con vong linh này ngăn cách bên trong và bên ngoài.... Tiến lại gần đám người tấn công mình trên mặt đất chỉ còn máu thịt be bét, quái điều và người chét gần hết, chỉ còn một vài tên đang hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít mà thôi.

Nhảy xuống, ngồi bên cạnh có lẽ là một cô gái, hần phán đoán qua quần áo thôi chứ bây giờ thì nhìn nàng giống như một cục thịt mà thôi. Lấy tay tách ra đầu của nàng, móc lấy bộ não còn đang dính máu bỏ vào cho Thất Lưng Hấp Huyết ăn.

Trong khi chờ xem có tin tức gì hiểu ích không hần tiện tay giết hết mấy kẻ đang ngắc ngoải, vơ vét hết các thứ có giá trị, còn máu thịt thì thu vào không gian cho Huyết Ma cắn nuốt. Xong việc hần lại nhảy lên con vong linh đi tiếp như không có chuyện gì xảy ra.

Kiểm kê xem trong những thứ thu được này có cái gì hiểu ích không, đào qua một lượt thì 100% là rác, ném lại vào không gian sau này về cho mấy thành viên cấp thấp của Ác Ma Điện hay bọn trẻ con làm đồ chơi, kiểm tra xong thì hần cũng nhận được thứ mình muốn, Thất Lưng Hấp Huyết đã truyền mọi thông tin đọc được từ cái bộ não lúc này.

Mấy người này là cùng một thế lực đang đi về phía bắc kiểm cháo húp, nơi đó có khá nhiều người đang mở ra một bảo tàng to lớn.... Đọc xong mọi thứ mà hần nhận được, còn một vài mảnh vỡ kí ức không hoàn chỉnh thì hần bỏ qua luôn, chỉ huy vong linh đi về phía bắc. Hần cũng muốn xem cái bảo tàng kia có những thứ gì, lỡ may có đồ tốt mà bỏ lỡ thì uổng lắm.

....

.....

....

Nửa ngày trôi qua

Thời gian là thứ lúc muốn nó nhanh thì nó lại chậm hoặc ngược lại. Hết ngồi lại nằm, chán chẳng buồn chết hần lấy ra mấy quả tim của bọn người lúc sáng bị hần giết, nhìn mấy quả tim tuy không còn đập nhưng vẫn còn mềm dẻo và hồng hào lắm, để mấy quả tim máu chảy đầm đìa vào trên một một cái sàng trong một cái nồi không lớn, nồi lửa lên và chờ đợi, hôm nay bữa tối của hần là tim người hãm cách thủy.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Bị người xem là tiểu bối (3)

Để tăng thêm mùi vị hần bỏ thêm chút gia vị vào trong nồi, một mùi hương hấp dẫn bay ra làm hần nuốt nước bọt ực...ực...

Dưới bàn tay lành nghề của hần, gần chục quả tim to bằng nắm tay có mùi vị hấp dẫn đang nằm trong một cái đĩa lớn.... Ngửa mặt nhìn trời ánh trăng dịu nhẹ chiếu lên khuôn mặt hần, trên trời hàng vạn những ngôi sao lấp lánh, từng làn gió thoảng qua thêm với cảnh đêm yên tĩnh làm người ta cảm giác thật bình yên.

Cầm một quả tim, há miệng cắn lớn một miếng, một cảm giác ngọt ngọt lan tràn trong khoang miệng, tuy hơi dai một chút nhưng vẫn được, tuy không biết uống rượu nhưng hần vẫn lấy một chai ra vừa uống vừa ăn vừa ngắm trăng, hần thấy cuộc đời mình cần như vậy là đủ rồi.

...

....

...

Một đêm cứ như vậy trôi qua một cách yên bình, lúc hần tỉnh dậy thì không biết đã đi được bao xa, phía trước xa xa có vô số người đang họp công một phong cầm. Không vội vàng tiến lên dù sao bảo vật là của hần, nếu có thứ gì tốt thì hần không ngại mượn dùng tạm thời gian.

Lúc hần đang quan sát những kẻ phía trước thì có một ông lão tu vi thì chẳng ra sao, chỉ có Tinh Thần Cảnh Viên lẫn mang theo một cô gái xuất hiện phía sau hần, thấy Xuân Đức không có phát giác được cái gì thì lão giả vuốt chòm râu làm vẻ bộ đây là tiên nhân tiến lên lại gần Xuân Đức nói:

"Tiểu hữu, lão phu khuyên ngươi không nên tranh vùng nước đục này, nhìn cách ăn mặc của ngươi hần là tán tu mà thôi, những người trước mắt kia ngươi đắc tội không nổi".

Nhìn sang hần thấy 2 người mới tới cách ăn mặc y hệt bọn mà hần mới giết hôm qua thì hơi bị ngạc nhiên, đúng là có duyên à. Hần cũng không giả bộ cái méo gì ngạc nhiên khi lão giả xuất hiện bên cạnh mà quay qua hỏi thẳng:

"Bọn người phía trước là ai mà ta không thể tranh cướp được? còn ngươi là ai?"

Lão giả vuốt tròm râu cười rất muốn ăn hành, vuốt một lúc lão mới nói:

"Người trẻ tuổi ngươi chỉ cần biết vậy là được rồi, nhiều việc không phải cứ rõ ràng là tốt "

Không quan tâm tới lời nói như cần vào miệng người khác của ông lão hần thu tất cả mọi người vào không gian vong linh, rồi cùng tiến lên hòa vào dòng người đang nhao nhao phá trận pháp phong cầm.

Thấy Xuân Đức thái độ như vậy cô gái đi theo lão giả có vẻ không vui nhìn về phía Xuân Đức đi xa lên tiếng "Đúng là không biết sống chết, hừ muốn xem ngươi chết như thế nào" nàng quay sang nói với lão giả " sư bá sao ngươi lại cho tên kia đi như vậy, phải dạy cho tên đó một bài học, đồ không lễ phép".

Lão giả thì cau mày lại nghiêm túc nói:

"Người này ta cảm nhận được đặc biệt nguy hiểm, không thể xem thường, ta còn cảm nhận được sinh mệnh khí tức mà người trong tông tộc chúng ta trên người hần, rất có thể việc đội ngũ số 7 bị người toàn diệt có liên quan tới người này".

Cô gái tròn to mắt không tin nhìn vào lão giả thốt lên:

"Sao có thể như vậy được cơ chứ, khí tức của hần rất yếu mà, ta cũng cảm nhận được, người đó chỉ có tu vi nhật nguyệt sơ kì mà thôi còn rất không ổn định có thể là dùng đan dược ép tiến cảnh".

Lão già lắc đầu lên tiếng:

" Cảm giác của ta chưa từng sai lầm, mọi việc hãy đợi sau này nói, tiến vào trong cái cổ mộ này mới là nhiệm vụ chính "

Cô gái không nói thêm gì nữa mà cúi đầu không biết suy nghĩ gì, rồi hình ảnh 2 người mờ dần rồi biến mất giữa trời đất.

Xuân Đức hòa vào đám người đang công kích thì đã nghe mọi người bàn tán huyên náo, đa số là nói về mấy đại tông tộc gì đó và than vãn về cái phong cầm này.

" Mẹ kiếp, cái phong cầm này đã cả ít nhất vài chục vạn năm rồi mà vẫn mạnh kinh hồn, tất cả mọi người chúng ta đã hết sức mà không thể nào phá cái phong cầm này"

Tên kẻ bên nói " Không cần lo lắng, người của tứ đại tông tộc sẽ tới nhanh thôi, cái phong cầm này chỉ trong tích tắc".

"Thế đồ tốt về phần bọn chúng hết mẹ rồi còn gì nữa, những thế lực cỡ trung như chúng ta chỉ có thể ăn chút thịt thừa"

" Ủa, đành vậy thôi, ai biết được bọn họ có cho chúng ta thịt thừa nữa không mới là một chuyện, mong là vẫn còn một chút cho chúng ta"

Đang lúc nghe mấy thằng kẻ bên chém chuối thì có người la lên " Mọi người nhìn kia, đó là cái gì, thật to lớn".

(T/G Nói thiệt tình thì mình lấy cái tiêu đề chương không tốt lắm, có thể nói là tệ hại cũng được, nên đôi khi có chương tiêu đề chẳng liên quan tới nội dung, mà muốn kiếm cái tiêu đề liên quan tới nội dung thì có lúc mình lại không có từ ngữ thích hợp, chắc ngày trước học đốt văn quá hì hì, nên mọi người có ý kiến gì thì mình sửa lại. Hăng ngày còn bận đi kiếm tiền nên ý tưởng nó không chịu xuất hiện mà chôn đi đâu mất rồi ấy nên có ý tưởng gì thì mọi cũng góp ý cho mình luôn cũng được, có khi chúng ta lại có một thế giới hoang tưởng chung với nhau.. (^-^*)..,

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Nhân vật nổi tiếng

Xuân Đức cũng nhìn theo hướng mọi người nhìn thấy một chim to lớn bốc lên hỏa diễm màu đen, đầu thì như con rắn, thân giống đại bàng, đuôi lại như mấy con ngựa, nhìn dị không thể dị hơn. Mọi người xung quanh thì đang phán đoán xem là người của thế lực lớn nào ở trên con chim biến dị tới đây.

Thực ra thì cũng không thể nói nó là chim biến dị được vì cái con lai tạp này là tác phẩm nguyên lực hóa thành, chắc chẳng nào đau bị mới nghĩ ra và tạo hình được như vậy.

"Tránh ra nhanh lên, tránh " khi con quái kia đáp xuống đất thì những người xung quanh tán loạn mà chạy nhìn y như đám vịt, ngã sml luôn.

Khi con chim kia tan biến thì bọn người ở đây mới ngớ ngàng sau đó là phát ra tiếng thán phục như thấy ông bà:

" Cha mẹ ơi, cái này là nguyên lực tạo thành "

" Làm sao có thể như vậy được, là cường giả Tạo Hóa Cảnh Tạm trọng trở lên mới có được sức mạnh như vậy, là ai, là ai tới"

Mọi người cùng nhìn về phía những người mới đến, có 2 nam 1 nữ, cũng chả biết nói ra sao cả, bọn này cả người là áo choàng đen, đeo mặt nạ và trên mặt nạ có hình xăm khác nhau, chỉ có thể dựa vào vóc dáng mà phán đoán giới tính.

" Kiều Thiên Phong đại ca hình như chúng ta tới sớm rồi đám người của thế lực khác còn chưa tới đây" tên nam tử bên cạnh cất giọng âm lãnh nói với người đi giữa.

Cô gái bên cạnh thì kéo kéo 2 người nói hớn hờ:

" Chu choa, nhiều người thật không biết có tên nào đẹp trai, khoai to không đây, ta đánh hơi thấy mùi trai còn trinh ở đây nữa "

Tách tay cô gái ra, người đi giữa không kiên nhẫn tỏ vẻ khó chịu nói " Ta đi nghỉ, đợi khi nào thế lực khác tới thì gọi ta, ở đây quá ồn ào "

Sau một lát phía dưới yên tĩnh, đám người y như hít thuốc lác hết lên, nhất là đám thiếu nữ nhìn tên ở giữa như muốn gian dâm ngay và luôn, các bà cô này thét lên như đại bác bắn.

" Nhanh, nhanh xem, người ở giữa là Kiều Thiên Phong bá chủ của vương triều chúng ta, không biết dung mạo ra sao, mà thôi mặc kệ ta muốn có hài tử với hắn"

" Thật sao? thật sao? Kiều Thiên Phong sao? ước gì chàng ngủ cùng ta dù chỉ một lần".

Hắn đầu tiên cảm nhận được sự điên cuồng ở dị giới,nói chung khi địa vị và vũ lực thì chơi gái như chơi đồ giải trí ấy mà, ở cái thế giới này thứ không đáng tiền nhất chính là trinh tiết, hôm nay sống có khi tí nữa chết, nên cái gì chưa làm thì phải làm ngay và luôn, kéo chết đi lại hối tiếc

Không bao lâu sau lại có người của các thế lực lớn tới, cũng phô trương như bọn người Kiều gia, không mang thánh thú ra ngồi thì cũng là thần khí, đặc biệt là một con nhóc đặc biệt khoe khoang.

Một đóa thanh liên xuất hiện giữa không gian, sau đó từ từ nở ra ngồi bên trong là một con nhóc nhìn cũng khá là chất, mái tóc xanh lam, mềm mại tung bay giữa thiên địa, đôi mắt trong suốt và tinh lặng như một bể nước, khi con nhóc này nói chuyện thì vận dụng tinh thần ma âm lực khiến cho giọng nói ngọt ngào, thánh thót, thế mà lại làm ra vẻ lạnh lùng và xa cách như muốn nói tụi bây chớ lại gần chụy, nói chung giả tạo vkl.

" Để mọi người đợi lâu, đại diện cho Lăng gia Lăng Thanh Trúc, sự việc trọng đại, mộ phủ cường giả Bất Hủ cảnh không phải chuyện đùa, mong mọi người không chê bai Thanh Trúc"

" Đây có, đây có Thanh Trúc tiên tử chiến lực phi phàm, đúng là nhân kiệt hiếm gặp trên đời, nếu tiên tử không xứng thì ai xứng đây, được đồng hành cùng tiên tử là niềm vinh hạnh của chúng ta" tên Kiều Thiên Phong làm ra vẻ tiểu sai lên tiếng.

Lăng Thanh Trúc vẫn lãnh lãnh như vậy gật đầu, khiêm tốn đạo:

" Công tử quá khách khí rồi, Thanh Trúc sao dám nhận"

Mấy thằng của thế lực khác cũng nói theo, y như đám chơi chơi vậy. Nhịn không được Xuân Đức dùng tán âm lớn tiếng nói, âm thanh như có như không vang lên mọi nơi:

" Giả tạo vài lìn, vào nhanh kiểm bảo bối rồi về, còn ở đó mà ba xàm, mẹ không thấy mệt à"

Âm thanh này vang lên làm mọi người cứng ngắc, mấy người của đại thế lực thì vẻ mặt bất thiện, tên Kiều Thiên Phong kia dùng giọng âm lãnh như rắn độc vang lên bên tai mọi người.

" Đừng để ta tìm ra là ai bằng không CHẾT " chữ chết tên này cần rất nặng, có lẽ nghe nhiều phiên bản hăm dọa rồi nên Xuân Đức thấy thú vị với trò ném đá giấu tay này. định thủ không tìm được ta, còn ta thì xem trò vui.

" Kiều công tử, thời gian cấp bách nơi này cũng không phải an toàn gì, chúng ta mau chóng phá phong cấm thôi" Lăng Thanh Trúc bình đạm lên tiếng.

" Tiên tử nói có lý, mấy vị tiền bối đang kiểm giữ ma uyên ác ma, thời gian của chúng ta không phải là rất nhiều, chúng ta bây giờ hợp lực lại phá phong cấm, dù phong cấm này rất mạnh nhưng đã trôi qua thời gian quá lâu rồi, phá giải cũng không là rất khó" mấy người đại thế lực gật đầu lên tiếng đồng ý.

Mọi người nhìn nhau một cái, mấy chục người tạo hóa cảnh tu vi cùng tích lực, rồi cùng nhau đánh vào một điểm, tuy tu vi không cao nhưng số lượng vẫn có nên sau vài lượt như vậy thì cái phong cấm kia cũng như thủy tinh mà vỡ lổ ra cửa vào.

Không có sự chờ đợi,ngay khi phong cấm bị phá dòng người như nước chảy vào trong cái cổ mộ này. Không có sự vội vàng như mọi người Xuân Đức chỉ lặng nhìn mọi người đi vào và mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Cửa các người cũng là của ta

Vì sao cười ư, khả khả, bảo bối gì cũng là của hắn, người biết điều thì hắn có thể cho vài món gọi là làm quà cho ba mẹ, còn không biết thời thế hắn không ngại làm thịt mấy người đó dùng cho bữa tối. Đôi khi hắn cảm giác mình càng ngày càng tà ác, nhưng mà một lúc hắn lại thấy cái này phải gọi là tiến hóa mới đúng, tà ác tiến hóa là con đường tiến hóa ngắn nhất.

Khi tất cả mọi người đã vào trong không còn một ai thì hắn tạo ra một phong cấm bằng Thiên Xích Biệt Huyết Bì bao phủ phạm vi 1 dặm quanh khu vực cửa vào. Nhìn lại tác phẩm bày gà của mình hắn mỉm cười rồi đi vào.

Nhưng khi hắn đang định đi vào thì một chấn động nhỏ ngay bên cánh cửa nếu không dùng thần thức thì cực kì khó phát hiện ra. Nhanh như ánh sáng, bàn tay Xuân Đức đã tóm được kẻ phía sau đang ẩn nấp.

Nhìn kĩ là cô gái tên Lăng Thanh Trúc được mọi người gọi là tiên tử, hắn rất ngạc nhiên nắm lấy cái đầu nàng đưa lên ngang mặt hắn và nói ;

" Cô nhóc, thuật ẩn thân rất cao siêu, ta nhớ không lầm thì nhóc đã vào từ lâu rồi mà "

Trong lúc ngẩn ra khi bị phát hiện Thanh Trúc có chút không phản ứng kịp với câu hỏi của Xuân Đức, một lúc sau nàng lấy lại bình tĩnh và nói:

"Ngươi là ai?"

"Này nhóc ta đang hỏi ngươi chơi chốn tìm chỗ này làm gì? không nên khiêu khích sự kiên nhẫn của ta " vừa nói hấn siết bàn tay lại khuôn mặt tiên nữ của Lăng Thanh Trúc lập tức biến hình, các xương cốt cũng kêu lên tí tách.

Không nhìn ra sát ý của Xuân Đức nhưng nàng cảm giác nếu mình còn tiếp tục như vậy thì cái mạng nhỏ có khi ngay lập tức sẽ không còn, dù không tình nguyện nhưng nàng vẫn nói thật: " ta cảm nhận được sự nguy hiểm không tên đang theo dõi nhất cử nhất động của mọi người ở đây, nên ta quyết định ẩn nấp và tìm xem sự nguy hiểm được bắt nguồn từ đâu.."

Không làm hung với cô nhóc nữa, hấn thả nàng ra, vỗ lên mặt nàng nói " để ta nói tiếp cho nhóc, sau đó ngươi thấy ta và đã biết được sự nguy hiểm đó là từ đâu chứ gì. Không giấu gì nhóc, lần này ta muốn tất cả bảo vật ở đây "

Ngồi trên mặt đất, Thanh Trúc khiếp sợ nói " Chẳng lẽ ngươi định cướp đoạt, ngươi không sợ thể lực của chúng ta sao mà lại dám làm vậy"

" Nào nào, ai gọi là cướp bóc chứ, cái này gọi là trộm lặt, hay nói nhẹ hơn là mượn dùng mà không trả lại thôi, ai đòi lại nói cướp bóc gì đó, làm mất hình tượng ta quá, con người hiền lành, thân thiện như ta đây sao lại làm chuyện vô lương tâm như vậy được cơ chứ. Thiện tai. Thiện tai" nói xong hấn còn chấp tay hướng phật

Lăng Thanh Trúc đứng máy lún, nàng có chút không kịp thích ứng với trường hợp trước mắt, một người có tu vi sâu không lường được, cùng với đó là da mặt dày còn so với tu vi mạnh. Làm mấy thứ nàng định nói đều phải nuốt ngược vào trong.

Thấy con nhóc trước mắt đờ ra như cây cọc, Xuân Đức có chút không thú vị nói " Này nhóc ngươi tới nơi này làm gì? mà ngươi là người của thế lực nào? mà thôi hỏi nhiều vậy làm gì, đọc kĩ ức cái biết ngay thôi ấy mà " đôi mắt Xuân Đức ánh lên ánh sáng xanh lam chiếu thẳng vào mắt cô gái trước mắt, sau vài khắc đồng hồ thì Xuân Đức ôm bụng cười to, bò lăn ra đất mà cười.

Còn Lăng Thanh Trúc thì lại một lần nữa ngây người, nàng bị người suu hồn, kiểm tra lại thần hồn xem coi có gì chứng gì không nhưng ngạc nhiên là không có ảnh hưởng gì tới thần hồn cả, thoát khỏi nỗi lo nàng lập tức xì lông lên, nhìn chăm chăm vào Xuân Đức, rất muốn giết người trước mắt để diệt khẩu.

Ngồi dậy phui bụi quần áo, Xuân Đức vỗ vai cô nàng nói:

" Ta không ngờ ngươi lại là người như vậy, đến năm mươi tuổi còn đái dầm, cả tuần không tắm, cả tháng không thay đồ, lại còn muốn có một lang quân soái ca, mạnh mẽ..... a ha ha ha ha ha. không ngờ, thật không ngờ.

Lăng Thanh Trúc vừa tức vừa giận, khuôn mặt thì cau có, nhìn như muốn ăn thịt Xuân Đức, nhưng nàng cũng rất biết thân biết phận mặc dù tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn, đánh không lại thì biết làm sao bây giờ.... chỉ nguyên rửa Xuân Đức mà thôi.

Xuân Đức lôi kéo Thanh Trúc nói " nha đầu thấy ngươi cũng thú vị ra phết, cái quái gì mà là thần cách, kiểu cách gì đó, ta giúp ngươi đi lấy, cái này cũng coi như nợ ta, sau này nếu có dịp tới nơi ngươi đang sống nhớ báo kê ta đó "

Thanh Trúc không biết đã tức giận và bị chọc ra bao nhiêu lần, người trước mắt này quả là thay đổi hơn cả thời tiết, trong một khoảng ngắn thời gian mà nàng đã thấy được vài bộ mặt của hấn, nàng mặc kệ hấn lôi kéo mà đi theo hấn.

Vào trong đi một lúc thì Xuân Đức dừng lại có chút ngại ngừng đạo " nói thật cái cổ mộ này nhiều đường đi quá, bây giờ ngươi thích đi đường nào đây, tùy ngươi chọn đây"

Nhìn người trước mắt, sau một khoảng thời gian nàng cũng đã có chút thích ứng rồi nên biết cái tên này là không biết đường đi lại còn mang nàng đi vòng vòng này giờ đây mà, bây giờ mới chịu thú nhận. Nàng nói:

" vậy ta chọn đường này, chúng ta cùng vào đi thôi" nàng chỉ vào cánh cổng số 9 nói đến khu trung tâm

Xuân Đức như vị anh hùng bước ra trước nói " đi thôi, chuyện nhỏ như con thỏ, thích thì chịu, đường nào cũng ô sò kê" vừa nói hấn vừa đi vào trong, vậy là 2 người dọc theo con đường mà đi, đi trên đường cũng gặp một vài kẻ đi chậm, do con đường này rất nhỏ chỉ có thể 1 người đi nên gặp ai chặn đường 2 người Xuân Đức đều đánh gục rồi bước qua thân thể bọn họ, trong đó cũng không thiếu người của đại thế lực

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Thần cách

Theo một đường trà đạp người đi trước và cơ quan thì 2 người đã thành công đứng trước một lăng mộ nhỏ hơn. Trong khi hai người đang chưa biết phải

làm gì tiếp theo thì có một hư ảnh hiện ra và nói:

"Chúc mừng hai người các người thành công thông qua khảo hạch của ta, vật phẩm ở trong hộp là thứ các ngươi cần"

Cầm cái hộp ngọc bên trong ngói cổ mộ nhỏ ném qua cho Thanh Trúc hẳn nói "dừng ngay và luôn đi, cái này cũng chỉ nâng lên tâm cảnh chả có mẹ gì đáng tiền"

Thanh Trúc lần đầu tiên thấy có người không cần thần cách, nàng rất ngạc nhiên, nhưng bảo vật nơi tay nàng cũng không do dự mà lấy ra một viên có ánh sáng chói mắt từ trong hộp mà đặt trong lòng bàn tay từ từ hấp thụ

Thời gian đang chậm chạp đi qua, đang lúc Xuân Đức chán gần chết nhắm mắt nằm ngủ thì nghe được tiếng hét thảm của Thanh Trúc, mở mắt ra thì thấy một đoàn khói đen bao trùm lấy cô ả, từ bên trong phát ra tiếng cười sặc sụa.

"Ha ha từ bỏ chống cự đi, thân xác này ta định rồi, một tiểu tiểu tạo hóa cảnh mà thôi, chống cự là vô ích ha ha"

Trên trán Thanh Trúc từng giọt mồ hôi tuôn ra, khuôn mặt thì tái đi vì đau đớn, nàng không mở miệng thêm được nữa, tiếng hét vừa rồi là nàng đã cố hết sức, chỉ mong người đi cùng nàng có thể cứu nàng, còn bây giờ nàng chỉ cố thủ tâm thần mà thôi.

Nghe được kịch bản hay đọc, Xuân Đức khá là ngạc nhiên đấy, đã bảo mà làm đéo gì có cái gọi là truyền thừa hay kỳ ngộ, toàn là bẫy rập mà thôi không đoạt xá thì cũng là lừa người. Thấy cái giọng điệu cười khà ố, giống như đang tự sướng nói nó là "Thiên hạ này là của bố mày". Một sợi móc xích màu bích lục xuyên thẳng qua cái linh hồn đang cười hô hô kia.

Giọng cười khà ố lập tức im bất thay vào đó là tiếng hét thảm thiết, những tiếng rú kinh thiên. Mất đi sự tra tấn của tàn hồn bất hủ cảnh, Thanh Trúc nằm nhoài trên mặt đất không có hình tượng gì cả, nàng thờ hồng hộc như miu dưới trời nắng.

Một lúc lâu sau thì Thanh Trúc mới có thể đứng dậy được, nhìn về phía có thể nói là ân nhân cứu nàng, nàng đang định nói lời cảm tạ thì thấy Xuân Đức dùng lưỡi liếm tàn hồn Bất Hủ Cảnh kia một cái thì trên tàn hồn đã thiếu một cánh tay, sau vài lần vậy thì chỉ còn duy nhất một cái đầu lâu đang hét thảm thiết, nàng nhìn thấy Xuân Đức cười tàn nhẫn há to miệng cắn một cái cả cái đầu lâu cũng biến mất, không gian bên trong nơi này cũng tĩnh lặng như chốn không người.

Cho Dây Chuyền Sinh Mệnh hấp thụ xong cái tàn hồn cao cấp kia, Xuân Đức thỏa mãn nhìn xem Thanh Trúc như thế nào, dù sao thì hẳn nhận định cô nhóc này rất thú vị, đang còn ngây thơ lắm, có lẽ chơi sẽ vui. nên quan tâm một chút cũng là điều tất yếu.

Khi hẳn thấy nàng thì, cô nàng đang tròn xoe mắt mà nhìn hẳn, Xuân Đức đưa tay lắc qua lắc lại trước mắt cô nàng xem cô nàng có bị sao không? thấy cô nhóc không phản ứng gì hẳn đang nghi có hay không nhóc ta, bị tàn hồn ăn hết linh hồn bây giờ bị si đần độn rồi không thì thấy cô nhóc giật thót nhảy ra thật xa làm thế phòng thủ.

Xuân Đức buồn bực, con nhóc này bị nào thật rồi, hẳn bắt lực nói "Ngươi bị sao thế, thần kinh có vấn đề chỗ nào? có cần ta khám cho không?"

Theo bản năng Thanh Trúc lắc đầu rồi lại gật đầu rồi lại lắc đầu, y con lật đật vậy, nhìn đến là tức cười, nàng rất e ngại nói "ngươi sẽ không phải là ngạ quỷ chứ, sẽ không ăn linh hồn ta phải không, ta với ngươi là bạn mà, với linh hồn ta còn nhỏ lắm ăn không ngon đâu, ngươi mà ăn ta, sự phụ ta sẽ không tha cho ngươi"

Tính cách con nít của Thanh Trúc đã bị bộc lộ hết trong lúc sợ hãi, Xuân Đức giờ thì biết con bé này đang sợ cái gì rồi, thế mà làm hẳn nghi con nhóc bị nảo rồi, tiến lại gần ôm vai cô nhóc nói "kaka ta đáng sợ thế sao? yên tâm đi ta không ăn ngươi đâu, đôi khi cần vài miếng là được, chỉ cần ngươi ngoan thì sẽ không sao"

Thanh Trúc gật như con robot, đầu còn đáng vẻ như lúc mới đầu, bây giờ cô nhóc chính là một con ngốc hàng chính hiệu. Đang lúc 2 người đang thiết kế một tình bạn bè mới thì Kiều Thiên Phong cầm đầu đám đầu trâu mặt chó bước vào.

Kiều Thiên Phong tươi cười như hoa cứt lộn lên tiếng nói với Thanh Trúc còn Xuân Đức đứng bên cạnh thì bị động bỏ qua

"Không ngờ cơ duyên lớn nhất đã được Lãng tiên từ nhận được, xin chúc mừng tiên từ đã được...."

Tên này còn chưa xong mấy thằng từ vài thế lực khác nhau nhảy ra chỉ thẳng mặt Xuân Đức chửi lớn

"Mẹ kiếp, tên chết bầm, không ngờ lại gặp nơi đây, dám hành hung người của chúng ta ngươi chán sống sao?"

"Mau dập đầu xin lỗi,nể ngươi là người đi theo Thanh Trúc tiên từ bọn ta có thể tha cho ngươi một mạng"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Muốn tán gái phải qua cửa anh

Nhìn thấy một đám hồ báo cáo chồn nhảy ra cắn vồn, hần thấy mấy thằng này lạ lạ chả biết là từ khi nào hần lại gây với mấy con gà công nghiệp này, hần rất vô tội nói " ta với các người có thù oán sao? ta với tiểu Trúc đi cùng nhau suốt đã gặp các người bao giờ đâu, làm sao có thể đả thương các người được chứ?"

Thanh Trúc bên cạnh cũng gật đầu phụ họa theo, nàng còn nói thêm " hai người chúng ta luôn cùng nhau chưa từng gặp qua các người à "

Kiều Thiên Phong nhận thấy có điều gì không đúng ở đây, lại làm ra vẻ người lịch sự tên này chấp tay nói " Xin hỏi các hạ là người nào?"

Xuân Đức thấy vậy lập tức quàng vai Thanh Trúc tự mồm nói " Hề, giờ các người mới chịu hỏi, cho các người biết cũng không sao, nói cho các người là đại ca của nàng, tuy không cùng phụ thân nhưng cùng một ông nội, các người muốn kết với nàng làm đạo lữ đầu tiên là qua cửa của ta đã "

Thanh Trúc bên cạnh thì tròn trắng mắt kinh hãi, cái tên này lại làm đại ca của nàng khi nào à, còn cái gì ai muốn làm đạo lữ của nàng cần qua kiểm duyệt của người này cơ chứ, thật đúng là không biết liêm sỉ, người đầu mà kì quặc.

Mọi người thấy hai người tình cảm thắm thiết vậy thì tin gần như là hai người thật là có quan hệ rất quen thuộc gì đó, Kiều Thiên Phong lại cười vui vẻ làm quen nói " Không ngờ là đại ca của Lăng tiên tử thất lễ, không biết phong danh của huynh đài là?"

" Ta cũng họ Lăng tên Hư Trúc, các người có thể gọi là Lăng đại ca như tiểu Trúc này, hoặc gọi thẳng tên cũng được" Xuân Đức chém gió nói.

Lập tức có mấy thằng mê gái gọi đại ca ngọt như đường, còn cái gì là quả gặp mặt, nhưng Xuân Đức không thu món nào, tội gì á, tí nữa mọi thứ đều là của hần, nhận làm gì cho mất mặt cơ chứ, sau khi chém gió đôi lời thì từ là kẻ thù hận thấu xương bây giờ đã là huynh đệ tốt rồi.

" Thôi chúng ta ra ngoài thôi, trong này cũng không còn cái gì nữa cả, mau chóng ra ngoài gặp tiền bối để bẩm báo kết quả thôi, xem như qua cửa khảo nghiệm " một tên cầm cái quạt màu tím, ái ái lên tiếng.

Cũng không còn thù oán gì nên mọi người đều rất vui vẻ khoe khoang những thứ mình chiếm được, tuy đại thế lực số người ít nhất nhưng chỗ bọn họ chiếm được là nhiều nhất, còn các người khác thì chắc chỉ có chút cạn mà thôi. Nghe tên ái ái kia nói mọi người quay đầu nhìn mấy người dẫn đầu xin ý kiến.

Mấy tên dẫn đầu đoàn cũng gật gù, thế là lại từng người một thông qua. Cái hành lang nhỏ hẹp kia ra ngoài, vừa ra ngoài thì một cảnh tượng làm mọi người tí nữa là liệt dương luôn. Hàng hà vô số người bị từng sợi xích xuyên qua thân thể, tuy không chết nhưng máu của bọn họ đang bị rút đi từng ít một, máu chảy theo sợi xích quay về một tấm bia to lớn nhìn kinh dị tới cực điểm.

" Cần thận, lùi lại mau " Trong khi đám người này còn ngẩn ngơ thì hàng loạt sợi xích đã phóng tới tốc độ cực kì nhanh, nhanh tới mức không ai kiểm soát được, Xuân Đức cũng bị xuyên lên, nhưng cái này là hần giả vờ cho vui thôi. Trong lúc mọi người đang bàng hoàng thì Xuân Đức lén lút tung ra một con vong linh nữ tu. Việc làm của hần chỉ có Thanh Trúc luôn chú ý hần nhất cử nhất động là biết được, nàng nhìn hần với ánh mắt đầy sự tức giận.

Mình là một thiếu nữ xinh đẹp như vậy được bao nhiêu người theo đuổi, kính ngưỡng mà tên này nỡ dùng một sợi xích xuyên nàng như thịt nướng vậy, thật vô lương tâm hết sức. Xuân Đức nhìn thấy con nhóc về mặt đầy bất thiện thì hần nỡ một nụ cười xin lỗi, thế mà con nhóc này lại quay mặt đi làm bộ tức giận. Chả thèm quan tâm tới con nhóc hần chuyển tâm làm chuyện của mình.

Hạ lệnh cho con vong linh nữ tu, con vong linh lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, dùng một giọng ngọt ngào nói kèm theo nụ cười như ma quỷ " Chào mọi người, rất vui được làm quen, lần đầu được gặp mặt chẳng có gì hơn là xin tí huyết làm quà, hi hi, còn bây giờ thì giao tất cả bảo vật đây, không chứa một món, nếu giấu giấu diếm diếm thì... hi...hi...sẽ không vui đâu " con vong linh vừa nói thì Xuân Đức cũng điều khiển cho mấy sợi xích hấp huyết nhanh lên kinh hồn, có mấy người tu vi thấp trực tiếp thành da bọc xương.

Để thêm phần hoành hảo, Xuân Đức móc ra 2 bộ thánh khí cấp cao nói lớn:

" Đây là thánh khí của ta và muội muội, làm ơn tha cho bọn ta đi "

Mọi người thấy Xuân Đức mới vậy đã đầu hàng thì có người kinh hãi, có người thì coi trong Xuân Đức hơn một phần, ở thế yếu chỉ có thể luôn cuối mà thôi, biết thời thế mới là anh hùng, không còn mạng thì tài vật để làm áo mới cho kẻ khác sao!!! không nhìn thấy mấy bộ thầy khô kia sao.

Có người dẫn đầu, rất nhanh mọi người đều giao nộp tất cả, dù sao mạng nhỏ quan trọng hơn nhiều, tuy rất không đành lòng nhưng biết làm sao được cơ chứ.

(T/G Có bạn nào hảo tâm đóng góp cho mình mấy cái " Tên" tên của các you cũng được, chứ mình suy nghĩ đặt tên nhân vật mà mệt. giờ mới thấy muốn có một cái tên đẹp và có ý nghĩa thật khó)

Bạn đang đọc truyện *Cán Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Mấy lão dục xuất hiện

Đánh cướp chỉ bắt đầu không biết từ khi nào, nhưng việc rút lui thì mọi người ai cũng thấy, tất cả bảo vật khi được mọi người lấy ra đặt trước mắt thì đồng loạt biến mất, cả cái Huyết Bì không lồ và cả cô gái như thiên sứ và ác ma kia nữa, mọi thứ như chưa từng xuất hiện, không một vết tích cứ như vậy tan biến vào hư không.

Do mất đi tinh huyết quá nhiều mà đa số mọi người chỉ có thể ngồi không thể đứng dậy được, Xuân Đức nhìn thấy cảnh này thì mỉm cười vui vẻ, cảm giác làm kẻ chủ mưu thế này rất thú vị. Bỗng nhiên hắn cảm nhận được ánh mắt nào đó chú ý hắn, nhìn về phía thiên khung xuyên qua hàng vạn dặm hắn thấy mấy lão già đang dùng một loại dụng cụ gì đó quan sát nơi đây. Trong đó cũng có người quen mà hắn biết là tên lão già khi hắn vừa tới nơi này.

Nở một nụ cười bí hiểm, hắn quay lại phía sau ra về không có chuyện gì nói Thanh Trúc:

"Không cần đau lòng, xem như là của đi thay người đi, về tông môn lại xin một bộ là, muội muội người đừng quá thương tâm như vậy"

Thanh Trúc trắng mắt nhìn hắn, đúng là vô liêm sỉ không có biên giới, đã ăn cướp còn ra vẻ đáng thương, nhưng nàng cũng không nói sao cả, dù sao người bị cướp không phải là nàng, ai bị người đó ráng mà chịu. Nàng gật gật đầu rồi dưới con mắt mọi người rồi đi nơi này.

Đương nhiên Xuân Đức cũng đi theo luôn rồi, chẳng còn gì có thể kiếm chác được cả mà, ở lại đây nhìn làm gì cho mệt. Thấy Lăng Thanh Trúc đi như gặp dục hắc kì quái hỏi "Nhóc, người chạy cái gì à, có ai làm gì người đâu cơ chứ, hay người lâu ngày quá không tắm bị gì rồi cần xử lý gấp hả".

Lại nghe những lời chọc tức của Xuân Đức, Thanh Trúc hết như quả bóng sắp nổ, tức giận nói "Ta phải cách xa người một chút nếu không sẽ bị tức giận mà chết, hừ hừ, người theo ta làm gì cơ chứ?".

"Thì theo nhóc đi đây đi đó thôi, lần đầu vào nơi này không quen, nhìn nhóc có vẻ khá quen với nơi này sao nên ta theo? Xuân Đức thần nhiên nói.

Thanh Trúc ngạc nhiên nói "Lần đầu tiến vào sao? sao có thể như vậy được, còn tưởng người là ăn cướp chuyên nghiệp ở nơi đây cơ chứ, hừ hừ".

"Này, này, đừng làm bẩn thanh danh của ta, người như ta chỉ là hay mượn đồ rồi quên trả lại thôi, ai lại làm chuyện có đức như vậy cơ chứ. Thôi không nói chuyện củ chuối đó nữa, bây giờ chúng ta đi đâu đây"

"Đương nhiên là đi về tông môn rồi, còn đi đâu được nữa, cái Chiến trường này rất nguy hiểm ta cũng không muốn mất cái mạng nhỏ ở đây á"

"Trong này có chỗ nào thú vị nữa không? chẳng lẽ to lớn như vậy địa phương lại không có gì cả sao?"

Thanh Trúc bỗng nhiên dừng lại nói "Có một nơi rất thú vị nhưng cũng rất nguy hiểm, liệu người có can đảm đi vào hay không?"

Một cái cóc lên đầu Thanh Trúc, Xuân Đức nói "còn non lắm nhóc, dùng phép khích tướng làm cái gì, thích thì ta đi, không thích thì ta không đi, cái mẹ gì mà can đảm nghĩa khí chỉ là thứ hư vô, còn mạng thì còn tất, mất mạng thì cái mẹ gì cũng mất, nên cứ đến đó xem thử nếu có nguy hiểm thì chuồn lẹ"

Ôm đầu, Thanh Trúc về mặt đầy ủy khuất, nàng có biết khích tướng là cái gì đâu, tên này tự xưng kiếm có đánh nàng, thật đáng ghét mà, luôn là hòn ngọc quý của mọi người lần đầu tiên nàng bị đối xử tệ bạc như vậy, nín tức giận nàng nói "hừ hừ, vậy thì theo ta, nơi chúng ta đến có tên là Ấn Thịt Người, bên trong bảo vật vô số, còn có tổ phù nữa, nhưng nguy hiểm cũng vậy vô vãn, vô tận, muôn hình vạn trạng khó mà lường được. Vạn người vào không được 1 người đi ra." nói xong nàng nhìn Xuân Đức đầy vẻ thách thức.

Cốp... lại một cái cóc lên đầu Thanh Trúc, Xuân Đức nói: "cái ánh mắt hình viên đạn đó là sao, thích thì nhích thôi, sao phải xoắn, đi, nhóc dẫn đường đi, xem bên trong có cái gì nào"

Xoa xoa chỗ bị cóc, Thanh Trúc lầm bầm "Đến lúc vào rồi đừng có mà bỏ chạy đấy, không thì mất mặt đến nhà bà nội luôn"

Nháo ô long một chút hai người đi thẳng tới cái nơi gọi Thực Nhân Địa, đi trên đường Xuân Đức luôn cảm nhận có người theo dõi mình, đoán chắc lại là mấy lão bắt từ kia thôi nên hắn cũng bỏ qua luôn

....

.....

....

Khi hai người đến nơi thì không ngờ ở nơi này cũng đã có không ít người. Xuân Đức lầm bầm "Á đù, lại gặp mấy con vịt nhiều màu sắc rồi, có duyên ghê" bọn phía trước không là ai khác là mấy thằng mới bị hắn cướp sạch.

Thấy có người lại tới, mấy thằng đầu trâu mặt cẩu quay lại xem, khi thấy là 2 người Lăng Thanh Trúc và Xuân Đức lập tức có mấy thằng đã chạy lại chào hỏi. Mặt cười như hoa cúc tên Kiều Thiên Phong lại là người nói trước "Không ngờ lại gặp hai vị, đúng là hữu duyên, hai vị cũng định vào nơi cấm địa này sao? có thể mọi người cùng vào cho an toàn"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Thủ hộ giả

"Được thế thì còn gì bằng, có Kiều Phong công tử anh kiệt đệ nhất thiên hạ bảo đảm còn sợ gì, 2 huynh muội chúng ta tài sơ học thiên xin nhờ cậy công tử " Xuân Đức nhân cơ hội tìm đưa dò đường luôn, đỡ mất công tự mình tìm

Thanh Trúc thì giữ im lặng, mặc kệ tên này thích làm gì thì làm, nàng không thêm quan tâm, hi hi ha ha một lúc thế là cả đám kéo nhau vào cái nơi dục bí này.

Đi vào bên trong đúng là như cái tên của nó, trên mặt đất xương ở khắp nơi, thì cốt nhân loại chiếm đa số, vô số loại thực vật hấp huyết, ăn thịt, các loại độc vật, dị hình, quái thú khắp nơi. Quan trọng nhất là ở đây có vô vàn linh hồn không tiêu tan, ác niệm hóa thành muôn hình vạn trạng, cắn nuốt mọi thứ đi vào.

Trong cái không gian này được cái bảo vật đầy đất, linh bảo đi một đoạn sẽ gặp được, nhưng nắp bên cạnh những pháp bảo này là đủ loại quái vật, mà một khi kinh động bọn nó thì cả đàn cả lũ lao ra vương vãi vô cùng.

Kiều Thiên Phong nói " Theo một thông tin ta biết được nơi này có chôn một kho báu to lớn, rất có thể là thần khí, nhưng quái vật thủ hộ là một con huyết long có tu vi rất cao. Do sự hạn chế nơi này nên dưới Sinh Tử Cảnh mới có thể đi vào nên tông môn, gia tộc chúng ta không phải các đại cao thủ tới, mà việc này đã bị bỏ qua. Lần này chúng ta đã vào thì tiện thể xem xét thế nào? có thật là có kho báu không?"

Một tên khác lên tiếng tiếp lời " nếu vậy thì rất nguy hiểm, lỡ may con Huyết Long kia tu vi siêu cường thì phải làm sao?"

Kiều Thiên Phong xua tay đạo " Người ta nói cầu phú quý trong nguy hiểm, nên nguy hiểm là không thể tránh khỏi, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút là được, sẽ không có vấn đề quá lớn xảy ra. Nơi này tên Tạo Hóa Cảnh thì không thể đi vào thì chắc con Huyết Long kia cũng không cường đi nơi nào"

" Ấy.... trên Tạo Hóa Cảnh là không thể vào sao? sao ta vẫn đi vào được đây thôi, mà cũng không cảm thấy sao cả " Xuân Đức lầm bầm. Hắn quay sang nói nhỏ với Thanh Trúc " có việc tốt thế sao ngươi không nói cho ta biết? nếu biết sớm có kho báu ta đã có chuẩn bị trước".

" Ngươi có hỏi ta đâu, hừ hừ, đồ tham lam "

" Này nhóc, ngươi lại bị chặn dây thần kinh nào rồi sao? chuẩn bị là cho sự an toàn của chúng ta, nếu ngươi chết thì ta cũng thấy vô cùng đau buồn đấy" hần vừa nói vừa cảm khái.

" Miệng đen như mỡ ngươi không nói lời xúi quẩy thì không được sao? hừ hừ, ta mới không cần ngươi đau buồn đây này ".

Vỗ vò vai Thanh Trúc như hai thằng con trai, Xuân Đức cười nói " Nói thật nè, làm tu sĩ chết nay mai ai mà biết được, có cái gì chưa thử thì phải thử đi, giống như ngươi chưa có đạo lữ nên tìm một người ngay đi thôi, không tới khi chết thì trên đời lại có thêm một con ma còn trinh, hắc hắc."

Thanh Trúc lập tức xù lông, hét lớn " tên chết tiệt nhà người, cả nhà người mới cần đạo lữ, ngươi đến chết vẫn còn trinh, ngươi đừng né " vừa nói nàng liên tục vung kiếm lên lừa Xuân Đức chạy tứ tung.

Mọi người thấy hai người thật thân thiết, còn có tên có tâm tư khác thì đã thấy ánh rạng đông rồi. Trong khi mọi người đang còn thư giãn thì một âm vang rung cả không gian vang lên

Gào....Gào.....Gào

Một con thú có toàn thân màu đỏ, đuôi có 9 con rắn ngoa ngoắt. cái đầu thì dài cả mấy trăm mét, mắt thì cứ gọi là đếm không hết, trông dị tới cực điểm. Xung quanh thân thể nó là đoàn đoàn linh hồn màu xám, màu đỏ.

" Mọi người nhanh bày trận, bày trận nhanh "

Cả mấy chục người vây xung quanh con quái, đâm thanh kiếm xuống đất hét lớn

" Lên "

Từng thanh kiếm to lớn hiện ra, đâm xuyên con quái thú kia, từng tiếng hống đinh tai nhức óc vang lên, một điều khiến cho Xuân Đức cũng phải lưu ý là sinh mệnh con này siêu trâu, tự lành cũng nhanh đến mức người ta kinh hồn.

" Mọi người cố lên, sắp được rồi "

"Được rồi, thánh trận tan"

Uỳnh.....Uỳnh.....Uỳnh

Cái trận pháp kia sáng lên rồi nổ tan tành, sau khi cho bụi tán đi thì con vật kia cũng chưa chết hẳn, cả người tuy tả tơi như xơ mướp nhưng vẫn còn khề...khề được, đúng là trâu chó hiếm thấy. Dưới con mắt kinh dị của mọi người, con quái thú kia hóa thành một đoàn sương khói rồi dần dần tan biến, rõ ràng là máu thịt mà bây giờ lại cứ như vậy biến mất

....

.....

....

Định thần lại thì sự chú ý lại dời lên cái chỗ mà con quái thú vừa chui ra

" Mọi người xuống phía dưới tìm kiếm xem có gì không? "

Mọi người đi xuống phía dưới thì đâu đâu cũng là bảo thạch phát sáng, nhìn mà hoa cả mắt, ai cũng tham lam mà nhìn chăm chăm các bảo thạch này.

" Wow.....Wow.. thánh đan. Tất cả là thánh đan, con thiên nguyên đan nữa, trời đất thật không thể tin được "

" Đây là cái gì, thánh khí, lại là thánh khí thất cấp, trời à. "

Trong khi mọi người đang trầm trồ thán phục và không ngừng tay thu bảo vật thì một cốt thủ từ đâu vuron ra

Vút...Vút...Vút

mười mấy người không kịp phản ứng bị bóp thành sương máu ngay lập tức. Những người may mắn còn lại thì bay ra khỏi nơi này, một cách nhanh nhất có thể.

.....

Khi ra bên ngoài mọi người còn đang tính chạy chốn thì nghe tiếng la lớn " mọi người nhanh lên, lên trên này, chúng ta lập tức rời đi " Lãng Thiên Trúc lấy ra một cỡ nhỏ phi thuyền la lên với mọi người.

Khi mọi người đã gần như lên hết chỉ thiếu Xuân Đức một người, Thanh Trúc vẫn còn nhìn xuống phía dưới, mọi người không hiểu nàng còn đang chờ gì, nhưng cũng đành chờ cùng nàng.

Nhưng khi một bộ hải cốt từ dưới lòng đất bay ra thì mọi người đều cuống lên hết lớn

" Còn chờ gì nữa, nhanh lên, Cốt chủ đuổi theo chúng ta kìa "

" Nhưng hắn còn chưa đi ra " Thanh Trúc áp ứng nói

" Lúc này còn chờ gì nữa, người muốn chờ thì xuống dưới mà chờ đi " Kiều Thiên Phong cướp lấy điều khiển thạch từ trong tay Lãng Thanh Chúc và đẩy nàng ra ngoài chơi với Cốt chủ.

Người trong phi thuyền lập tức bắt mắt, thấy vậy Kiều Thiên Phong xem thường nói " Hừ, nếu nàng ta muốn đợi thì cho nàng đợi đi, nàng thực lực rất mạnh có thể kéo dài thời gian một chút cho chúng ta, các người nếu ai muốn chết thì cùng với ả ta ra bên ngoài ta sẽ tự tay đưa kẻ đó ra ngoài".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Hóa ra là người!!! sao người không đi chết đi

Thanh Trúc bị đẩy ra ngoài, cũng không có quá nhiều hoang mang, từ nhỏ nàng đã được dạy tình người âm lạnh nhưng không ngờ sự việc này lại xảy ra đến với nàng nhanh như vậy. Kiểm chế sự phẫn nộ nàng lấy ra vũ khí, đề khí, nâng cao tinh khí thần, sinh tử trước mắt nàng không dám phân thân ra.

" Đến rồi " Thanh Trúc lâm bầm, một kiếm súc lực đã lâu chém thẳng tới con cốt chủ.

Ầm....Ầm....Ầm

Những tiếng vang rung trời liên tiếp khuếch tán ra bốn phía làm không gian cũng chấn động mãnh liệt. Bụi bặm tán đi Thanh Trúc thấy con cốt chủ vẫn nguyên vẹn không một tổn hại dù chỉ một chút thì nàng không khỏi biến sắc, con cốt chủ này còn mạnh mẽ quá sức tưởng tượng của nàng.

Liều mạng, có chết cũng phải không có bộ xương này sống tốt.

"Nhất Kiếm Tịch Diệt "..... Thanh Trúc hét lớn, điên cuồng chém về cốt chủ

Như không để ý sự liều mạng của nàng, cốt chủ một vuron tay ra đập nhẹ một cái Thanh Trúc đã bị đập xuống đất tạo thành cái hố to.

Lau vết máu đứng dậy, cầm kiếm lao về phía cốt chủ như không muốn sống, nhưng cốt chủ cũng chỉ tùy tiện đập một tay thì nàng lại vào trong đất mà nằm

...

.....

....

Qua đi một lúc lâu chiến đấu, Thanh Trúc cả người không một chỗ lành lặn, nằm trong hố sâu, nàng thật sự rất mệt không có một chút sức chiến đấu, thấy cốt chủ bay lại gần nàng, nàng chưa xót nhắm mắt lại đợi cái chết tới với mình.

Nhưng khi nàng đợi cái chết tới thì mãi mà không thấy, khi nàng mở mắt thì thấy cốt chủ đang ngồi xổm bên cạnh nàng, thọt thọt vào má của nàng... Nàng mở thật to đôi mắt ra mà nhìn.

Thấy cô nhóc mở mắt Xuân Đức trong bộ xương phát ra tiếng cười nói

" Hú hồn cứ tưởng nhóc nhà người đi rồi, may quá mà, không ngờ nhóc yếu vậy, ăn vài đập thì nằm luôn"

Nghe giọng nói quen thuộc từ trong bộ xương kia phát ra, lúc đầu là nàng ngẩn ngơ, sau đó là vui mừng, cuối cùng là tức không chỗ phát tiết, không biết làm sao nàng khóc Oa....Oa

" Tên khốn, tên chết tiệt, hóa ra là ngươi, sao ngươi lại đánh ta như vậy chứ, đã vậy uống công ta lo lắng cho ngươi bị làm sao, còn bị mọi người vứt bỏ. Oa....Oa...Oa"

" Nào, nào, đau chút thôi mà, dù sao là ngươi đau không phải ta đau kêu cái gì mà ghê thế, uống chút nước này vào rất nhanh ngươi sẽ hồi phục như bình thường" Xuân Đức lấy ra một lọ lớn sinh mệnh chi tuyến đổ vào trong miệng Thanh Trúc

Thấy tên này không những không biết hối lỗi còn dám chê bai nàng, đang định chửi tên này thêm chút nữa ai ngờ bị hấn đồ thứ nước gì vào miệng khiến nàng bị sặc gần chết.

Khụ khụ.....Khụ khụ. khụ khụ

" Cái tên khốn khiếp nhà ngươi làm gì thế? không biết là ta bị thương rất nặng...." chưa nói xong thì nàng thấy trên cơ thể các vết thương khép lại với tốc độ nhanh kinh người, máu tươi trên người cũng bị hấp ngược vào trong, không qua mấy hơi thở nàng đã như lúc ban đầu chỉ có quần áo là rách nát mà thôi.

" Ngươi cho ta uống cái gì vậy? sao hiệu quả trị liệu lại nhanh như thế?" Thanh Trúc không thể tin được mà hỏi Xuân Đức.

" Thấy ta lợi hại chưa, mấy cái vết thương này chỉ là muỗi với ta mà thôi, Thánh Thủy của Điện ta đây, báu vật này không phải ai cũng có đâu, cho ngươi một lọ này nhớ hết giận nhé " Xuân Đức vào vai thúc thúc xấu xa dụ bảo bảo nói.

Thanh Trúc gật gật đầu " Cho ta một lọ rồi ta hết giận"

Lấy đại một chút nước trong cái hồ sinh mệnh đựng vào trong cái lọ ngọc xinh đẹp đưa cho Thanh Trúc, xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng hấn nói " Đúng là con gái dễ dụ thấy sợ hì hì"

Không để ý tới cử chỉ của Xuân Đức, Thanh Trúc ngửi ngửi thứ nước đựng trong lọ, một mùi hương núi rừng thoang thoang làm tâm hồn cũng tốt hơn vài phần. Đẩy nắp lại cất đi nàng nói " Quay đầu đi chỗ khác, ta thay quần áo, cầm xem lên"

" Ok baby, hãy tin vào nhân phẩm của ta" xuân đức cũng quay đầu qua một bên khác. Thấy vậy Thanh Trúc thoát đi bộ đồ như rẽ rách của mình và lấy ra một cánh mới...

Xuân Đức đứng là quay đầu thật, nhưng thần thức thì để làm mẹ gì cơ chứ, nhìn một chút cũng không có sao, ần nấp thần thức hấn quan sát cơ thể Thanh Trúc, công nhận con nhóc này được, mặt thiên sứ, da trắng thịt mềm, có mỗi tội cái ngực thì như mặt hình phẳng LCD. Chà có gì, nơi đó chỉ mới hơi nhô lên một chút..

Nhìn đi nhìn lại vài lần thì hấn cũng đã chán nên không xem nữa, hấn rất muốn nói là " Này nhóc nếu ngươi gả đi vậy chắc phu quân của nhóc phải cho con bú rồi". Hấn biết nếu hấn nói ra thì có khi con nhóc này lại nổi con tam bành luôn mà liều mạng với hấn cũng nên.

" Xong rồi, ngươi quay lại đi " giọng nói thanh mảnh không mang theo mị âm như lúc ban đầu của Thanh Trúc vang lên.

Xuân Đức quay lại nhìn nàng một chút nói " Xinh đẹp lắm nhóc, đúng là có tiềm chất mỹ nữ đó "

Thanh Trúc cũng có chút vui vẻ, nhưng phần nhiều là không tin tên này nói, nàng chợt nhớ cái gì nàng hỏi

" Đúng rồi á, người tên là gì à, mà đừng suốt ngày gọi ta là cô nhóc, ta tên Lăng Thanh Trúc"

"Ồ quên chưa giới thiệu, ta hem, tên Xuân Đức là một điện chủ của một thế lực nhỏ, khi nào rảnh ta đem người tới chỗ ta đi chơi"

" Thế lực nhỏ sao, vậy thế lực người tên là gì vậy? mà nữa có phải người giả làm cốt thú thú hộ để dọa mọi người chiếm bảo vật phải không?.... ta biết ngày mà người là kẻ tham lam. vô cùng tham lam" nàng tự biên tự diễn luôn.

" Đừng có mà áp đặt ác ý thế chứ, cốt thú thú hộ là có thật mà, cái bộ xương này là của nó á, ở dưới cái mộ thất kia ta tiện tay giết luôn, rồi chợt nghĩ ra một kẻ nhỏ dọa mọi người vui về một hồi thôi, ai ngờ các người nhất thế, chạy cả. Mất vui á, còn thế lực của ta sao, tên rất oai nhé Ác Ma Điện"

" Nghe là biết không phải là thế lực gì tốt đẹp rồi, giống hệt người vậy. Bây giờ mọi người đã đi rồi chúng ta xuống phía dưới tìm kiếm bảo vật đi "

Xuân Đức xòe hai bàn tay bắt đắc dĩ nói " tìm lâu quá nên ta thu luôn cả cái địa cung đó rồi" nên người thích thì cứ vào tìm, ta không theo đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỗ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Đi săn bảo

" Người toàn nói dối không à, làm sao có thể lấy cả địa cung to lớn như vậy được chứ, ta không tin" Thanh Trúc không tin Xuân Đức nói, nàng lại đi xuống phía dưới không quên kéo theo Xuân Đức mặc dù tên này rất không tình nguyện đi theo, nhưng khi nàng xuống phía dưới rồi thì nàng cứng đờ như cây cơ luôn.

Dưới này đâu còn một chút gì là có dấu tích bảo vật mà là một cái hang động dưới lòng đất rộng lớn vô cùng, bên trong chỉ có mặt đất và mặt đất, đôi khi có vài con sinh vật nhỏ chui ra chui vào mà thôi.

"Người thật sự lấy đi hết rồi, sao lại vậy được, bảo vật của ta à " Thanh Trúc như con chơi chơi chạy khắp nơi.

Xuân Đức cảm khái nói " Thôi thì bảo vật ta cảm giúp người cho, đừng lo lắng ta hứa sẽ bảo quản tốt mà"

Thanh Trúc trắng mắt nhìn hần có chút sinh khí nói " một tòa địa cung lớn như vậy mà người không cho ta một chút nào sao, keo kiệt quá đi. Như vậy mà người không cảm thấy thất đức sao?"

" Thôi được rồi, người cũng không phải dạng vừa đâu, đây... đây, này là 2 bình thánh thủy cho người, còn bảo vật là ta chiếm được đó là bản lĩnh của ta nha, người không phục thì có thể chạy lại cắn ta nha" hần lấy 2 bình sinh mệnh thánh thủy cho Thanh Trúc.

Thấy tên ăn ra đing ị ra sất này lại lấy ra hai bình nước quý quá thì nàng lập tức nhận lấy, kềm hàng và cắt ngay, không khéo tên này thấy tiếc lại đòi lại cũng nên. Biết có đòi thế nào tên này cũng sẽ không cho nàng dù chỉ một chút nên nàng đi ra ngoài.

Ra bên ngoài nhìn một chút nàng hỏi " Chúng ta bây giờ đi đâu đây"

"Ừ thì chúng ta đi lang thang, đi loanh quanh thôi, cứ đi đi, chứ biết đi đâu được mà nhóc hỏi ta cơ chứ, nếu nhóc sợ thì quay ra thôi, không lại mất công thay quần"

"Ai...Ai sợ chứ, hừ hừ, Vậy thì cứ theo phía Nam mà đi"

Vậy là hai người cứ như vậy đi về phía nam

....

.....

....

Trong khi Xuân Đức đang vui vẻ ở bên ngoài thì bọn người Thiên Tuyệt ở trong không gian vong linh đang run như cày sậy.

"Thiên Tuyệt tỷ tỷ, nơi này là đâu à, ta sợ quá hu hu hu hu" nhóm người Bách Hoa Học Viện khóc đến thương tâm. Do là lúc thu cả cái địa cung vào, Xuân Đức tiện tay thu vào nên không xác định vị trí gì cả, ném thẳng cả cái địa cung to lớn vào khoảng ngoại vi ai dè do sự vô ý đó những mảnh vỡ từ địa cung đâm thủng phá hư vài con vong linh, trong đó có con đang trở mọi người.

Bị động tĩnh lớn như vậy nên mọi người đang tu luyện cũng phải dừng lại, dưới sự bàng hoàng mọi người vượt qua tấm ngăn cách của con vong linh và đi ra ngoài, vừa ra bên ngoài thì mọi người đã bị choáng với tình cảnh bên trong vong linh không gian.

Máu, máu ở khắp mọi nơi, vong linh sinh vật thì cứ một đoàn lại một con, do thu cả cái địa cung nên yêu thú, ma thú, dị thú gì cũng có chúng thoát ra gặp ngay từ linh sinh vật nên trực tiếp lao vào xâu xé lẫn nhau, tuy chỉ có Nhật Nguyệt Cảnh nhưng ở trong không gian nào từ linh sinh vật mạnh mẽ vô cùng, đánh không chết, chạy cũng không được vì số lượng quá nhiều đâu đâu cũng có.

Thiên Tuyết rất bình tĩnh phân tích xung quanh, nhớ tới vài lần sư phụ nàng đã nói có một không gian đặc biệt, khi nào nàng muốn vào thì hần sẽ cho nàng tham quan một chút, Thiên Tuyết đạo

"Mọi người không cần lo lắng, đây là không gian của Điện Chủ, cũng là nơi ở của người, các người thấy cái đại thụ che trời kia không, nơi đó là chỗ mà 3 vị quân vương và điện chủ tu luyện, chúng ta cần đến nơi đó thì mọi thứ sẽ ổn"

"Bây giờ mọi người theo ta, do không gian này chỉ có điện chủ mới nắm quyền nên chúng ta thần thức ở đây bị giam cầm không thể vận dụng"

"Vâng, Thiên Tuyết đại nhân"

Vậy là mọi người né qua các khu vực đang có chiến đấu, đi thẳng về cái cây to lớn kia, nhìn thì như rất gần lúc nào cũng có thể tới nơi, nhưng mọi người đã đi rất lâu thì xung quanh vẫn chỉ là sương máu và vong linh sinh vật. Còn một điều làm chậm bước tiến mọi người đó là uy áp, một uy áp như có như không nhưng càng tiến lại gần phía cái cây to lớn kia thì uy áp càng mạnh.

Nhóm người của Bách Hoa Học Viện và Thiên Hải Tông thì đã nằm sấp trên mặt đất không thể đi được nữa. Thấy vậy Thiên Tuyết ra hiệu cho mọi người dừng lại rồi đạo "Chúng ta nghỉ ngơi một chút, lấy sức mới có thể tiếp tục tiến lên"

...

.....

...

Xuân Đức thì không biết được chuyện đó rồi vì hần không mấy khi quan tâm cái không gian của mình, bây giờ 2 người Xuân Đức đang chuyển từ đi săn bảo vật đi sang đi săn linh hồn, dưới cường bức lợi dụ thì Thanh Trúc đã bị Xuân Đức biến thành con mồi câu linh hồn.

Cho nàng chạy một vài vòng thì khi nàng trở về phía sau là một đoàn mây màu xám kéo thật dài đuổi theo, đám mây này là linh hồn ngưng kết mà thành, cứ phải gọi là hăng hà vô số.

"Nhanh, nhanh cứu ta, có linh hồn của đại năng cảnh giới cao đang theo ta"

Xuân Đức còn chưa bố trí hoàn tất, làm nhiều quen tay nhưng cũng phải mất khá thời gian, hần bình thần không nhìn vào Thanh Trúc mà lên tiếng "chạy vào trong nhanh đại trận lên, không nhanh thì ngươi chỉ còn xương với da mốc đấy"

Khi cả Thanh Trúc và vô biên linh hồn vào trong đại trận thì cả đại trận sáng lên, 12 tấm bìa đá khổng lồ tạo thành một kết giới không lồ bao vây lấy đám linh hồn không cho chúng đào tẩu, cùng lúc đó từ những bìa đá kia tuôn ra vô số móc xích kéo linh hồn vào trong.....

Tuy đã làm vài chục lần nhưng lần nào khi trở về Thanh Trúc cũng như con cún nằm ở dưới đất mà thờ. Nàng có chút hối hận vì quyết định nghe lời dụ dỗ của tên vô lương tâm kia.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Không gian vỡ nát

Nhìn thấy số lượng linh hồn nhiều tới mức mà cái thần khí của hần cắn nuốt không kịp nữa, hần cười không ngấm lại được miệng. Lại lấy một bình sinh mệnh thánh thủy ném cho Thanh Trúc đây là hai người thỏa hiệp với nhau, nàng giúp hần như linh hồn còn hần thì sau mỗi lần nàng làm xong nhiệm vụ hần phải cho nàng một lọ sinh mệnh thánh thủy.

Trong lúc hai người đang tính làm thêm vài lần nữa thì âm thanh lão hệ vang lên trong đầu hần

"Chạy lên, ta cảm nhận được không gian không ổn định, cái không gian này sắp sụp rồi, không được na di nếu không cái không gian này nát luôn đấy"

Xuân Đức đang vui vẻ nghe vậy thì sắc mặt khó coi, đang kiểm ăn lại bị phá đám, nản chí mà nản, không biết ăn ở làm sao mà cứ đang lúc tốt đẹp thì lại có việc không may xuất hiện.

Chương 122: Các thế lực trong viễn cổ chiến trường

Sau khi ngủ như chết cả ngày Xuân Đức mơ mơ màng màng tỉnh lại, lúc hần tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì đã thấy Thanh Trúc đang viết cái gì đó, tới gần Thanh Trúc hần ngồi xuống nói "Viết cái gì á?"

"Ghi lại hành trình mà ta từng đi trải qua, sau này làm kỉ niệm, khi trở lại tông môn đưa cho muội muội ta, nàng chắc chắn sẽ rất thích"

"Oh, còn có tông môn, chắc Lăng gia các người trong tông môn rất có quyền uy chứ? mà tông môn người tên là gì?"

Thanh Trúc vừa viết vừa nói "ừm, Tông môn ta tên Diệp Linh Tông, Gia tộc ta trong tông môn cũng rất có uy vọng, chỉ sau Thái Thượng trưởng Lão Diệp Linh mà thôi"

"Vậy tông môn nhóc ở đâu? có gần không? gần thì cho ta đến tham quan chút?"

Thanh Trúc ngừng viết lập tức cảnh giác đạo "không phải người có ý đồ gì xấu xa với tông môn của ta chứ, nói cho người biết cao thủ trong tông môn ta nhiều như mây, hừ hừ, nếu có gan dám loạn mà bị bắt thì lúc đó đừng gọi ta à, Tông môn ta ngay tại Bắc chiến trường này thôi"

"Đừng có mà hờ tì là nghi ngờ người xấu như vậy nhóc, vậy trong cái chiến trường này còn có thế lực lớn nào khác không?"

"Đương nhiên là có rồi, một cái là Thiên Thu Thánh Địa, cái khác là của Ma tộc tên là Hắc Vương Tông, mỗi phe chiếm cứ một phương, còn khu vực chúng ta đang đứng này là cấm khu, nơi đây thường có rất nhiều người từ các nơi khác tới đây để từ đầu nên rất nguy hiểm"

"Vậy á, nguy hiểm à, hay chúng ta về tông môn người chơi đi, ta cũng không thích nơi nguy hiểm"

Thanh Trúc trắng mắt xem thường, tên này thực lực rất mạnh nhưng luôn làm bộ sợ chết, vô cùng đáng khinh bỉ, nàng thần nhiên đạo "Cũng được thôi nhưng có việc khó là tông môn không cho người là vào, phải là đệ tử mới vào được, nên người phải qua sát hạch đã"

"Còn phải sát hạch, vậy người không thể đưa ta đi vào sao?"

"không được, tuy ta là đệ tử hạch tâm nhưng cũng không thể phá hư môn quy"

"Tên mấc dịch nào đặt ra cái môn quy đó, gọi hần ra gặp ta, mẹ hần có đi vào thôi cũng rắc rối vcl ra" Xuân Đức xắn tay áo làm tư thái chuẩn bị đập thẳng đặt cái môn quy kia thành đầu heo.

Thanh Trúc nghe vậy thì lập tức lồng lên cáo cẩu Xuân Đức. Xuân Đức bị tập kích bất ngờ nên cái thất lưng hấp huyết tự kích hoạt hộ chủ và không may cho cô nàng Thanh Trúc lại bị bay va vào vách. Xuân Đức cũng ngạc nhiên một chút sau đó hần nhanh chân chạy lại chỗ cô nhóc đang nằm thẳng cẳng.

"Nghịch ngu chưa con, tự dưng lại chuốc lấy khổ, lần sau muốn đánh người nhớ xin phép à" nói thì nói thế thôi nhưng hần vẫn dùng Huyết Ma trị liệu cho cô nhóc, không bao lâu thì cô nhóc lại như thường rồi.

Nhưng nàng nhìn về Xuân Đức có vẻ thận trọng, hai lần bị thương làm nàng có chút sợ, nàng hỏi dò "bảo vật gì mà đáng sợ như vậy, chỉ một chút lực phản chấn mà đã mạnh như vậy"

"Oh nhóc muốn xem à, đây cho xem này" hần tiện tay cởi cái thất lưng ra ném cho Thanh Trúc.

Thấy Xuân Đức tự dưng cởi thất lưng làm Thanh Trúc đánh cái rùng mình, nhưng khi nàng cầm cái thất lưng mà Xuân Đức ném cho lập tức say mê mấy cái ý nghĩ vớ vẩn cũng biến mất. Cảm nhận được uy áp từ cái thất lưng nàng có ngốc cũng biết đây là một bảo vật hiếm có.

Suyết xoa một hồi, dù không nở nhưng vẫn phải trả lại cho Xuân Đức. Nhận lại cái thất lưng Xuân Đức lại đạo "Thôi thì cứ về tông môn người xem thử coi có gì mới lạ không, khảo hạch thì khảo hạch, với ta chỉ là muối mà thôi"

Thanh Trúc tuy hơi tin một chút nhưng vẫn nói

"hứa là không được phá hoại đâu đấy, không được cướp bóc, lừa gạt nữa"

"yên tâm đi, không cần lo, con người hướng về cái thiện như ta là không mấy khi làm việc đó đâu"

"Không mấy khi là vẫn có, nhưng bây giờ là tuyệt đối không được làm như vậy thì ta mới cho người theo, bằng không thì đường ai nấy đi" Thanh Trúc kiên quyết đạo.

Thấy con nhóc này như thể mấy bà mẹ chồng kiểm tra con dâu, hấn có chút bất đắc dĩ, gật đầu đại cho qua chuyện, hấn đạo "Ờ..ờ mọi thứ nghe người là được phải không nào, làm gì mà căng"

Vậy là sau một hồi hai người giao kèo với nhau cuối cùng thì cũng đã có thể lên đường..

....

.....

....

Trong không gian vắng linh.

Sau nhiều ngày bốn ba vất vả, nhóm người của Thiên Tuyết cũng đã tới được nơi bể sinh mệnh. Nhìn trước mặt hồ nước xanh lam, óng ánh, luôn luôn có những ánh sáng sao bay lên trên mọi người cứ ngỡ đi vào hai thế giới.

Lại nhìn về phía xa xa lâu đài nhỏ ở giữa hồ nước trước mắt mọi người rất muốn đi vào nhưng lại không dám, nơi kia là nơi ở của Điện Chủ không có sự cho phép của người nếu tự tiện đi vào ai biết có còn mạng đi ra không, nên mọi người ngồi xung quanh bể sinh mệnh mà tu luyện. nhưng ở dưới cái cây che trời này thì mọi người cảm thấy không thoải mái, rất nhiều người than thở.

Đám tín đồ này không biết rằng khi bọn họ ở gần bể sinh mệnh và Ma thụ thì tốc độ tu luyện gia tăng cả vài trăm lần, nếu biết chắc bọn họ cũng không còn thời gian mà than thở nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Diệp linh tông đài tiếp dẫn

Hai người Xuân Đức sau một vài ngày bốn ba tìm đường cuối cùng cũng đã tới Diệp Linh Tông, do Xuân Đức mù đường còn Thanh Trúc thì lâu lắm mới ra khỏi tông môn nên cũng ngu như nhau, sau vài lần đi lạc cuối cùng ông bà phù hộ hai người cũng qua con liêu điều.

Khi hai người mới vừa tới một nơi gọi là đài tiếp dẫn số 9 thì có một tên đệ tử chạy từ đâu ra nói với 2 người.

"Đứng lại, hai người muốn vào khảo hạch cần phải lấy số hiệu đã"

Xuân Đức còn chưa kịp làm gì thì đã thấy Thanh Trúc tiến lên sờ vào cục đá trước mặt, ngay lập tức có 5 con long phượng xoay xung quanh nàng, nhìn có vẻ rất đẹp. Mọi người xung quanh thì ồn ào lên bàn tán

"Tạo hóa cảnh, là tạo hóa cảnh, trong tân sinh lại có tạo hóa cảnh"

"Các người biết cái gì, có thể vị này chính gia tộc ẩn thế thiên kiều nào đó đến khảo hạch có gì mà lạ, ta gặp nhiều rồi"

...

....

...

"Người cũng phải vào khảo hạch hả nhóc" Xuân Đức tiến lại gần hỏi Thanh Trúc.

"Lệnh bài thân phận của ta bị mất rồi chắc lúc đánh nhau với người không may bị rơi mất, mà ngoại vi tông môn ta không quen biết ai nên đành khảo hạch vậy, dù gì cũng là kiểm tra bản thân một chút, tiện thể giám sát người không cho người phá hoại khảo hạch, người cũng lên lấy số hiệu đi" Thanh Trúc nghiêm túc đáp

Xuân Đức về mặt không tin nhìn con nhóc này, hấn nghi ngờ đạo "Có cái lệnh bài mà cũng mất được, sao vì diệu thể, theo ta nghĩ thì bình thường chắc người hay bỏ vào trong giới chỉ đi, mà bây giờ giới chỉ còn mà lệnh bài mất, vô lý"

"Vô lý hay có lý thì có làm sao? ta bảo mất là mất rồi, người bây giờ có định theo ta vào tông không?" Thanh Trúc chống nạnh đạo một cách hùng hồn.

Thấy con nhóc này không thêm giảng lý lẽ, Xuân Đức không còn gì để nói, đúng là con gái thì không thể nói lý được, bất đắc dĩ hấn tiến lên.

Xuân Đức tiến lên chạm vào cục đá mà lúc trước Thanh Trúc chạm vào, nhưng mãi mà chả có con gì xuất hiện.

"Bị hư rồi à"

bức xúc qua hấn đấm một phát vào cái bia đá, hậu quả không nói mọi người cũng biết cái bia đá thì bị thủng một lỗ còn mọi người xung quanh thì xem hấn như con quái vật.

Vẫn không thấy bên mình xuất hiện hư ảnh đang định tiếp tục đấm vài cú cho bỏ ghét thì Thanh Trúc lập tức hét lên "Dừng lại ngay, tên chết tiệt kia"

Quay đầu lại Xuân Đức đạo "Cái bia này hư bà nó rồi, nếu không hư thì nó gan bằng trời rồi, đến cả ta mà cũng dám không cho số hiệu, cái này là nó tính làm làm phụ thân ta rồi đây"

Xuân Đức vừa nói xong thì cái bia đá sáng lên một cái hư ảnh tiểu nữ nhi hiện ra, nàng méo mó nhìn Xuân Đức đáp "Ta không cảm nhận được tu vi của ngươi làm sao cho số hiệu, sao ngươi lại có thể phá hoại thân thể của ta như vậy chứ, cô cô sẽ không tha cho ngươi"

Thanh Trúc chạy lại nhìn cái hốc mà Xuân Đức gây ra, thấy tiểu nữ hài thì nàng đau lòng quá chừng, nàng đạo "linh linh ngoan, tỷ sẽ bảo cô cô nhanh chong tu sửa, đừng lo lắng"

Cô bé gật gật cái đầu nhỏ rồi biến mất, Khi cô bé biến mất thì Thanh Trúc hung hăng trừng mắt nhìn Xuân Đức. Xuân Đức thấy vậy thì cười làm lành nói "lỡ tay, lỡ tay chút thôi, ta nghĩ nó bị hư rồi, sau này ta bồi thường là được chứ gì, đừng nhìn ta như vậy"

Thanh Trúc không biết làm cách gì, tách ra một đôi long phượng chuyển sang cho Xuân Đức, nàng nói "đi vào thí luyện thôi, đừng ở đây mà cản trở mọi người" nói xong nàng kéo Xuân Đức như cái bao tải đi vào trong khu vực sát hạch.

Mọi người thì nhìn chân chân vào hai người vừa biến mất vào khu sát hạch, có người nói nhỏ với đồng bọn "Sao ta cảm thấy có dự cảm không lành với lần khảo hạch này nhỉ"

"Quái vật mọi năm đều có nhưng năm nay đặc biệt nhiều"

"Bên trong cần tránh mấy con quái vật hình người đó xa xa là được, chúng ta vẫn có cơ hội"

...

.....

....

Vào bên trong khu sát hạch Xuân Đức hỏi "Bây giờ thì làm gì à? giết người cướp của, phóng hỏa, hãm hiếp gì đó là nghề của ta, nếu có chỗ nào dùng được thì nhớ nói nha"

Thanh Trúc mặt lập tức đen lại, cái tên chết tiệt này đúng là không thể tin được, bản tính xấu xa độc ác luôn được thể hiện mọi lúc mọi nơi, nàng chống nạnh đạo "Đi theo ta là được, mấy nghề của ngươi trong này nghiêm cấm sử dụng, bây giờ chúng ta cứ đi về phía trước đi"

"Ồ đi thì đi, làm gì mà căng với nhau thế"

Vậy là hai người cứ như vậy mà thẳng tiến, sau khi hết giận thì Thanh Trúc cũng đã nói cho hấn biết quy củ ở đây, là cứ chém giết yêu thú, ma thú hay cái gì thú cũng được, kể cả cầm thú, khi nào tăng lên 3 cặp long phượng thì thông qua sát hạch, đơn giản như đàn rồ vậy thôi.

Ngày thứ nhất.

Tìm đụn mất cũng thấy được 2 con ma thú cảnh giới kim đan kì, giết xong lại lên đường và cả ngày tro mò không thấy bất cứ con nào khác.

Ngày thứ 2.

Một con cũng không có

Ngày thứ 3,4,5,6,7..

gần 10 ngày sau, đến cả con người còn chả có chứ đừng nói thú, công nhận sát hạch này khó, đeo có ma thú lấy mẹ gì lên được 3 cặp long phượng. Rót sát hạch là cái chắc, Xuân Đức nhìn cô gái đang tự tin đi tìm quái bên cạnh đạo

"Ngày trước sao ngươi qua sát hạch được hay vậy? "

Thanh Trúc có chút ngượng ngừng đạo "Ta cũng chưa từng phải đi thi sát hạch gì cả, sinh ra ta đã là đệ tử hạch tâm rồi".

"Biết ngay mà, nhìn ngươi ngu thế này thì làm sao qua nổi khảo hạch cơ chứ!!! ngươi biết vì sao chúng ta không thấy ma thú nào không?"

Thanh Trúc lắc đầu đạo "Ta làm sao mà biết được, chắc có ai đã giết bọn chúng rồi".

"Hỏi thật một câu là nhóc ngu từ bé hay mẩu thân nhóc không cho muối vào canh thế? nói cho mà nghe cái sát hạch này là săn người chứ thú ẻo đầu cho lại hàng trăm vạn người cùng săn, đi trên đường thì thoảng có mấy cái xác đó là họ chiếm đoạt đăng cấp số hiệu của nhau"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Săn người

Nghe vậy Thanh Trúc hơi cau mày lại một chút, rồi lại tỉnh bơ đạo "Vậy thì cũng không liên quan gì đến ta, ta vẫn đi săn thú tiếp, dù sao ta có đủ số đôi long phượng rồi, còn người chỉ có 1 mà thôi, nên hết 1 tháng ta cũng qua cửa còn người thì không á, đến lúc đó thì có ai đó xấu mặt".

"Đệch. em chịu thua chị rồi, chị ăn gì em cúng" nói cho cùng người gốc là hấn không phải là nàng. Nhưng đời mà trong cái khó ló cái ngu, không lý tới Thanh Trúc đang nhìn hấn đây về hả hê, hấn lấy ra một món Thánh Khí cao giai, sau kích hoạt món Thánh Khí đó một luồng ánh sáng phát mạnh phát xạ mà ra chiếu sáng cả một vùng trời, hấn cứ để như vậy một lúc lâu rồi mới thu hồi lại.

Kiểm một tảng đá lớn hấn nằm lên và chờ con mồi của mình, hấn tin rằng không bao lâu thì con mồi sẽ xuất hiện. Thanh Trúc thấy cử động kì cục của hấn thì lại gần nghi hoặc hỏi:

"Người tự xưng làm vậy để làm gì?"

Đang nằm vắt chéo chân Xuân Đức nghe con bé gốc hàng hỏi hấn tự đắc đạo "còn làm gì nữa, tung mồi như câu ma thú".

"Thật vậy à? nhưng liệu xung quanh đây có ma thú không?"

"Đần, không có ma thú thì có người tham gia sát hạch nữa mà"

"Ta mới không đần, cả mười ngày nay chúng ta cũng có gặp ai đâu làm gì bây giờ lại có thể gặp được cơ chứ" Thanh Trúc xụ mặt lên tiếng phản bác.

.....

Đang lúc hai người chê bai nhau cách không xa có một đám mây trăm người đang đi nhanh lại đây, việc như vậy làm sao qua cảm ứng của Xuân Đức, thấy vậy con mắt Xuân Đức phát quang sáng rực. Hấn nhìn Thanh Trúc mỉm cười "Thấy chưa nhóc có cả đám tới đây rồi này khả khả, đi mòn da chân không gặp một đứa, vừa tung bảo vật thì cả đám tới ngay".

Thanh Trúc "....".

Khi đám người kia đang hăm hở đi tìm bảo thì thấy đầy trời là bông tuyết rơi xuống, thấy có vẻ kỳ lạ nhưng không ai xem trọng, kết quả là mọi người cứ để cho bông tuyết rơi trên người chỉ trong nháy mắt tất cả mọi người đã bị đóng băng, không một người kịp kêu lên một tiếng và cũng không thoát một ai.

Tuy mọi người bị đóng băng không thể cử động được nhưng cái đầu vẫn còn có thể suy nghĩ được, và nhận thức được điều gì đang xảy ra. Đang lúc mọi người hoang mang thì thấy có 2 thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt, đương nhiên là hai người Xuân Đức rồi.

Ngắm nghía tác phẩm nghệ thuật mình tạo ra Xuân Đức cảm khái nói "Băng nhân đúng là đẹp, không cần khuôn mà vẫn giống như thật ka ka"

"Mà làm sao để lấy mấy con chim hư ảnh kia được vậy, chém hết bọn này sao?" hấn có chút không biết làm sao đành phải hỏi Thanh Trúc.

"Chỉ cần hấp thụ ấn kí bên tay phải họ là được"

"Đơn giản vậy ha" hấn quay sang nhìn mọi người một cách bất thiện nói "Nào bây giờ mọi người tự nguyện hay là cần ta xin tí huyết thì mới cam lòng đây" không đợi hấn nói xong thì đầy trời long phượng hư ảnh từ mấy tên sát hạch đệ tử bay về Xuân Đức, chỉ trong nháy mắt Xuân Đức đã có 6 cặp long phượng hư ảnh vờn quanh.

Thấy bọn này nghe lời như con mình, hấn rất thỏa mãn, nhìn mấy bức tượng băng một chút hấn đạo:

"Thấy các người dễ nói chuyện như vậy ta cũng không làm khó ai cả, ngày mai băng tan thì đi đường nhớ cẩn thận nhé, chúc may mắn haha" rồi không để ý tới mấy người bị biến thành băng còn kia Xuân Đức ngênh ngang đi về phía trước.

Thanh Trúc đi phía sau có chút không biết nói gì hơn, 10 ngày chả gặp mống nào tới lúc tên kia mới ngoi lên ý niệm tà ác thì lại một đám xuất hiện, đúng là hết biết luôn.

Đi trên đường thấy Thanh Trúc khi thì cắn môi, khi thì nắm chặt nắm đấm hấn lấy làm kì đạo

"Đang nghĩ cái quái gì thế nhóc mà biểu cảm như bị tình lang bỏ rơi thế?"

Quen dần với tên vô lương tâm trước mặt nên Thanh Trúc trả lời cộc lốc "Nghĩ gì kệ ta, ta buồn rầu không được sao?"

"Ách...tự dừng lại buồn, bó tay, nhóc xem có dây thần kinh nào chập không? mà thôi nếu buồn thì đi lẹ lên cách đây khoảng 4 vạn dặm có mấy người đang đánh nhau vui lắm, đi nhanh lên tới đó còn được xem trực tiếp"

Thanh Trúc tản mát ra thần thức thăm dò trong khu vực 4 vạn dặm nhưng nàng không thấy gì, Thanh Trúc nghi ngờ đạo "Sao ta không cảm thấy gì nhỉ".

"Thần thức thì yếu mà cứ tưởng mình là chúa vạn năng, mấy con hàng kia bày kết giới đánh nhau à, đông dài gì nhiều ta đem người qua không lại lạc đường" Vậy là 2 người biến mất ngay tại chỗ khi xuất hiện đã là trước một cái kết giới màu xanh lam nhạt.

Không nhìn kết giới Xuân Đức kéo Thanh Trúc vào bên trong luôn, hai người tìm một ngọn núi cao để nhìn Pk miễn phí.

Phía dưới có một đám người đang bốp, bình, chát lẫn nhau.... túm tóc, bạt tai, bốp ầy ầy của nhau cũng có, nhìn một lúc Xuân Đức cảm thán:

"Thấy không? phải đánh như bọn này nè, cần quái gì nguyên lực, cứ thượng cẳng chân hạ khuỷu tay thế mới kích thích, trông vui vui "

"Đó là bọn họ đã cạy chân nguyên lực rồi nên mới làm vậy, chứ có ai dở người như người đâu, có chân nguyên mà không dùng" Thanh Trúc liếc xéo đạo

"Sao nhóc không có tính hài hước vậy? nhưng thôi sắp có cho vui mới nữa, Hà hà, cứ đánh đi, có một con Huyền Thiên Băng Long đang ở phía dưới lớp băng kia, nó sắp thức tỉnh rồi, tí nữa còn vui nữa "

"Có yêu thú Băng Long sao? sao ta không thể thấy được nó?".

"Nhìn kỹ vào, ngay bên tay phải của người ấy, chéch lên một tí"

"À ta thấy rồi, đúng là một con Băng Long, nhìn nó cũng không phải rất mạnh, lần này ta muốn phải tận tay bắt nó đem về cho muội muội. tiểu muội của ta đã thích có một con thú cười như vậy lâu rồi không ngờ ta ở đây lại gặp được"

Xuân Đức khinh bỉ đạo "Tuy nó là Tạo Hóa Cảnh viên mãn thôi nhưng cỡ như nhóc xuống thì đưa đồ ăn nhé, không tự biết cân lượng, ầy mà nhóc nhìn xem kia, bên phải ngọn núi băng ở trong góc phía trên đó".

Thanh Trúc nhìn qua chỗ Xuân Đức nói thì chỉ thấy toàn băng tuyết, nàng cau mày đạo "Có thấy gì khác đâu, toàn băng mà!!"

"Nhìn kỹ vào có mấy thằng đang lén lút như ăn trộm kia, có tổng cả 5 đứa đấy, không biết bọn này muốn làm cái dụt gì mà lại nấp tại đây? hay bọn này phát hiện cái gì kho báu ta".

Ầm...Ầm...Gào...Gào đúng như Xuân Đức dự đoán, con Băng Long kia đã bị kinh động, một con Băng Long dài vài chục dặm bay lên cao, to lớn vô cùng, uy áp khủng bố khiến cho mấy tên đang đánh nhau phía dưới tiểu ra quần.

"Trời đất ơi!!! Thánh Thú Huyền Thiên Băng Long.. Chạy... chạy nhanh lên không cả đám đều phải chết "

"A...A....a....a....a cứu ta với "

Gào

Vút.... Vút... Vút

Vô biên băng tinh kết thành các miếng băng tinh nhọn hoắt xuyên qua thân thể những kẻ không may, trong một đòn đầu tiên hơn phân nửa người ở đây đã bỏ mạng, Xuân Đức thấy cảnh này thì không biết tại sao hắn lại có chút không đành lòng, có lẽ trong hắn vẫn còn một chút lương thiện.

Lắc lắc đầu tâm tình hắn lại lãnh tĩnh trở lại, tình thương là thứ xa xỉ nhất nó chỉ dành cho những người thân của mình mà thôi. Sống trên đời phải thật nhẫn tâm thì mới sống tốt được, hắn nhếch miệng cười mỉa.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Bình tĩnh nhìn anh thể hiện

Chuyển sự chú ý lên mấy tên ẩn nấp gần đó, thấy mấy thằng này không biết từ lúc nào đã lấy ra mấy cái trận kỳ, ném ra xung quanh con Băng Long không ngờ mấy cái trận kỳ bé tí kia lại tạo ra một cái kết giới màu đỏ áp chế lại con Băng Long.

Con Băng Long kia bị vây khốn thì mấy người kia cũng đi ra, nhìn tu vi thì cũng tạm tạm đều là Tạo Hóa Cảnh 1-2 tinh. Xuân Đức ngó sang bên Thanh Trúc đạo "nhóc này, sao người là đệ tử hạch tâm mà tu vi cũng không hơn tân sinh là bao nhiêu vậy? có hay không làm hạch tâm đệ tử cũng là đi cửa sau thế?"

"Hừ hừ người làm sao có thể so sánh ta và bọn người đó được, người không cảm nhận được sinh mệnh lực mấy tên kia sao? ít ra cũng hơn ta vài vạn năm. Cho ta thêm vài vạn năm ta cũng đã là đại năng cảnh giới cao mà bọn người kia chỉ có thể ngưỡng vọng?"

"Ta chỉ cảm thấy sinh mệnh lực các người tràn đầy thôi, vậy nhóc tu luyện bao lâu rồi?"

"Người thật kì quái, việc đơn vậy mà cũng không phân biệt được, người tu luyện càng lâu thì khí tức càng thâm trầm, sinh mệnh lực tuy tràn đầy nhưng không còn mới mẻ mà mang theo tử khí đan xen, còn ta sao!!! Chỉ tu luyện gần vạn năm đã là Tạo Hóa Cảnh 7 trọng sơ kì" vừa nói đến mình Thanh Trúc thể hiện ra một mặt ngạo mạn, ta là thiên tài không ai bằng.

Nghe nói con nhóc này tu luyện gần cả vạn năm, khỏe miệng Xuân Đức co giật một hồi, người ta đáng tuổi lão tổ của lão tổ nhà mình ấy chứ, bé bỏng gì nữa mà gọi là nhóc, đúng là không biết thì thôi, biết rồi lập tức có chương ngại tâm lý.

Thấy Xuân Đức tự dung thất thần nhìn nàng, Thanh Trúc còn tưởng rằng hắn đang kinh ngạc trước thiên phú của nàng cơ, nàng lập tức ngạo kiều đạo "Có phải hay không rất kinh ngạc, hi hi, ai cũng thất thố như người cả, khi lần đầu nghe về thiên phú thiên bẩm của ta á"

Xuân Đức thì gật gật đầu cho qua, chứ trong lòng thì khinh bỉ, cả vạn năm mới tu tới Tạo Hóa Cảnh mà còn kiêu ngạo, ở Ác Ma Điện 4-5 tuổi đã có tu vi Huyền Thăng Cảnh, chiến lực thì khỏi phải nói. Tự dung hắn cảm thấy, mọi người Thiên Long Đại Lục đều là thiên tài, linh khí chả có, tài nguyên thì thiếu vậy mà cũng tu luyện tới Huyền Thăng Cảnh được, ném sang bên này tu luyện có khi mấy hôm thành Thần.

...

...

...

Trở lại việc mấy thằng đang vây đánh con Băng Long, hắn thấy bọn này công kích thì nhiều thật đấy, vừa đánh vừa hét đến khản cả giọng đi mà con Băng Long cứ như không việc gì, đúng là như anh em ta có câu "muối đốt inox" chả si nhê tí gì.

Chắc là do bị mấy con muối chích nhiều phát tuy không sao cả nhưng thấy rất phiền con Băng Long bắt đầu lồng lên, va chạm khắp các nơi bên trong kết giới, sau một hồi va chạm cái kết giới bắt đầu có hiện tượng đi đời nhà ma.

"Kết giới không duy trì lâu nữa rồi, thoát ra khỏi khu vực này nhanh"

"Chết tiệt, đi thôi"

thấy sự việc không ổn mấy thằng kia chạy nhanh như gắn mô tơ vào đít, con băng Long kia còn chưa phá tan cái kết giới giam cầm thì mấy thằng đã bốc hơi rồi. Nhìn con Băng Long đang quậy tung trời kia hắn đang tính xem có nên bắt nguyên con về làm thú cảnh cho tỷ hắn Lam Vũ không, tuy ở với bà không lâu nhưng vẫn biết bà thích một con thú to lớn làm thú cưng.

Khi hắn quay về phía Thanh Trúc thì bà này đang dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía hắn. Xuân Đức nhếch miệng cười đạo "không có cửa đâu, con này ta định rồi, ta mang về cho tỷ tỷ".

Nghe vậy thanh Trúc có thoáng qua vẻ thất vọng, nhưng cũng đành thôi, Thanh Trúc tò mò hỏi "Tỷ của người là người thế nào? nàng là tỷ của người chắc nàng rất mạnh phải không?"

"Tỷ ta à, cái gì cũng bình thường, nói tóm lại mọi thứ đều bình thường, còn về tu vi sao? vì lười có gia truyền nên tỷ ta tu vi không ra sao cả, mà thôi khi khác ta kể cho mà nghe, bây giờ tóm con Băng Long này cái không nó quậy ồn ào quá"

"Vậy người xử lý nó đi, ta nhìn thôi cũng không giúp được gì cả"

"Ồ, chờ đây tí đi, nhanh thôi ấy mà"

Nói xong hắn phi thân lại chỗ con băng long đang quậy kia. Tiến lại gần hắn lên tiếng chào hỏi

"Chào chú mày, ấy ấy gào cái mẹ gì im lặng chút được không? không biết nói tiếng người à"

Con Băng Long thấy lại có một nhân loại xuất hiện trước mắt còn quát nó, một tiếng hừ lạnh sau đó là cái âm thanh như sấm vang lên "hừ nhân loại dám khinh thường long tộc chúng ta đúng là không biết trời cao đất dày"

Che hai lỗ tai lại mà Xuân Đức vẫn thấy ong ong màng nhĩ, nhìn con thần lân trước mắt hắn khinh bỉ đạo "Lại còn long tộc, nói thẳng mẹ ra là con thần lân 2 cánh, nói vắn vắn chút là động vật chưa tiến hóa mà thôi, cứ làm như giống loại mình cao quý lắm, có mỗi cái kết giới mà cũng phá không nổi, loại này ta cần phun nước miếng là cũng sập"

"Hừ, nhân loại chỉ giỏi nói láo, nếu người làm được như người nói ta làm tùy tùng cho người"

"tùy từng miễn đi, với cái tu vi như ngươi thì làm vật cảnh còn được, nhìn nhá không lại bảo anh nói láo, chú ý này 3....2....1" Xuân Đức phun ra một ngụm nước bọt màu xanh lên cái kết giới, không qua 1 hô hấp cả cái kết giới vỡ tan tành vì kiệt năng lượng, còn vùng đất bị ngụm nước bọt rơi xuống kia bị ăn mòn thành một cái hố to.

Cái này là thành quả cải tạo cơ thể của hắc bấy lâu này, ngày trước hắc có coi cái phim có con quái vật viper có chất độc mà chết cả mấy vị thần Hi Lạp nên hắc bàn bạc với hệ thống cải tạo thân thể của hắc thành như bây giờ, cả người đều là độc, mọi thứ trên người hắc đều có độc, độc tố của hắc sẽ càng mạnh lên khi int của hắc mạnh lên...

Nhìn kết quả trước mắt Xuân Đức chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười như đúng rồi, còn con Băng Long và thanh Trúc ở phía xa ngoắc mồm mà nhìn cái hố to đùng còn đang bị ăn mòn kia.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Bạch tinh

Cười một hồi, Xuân Đức đắc ý đạo "thấy lợi hại chưa? đó chỉ là nước bọt thôi nhé nếu mà ta tiểu một bãi thì có khi cả khu này tiêu tùng luôn, thấy lợi hại thì nhanh gọi tiếng lão đại đi nào "

Con Băng Long hóa thành một người thiếu niên anh tuấn bất phàm, toàn thân bạch y nhìn Xuân Đức chăm chú đạo "Ngươi là loại quái vật nào thế? làm sao lại có thể kinh khủng như vậy?"

"Này cho ta xác nhận một điều nhé, là anh mày đây méo phải quái vật mà nhân loại 100% lai ác quỷ. Còn mấy con thần lẫn các ngươi cả ngày khinh bỉ nhân loại thế đó nào khi biến hình lại chọn nhân loại mà biến, sao không biết thành cầu, bạch tuộc, hay mèo đại loại như vậy... mà cứ biến thành nhân loại?"

"Mà thôi không phải xoắn vấn đề này nhiều, bây giờ thì ngươi giữ lời hứa hay cần ta giúp ngươi giữ lời hứa đây? "

"Hừ hừ long tộc chúng ta nói là làm không có như nhân loại các ngươi hay nuốt lời" con Băng Long lên tiếng chính nghĩa, còn Xuân Đức thì nghi khác nếu hắc không mạnh thì con thần lẫn này đã trở mặt từ lâu rồi, làm gì có chuyện giữ lời.

"Thôi không tin được chú mày à, đừng nói là long tộc có đến cả thần tộc, hay tiên tộc gì cũng vậy thôi, đời méo tin được bố con thằng nào hết nên xin lỗi nhé ngươi hãy thành người của Ác Ma Điện chúng ta luôn đi, sau đó chúng ta là một gia đình" không đợi cho con Băng Long kia phản ứng Xuân Đức lấy nguyên một giọt tinh huyết với linh hồn của nó.

Đang ở hình người lập tức con Băng Long kia hiện nguyên hình luôn, cả người bốc lên ánh sáng xanh linh hồn đốt cháy, sự thống khổ to lớn khiến cho con băng long kêu rung trời.

Gào...Ầm...Ầm

Còn Băng Long lăn qua, lăn lại khiến cho cả một khu vực nát không còn ra hình dáng gì, liên tục tình trạng sống không bằng chết như vậy một lúc thì cả người con băng long sáng lên ánh sáng băng giá nhuộm cả thiên khung.

"Oh, lần này ngươi kiểm bọn rồi, không ngờ giác tỉnh huyết mạch Ác Ma thì con Huyền Thiên Băng Long này lại giác tỉnh Tinh Anh Thủ Hộ cấp 5 song hệ trị liệu và băng hệ " tự xưng lão hệ chui ra từ nơi nào nói với hắc, làm hắc hết hồn.

"Đậu phộng nhà chú, đừng có bắt thình lình lên tiếng vậy chứ, vài lần như vậy anh liệt dương bây giờ, ờ thì song hệ có gì hót, mà làm truyền thừa ý chí của ta cho hắc luôn không? chứ lại mất công giới thiệu một thầy bà luôn?"

"Việc này thì ngươi không cần lo, truyền thừa ý chí và thông tin cần thiết việc này ta đã làm từ lâu, Ác Ma Điện của ngươi ở tiểu thế giới kia đã làm như vậy rồi đó, con tiểu long này cũng được truyền thừa rồi, không cần phải lo tốn calo mà giới thiệu cho nó"

"Vậy thì ok mem rồi, mà ngươi không có việc gì làm sao hôm nay rảnh lại ra chém gió với ta thế? bình thường có thấy cái mặt ngươi đâu? "

"Đâu có đâu, cảm nhận được có thành viên mới gia nhập thế lực chúng ta, mà tên này có chút đặc biệt nên định nói ngươi lưu ý một chút ấy mà, thấy người cũng không quan tâm lắm nên ta cũng thôi, dù sao mấu chốt là 2 ta còn Thủ Hộ giả chỉ là phụ trợ thôi. Mà thôi ngươi cứ đi làm gì mà mình thích đi, ta vào bồi dưỡng không gian bí mật đây." nói xong lão hệ cũng biến mất không còn tăm hơi.

Quen với cái tính như thằng hâm hấp của lão hệ cứ nói được vài câu là bỏ ngang xương, Xuân Đức cũng không thèm để ý tới nữa, quay lại xem thành viên mới của Điện.

Sau quá trình giác tỉnh kết thúc, thành viên mới của chúng ta lập tức sinh long hoạt hồ ngay, nhận được ý trí của lão hệ, con Băng Long có chút hiểu rõ sự

khủng bố của người đang đứng trước mắt, tiến lên phía trước đặt tay lên ngực cúi chào nó đạo

"Thứ cho sự nông cạn của con chiến thành tín của người, xin người hãy tha thứ cho sự mạo phạm khi trước "

" Chắc người cũng hiểu rõ về chúng ta tất cả mọi người rồi, huyết mạch chúng ta có thể nói là cùng một thể nên cũng không có cái gì gọi là tha thứ cả, đó chỉ là sự việc trước kia mà thôi, bây giờ đã là người một nhà rồi nên không cần đề ý tới, ở đây cũng không có việc gì nữa chúng ta lên đường thôi"

"Điện chủ ngài có thể giúp đồng bạn của ta cùng vào ngôi nhà chung của chúng ta hay không? "

"Nếu là bạn của người thì cũng được thôi, chuyện nhỏ ấy mà đơn giản, mà là ai thế?"

" Là 2 chị em nhà cáo nhỏ và thủy giao cách đây không xa"

Nghe vậy Xuân Đức chịu đau cắn ngón tay lấy ra 3 giọt huyết cho vào 3 cái lọ đặc chế đưa cho Băng Long, tiện thể hỏi " người cũng có một cái tên chứ nhỉ, tên gì á?"

" Ta tên Bạch Tinh thừa Điện Chủ" băng long hơi cúi đầu mà đạo.

"Được rồi, đã biết, thôi cầm 3 giọt máu này đưa cho đồng bạn của người đi, ta chờ người ở đây, nhớ đi lẹ lẹ lên, ta còn bận đi đạo"

"Rõ"

Vậy là Bạch Tinhodon đi đâu mất không biết, còn Xuân Đức thì quay lại chỗ của Thanh Trúc. Mới lại gần thì Thanh Trúc đã kéo hắn đạo

"Lúc này là sao vậy? người làm sao có thể thuần hóa nhanh như vậy với một con thánh thú?"

Xuân Đức để một ngón tay lên miệng đạo" Bí mật á, nói ra mất thiêng, nếu người cho ta mượn thân thể người dùng một chút thì có thể tiết lộ một chút"

"Hừ hừ, ai mà thèm biết cơ chứ!!" Thanh Trúc liếc xéo hắn

Nhún nhún vai mấy cái, xòe hai cánh tay ra như thể hiện một sự không đếm xỉa Xuân Đức không nhanh không chậm đạo " Không thèm thì thôi, ta cũng có bảo người tọc mạch làm gì?"

Thanh Trúc nghe xong thì hàm răng ngứa ngứa, nhìn Xuân Đức hăm hăm như muốn cắn chết hắn.

....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Vu y tiến bộ lớn

Trong khi hai người Xuân Đức đang nghịch nhau thì Bạch Tinh cũng đã tới khu vực của Thủy Dao. Nhìn dòng sông có yên bình này thì Bạch Tinh cảm nhẹ một tiếng. Sau khi gầm xong không lâu thì một con thủy giao to lớn có thân thể cũng không kém gì thân thể Bạch Tinh lao ra mặt nước, nó gầm lớn

" Là thằng nào dám phá vỡ mộng đẹp của ta, muốn chết sao? "

" Là ta, mới có vạn năm chưa gặp mà người lại dám quát lại ta rồi, lá gan càng ngày càng mập rồi"

Nghe tiếng nói thì con giao long mới chú ý tới sinh vật bé tí phía dưới hắn, cảm nhận khí tức như có như không của đối phương thì nó kêu lên

"Đại ca, thật là người rồi, đại ca tiến vào Sinh Tử cảnh rồi sao?" nhận ra lão đại con Giao này lập gấn thêm đuôi giả làm cún con.

" Là ta, bây giờ đi tìm đôi tỷ muội hồ ly, trên đường ta nói cho người nghe"

.....

Cứ như vậy con Giao Long kia biến thành tiểu tiểu giao nằm trên vai Bạch Tinh, trên đường đi thì hắn nói đơn giản một chút việc đã trải qua....., bắt tri bắt giác một long một giao đã tới trước một cái hang động lớn.

Gào....Gào.....Gào

Đứng trước cửa hang, tiểu Giao gào lên liên tục 3 tiếng đinh tai nhức óc, mới gào dứt tiếng thứ 3 thì nó đã bị một quả cầu ánh sáng màu hồng bắn chúng,

không có gì ngạc nhiên là lại có một trận kêu thảm thiết vang lên, hai cô gái đều mặc hồng y đang từ từ bước đi ra, cô gái đi trước lên tiếng

"Con cá chạch chết tiệt kia, làm gì mà nguoi thét lên như vậy, cả cái động phủ cũng sắp bị hủy vì nguoi rồi đây này, lần sau mà....." đang còn định hăm dọa một hồi thì hai nàng nhìn thấy Bạch Tinh lập tức thực nữ quay lại, muốn bao nhiêu thực nữ là có bấy nhiêu.

"Lão Đại sao hôm nay nguoi lại tới nơi tỳ muội chúng ta vậy? nguoi có chuyện hệ trọng gì sao cần sự giúp đỡ chúng ta sao?" hai nàng bỏ qua tiểu Giao mỗi người ôm một cánh tay của Bạch Tinh mà lắc.

Cái mặt như làm từ băng nguyên khối của Bạch Tinh đúng là muôn đời không thay đổi, bị hai nàng thiên tiên ôm mà cũng không có chút gì là sự thay đổi cả, hần nhìn hai nàng một chút rồi tránh thoát ra khỏi tay hai nàng đạo

"Lần này ta đến đây là đem 3 người các nguoi theo ta gia nhập một thể lực vĩ đại, chi tiết thì sau khi dung hợp giọt máu này các nguoi sẽ rõ hơn" lấy ra 3 cái bình trong suốt bên trong đựng một giọt chất lỏng xanh biếc, nếu nói là huyết nhìn có vẻ hơi khó tin.

Tiểu Giao biến thành một đại hán to lớn chạy lại nhập hội, cầm lấy một chai nhỏ kia, hần xem đi xem lại nghi ngờ đạo "Lão Đại bây giờ phải làm sao nữa?"

"Thì hấp thụ là được, mọi chuyện các nguoi sẽ hiểu rõ khi hấp thụ xong, với tu vi của các nguoi cũng không đáng ta phải đích thân đi lừa gạt nên không cần lo lắng làm gì"

Mọi người lúc đầu còn hơi nghi ngờ nhưng nghe thấy Bạch Tinh nói như vậy, suy nghĩ một chút thì mọi người thấy Lão Đại không có lý do gì để lừa bọn họ cả.

Nhưng khi nhìn giọt chất lỏng màu xanh biếc vẫn còn bốc lên ánh sáng lam nhạt kia thì có chút e ngại. Cẩn rằng ba người đồng thời nuốt xuống rồi ngồi xuống hấp thụ.

Không qua mấy hô hấp thì ba người bắt đầu lẩn la đất kêu la như heo bị chọc tiết vậy, Bạch Tinh thì kiếm một chỗ ngồi tịnh tâm, hần muốn vào trong không gian tâm linh của Ác Ma Điện là diện mạo như thế nào, không để cho những tiếng kêu la kia gây ảnh hưởng hần bế thính giác lại và bắt đầu từng bước kết nối tâm linh không gian.

Tuy lần đầu hơi trúc trắc một chút nhưng hần cuối cùng đã thành công vào không gian tâm linh, khi vào trong này thì hần vô cùng ngạc nhiên vì không gian này không chỉ có rất nhiều người mà kiến trúc gì cũng có, mọi thứ đều mới lạ với hần, hần bắt đầu đi xem xét từng nơi một....

...

....

...

Trong khi đợi Bạch Tinh đi đón đồng bạn, Xuân Đức không có việc gì làm nên hần nhớ tới đã lâu rồi không gặp bọn Vũ Y, hần quyết định vào nhìn xem 3 nhóc ra sao? Khi hần xuất hiện trong không gian vong linh thì đã phát hiện bọn người Thiên Tuyệt đang tu luyện xung quanh bể sinh mệnh, thấy mọi người đang chuyên tâm tu luyện hần cũng không có ý định làm gián đoạn mọi người tu luyện.

Như một âm ảnh hần tiến vào lầu đài nhỏ giữa hồ, khi vào bên trong hần tới thẳng phòng của 3 tiểu nha đầu, không gây ra bất cứ tiếng động nào hần đã ở trong phòng, nhìn thấy 3 tiểu nha đầu như 3 pho tượng nhỏ ngồi yên lặng ở đó, hai mắt nhắm nghiền, chỉ thì thoảng hít thở một chút.

Hần quan sát ba nha đầu một lúc thì hần phát hiện, người ta càng ngày càng lớn thì ba tiểu nha đầu thì ngược lại, lúc đầu thì khoảng đứa bé 6-7 tuổi bây giờ thì chỉ khoảng 5 tuổi mà thôi không biết sau này ba nha đầu có nhỏ lại thành tí hon không, đang nhìn chăm chú 3 nhóc bỗng hần thấy Vũ Y mở to đôi mắt ra nhìn hần làm hần xuyết nửa đầu tim mà chết.

Ra đầu cho Vũ Y yên lặng, hần chỉ tay ra ngoài, Vũ Y gật gật rồi theo Xuân Đức biến mất giữa căn phòng, đi ra ngoài Xuân Đức bế Vũ Y lên đạo:

"Muội lần này sao rồi? có đột phá gì hem?" vừa nói hần vừa lấy một cây kẹo mút to bự tổ bố đưa cho Vũ Y.

Vũ Y cười hi hi, híp cả mắt lại, nhận lấy cây kẹo kia mà mút, vừa liếm Vũ Y đạo "Lần này 3 người bọn muội tiến bộ rất nhất chóng, mấy ngày trước lại còn được hệ thống đã quán chú năng lượng cho 3 người bọn muội, nên tu vi hiện tại của muội đã là Nhật Nguyệt Cảnh Viên Mãn rồi hi hi, còn nhờ ca ca cho muội dung hợp 100 giọt tinh huyết bây giờ muội đã là Thủ Hộ Vương Giả cấp 1 có thể nhận được thêm 21% sức mạnh của ca ca nữa nè, bây giờ có phải Y nhi rất lợi hại phải hem nào "

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chí cao thấp

"Wow... Vũ Y là giỏi nhất nhà nà, chẳng qua bao lâu nữa muội sẽ mạnh hơn ca ca nha, thôi tu luyện cũng một vừa hai phải thôi, chúng ta ra ngoài đi chơi đi, khi khác rảnh lại tu luyện tiếp, như vậy mới tốt cho cơ thể và đầu óc được" vừa nói hần tiện tay kéo kéo cái má mạp mạp của Vũ Y. Nặng nề vài cái, sau khi hai người hi hi ha ha một chút rồi cùng ra ngoài.

Khi ra ngoài thì Bạch Tinh cũng đã quay trở lại, khi thấy Xuân Đức và Vũ Y xuất hiện thì Bạch Tinh, Thủy Giao và tỷ muội nhà Hồ Ly tiến lên cúi đầu chào hỏi

"Chào Điện Chủ và Âm Ảnh Đại Nhân"

Vũ Y đang bận ăn kẹo nên không nói gì cả chỉ nhìn mọi người mà hí hí mắt, Xuân Đức thì cười cười dạo

"Chào mọi người, đây là đồng bạn của Bạch Tinh phải không? các người tên là gì?"

Hai tỷ muội Hồ Ly vẫn có chút sợ Xuân Đức nên rụt rè dạo "Thưa Điện Chủ ta là Thiên Ma, còn muội ta tên Thiên Xu, còn tên da xanh xanh đen đen này tên Hắc Tinh, ba người chúng ta là huynh đệ của lão đại Bạch Tinh"

"Vậy à, nếu các người đã có quan hệ thân cận từ trước thì sau này vẫn như vậy đi, bây giờ chúng ta đến cái tháp.. cái tháp... cái tháp gì ấy nhỉ tiểu Trúc" đang nói thì hần quên mất là mình định đến nơi nào nên đành phải quay sang hỏi lại Thanh Trúc.

Thanh Trúc đang nhìn chăm chăm vào Vũ Y, mắt đang bốc lên mấy ngôi sao nhỏ, chỉ kém thiếu chảy nước miếng thôi, bị Xuân Đức cắt ngang cảm xúc nàng không vui dạo "Là Chí Cao Tháp" nhưng khi nhìn qua Vũ Y thì thay đổi hoàn toàn, nàng nhẹ nhàng dạo "Tiểu muội có phải muội đi lạc phải không, đừng đi với người xấu kia, đi với tỷ tỷ, tỷ bảo vệ cho không cần sợ gì cả".

Nhìn con hàng dờ hơi này Xuân Đức có chút đau bị, hần dạo "nàng là muội muội ta, ta là người thân của nàng làm gì có chuyện đi lạc cơ chứ, mà yếu gả như người mà còn đòi bảo vệ muội của ta, nếu ngược lại còn được, sao ta cảm thấy xấu mặt thay người quá đi".

Thanh Trúc không tin, dùng giọng chắc như đinh đóng cột dạo "Sao có thể, nàng làm sao có thể là muội muội của người được, chắc là người dùng biện pháp nào lừa gạt nàng đúng không? mà người nói ta không có khả năng bảo vệ một tiểu nha đầu mới vài tuổi sao? ta....." nàng còn chưa nói cho hết câu thì mấy người Bạch Tinh đã nhìn chăm chăm Thanh Trúc một cách bất thiện.

"Này...này.... các người sao vậy? ta có nói gì sai sao? " Thanh Trúc đề phòng dạo.

Bạch Tinh nghĩa chính ngôn từ dạo "Âm Ảnh Đại Nhân và Điện Chủ đích thật là huynh muội ruột, còn về người dám nói Âm Ảnh Đại Nhân phải cần người bảo vệ là xúc phạm người, nếu đại nhân có nguy hiểm gì thì đã có Điện Chủ, còn không thì bọn ta dù có dùng linh hồn đánh đổi cũng phải bảo vệ người, nên người nói mọi thứ là hoàn toàn sai và điều này làm ta không vui"

Xuân Đức xua tay dạo "Đừng căng như vậy làm gì, cũng không có cái gì phải tức giận cả, nào tiểu Y đừng có mãi mà ngậm kẹo mãi thế, muội cho vị tỷ tỷ này xem cái gì mới là thiên tài một chút đi, tiện thể khoe luôn bộ quần áo đẹp nhất của muội đi" Xuân Đức lấy lại cây kẹo đang mất dờ của tiểu Y cắn một miếng ra hiệu cho nhóc đi xuống khoe áo mới.

Vũ Y rất không vui khi bị ca ca mình giành mất cây kẹo đang ăn của nàng, nàng xụ mặt ra bám lấy Xuân Đức không chịu xuống, thấy Vũ Y xụ mặt Xuân Đức lập tức hiểu ra, hần trả lại cây kẹo cho nàng. Nhận lại cây kẹo bị Xuân Đức cắn một miếng Vũ Y bỏ cả vào miệng mà ngậm, đề phòng ca ca lại ăn chanh với mình.

Theo lời Xuân Đức thì Vũ Y đứng cách ra xa xa mọi người một chút, không biết là hai huynh muội này tính làm chò gì nên mấy người Thanh Trúc dán mắt mà theo dõi nhất cử nhất động hai người.

Dưới sự nhìn chăm chú không dời mắt của mọi người, bỗng nhiên trong thiên địa có một luồng hắc sắc ánh sáng bao trùm lấy Vũ Y cùng lúc đó một luồng kinh hồn uy áp tản ra, làm mấy bọn người Bạch Tinh với Thanh Trúc đánh giật thót một cái.

Khi luồng ánh sáng kia tản đi hết mọi người thấy Vũ Y bây giờ đã biến thành một tiểu Ác Ma có đôi cánh màu tím đang bay lơ lửng trong không trung, từng điểm ánh sáng nhạt rơi xuống, nhưng uy áp của Nhật Nguyệt Viên Mãn và Thần Khí cao giai nguyên bộ thì không sai vào đâu được. Đến cả Xuân Đức cũng chó mắt ra mà nhìn, hần đang nghĩ xem sau này có nên cho tiểu Y thay biệt danh mới không, hần thấy cái biệt danh Âm Ảnh Quân Vương nghe có vẻ khát máu quá có khi nên gọi là Tiểu Tiên Nữ hay Tiểu Ác Ma cho dễ thương.

Khi mọi người còn đang trong rung động chưa tỉnh lại thì Vũ Y đã trở lại như lúc đầu, nàng lại bám lấy Xuân Đức phía sau lưng, cái miệng thì không ngừng gặm cây kẹo của mình. Xuân Đức hoàn hồn trước, ra về các người đã mở mắt ra chưa mà dạo

"Thấy được chưa? nhìn bé thế thôi chứ đựng vào là không dễ đâu nhé"

Mấy người gật gật y con robot vậy, sau đó mấy người này lại tiếp tục nhìn Vũ Y như người bị dính mê hồn châm vậy, một khắc không dời.

Không cho bọn này toại nguyện Xuân Đức đã cõng Vũ Y đi về hướng cái Chí Cao Tháp gì đó độn đi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chí cao thấp(1)

Sau vài ngày lượn đây đó, chủ yếu là ngắm cảnh và trốn lộn Long Phụng của đệ tử khảo hạch bọn họ đã tới Chí Cao Thấp, do sợ mấy lão bắt từ phát hiện ra thân phận của nhóm Bạch Tinh thì chơi không vui nên Xuân Đức đã nhờ lão hệ cải tạo lại bọn họ một chút, bây giờ thì chỉ có giải phẩu bọn họ thì may ra mới biết được mấy tên này là Thánh Thú.

Khi bọn họ đến nơi Chí Cao Thấp này thì cũng đã có khá nhiều người tới trước, nhưng kì cục là bọn này không vào mà cứ đứng bên ngoài mặc dù cửa mở. Xuân Đức hiểu kì hỏi Thanh Trúc " cửa mở rồi sao không vào, đứng ngoài này làm cái quái gì vậy?"

" Phải có người đạt được Cửu Long Cửu Phụng thì kết giới kia mới mở ra, mà người ở đây không ai đạt được chỉ tiêu nên không ai có thể phá kết giới thì đành phải chờ ngoài thôi"

" Kết giới, ý người là cái vạch ánh sáng từ 2 quả cầu kia chứ gì, yên tâm đề cái này 1 phút là nát, chờ làm méo gì cho mệt"

Nhóm người Bạch Tinh ".....".

Thanh Trúc ".....".

Thấy tên này lại có ý định phá hoại Thanh Trúc kéo hẳn lại đạo " Chịu khó đợi đi, người không được hờ một chút là đập phá như vậy, người còn nhớ cái khi linh tại cái bia lấy số hiệu không? cái gì trong tông môn gần như đều có khí linh.....bala.....bla..... nói chung là người không được phá hủy bất kì vật gì cả"

" Vậy thì đợi tới khi nào à, hay làm thịt mấy người ở đây gom lại số long phụng là được mà"

Thanh Trúc lại trắng mắt nhìn hẳn mà đạo " Làm sao có thể như vậy được, những người này đều là tinh anh của tông môn, chẳng lẽ chỉ vì người được đi vào sớm mà hủy cả đời tiền đồ bọn họ sao. Người đứng là cái đồ ích kỷ, hẹp hòi, vì lợi cho mình mà mặc kệ người khác.....? "

" Rồi... rồi.. rồi.. đã biết.. đợi, ta đợi, được chưa? "

" Hừ hừ, biết vậy là tốt. Ngoan ngoan ở nơi này chờ đợi đi"

...

.....

....

Sau khi đợi từ mùa cam sang mùa tuyết thì cuối cùng cũng đã có một người có thể mở cái kết giới như vật trang trí kia. Mọi người hớn ha hớn hở đi vào, có mấy thằng định gian lận nhưng không may bị phát hiện bị đá ra ngoài lại còn bị ăn một trận no đòn.

Khi vào bên trong thì đã có một ông lão gần đất xa trời đang đứng chờ, có vẻ đã đứng đó từ rất lâu rồi.

" Chào mọi người, ta là người sẽ dẫn đường cho mọi người vào Bắc Diệp Linh Tông....."

" Á đù, sinh tử cảnh lấy ra làm dẫn đường. Không ngờ tông môn bọn nhóc đứng là giàu có, vậy ở đây có bán sĩ tu sĩ Sinh Tử Cảnh không?" Xuân Đức thầm thì với Thanh Trúc.

Thanh Trúc đang nghe vị tiền bối kia giảng giải thì nghe Xuân Đức nói vậy tí nữa thì tức chết, nằng tức giận đạo " người tìm nơi nào bán tu sĩ Sinh Tử Cảnh ta cũng muốn mua. hừ hừ"

" Ấy... lại bị sao nữa vậy, đạo này hơi một chút là người lại tức giận có hay không đến tháng rồi"

Thanh Trúc mặc kệ không nói thêm gì nữa, Xuân Đức thấy không thú vị cũng ngậm tăm luôn. Ngồi nghịch với Vũ Y đúng là tốt nhất, còn cái gì mà anh tài báng, thiên tài báng, nhân kiệt báng gì đó thì hẳn mặc kệ luôn, nghe tai này ra tai kia.

Đang lúc hẳn đang cù léc Vũ Y thì cảm nhận tất cả ánh mắt đang nhìn hai người hẳn, hẳn ngẩng đầu nhìn lên phía trên cái nơi mà lúc nãy ông lão dẫn đường đứng bây giờ đã có thêm vài người nam nữ đứng trên đó nhìn về phía hẳn.

Một cô gái mặc một bộ áo tím bước xuống tiến lại gần hẳn mà nhẹ nhàng đạo " mấy vị học đệ này có phải hay không người muốn khiêu chiến chúng ta để có được 10.000 Công điểm trị"

Xuân Đức đặt tiểu Vũ Y xuống nhìn vào cô gái áo tím lắc đầu đạo " Không có à, ta tu vi kém cỏi nên không tham gia vui vẻ với các vị học trưởng được, cứ để 4 tên tiểu đệ ta đánh đi" vừa nói hẳn vừa chỉ 4 người Bạch Tinh, hẳn đang định chỉ luôn Thanh Trúc thì con hàng này đã tự động gia nhập hàng ngũ khiêu chiến.

Một tên nam tử từ phía trên lên tiếng xem thường Xuân Đức " Hừ quả nhiên là phé vật "

Mọi người có chút không thích tên này, đang định lên tiếng nói vài câu giúp Xuân Đức thì đã nghe

Xuân Đức mỉm cười đáp " Học trưởng nói không sai ta là phé vật, vậy thì sao nào? học trưởng có tu vi kinh thiên,văng Tinh Thần Cảnh tam trọng sơ giai đúng là hiếm có, Tiểu Bạch thể hiện chút cho vị học trưởng kia biết một chút". nháy mắt ra hiệu cho Bạch Tinh một cái.

" Vâng, lão đại"

Hiểu ý ngay lập tức Bạch Tinh thả ra ngoài uy áp Tạo Hóa Cảnh Viên Mãn khiến cho mọi người ở đây đều hấp khí lạnh, đừng thấy bên trong chiến trường viên cô này Tạo Hóa Cảnh nhiều như chó, những đặt tới thất trọng thì có mấy người, mà lên viên mãn thì đã ít lại càng ít

" Học trưởng thấy sao? tuy ta chẳng ra gì nhưng mị lực thì hơn người không phải một chút đâu nhé, có cả Tạo Hóa Cảnh Viên Mãn làm tiểu đệ đây này,nếu mà thật sự chiến sinh tử ngoài tông môn thì chỉ cần ta gọi một người là có thể xử lý đẹp học trưởng rồi" Xuân Đức vừa nói vừa vuốt sau ót làm một cái biểu lộ bất đắc dĩ.

(T/G ngày mai mình đi qua Thai Lan 10 ngày có chút công việc, nói chung là khoảng 10-13 ngày gì đó nên hôm nay mình ráng viết mấy chương cho mọi người, chắc khoảng thời gian sau thì mình không viết tiếp được nên mọi người thông cảm, hi hi, khi nào mình về thì lại tiếp tục. hi hi. Chúc mọi người một ngày mới tốt đẹp. bye.again).

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Lão đại vào tông

Mọi người thấy tên này còn làm bộ dương dương tự đắc thì không khỏi hồi hận vì lúc này còn muốn nói giúp cho tên không cần mặt mũi này. Còn cái tên vừa xem thường Xuân Đức thì mặt mũi không khỏi xám xịt như đổ một đồng shit vào miệng vậy, nhưng cũng chỉ dám ghi hận trong lòng mà thôi không dám làm gì cả.

Lại bé tiểu Y lên Xuân Đức đạo với bọn người Bạch Tinh " còn ngại ngần gì nữa, mấy vị sư huynh, sư tỷ đã có lời mời các ngươi nhiệt tình lĩnh giáo đi"

" Rõ"

Nhóm người Bạch Tinh quay qua chấp tay đạo với mấy người được gọi là sư huynh, sư tỷ kia " Các vị... Mời "

Mấy người thiếu nữ áo tím khoe miệng co giết một chập, cho dù cả đám cùng lên cũng không lại Bạch Tinh chứ đừng nói là thêm đám người tân sinh. Thiếu nữ áo tím cúi người đạo với Bạch Tinh " Vị sư huynh này, tu vi của sư huynh đã có thể so sánh với các học viên trung tâm nên không cần tham khảo thí nho nhỏ này, còn điểm công trị thì sư huynh không cần lo lắng "

Bạch Tinh cũng không xuống ngay mà nhìn về phía Xuân Đức, thấy Xuân Đức gật đầu thì mới đi xuống lui ra khỏi đội ngũ tỷ thí, bây giờ chỉ còn có vài người đứng đó.

Lão giả dẫn đường ra hiệu cho mọi người im lặng rồi đạo " Bây giờ tỷ thí rất đơn giản, tân sinh tùy chọn đối thủ của mình, trong vòng 10 pháp thức nếu vẫn còn đứng thì là người chiến thắng, bây giờ bắt đầu bắt cặp đi"

Lập tức 7 cặp đối thủ đã được định ra, đáng chú ý nhất là Hắc Tinh đối chiến với một mỹ nữ, không biết mỹ nữ này có bị vấn đề gì không mà cứ liên tục nhìn Hắc Tinh mà liếm mép, cứ như muốn ăn ngay và luôn. Còn mấy cặp khác thì ai cũng mặt lạnh như băng mà nhìn đối thủ.

Thấy mọi người đã bắt sẵn sàng thì lão giả đạo " Mọi người chuẩn bị 5...4...3...2...1... bắt đầu". Lão giả vừa nói bắt đầu, 3 luồng Tạo Hóa Cảnh từ trong không gian trùng điệp trên sân chiến tán ra, đương nhiên ba người này là bọn người Hắc Tinh, Thiên Ma, Thiên Xu rồi, đối thủ của bọn họ vừa không có chuẩn bị lại bị uy áp tập trung khiến cho năm thẳng căng, tên đối đầu với Thiên Ma thì tội nghiệp nhất bị ép tới không ra hình dáng gì nữa, máu nôn ra mà cứ như máy bơm vậy.

Bọn tân sinh thì ngoác miệng ra đến mang tai mà nhìn, nhìn mấy tên mới còn lúc trước vênh vênh bây giờ thì y con chó chết, còn chưa động thủ thì đã ngậm tằm rồi.

" Má ơi!!! Lại là Tạo Hóa Cảnh "

" Yếu nhất là Tam trọng còn mỹ nữ kia thì đã là Thất trọng viên mãn rồi"

" Chúng ta đi nhằm vào ổ quái vật rồi"

Đến cả ông lão cũng ngạc nhiên viên ông ta cũng không thể cảm nhận được tu vi của mấy người tân sinh này, lão khẽ vuốt râu có vẻ nghiền ngẫm. Cuối cùng thì mọi người nhìn về phía Xuân Đức lão đại của nhóm quái vật kia, không biết tên này có gì bí hiểm mà thu phục được đám quái vật kia làm tiểu đệ.

Xuân Đức rất thỏa mãn lòng hư vinh của mình, lấy ra cái ghế ngồi tựa xem cuộc vui, đúng là thú vui lúc nào cũng có quan trọng là có biết hưởng thụ hay không mà thôi.

Mấy trận chiến khác thì vẫn tiếp tục nhưng cũng không được mọi người chú ý lắm vì một phần vì tu vi cách biệt hơi lớn một chút nên mấy tên tân sinh bị hạ ngay khi vừa bắt đầu, tội nghiệp mấy em nó quá. À còn có trận đánh của Thanh Trúc cũng được mọi người chú ý, nhưng hẳn đám cá bọn này chú ý không phải chiến lực mà là vì nhan sắc là chính. Nàng thì áp chế tu vi cho còn là Tinh Thần Cảnh bằng với đối thủ, đối thủ của nàng chính là thiếu nữ áo tím.

Hai nàng đứng trong không gian, tà áo tung bay, thân thể chỗ lõm chỗ lồi, da thì trắng hồng không một khuyết điểm nhỏ, cứ như nồi inox mới mua về vậy, nhìn ngon tới cực điểm, chiêu thức qua lại thì vô cùng hoa lệ không tôn lên chiến lực kinh thiên mà chỉ tôn lên vẻ đẹp của hai người này, tóm lại là nhìn như biểu diễn hoa hậu ấy chứ còn mục đích ban đầu thì không thấy đâu.

Trong khi hai nàng đang ấy ấy nhau thì Xuân Đức có một vài vấn đề phân vân, một điều mà Xuân Đức không hiểu nhất là trong khi vào trong thí luyện hẳn từng thấy rất nhiều người có tu vi tạm được, chỉ riêng Tạo Hóa Cảnh thì gom lại thì cũng có một đồng, nhưng bây giờ thì ngoài trừ nhóm Bạch Tinh thì không còn ai nữa, hẳn nghi ngờ bên trong cái khu sát hạch kia có cái gì quý giá khiến mọi người lên vào mà kiếm tìm?

Nghi ngờ cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi, hẳn cũng lười đi tìm hiểu làm gì cho mệt, tìm đụn mắt hóa ra lại là một món thánh khí cấp 1 hay 2 gì đó thì lúc đó chỉ có đâm đầu vào gói bông mà chết cho đỡ uất ức.

...

.....

....

Sau một hồi gạ tình nhau cuối cùng hai nàng cũng đã dừng lại và người chiến thắng đương nhiên là Thanh Trúc, nàng chiêu cuối thắng hiểm một pháp.

Ông lão thấy vậy cười tùm tùm đạo "không ngờ tân sinh lại có nhiều anh kiệt như vậy, bây giờ mọi người theo ta thôi" nói xong ông lão mở ra một thông đạo rồi bước vào, mọi người cũng bước theo sau.

(T/G Chào mọi người mình đã về hôm qua, khi mình quay lại thì mình quên luôn cái cốt truyện như thế nào nên dành nguyên một ngày để đọc lại mà còn viết tiếp, nói chung là mình viết chuỗi lăm, có khi là chuỗi cả nải, mọi người thông cảm, mà hè sắp tới rồi nên công việc của mình khá bận, thời gian thư giãn rút ngắn lại, ngày được khoảng 3 tiếng, nên có khả năng một ngày mình viết được 1-2 chương, nếu ngày nào mình nghỉ nguyên ngày thì khoảng tầm 5-8 chương. Chúc mọi người buổi tối vui vẻ(^-^*))

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Ác ma điện phân bộ

Đang lúc nhóm người Xuân Đức định tiến vào thì Xuân Đức bị một ai đó kéo lại, hẳn quại lại xem thì thấy một cô gái nhìn vô cùng hoang dại, áo quần thì như cái rề rách, trên người thì có đủ loại hình ấn kí đủ loại, cô nàng này đạo "ta có thể làm tiểu đệ của ngươi không?"

"Ồ" mấy người còn chưa tiến vào ở cạnh đó thì ngạc nhiên kêu lên, Xuân Đức cũng có phần ngạc nhiên, không ngờ mình chém gió một chút lại có người tự mình đến xin làm tiểu đệ, hẳn gật gật đầu đạo "Không thành vấn đề, ngươi có thể theo ta".

Cô gái kia nở một nụ cười mà nàng cho là xinh đẹp nhất, rồi cùng nhập bọn đi cùng với nhóm Xuân Đức, có thêm thành viên mới gia nhập mọi người cũng là chào đón nhiệt tình, hỏi thăm 70 đời nhà cô nàng, cô nàng này tên Vân Hồng ở một cái nơi khi không có mà ho, gà cũng chả có mà gáy... do thấy cái tên Vân Hồng không hợp với nàng chút nào nên Xuân Đức kiến nghị đổi tên thành Thiên Kiếm.

Tất nhiên là mọi người đều bỏ phiếu thông qua rồi, Vân Hồng cũng đồng ý, vậy là nhóm Xuân Đức có 3 chị em nhà đan tôn. Thiên Ma, Thiên Xu, Thiên Kiếm.

...

.....

...

Theo lão giả đi qua cái không gian thông đạo kia mọi người đến một quảng trường to tổ bố, nói nơi này quảng trường không bằng nói là một cái đại không gian bị nén lại. ở đây không biết là có bao nhiêu người đông như kiến leo mật.

Khi mọi người còn chưa thích ứng với xung quanh thì có 4 ông lão cùng bay lên trên cao lớn tiếng đạo

" Chúc mừng mọi người đã là môn đồ của Diệp Linh Tông, sau đây là các anh kiệt của từng khu, mọi người cùng hoan nghênh"

" Đông khu Bạch Linh"

"Tây khu Lâm Hòa"

" Nam khu Băng Hoàng "

" Bắc khu Bạch Tinh"

Khi 4 người đi lên trên thì mọi người đều bàn tán xôn xao, đây là anh kiệt đứng đầu trong hàng trăm vạn tân sinh lần này, trong này lại còn có hai đóa hoa đứng là lại làm bầu không khí càng thêm náo nhiệt.

Trong khi mọi người đang còn tung hô mấy anh kiệt, hò hét khản cả giọng thì một âm thanh như ma âm truyền khắp nơi.

" Tiểu Ác Ma Điện chiêu nạp tiểu đệ đây, trong Điện bây giờ đã có 5 tạo hóa cảnh, một viên mãn đỉnh phong đều là tân sinh lần này, các ngươi đang rất không tin phải không nhưng người đó là các ngươi đang thấy phía trên kia Bạch Tinh, để đảm bảo quyền lợi cho bản thân mọi người nhanh lên gia nhập"

Khi thanh âm này kết thúc mọi người đều yên lặng trở lại, mọi người đều nhìn về phía Bạch Tinh, đứng bên cạnh một cô gái nhỏ đến từ Đông khu Bạch Linh nói với Bạch Tinh " người thật sự là Tạo Hóa Cảnh Viên mãn đỉnh cao rồi sao? "

Bạch Tinh cũng không cần giấu giếm gì, hần gật đầu xác nhận điều thiếu nữ kia hỏi, hai người tuy nói chuyện bình thường nhưng với thính lực của người tu luyện thì việc nghe được cũng không phải là chuyện gì ghê gớm. Đám người trong cái quảng trường này ồn ào hẳn lên.

Lục tục có người tới ghi danh, không qua bao lâu số thành viên của thế lực mới thành lập này đã lên tới hàng vạn người... các tân môn đồ của các khu khác thì cũng có người chuyển qua Bắc khu nhưng đa số thì bị đe dọa hay dụ dỗ mà không đi qua. nhưng điều đó không ảnh hưởng gì nhiều đến việc thành lập Ác Ma Điện phân bộ.

Người có vẻ không vui nhất chính là Thanh Trúc nàng đang nghi ngờ Xuân Đức tên này tính phá hư nền tảng tông môn yêu dấu của nàng. Xuân Đức đang lo lắng quan sát xung quanh thấy sắc mặt của con nhóc Thanh Trúc này không tốt, có ý định đàm thọc bất cứ lúc nào thì Xuân Đức biết ngay con hàng này đang nghĩ gì, hần lập tức làm trị liệu tâm lý.

" Này nhóc ngươi đừng suy nghĩ quá nhiều, cái này chỉ là vui vui chút thôi"

" Ta mới không tin lời ngươi nói đây " Thanh Trúc trắng mắt đạo.

" Ta có thể thề"

" Ngươi thề cũng vô dụng "

" Vậy làm sao ngươi mới chịu.."

.....

sau một thời gian khô nước bọt với Thanh Trúc thì hần cũng đã làm cho nàng ta từ bỏ ý định phá đám, nhưng con nhóc này vẫn còn mang tâm lý nghi ngờ...

Nhìn thấy đám môn đồ mới nhập tông này, không ngờ mới vào mà đã làm ra sự kiện lớn như vậy, mấy lão cũng chỉ vuốt râu cười cười, có cạnh tranh thì mới có tiến bộ, chuyện như thế này ước còn không được nữa là, nên mấy lão để cho người của Xuân Đức chiêu thu xong thì mới đạo

" Ba ngày sau là đại hội tông môn dành cho tân môn đồ lần này, khi đó sẽ có nhiều niềm vui bất ngờ cho mọi người, bây giờ mọi người hãy theo người hướng dẫn của mình mà chọn một nơi tu luyện sau này"

...

.....

....

Đang đi trên đường kiếm nơi sinh sống sau này, Xuân Đức tiến lên nói với Lão giả dẫn đường " lão bá này, có nơi nào có thể để tất cả mọi người đồng thời cùng tu luyện không? "

Ông lão vẫn bước đi chậm rãi đạo " có thì có đấy nhưng công điểm trị cũng không phải là nhỏ, nơi tốt nhất cho tân sinh và lớn nhất là 100 vạn công điểm

trị một năm năm người có ý định muốn sao?"

"Chỉ có 100 vạn thôi sao? vậy thì tốt rồi, lão bá cứ dẫn chúng ta đến đó đi" hần quay lại lớn tiếng đạo " Mọi người chúng ta là một gia đình phải không nào? nên ta nghĩ mọi người cần một nơi ở chung thì mới hợp với cái từ này, vì vậy ta đã thuê một nơi đủ cho mấy chục vạn người chúng ta cùng tu luyện, lần này cần mọi người bỏ ra một chút gọi là, mọi người thấy sao? "

Mọi người mới nghe xong thì hơi kinh ngạc, sau đó là hét lớn " mọi người là một gia đình..."

Nghe vậy Xuân Đức thấy cũng vui vui, quay lại đạo với lão già " lão bá thấy sao? chúng ta tuyệt vời chứ, nếu người cũng muốn gia nhập ta cũng có thể cho người một chỗ nhà hi hi "

Ông lão cười cười đáp " Các người rất đặc biệt đấy, mọi người đều tuyệt vời cả, còn gia nhập thì ta xin không nhận rồi, ta có trách nhiệm riêng của mình"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Nơi ở tân môn đồ

"Tiếc quá ha, mà lão bá trong tông môn có nơi nào đặc biệt không? "

Ông lão vẫn bình thân mà đạo "Đương nhiên là phải có rồi, dù là thế lực nhỏ thôi cũng phải có nơi đặc biệt của riêng thế lực đó, huống gì là Diệp Linh Tông một trong những thế lực lớn nhất nhất ở viễn cổ chiến trường này. Trong tông môn của chúng ta có rất nhiều nơi đặc biệt sau này dần dần người sẽ biết".

Xuân Đức liếc xéo ông lão, không nói gì thêm mà lẳng lặng đi tiếp, nhưng trong tâm lý đang chửi cái lão già chết bầm trước mắt này máu chó đầy đầu, hỏi cái gì thì nói ra luôn đi, còn lòng vòng một hồi cho sướng cuối cùng lại ngậm tằm luôn, không biết mấy người già nghĩ cái gì trong não nữa.

Vậy là mấy người yên lặng mà đi, trên đường thì ông lão cũng có chỉ thêm vài thứ vô dụng, nào là cái gì Truyền Công Điện, Đan Viện, tóm lại toàn những thứ vô bổ, chẳng có tí chất dinh dưỡng gì cả Xuân Đức tự động loại bỏ.

.....

Sau khi đi cả nửa ngày thì mọi người dừng lại trước một ngọn núi thật lớn, nhìn ngọn núi chỉ có đá và đất thì thoảng lại bốc lên hắc khí, chẳng có một cái gì gọi là sự sống trên cái ngọn núi này Xuân Đức nhìn về phía ông lão hỏi

"Lão Bá cái này sẽ không phải là nơi tốt nhất trong miệng người chứ, sao ta nhìn sao giống như tử vong chi địa vậy"

Ông lão vuốt chòm râu đạo "Đúng vậy, nơi lão phu nói chính là nơi này".

Nghe ông lão thừa nhận Xuân Đức lập tức bật thốt lên "Đùa nhau à, cái nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi này mà lại là bảo địa tu luyện, nhìn vào mấy cái hắc khí đang còn bốc lên nghi ngút kia là biết không phải cái gì lành rồi, làm sao có thể là nơi tu luyện tốt cho mọi người được. Lão bá người đừng giỡn à nha, chuyện này không vui tí nào"

"Ha Ha Ha" Ông lão cất tiếng cười lớn đạo một cách đầy bí hiểm " Cái gì mới gọi là ngọc thô chưa mài, các người những người trẻ tuổi là những người chưa qua sự đời chỉ nhìn vào cái trước mắt đã đưa ra phán đoán, mọi thứ phải cân nhắc từ nhiều mặt thì mới có sự nhận biết đúng về những thứ mà chúng ta thấy " nói xong ông lão lắc lắc đầu.

Thấy lão già này toàn nói nửa vời, không trực tiếp nói thẳng ra luôn thì Xuân Đức cảm thấy buồn phiền vô cùng, hần thuộc dạng người thẳng như ruột ngựa, nghĩ gì nói vậy có bao giờ nói ý tứ gì đâu. Nên người khác nói ý với hần thì hần cảm thấy nhức cả trứng, nhịn con muốn mắng chửi người lại hần lại hỏi lão già

"Theo như Lão Bá nói thì nơi này thực chất là một bảo địa phải không? vậy người có thể nói rõ hơn về nơi này cho ta nghe được không "

Ông lão nheo nheo cặp mắt đạo " cái gì cũng phải tự mình tìm hiểu thì mới thú vị, các người cứ từ từ tìm hiểu nơi này đi, bây giờ ta có chuyện cần làm phải đi trước, sau này có gì không hiểu thì có thể đến Thiên Ma Nhai tìm ta".

Khi âm vang lời nói lão già kết thúc thì lão cũng đã độn đi đâu không thấy tăm hơi, Xuân Đức nhìn vào phương hướng lão già biến mất, ức chế không chịu nổi chửi đồng

"Cái rể hành gì thế này, hỏi cái quái gì cũng làm về thần thần bí bí, nói thẳng ra sợ người ta nghe không hiểu à, đầu đen, bây giờ thì co giò mà dong tuốt, người ta còn chưa nói đồng ý thuê nơi đây mà. Mà cái Thiên Ma Nhai là cái gì? ở đâu mà tìm, không nói địa điểm tìm bằng niềm tin à. Cái thế đạo sao mà.... Thôi ta là người kính già yêu trẻ không nên mắng lão nhân" Vừa chửi cho đã miệng xong Xuân Đức lại xám hối ngay.

Mọi người xung quanh thì nhìn hẩn với ánh mắt xem thường, như muốn nói là chúng ta không tin người đâu.

Trong khi mọi người không ai nói gì chỉ nhìn về phía Xuân Đức thì Vũ Y bỗng nhiên lên tiếng hỏi

"Ca ca chúng ta bây giờ làm sao? có nên ở tại nơi này không?"

Xuân Đức đang còn quan sát xung quanh nơi đây coi có cái gì quái quái không, nghe tiểu Y lên tiếng hỏi hẩn nhìn xuống nàng, bẻ nàng lên mỉm cười đạo "Không có cái gì cần lo lắng, mọi thứ đã có ca ca, chúng ta bây giờ lên xem cái nơi này có gì đặc biệt không, chắc cũng không có cái gì nguy hiểm đâu dù sao Diệp Linh Tông cũng không có lý do hại chúng ta"

"Vâng ca ca, à phải rồi có một chuyện muội quên nói cho ca ca nghe, khi chúng ta đang đi đến nơi này thì tỷ tỷ xấu xa đi cùng chúng ta khi trước đã lên rồi đi rồi"

Không có sự ngạc nhiên gì Xuân Đức đạo "Ừm ca ca đã biết rồi, mặc kệ nàng đi, ca ca cũng không biết nàng tại sao lại phải lên kút rồi đi nhưng cũng không cần lo lắng, nơi này không có cái gì có thể uy hiếp tới chúng ta cả, bây giờ quan trọng là tận hưởng niềm vui hằng ngày thôi" nói xong hẩn còn bóp nhẹ kéo kéo cái mũi Vũ Y một cái.

Cười đùa một chút với tiểu Y xong, Xuân Đức dẫn đầu phi thân tiến lên trên cái nơi được gọi là bảo địa trong miệng ông lão lúc trước. Khi lên bên trên hẩn cảm thấy cũng không có cái gì là khác thường, những đám hắc khí nhìn lúc đầu trông có vẻ nguy hiểm nhưng khi tiến lại cảm nhận thì cũng như một đám khói đen bình thường mà thôi.

Xuân Đức thì bình thường nhưng đám mới nhập môn thì không bình thường rồi, có một vài trăm người khi đụng phải hắc khí kia thì lập tức kêu thảm thiết, phải bay ngược lại các xa ngọn núi, người phía sau không khỏi dừng lại mà nhìn về mấy trăm người kia.

Xuân Đức ngạc nhiên hỏi Bạch Tinh "đám tiểu đệ kia bị sao vậy, tự dưng kêu la lớn tiếng vậy làm gì?"

"Điện chủ cái này ta cũng không biết, người nên hỏi đám mới la làng kia" Bạch Tinh cũng không biết bọn người kia bị sao nên cũng rất lấy làm kì mà đạo.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Hắc hồn hỏa

Khi Xuân Đức đang tính bay lại chỗ mấy tên la làng khi này hỏi thăm chuyện gì thì có một tên tiểu đệ gần đó nhìn có vẻ là người học rộng biết nhiều lên tiếng

"Lão Đại không cần ngại phải đích thân hỏi mấy người đó làm gì, bọn họ là bị hắc hỏa đốt linh hồn nên mới la lên vậy? những hắc khí đang bốc lên trên ngọn núi này có tên là Hắc Hồn Hỏa người có tâm tính không kiên định thì rất dễ bị những hắc hỏa này đốt cháy linh hồn hoặc bị mê huyễn trong ảo giác"

"Oh" Xuân Đức ngạc nhiên, nhìn về phía tên tiểu đệ của mình, khi nhìn thấy tên này có vẻ thư sinh, diện mạo tuấn tú, trên tay lại còn đang cầm một quyển sách nhỏ thì biết ngay là mấy con hàng hay đọc sách rồi. Mỉm cười Xuân Đức đạo

"Hỏa ra là vậy à, chủ em cũng giỏi quá chứ, cái này cũng biết được, vậy có cách nào để cho mấy thằng kia cũng có thể cùng đi lên trên ngọn núi này không?"

Tên thư sinh kia lại mở quyển sách nhỏ ra một chút, sau đó lắc đầu đáp

"Không có chỉ có thể để bọn họ tự mình rèn luyện ý chí mà thôi hoặc là tìm ra nơi phát ra hắc hồn hỏa mà tiêu trừ là xong"

"Thôi để bọn họ rèn luyện đi, có thể bảo địa theo lời lão già lúc trước là đây, rút hết mấy cái hắc hỏa này đi có khi mọi người lại không vui" Xuân Đức xua tay đáp.

.....

Mọi người vẫn tiếp tục phi lên theo đám người Xuân Đức nhưng đa phần là mới vừa lên đều hét thảm thiết rồi lùi về phía sau.

Quay lại nhìn đội ngũ chỉ còn mấy ngàn người có thể đi lên ngọn núi Xuân Đức tự dưng nghĩ tới cái gì, sau giây lát suy nghĩ hẩn nhớ ra là hẩn phải tìm thành viên nòng cốt cho thế lực mới của mình, và bây giờ đã có sẵn, đỡ mất công tuyển chọn thành viên nòng cốt bồi dưỡng, ai lên núi được thì là nòng cốt, không được thì làm thành viên bình thường.

Hẩn dùng Mp tạo ra một tấm bảng lớn in vào trong vách núi trên có viết mấy dòng

-- Ai lên được núi thì tùy chọn chỗ ở, ai không được tạm thời ở dưới chân núi, phúc lợi được phát cuối tháng, bị người bắt ăn hiếp thì gọi Hắc Tinh--

Thông báo xong cho mọi người biết mấy điều căn bản thì hấn bắt đầu kiến tạo nơi ở riêng cho mình, bây giờ hấn cảm thấy chán sống trong nhà trên mặt đất rồi, hấn ý định kiến tạo một lâu đài bên trong lòng đất.

Độn thẳng xuống sâu bên dưới ngọn núi vài dặm, cảm nhận được vật chất nơi đây cứng rắn vô cùng lại còn gần như là ngăn cản toàn bộ thần thức, hấn quyết định nơi đây là nơi xây lâu đài. Lấy ra một kiện bảo khí cấp 10 rót MP vào trong bên trong, khi đã rót max MP vào rồi Xuân Đức thả nó ra. Sợ phát ra động tĩnh quá lớn khiến cho phiền toái không cần thiết Xuân Đức lại ra ngoài phong cấm vùng không gian này lại.

Khi hấn vừa phong cấm xong thì cả một vùng bắt đầu rung lắc mạnh, ngọn núi khi trước đang dần nhô cao lên, mọi người không biết chuyện gì thì như đàn vịt nhao nhao mà bay loạn. Không qua mấy hô hấp mọi thứ lại trở về an tĩnh, chỉ có ngọn núi của mọi người đang ở là cao hơn gấp rưỡi.

Cũng không hơi đâu đi giải thích gì cho mọi người là có chuyện gì xảy ra, hấn cuốn theo mấy người Vũ Y, Bạch Tinh, Thiên Ma, Thiên Xu, Hắc Tinh xuống phía dưới xem thành quả. Khi mọi người xuất hiện là bên trong một sảnh đường có chữ Độc to đùng, bên trong trống không chả có cái quái gì, không khí thì lạnh lẽo âm thấp, ánh sáng từ mấy quả cầu phát ra thì leo lét, nhìn một lúc thì thấy cái này như nghĩa trang chứ có giống lâu đài chỗ nào.

Hắc Tinh nhìn một lúc, quan sát mọi thứ xung quanh rồi nhìn về phía Xuân Đức đạo "Điện chủ cái này là nơi người mới tạo ra sao? cũng rất tốt, ở đây nếu có nước nữa thì tốt hơn".

"Thích thì cứ tạo kết giới khóa kín cái căn phòng này lại mà đổ nước vào thôi, mà mọi người bây giờ có dự định làm gì không?" Xuân Đức nhìn mọi người hỏi thăm.

Mọi người lắc lắc cái đầu, Bạch Tinh lên tiếng đạo "Không có thừa điện chủ, không biết người có dự định gì không?".

Bắt hai tay ra sau đầu Xuân Đức bước ra ngoài căn phòng, đi được một đoạn hấn mới đạo "Cũng chẳng có dự định méo gì hết á, các người đi tu luyện còn ta thì đi ngủ cho béo, 3 ngày sau đi tham gia cái đại hội gì đó, xem cái Diệp Linh Tông này có gì hót".

"Điện chủ, còn chưa phân nơi ở mà " Hắc Tinh nói với theo.

Vẫn tiếp tục bước đi Xuân Đức dơ một tay lên đạo "Tự tìm nơi ở đi, phân cái gì, cả cái lâu đài này người thích chỗ nào thì ở chỗ đó, ở trong nhà vệ sinh cũng tốt, ta cũng không ngăn cản đâu".

Hắc Tinh vuốt vuốt cái đầu trọc cười khà khà, mọi người thì mỉm cười. bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Đang còn loay hoay nhìn xem bên trong căn phòng có gì bí mật không, khi ngẩng đầu lên thì Vũ Y đã thấy ca ca đi mà không đợi mình, nàng vội chạy theo la lên

"Ca ca, đợi muội đi cùng với"

Nghe tiếng Vũ Y gọi Xuân Đức dừng lại một chút, ngồi xổm xuống ý bảo Vũ Y lên đi. Tiểu Y hiểu ý lập tức bám lấy hấn sau lưng, cứ như vậy một lớn một bé dần dần biến mất ở cuối khúc quẹo của hành lang.

Đám người Bạch Tinh nhìn hai thân ảnh kia biến mất một lúc lâu, bỗng dưng thấy cuộc sống không nhất thiết phải chém chém giết giết, đập lên máu huyết kẻ thù mới là niềm vui sướng, đôi khi một thứ tình cảm nhỏ bé của tình thân cũng làm người ta cảm thấy hạnh phúc rồi.

Khuôn mặt băng nguyên khối của Bạch Tinh bỗng dưng tách ra một nụ cười, quay lại vỗ vai nói với 3 người Hắc Tinh, Thiên Ma, Thiên Xu

"Thôi mọi người đừng ngăn người ra đó nữa, đi tìm một chỗ tu luyện đi " nói xong Bạch Tinh cũng đi về phía mà Xuân Đức biến mất

Sau khi Bạch Tinh đi được một lúc Thiên Xu kéo tay tỷ tỷ mình đạo "Tỷ, người thấy không lão đại cười, lão đại cười đấy, ta không hoa mắt chứ"

Thiên Ma bên cạnh gật đầu như gà mổ thóc, Thiên Ma đạo "Là thật, lão đại không ngờ cũng có lúc tươi cười, tự dưng sao ta thấy tim mình đập loạn thế này không biết" nói xong Thiên Ma lấy tay dè lên ngực của nàng.

Hắc Tinh bên cạnh thấy hai vị bà cô của mình tự dưng lên con, hấn cảm thấy mùi không lành ở đây nên nhanh chân chuồn trước.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134: Đại hội tông chiến

Ba ngày sau.....

" Chín người hôm trước với Bạch Tinh nữa là mười người, các người còn có ý kiến gì không?"

Mọi người thấy Xuân Đức quyết định nhanh như vậy thì ban đầu có hơi chút ngạc nhiên nhưng suy nghĩ thêm một chút thì thấy vô cùng hợp lý, 10 người này về mặt can đảm hay chiến lược đã là nổi bật nhất trong mọi người rồi. Nên không ai có ý kiến gì thêm.

Thấy mọi người không ai ý kiến gì thêm, Xuân Đức nói tiếp " không ai có ý kiến gì thêm thì tốt, vậy 10 người này thì sẽ lên thi đấu, Bạch Tinh, Thiên Xu, Thiên Ma, Hắc tinh, mỗi người các người chọn một đồng bạn đi"

Ngẫm nghĩ một chút bỗng nhiên hắn nhớ tới cái gì " Thế mà quên mất con nhóc Thanh Trúc lần trước cũng tham gia ứng chiến nhưng nó theo trai đi đâu rồi không biết. Bây giờ lại phải cần thêm một người thay thế"

Nhìn quanh mình một chút, hắn nhìn vào Thiên Kiếm đạo " Thiên Kiếm người lên luôn đi cho đủ bộ"

Thiên Kiếm gật gù nhẹ đầu tỏ ý đã biết, cô nàng này mấy ngày trước nhìn như đứa cô nhi, quần áo tả tơi, đầu tóc như tổ chuột, mới sau 3 ngày được tỷ muội nhà họ ly chăm sóc cô nàng này đã xinh đẹp lên hẳn, khiến cho mấy thằng phía sau thì thoảng lại liếc mắt một cái.

Phân phó xong cho mọi người, Xuân Đức lại nhắm mắt lại đi ngủ. Đôi khi hắn thấy cuộc đời thật tuyệt, thích ngủ lúc nào thì ngủ, không ai quản hắn.

Khi hắn đang cảm giác tuyệt nhất trên đời thì từ không gian tâm linh truyền tới một tin tức làm hắn ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Người nhà đi tìm

Trong đoạn tin tức hắn nhận được có ghi "Điện chủ theo như người dẫn dò chúng ta đã lưu ý Trương Gia ở Thiên Long Thành, mấy ngày gần đây Trương gia đang vận dụng quan hệ đi tìm một người là tam công tử, không biết vị tam công tử này đi đâu khiến cho cả gia tộc nháo thành một đoàn, vì việc này mà đến cả hôn nhân của vị Đại công tử gia tộc họ Trương cũng ngưng lại. Không biết việc này Điện chủ quyết định sao? có cần phái thành viên Ác Ma Điện giúp bọn họ tìm người không?".

Xem xong đoạn tin tức, mặt Xuân Đức có chút co giật, hắn có còn bé bỏng gì đâu cho cam, mới ra khỏi nhà gần chục năm mà thôi đã bị cả nhà đi tìm như tìm trẻ lạc rồi. Mà hắn kì quặc nữa là lão ca của hắn lại kết hôn, ngày trước theo hắn biết thì lão ca hắn đã cưới lão bà rồi mà, sao bây giờ lại cưới nữa.

Suy ngẫm một chút hắn thấy có khi nên về nhà một chuyến, dù sao mượn con người ta thân thể cũng nên báo đáp một chút chứ, dù có không báo đáp thì cũng nên quan tâm một chút nếu không thì lương tâm bị day dứt, khó chịu lắm.

Bỏ qua mấy ý niệm vẩn vơ hắn truyền một tin tức ngắn lại Ác Ma Điện bên kia bảo họ không cần động tác trợ giúp gì cả, yên lặng mà theo dõi tiếp, có gì thì báo ngay cho hắn, mọi việc khi hắn về sẽ xử lý sau.

....

Sau khi ngủ được một giấc thì 1 canh giờ cũng trôi qua, 40 người lần lượt của 4 khu đã lên trên đấu trường. Khi vừa lên trên 30 người của 3 khu kia đều nhìn về phía Bạch Tinh, trong đôi mắt hiện lên chiến ý và có đôi chút kiêng dè, mọi người đều nghe nói Bạch Tinh có chiến lược Tạo Hóa Cảnh viên mãn nhưng người của 3 khu chưa ai từng thấy nên không ai tin rằng Bạch Tinh có chiến lược như vậy cả.

Họ chỉ cho rằng đây là một loại phô trương thanh thế mà thôi. Khi mọi người đang nhìn nhau đăm chiêu thì lão giả lúc trước lại bay ra đạo

" các người là tinh anh trong đám tân môn đồ năm này, bây giờ các người lại bốc số hiệu trong tay ta, nếu trùng số hiệu thì tỷ thí với nhau... nào đến đây" nói xong lão giả lấy ra một ống thẻ đặt giữa đấu trường.

Khi mọi người đang định lên bốc thăm thì Bạch Tinh nhìn lên lão giả đạo " Có thể không cần phiền phức như vậy, Bắc khu khiêu chiến 3 khu còn lại "

Khi Bạch Tinh mới vừa đạo đến cân cả 3 khu còn lại thì tất cả mọi người 3 khu dưới đấu trường đều cười khinh bỉ, bọn trên đấu trường thì dùng ánh mắt như nhìn người ngu xem bọn Bạch Tinh, thấy vậy Bạch Tinh nói thêm

" các người cũng không cần nghi ngờ, Bắc khu chúng ta có sức mạnh đó, tốt nhất các người cùng lên nếu không lại bảo Bắc Khu chúng ta ăn hiếp các người".

Lão giả nhìn Bạch Tinh một chút, mỉm cười nhìn 3 khu còn lại, thấy người của 3 khu kia đang vô cùng căm phẫn lão giả vui vẻ đạo

" Nếu Bắc khu đã đưa ra đề nghị các người những tinh anh của 3 khu còn lại có dám ứng chiến"

30 người đang trên đấu trường cùng hét lớn "Dám".

"Ha Ha Ha.. Được...Được...rất tốt. vậy bắt đầu đi, miễn không lấy mạng đồng môn là được, cứ thả tay mà thi triển thân thủ" nói xong lão giả lại phiêu dật bay lại chỗ ngồi của mình mà quan chiến.

Một thanh niên toàn thân huyết sắc cả mái tóc cũng màu huyết sắc,cầm một thanh kiếm lập lòe hai chữ Ma Kiếm in trên thân kiếm, bước ra phía trước mà nói lớn " Không cần nhiều lời vậy, chiến đi"

" Vạn Ma Ảnh Trảm"

Tên thanh niên vừa nói xong lập tức động thủ,một loạt các kiếm ảnh màu huyết hồng dài cả dặm bay thẳng về phía đám người Bạch Tinh, 29 người còn lại cũng phản ứng lại, liên tiếp là các pháp thức điên cuồng công kích về phía đám người Bạch Tinh, nhuộm cả một vùng không gian thành một khối hỗn độn.

Nhìn khắp thiên khung là pháp kỹ của bọn người 3 khu, Bạch Tinh bình tĩnh quay lại phía Hắc Tinh đạo " Việc vất này ngươi cố gắng làm cho đẹp mắt vào, chỉ cần làm bọn họ không bỏ lên được thôi, không cần lấy tính mạng bọn hắn"

" Vâng thưa lão đại"

Hắc Tinh bước ra khỏi đội ngũ 10 người, nhìn đầy trời pháp kỹ kia, hán nhe răng nanh ra mà cười, cả người hắn bốc lên những giọt nước màu lam, trong nháy mắt một con giao long hư ảnh hình thành.

" Tan"

Một tiếng hét từ Hắc Tinh vang lên,từ con giao long hư ảnh mới tạo thành nát tan thành hàng ngàn vạn con tiểu giao phi thẳng tới công kích của đám người 3 khu.

Uỳnh...Uỳnh....Ầm...Ầm...Ầm

Một loạt tiếng nổ rung trời vang lên, bụi bay mù mù, gió lốc từ các vụ nổ tản ra, thổi bay những ai tới gần phạm vi 3 km, những người phía dưới xa xa chỉ chân trời mà nhìn cuộc chiến không thốt ra được câu gì.

A..a....a.....a

Trong khi mọi người còn đang kinh ngạc trước sức mạnh của thành viên Bắc Khu thì một loạt tiếng hét thảm từ trên cái đấu trường bụi mù mù kia, hàng loạt bóng đen bay ra từ trong khối bụi, có một số người bị bóng đen đụng trúng la lên thảm thiết.

" A A A A...ói trời ơi, có người hành thích ta "

" Có thiên thạch rơi xuống"

" Máy thẳng dỡ người này có lùi ra sau cho bố không thì bảo? không thì biết tay ta, ở đó mà thiên thạch, mấy cái đó là người bị đánh bay ra đấu trường đấy, cách xa mấy con quái vật hình người kia xa một chút..."

Trên chủ đài, mấy lão giả đang ngồi cũng đứng dậy mà bật thốt lên " Nhất kích trọng thương toàn bộ thành viên tinh anh 3 khu ".

Một người khác thì đạo " tên da vừa xanh vừa đen kia có tu vi tạo hóa cảnh đấy, sao lại không nghe tiếng tăm gì nhỉ".

" Cái này Triệu lão ngươi nên đi hỏi lão Ma đi, lần này lão ma là người tiếp dẫn Bắc Khu đấy"

Mấy tên xung quanh kể cả tên vừa nghe hai từ lão ma thì lập tức cut hứng, hỏi ai cũng được trừ hỏi lão ma,đi hỏi lão không đâu lại chuốc cục tức vào người, cái lão biến tính, nói cái gì cũng nửa vời thà tự hỏi cái đầu gối còn hay hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Lực áp quần anh

Khi bụi mù tán đi, trên đấu trường kia chỉ còn lại một đám Bắc Khu đang nhìn phía xa xa mấy cái thân thể toàn thân máu me đầm đìa, 30 thành viên tinh anh 3 khu sau một kích của Hắc Tinh đa số bị đánh văng ra khỏi đấu trường, chỉ còn mấy tên không may bị đập thẳng xuống đất và mấy tên này có cái kết rất không có hậu như bây giờ.

"Bộp...Bộp. Vỗ tay chúc mừng Bắc Khu của chúng ta vô địch đi mọi người!" Xuân Đức vừa vỗ tay vừa hét lên.

Lập tức cả Bắc Khu mọi người vỗ tay rầm rầm, mọi người cùng nhau hét lớn

"Bắc Khu là số 1"

"Ác Ma Điện đệ nhất"

"Vương giả là chúng ta"

.....

.....

Trong khi bọn người Xuân Đức đang sung thì một lão béo phía trên chủ đài đứng dậy vừa vỗ tay vừa cất giọng như đàn bà lên cất ngang sung sướng của mọi người.

"Tốt lắm, Ha Ha, Đầu tiên ta xin chúc mừng môn đồ của Bắc Khu đã chiếm được tất cả danh ngạch thí luyện để có thể trực tiếp thăng cấp làm nội đệ tử. Nhưng các ngươi đừng vội vui mừng bây giờ mới là thời gian khó khăn nhất của các ngươi, đối đầu với thành viên nội môn lâu năm trong sát hạch là một điều không dễ dàng gì đâu. Còn điều cuối cùng là 10 người mạnh nhất bên Bắc Khu sẽ được vào Tàng Kinh Các của ngoại môn"

"Sáng ngày mai 10 người này tập hợp tại đây một lần nữa để nhận phần thưởng và cùng Liễu trưởng lão đi Tàng Kinh Các. Còn bây giờ thì ta cũng tuyên bố Tổng Chiến Tân Sinh kết thúc"

Phía dưới mọi người có chút choáng váng, cái này cũng quá nhanh đi, bắt đầu cũng nhanh mà kết thúc cũng lẹ, còn chưa tỷ thí xong thì đã tuyên bố kết thúc. Nhưng biết làm sao được, trưởng lão thích làm sao thì bọn họ làm sao ai dám có ý kiến.

Bạch Tinh và mấy người đi xuống đấu trường lại gần Xuân Đức đạo "Điện chủ, chúng ta làm không tệ chứ".

Xuân Đức lắc đầu đạo "Không, các ngươi tuy làm không tệ, nhưng ta nghĩ giải quyết lũ yếu đuối bệnh tật kia thì cũng không nên mạnh tay vậy. Tội nghiệp bọn họ lắm".

Mọi người Bắc Khu khoe miệng kéo kéo, còn 3 khu khác thì nhìn Xuân Đức như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn, giọng nói Xuân Đức không lớn nhưng với cái tai thính hơn trâu của đám tu sĩ 3 khu thì hơi chú ý một chút là nghe được liền, nên khi hắn vừa nói xong thì đã nhận hàng loạt ánh mắt căm thù từ người của các khu khác.

Không để ý tới mấy ánh mắt bất thiện kia, Xuân Đức tươi cười vẫy tay với tất cả mọi người lớn tiếng đạo

"Mọi người không cần nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ đó ta ái ngại quá đi, người ta có câu không đánh không quen biết, người hai bên chúng ta chỉ giao lưu vui vẻ chút thôi nên không cần để ý mấy vết thương nhỏ, nhưng nói thật các bạn yếu quá, sau về nhớ tập luyện để chịu đòn được nhiều hơn nhé, bây giờ chúng ta cũng phải về nghỉ ngơi đây, hy vọng lần sau chúng ta lại có cuộc tỷ thí khác và cũng mong mọi người không phải nằm sấp như mấy người bên trên"

Khi hắn nói xong dưới ánh mắt căm hận x2 của mọi người ba khu khác mà nghênh ngang dẫn người của mình đi về, khi đang đi hắn cũng nghe đại khái mấy tiếng nỉ non của mọi người, nhưng hắn làm như không nghe thấy. Người ta càng chửi mình mà mình không phản ứng lại thì có khi người kia bị tức chết vì ức chế.

...

.....

...

Sáng ngày hôm sau.

Khi 10 người bọn Bạch Tinh đang định lên đường đi đến cái đấu trường ngày hôm qua thì lại thấy Xuân Đức cổng Vũ Y tò tò đi ra, thấy vậy Bạch Tinh ngạc nhiên không thôi, hắn tiến lên đạo "Điện chủ người muốn đi cùng với bọn ta sao?"

Xuân Đức gật đầu đạo "Ừm, vào thử xem có gì tốt không? trong các ngươi ai nguyện ý nhường một phần vị trí lại cho ta?"

Xuân Đức nói dứt lời Thiên Kiếm, Bạch Tinh bên cạnh trả lời không cần suy nghĩ "Ta nhường cho lão đại"

Nhìn về phía Thiên Kiếm xoa xoa đầu nàng Xuân Đức cười đạo "Tốt, vào trong kiếm được cái gì tốt ta cũng sẽ không quên phần một nửa cho ngươi".

Nhìn mọi người khuôn mặt có chút mất tự nhiên, Xuân Đức hiểu ý đạo "không cần suy nghĩ nhiều, mấy việc lòng gà vỗ tội này ta cũng không hẹp hòi gì mà tính toán với các ngươi, thôi bây giờ chúng ta đi thôi"

khi nghe Xuân Đức nói như vậy mọi người mới thở ra một hơi, vậy là sau đó tất cả mọi người cùng theo Xuân Đức tiến đến đấu trường ngày hôm qua....

....

Khi mọi người tới nơi đã có một mỹ phụ mặc áo xanh đang nhắm mắt đứng như pho tượng ở đó, cảm nhận mọi người đến mỹ phụ mở ra nhìn qua một lượt rồi gạt đầu ra dấu đi theo nàng. Cũng không có suy nghĩ nhiều gì, Xuân Đức nhìn mọi người một cái rồi nhanh chân theo mỹ phụ đang đi phía trước.

Không bao lâu sau mọi người dừng lại trước một cái cánh cổng đá rêu xanh phủ đầy, lại còn có mấy xương nằm bên cạnh. Hắc Tinh hiểu kì đạo " Cái này thật dẫn tới Tầng Kinh Các gì đó mà không phải là tới mộ địa, sao mà nhìn hoang tàn quá vậy."

"Người trẻ tuổi đứng là cái gì cũng dám nói, không nhiều lời nữa theo ta vào trong" mỹ phụ đặt tay lên cánh cửa đá mốc meo kia, bỗng nhiên một luồng ánh sáng vàng bao trùm kéo hết mọi người vào bên trong cái cánh cửa đá kia.

.....

Vừa vào bên trong trước mắt mọi người là một con chim to lớn, cả người sáng lên ánh sáng tím, nó dùng cặp mắt như hai cái đèn pin xem xét mọi người. Người phụ nhân kia tiến lên một bước cung kính đạo " thưa thủ hộ đại nhân đây là người năm nay, mong người đưa họ vào trong".

Một âm thanh như xác chết phát ra vang lên trong không gian " Năm nào cũng vậy, ta đã biết rồi, việc của ngươi ở đây đã không có, lui ra ngoài đi".

" Vâng" người phụ nhân kia vẫn cúi đầu mà lui ra bên ngoài.

Khi người phụ nhân kia lui ra ngoài, bên trong không khí có vẻ trầm trọng hơn bao giờ hết, con chim to kia cứ dùng hai mắt sáng rực của nó nhìn đi rồi nhìn lại mọi người không biết bao nhiêu lần, qua một lúc con chim bự bỗng nhiên kêu Khắc Khắc.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Ma thiên ly

" Khắc Khắc thật không ngờ, thật không ngờ lại còn có đồng loại đi vào được bên trong này, các ngươi tại sao có thể đi vào được bên trong này?" nó nhìn thẳng vào Bạch Tinh và mấy người Thiên Ma, Thiên Xu, Hắc Tinh mà hỏi, kèm theo đó là uy áp Sinh Tử Cảnh khiến cho bọn người Bạch Tinh căng thẳng go cùng.

Nhìn cái con đã nhiều lông lại còn đen này dám trước mắt hấn bắt nạt tiểu đệ của mình, Xuân Đức tiện tay ném ra một quả quang cầu, khi con Chim đen kia đang còn chưa hiểu chuyện gì thì quang cầu đã đụng lên người con chim.

Ầm...Ầm..Uỳnh

Sau khi quang cầu đụng phải con chim to thì lập tức vỡ nát tạo ra xung kích mãnh liệt, khiến cho cái con chim đen đang vênh váo kia lộn mấy chục vòng mới dừng lại được, chỗ bị quang cầu đánh trúng bây giờ vẫn đang bốc lên khói xanh.

Người xung quanh tròn mắt mà nhìn một màn trước mắt, bọn Bạch Tinh còn cảm thấy thăng bằng một chút, chứ mấy không phải là thành viên chính thức của Ác Ma Điện thì cảm thấy trời đất quay cuồng, con quái điều trước mắt chỉ phát ra khí thế thôi cũng làm bọn họ không dám nhúc nhích, không ngờ lão đại tiện tay một hất thì con quái điều kia đã nằm sấp.

Xuân Đức tiến lại gần xem con quái điều mới bị hấn cho ăn hành có còn sống hay đã qua đời, lại bên cạnh thấy con hàng này nằm yên bất động hấn, hấn cười cười rờ cái đầu của nó đạo

" Bây giờ có tự tỉnh lại hay ta giúp ngươi cảm nhận sự vui sướng mới chịu tỉnh lại nào? lâu lắm ta chưa ăn thịt chim nướng"

Xuân Đức mới vừa đe dọa xong thì con quái điều lập tức vùng dậy kêu lớn " Đại ca, cứ bình tĩnh, ta đã tự tỉnh lại rồi đây không cần phiền đại ca đâu, ha ha ha ".

Nhìn con hàng đang nịnh nọt mình trước mắt, Xuân Đức làm sao cũng không liên tưởng được nó với cái con chim đen lúc mới đầu hùng hùng hổ hổ dọa người. Lấy ra con dao nhỏ nhìn thẳng vào con quái điều Xuân Đức mỉm cười đạo

" Bây giờ nôn sạch những gì ngươi biết đi nào? đừng có mà lừa gạt ta, nói láo là một lần một nhất đây, nhìn con dao này tuy nhỏ thôi chứ ngọt lắm, lâu lắm ta chưa dùng lại đâu. Hắc Hắc ".

Nhìn bộ dáng ác quỷ của tên trước mắt Ma Thiên Ly có chút khóc không thành tiếng, nó gạt gạt cái đầu đạo " Được, được, cái gì ta cũng nói, vậy người muốn biết gì ta cũng sẽ nói hết không giấu diếm ".

" Ồ, vậy mới ngoan, đầu tiên là ngươi thu nhỏ lại hay biến thành cái gì thì tùy miễn cho ta không phải ngẩng đầu nói chuyện với ngươi, mỗi cổ chết được"

Xuân Đức vừa dứt lời tại từ trên người con quái điều quang mang chợt lóe con quái điều biến mất không thấy đâu thay vào đó là một con gà ác, vừa đen vừa xấu.

Nhìn bộ dáng của nó bây giờ Xuân Đức cười chảy cả nước mắt đạo "đi mòn dép bây giờ ta lần đầu tiên mới thấy gà ở cái dị thể giới này đây, ha ha, thôi người nói một chút người là cái giống gì vậy, sao lạ biệt dị vậy? "

Con gà ác nhìn lên Xuân Đức kêu lên "Ta thuộc Ly tộc chứ có gì đâu mà lạ cơ chứ, mà các người thật ra là ai, tại sao bọn kia khi vào bên trong vẫn giữ nguyên được hình dạng" nó nhìn về đám Bạch Tinh.

Xuân Đức chỉ tay vào đám Bạch Tinh đạo "bọn hấn sao? do ta cải tạo một chút thôi, không có gì đáng ngạc nhiên, mà người ta thường nói Ly tộc rất đẹp làm sao người xấu méo ra thú hình vậy? à mà còn nữa cái Tầng Kinh Các đâu rồi, hay thăng nào đau bị lại ẩn vào một không gian dị độ gần đây rồi?"

Bị người chê bai là xấu xí Ma Thiên Ly cũng không có quá nhiều cảm xúc chắc trong cuộc đời cũng bị chê bai nhiều rồi nên quen, nó trả lời không nhanh không chậm "Ta sinh ra vốn không phải như vậy, nhưng khi bị lão già phó viện trưởng bắt giam cầm vào đây làm thú hộ thú thì màu lông của ta biến thành như vậy, còn Tầng Kinh Các sao đúng như người nói nó bị giam vào trong không gian tòa"

"Oh, người là bị bắt vào đây sao? tội nghiệp ghê ha, có muốn đi theo ta lẫn lộn cho vui không? về sau theo ta làm thú cảnh hắc hắc " Xuân Đức trêu chọc đạo.

Nhưng Xuân Đức trêu chọc không làm Ma Thiên Ly tức giận ngược lại mắt nó bốc lên hắc quang, nó đạo "Người có cách đưa ta ra ngoài sao ".

Xuân Đức khoát khoát tay đạo "Chuyện đó với anh chỉ là muỗi mà thôi ".

"Vậy ta theo người, ta chán nơi này lắm rồi, hàng vạn năm trong đây khiến ta sắp chết vì buồn chán" nó đang thương nằm xuống mà đạo.

"Được rồi chuyện đó để sau đã, chắc người cũng biết cách vào cái Tầng Kinh Các kia chứ, mở cho bọn ta vào đi "

"Cái này đương nhiên ta biết rồi, chờ một chút"

Ma Thiên Ly nhô ra một viên ngọc màu tím đậm, ánh sáng từ viên ngọc ánh lên, một ánh kính không gian nối liền hai không gian với nhau hiện ra.

"Được rồi đó, các người đi vào bên trong là đến tầng Kinh Các"

Xuân Đức quay lại đạo với mọi người "Nào mọi người vào xem bên trong có gì lấy được cứ lấy đi".

"Rõ" mọi người tiến lên đang định bước vào bên trong thì lại nghe Xuân Đức nói thêm một câu khiến mọi người suyết nữa ngã sấp.

"Nhớ là lấy được cái gì thì cố mà lấy nhé, tí nữa ta đem luôn cái tầng Kinh Các này đi luôn"

Đội mọi người vào hết Xuân Đức mới hỏi con gà ác "Nè người tên gì vậy? mà cái Ảnh Kính kia còn có chức năng bói toán, làm sao để kích hoạt chức năng đó ta muốn lên thử một chút".

"Ta tên Ma Thiên Ly, cái kỹ năng đoán trước tương lai của cái Ảnh Kính này mất linh rồi, chắc tại thời gian dài quá ấy mà, nhưng người muốn thử thì chỉ chạm vào phía bên phải viên ngọc tím kia là được"

"Được, để thử xem thế nào".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Bói toán

Khi Xuân Đức chạm vào viên ngọc tím kia thì một ánh sáng tím nhạt bao trùm lấy hấn, một âm thanh từ xa xưa vang lên

"tư chất phế vật, tâm địa bất lương, có cố gắng cả đời cũng không có thành quả"

Xuân Đức nghe vậy nhếch mép "Công nhận cái này hư mẹ nó rồi, ta nhận tư chất của ta phế thật nhưng tâm địa bất lương là thế méo nào. Bỏ lão, Ly qua đây thử xem cái mẹ này nó bói người ra sao?" hấn ngoắc tay với Ma Thiên Ly.

Ma Thiên Ly bắt đầu dĩ đạo "Cái này ta chơi nhiều lần rồi, không có gì hay cả ".

" Nói thì cứ làm đề, lệ lệ nào "

Vậy là Ma Thiên Ly mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn lại thử, nó bay lên chạm vào viên ngọc tím kia, không bao lâu cái âm thanh rắc rắc kia lại vang lên

" Tư chất tuyệt vời, tâm tính kiên định, sau này tất thành đại nghiệp thiên hạ "

" Đệch... lại còn đại nghiệp thiên hạ, ảo lời thôi cái này tí nữa mang về làm đồ giải trí trong Ác Ma Điện cũng không tồi "

Ma Thiên Ly "....."

.....

.....

....

Thời gian trôi qua thật nhanh, Xuân Đức vừa giải cầm chú trên người Ma Thiên Ly, vừa nói mọi chuyện thiên nam địa bắc, đến khi cạn lời rồi mà vẫn không thấy bọn người Bạch Tinh đi ra hẳn có chút nóng nảy, không biết mấy thằng chết bầm này làm quái gì mà lâu vậy không biết.

" Sao mấy tên chết tiệt kia lâu vậy, tiểu Ly thông báo cho mấy tên kia ra lệ đi còn về, đây đưa hoài "

" Được thôi, đợi chút lão đại "

Khi tiểu Ly đang tính truyền âm cho mấy tên đi vào trong thì từ Ảnh Kính không gian bay ra một loạt nhân ảnh, đám người này không phải bọn người Bạch Tinh mà là một đám lạ hoắc lạ hoắc, không biết ở bên trong kia bao lâu mà quần áo thì như xơ mướp, nhìn thảm hại tới cực điểm.

Nhìn đám người mới xuất hiện, Xuân Đức quay qua hỏi tiểu Ly " bọn khất cái này đâu ra vậy? "

" Lão đại, ta cũng không biết nữa, trong ký ức chưa từng gặp mấy người này " tiểu Ly lắc cái đầu nhỏ mà kêu lên.

Trong khi Xuân Đức còn phân vân không biết có nên cho mấy tên này chuyển sinh hay không thì đã có người muốn đi tìm tử lộ, một tên nhìn có vẻ rất gian xảo trong đám người mới xuất hiện lên tiếng đạo với cái giọng thiên hạ này là của bố mày

" Tiểu tạp chủng nhìn cái gì, nếu muốn chết nhẹ nhàng một chút thì..."

Còn không đợi tên kia đạo xong, trong ảnh kính không gian lại lao ra 2 lão thái mặc áo lam một người cầm đại đao, một người cầm kiếm, không nói một lời đã lao về phía đám người đi ra phía trước mà chém loạn xạ.

Không cảm nhận thấy bất kỳ pháp lực hay nguyên lực gì chỉ đơn thuần là man lực nhưng khiến cho cả một vùng không gian rung lắc mãnh liệt, Xuân Đức và tiểu Ly đứng một bên xem mà cũng âm thầm chặt lưỡi, già rồi mà còn ghê gớm vậy, không biết lúc trẻ hồ báo cỡ nào.

....

Không qua bao lâu lại một loạt nhân ảnh bay ra khỏi ảnh kính, lần này đúng là bọn người Bạch Tinh, còn chưa biết mô tê răng rứa gì, mười mấy người bọn Bạch Tinh bị xung kích từ trận chiến phía xa kích chúng đều ôm ngực mà lùi lại phía sau.

Thấy bọn người Bạch Tinh chỉ bị dính xung kích mà đã khó mà chống đỡ nếu mà kéo dài một lúc có khi lại bị thương. Xuân Đức nhanh tay lệ mắt, tạo bảo hộ với nhóm người Bạch Tinh đặc biệt là với tiểu Y, tu vi của nhóc tỳ cũng mới có Nhật Nguyệt Cảnh, nếu không có thánh khí năng rất khó cự lại lực xung kích từ trận chiến phía trước.

Xuân Đức chạy lại vội xem tiểu Y có bị sao không, hẳn từ lâu đã xem nàng là tâm can bảo bối của mình rồi, nàng mà bị sao thì.... lại gần kiểm tra một hồi thấy tiểu Y không có bị làm sao hẳn thở ra một hơi đạo

" May quá muội không sao, là ca ca sơ suất, mà bên trong Tầng Kinh Các kia có gì thú vị không nào "

" Không sao đâu ca ca, muội còn một ngọc hộ phù ca ca cho nè, hi hi. bên trong kia chỗ muội tới cái gì cũng không có à, mọi thứ đều bị hủy hết, đã vậy muội lại còn bị giam bởi cấm chế, mới vừa thoát ra ngoài lại bị người ta làm hại té đau oi là đau " càng nói tiểu Y càng xụ mặt ra, làm một bộ oan ức không kể siết, nhìn vô cùng khả ái.

" Tiểu Y ngoan, không tức giận nữa, tí ca ca mang cả cái Tầng Kinh Các gì đó về cho muội chơi dần dần, còn mấy tên mới hù muội kia, cứ để bọn hắn diễn trò cho chúng ta xem, đợi lúc xem chán rồi thì... hắc hắc "

Mấy người bên cạnh Xuân Đức nghe mấy lời tà ác hẳn vừa nói lập tức đánh cái rùng mình, trong đầu thì đang mặc niệm cho mấy tên xấu số, tuy bọn hắn không biết Điện Chủ mạnh bao nhiêu nhưng nhìn điệu bộ bình thản như bây giờ của người thì trận chiến trước trong mắt người cũng giống như tiểu hài tử dùng đá chọi nhau.

Tiểu Y hí hí hai mắt lại thành hình nguyệt nha, cười hi hi ôm cổ hẳn lên tiếng đạo " Ca ca tốt nhất, mà ca ca nè mấy người đang đánh nhau phía trước là

ai vậy? có tu vi gì? "

Xuân Đức có chút bất đắc dĩ đạo " Chịu thôi, bọn này từ lỗ nào đó bên trong không gian Tầng Kinh Các kia bỗng dưng chui ra, vừa gặp nhau thì đã như trâu húc mã lao vào chém nhau, bọn này nhìn xấu xấu bản bản vậy thôi thể mà đều là Sinh Tử Cảnh cả đấy, mấy thằng nhìn như ăn mày kia thì đa phần là tam trọng, còn lão già đang đây đưa chính diện với bà lão cầm đao có lục trọng, hai lão thái thái kia một người cầm đại đao thì có thất trọng, người còn lại thì cũng chỉ có ngũ trọng mà thôi, nói chung còn không bằng nhà ta tiểu Ly đây".

" Nhà ta tiểu Ly? là ai á ca ca?" Vũ Y ngốc ngốc hỏi.

Xuân Đức chỉ vào Ma Thiên Ly đạo " nó đấy, sau này nó tên là tiểu Ly, nhìn xấu xấu bản bản 028 vậy thôi chứ cũng có tu vi Sinh Tử Cảnh bát trọng viên mãn đấy, hơi bị ghê gớm".

Tiểu Y nghe ca ca mình đạo thì dùng đôi mắt to tròn xanh lam của mình nhìn về phía Ma Thiên Ly, nàng biết con gà ác này mạnh hơn nàng rất nhiều nhưng không ngờ lại mạnh mẽ như vậy, nàng bỏ qua Xuân Đức dùng hai tay ôm lên Ma Thiên Ly, 4 mắt nhìn nhau tiểu Y đạo

" Chào người, ta là Vũ Y, Vũ trong từ Thiên Vũ, Y trong từ Thiên Y Vô Phùng, về sau người có thể gọi ta là Y tỷ ".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Không nghe lời và cái kết

Ma Thiên Ly nhìn lên cái đũa nhóc con vắt mũi chưa sạch này lại còn muốn làm tỷ của nó, nó nhìn về phía Xuân Đức cầu cứu. Nhưng khi nó nhìn về phía Xuân Đức thì tên kia đang chém gió với mấy tên khác đầu đoái hoài gì tới nó đâu, chán nản nó đành gật gật cái đầu nhỏ.

Vũ Y thấy tiểu Ly gật đầu đồng ý thì vui cười híp cả mắt lại, nàng đạo " Hi hi, sau này tỷ giới thiệu cho người thật nhiều người nữa nhé, mà sao người không biến hình đi"

Ma Thiên Ly buồn rầu đáp " Lão đại không thích ta biến hình nên ta không biến, thôi chúng ta lại chỗ lão đại đi".

" Được á "

Vũ Y mang theo tiểu Ly chạy lại chỗ Xuân Đức, vừa tới nơi nàng liền quang tiểu Ly qua một bên ôm cổ Xuân Đức những nhều đạo " Ca ca, tại sao bọn người tiểu Lan và tiểu Thất lâu xuất quan vậy ta nhớ bọn họ quá đi mất".

Vuốt vuốt cái đầu nhỏ của tiểu Y, Xuân Đức đạo " chắc hai người bọn họ đang tới tình huống quan trọng nên mới lâu vậy, muội không cần lo lắng đâu".

" Vâng" không nói thêm gì nữa Vũ Y trèo lên cổ Xuân Đức, ngó xa xa trận chiến đang đến hồi gay cấn.

...

.....

...

Hai phe đang đánh nhau kịch liệt bỗng dưng tách ra, cái tên mà lúc trước đe dọa Xuân Đức lại bước ra mà cất tiếng đạo "Diệp Mai, Diệp Linh chúng ta đã đánh nhau cũng đã trăm ngàn năm rồi, không bên nào chiếm được chỗ tốt, tại sao các người cứ bám lấy không rời".

Bà lão cầm đại đao hừ lạnh " đền mạng lại cho tam muội của ta rồi nói sau "

" ta nói rồi, tam sư muội của người không phải do chúng ta sát hại, là do thể lực của nhà họ Lăng giờ trò "

" Đùng hòng lừa dối ta, chính ta thấy người của cá người hạ một đao cuối phân thân tam muội của ta"

Một tên bên phái ăn mày(chưa xác định bọn này là ai, nhìn ăn mặc như ăn mày gọi tạm là phái ăn xin) đứng phía sau tiến lên một bước lớn tiếng đạo " mặc kệ hai á đi lão đại, muốn chiến thì đến chúng ta cũng không phải là sợ hai nàng".

Một tên phía sau khác cũng bước lên đạo " phân ra một người sát mấy tên đang ở phía xa kia đi, bọn này chắc là thiên tài năm nay mà Diệp linh Tông thu vào"

"Hắc, việc này cứ để ta" một tên chợt mắt lên tiếng đáp lại, hấn cũng không chần chừ gì mà ngay lập tức lao về phía đám người Xuân Đức.

Bà lão cầm kiếm thấy vậy quát lớn " Người dám".

"Kiềm chế à lại" tên có vẻ như là cầm đầu nhóm ăn mày hét lên.

Vậy là một cuộc hỗn chiến lại tiếp tục

...

....

...

Đang ngồi uống vừng râu xem đánh nhau không ngờ lại có một tên cô hồn không biết điều chạy lại phá đám, lại còn chỉ có tu vi Sinh Tử Cảnh tam trọng nữa chứ, đúng là đã yếu đuối bệnh tật lại còn đại dột xông pha mớ đường.

Nháy mắt với tiểu Ly đang ở một bên mớ đậu cay, tiểu Ly hiểu ý đứng thẳng dậy nhìn tên đang như con thiêu thân lao lên ánh mắt nó sáng lên một cái, hai luồng ánh sáng từ hai mắt nó phóng thẳng tới tên kia. Đường sáng nhanh tới mức khiến tên kia không kịp phản ứng thì đã bị xuyên qua như một tờ giấy.

Nhưng điều kinh dị hơn là tên bị tiểu Ly dùng bí pháp đánh chúng kia đang dần dần tiêu biến, không qua mấy hô hấp tên kia chỉ còn lại bộ xương trắng hếu. Xuân Đức thấy cảnh này cũng phải dơ ngón tay cái với tiểu Ly.

Một màn này khiến 2 phe đang đánh nhau túi bụi kia cũng có chút cảm ứng một chút ít khi bọn họ quay lại thì đã thấy tên xấu số kia chỉ còn bộ xương, nhận thấy có gì không đúng hai bên lập tức ngưng chiến dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía đám người Xuân Đức.

Thấy hai phe không còn đánh nhau nữa, Xuân Đức cũng cạn hứng, hần nhìn thẳng vào người hai phe đạo "Bây giờ là các ngươi tự nguyện bó tay chịu trời hay là muốn ta động thủ thì mới chịu đây, ta cũng không muốn nhiều lời, ta đếm từ 1 đến 3 ai không tự cầm chân nguyên thì đừng trách ta độc ác".

"Ngông cuồng, Tiểu tử ngươi tưởng ngươi là ai? lại dám ra lệnh cho chúng ta, ngươi biết dám dùng cái giọng nói đó với bọn ta thì sẽ có kết cục thế nào không?" một tên trong đám ăn xin lên tiếng.

Bà lão cầm kiếm cũng lên tiếng "tiểu bối nên suy nghĩ trước khi nói, không sợ gió to quá tạt cho méo miệng sao?".

Không để ý tới mấy lời dạy dỗ thiên hạ của mấy tên kia, Xuân Đức vẫn đếm

3.....2.....1.....

Khi hần đếm đến 1 thì mấy người kia chỉ ôm ngực cười lạnh, dường như cái chết của tên lúc này không một chút làm bọn họ sợ hãi vậy. Xuân Đức cũng nhếch mép lên cười lạnh. Tâm niệm vừa động Thiên Xích Bích Huyết Bì hiện ra, vô vàn sợi xích lao thẳng về đám người đang cười lạnh kia, khuôn mặt mấy người kia lập tức biến sắc, bọn này đưa vũ khí lên chống đỡ, nhưng làm cái gì cũng đã quá muộn, mấy người này bị từng sợi xích xuyên qua thân thể, găm vào bộ phận yếu hại, tiếp theo đó là những tiếng thét thê lương

"Á....á... cái dụt gì vậy sao ta không cử động được, tha ta....a...a ta liều mạng với ngươi"

Qua vài hô hấp một đám người bị một loạt sợi xích xuyên qua như dùng tấm chăn gà vậy trước khi rán vậy.

Lúc đầu bọn này còn có khí lực để chửi rủa, hò hét nhưng sau một lúc thì mấy tên này bị hấp nguyên đã đang ngắc ngoải rồi, đến mớ miệng cũng khó khăn. Xuân Đức tiến lại gần mấy người cười cười đạo.

"Thấy chưa nào, tình cảm không muốn cơ cứ thích dùng bạo lực mới chịu ngoan ngoãn, đừng nhìn ta căm thù như vậy, ta biết các ngươi đang chửi ta gì đấy, nếu ta vui còn có thể cho các ngươi để lại một hơi, nếu không vui thì sẽ có một kết cục không tốt dành cho các ngươi"

Cái tên mà lúc ban đầu vừa xuất hiện đã đe dọa Xuân Đức, bây giờ lại được nghe Xuân Đức đe dọa ngược thì vô cùng tức giận lấy hết khí lực nhổ một bãi nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Cái kết không có hậu

Không ai muốn bị nhổ nước bọt vào mặt cả, Xuân Đức cũng vậy. Đơn giản né qua một bên, hần tiến lại gần vị lão giả mới vừa nhổ bậy vô vô vào khuôn mặt lão giả đạo

"Già rồi mà ăn ở mất vệ sinh quá cái này không tốt một chút nào, nói thật mấy lão dụt các ngươi ăn oán mẹ gì cũng không liên quan tới ta hết, chúng ta cũng không có một xu liên quan gì tới nhau, tại sao cứ mới gặp mặt lại thích làm thịt bọn ta, chẳng lẽ bọn ta trông dễ bắt nạt thế sao? bây giờ ta đang định

là hấp xả nguoi hay ngâm muối để ăn dần dần đây, nguoi nói ta phải làm sao đây? "

" Tại sao chỉ nhìn mà không nói gì hết vậy? khinh thường nói chuyện với ta sao? hay là nguoi muốn cả hai hình thức ta nêu ra trước đó,vẫn không nói gì sao ta nghĩ là nguoi thích cả hai rồi, vậy thì ta nên làm nguoi thỏa mãn rồi" Xuân Đức lấy ra một thanh đao lớn đang quan sát tên trước mắt hắn đang phân vân không biết là chia đôi hay là nửa nọ nửa kia mới thích hợp.

Mọi người phía sau ôm nhau sợ hãi nhìn về lão đại của mình đang hóa thân thành thế lực tà ác trước mắt, trong lòng thì đang mặc niệm cho cái tên xấu số kia, còn tên đang sắp bị Xuân Đức làm thịt thì chỉ tròn tròn mắt mà cảm hận nhìn Xuân Đức.

Thấy một bộ hán tử phương cương thấy chết không sờn của tên này Xuân Đức bỗng dưng cười lạnh,hắn cắt thanh đao đi, dưới con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người Xuân Đức tiến lên dùng tay tách sọ của tên kia ra, thò tay vào móc bộ óc đang còn máu me kia Xuân Đức bỏ vào trong đai lưng hấp nguyên cho nó ăn.

Nhìn cái xác vẫn còn giật giật vài lần mới không động đậy nữa, Xuân Đức cười càng tươi,niệm vài câu chú thuật thì cái xác tên kia đang nằm bất động bỗng đứng đứng dậy, mọi vết thương trên người tự lành với tốc độ chóng mặt, không qua bao lâu một ông lão thân thể cường tráng, tóc trắng da hồng, tỏa ra khí tức vô cùng cường đại xuất hiện trước mắt mọi người.

Mọi người xung quanh đều hấp một ngụm khí lạnh, nhìn chân trời về phía Xuân Đức. Còn hắn thì nhìn tác phẩm của mình Xuân Đức rất hài lòng, không lý tới mấy ánh mắt như đang muốn hỏi " nguoi có phải là chúa quỷ" của mọi người. Hắn thu mấy tên không chịu hợp tác khi trước vào không gian vong linh, rồi quay lại nói với mọi người

" Các nguoi theo Bạch Tinh ra ngoài đợi ta"

" Rõ, thưa lão đại "

Chờ mọi người đi ra ngoài hết, Xuân Đức vận dụng hết lực niệm và 2/3 Mp bao trùm cả cái không gian Tàng Kinh Các

Ầm...Ầm...Ầm

Cả không gian bắt đầu vỡ nát ra từng mảng, tâm niệm khóa chặt cái không gian mới tách rời kia

"Thu "

Hắn hét lên một tiếng, cả không gian to lớn bị thu vào bên trong không gian vong linh tạo thành một không gian trùng điệp. Xong xui mọi việc hắn nhìn lại lần cuối nơi này xem có còn bỏ sót gì không, thấy đã không còn lại gì hắn mới rời đi.

Đi ra bên ngoài thấy thấy đám nguoi Bạch Tinh tâm sự nặng nề thì hắn cười đạo

" Làm gì mà cái mặt bí xị như đau bụng kinh vậy, tươi cười lên nào"

Mấy nguoi bọn Bạch Tinh miễn cưỡng nở một nụ cười còn khó coi hơn là khóc. Xuân Đức thấy vậy thì chán luôn, chả thèm quan tâm tới mấy tên si đần độn này nữa, cống tiểu Y và đệ tiểu Ly đậu trên vai hắn lên tiếng nói

" Thôi đi viên, mấy ngày sau lại còn cái gì khảo hạch trực tiếp lên nội môn nữa, khi đó mới trực tiếp vào trung tâm Diệp Linh Tông, không biết cái Tông môn này có chất dinh dưỡng gì không đây " vừa nói hai mắt Xuân Đức cũng sáng lên vài phần.

Mọi người lại nở một nụ cười cứng ngắc, thấy cảnh này Xuân Đức bắt đắ dĩ vỗ trán một cái, mấy tên này dây thần kinh cảm giác đứt hết rồi nên mỗi lần cười là y như mấy con zombie nhìn thấy mà chán. Một mạch không nói gì cứ như vậy thẳng về nơi ở.

....

.....

....

Sau vài ngày an bình đi qua, rốt cuộc lại tới cái sát hạch trực tiếp thẳng cấp vào nội môn, mọi người bên bắc khu ai cũng mặt mày hớn hờ cả trừ một nguoi ra.

Người đó đương nhiên là Xuân Đức rồi, tên này khi được gọi đi tập hợp thì còn đang ngủ nướng, kêu mãi mới chịu dậy, vác cái bộ dáng như đứa cô nhi bị bỏ rơi đi ra ngoài, Xuân Đức ngu ngu hỏi " Làm cái khi gió gì mà mới sáng ra đã gào lên vậy? có chiến tranh ngân hà sao?".

Người đi gọi Xuân Đức là Thiên Xu, thấy Điện Chủ có vẻ không vui làm nàng có chút sợ, nghĩ tới mấy ngày hôm trước nàng không tự chủ lui lại vài bước, mới vừa lui lại thì lại nghe Xuân Đức hỏi vậy nàng bản năng lắc đầu như cái trống, lắp bắp đạo " Không...không....không phải, hôm nay là ngày tham gia khảo hạch tấn cấp nội môn, mãi không thấy nguoi xuất hiện nên tỷ của ta mới bảo ta tới gọi nguoi".

"Ồ, hóa ra là vậy à, mà ta có ăn thịt nguoi đâu mà nguoi có vẻ đề phòng ghê vậy, thôi quay lại nói với mọi người đợi ta một chút ta ra ngay" Xuân Đức vừa lấy hai tay dụi mắt vừa đạo.

" Vâng, thưa Điện Chủ" thiên Xu như được ân xá, chạy lẹ, phút chốc đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Xuân Đức thấy vậy thì lắc đầu, quay vào trong bắt đầu làm vệ sinh cá nhân, đón chào một ngày mới không vui bắt đầu.....

.....

Trong vài phút ngắn ngủi hắn đã làm xong mọi thứ và đi tới nơi mà mọi người đang đợi mấy tên trưởng lão tới đón tiến vào sát hạch.

Lại gần Bạch Tinh hắn hỏi " khi nào mấy thằng chết bầm kia tới vậy mà bắt mọi người tụ tập sớm thế?".

" Chắc là nhanh thôi điện chủ, người kiên nhẫn đợi một lát "

" Thì chúng ta là môn đồ mà, không chịu cũng phải chịu biết làm sao được, ta cũng đành phải ráng".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Bị người làm khó

Thời gian dần trôi qua.

Một canh giờ.

Hai canh giờ trôi qua.

Khi mọi người vẫn còn đợi mòn con mắt thì cũng không thấy ai tới, mãi tới gần nửa canh giờ sau thì đám trưởng lão ngoại môn mới lết xác tới, trong đám người Xuân Đức nhìn mấy thằng chết tiệt hành hân cả buổi sáng bây giờ lại đang nhàn nhả đang cười phi chu tới, hắn có xung động bắt mấy tên này về làm con rối.

" Các ngươi đã làm xong chuẩn bị rồi chứ, nếu xong rồi thì nhanh lên trên này đừng làm tốn thời gian quý báu của bọn ta" một gã trung niên có bộ ria cá chép bước khỏi phi chu lớn tiếng hét lên với tất cả mọi người phía dưới.

Xuân Đức cũng giống như mọi người đều không nói gì, chỉ lẳng lặng đi lên phía trên nhưng trong lòng thì đã cho cái tên mới vừa hét lên kia một vé vào nhà xác. Đợi ngũ mấy vạn người Bắc Khu nhanh chóng lên phi chu, không bao lâu tất cả đã lên trên phi chu, khi mọi người mới tìm được vị trí của mình thì lại là tên trung niên nhân lúc này đứng ra đạo

" Hừ, nhìn cái gì chỉ là một đám ngoại môn rác rưởi mà thôi, không biết tại sao một người cao quý như ta phải đi tiếp dẫn các ngươi, đúng là hạ xuống giá trị của ta mà, bây giờ mấy đồ rác rưởi các ngươi nghe cho rõ cho ta những gì ta sắp nói.... Các ngươi cầm mỗi người một tấm thẻ công điểm trị này vào nơi sát hạch, vào nơi bên trong sát hạch sẽ có người nói cho các ngươi biết phải làm gì tiếp theo" hắn cười lạnh nhìn mọi người một lượt.

Một tên tân môn đồ có vẻ ngoài nhìn rất hiền hậu, tên này hình như có chút ngốc nên lên tiếng đạo " trưởng lão sao người không giải thích cho bọn ta luôn, tại sao phải vào bên trong chỗ sát hạch thì mới...."

Tên này còn chưa dứt câu đã bị tên trưởng lão nọ dẫm lên ngực, tên trưởng lão nhìn kẻ bị mình giẫm dưới chân cười khẩy " ngươi là thứ gì mà cũng dám chất vấn ta, lại tiểu ba trung như ngươi đáng ra không nên sống trên đời " vừa nói tên trưởng lão này còn đá kẻ không may kia một phát thật mạnh, khiến tên đó dính lên tường thổ ra máu không ngớt.

Kỳ cục là trong đám trưởng lão lại không một ai ra can ngăn, nhìn mọi việc trước mắt cứ như không xảy ra. Ra hiệu cho mọi người kéo tên không may kia ra sau, ném cho tên đó một ít sinh mệnh chi tuyến. Xuân Đức vẫn đang quan sát coi hôm nay liệu có biến thiên hay không?

....

Nhưng sau vụ nhục mạ lẫn nhau lúc mới lên phi chu thì từ sau đó, mọi thứ lại như quá bình thường, không ai động đến ai, cứ như vậy mọi người di chuyển trong sự tĩnh lặng.

Ầm...Oành...oành

Trong khi mọi người đang yên lặng đợi tới nơi sát hạch thì cả cái phi chu bất ngờ lao thẳng xuống một khu vực thâm lâm nào đó, khi phi chu vừa đâm xuống dưới Xuân Đức đã cảm nhận được mấy dao động không gian lực, thần niệm tỏa ra khóa chặt lấy mấy dao động nhỏ kia.

Nhưng lạ thay khi hắn sắp tóm gọn mấy tên đào tẩu thì lại bị một lực lượng mạnh mẽ từ 4 phía quấy rối, cảm nhận sâu một chút thì thấy lực lượng này không phải do con người mà do tự nhiên nơi đây tác động.

Xuân Đức đang miên man suy nghĩ thì Bạch Tinh lại gần hỏi "Điện Chủ bây giờ chúng ta làm sao? hình như là có người cố ý làm khó chúng ta".

Xuân Đức gật gật đầu đạo " Là có người làm khó chúng ta, nhưng cũng kệ thôi, đám bọn chết ấy nhiều lắm, quan tâm nhiều tổ chết noron thần kinh, theo như bản đồ hiển thị thì cái nơi chúng ta đang đứng là nơi sát hạch rồi, nhưng vị trí cụ thể thì chịu, bây giờ cứ thì tiến lên đi, gặp kẻ nào cản đường làm thịt kẻ đó là xong, thông báo với mọi người một tiếng đi gần lại, đừng mà chạy lung tung".

" Vâng"

.....

Ở một nơi khác trong khu sát hạch, có cả ngàn nội môn đệ tử đang tụ cùng một chỗ với nhau vây quanh hai người một nam một nữ.

Cô gái hai tay chống cằm lên tiếng " không biết ngươi mà Thanh Trúc tỷ nói tới như thế nào nữa, ta rất mong được gặp đây".

Thanh niên bên cạnh vừa lau mũi tên vừa đạo " Thì còn sao được nữa, có tóc, có 2 mắt, có 1 cái mũi mà 1 cái miệng, thể ngươi tưởng tên kia sẽ như thế nào? chẳng lẽ có 4 đầu 8 tay 6 cái chân sao?"

Cô gái liếc mắt xem thường cái tên bạn tú đầu của mình, chỉ giỏi đánh nhau còn cái gì cũng ngu toàn tập, chắc cũng quen rồi nên cô gái giải thích " ngươi vẫn ngu ngốc như mọi khi, ý ta là tên kia có mạnh hay không chứ quan tâm gì tới hình dáng của hắn, mà vào lần này sát hạch có mấy đoàn đội như chúng ta?"

" Còn 4 đội như chúng ta nữa, mong là đám mới nhập môn kia may mắn một chút không muốn bị tiêu diệt quá sớm"

" Nghe tỷ tỷ ta nói tên kia có tu vi rất mạnh, không thể xem thường được đâu, mà lần này nghe nói đám mới nhập môn đi vào sát hạch là cùng một thể lực đây, khi chúng ta đụng nhau có thể phải đối mặt với đội ngũ mấy vạn người, không cần thận người chiến bại là chúng ta"

" Thỏ con có nhiều thì cũng không lại sói dữ, hừ đến khi đó ta sẽ cho ngươi xem sức mạnh vô địch trong thế hệ trẻ của ta " thanh niên kia không cho là đúng hừ lạnh.

Cô gái thấy thẳng bạn của mình lại nổi cái tính khùng khùng, cười làm lành đạo " Đùa chút mà làm gì nghiêm túc ghê vậy. Kiệt ngươi không thể có một chút hài hước được sao, chẳng bù cho ca ca ngươi tí gì cả".

" Ta chỉ nói sự thật thôi "

" Biết rồi, ta biết rồi, bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo, chẳng lẽ cứ đợi thế này sao? "

" Đương nhiên là không, trong vùng sát hạch này có lực lượng thần bí có thể làm suy nhược thần thức, nên chúng ta nếu ở lại đây có thể bị đám đội ngũ khác đánh lên, nên nhớ chúng ta kẻ địch không chỉ có đám mới nhập môn kia".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 142: Gặp nội môn đệ tử

Trong khi đám nội môn mỗi người một tính toán riêng, nhóm người Xuân Đức vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước, mục đích bọn người Xuân Đức rất đơn giản, kiểm xem có tên nội môn nào không bắt lại mà hỏi xem cái cuộc sát hạch này kiểm tra như thế nào, đến tận bây giờ vào sát hạch rồi mà tất cả mọi người Bắc Khu còn chưa hiểu cái cuộc sát hạch này diễn ra kiểu gì, làm thế nào để qua, chỉ biết là bên trong này có thể sẽ gặp nội môn đệ tử và điều họ cần làm là bỏ chạy hoặc bật lại.

.....

" Điện chủ người có phát hiện gì không? " Bạch Tinh vừa quan sát xung quanh thấy không có gì lạ, quay lại hỏi dò Xuân Đức xem có phát hiện gì mới không.

" Phát hiện thì có đây, cách đây 82 dặm hướng đông có đội ngũ gần 2 ngàn người đang bố trí mấy cái bẫy bắt cá, còn xa hơn thì ta không thể xác định được, thần thức của ta trong nayf bị hạn chế gắt gao, không biết cái lực lượng quỷ rối thần thức kia phát ra từ chỗ nào, ta mà biết được thì nó xong rồi " nói tới câu cuối thì Xuân Đức nghiêng răng ken két.

Bạch Tinh ".....".

Thiên Ma ""..... "".

Thiên Xu "....."

Thiên Kiếm thì dùng ánh mắt hiểu kì bảo bảo đánh giá Xuân Đức, nàng không hiểu là tại sao lão đại của mình có thể phát tán thần thức ra xa như vậy, nàng còn không thả ra thần thức được đây. Lần trước đi Tang Kinh Các Thiên Kiếm bị bỏ rơi ở nhà nên không biết sự kinh khủng của Xuân Đức bằng không cũng không ngạc nhiên như bây giờ.

Sau giây phút lấy lại cân bằng tâm tình Bạch Tinh hỏi " Vậy chúng ta bây giờ làm sao đây Điện Chủ ".

" Thì còn có thể làm gì hơn, xử lý tất cả thôi, tiện thể thu bọn họ làm chân chạy cho chúng ta, sau này nếu mà có gặp đội ngũ khác thì dùng bọn này ra làm lá chắn, chúng ta đỡ mất công ra tay còn được xem một màn pk lẫn nhau, tiện cả vài đường.Mà cũng thật không ngờ môn đồ nội tông trong Diệp Linh Tông này vậy mà đa phần là Tinh Thần cảnh sơ kì rồi, hơn xa ngoài môn ".

Bạch Tinh suy nghĩ một chút đạo " Vậy để Hắc Tinh đi xử lý mấy tên kia, Điện Chủ người thấy sao? "

Xuân Đức cười cười lắc đầu đạo " Cần gì vội vàng, cứ từ từ mà đi thôi, đằng nào bọn kia cũng là tù nhân của chúng ta thôi, Hắc Hắc"

.....

Các xa nơi bọn người Xuân Đức vài chục dặm đội ngũ nội môn gần 2000 người đã bố trí xong mấy trăm cái bẫy rập, họ bây giờ chỉ còn đợi con mồi sa bẫy mà thôi. bọn họ không biết rằng bấy bọn họ đặt chỉ dùng để bắt mấy con nhỏ, mà không phải dùng để bắt ác quỷ.

Trong một cái lều lớn mới được dựng, bên trong có 5 người 3 nam 2 nữ, một cô gái có mái tóc đuôi gà lên tiếng

" Thám báo mới về báo rằng trong phạm vi 20 dặm không có động tĩnh gì khả nghi cả, chúng ta đã bố trí bẫy rập xong rồi bây giờ theo mọi người nên làm gì tiếp theo?"

Mọi người trong lều đều nhìn về phía cô gái xinh đẹp như hoa phù dung, đang đọc một cuốn sách nhỏ. Cảm nhận được ánh mắt của mọi người cô gái còn lại gấp quyển sách trên tay lại, nhìn mọi người một lượt đạo

"Mấy cái bẫy chúng ta đặt chỉ có thể khiến mấy tên mới nhập môn bị sập bẫy mà thôi, nếu là thành viên của đoàn đội khác thì gần như là vô dụng, nhất là trong tham gia lần này còn Minh Kiệt và Thanh Lam, chúng ta cần đặc biệt lưu ý 2 người này. Chúng ta...."

BÙM....Lách tách...lách tách.

Khi cô nàng còn chưa nói xong thì một tiếng pháo hiệu oanh minh vang lên, khi mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì một tên cả người bầm dập lết vào bên trong kêu lên

" Đội trưởng chúng ta bị tập kích, là..là....."

Tên này còn chưa nói xong ai tập kích thì đã ngất đi. Mấy người bên trong đều nhìn vào mắt nhau một cái sau đó tất cả đều lấy vũ khí phi thân ra ngoài, khi ra ngoài bọn họ đang định hét lớn thì thấy một cảnh tượng làm bọn họ trợn mắt ngoác mồm ra, như bị cái gì đã kích ghê gớm lắm.

Tập kích bọn họ không phải là đám cùng là nội môn đệ tử mà là đám mới nhập môn, cái này có thể dễ dàng phân biệt qua quần áo trên người. Bây giờ xung quanh nơi đóng quân của bọn họ bị mấy vạn ngoại môn đệ tử bao vây, hơn 1500 thành viên nội môn bây giờ tất cả đã nằm sấp trên mặt đất.

Cô gái có mái tóc đuôi gà không tin được thốt lên " mới pháo hiệu bao lâu à, sao lại ra thế này, mọi người bị mắc bệnh gì mà lại nằm tất cả trên mặt đất vậy"

Mấy người còn lại thì dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía trước, có lẽ bọn họ đã tính toán sai lầm gì đó, sức mạnh của môn đồ mới nhập tông năm nay mạnh quá quy định.

....

Nhìn thấy lại có 5 con gà con chạy ra, đứng trong đám ngoại môn đệ tử Xuân Đức ra hiệu cho Thiên Ma xử lý nốt. Đang vây quanh 5 người nội môn mới xuất hiện, bỗng dưng mọi người tán ra nhường một con đường cho Thiên Ma tiến vào.

Khi Thiên Ma tiến vào nàng thả ra uy áp Tạo Hóa Cảnh Thật Trọng,đổi mặt Thiên Ma 5 người nội môn từng giọt mồ hôi to như hạt đậu rớt xuống, một tên cảm thương nhìn chăm chăm thiên mà gian nan nuốt một ngụm nước miếng đạo

" Vị sư tỷ này, không biết có chuyện gì không ạ, nếu có gì thì sư tỷ cứ nói, nếu không có gì thì làm ơn rời khỏi nơi này chúng ta còn còn đang trong quá trình sát hạch"

Thiên Ma nghe vậy che miệng cười duyên không dứt, nàng cười khúc khích hiển lộ hết vẻ đẹp của Hồ Ly Tinh mấy tên thành viên bên cạnh cũng không dám nhìn thẳng nàng, cười một hồi nàng dừng lại đạo " vị sư huynh này cứ nói đùa, tiểu muội là đám tân môn đồ năm này mà, làm sao có thể là sư tỷ gì đó được cơ chứ, hi hi, thật ra tiểu muội có chuyện cần nhờ mấy vị đây, không biết mấy vị có bằng lòng giúp đỡ không? ".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thiên ma dọa nạt nội môn đệ tử

" Vị tỷ tỷ này cứ nói đùa.. ha ha ha... không biết vị tỷ tỷ xinh đẹp này có chuyện gì muốn nhờ, chúng ta sẽ giúp tận tình "

Nàng xưng là tiểu muội nhưng ở đây thì ai dám gọi nàng là tiểu muội, gọi nàng một tiếng tiểu muội không khéo nàng lại mút cho chỉ còn lại xương với da mồi.

Thiên Ma mị mị nhìn mọi người nguy hiểm cười đạo " Cũng không có gì cả, một chuyện nhỏ thôi. Các ngươi mấy người này bây giờ có nguyện bỏ vũ khí đầu hàng sau này đi theo ta cùng một chỗ không? Hay chúng ta phải tâm sự một chút " nói xong nàng tuốt kiếm ra, liếm mấy giọt máu còn sót lại trên thanh kiếm, cứ như nàng đang tìm vị máu tươi mà lâu rồi nàng chưa được nếm thử vậy. Trông nàng như một con tiểu ác ma.

Ba tên nam tử nội môn không hèn mà cùng bỏ vũ khí xuống đất kêu lên " Chúng ta đầu hàng, cầu được bao nuôi "

Thiên Ma nhìn về phía hai cô gái đang do dự kia. Thấy ánh mắt của Thiên Ma liếc lại thì nàng nhìn nhau một cái rồi cũng thu vũ khí về đạo " hai chúng ta cũng giống bọn họ "

" Không ai phản kháng chút gì sao? " Thiên Ma có chút tiếc nuối hỏi.

" Không... chúng ta cam chịu... cầu được đối xử tốt " Năm người một lời thốt lên.

" Tiếc thật không thể tâm tình cùng mọi người được, hi hi, thôi bây giờ các ngươi theo ta, lão đại có việc hỏi các người, nên nhớ thành thật chút nếu không lại bảo chửi ác " Thiên Ma con mắt thành hình nguyệt nha liếm mép nhìn mọi người cười, trông làm sao cũng không có ý tốt trong đó.

Năm tên không may đánh cái rùng mình, vuốt vuốt mồ hôi trên trán, bọn họ lại đạo " Yên tâm, yên tâm, chúng ta rất ngoan ๐_๐".

" Tốt lắm, đúng là trẻ nhỏ dễ bảo, bây giờ đi theo ta ". Thiên Ma đi thẳng về phía Xuân Đức, mấy tên nội môn còn lại cũng đi theo sau như mấy con vịt con theo vịt mẹ nhìn vào vô cùng tức cười.

.....

Xuân Đức đang uống trà nói chuyện với Bạch Tinh thì thấy Thiên Ma đi tới, theo sau là năm tên nội môn đệ tử. Không lý tới năm tên nội môn Xuân Đức chỉ một cái ghé ý bảo Thiên Ma ngồi xuống.

Thiên Ma ngồi xuống đạo " Điện Chủ người có gì phân phó? "

" Có phân phó cái gì đâu, ngồi xuống nói chuyện cho vui thôi, có khi thời gian sau ta về nhà một chút, muốn hỏi ý các ngươi là cùng theo ta về nhà hay muốn ở đây chơi "

"Oh. Điện Chủ về nhà sao? Chuyện này người đã nói với ai chưa? "

" Ừm, đi lâu quá rồi mà, cả nhà đang coi ta là trẻ lạc đi tìm đây, họ sợ ta ra ngoài bị ăn hiếp. Chuyện này ta mới nói cho hai người thôi, ta định mang về mấy người thôi, chứ nhiều quá có khi phụ thân, mẫu thân ta thấy lại nghĩ ta ra bên ngoài gây chuyện bây giờ bị người ta theo về muốn đòi lại công đạo, ai biết được có từ ta không nữa"

Thiên Ma cười hi hi, vừa uống một ngụm nhỏ nước trà, vừa đạo " Điện Chủ người lại nói đùa, chắc gia tộc của người lớn lắm phải không? "

Xuân Đức lắc lắc ngón tay đạo " Ngược lại ấy, gia tộc ta nhỏ bé lắm, nhưng thôi không nói cái đó nữa nếu ngươi về với ta thì biết ngay thôi ấy mà, quan trọng là ngươi có về không? "

" Sao lại không, mấy khi được theo Điện Chủ về gia tộc của người. Vậy Điện Chủ người tính khi nào quay về, có tham gia cái sát hạch này nữa không? "

" Vẫn tham gia chứ, ta còn chưa tìm được thăng chết tiết nào dám tính kể chúng ta kia mà, đã tới nơi này rồi cũng phải vào cái nội Tông xem nó như thế nào. Còn khi nào quay về sao? không vội, một thời gian nữa đi, lúc nào quay về ta thông báo người"

Nói chuyện được một lúc Xuân Đức mới nhớ là còn mấy tên người ngoài, hần nhìn năm người nội môn, đánh giá bề ngoài thì bọn này đều là tuấn nam, mỹ lệ nữ nhi, ngấm ngấm, xăm soi một lúc hần mới lên tiếng đạo

" Ai là người chủ đạo trong các ngươi "

Năm người đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên bị người hỏi, làm mỗi người đánh thót một cái, không tự chủ được mà đều nhìn về phía Xuân Đức, khi bọn họ kịp hiểu ra câu hỏi thì 4 người trong nhóm đều nhìn về phía cô gái luôn cầm quyền sách nhỏ.

Thiếu nữ cảm quyền sách nhỏ tiến lên một bước đạo " Ta là người đứng đầu trong nhóm, không biết vị bằng hữu này có chuyện gì sao? "

Nhìn thiếu nữ bình tĩnh trước mắt Xuân Đức có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sự ngạc nhiên đó cũng biến mất, hắn hỏi " Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi là làm sao để thông qua cái sát hạch này thôi ".

Thiếu nữ đang bình tĩnh đợi nghe câu hỏi, khi nghe thấy câu hỏi nàng không khỏi ngó người ra. Đừng nói là nàng cả 4 đứa đằng sau cũng như vậy, vào sát hạch mà không biết cách nào thông qua đúng là lần đầu tiên bọn họ gặp phải. Sau giây phút ngỡ ngàng thiếu nữ lập tức lấy lại thần thái lãnh tĩnh lúc bình thường mà đạo " trong sát hạch này nếu là ngoại môn chỉ cần đến một nơi gọi là Tử Kiếm Đài là thông qua, còn là nội môn người thì phải có 50.000 công điểm trị tương ứng đánh bại 5 người cùng là nội môn, hoặc 50 người ngoại môn".

" À, hóa ra là vậy à, thế đội ngũ như các người thế này còn nhiều không"

Thiếu nữ nghĩ một chút đạo " còn mấy đội nữa, nhưng số lượng thành viên ít hơn chúng ta ".

Xuân Đức cũng hỏi thăm cho vui thôi, chứ còn đi săn các đội ngũ khác hắn không có bị đau bị, cái công điểm trị gì đó thì chắc cũng có chút hiệu dụng mà thôi, nếu hắn muốn thì chịu khó đi mượn rồi không trả lại là được tội tình gì.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Đi về tử kiếm đài

" Các người chắc hẳn là phải biết cái Tử Kiếm Đài kia đâu chứ, dẫn đường cho chúng ta, còn cái công điểm trị gì đó thì các người cứ giữ lấy đi, coi như là tiền dẫn đường mà ta trả cho cá người (n_ñ) " Xuân Đức cười cười.

Thiếu nữ có mái tóc đuôi ngựa không biết phát bệnh gì, giọng điệu như bị ai ăn hiếp ghê gớm lắm nàng đạo " tại sao chúng ta phải dẫn đường cho các người, như vậy thì khác gì làm sai vặt cho các người, hừ hừ, chúng ta mới không làm việc thấp hèn đó ".

BỘP

Còn chưa đợi Xuân Đức lên tiếng Bạch Tinh không biết khi nào đã đứng sau thiếu nữ kia, một gõ vào sau ót nàng, nàng ta như sợi bún nằm rạp xuống sàn. Bạch Tinh nhìn mấy người còn lại trong phòng đạo

" Điện Chủ đây là ra lệnh cho các người, không phải là thương lượng, mà các người có thể trả giá, đây là lần đầu cảnh cáo nếu có lần sau thì đừng bảo sao hoa hồng lại có màu đỏ"

Mấy tên nội môn rung mình một cái, bọn họ lờ mờ phát hiện được gì đó, tân môn đồ năm nay hình như không giống như mọi năm. Cô gái còn lại lên tiếng " Chúng ta đã biết, sẽ không có lần sau ".

Xuân Đức nháy mắt với Bạch Tinh một cái, Bạch Tinh hiểu ý đi ra ngoài thông báo với mọi người. Đội Bạch Tinh đi rồi Xuân Đức mới đạo

" Đừng căng thẳng vậy, chúng ta lâu lâu mới giết người một lần, không phải loại hiếu sát gì, nên cứ thư giãn đi. Bây giờ lên đường luôn, các người và đội ngũ của mình đi trước dẫn đường chúng ta đi sau "

Tâm lý mọi người thăm chửi tên biến thái nhưng bên ngoài vẫn ngoan ngoãn đạo

" Được"

.....

Khi mọi người đến nơi tập chung xuất phát, thấy gần 2000 nội môn đệ tử lúc trước bị đánh nằm sắp bất tỉnh giờ đã sinh long hoạt hổ lại như thường, chỉ có quần áo là tả tơi, mặt mũi bầm dập mà thôi. Đám người này đứng cách xa xa đám thành đệ tử mới nhập môn, nhìn về phía đám mới nhập môn đầy vẻ ái ngại, không biết bọn này bị đám tân môn đồ kia làm gì mà tạo thành thái độ như vậy.

" Người bị thương cũng đã được chữa lành, coi như bọn ta cũng làm hết tình hết nghĩa rồi, bây giờ các người làm việc của mình đi " Xuân Đức chỉ về đám nội môn mà đạo.

" Cảm ơn. bọn ta đã biết nên phải làm gì "

Xuân Đức gật gật đầu không nói thêm gì, chỉ cười gian nhìn mọi người. Mấy người thấy nụ cười của hắn dự cảm thấy có điều gì không lành sắp xảy ra.... Cứ như vậy một đoàn đội gồm cả nội môn và ngoại môn được hình thành, nhưng khác biệt ở đây là nội môn thì làm pháo hôi còn ngoại môn thì là người chủ chốt.

• • • • •

Đi một lúc lâu bầu trời đã tối, trên thiên khung bây giờ chỉ còn hằng hà vô số ngôi sao chiếu sáng mọi nơi, nhưng ở trong khu thâm lâm này thì tối đen như mực những ánh sáng yếu ớt từ các ngôi sao bên trên không đủ xuyên xuống phía dưới... tuy không có ánh sáng cộng thêm những nguy hiểm không lường được xung quanh mọi người cũng không vì đó mà dừng lại, đã làm tu sĩ thì ngày nào mà không có nguy hiểm xung quanh, sống nay chết mai ai mà biết được, nói chung là sống chết có số nên cứ đi theo mọi người, có chết thì mọi người cùng chết.

Trong khi mọi người đang từng giây từng phút cảnh giác xung quanh thì huynh muội hai người Xuân Đức và Vũ Y vừa đi vừa cười nói tí từng bắt mấy con côn trùng nhỏ phát sáng dọc đường. bây giờ trong khu thâm lâm này phía dưới các gốc đại thụ có vô số sinh vật nhỏ bé phát sáng, nhìn rất đẹp.

Vũ Y đang bắt đi tự dưng đứng lại, Xuân Đức thấy vậy hỏi " Sao vậy bé? Có chuyện gì sao? "

Tiểu Y chỉ tay lên tàn cây cao phía trước đạo " Có một cái gì ở đó, nó đang gọi mũi, mũi biết nó ở gần nơi đó thôi nhưng không biết nó cụ thể ở chỗ nào cả ".

"Vậy à, để ca ca xem thử "Xuân Đức phát tán ra thần thức, rất nhanh hần đã phát hiện bên trên tán cây cao kia, trong một cái hốc sâu có một con điệp màu xanh lam, dùng thần niệm khóa chặt con vật nhỏ, tâm niệm vừa động con vật nhỏ kia đã nằm trong tay hần.

Nhìn xuống tiểu Y hần cười đao "muội đưa tay đây, nhắm mắt lại ta cho cái này"

Vũ Y không biết ca ca lại muốn làm tro gì nhưng vẫn vâng lời đưa tay ra nhắm mắt lại, Xuân Đức thấy vậy cũng dùng MP tạo một bong bóng niêm phong con điệp kia lại tránh cho nó bỏ chạy, nhìn quả cầu chứa con điệp thấy rất đẹp, hẳn mới hài lòng rồi bỏ vào tay tiểu Y.

Cầm nhận ca ca bỏ cái gì đó vào trong tay, tiểu Y mở mắt ra nhìn, khi nhìn thấy con điệp nhỏ trong quả cầu thì tiểu Y như người mất hồn, cứ nhìn chân chân vào nó. Xuân Đức thấy tiểu Y là la hỏi " Có phải là con vật nhỏ này phải không? ".

Tiểu Y không có đáp lại, nàng vẫn nhìn chăm chú con điệp nhỏ kia, Xuân Đức bên cạnh cũng không quấy rầy nàng, một lúc lâu sau tiểu Y mới ngẩng đầu lên đạo "Ca ca người bỏ niềm căm điệp nhi đi, nó nói trong đó khó chịu lắm"

Xuân Đức bên cạnh nghe vậy cũng không hỏi gì nhiều mà nhẹ nhàng bóp một cái trên quả cầu MP, cùng lúc đó cái niêm cấm hồ điệp kia cũng tan theo gió bụi. Con hồ điệp nhỏ được thoát ra ngoài bay lượn một vòng rồi bay lên đậu vào bên má phải tiểu Y nếu không xem cẩn thận có khi lại còn lầm tưởng là một hình xăm.

Tiểu Y thấy Diệp nhi của nàng bay bay trong đêm một vòng lại còn đậu lên má nàng thì nàng phát ra tiếng cười khúc khích ngây thơ như một đứa bé chưa dính khối bụi nhân gian. Xuân Đức bên cạnh cũng mỉm cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, cảm thấy đôi khi cuộc sống thật tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Chương 145: Ảnh ma

Mọi người vẫn tiếp tục tiến về phía trước, trong thời gian dài cảnh giác xung quanh mà không thấy có bất cứ nguy hiểm gì thì tâm lý mọi người buông lỏng một chút vì vậy mà có vài tên không may bị mấy con quái vật bất ngờ đánh lén, điều đương nhiên là mấy con quái kia tấn công một lần rồi cũng chết còn mấy thằng không may kia cũng thiếu đi vài bộ phận cơ thể.

Tối khoảng nửa đêm mọi người tới một vùng đất chết vô cùng rộng lớn, khắp nơi chỉ có bạch cốt chất chồng, xung quanh không một gốc cây ngon cỏ nào, à nhàm nhìn cẩn thận thì vẫn có một số gốc cây nhưng là cây không có lá, phía bên trên con đường vô số loại chim đen xì có đôi mắt đỏ lờ lờ, nhìn như mấy cái bóng đèn mini.

Khi Xuân Đức đang còn quan sát nơi quỹ dut này thì phía trước đám người nội môn bỗng nhiên phát ra từng trận tiếng kêu thê lương

"Á tay của ta, tay của ta đâu, ai lấy tay của ta đi rồi!"

"Người tên điên này đừng có cần ta (@@)..... các người điên hết rồi sao "

"Mọi người cẩn thận, có Ảnh Ma, chú ý phía dưới chân, kẻo nào bóng có đuôi là Ảnh Ma " Giọng nói của thiếu nữ cầm đầu đám nội môn vang lên sau mấy tiếng kêu.

Đang lúc Xuân Đức cảnh giác xung quanh thì có một bóng đen đánh úp từ phía sau, thò một tay ra sau Xuân Đức đã tóm gọn kẻ đánh lén mình, đánh lén hẳn là một con không có hình thể xác định cả người đen thui, có mỗi một cái mồm, 1 đuôi và 2 chân, nhìn dị hợm vô cùng, bật quan sát kỹ năng lên, ngay lập tức có thông tin về cái con quái vật đen xì này

Là sinh vật tạo ra từ nhiều oan hồn không thể siêu thoát, được hình ở nơi có nhiều âm khí, có siêu cường sự sống

Chiến lực 2.104.765

Kháng tính vật lý: 67%

Kháng niệm lực: 41 %

Kỹ năng thiên phú: hấp huyết, nguy trang, tiềm hành, ẩn sát

Nhìn vào thông tin con quái vật trong tay mình Xuân Đức có chút tiếc, tiếc là cái sinh mệnh đây chuyển bây giờ max trị số rồi nếu không cho cắn nuốt đám làm từ oan hồn này thì béo. Nhưng không ăn còn đó nên hắn cũng không tiếc bắt về làm đồ ăn sau này.

Tâm niệm vừa động, một thiên sứ có đôi cánh màu huyết hồng tay cầm cung thiên thần xuất hiện, hư ảo thiên sứ kia hiện ra không lâu thì liên tục kéo cung bắn về bốn phía, những chùm sáng màu xanh lá cây từ chiếc cung bay đến đâu liền có Ảnh Ma bị bắn cho trọng thương nằm trên mặt đất.

Nói thật thì hiệu suất làm việc của con thiên sứ này quá kém không bằng 1% so với Thiên Xích Bích Huyết bìa nhưng vì ẩn tượng tốt với mọi người nên đành vậy.

Chứ đi đâu cũng bị người ta nhận định là thế lực tà ác, hay con người tà ác thì không tốt chút nào, chúng ta cứ giấu cái tà ác bên trong còn sự thánh thiện thì trưng bày cho người ta xem, thế mới lừa được thiên hạ.

Hiệu suất tuy kém nhưng với số lượng Ảnh Ma không nhiều khoảng vài vạn con thì cũng không bao lâu thì con Ảnh Ma cuối cùng cũng nằm xuống. Bọn Ảnh Ma này đúng là siêu cường sinh mệnh, bị bắn cho một cái động trên người mà hét thảm một tiếng cũng không có, thấy cảnh này Xuân Đức cũng tặc lưỡi, hắn thầm nghĩ không biết thằng mặt lín nào ngu như vậy, để môn đồ vào sát hạch trong nguy hiểm như vậy, nếu lần này không có hắn thì mọi người ở đây, phân nửa là nằm lại nơi đây rồi.

Nhìn nơi nơi đều là Ảnh Ma đang quần quai, Xuân Đức đang tính lệnh cho mọi người mang chiến lợi phẩm về cho hắn thì mặt đất dưới chân rung lắc mãnh liệt, vô số vết rách như mạng nhện lan tràn khắp nơi, Xuân Đức thấy không ổn lập tức hét lớn

" Mọi người tản ra, lấy Bạch Tinh, Thiên Ma, Thiên Xu, Hắc Tinh làm chủ chia làm 4 đội ngũ như thường ngày tự bảo vệ bản thân, việc nơi này để ta "

Mọi người nhanh chóng tản ra, không qua mấy hô hấp mọi người đã cách xa nơi trung tâm của sự rung lắc kia, nhìn bên cạnh thấy chỉ còn lại một mình tiểu Y là không theo đám người mà đang chuẩn bị lấy vũ khí ra chiến đấu. Xuân Đức ngồi xuống đạo

" Con quái vật này mạnh hơn muội nhiều lắm, khi nào muội mạnh lên rồi ca tìm con khác cho muội chơi, bây giờ muội vào bên trong không gian đi, mọi việc có đại ca ta rồi, yên tâm đi" dù cho tiểu Y có bất bình thì Xuân Đức vẫn thu nàng vào bên trong.

Tình cảm càng ngày càng đậm, từ lúc đầu chỉ là quan hệ chủ tớ, đến bây giờ đã là tình thân, làm sao có thể để muội muội của mình ra mạo hiểm, đòi đầu nói trước được cái gì? Xuân Đức có thể tàn nhẫn với kẻ khác, nhưng với người thân của mình hắn đặc biệt bảo vệ, mặc kệ đòi người ta có chê bai mình, có ghét bỏ mình ra sao, có lên án thế nào, mọi thứ đó chỉ là phù du mà thôi, chỉ cần tốt với người thân của mình là được, ai nghĩ gì mặc ai.

Thu gọn lại tâm tư nhìn vào nơi mặt đất đang ngày càng nhô cao lên kia Xuân Đức cảm thấy một dự cảm không lành, vật sắp xuất hiện kia gây cho hắn một cảm giác bất an. Vừa cảm thấy một tia bất an Xuân Đức lập tức gọi lão hệ, cái gì không chắc chắn thì không nên làm liều, một phút bốc đồng là cả đời nằm đất.

Dường như cảm nhận sự bất an của Xuân Đức, hệ thống đã xuất hiện ngay và luôn, vừa xuất hiện nó đã đạo " Có chuyện gì hệ trọng sao? "

" Ta cảm thấy hơi bất an, đợi chút nữa có gì nguy hiểm thì yểm hộ cho ta, bây giờ thì im lặng xem kỳ biến "

" Ủ, người ta nói nguy hiểm đi đôi với kỳ ngộ mà, biết đâu lần này là kỳ ngộ của ngươi "

Xuân Đức nở nụ cười xem thường " Đòi làm gì có chuyện ai cho không ai cái gì, nên cái gì mà kỳ ngộ hay truyền thừa gì đó méo có đâu. Bớt ảo tưởng "

Lão Hệ "... (►.◄)..."

Bạn đang đọc truyện *Cân Cẩu Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Quái vật bắt diệt cảnh

Mặt đất rung lắc càng ngày càng mạnh, từ phạm vi vài dặm bây giờ cả trăm dặm xung quanh, đại thụ ngã xuống, ma thú, yêu thú, chim chóc gì cũng chạy tán loạn, cả một khu vực rộng lớn bao phủ bởi ánh sáng màu đỏ, mấy con vật không chạy ra kịp lập tức như điên loạn tự cắn vào bản thể, yếu hơn một chút trực tiếp bạo thể mà chết.

"Đừng... Đừng... Đừng"

Một cột dung nham phun lên trời cao chiếu sáng cả một vùng trời, bên trong cột dung nham khổng lồ kia dần dần hiện ra một con quái vật đen kịt toàn thân, nhìn từ xa như một con dơi khổng lồ, cả người toàn những hoa văn kì dị, một con mắt màu đỏ rực chiếu sáng cả một vùng, còn một con mắt màu xanh mỗi khi nhìn vào thì tâm thần lại thác loạn một chút, khi con quái vật bay thẳng lên cao thì nó mới lộ ra một cái đuôi thật dài trên cái đuôi có những khuôn mặt người với biểu lộ thống khổ.

Vận dụng quan sát chức năng Xuân Đức thấy sơ lược về con quái vật trên đầu mình

☞☞☞ Devil Lord ☞☞☞

Sinh vật của sự thù hận, sinh ra từ tà ác hiển tế, có được sức mạnh to lớn và tăng dần theo những kẻ mà nó cắn nuốt.

Chiến lực đánh giá 31.232.735

Kháng Vật Lý: 72%

Kháng Pháp: 51%

Kháng Hiệu Ứng: 25%

Bạo thương: 12%

Kỹ Năng Bị Động: Ngáo đá, trâu chó, ngành công, phản dame, nuốt linh hồn, bắt từ 3s(60s hồi)

kỹ Năng Chủ Động: Phóng độc (phóng ra một lượng lớn chất độc đồng hóa con mồi thành bản thân của mình, tự lớn mạnh bản thân), phân giải (có thể phân thêm 2 bóng có năng lực 20% bản thể), ảo thuật(làm địch nhân mê loạn tâm trí), hòa độc.

Nhược điểm: không có.

Nhìn xong thông tin con quái vật hình dơi trước mắt Xuân Đức có xung động bỏ chạy ngay và luôn, không hiểu là lúc này óc vào nước rồi nên mới định ở lại chiến với con boss thể này. Đang tính đánh bài chuẩn thì một Hỏa Cầu màu xanh lam bay thẳng tới mà Xuân Đức đang đứng.

Uỳnh..Uỳnh..Uỳnh

Một loạt vụ nổ xảy ra khi quả cầu va chạm với Xuân Đức, Xuân Đức bị đánh bay ra ngoài vài dặm.

Cách xa vài dặm Xuân Đức bò lên cả người đau nhức, khuôn mặt hấn máu me, không phải vì đau mà máu, mà là vì cái mùi thối hơn cả cứt bốc ra từ quả Hỏa Cầu khi này, hấn kiềm chế không được chửi tục

" Mẹ kiếp, cái đéo gì mà thối vậy? ẹo...ẹo " mới chửi được mấy câu hấn lại nôn khan.

Thấy một kích mà không chết tiểu động vật kia Devil Lord có vẻ rất bất mãn nó nhìn chăm chăm vào nơi tiểu động vật đang ngồi. Trong khi Xuân Đức đang nôn khan thì lại có vài chục quả Hỏa Cầu bay thẳng tới hấn.

Nhìn từng quả cầu lửa to đùng đang lao về phía mình, Xuân Đức lăm bầm " Bộ xem anh là cái gì, mà cứ đê anh mà ra chiêu, thấy anh không đánh trả lại tưởng anh hiền sao?, mẹ mày nữa cái con súc vật không lông này " Xuân Đức mặc hết trang bị vào, tiện thể đeo thêm cái mặt nạ chống khói độc vào, hấn không biết khi đánh nhau con quái vật kia có xì hơi hay không, chết vì bị kẻ khác đánh rầm thì chắc được ghi vào lịch sử luôn, tốt nhất không nên liều.

Một tấm thuẫn lớn bằng MP tạo ra đón đỡ mấy chục Hỏa Cầu lớn nhỏ đang bay thẳng về chỗ Xuân Đức đứng

Ầm...Ầm...Ầm

Lại một loạt tiếng nổ kinh thiên vang lên, cả một khu vực cả vạn dặm vẫn nghe nặc cho không gian nơi đây bị lực lượng thần bí ảnh hưởng. Thấy lại một kích nữa thất bại con Devil Lord hét lên những tiếng như hàng vạn người gào khóc nghe vô cùng tang thương.

Tiếng rú của nó làm mọi thứ xung quanh kể cả dung nham nóng chảy bên cạnh cũng lập tức biến thành nguội lạnh, trên bầu trời từng mảng lớn tuyết rơi xuống, âm phong thổi vù vù.

Nhìn con quái vật đang rống giận, hấn cười lạnh niệm động chú ngữ một sợi dây sinh mệnh được liên kết giữa Xuân Đức và con quái vật,con quái vật kêu thảm một tiếng, ngay lập tức phóng về nơi Xuân Đức đang cố thủ mà tấn công mãnh liệt.

Cái này là kỹ năng hấn học thời gian trước kia cũng lâu rồi nhưng toàn đánh kiểu quần chiến chưa bao giờ solo nên không dùng, bây giờ có cơ hội thì

triển

☞☞☞ Life Drain☞☞☞

Hấp thu sinh mệnh 500+ 1% tổng sinh mệnh trên s

Khoảng cách hấp thụ trong 10 dặm + tu vi

Bị ngưng khi thần trí người thi triển bất ổn

Nhược điểm: không thể di chuyển

Có thể nói đây là kỹ năng solo gần như không đối thủ nếu như mình có phòng hộ cứng thì không sợ bố con thằng nào.

Nói thì nói vậy thôi, chứ con quái vật kia cứ điên cuồng công kích lên phòng hộ làm MP của hắn điên cuồng tụt mà hết MP thì xem như đời hắn tàn

☞☞☞ Mana Shield(1 chuyển cấp 2)☞☞☞

PHƯƠNG PHÁP NHẢM MỤC TIÊU: TỨC THÌ

Tạo ra một lá chắn hấp thụ 60% sát thương vào để đổi lấy MP(Có thể tăng cấp).

Sát thương hấp thụ trên mỗi điểm MP: 1.000.000

THÔNG TIN THÊM

Trong khi người sở hữu năng lực thần thánh không có năng khiếu với cuộc sống vĩnh cửu khi sinh, lời nguyện của chúa ban cho kẻ may mắn sức mạnh phòng ngự ấn tượng.

Ghi chú:

Hấp thụ sát thương trước khi giảm sát thương xảy ra, nghĩa là giáp sẽ không giảm lượng mana cần thiết để hấp thụ sát thương.

Khi hoạt động, sức khỏe hiệu quả của người mang kỹ năng sẽ tăng gấp đôi (tăng thêm bởi khối thiệt hại).

Cái kỹ năng phòng hộ này chỉ hấp thụ được 60% lực sát thương, còn đâu là hắn chịu hết, 40% sát thương từ Bất Diệt Cảnh nếu không có sinh mệnh bổ sung thì hắn teo từ lâu rồi. Bây giờ chỉ là cuộc chiến xem ai chịu đựng được lâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Du chiến

Trong khi cuộc giằng co giữa Xuân Đức và con quái vật vẫn tiếp tục, cách nơi Xuân Đức rất xa mấy lão bắt tử cũng cảm nhận được cái gì đó không đúng từ trong khu lịch luyện rất nhanh tại một đỉnh núi có 12 người mặc quần áo trường lão Diệt Linh Tông đang bàn luận chuyện gì đang diễn ra.

Một ông lão nhìn vô cùng hiền hòa, nhưng lại tỏa ra khí thế vô cùng ác liệt lên tiếng đạo " Chắc mọi người các ngươi cũng cảm thấy điều gì đó rồi, trong khu thí luyện sát hạch bây giờ đang có giao tranh kịch liệt, cấp độ này không phải đám môn nhân có thể ứng phó, bây giờ mọi người chia làm 2 đội ngũ vào bên trong, một đội 8 người gồm trường lão số 5,6,7,8,9,10,11,12 đi sơ tán mọi người ra khỏi khu vực nguy hiểm bên trong, còn ta sẽ dẫn theo 3 người trường lão còn lại đi xem xét tình huống cụ thể là chuyện gì xảy ra".

Mọi người nghe xong đồng thanh đạo " Vâng, Đại Trưởng Lão". Sau đó mọi người như những âm ảnh biến mất giữa trời.

.....

Trong khu sát hạch đám người cả nội môn lẫn ngoại môn bây giờ đang run cầm cập nhìn về nơi đang phát ra những tiếng động kinh thiên, kèm theo là từng đợt tiếng rú dài, như hàng vạn người cùng kêu khóc, chỉ nghe thôi đã làm con tâm thần mọi người bất ổn, sát ý trong mỗi người đang dần mất kiểm soát, đôi mắt mỗi người đều đang đỏ dần lên, sự thay đổi này rất nhỏ nên mọi người không có ai phát giác được.

Đội ngũ của đám người ngoại môn bây giờ đã tụ tập lại một chỗ cùng nhau, mấy người Bạch Tinh, Thiên Ma, Thiên Xu, Hắc Tinh đang đứng cạnh nhau nhìn về nơi đang diễn ra giao tranh. Thiên Ma lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng

" Lão đại, Điện chủ sẽ không sao chứ "

Bạch Tinh trầm ngâm một lúc mới đạo "Hắn sẽ không sao đâu, ta không biết thực lực của người thế nào, mạnh bao nhiêu, nhưng ta tin Điện Chủ sẽ chiến thắng".

"Theo mọi người thấy thì cấp bậc chiến đấu này thuộc về cấp bậc gì?" Hắc Tinh hỏi.

Thiên Ma, Thiên Xu cùng lắc đầu đáp "Ta không biết".

Hắc Tinh nhìn về phía Bạch Tinh, Bạch Tinh hít một hơi sâu đạo "ít nhất cũng phải là luân hồi cảnh mới có thể gây ra động tĩnh như vậy, không gian nơi đây cứng rắn vô cùng, ta dùng toàn lực mà chỉ đâm ra một hố lớn, thì các người nghĩ xem hai kẻ đang chiến đấu trong kia mạnh có thể nghĩ".

Mọi người nghe vậy đều nắm chặt bàn tay lại, tự dung mấy người lại thấy tu vi mà mình tự hào bây giờ thực ra chỉ là mấy con kiến hôi, à không mấy con kiến càng to hơn kiến hôi một chút.

.....

Không biết mọi người đang nghĩ gì, mà cũng chẳng có thời gian quan tâm mọi người nghĩ cái quái gì, Xuân Đức bây giờ đang chật vật vừa chạy vừa hít, chỉ có một từ có thể hình dung "THÂM" hẳn cứ tưởng qua 100s thì con quái vật Devil Lord kia cũng ra đi. Ai ngờ càng về sau càng mạnh, mạnh nhất là lúc máu của nó còn 10% thì kháng phép nó lên tới 92%, tốc độ đánh của nó cứ phải gọi là điên cuồng, con quái vật Devil Lord trong con điên loạn nó quây mù trời, bất kể cái gì gần nó chỉ có 1 kết cục đó là tan theo gió.

Vừa né tránh vừa nói chuyện với lão hệ "Con này kháng phép kinh quá, bây giờ làm sao? chả lẽ lại đi cận chiến, đánh nó cứ y như gãi ngứa cho nó vậy, mỗi lần đánh 1 triệu damage đến khi nào mới chết".

"Đã nói từ trước rồi, bình thường chịu khó học tập này nọ đi không chịu, tới lúc bị thông cho rồi lại bảo làm sao lại đau, bình tĩnh mà chạy đi ta đang xem coi có cách gì không? cứ giục hồi hả vậy làm sao ta tập chung"

"Không vội sao được Hp còn phân nửa, Mp gần cạn rồi, cứ đà tiêu hao này không bao lâu thì cũng theo ông bà thôi, khỏi cần phải nghỉ cách nữa, một là bây giờ người kiểm cho ta cái gì biến ta thành chủ damage vật lý, hai là tìm một môn nào đó xuyên kháng phép, loại sát thương thuần ấy, chích cho nó vài lần là đi"

"Bình tĩnh nào, cố gắng chạy lúc đã, đợi ta tìm"

"Nhanh lên đây"

"Rồi, biết rồi, nói mãi"

.....

Một lúc lâu sau

Xuân Đức kêu lên "được chưa sao lâu vậy ba, ta sắp hết xí quách rồi đây, móa nó không có thời gian để mà hồi phục lại luôn"

"Chưa, đợi thêm chút"

"Địch"

....

Lại thêm một lúc nữa

"Xong chưa má, trang bị bắt đầu phế rồi này, không nhanh tí nữa có tìm được cũng bằng không"

"Ráng một chút, sắp được rồi"

"Vãi, có biết lúc đầu trốn vào không gian vong linh luôn cho lành, đúng là đã ngu mà còn làm liều, sao lắm lúc ngu như vậy cơ chứ, đúng là ngu hết phần người khác, bây giờ thì tốt có muốn vào cũng méo vào được".

"Biết mình ngu là vẫn còn thuốc đây, cố gắng chạy vòng vòng đi cho sáng mắt ra"

"Mẹ mi nữa, không biết an ủi anh em à, đau đen, đau phồng, đau má"

.....

Ầm... Ầm... Ầm

Một đêm qua đi

Chạy cả đêm tới khi trời bắt đầu dần sáng, Xuân Đức tốc độ mới vừa chậm lại thì đã bị ăn một đuôi vào mặt, nằm úp mặt xuống đất. Đang tỉnh nằm già chết thì lại một đòn như trời giáng đánh thẳng xuống nơi hấn vừa ngã xuống, gắn mô tơ vào mõng Xuân Đức bật dậy chạy với 300% công suất né thoát một kiếp.

Vừa định có nên méo tin tưởng lão hệ nữa mà chuẩn đi thì thằng ôn dịch này lại vừa lúc xuất hiện đạo " Tim thấy rồi, thấy rồi, người xem một chút mà làm "

☞☞☞ Laguna Blade ☞☞☞

MỤC TIÊU ĐƯỢC PHÉP: ĐƠN VỊ KÊ THỪ

Bắn ra một tia sét trắng tại một đơn vị địch, gây sát thương lớn.

Phạm vi: 600 + tu vi

Damage: 4500 + tu vi

Chi phí Mana: 68% tổng Mp hiện có Cooldown Thời gian: 30s

THÔNG TIN THÊM

Không khí xung quanh trở nên dữ dội đến nỗi nó làm phát sinh một kẻ thù đến gần với tia sét nóng trắng. Loại sát thương thành Pure để phá hủy khả năng miễn dịch ma thuật. Ghi chú:

Laguna Blade có độ trễ 0,25 trước khi sát thương được áp dụng sau khi phép thuật được cast, cho phép một số khả năng tránh được sát thương.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Ba giây trạng thái bảo toàn sinh mệnh

"Được đây, chú mi mà chậm thêm tí nữa là ta chuẩn đấy, con quái này có quý giá mấy cũng không bằng mạng nhỏ của mình, bây giờ trực tiếp giúp ta học tập đi" Xuân Đức vừa chạy vừa lau vết máu ở khóe miệng đạo.

"Được rồi đó, anh em phải tin tưởng nhau chứ, người nói thể làm ta đau lòng quá "

" Anh em đeo bằng cái nem, xong rồi thì next đi, đừng có mà ở đây hóng hót làm ta phân tâm"

"Đúng là anh em không bằng cái nem thiệt, thôi người tự xử, nếu có cái gì cần thì gọi ta một tiếng" lão hệ nói xong thì cũng biến mất luôn.

Vui vui một chút với lão hệ, Xuân Đức nhìn về con quái vật bám theo phía sau mình cười lạnh, vừa chạy hấn niệm chú ngữ 0.25s sau một tia sét màu trắng bay thẳng vào mặt con quái vật

"Xoẹt "

Nhưng mà cảnh tượng con quái nằm xuống không có mà khi tia sét kia bắn trúng vào con quái vật cả người nó bốc lên một vòng ánh sáng đen. Xuân Đức ngó người ra ngay lập tức dùng quan sát kỹ năng mà nhìn.

☞☞☞ Devil Lord (trạng thái vô địch miễn nhiễm tất cả sát thương, hấp thụ sát thương tăng cường sinh mệnh bản thân) ☞☞☞

" Ôi chạy oi, có còn cho người ta sống không đây "

Khi con quái vật đang ở trạng thái vô địch nó tự tấn công bản thân, kết quả là sau khi trạng thái vô địch kết thúc máu của nó hồi được 2/9. Xuân Đức tính toán ái kỹ năng bệnh hoạn của con này để cứu sinh mệnh về 1 lập tức kích hoạt, mà cứ 60s lại hồi 1 lần, mà hấn hồi chiêu thì 30s vậy ít ra cũng cần chích vài phát nữa cộng thêm đánh chạy.

Kiểu này thì ai ra đi trước còn không biết đây. Kết quả cuối cùng còn chưa biết nhưng hấn tự hứa với bản thân, thề sau này không bao giờ mà đi làm cái chuyện ngu như thế này nữa, đúng là không dám vào trường thì không biết quay đầu"

Nói thì có vẻ bi đát vậy thôi, chứ Xuân Đức bây giờ có sinh mệnh thể cấp 1 cao cấp, có trọng sinh kỹ năng, làm gì phải sợ con dơi đuôi rắn này, chẳng qua hấn tiếc, cái kỹ năng trọng sinh như một cái kim bài miễn tử, nhờ có nó mà làm cái gì cũng tự tin hấn lên, mất nó đi thì trong vòng 5 năm hấn cứ gọi là ở nhà cho an toàn tính mạng.

.....

.....

.....

Ý tưởng thì hay nhưng thực hiện nó méo có hay như mong đợi, sau khoảng mấy trăm lần cast skill thì lượng máu con quái vật vẫn vậy, có khi còn nhiều máu hơn lúc trước khi có kỹ năng pure dame một ít. Đúng là quái vật Bất Tử Cảnh đánh mãi không chết, khó giải quyết nhất là lúc nó vào trạng thái 3s vô địch, miễn nhiễm tất cả hiệu ứng, hấp thụ sát thương thành sinh mệnh.

Thấy sự việc lại không ổn hẳn lại mặt dày gọi lão hệ ra. Lão hệ vừa xuất hiện đã lên tiếng " Có chuyện gì nói lẹ đi ".

" Còn chuyện gì nữa, con doi đuôi rắn chết tiết kia đánh không chết, cứ khi sinh mệnh sắp hết nó lại có 3s vô địch, rồi nó lại hồi 2 đến 3 phần sinh mệnh, muốn giải quyết 2 đến 3 phần sinh mệnh đó kiểu gì cũng hơn 60s, nên đâm ra lẩn quẩn, không cách nào giết chết được nó...." Xuân Đức né bên này tránh bên nọ vừa tỏ khổ với lão hệ.

" Cát, đã biết rồi không cần kể lại, ta cũng đâu có mù, người làm cái gì, thấy cái gì thì ta cũng vậy thôi, nên dẹp cái kể chi tiết đó đi, cần gì nói nhanh "

" Bỏ kể cho nó thêm phần làm li bì đất, ai mà biết chú mày có biết cái gì đang diễn ra bên ngoài không. Bây giờ ta cần môn kỹ năng nào có thể kết thúc được được con quái vật này ".

" ta cũng đoán là người muốn vậy nên đã tìm cho người rồi này tự xem đi, mà môn kỹ năng này có vẻ không mấy thân thiện với người dùng đâu, cẩn thận chút, với lần này ta cũng dùng hết năng lượng điểm, chú mày tự cầu nhiều phúc đi".

Lão hệ vừa đạo xong thì im re luôn, ngay sau đó một loạt thông tin về kỹ năng mới đã xuất hiện.

☞☞☞ Ice Blast ☞☞☞

Mục tiêu cast: Địch

Một quả bóng bùng nổ của mưa đá băng giá có thể được sử dụng để tấn công các mục tiêu bất cứ nơi nào. Việc sử dụng thứ hai đánh dấu vị trí hiện tại của vụ nổ, khi mà đạn thực tế được phóng ra - khoảng cách càng lớn thì bán kính càng lớn. Nó gây sát thương lên các đơn vị kẻ thù và áp dụng một lời nguyền tê cóng cho các đơn vị trong và xung quanh khu vực ngăn ngừa tái sinh hoặc chữa lành. Các đơn vị Frostbitten sẽ bị sát thương nhẹ theo thời gian; nếu các đơn vị giảm xuống dưới một tỷ lệ phần trăm nhất định của HP, chúng sẽ bị vỡ ngay lập tức.

Phạm vi nổ: Min 1 dặm ; max 50 dặm

Thiệt hại nổ: 250000 + tu vi

Sát thương mỗi giây: 3% hp tổng

Tỷ lệ phần trăm sức khỏe bị giết ngay lập tức: 15%

Thời gian: 10s

Chi phí Mana: 50% tổng MP hiện có, 10000+10% Hp hiện có. Thời gian cooldown: 40s

THÔNG TIN THÊM

Những con bão băng từ thời đại qua dòng chảy qua chân tay băng giá, đâm sầm vào thế giới và biến cư dân của nó thành di tích thành sức mạnh vĩnh cửu của mình.

Nhìn đến cái chỗ mà cast kỹ năng phải mất 10.000 Hp mặc định và 10% Hp tổng hiện có, Xuân Đức lập tức hiểu vì sao hệ thống bảo nó không thân thiện rồi, kỹ năng này mà lúc ngắc ngoài dùng một cái có khả năng đi luôn.

Khi Xuân Đức mới vừa phân tâm xem kỹ năng, cộng thêm việc cấm đầu cấm cổ mà chạy nên không để ý tới biến hóa của con quái vật, con quái vật nhìn kẻ đang chạy phía trước trong con người hiện lên một chút do dự, nhưng ngay sau đó lại thay bằng sự kiên quyết, từ con mắt màu vàng của con quái vật bỗng bùng vỡ tan ra tạo thành vô số hạt bụi nhỏ bay theo một đường thẳng đến Xuân Đức.

Xuân Đức còn đang mãi xem xét cái kỹ năng mới thì hần cảm thấy cả người nhẹ tênh, khi cúi đầu xuống thì đã không thấy đầu thân thể của mình nữa, xung quanh chỉ có một đám khói bụi màu vàng đang bám trên Thiên Đạo trang bị. Rất nhanh đến cả đầu lâu của Xuân Đức cũng bị ăn mòn hết chỉ còn lại từng mảnh xương vụn

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Hồi sinh

Tuy mọi thứ của Xuân Đức đã bị ăn mòn, tất cả đã về với cát bụi trừ bộ đồ đang mặc trước khi chết, nhưng tâm trí của Xuân Đức vẫn còn nó bám vào từng vật chất nhỏ xung quanh nơi hắn bị kết thúc sinh mệnh. Từ nơi sâu xa trong tâm trí có một sự thôi thúc ý chí sống lại vô cùng mãnh liệt, nó dần dần chiếm cứ lấy cả tâm trí của Xuân Đức.

.....

Bầu trời mới vừa rạng sáng nên trời vẫn còn tối, nhưng cũng đã có mấy tia sáng chiếu xuống mặt đất khiến nó trở nên rõ ràng hơn. Bỗng nhiên không biết từ đâu, mây đen kéo tới bao trùm cả thiên khung, bầu trời lập tức tối đen như mực, nhưng kì lạ là lại không có một tia sét hay tiếng sấm nào, cả bầu không khí trong sâm lâm vô cùng đè ép. Khiến cho mọi sinh vật trong sâm lâm này vô cùng khó chịu dường như có ai đang lấy đi sinh mệnh từng chút một trong cơ thể của bọn họ vậy.

Nơi Xuân Đức bị tan biến, con quái vật dị hợm kết hợp từ dơi và rắn đang điên cuồng gào rú, mọi thứ xung quanh đều vỡ nát, bay tán loạn xa xa. Nhưng bộ quần áo của Xuân Đức vẫn nằm đó, mặt đất nơi Xuân Đức chết vẫn nguyên vẹn, một ngọn tháp nhỏ hư ảnh bỗng nhiên xuất hiện hấp thu vật chất xung quanh.

Con quái vật khi thấy ngọn tháp kia xuất hiện, nó lập tức cảm giác thấy vô cùng bất an, ngay sau đó nó dùng mọi cách để phá hủy ngọn tháp kia, lấy đuôi đập, phun hỏa cầu, phun nọc độc... Nhưng mọi thứ đều vô dụng ngọn, ngọn tháp vẫn đang từ từ hấp thu sinh mệnh tinh hoa khắp nơi đang tụ tập về nơi đây và dần dần lớn lên và ngưng thực.

Thấy công kích vô hiệu con quái vật lập tức lùi ra xa và quan sát mọi việc đang diễn ra ở nơi này

.....

Qua một đoạn thời gian sau khi ngọn tháp kia đã ngưng thực thì từ trên bầu trời đen mịt mùng kia một tia sáng xuyên qua tầng trời chiếu thẳng xuống đỉnh ngọn tháp kia.

Rắc.... rắc....rắc

Những tiếng vỡ nhẹ vang lên, trên ngôi tháp nhỏ kia lập tức có thể thấy được những đường rạn nứt như mạng nhện đang lan tràn ra xung quanh, rất nhanh những đường rạn đó lan truyền toàn bộ bộ ngọn tháp

TOANG

Một tiếng thủy tinh vỡ vang lên, cả ngọn tháp nhỏ lập tức vỡ tan tành, lộ ra một thiếu niên độ tuổi mới lớn, một luồng ánh sáng mạnh từ trên cao chiếu thẳng tới thiếu niên mới xuất hiện, rồi ánh sáng đó bắt đầu mở rộng ra khắp bầu trời, khi luồng ánh sáng đó tán ra đến đâu thì mây đen trên bầu trời cấp tốc tán đi.

.....

Thiếu niên đứng giữa thiên địa đó đương nhiên là Xuân Đức mới vừa hồi sinh, nhìn vào cánh tay bé tí của mình, hắn dùng thần niệm cảm nhận ước lượng bây giờ hắn khoảng 1m4 lùn bót 40 phân so với trước khi chết. Khóe miệng hắn co giật liên tục, khó khăn lắm mới lớn lên được bây giờ lại bị thu nhỏ lại, điều quan trọng là hắn không thể biến thân như tu sĩ khác được.

Thu lại tâm tư rối loạn lúc này, Xuân Đức nhìn vào cái thẳng chủ mưu gây nên hiện trạng thảm hại hắn bây giờ, khi hắn nhìn về con quái vật, con quái vật kia cũng rống lên một tiếng kinh thiên rồi lao thẳng về chỗ Xuân Đức đang đứng.

" Lại còn chủ động tấn công, tưởng làm vậy thì có thể sống sao, lần này thì mày chạy vào chum con à, có gọi cả họ hàng của mày lên cũng vậy thôi "

Tâm niệm động, ba cột năng lượng MP, HP, TL hòa quyện vào nhau tạo thành một quả cầu băng nhỏ trong tay, nhắm chuẩn con quái vật đang chạy đến hắn cast skill Ice Blast. Một quả cầu băng nhỏ từ trong tay bay ra càng bay càng nhanh, càng bay càng lớn.

UYỀNH

Quả cầu băng đụng trúng con quái vật, cả người con quái vật bị hàng triệu triệu lưỡi dao băng nhỏ đâm sâu vào, hư ảnh một một tế tự mặc quần áo màu đen hiện lên trong miệng lâm lâm thực hiện một tế điển nào đó hấp thu dần dần sinh mệnh của con quái vật.

Thấy con quái vật không chết ngay mà vẫn tiếp tục lao về phía mình, Xuân Đức tâm niệm lại động, không khí xung quanh trở nên bạo loạn, một tia sét trắng từ trong tay hắn phóng ra với uy lực hủy thiên diệt địa

XOẸT

Nhanh như ánh sáng, tia sét trắng bắn trúng con quái vật, không có như mấy lần trước cả người con quái vật bốc lên hắc quang bảo vệ, lần này khi tia sét bắn trúng cả người con quái vật thành băng nguyên khối rồi vỡ ra vô số mảnh.

Xuân Đức lại gần xem thi thể con quái vật thì thấy mọi thứ thành băng và đang dần dần tan biến, nhớ tới tác dụng của Ice Blast, Xuân Đức khóc không ra nước mắt, kỹ năng này kết liễu sinh mệnh nào cũng đưa nó xóa sổ hoàn toàn, không một cái gì dùng lại được dù chỉ một chút, vậy đánh nhau cả buổi, còn bù vào một mệnh đấm ra công cốc. Hắn chán nản ngồi xuống.

Khi hắn đang chán nản vì bỏ ra bao nhiêu công sức đổi lại là công cốc, thì từ xác con quái vật khi tan hết kia để lại trên mặt đất một con mắt màu đỏ, đang phát hồng quang nhạt nhòa. Xuân Đức tò mò tiến lại gần cầm con mắt đỏ lên mà quan sát

□ Bảo vật chưa xác định, đang bị phong cấm □

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Eye aeon

" Lại còn bị phong cấm nữa, đến mệt"

Cảm nhận một chút phong cấm bảo vật này là gì? sau mấy hô hấp hắn cũng biết cái gọi là phong cấm này thực ra chỉ là một cái trâm gần như trong suốt đang ghim vào mắt sau con mắt..... Rút cái trâm ra khỏi con mắt, lập tức con mắt trên tay Xuân Đức phát ra hồng quang đại thịnh, lại sử dụng kỹ năng quan sát cả cái trâm và con mắt.

□ Phi Hồn Trâm □

Không chế vật còn sống

□ Eye Aeon □

Con mắt của người khổng lồ bị nguyên rủa.

(Có thể dung hợp cùng trang bị)

Bị động trạng thái:

Bất cứ khi nào bạn chịu sát thương và dưới 50% máu, thì được nhận trạng thái bảo toàn sinh mạng 2.5s. hồi 90s.

Giảm khoảng thời gian hiệu ứng trạng thái xuống 25%.

Eye Aeon cung cấp một hào quang liên tục xung quanh người giữ,có thể tiết lộ bất kỳ kẻ thù vô hình và ẩn nấp.

Thấy thông tin hai cái này thì Xuân Đức biết con quái vật lúc trước tại sao lại có khả năng bá đạo vậy rồi, hóa ra mọi thứ là nhờ con mắt của nó. Nghĩ kỹ một chút thì thấy có sự khác biệt nho nhỏ về thời gian và hiệu ứng, chắc là do khi con quái vật chết đi khiến con mắt của nó bị thoái hóa rồi. Nhưng dù sao vẫn là vật tốt, cất đi sau này về tính tiếp, bây giờ thì đi tìm bọn người Bạch Tinh.

Xuân Đức mới vừa định phi thân bay đi thì hắn bỗng dưng cảm nhận được một dao động nhỏ tại phía sau. Quay đầu lại thấy không có gì, cảm nhận thêm một chút vẫn không thấy gì, Xuân Đức tiện tay ném vài quang cầu vào khu vực mình nghi vấn

Ầm..Ầm...Ầm

Thấy vẫn không có gì hắn thôi không tiếp tục công kích bay đi tìm đám người Bạch Tinh. Khi Xuân Đức bay đi được một lúc thì từ phía dưới đất 4 người chật vật bò ra, cả người máu me đầm đìa. Bốn người này là trưởng lão của Diệp Linh Tông trong đó bao gồm cả đại trưởng lão, một người lão phụ nhân lên tiếng

" Mọi người không sao chứ, bị thương có nghiêm trọng gì không "

Mấy người lau máu ở khóe miệng, một người trắng hán cười đạo " tứ sư muội người không ngờ cũng có lúc quan tâm mọi người sao? hà hà, ta cảm động quá đi "

Lão phụ nhân kia trừng mắt đạo " già rồi mà còn không đứng đần"

Đại trưởng lão bên cạnh xen vào " các người hai cái này đừng suốt ngày mà cãi nhau nữa, đều già cả rồi mà như con nít vậy, mọi người trị thương một chút rồi đi nơi đây, việc này phải về bàn bạc với Thái Thượng Diệp Linh, sự việc lần này vô cùng trọng yếu, có khả năng ảnh hưởng tới tồn vong của tông môn "

Nhị trưởng lão bên cạnh này giờ không nói gì, nhưng khi nghe tới tồn vong của tông môn lập tức mở to đôi mắt nhìn thẳng Đại Trưởng Lão mà hỏi

" Có nghiêm trọng vậy sao? "

Đại Trưởng Lão gật đầu đáp " nghiêm trọng, đặc biệt nghiêm trọng, các ngươi cũng đã thấy kẻ kia không phải là chúng ta có thể đối phó, nếu như không nhờ kiện thánh khí của ta che giấu thì chúng ta bây giờ có còn ngồi ở đây không mới là một chuyện, các ngươi nghĩ xem một người có thực lực như vậy lại tham gia cái trò trẻ con nơi đây, nói không có ý đồ ta không tin ".

Mọi người cũng gật đầu đồng ý với ý kiến của đại trưởng lão, vị tử trưởng lão kia lại hỏi " vậy chúng ta bây giờ phải làm sao với kẻ kia?"

Đại Trưởng Lão lắc đầu " còn có thể làm gì, mặc kệ kẻ đó, chỉ cần theo dõi là được, mong là tên đó không muốn gây bất lợi cho tông môn, bằng không có phải buông cái mạng già này cũng phải làm cho kẻ đó không dễ chịu. Bây giờ mọi người trị liệu cho tốt đi, chuyện sau này thì sau này tính".

Mọi người nghe vậy thì không nói thêm gì nữa tiếp tục trị liệu thương thế

.....

Còn Xuân Đức bây giờ thì đang lâm vào tình cảnh éo le khác, đó là lạc đường, nơi đây thì rộng lớn vô cùng mà thần thức thì bị hạn chế, cộng thêm việc không biết đường. Xuân Đức như con loang quang chạy tứ phía, không xác định. Sau một hồi phi bên này lượn bên nọ thì Xuân Đức đã chuyển mục đích từ việc đi tìm nhóm Bạch Tinh sang việc chạy ra cái khu thâm lâm chết tiệt này.

Ngồi xuống trên một tảng đá lớn, chẳng biết đi hướng nào, địa đồ hay cái gì cũng không có tự dưng hắn cảm thấy bất lực. Hắn bỗng nhiên nhớ tới nhóc Vũ Y chắc giờ này nhóc đang lo lắng cho hắn lắm, tâm niệm liên kết với không gian vong linh. Lập tức tiểu Vũ Y đã xuất hiện trước mắt hắn, không có trong tưởng tượng tiểu Y sẽ chạy lại ôm lấy hắn.

Khi tiểu Y xuất hiện nàng nhìn về phía Xuân Đức vô cùng đề phòng. Xuân Đức mới đầu có chút không tiếp thu kịp nhưng chợt nhớ tới hình dạng bây giờ hắn lập tức hiểu ra tại sao tiểu Y lại phản ứng như vậy.

Vận dụng lực lượng Ác Ma Thủ hộ một luồng liên kết huyết mạch sinh ra, mạnh mẽ kết nối Xuân Đức và Vũ Y. Cảm nhận được huyết mạch liên kết tiểu Vũ Y lúc đầu là ngạc nhiên, sau đó lại mờ mịt, nàng có chút không xác định hỏi " Ca ca, có phải là ngươi không? "

Xuân Đức vỗ ngực đáp " Ca của muội đây, còn ai khác vào đây cơ chứ, đừng có mà nhìn với ánh mắt nghi ngờ đó, nghe ca ca kể câu chuyện bi thảm mới vừa xảy ra...."

.....

Xuân Đức kể câu chuyện đánh nhau với quái vật thân dài đuôi rắn, rồi bị chết sau đó trọng sinh, và cái kết quả là thành hình dáng bây giờ, còn không quên kể lể việc không tìm được đường ra.

Khi Vũ Y nghe xong thì cười tí từng nháy nhót xung quanh Xuân Đức, nàng đạo " Ca ca vậy nếu ca ca trọng sinh lần nữa có hay không sẽ biến thành bộ dáng tiểu hài tử như muội, lúc đó chắc tức cười lắm hì hì. "

Xuân Đức bóp cái mũi nàng đạo " ca ca muốn trọng sinh lần tiếp theo phải đợi 5 năm, đến khi đó đã là người lớn rồi, có trọng sinh thì cũng nhỏ như bây giờ thôi, không thể biến thành tiểu hài tử được".

Vũ Y không cho là đúng đáp " Biết đâu ca ca lại giống như muội không thể lớn lên được thì sao? như vậy vẫn có thể biến thành tiểu hài tử mà ".

Xuân Đức gật gù đầu sau lại lắc lắc đầu đạo " không có chuyện đó đâu, làm sao ca có thể bị như vậy được cơ chứ ".

Muội bảo là " Có "

" Không "

" Có "

" Không "

" Có "

Xuân Đức chịu thua không nói lại được với tiểu Y hắn đạo " Được, có thì có làm gì đâu, giờ chúng ta đi đâu đây, muội chọn một hướng đi ".

Tiểu Y thấy ca ca chịu thua cười càng tươi hơn, nhảy lên lưng Xuân Đức nàng ôm cổ hắn đạo " Tiến về phía trước, cứ theo muội sẽ không sai đâu "

" tiểu Y là thiên thần may mắn mà, đương nhiên là nghe theo tiểu Y là đúng đắn nhất rồi " Xuân Đức nghe vậy lại nín ngọt thêm vài câu.

Vũ Y phía sau nghe ca ca khích lệ thì trên khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc, cười nghiêng ngả. Cứ như vậy hai huynh muội đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Tử kiếm đài

Trong khi Xuân Đức đang mò đường thì đám người Bạch Tinh đã được đưa về Tử Kiếm Đài, nơi đây còn có vô số nội môn đệ tử khác nữa. Phía trên Tử Kiếm Đài bây giờ đang đứng 8 người nội môn trưởng lão, tất cả đều có tu vi cực mạnh, 8 người phía trên toát ra khí thế khiến cho gần 1 vạn nội môn đệ tử và mấy vạn tân môn đồ phía dưới không dám thở mạnh.

Trong lúc mọi người đang yên lặng quan sát mấy vị trưởng lão phía trên, thì lại nghe được mấy tiếng xé không gian. Ngay sau đó có 4 người cũng mặc nội môn trưởng lão tiến về phía 8 người đang đứng trên Tử Kiếm Đài, thấy 4 người này tới thì 8 người khác đều cúi đầu hành lễ. 4 người kia cũng đáp lễ.

Nhóm 4 người này đương nhiên là đám người Đại Trưởng Lão mới bị Xuân Đức cho ăn hành trong sâm lâm. Đại trưởng lão lên tiếng hỏi 8 người " Có còn ai trong bị bỏ lại trong nơi sát hạch kia không? "

Ngũ trưởng lão đáp " Đã đưa ra ngoài an toàn tất cả môn đồ, đã không còn ai ở bên trong..."

Khi tên trưởng lão này còn chưa dứt hết câu thì, đám môn đồ nhao nhao chỉ về phía trong sâm lâm

" Nhìn kia có người đang lại đây"

Tên trưởng lão kia khoe miệng co quắp một trận, hắn cảm thấy như bị ai tát cho vài bạt tai, nhìn theo hướng mọi người bàn luận thấy có một con ma thú lớn đang tiến lại đây, bên trên có hai người đang nằm ngủ, bên cạnh còn có rất nhiều thứ đồ vật kỳ lạ mà lão không biết.

Nhóm người Đại Trưởng Lão cũng nhìn về phía mọi người chỉ, khi thấy rõ người tới là ai thì 4 người da mặt co giật liên hồi. Người bọn họ không muốn gặp nhất ngay lúc này lại xuất hiện, bọn người Đại Trưởng Lão lo lắng Xuân Đức biết được cái gì đó thì...

Xuân Đức trong giấc ngủ mơ màng nghe thấy cái gì, ngồi dậy xoa xoa cặp mắt nhìn 4 phía xung quanh, mới vừa nhìn hắn suyết nửa nhảy dựng lên, bên cạnh hắn lúc nào đã toàn người là người

đang chỉ chỉ trỏ trỏ. Theo thói quen hắn đưa tay chào mọi người sau đó đạo

" Chào mọi người, a ha ha, không biết nơi này là nơi nào à "

Mọi người càng nhìn hắn như thấy sinh vật lạ mới xuất hiện trên đại lục vậy, Xuân Đức cũng không hiểu ngô khoai gì nên cũng cảm thấy hơi lúng túng, khi hắn còn chưa biết làm cái gì tiếp theo thì nhóm người Bạch Tinh xuất hiện giải vây.

Bạch Tinh lại gần đạo " Lão đại nơi này là Tử Kiếm Đài, ngoại môn chúng ta ở bên kia". Xuân Đức thấy Bạch Tinh thì vui quá đổi, cuối cùng cũng đã thấy người quen, ôm tiêu Y đang còn ngủ say trên con ma thú xuống, vỗ vỗ đầu con ma thú ra hiệu cho nó có thể biến đi. Con ma thú như được đại xá, độn mấy lần đã không thấy tăm hơi đâu.

Trong lúc đi tới khu vực ngoại môn Xuân Đức cũng hỏi thăm một số chuyện diễn ra lúc hắn không tại, điều làm hắn ngạc nhiên nhất, là vì cuộc chiến của hắn mà đám người sát hạch này đều được đặc cách thông qua. Khi nghe tới đám người Bạch Tinh được trưởng lão nội môn đưa ra ngoài hắn không khỏi nhìn lên trên phía Tử Kiếm Đài, khi hắn nhìn lên phía trên thì cũng có mấy người phía trên đang nhìn hắn.

Cũng không có quen thuộc gì nên Xuân Đức ngay lập tức thu lại ánh mắt. Đi với tới chỗ ngoại môn hắn chào hỏi mọi người một lượt rồi tìm vị trí mà ngồi. Ngay khi Xuân Đức chưa ngồi nóng mông, từ phía trên tử kiếm đài, một ông lão tiên phong đạo cốt bước ra đạo, âm thanh của lão già như ma âm trực tiếp vào trong tâm thần mỗi người

" Như đã nói lúc các ngươi được đưa đến đây, do lần khảo hạch này có biến cố nghiêm trọng xảy ra nên tất cả mọi người đều được đặc cách thông qua khảo hạch. mỗi người còn được nhận thêm 1 ngàn công điểm trị, bây giờ mọi người theo sự chỉ dẫn của ta, chúng ta tiến vào nội môn Diệp Linh Tông ".

Người ở phía dưới đồng thanh hô to " Rõ"

Vậy là cuộc sát hạch kết thúc, tất cả mọi người đều vui vì được trực tiếp thông qua. Tiếp theo là đi vào trong tông môn (Nội Tông) rồi.

....

.....

....

Sáng ngày tiếp theo.

Khi Xuân Đức tỉnh lại thì đã thấy tiểu Y và tiểu Ly đang rượt nhau trong phòng. Đang tính xem có nên tiếp tục ngủ tiếp hay dậy thì cửa phòng bị người gõ Cốc cốc.....cốc cốc... "Điện chủ người tỉnh chưa?"

Nghe được giọng nói này Xuân Đức biết ngay người đến là ai, ngồi dậy hần lười biếng đạo " mới dậy đây, vào đi ".

Cửa chậm rãi mở ra, Thiên Ma trên tay còn cầm một tờ gì đó đi vào. Xuân Đức thấy vậy hỏi " có chuyện gì thú vị sao? làm gì mà mới tỉnh mơ đã tới vậy ".

Thiên Ma cười duyên đáp " Sắp buổi trưa rồi còn sớm gì nữa, tại Điện Chủ dậy muộn thôi, cũng không có chuyện gì cả, chẳng qua buổi sáng đi trên đường có người đưa cho ta thông báo này, thấy mới lạ nên hỏi xem Điện Chủ có muốn đi cùng không ".

" Sao tự dưng quan tâm ta ghê vậy " Xuân Đức cảnh giác nhìn Thiên Ma sau đó hỏi tiếp " Giấy gì đưa xem nào". Thiên Ma cầm tờ giấy trong tay đưa cho Xuân Đức, Xuân Đức mở tờ giấy ra, đọc tờ giấy xem nó viết cái gì....

Một lúc sau Xuân Đức mới quang tờ giấy trả lại cho Thiên Ma đáp " Cái Ma Thiên Luyện Công Tháp gì đó chắc là nơi tu luyện thôi chứ có quái gì đâu mà mới với chả lạ, theo ta thấy người đi rữ Bạch Tinh đi cùng hay đám người Thiên Kiếm ấy, mấy đứa bọn nó đều là tu luyện cuồng mà ắt sẽ đi thôi, ta bận ngủ rồi không đi với người được, nếu không thì để tiểu Y đi cùng người cho vui".

Nghe Xuân Đức nói vậy trong đôi mắt của Thiên Ma xẹt qua một tia mắt mát sau, nhưng nó biến mất ngay lập tức, lấy lại bình tĩnh nàng cười đáp " Vâng, được Âm Ảnh Đại Nhân đi cùng đó cũng là vinh hạnh của Thiên Ma rồi, còn Bạch Tinh và mọi người thì đang bế quan rồi nên không đi được".

Tiểu Y ngồi lên giường nhìn Xuân Đức đạo " Ca ca không đi cùng sao?"

Xuân Đức lắc đầu đáp " Ca ca còn cảm thấy mệt mỏi lắm, xương cốt long ra từng cái này, tuổi cao rồi nên ở nhà thôi, muội cùng Thiên Ma đi thôi, ca ca giờ ngủ tiếp đây, khi đi nhớ khép cửa lại" nói xong hần nằm xuống kéo chăn ngủ tiếp.

Hai người Thiên Ma và Vũ Y nhìn nhau một cái, trên khuôn mặt đều hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nhưng cũng đành thôi, hai người đi ra ngoài và khép cửa lại cho con sâu lười bên trong an giấc.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Ma thiên luyện công tháp

Đi ra ngoài, Vũ Y ôm tiểu Ly lại không cho nó chạy lung tung, nhìn lên Thiên Ma nàng đạo " Thiên Ma tỷ bây giờ chúng ta đi tới cái tháp kia sao? chỉ có 2 người chúng ta thôi sao? "

" Vâng, Âm Ảnh Quân Vương "

Vũ Y nghe Thiên Ma xưng hô như vậy thấy không quá thích hợp, nàng đạo " Không có ca ca ở đây thì không cần gọi như vậy đâu, cứ gọi là tiểu Y hay Vũ Y cũng được, gọi Âm Ảnh Quân Vương nghe kì cục quá à, nghe sao cũng không giống người tốt, cũng tại ca ca hết, hừ hừ ".

Thiên Ma lắc đầu " Xin lỗi, cái này Thiên Ma không thể nghe theo, việc này Điện Chủ đã nói rõ đây là thể hiện sự tôn kính với người, dù xét về huyết mạch thì người là Thủ Hộ Vương Giả Cấp 1 còn ta chỉ là Thủ Hộ bình thường, còn cả về sức mạnh người kế thừa 1/5 sức mạnh của Điện Chủ ta không thể nào so sánh được nên việc gọi người như vậy là hoàn toàn hợp lý, ta không có lý do gì để bác bỏ cả."

Vũ Y nghe vậy cảm thấy đau đầu " các người người lớn rồi suy nghĩ thiệt kì cục quá mà, thôi thích gọi sao cũng được, gọi đại nhân cũng được, gọi công chúa cũng được, mà gọi quân vương cũng xong, tùy người ".

" Vâng"

Vậy là hai người Thiên Ma và Vũ Y thêm tiểu Ly và tiểu Điệp cùng đi tới cái Luyện Công Tháp, trên đường đi không ai nói chuyện gì cả, cứ cầm đầu mà đi, chắc là do Vũ Y dỗi nên không nói chuyện, còn Thiên Ma thì bình thường đã ít nói nên không ai lên tiếng trước nàng cũng im lặng luôn.

.....

Đi được khoảng nửa giờ thì nhóm người của Vũ Y cũng tới nơi cần đến, trước cửa tháp bây giờ có thật nhiều người đang đợi đăng kí để vào tháp. Vũ Y nhìn Thiên Ma hỏi

" Bây giờ chúng ta làm sao để vào trong đây"

" Đại nhân ta cũng là lần đầu tiên tới đây nên không biết thế nào, thế giới nhân loại phức tạp lắm, nên ta cũng không biết nhiều ".

"Nếu có ca ca ở đây thì tốt, ca ca sẽ đi thẳng vào và mang theo chúng ta " nói đến đây Vũ Y đôi mắt sáng lên đạo tiếp " Đúng rồi, đi thẳng vào là được mà, cần gì suy nghĩ nhiều. Theo ta, ta dẫn tỷ đi vào bên trong ".

Vậy là Vũ Y dẫn theo Thiên Ma nghênh ngang đi vào, không thèm xếp hàng gì cả. Có mấy người xung quanh đó cười nói, lên tiếng chế nhạo

" ha ha, một tiểu mỹ nhân, một đại mỹ nhân, nhưng đẹp thì có sao dám không theo quy củ thì tí nữa biết mùi thần hồn bị thiêu đốt "

" Chắc là người mới vào nội môn chưa hiểu quy củ đây mà, cứ để mấy nàng ăn thiệt thòi nhỏ một chút, tí nữa chúng ta tiến lên giúp cũng không muộn".

Khi hai người Vũ Y đang định tiến vào trong thì một người mỹ phụ cản lại đạo, nàng dịu dàng nói " bảo bảo ngoan không nên làm việc không theo quy định như vậy? còn nhỏ tuổi mà đã có khí tức mạnh mẽ như vậy ắt hẳn là người của đại thế gia, nói cho cô cô biết con là người của đại gia tộc nào? đã có sự phụ hay chưa? ".

Vũ Y bị người cản lại cũng không tỏ vẻ tức giận hay khó chịu gì cả mà ngẩng đầu lên đáp rất thành thật " Tại sao làm như vậy thì không phải là bé ngoan, Y nhi thấy ca ca thường làm như vậy mà, ca ca còn nói thời gian là đáng quý nên tranh thủ được lúc nào hay lúc ấy"

Thiên Ma bên cạnh nghe vậy vỗ trán một cái thấy Điện Chủ của mình đã làm hư một thế hệ trẻ rồi, nàng đang nghĩ khi về có nên kiến nghị Điện Chủ sửa đổi một chút về phong cách hành sự hằng ngày của người không.

Người Mỹ phụ nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, tiểu nha đầu trước mắt nàng không ngờ lại ngây thơ như vậy, còn chưa phân biệt được vì xấu không nên làm. Nhưng nàng cũng thầm ghi hận tên ca ca chết tiệt mà từ trong lời tiểu nha đầu, nàng ngồi xuống đạo " ca ca của con làm vậy là sai rồi, không nên làm như vậy đâu"

Vũ Y lắc đầu như cái trống đáp " Ca ca mới không sai, ca ca luôn làm đúng, ai nói ca ca sai người đó là người xấu "

Mỹ phụ lại bị sốc lần 2, nàng có chút không biết nói gì, không biết ca ca của tiểu nha đầu này là ai, cho tiểu nha đầu này uống mê dược gì mà để con bé tin tưởng mù quáng như vậy, nàng không theo đuổi việc đúng sai nữa mà hỏi " Con còn chưa nói cho ta biết, con đến từ đại gia tộc nào "

Vũ Y tiếp tục lắc đầu đáp " Không đến từ đại gia tộc nào cả, Y nhi theo ca ca"

Mỹ phụ hết biết, một câu là ca ca, hai câu cũng là ca ca, cái này cũng ca ca, cái kia cũng ca ca. Nàng có chút đau đầu với tiểu nha đầu trước mắt này. " Cô cô biết rồi, bây giờ Y nhi theo cô cô đi đăng ký nhé ".

" Có lâu không, nếu lâu thì Y nhi không đi đâu, Y nhi muốn bây giờ vào bên trong cơ" Vũ Y có chút nghi ngờ hỏi.

" Không lâu, không lâu một chút nào, Y nhi theo cô cô rất nhanh sẽ đăng ký xong, lần sau tới không cần phải đi đăng ký gì nữa, thích vào lúc nào thì vào " Mỹ phụ cưng chiều Vũ Y nói.

" Nếu chơi vui Y nhi lần sau sẽ dẫn ca ca tới. hi hi "

Cứ nghe tới 2 từ ca ca là mỹ phụ lại nghiêng rằng một lần, đè nén lòng đỏ ky, đợi sau này tìm thấy tên đó thì cho hắn một bài học cũng không muộn. Đi tới nơi đăng ký một thiếu nữ đứng lên cúi đầu thi lễ

" Lãng trưởng lão, người cần việc gì sao? "

Mỹ phụ tươi cười đáp " đăng ký cho tiểu cô nương này giùm ta "

Mọi người lập tức đều nhìn về phía Vũ Y, khi thấy tiểu nha đầu khả ái, mọi người lại nhìn về mỹ phụ như suy đoán ra cái gì đó mọi người đều nhường ra một con đường cho Vũ Y lên trước đăng ký.

Do nơi đăng ký cao quá mà Vũ Y bé tí nên Lãng trưởng lão kia phải bồng nàng lên, mọi người thấy vậy lại khẳng định chắc chắn thêm lòng tin của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Tiểu tài chủ vũ y

Thiếu nữ làm công việc đăng ký để mọi người có thể vào tháp tu luyện, xoa xoa đầu Vũ Y rồi nhẹ nhàng bảo với Vũ Y

" Tiểu cô nương nghe tỷ tỷ hỏi gì thì trả lời nhé, tỷ giúp điền thông tin vào cho "

" Vâng, tỷ tỷ hỏi đi "

Thiếu nữ kia mỉm cười "Đầu tiên là tên nhé, tên hay biệt danh cũng được, thường thường mọi người dùng biệt danh để không ai biết, có những việc một mình bản thân biết là tốt rồi nên theo tỷ thì muội nên dùng biệt danh của mình là tốt nhất".

"Biệt danh sao?" Vũ Y không rõ lắm, quay lại hỏi Thiên Ma. "Thiên Ma tỷ Âm Ảnh Quân Vương có phải biệt danh của muội không?".

Thiên Ma nhẹ gật đầu xem như đồng ý. Vũ Y quay lại nói với thiếu nữ kia

"Tỷ tỷ xinh đẹp, biệt danh của ta là Âm Ảnh Quân Vương".

Mọi người xung quanh nghe vậy đều nở một nụ cười, mọi người chỉ cho rằng đây cũng chỉ là biệt danh mà cô bé thích thôi, không ai có thể liên tưởng một đứa bé 5 tuổi với cái biệt danh này. Thiếu nữ và mỹ phụ cũng nở nụ cười. Thiếu nữ hỏi tiếp

"tu vi của muội bây giờ là gì?"

"Nhật Nguyệt Cảnh cửu trọng viên mãn" vừa nói, cùng lúc đó Vũ Y thả ra khí thế của Nhật Nguyệt Cảnh viên mãn. Mọi người xung quanh đều khiếp sợ, khiếp sợ trước thiên phú nghịch thiên của tiểu nha đầu. Người mỹ phụ nhìn vào tiểu y càng thêm thuận mắt, một nha đầu 5 -6 tuổi đã có tu vi Nhật Nguyệt Cảnh viên mãn là cỡ nào thiên phú, biết đi đâu mà tìm ra người thứ 2.

Thiếu nữ đăng ký kia sau một hồi ngẩn người, thì nụ cười trên mặt nàng càng thêm sáng lạn, nàng cười cười hỏi tiếp nhưng lần này không hỏi Vũ Y mà hỏi Lăng trưởng lão "Lăng trưởng lão định làm lệnh bài gì?"

Mỹ phụ nhẹ nhàng nói "Hoàng kim lệnh bài"

"Hoàng kim lệnh bài tiêu tốn 100.00000 Công điểm trị cái này đệ tử sẽ thông báo cho bên trên sau, còn đây là thẻ hoàng kim cho tiểu cô nương này" thiếu nữ lấy ra một cái lệnh bài màu vàng bên trên có ghi biệt danh Vũ Y đưa cho Vũ Y.

Cầm lệnh bài màu vàng trong tay, Vũ Y hỏi "thế muội có phải trả gì không?".

Thiếu nữ lắc đầu "Lăng trưởng lão đã giúp muội thanh toán công điểm rồi, muội không cần phải trả thêm gì nữa đâu, muội nhanh cảm ơn người đi".

Mọi người xung quanh thì dùng cặp mắt hâm mộ nhìn vào tấm lệnh bài trong tay Vũ Y, ở đây mọi người đều dùng Thiết hoặc Đồng lệnh bài, hiếm lắm mới có Bạch Ngân. Giờ trong tay một tiểu nha đầu lại cầm hoàng kim lệnh bài mà không ghen tị. Chưa kể đến những ưu đãi, chỉ tính số cống hiến mỗi khi vào phòng được triết khấu khi dùng Lệnh Bài Hoàng Kim đã là một con số không nhỏ rồi. Nhưng ước ao chung quy cũng chỉ là ước ao mà thôi.

Vũ Y ngoe đầu nhìn về phía mỹ phụ, nháy nháy con mắt to, nhìn người giúp mình trả tiền này thêm vài lần rồi mới dạo

"Cảm ơn cô cô đã giúp Y nhi trả tiền, nhưng ca ca đã dặn, trên đời không ai cho không ai cái gì, nếu tự làm được tốt nhất là tự lực gánh vác. Nên cô cô cho Y nhi xin lỗi, Y nhi không thể nhận số công điểm kia được".

Lăng trưởng lão kia cũng không giận, mà xoa đầu Vũ Y cưng chiều "Y nhi ngoan, cái này là cô cô tặng cho con sau này cũng không cần trả lại, bây giờ đã lỡ làm Hoàng Kim lệnh Bài rồi nếu như cô cô không giúp Y nhi, thì Y nhi làm sao có đủ công điểm mà trả đây, nên Y nhi ngoan, nghe lời cô nhận lấy đi, xem như là tấm lòng của cô cô".

Vũ Y móc từ cái dây chuyền trên cổ ra một đồng tấm thẻ xanh, đỏ, tím, vàng "Cô cô nhìn này, công điểm Y nhi có nhiều lắm, ca ca bảo thích dùng cái nào thì dùng, hết thì về đòi ca ca là có".

Mọi người nghe vậy khóe miệng co giật, cả Lăng trưởng lão cũng không khỏi nhìn về phía trên tay đồng lớn tấm thẻ công điểm trị. Cái có giá trị ít nhất là 1.000 cao nhất là 100.000.000. Không kiểm chế được lòng tò mò nàng quay Vũ Y đối mặt với mình mà hỏi

"Y nhi con nói thật cho ta biết con là ai?"

"Y nhi đã nói với cô cô rồi mà, Y nhi là Y nhi chứ còn là ai nữa, không tin cô cô có thể hỏi Thiên Ma tỷ" Vũ Y chỉ tay về Thiên Ma đang đứng gần đấy.

Mỹ phụ quay lại nhìn Thiên Ma vài lần rồi cau mày, vì nàng không phát hiện ra tu vi của Thiên Ma, nếu như nói tiểu Y là có bảo vật hộ thân chẳng lẽ cô gái có tên Thiên Ma này cũng có, cái này từ khi nào bảo vật che giấu thần thức của Sinh Tử Cảnh lại nhiều như vậy.

Trong khi nàng còn đang suy nghĩ lung tung, thì nghe Vũ Y dạo

"Cô cô người suy nghĩ gì vậy thả con xuống đi, con muốn đi vào bên trong chơi".

Lăng trưởng lão ngay lập tức thu lại tâm tình, thả Vũ Y xuống sau đó nàng dịu dàng nở một nụ cười nói với Vũ Y "Vậy để ta cùng bồi Y nhi đi cùng"

"Vâng" Vũ Y gật đầu sau đó nàng chạy lại gần cúi vào trong tay Thiên Ma đồng thẻ công điểm trị "Thiên Ma tỷ cầm lấy mà đăng ký, có thiếu thì nói với Y nhi một tiếng".

Thiên Ma nhìn trong tay đồng thẻ, rồi nhìn Vũ Y hơi cúi đầu đáp "Vâng".

Mọi người xung quanh thấy vậy cũng cảm khái " Có tiền đúng là tùy hứng", nhìn vào đồng thẻ cống hiến trong tay Thiên Ma mà hâm mộ.

Sau khi từ biệt với Thiên Ma, Vũ Y theo sau mỹ phu nhân kia đi vào bên trong tháp.

.....

Khi vào bên trong tháp, đơn giản một câu đề miêu tả là hoang phế, khắp nơi đều là mạng nhện răng đầy, bụi bám thành một lớp dày, nhìn như cả ngàn năm không ai vào, không gian bên trong tháp được tạo hình xoắn ốc có bậc đá dẫn lên phía trên, mỗi một tầng có vài nghìn phòng tu luyện, nhìn vào bên ngoài có thể thấy người đi vào bên trong tu luyện đã lâu lắm rồi chưa đi ra.

Đi được 2 tầng Vũ Y cảm thấy quyết định đi tới cái tháp này là một sai lầm lớn nhất trong ngày của nàng. Vũ y chán nản ngồi xuống một cái ghế tựa, đuổi cả người ra như thể nàng sắp chết vì một tới nơi. Vũ Y than thở " Có biết ở phòng cùng ngủ với ca ca cho béo, đi tới cái nơi lạnh lẽo âm u này chán đến chết, chẳng có gì ngoài cửa đá và cửa đá".

Mỹ phu thấy bộ dáng không phấn chấn của Vũ Y cũng ngồi xuống kế bên, nàng đạo " Ở phía dưới này là phòng cấp thấp nên nhìn tồi tàn, càng lên cao thì sẽ khác, sẽ đẹp hơn, Y nhi có muốn tìm một phòng nào đó đi vào thử trải nghiệm không?"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Có Người Bắt Nạt Y nhi!!! Cô Cô Ngươi Đánh Hấn

Vũ Y ngoe cái đầu sang một bên, thêu thảo đạo "Có thiệt là đẹp hơn không? ".

" Thiệt mà, cô cô sao lại lừa y nhi được, bên trên là phòng cao cấp, thường hay có mấy thằng nhãi đánh nhau vì tranh giành mấy phòng đó lắm".

Nghe tới có đánh nhau, Vũ Y lập tức phục sinh đầy máu, ngồi dậy chạy như bay kéo vị mỹ phu kia theo. Vừa đi vừa đạo " Cô cô trên kia có người hay đánh nhau lắm sao?".

" Tất nhiên rồi, ngày nào cô cô lên thì cũng thấy đám vất mũi chưa sạch đó đánh nhau tới không đứng dậy được nữa mới thôi "

" Vậy chúng ta nhanh chân lên, Y nhi thích xem nào nhiệt"

Người mỹ phu cười cười, trong đôi mắt lại bắn ra từng tia sáng lạ thường, nhưng khi nhìn về Vũ Y thì trong đôi mắt kia chỉ còn lại sự yêu thương.

.....

Tốc độ của hai người Vũ y cực nhanh không qua mấy trăm hô hấp thì đã lên tới tầng 8, đây cũng là tầng cao nhất dành cho môn đồ, còn tầng 9 và 10 dành cho trưởng lão.

Khi Vũ Y vừa bước chân lên tầng 8 hai bóng người vụt qua, một nam, một nữ. Hai người này là bị đánh văng từ phong tu luyện ra. Cô gái kia lau vết máu ở miệng lớn tiếng đạo

" Công Dương Kiệt ngươi đừng bắt nạt người quá đáng, tại sao phòng của người khác ngươi không đi gây sự mà cứ chọn phòng của hai chúng ta khiêu chiến"

Một thanh niên nhìn vô cùng tiêu sái bước ra từ căn phòng tu luyện gần đó không nhanh không chậm đạo " ta nhìn hai người các ngươi không vừa mắt, đơn giản thế thôi"

.....

Vũ Y đang hưng phấn bùng bùng chạy một mạch lên trên này, tưởng được xem một cuộc chiến kinh thiên động địa khiếp quỷ thần cơ, ai ngờ lại phải xem tình cảm tay ba. Nhìn tình cảnh trước mắt nhớ tới câu mà ca ca thường nói, nàng bắt chước giọng điệu của ca ca đạo " Một lũ yếu đuối bệnh tật lại cứ ngỡ là anh hùng cứu thế hết rồi à. nhìn mà thấy cay con mắt". Nói xong Vũ Y còn che hai con mắt lại.

Mấy người đánh nhau, tranh giành phòng đang chửi nhau kịch liệt nghe được câu này thì cả đám khuôn mặt đen như đất nồi.Quay người lại tìm tên mới vừa phát ngôn bừa bãi,khi thấy kẻ vừa chế nhạo bọn họ thì không khỏi phình bụng cười lớn.

Cái tên được gọi là Công Dương Kiệt lại gần xách tiểu Y lên nhìn cười mỉa mai " Tiểu nha đầu phiền từ từ đâu tới đây, không biết nơi đây không dành cho mấy đứa nhóc chưa cai sữa sao, ta là người rộng lượng không thêm chấp nhặt với trẻ con, bây giờ thì đi chỗ khác chơi đi ". Tên này đang định ném Vũ Y sang một bên thì bất chợt có một bóng người xuất hiện, đoạt Vũ Y từ trong tay tên kia.

BỘP

Khi tên kia còn chưa hiểu chuyện gì lại bị một bàn tay như trời giáng đập thẳng vào mặt, sảng vài vòng trên không rồi mới dùng mặt tiếp đất. Người mỹ phụ ôm trong ngực Vũ Y cúi đầu nhìn nàng hỏi "Y nhi có sao không?"

Tiểu Y đáng thương đạo "Y nhi bị tên kia ăn hiếp, tên kia là người xấu, cô cô người đánh hắn báo thù cho Y nhi".

"Được, để cô cô giúp Y nhi đánh chết tên bại hoại kia "

BỘP.... BINH...CHÁT

Từ một người mỹ phụ hiền dịu biến thành bà chằn lửa, mỹ phụ như dân côn đồ sẵn ồng tay áo tiến lại gần cái tên bại hoại không biết sống chết dám bắt nạt tiểu bảo bối của nàng. Nàng sử dụng liên hoàn cước, đá cho tên kia tối tăm mặt mày, đến khi mặt mũi bầm dập thì mới buông tha cho.

Vũ Y đứng bên cạnh cổ vũ "Cô cô cố lên, đánh cho tên bại hoại kia phụ mẫu nhận không ra ".

Đôi nam nữ bên cạnh nhìn thấy một màn này thì không khỏi sửng sốt, khi thấy người ra tay là ai thì càng thêm khó tin, người đang đánh nhau lại là Lăng Thanh Hương trưởng lão người được xưng là dịu dàng hiền lành nhất trong tông, nhưng khi nhìn tới tiểu loli khả ái đứng bên cạnh đang cổ vũ bọn họ lại liên tưởng đến cái gì, hai người lập tức lùi vào một góc ôm nhau mà sợ hãi nhìn cuộc chiến nghiêng về một bên.

Sau một hồi thượng cẳng chân hạ cẳng tay, chuốt hết cục tức trong lòng, mỹ phụ mới nhìn về tiểu Y mà dịu dàng nói "Y nhi đã thấy thỏa mãn chưa, có cần tiếp tục cho tên bại hoại này thêm một trận nữa không"

Vũ Y lắc đầu "Y nhi thấy thỏa mãn rồi, không nên đánh hắn nữa, tên bại hoại này thực ra cũng chưa làm gì Y nhi cả "

Mỹ phụ gật đầu tiện chân đá tên đang hấp hối dưới chân qua một bên "tạm tha cho tên này, khi nào Y nhi muốn đánh thì nói với cô cô, bây giờ Y nhi muốn vào trong kia xem phong luyện công như thế nào không? ".

"Vâng, Y nhi muốn vào xem"

"Được, vậy Y nhi thích phòng nào? "

"Vậy phòng còn trống này đi, mấy phòng kia hình như có người cả rồi"

"Không sao, Y nhi thích thì cô cô gọi mấy tên đó ra, cũng không phải cái gì bẽ sinh tử quan mà không thể quấy rầy ".

"Hi hi. Không cần đâu ạ. Chúng ta vào bên trong đi.

Hai người cứ như vậy đi vào bên trong, như không có chuyện gì, mặc kệ tên bị đánh cho bầm dập và một đôi đang sợ hãi ôm nhau thành một đoàn kìa. Khi hai người Vũ Y đã đi vào phòng tu luyện thì đôi nam nữ kia mới thở ra một hơi, hai người đang định lại xem tên Công Dương Kiệt kia có còn sống hay lại theo ông bà về nơi cực lạc rồi.

Nhưng bọn họ còn chưa có hành động gì, cái tên này giờ nằm sấp trên đất bây giờ lại ngồi dậy, xoa xoa vuốt vuốt mấy chỗ bị đánh bầm dập, tên này vừa xoa vừa lầm bầm "không ngờ chân của Lăng trưởng lão lại mềm như vậy, ước gì ngày nào cũng bị nàng đánh ". Giọng nói tên này cũng không nhỏ gì cho cam nên đôi nam nữ kia cũng nghe được, hai người nhìn với ánh mắt hoài nghi, nghi ngờ tên này bị đánh một trận xong thì đầu óc có vấn đề rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Siêu cường tinh thần lực

Vũ Y bước vào trong phòng tu luyện, bên trong là một không gian to lớn, có vô số cánh cửa trong suốt như pha lê. Bên ngoài mỗi cánh cửa có ghi mục tu luyện, nào là Huyền Thuật, Trận Pháp, Pháp Kỹ....

Thấy Vũ Y cứ ngó ngó nghiêng nghiêng suốt một lúc mà chưa chọn mục nào, nàng nghĩ tiểu cô nương đang sợ hãi cái gì đó nên mỹ phụ nói nhỏ "Y nhi thích vào cánh cửa nào thì cứ vào, có cô cô ở đây không sợ nguy hiểm gì cả"

Vũ Y gật đầu rồi chỉ về Huyền Thuật "Y nhi thích vào cánh cửa này "

Mỹ phụ mỉm cười "Y nhi đã là Nhật Nguyệt Cảnh Viên Mãn vậy thì chọn độ khó là Tinh Thần Cảnh sơ kì đi ". Mỹ phụ chọn độ khó cho thử thách cho Vũ Y.

"Bây giờ Y nhi đi vào bên trong sẽ được truyền tống đến vị trí bất kì chỉ cần đi ra ngoài này là thông qua thử thách, tùy vào thời gian thông qua thử thách mà cho đánh giá nhau, càng nhanh thì được đánh giá càng tốt".

" Vâng, Y nhi biết rồi, Y nhi vào đây, Y nhi sẽ làm người bắt ngờ cho coi "

Mỹ phụ xoa xoa đầu Vũ Y " Ta cũng rất mong đợi bất ngờ mà Y nhi mang tới đây"

.....

Vũ Y bước vào bên trong cánh cửa Huyền Thuật một âm thanh già nua vang lên

" Người tham gia thử thách có tu vi Nhật Nguyệt Cảnh Viên Mãn, thử thách có độ khó Tinh Thần Cảnh sơ kì nhất trọng. Nếu thông qua đánh giá Tam tinh. Thử thách bắt đầu "

Ngay sau đó nàng bị truyền tống tới một đoạn xa xa cách cửa ra vào một đoạn, Vũ Y lấy làm kì cục, huyền thuật đầu sao không thấy ảo cảnh gì cả, nghi ngờ cái tu luyện phòng này bị hỏng đầu rồi nàng chạy một mạch ra ngoài tìm cô cô hỏi xem. Khi nàng vừa ra ngoài thì một âm thanh vang lên trong cả Ma Thiên Luyện Công tháp

" Người thí luyện Âm Ảnh Quân Vương thông qua Tam tinh huyền thuật hoàn mỹ, thời gian thông qua 1 phân "

/* 1 nhật (日, rì) = 12 thời canh = 96 khắc = 1 ngày (24 h)

1 thời canh (时辰, shí chén) = 8 khắc = 2 giờ = 2 h

1 khắc (刻, kè) = 60 phân = 15 phút = 15 min

1 phân (分, fēn) = 15 giây = 15 s */

" Thông qua sao, có thử thách gì đâu mà thông qua" Vũ Y làm bầm. Lăng Thanh Hương trưởng lão thấy Vũ Y đạt được thành tích xuất sắc vậy thì tiến lên khen ngợi " Y nhi thật giỏi, không ngờ thông Tam Tinh thử thách lại chỉ dùng một phân thời gian đã thông qua, đã lâu lắm rồi chưa có ai thông qua tam tinh hoàn mỹ đâu đây".

Vũ Y lắc đầu " Không phải tại Y nhi giỏi, mà là phòng tu luyện này hư rồi, Y nhi không thấy huyền thuật đầu cả, chỉ bị dịch chuyển xa xa một chút, chạy một lúc là ra được bên ngoài này à".

Ấy, Lăng trưởng lão ngây ra như phỗng có chút không biết nói gì cho phải, không thấy huyền thuật đầu có nghĩa là phòng tu luyện thật hư rồi, hai là tiêu cô nương này có tinh thần lực vượt qua Nhật Nguyệt Cảnh rất nhiều. Nàng thì không tin tu luyện tháp bị hư được, đây là một kiện thần khí chứ đâu phải thứ gì bỏ đi đâu mà có thể bị hư được.

" Y nhi thử vào lại xem một lần nữa nhé, lần này tăng độ khó lên Nhị Trọng Tinh Thần Cảnh "

" Vâng"

Vậy là Vũ Y tiếp tục đi vào bên trong cánh cửa huyền thuật kia, nhưng rồi cũng như lần đầu, qua vài hô hấp thì Vũ Y lại chạy ra. Một lần nữa Ma Thiên Luyện Công Tháp lại vang lên.

Một lần lại một lần nâng độ khó, Vũ Y tiến vào rồi lại đi ra như lúc ban đầu, khi mức khó đạt tới Tạo Hóa Cảnh Nhất Trọng sơ kì mà vẫn vậy, Mỹ phụ vẫn muốn tiếp tục xem giới hạn của Vũ Y đến đâu nhưng lần này Vũ Y nhất quyết không chịu, nàng lắc đầu đáp " Không vào nữa, trong đó chỉ có không gian trắng xóa cứ vào rồi lại ra chán đến chết, Y nhi không thích, Y nhi chán rồi, Y nhi bây giờ về với ca ca, ở đây không có gì vui cả".

Thanh Hương trưởng lão thấy Vũ Y như vậy thì cũng không ép nàng đi vào trong nhận thử thách mới nữa, nhưng lại chuyển sang dụ dỗ Vũ Y cái khác " Y nhi ngoan, con còn chưa đi hết các cửa khác mà, hay lần này con đi vào cửa khác xem sao? "

Vũ Y suy nghĩ một chút thấy lời cô cô nói cũng đúng, Vũ Y gật đầu chỉ về cánh cửa có chữ Chiến " Vậy lần này con chọn cửa này đi "

" Y nhi muốn vào cửa nào cũng được cả, lần này con tự chọn độ khó cho mình đi "

" Vậy con chọn Tinh Thần Cảnh tứ trọng viên mãn "

Chọn độ khó xong Vũ Y đi vào bên trong luôn, vừa vào trong thì cái giọng nói kia lại vang lên

" Người tham gia thử thách có tu vi Nhật Nguyệt Cảnh Viên Mãn, thử thách có độ khó Tinh Thần Cảnh tứ trọng viên mãn nhất trọng. Nếu thông qua đánh giá Lục tinh. Thử thách bắt đầu "

Lần này thì khác Vũ Y bị truyền tống đến giữa một thảo nguyên, cách xa xa có vô số quái vật xà hình đang tiến lại gần, tất cả đều có tu vi Tinh Thần Cảnh tứ trọng viên mãn. Nhìn đàn đàn lũ lũ quái vật đang như phát điên chạy lại phía mình Vũ Y cũng không cuồng hóa hay mặc thánh khí mà chỉ lấy ra song đao của mình.

(Miêu tả song đao của Vũ Y: một món vũ khí xinh đẹp, uốn cong ở phần mũi đao và sống đao, cả thân đao ánh lên ánh sáng vàng chói mắt, khi vung đao cũng rất đặc trưng như thế nó đến từ một nơi xa xôi nào trong vũ trụ, và thậm chí nơi yên nghỉ của mỗi nạn nhân cũng được ghi dấu bởi một thanh

đao cắm xuống. Song đao có thể cắt xuyên qua hiện thực và mọi chiều không gian, tạo ra một khoảng không và thời gian và đảm bảo một cái chết không tưởng cho nạn nhân – trong cái chết, họ sẽ bị giết bởi một bản thể khác của chính họ trong một không gian chiều khác (Trạng thái kích hoạt)).

Sau lần bị thương nặng ở Đại Thiên thế giới thì nàng bế quan nên cũng đã rất lâu rồi nàng chưa chiến đấu, Một sự hưng không tên xuất hiện, Vũ Y nhìn đàn đàn lũ lũ quái vật kia liếm môi, cả người nàng bốc lên sát khí đỏ lòm, lượn lờ xung quanh nàng, hai cây song đao đã biến thành màu vàng phát ra kim quang. Vũ Y thét lên một tiếng rồi chủ động xông về phía đám xà nhân.

Vũ Y như ma ảnh xuyên tảo giữa đám xà nhân, song đao chém ra thì có hàng tá xà nhân đầu bay lên, như một con lốc Vũ Y đi đến đâu, đầu của xà nhân bay lên đến đó, hàng loạt thân thể không đầu to lớn đổ ầm ầm xuống đất rồi tan biến.

.....

Một canh giờ qua đi

Vũ Y cũng đã tự tay hạ sát con xà nhân cuối cùng. Khi Vũ Y hạ một con xà nhân cuối cùng thì bên ngoài lại được một trận náo loạn, bình thường cũng có thi thoảng người đạt được nhất tinh hoàn mỹ, nhưng hôm nay người đạt được đánh giá hoàn mỹ liên tục được Ma Thiên Luyện Công Tháp dương danh, mà điều đặc biệt hơn là lại cùng một người.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Lấy thím thì tàn một đời trai

Vũ Y đương nhiên là không biết việc đó, mà nếu có biết thì nàng cũng mặc kệ thôi. Nghĩ ngợi một lúc cảm thấy tốt hơn rất nhiều Vũ Y đứng dậy đi ra ngoài. Khi vừa ra đã gặp ngay vị Thanh Hương trưởng lão đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn về phía này.

Khi thấy Vũ Y đi ra, vị mỹ phụ này tiến lên dùng hai tay nâng Vũ Y lên hỏi " Y nhi con nói thiệt cho ta biết, sư phụ con là ai? con có thể nhận thêm ta làm sư phụ được không? "

Nhìn bộ dáng như phát cuồng của cô cô, Vũ Y không nhanh không chậm đạo " Y nhi hình như đã nói với cô cô là con chưa có sư phụ rồi mà, còn việc có nhận cô cô làm sư phụ hay không để Y nhi về hỏi ca ca xem có đồng ý không đã "

" Vậy cô cô theo Y nhi đi gặp ca ca của con "

" Vâng, bây giờ chắc ca ca cũng ngủ dậy rồi, mà để con nhắn Thiên Ma tỷ ở cửa đợi chúng ta ". Lấy ra phù truyền âm Vũ Y gửi một thông điệp tới Thiên Ma, gửi xong Vũ Y cất phù đi quay qua đạo " Chúng ta đi thôi cô cô, Thiên Ma tỷ chắc bây giờ cũng nhanh đến chỗ đợi chúng ta "

" Ừm, vậy đi thôi "

.....

Khi hai người vừa ra ngoài Ma Thiên Luyện Công Tháp thì đã thấy Thiên Ma ôm tiểu Ly đang đứng chờ từ trước. Vũ Y chạy lại ôm tiểu Ly, cười cười hỏi Thiên Ma " Thiên Ma tỷ người ở bên trong có vui không "

" Rất tốt, thừa quân vương "

Thấy hai người đối đáp có vẻ kỳ cục, Lăng trưởng lão tiến lên hỏi Thiên Ma " Không biết vị cô nương này là gì của Y nhi? "

" Ta là thuộc hạ của ca ca và nàng, cũng coi như là thuộc hạ của nàng "

Không nghĩ lại được nghe câu trả lời như vậy, Lăng trưởng lão có chút ngạc nhiên, càng thêm tò mò ca ca của tiểu Y là người như thế nào mà lại có thể thu một cô gái xinh như tiên thiên thế này làm thuộc hạ.

Sau mấy câu giao lưu, ba người không nhanh không chậm đi về nơi ở của đám tân nội môn, trên đường đi vị Lăng trưởng lão kia thể hiện ra một mặt bát quái của mình, hỏi đủ mọi thứ nhưng Thiên Ma và Vũ Y chỉ trả lời lấp lửng, nên dần dần vị bà tám này cũng không hỏi thăm gì nữa, mọi người cuối cùng cũng được thanh tịnh cái tại, ba người cứ im lặng như vậy mà đi.

.....

Qua nửa canh giờ mọi người cũng về tới nhà, mở cửa ra thì vẫn thấy Xuân Đức đang trùm chăn ngủ ngon lành. hai người Thiên Ma và Lăng trưởng lão thì khuôn mặt mỗi người biến ảo mỗi khác, chỉ có mỗi Vũ Y là vẫn như thường.

Vũ Y nhảy một cái lên giường, dùng một tay lôi cái chăn đang đắp của Xuân Đức ném qua một bên, sau đó nàng cũng nằm sấp trên người Xuân Đức

luôn. Đang ngủ ngon bị người quấy rồi Xuân Đức đang tính cho cái tên nào phá đám mình một bài học thì thấy là Vũ Y thì con giận lập tức bốc hơi sạch

"Bảo bảo đi chơi về rồi à, hôm nay có chuyện gì vui không? "

Vũ y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên đạo " Chán muốn chết luôn, bên trong cái tháp xấu xí kia không có gì vui cả, có biết muội ở nhà ngủ với ca ca cho béo ".

" Ca ca biết ngay mà, tông môn thì làm gì có cái gì vui chứ, ngoài tu luyện với đánh nhau ra thì chẳng còn gì nữa cả, đến mấy cái nơi tu luyện như cái Ma Thiên Tháp gì đó thì tốt nhất là ở nhà cho lành, đến mai đi, để đền bù cho muội hôm nay vất vả,ca dẫn muội đi săn thú, nghe nói ở cái Diệp Linh Tông này có khu săn bắn.

" Ca ca tốt nhất " Vũ Y hoan hô

Xuân Đức tự đắc " Đương nhiên ai có thể tốt với tiểu Y như ca ca đây ha ha ha". Xuân Đức lơ đãng ngó quanh phòng thì thấy Thiên Ma và một người lạ hoắc lạ ho, chỉ tay vào người đàn bà không biết là ai kia Xuân Đức hỏi " Bảo bảo muội đi ra ngoài tìm được người giúp việc rồi à, ngoại hình không tệ, làm việc thử một thời gian coi thế nào, được thì giữ lại, không thì kiếm người khác ".

Lăng trưởng lão thấy mình lại bị hiểu nhầm thành người giúp việc thì lập tức không có hảo cảm với cái tên đang nằm trên giường kia, hàm răng ngứa ngứa, muốn đi lên đánh cho cái tên không có mắt nhìn người này một trận.

Thiên Ma đứng bên cạnh thì lại cười duyên, Điện Chủ của nàng thật là cực phẩm mà, trưởng lão nội môn trong mắt Điện Chủ lại biến thành người giúp việc, làm gì có giúp việc nào có khí chất và xinh đẹp như vậy.

Vũ y lắc lắc đầu phân bua " Không phải đâu, đây là cô cô mà muội mới quen biết, người rất tốt với muội, người muốn nhận tiểu Y làm đệ tử, nhưng không biết ca ca có đồng ý không nên muội dẫn cô cô về đây".

" À hóa ra là vậy à, nhưng một sinh tử cảnh thì có thể dạy muội được cái gì cơ chứ,mà còn muốn làm sư phụ muội, theo ca ca thấy thì chuyện này đẹp đi, nhưng mà Y nhi muốn bá vị bác gái làm sư phụ thì ca ca cũng không cấm"

Hình như vấn đề tuổi tác là một vấn đề rất nghiêm trọng đối với phụ nữ, đang bình tĩnh lắng nghe Lăng trưởng lão cuộc nói chuyện của hai người Xuân Đức và Vũ Y khi nghe tới Xuân Đức gọi mình là bác gái thì khuôn mặt nàng cau có lại như khi ăn ớt, không kiềm chế được mà đạo

" Tiểu bối, người nói ai là bác gái, ta nhìn có già thế sao? "

Xuân Đức lắc đầu đáp " Không già, làm gì có chuyện đó, nhìn người như lão tổ nhà ta vậy "

Vũ Y đang trên người Xuân Đức nghe vậy thì cười bò lăn bò càng, khi nàng rút cái bịch xuống đất mà vẫn còn đang cười không khép miệng lại được.

Thiên Ma đứng gần đó tuy không cười nhưng trên mặt thì đang nín cười trông có vẻ rất đau khổ. Lăng trưởng lão thấy mình lại bị người ta nói xéo thì không nhịn nữa lập tức như con chồn tinh lao về phía Xuân Đức liều mạng.

Xuân Đức thấy vậy nhảy xuống giường né qua một bên đạo " lớn tuổi rồi mà còn hung dữ vậy, ta đoán thím vẫn chưa có đấng phu quân phải không? mà thôi đoán làm gì, tính tình thì như con cọp cái thế này thẳng nào ngu mới dám lấy, lấy về rồi thì tàn một đời nam nhi".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Hai kẻ tham ăn

" Người...người....Người muốn chết, dám chọc tức ta, sống chán rồi phải không, có phải bình thường ta dụ dỗ thì nghĩ ta không biết tức giận sao... Xem chiêu " Lăng trưởng lão có lẽ thật bị chọc tức, một chương khí thế mạnh mẽ vỗ ra, bay thẳng về phía Xuân Đức.

Thấy bà thím này ăn nói hung ác mà khi xuất chiêu chỉ dùng chưa đến 1 thành lực lượng Xuân Đức có thêm nhận xét mới " khẩu thị tâm phi". Đơn giản như đàn rô hấn nhảy ra phía sau Thiên Ma né tránh. " Thiên Ma đánh bà chằn này".

Thiên Ma đang đứng xem cuộc vui tự dưng bị liên lụy, nàng phụng phịu đạo " tại sao chứ, ta có đắc tội với nàng đâu, là Điện Chủ đắc tội với người ta mà ".

"Người không đắc tội với nàng, nhưng nhìn kia "

Thiên Ma vừa nhìn theo hướng Xuân Đức chỉ thì đã thấy một bàn tay hư ảo đánh thẳng tới mình, quay lại trừng mắt với tên Điện Chủ vô lại này một cái, nàng cũng không muốn mình bị đánh bầm dập, bắt đắc dĩ phải ứng chiến.

UỶNH

Hai luồng lực lượng to lớn đụng chạm nhau, căn phòng đẹp đẽ trước kia ngay lập tức không thấy đâu, cái nóc nhà bây giờ đã bay đi đâu mất, vách tường thì tan tành. Động tĩnh khá lớn nên ngay lập tức có vô số người chạy ra xem náo nhiệt.

Xuân Đức ôm Vũ Y nhìn về phía căn phòng của mình mà cảm thán "Đàn bà quả là hung hãn".

Vũ Y không hiểu cái gì cũng gật gù đầu phụ họa "Đúng vậy, đúng vậy, thật đáng sợ".

Khi một lớn một nhỏ này đang nói xấu người khác thì có một tên nội môn từ phía sau tiến lên bắt chuyện "Vị huynh đệ này, ở đây có chuyện gì xảy ra vậy".

"Tranh giành tình nhân, kết quả ra vậy đấy"

"thật sao? là ai vậy".

"Ta biết thế nào được ta cũng chỉ nghe đồn thôi, người tự xem đi, ở trước mắt không nhìn mà cứ hỏi. bó chim"

Người kia không vui, nhưng không hỏi gì thêm cả, âm thầm ghi hận tên mới vào nội môn trước mắt, hẩn nhìn về nơi căn phòng khi khói bụi dần dần tản đi thì ngay lập tức có mấy người la lên.

"Là Lăng trưởng lão kia, sao người lại ở đây, còn cô gái kia là ai cũng thật xinh đẹp"

"Hai người kia vừa đánh nhau sao?"

"Chắc không đâu, có thể là hai người đánh tìm hiểu một loại pháp kỹ nào đó, có chút sai lầm nên mới có sự việc như bây giờ".

Từ phía xa có một đội ngũ gồm 6 thiếu nữ đang đi thẳng tới nơi này. Xa xa đã nghe tiếng thét

"Tránh đường cho đội chấp pháp làm việc"

Khi 6 thiếu nữ kia tới gần thì nàng lại thét lớn "Tên nào vừa hử đi nơi ở trong tông môn, bước ra đây cho ta"

"Ta làm đây, bát muối người muốn làm gì ta?"

Thấy người phá hoại tông môn là ai, thiếu nữ đội trưởng đội chấp pháp thay đổi 180 độ, ngay lập tức ôm lấy Lăng Thanh Hương như con lười leo cây, nâng nũng nịu đạo

"Hóa ra Hương Hương tỷ, ta tìm tỷ cả buổi hóa ra là người ở đây, nhớ tỷ chết mất"

Dùng hai tay kéo kéo cái má của con ký sinh đang bám trên người mình, Thanh Hương đạo

"Đừng có mà trước thanh thiên bạch nhật thế này mà ôm với ấp, bây giờ có leo xuống hay để ta tháng này cắt đan dược cung cấp cho người đây".

Mặc dù biết vị tỷ tỷ này chỉ hù dọa thôi, nhưng nàng vẫn buông ra. "Hương Hương tỷ, người làm gì ở đây tại sao lại gây ra chuyện như thế này".

Lại nhắc đến chuyện cũ, Thanh Hương khuôn mặt lập tức bất thiện, ngo ngoe xung quanh xem có thấy cái tên khó ưa khi trước ở đâu, nhưng tìm mãi không thấy, nàng đành bỏ qua "Không có việc gì cả, chỉ là muốn nhận một đệ tử nhưng lại bị ca ca của nàng phá rối, muốn dạy cho tên tiểu kia một bài học nên mới lỡ tay hủy luôn nơi này"

"Là tên không có mặt nào dám chọc vào Hương tỷ để muối xử lý hử, mà Hương tỷ người muốn nhận ai làm đệ tử"

"Một tiểu nha đầu có thiên phú rất cao, lại thêm vô cùng khả ái, ta rất thích nàng, có nói Bát muối người cũng không biết đâu". Quay lại nhìn Thiên Ma "Vị cô nương này cũng rất không tệ, khi nào gặp tiểu Y thì nhắn tới nha đầu đó tới Luyện Đan Các tìm ta nhé"

"Cảm ơn trưởng lão đã khen ngợi, ta sẽ chuyển lời"

"Vậy chúng ta đi đây" tạm biệt Thiên Ma. Lăng trưởng lão kéo Bát muối của nàng ra về, theo sau là 5 người của chấp pháp đội.

.....

Sau khi thấy có đám người chấp pháp tới thì Xuân Đức lập tức bồng tiểu Y chuẩn gấp. Bây giờ hai người đang lượn lờ tại một khu vực buôn bán của Tông Môn. Xung quanh đều là tiếng rao bán, tiếng ồn ào của đám môn đồ.

"Bán bảo vật cấp cao đây, giá rẻ"

"Bán tinh phách ma thú cấp cao"

" Bán thân đây, ai mua cho cái giá đi "

Đủ loại giao bán, Xuân Đức và Vũ Y tìm đến một tiệm đặc sản, vào bên trong thì cũng không có mấy người, tu sĩ hiếm khi ăn nên bọn này đi lượn các cửa hàng bảo vật hết rồi, chứ còn cửa hàng ăn thì có mà nào thèm ngó.

Ngồi xuống một bàn, Xuân Đức gọi một thiếu nữ nhìn có vẻ là phục vụ lại hỏi

" Có cái gì đặc biệt giới thiệu chút"

" Có rất nhiều món ngon mà chỉ tốn 100 công điểm trị, để ta đi lấy danh sách cho sư đệ xem" nàng định quay vào trong lấy danh sách cho xuân đức xem thì bị Xuân Đức gọi lại

" Không cần đâu vị sư tỷ xinh đẹp này, cứ đem tạm 10 món lên cho ta đi, còn đây 100 điểm cho tỷ vì đã phục vụ hai người bọn đệ " Xuân Đức móc ra 1 tấm thẻ đưa cho vị sư tỷ kia.

" Cảm trong tay tấm thẻ, thiếu nữ mỉm cười nhìn Xuân Đức một cái rồi đi vào trong"

Không bao lâu 10 món ăn thơm phức đã được mang lên, Xuân Đức và Vũ Y ngay lập tức chinh chiến, trực tiếp dùng tay bốc mà ăn. Tốc độ ăn của một lớn một nhỏ này như gió cuốn mây vùn, không qua mấy chục hô hấp trên bàn chỉ lại vài mẩu xương mà thôi.

" Tiếp 10 món khác đi, tiện thể chuẩn bị thêm 10 món chuẩn bị " Xuân Đức đánh ợ một cái kêu lên.

" Có ngay đây"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Đấu giá hội

Cứ như vậy, hết món này tới món khác, hết lượt này tới khác. Khi hai người Xuân Đức và Vũ Y ăn tới khi cái bụng căng tròn như trái bóng rồi thì mới ngừng lại, xung quanh hai người xếp thành một vòng xung, mấy tên ngồi ăn kế bên nhìn thấy cảnh này thì thảm thán " Phá sản là đây "

Vũ y như quả bóng, ngồi yên trên ghế nhìn ca ca, khó khăn lắm mới nói được " Muội no quá không di chuyển được ".

" Ca ca cũng vậy, chắc phải ở lại đây cho tới khi tiêu thức ăn thôi " Nhìn về phía vị sư tỷ phục vụ ở đây, Xuân Đức vẫy vẫy tay với nàng. Ngay lập tức nàng ta tiến gần, nhẹ nhàng hỏi " vị sư đệ này có cần gì nữa không ". Khi nàng quan sát thấy hiện trạng hai người bây giờ thì cũng không khỏi nở một nụ cười.

Xuân Đức xua tay đáp " không, không cần gì nữa, tỷ tính cho chúng ta ăn nổ bụng sao, làm phiền tỷ có thể cho chúng ta chỗ nằm tạm thời được không, đói nhẹ bụng rồi chúng ta rời đi sau".

" Hi hi, vậy hai người dùng tạm phòng của ta đi, không mất tiền đâu nên cứ an tâm mà nghỉ ngơi đi nhé".

" Cảm ơn tỷ nhiều nhé "

Vậy là quả bóng lớn, dặt tay quả bóng nhỏ đi theo vị bà chủ nơi này, đến phòng hai quả bóng lập tức lăn ra giường mà nằm thõ. Mọi người thấy không còn gì thú vị lại quay lại với việc của mình, người ăn cứ ăn, người buôn chuyện thì vẫn tiếp tục buôn.

.....

Mãi đến chiều tối thì Xuân Đức và Vũ Y mới tỉnh lại, hai người bây giờ lại như lúc bình thường rồi không còn bộ dáng tức cười như trước nữa, đi ra khỏi phòng liền gặp ngay vị sư tỷ kia, Xuân Đức cười tạm biệt

" Cảm ơn tỷ đã cho ngủ nhờ, tỷ làm món ăn ngon lắm, lần sau đệ tới, bây giờ hai huynh muội chúng ta tiếp tục đi dạo đây".

Thiếu nữ cũng mỉm cười " Vậy thì lần sau đệ lại tới nhé, cảm ơn hai người đã ủng hộ"

Tạm biệt vị tỷ tỷ nấu ăn ngon, hai huynh muội lại tiếp tục lân la khắp nơi. Đang đi trên đường Xuân Đức hỏi Vũ Y " Bảo bảo chúng ta bây giờ đi đâu đây hay lại đi tìm cửa hàng nào ăn tiếp ".

" Không muốn đi ăn, muội không muốn biến thành tiểu phi trư đâu. Cứ đi xem đây đó một chút rồi về cũng được mà "

" Vậy à, ừm, sao cũng được, ca ca không có vấn đề". Hai người tiếp tục xem các vật phẩm được bày bán, bỗng nhiên Vũ Y kéo tay " Ca ca, hình như

đăng trước có chuyện gì vô cùng nóng hổi kia".

Xuân Đức nhìn về hướng tiểu Y chỉ, đứng ra có rất nhiều người đang xếp hàng đi vào một ngôi nhà cạnh đó, vì tiểu Y muốn xem là có chuyện gì nên Xuân Đức dắt tay nàng lại chỗ mọi người đang xếp hàng xem là có chuyện gì hay ho không?

Lại gần một người một người đang xếp hàng, Xuân Đức hỏi thăm " Vị sư huynh này, không biết nơi đây là đang có chuyện gì tại sao nhiều người xếp hàng như vậy? "

Người kia quay lại nhìn Xuân Đức đạo " chắc vị sư đệ này mới vào nội môn nên không biết, chứ ở đây lâu có ai lại không biết nơi đây là cái gì, sư huynh nói cho đệ biết nơi đây là phòng đấu giá, cái phòng này do mấy đại gia tộc trong tông môn tạo nên cho đám môn đồ khi tìm được bảo vật có giá trị lớn thì mang ra đấu giá, nhưng thường thường là bán ra đan dược mà Luyện Đan Các luyện ra "

" Hóa ra là vậy à, cảm ơn vị sư huynh này, đây là 100 điểm công hiến, không biết sư huynh có thể nhường cho đệ lên lên trước được không? " Xuân Đức lấy ra một tấm thẻ đưa cho tên trước mặt,

Tên này cũng rất thực tế không màu mè quanh co gì cả, cầm lấy tấm thẻ công hiến ngay lập tức vòng ra phía sau Xuân Đức. " Mời sư đệ lên trước trước, sư huynh sau một chút cũng được "

Cứ lần lượt như vậy, không bao lâu sau Xuân Đức và Vũ Y đang đến trước nơi nộp lệ phí đi vào. Nhìn thiếu nữ đang ngồi đó, Xuân Đức tiện tay lấy ra một tấm thẻ trị giá 1000 công hiến đưa cho thiếu nữ " Ta và muội muội cùng vào". Thiếu nữ kia khẽ gật đầu ra hiệu có thể đi vào. Xuân Đức cũng không nán lại gì mà kéo thẳng Vũ Y vào bên trong.

.....

Cứ ngỡ bên trong phải đông nghịt người cơ, ai dè vào bên trong vắng hoe vắng hắt, chỉ có vài trăm người lác đác ngồi khắp cả cái phòng đấu giá. Kiểm đại một chỗ, ở góc sau cùng không có ai Xuân Đức và Vũ Y ngồi xuống.

Vũ Y như con sâu đũa, hết nhìn bên này một tí, lại quay sang bên khác một tẹo, ngó ngó nghiêng nghiêng một hồi thì nàng quay lại hỏi " Ca ca chúng ta bây giờ làm gì? "

" Còn có thể làm gì, ngồi chờ đợi xem cái đấu giá này nó như thế nào, ca ca cũng chưa từng tham gia mấy cái thể loại như thế này bao giờ, thôi muội ngủ một hồi đi, khi nào bắt đầu ca ca gọi "

" Vâng, vậy để muội ngủ một hồi, khi nào bắt đầu nhớ gọi muội "

" Ừm, ngủ đi "

.....

Không biết qua bao lâu sau khi Xuân Đức bị tiếng ồn ào bên cạnh làm hấn tỉnh giấc. Ngồi kế bên hắn là 3 nữ một nam, đang bàn tán cái quái gì đó, nói chung là hấn đếch quan tâm, điều mà hấn quan tâm là bọn này ồn ào quá.

Đứng lên, hấn ôm Vũ Y đang còn ngủ đi qua một chỗ khác tĩnh lặng hơn. Trên đài bây giờ đã bắt đầu bán mấy thứ hàng nhái ở đâu tìm về. Một tên cả người mặc áo choàng đen đứng ra giữa bục cao của phòng đấu giá lớn tiếng đạo

" Chào mừng mọi người đã tới tham gia đấu giá hội, mỗi một tháng một lần, lần này sẽ có bảo vật làm mọi người vừa ý. Nhưng đó là áp trực vật phẩm nên xin mạn phép không tiết lộ gì thêm. bây giờ vật phẩm đầu tiên đấu giá ngày hôm nay -- 3 viên ÂM LONG ĐAN -- "

(Ngân Diệp Kinh Mộng say: dạo này mình mắc bệnh mới rồi, cứ đi làm ziền về là lẩn ra ngủ như heo nên đôi khi quên mất tiêu việc viết truyện, đã vậy mình còn lười gõ chữ nữa hi hi, bạn nào có phương pháp gì đọc ra rồi nó tự ghi thành văn bản không? với cái tốc độ dùng 2 ngón gõ 30 ký tự / p của mình thì viết 1 chương cũng là một sự nỗ lực to lớn kaka, thêm vào đó là sai lỗi chính tả tùm lum. Tự nhiên thấy bản thân phé toàn tập T_T)

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Gặp lại người quen thất lạc

" Âm Long Đan đây là đan dược mà ai cũng biết, không nói tới độ chân quý về nguyên liệu, mà còn phải yêu cầu luyện đan sư trình độ rất cao, lần này còn có sự đặc biệt nữa là đan dược này là do chính tay Lăng Thanh Hương trưởng lão tự tay luyện chế, sáng ngày hôm nay Lăng Trưởng Lão mới vừa đem tới đấu giá hội. Giá khởi điểm là 100.000.000 Công điểm trị, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 1 triệu".

Tên đấu giá sư vừa dứt lời thì cả phòng đấu giá lập tức sôi trào, dù không phải quá nhiều người nhưng bọn này cứ như bị uống thuốc lác, khi nghe tới cái tên Lăng Thanh Hương thì điên cuồng mà hò hét, cạnh tranh giá cả, từ 1000 vạn bây giờ đã là 1200 vạn và vẫn đang tiếp tục tăng.

Khi giá cả lên tới 1500 vạn thì mới dừng lại. Người đoạt được 3 viên đan dược này là một tên ngồi ở phòng phía trên, cũng không biết mặt mũi tên này ra làm sao.

Tiếp theo đấu giá vẫn là đan dược và đan dược rồi lại tới đan dược. Toàn những thứ mà Xuân Đức chưa nghe tên tới bao giờ, nhưng thông qua quan sát kỹ năng thì mấy viên tròn tròn kia vô dụng với hắn. Nếu không vì muốn xem cái món bảo vật áp trực cuối buổi là cái quái gì thì hắn đã xách mông đi về từ lâu. Nhìn xem mọi người tranh nhau mấy viên đan dược một cách cuồng nhiệt mà hắn cảm thấy buồn ngủ.

Nói thật là bây giờ hắn cảm thấy hối hận vì quyết định đi vào cái buổi đấu giá này, một quyết định có thể nói là ngu người nhất trong ngày, chắc là do bà thím hồi trưa ám nên hắn mới có quyết định ngu ngốc như vậy.

Nhìn từng đợt đan dược bị người mua đi, Xuân Đức thấy thời gian trôi qua chậm như rùa bò, cứ như vài thiên niên kỷ rồi ấy. Chung quy lại có một từ diễn tả tâm tình lúc này của Xuân Đức "CHÁN", chán thấy bà nội bà ngoại luôn, đúng là không đi không biết, đi rồi mới biết ở nhà sướng hơn, không đâu lại tự hành xác bản thân.

.....

Sau nửa canh giờ trôi qua, thì cái buổi đấu giá tệ hại này cũng sắp đi tới hồi kết và món áp đáy hòm cũng đang chuẩn bị công bố.

Tên đấu giá sư bên trên kia, không biết có bị bệnh nan y gì? hay là chưa uống thuốc trước khi ra khỏi nhà mà đúng lúc này thì đi thay quần áo. Thăng bệnh này vào thay ra chiếc áo choàng màu đen khi trước, mặc vào một bộ áo choàng màu trắng.

Thăng này hiên ngang bước ra trong tay cầm một cái hộp bằng thạch bích lớn tiếng đạo

" Bên trong này bảo vật áp trực của buổi đấu giá hội ngày hôm nay, chắc mọi người đang nóng lòng muốn biết đây là vật gì phải không? sẽ không để mọi người đợi lâu, hãy chiêm ngưỡng một viên bảo vật tăng cảm nhận ngộ đạo và pháp tắc "

Nghe tên đấu giá sư kia giới thiệu về món bảo vật áp trực xong thì người trong phòng đấu giá sôi trào lên như bị động kinh. Còn Xuân Đức thì khuôn mặt méo xệch, nhìn vô cùng thảm hại. Vì sao ư đơn giản là vì vật phẩm mà hắn phải chịu cực hình chờ đợi một buổi lại là cái thứ vô dụng chứ sao, muốn cảm ngộ đại đạo gì đó thì hắn có nguyên một cây to đùng Hắc Ám Ma Thụ kia kia, cần gì đi mua một cục đá về mà ôm.

Xuân Đức cũng đã dùng quan sát kỹ năng xem có phát hiện gì đó khác biệt của cục đá kia không, nhưng hôm nay chắc nữ thần may mắn quên hắn rồi, dù đã xem đi xem lại vài lần thì cục đá kia cũng vẫn chỉ có từng ấy công dụng, đối với người khác thì quý trọng, nhưng đối với một thăng không thể tu luyện như Xuân Đức thì phé, phé toàn tập luôn.

Đành chấp nhận số phận hẩm hiu, hắn lặng lẽ ôm Vũ Y đi ra ngoài phòng đấu giá. Đi ra khỏi phòng đấu giá, ngoài đường xá bây giờ vẫn còn khá nhiều nội môn đệ tử đang buôn bán, qua lại. Lắc lắc đầu Xuân Đức thở dài một hơi, nhanh chân chạy về nơi ở của mình.

Nhưng đang đi hắn bỗng nhớ ra là sáng nay nơi ở mới của hắn bị bà thím kia hủy đi mất tiêu rồi còn đâu nữa, bây giờ hắn thành kẻ vô gia cư rồi. Nhọ. Hắn tính có hay không vào không gian vong linh, nhưng nghĩ kỹ lại thì thôi.

Không có nhà để về vậy là Xuân Đức lại đi lang thang khắp nơi. Cứ đi miết vậy không biết từ khi nào hắn đã ra khỏi nơi buôn bán trong tông môn mà đến một nơi chỉ có rừng cây và núi cao trùng điệp. Phi thân lên một ngọn núi cao vun vút, ngồi trên một tảng đá nhìn bầu trời đêm thanh vắng chỉ có những ngôi sao lấp lánh, gió núi thổi nhẹ nhẹ, một cảm giác thanh bình khiến người ta vô cùng dễ chịu.

Nhưng có lẽ ngày hôm nay thật là một ngày đen như chó mực của Xuân Đức, hắn chỉ mới vừa cảm giác dễ chịu và thanh thản một chút thì

ẦM...ẦM...Uỳnh

Hàng loạt tiếng nổ lớn vang lên, phá hết cảnh đêm thơ mộng. Xuân Đức mở mắt ra, trong đôi mắt hắn bây giờ đầy vẻ tức giận, không tức giao sao được, đang yên đang lành nghĩ ngơi tự dưng bị phá đám, không biết thăng nào đến kì kinh nguyệt buổi tối lại chạy vào trong rừng đập đá.

Hắn chửi thề " Để bố bắt được là đời mày xuống lỗ rồi con à "

Xuân Đức phi hành lại chỗ mới phát ra tiếng động kia muốn xem là bố con thăng nào đang cố tình phá đám với hắn. Khi tới nơi thì Xuân Đức hơi kinh ngạc vì hắn gặp phải người quen, đã thất lạc bấy lâu nay, chính là cái con ngổ ngỗ hâm hâm Lăng Thanh Trúc.

Ở đây đang có 5 người vây công một con măng xà cực lớn, mà nói là xa thì sĩ nhục loài bò sát không chân kia quá, con này nhìn như con giun mà lại có 8 cái chân, rồi lại có mấy cái xương trên lưng, cũng chả hiểu là nó lai tạp kiểu gì mới tạo ra được như vậy.

Trong đám người Lăng Thanh Trúc có một tên không biết dùng bảo vật gì mà lại có thể giữ chân được con quái xa không cho nó quá nhiều không gian hoạt động.

.....

" Nhân loại đang chết, lần trước đã bắt đi hài tử của ta lần này lại muốn lấy đi bảo vật mà ta trông coi, các ngươi đều phải chết "

Cả người con quái xa bốc lên ánh sáng xanh lục, mọi thứ xung quanh nó kể cả đất đá đều bắt đầu tan chảy. Trong nhóm người đang chiến đấu phía dưới

có người la lớn

"Nhanh mở phòng ngự pháp thuận, độc của con này không phải thứ dễ đối phó đâu".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Tâm sự đêm khuya

"Thanh Trúc tỷ phía sau kia, cẩn thận cái đuôi của nó " Một cô gái thét lên đầy lo lắng. Mấy người xung quanh đều thấy nhưng không ai có năng lực để thay đổi tình thế chỉ trông mắt mà nhìn đồng đội của mình sắp bị Phi Thiên Xà đập nát thành bánh thịt. Bị quái vật Tạo Hóa Cảnh bắt trọng trọng kì đập trúng một đòn toàn lực thì thập tử vô sinh.

Ầm...Ầm...Ầm

Chỗ mà Lăng Thanh Trúc đứng khi nãy đã bị cái đuôi của con quái xà đập thành một cái hồ sâu. Thiếu nữ khi trước thấy cảnh này lập tức hai hàng thanh lệ chảy ra, nâng cầm kiếm xông về con quái xà như không giết được nó thì không bỏ qua. Một người kẻ bên vọt lòi nằng lại đạo

"Bình tĩnh đã Thanh Mai, muội bình tĩnh lại chút được không? khí tức của Thanh Trúc tỷ tỷ vẫn còn đó, không hề bị mất đi, tỷ ấy vẫn an toàn".

Thiếu nữ kia nghe vậy lập thì lấy tinh thần, lúc nãy chẳng qua do nghĩ tỷ mình bị quái vật kia giết chết nên đầu óc không dùng được. Cảm nhận thấy sinh mệnh khí tức của tỷ tỷ vẫn còn, thì nàng xoa xoa nước mắt trên mặt, nở một nụ cười mếu mếu.

.....

Xa xa cách nơi có con quái xà vài dặm, Thanh Trúc vẫn còn chưa tỉnh hồn, dưới tình huống gần như chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, đúng lúc khẩn yếu quan đầu lại được ai đó cứu giúp. Sau một vài hô hấp lấy lại bình tĩnh Thanh Trúc đánh giá mọi thứ xung quanh và bản thân, bây giờ nàng đang trên một ngọn núi bị người ta xách như con gà vậy, khi nàng còn chưa biết là vị cao thủ nào trong gia tộc đến cứu mình thì nàng đã bị người kia vứt cái bịch xuống nền đất đá, sau đó là một âm thanh quen thuộc vang lên.

"Chào nhóc, lâu rồi mới gặp, mới có thời gian không gặp mà ngươi lại chán đời đi tìm cái chết rồi, ta cảm thấy buồn cho cả một thế hệ".

Nghe thấy âm thanh này, Thanh Trúc không khỏi lạnh run một cái, một cổ dự cảm bất an dâng lên trong lòng, nàng từ từ quay người nhìn lại vừa cứu mình kia.

Khi nàng thấy người kia thì không khỏi há hốc miệng ra mà nhìn, không thốt nên lời. Xuân Đức thấy con cóc này lại nhìn mình chằm chằm và nuốt nước miếng thì không khỏi tức cười "nhìn gì mà đắm đuối thế, chưa thấy ai có khí chất vương giả như ta sao, soái ca thì có nhiều nhưng được như ta đây thì phải qua luôn hồi vài kiếp mới có phúc được gặp đây?".

Thanh Trúc lập tức xạm mặt lại, cau có đạo "Lại bị tự kỷ rồi, mà ngươi làm sao lại biến thành còn một chút thế này" Thanh Trúc có thể xác định kẻ trước mặt này là tên siêu cấp lừa đảo mà ngày trước nàng gặp, chỉ không hiểu tại sao tên này lại biến thành bé tí như vậy.

Bị người khác chọc vào nỗi đau, Xuân Đức xua xua tay đáp "kết cục bị thảm không nên nhắc đến, hể nhắc tới là đau lòng, nói chung là từ khi ta vào tông môn của ngươi đến giờ vận đen cứ gọi là quấn quanh thân, để ta nói chút cho nghe. Từ khi ngươi bỏ đi theo nam nhân khác bỏ ta bơ vơ đơn côi lẻ loi một mình.."

Nghe tên này nói mình bỏ đi theo nam nhân, Thanh Trúc lập tức nổi giận không để ý tới thương thế chưa lành của mình, một cước đá thẳng vào tên xu nam nhân trước mặt, không bây giờ tên này không là nam nhân nữa rồi mà là một tên tiểu quỷ.

Xuân Đức tóm lấy chân nàng quăng qua một bên đạo "Yên lặng ta kể cho mà nghe, biết ngươi chân dài tới nách còn lông nách mọc tới chân rồi, không cần khoe, đã biết, đã biết".

Khuôn mặt Thanh Trúc đỏ lên, cả người phát ra mùi vị nguy hiểm, tay cầm lên chuôi kiếm. Thấy con hàng này như quả cầu sắp nổ tung muốn xông lên liều mạng thì Xuân Đức dùng tay ra hiệu dừng lại

"Bây giờ có nghe ta kể không? có thì ngồi yên mà nghe".

"Tại ngươi cứ chọc tức ta trước mà, rõ ràng là tại ngươi".

"Được rồi, lỗi lầm là do ta còn nguyên nhân là do ngươi. Bây giờ nghe kể này, để ta kể vắn tắt, bắt đầu từ đâu nhi. Thôi thì từ lúc bắt đầu ngoại môn chiến đi, ngươi biết không trong cái tông môn của ngươi có mấy phần tử muốn làm người bất lương, cái hôm ta đi tham gia tông chiến đó bị bọn họ chấn lột hết điểm công hiến thì mới cho ta đi vào bên trong, không nhưng một mình ta còn có tất cả mọi người bắc khu đều bị chấn lột, ta tức lắm nhưng nhớ là đã hứa với ngươi là không gây chuyện nên ta vẫn cam chịu mà giao nộp điểm công hiến để được đi vào"

Nghe tên này nói đôi ba câu mà Thanh Trúc tưởng tông môn của mình cứ như một nơi thối nát, tội ác chất chồng vậy. Thanh Trúc nghi ngờ đáp " Với cái tính cách đùng cái là giết mà cũng có thể cam chịu người khác bắt nạt sao? sao ta cảm thấy nghi ngờ quá ".

" Đừng có mà nghi ngờ nhân phẩm của ta chứ, chưa hết đâu nhé ngươi biết không, khi ta được chọn là mười người mạnh nhất ngoại môn được vào cái Tàng Kinh Các gì đó, nhưng bên trong lại chẳng có gì, lại còn suýt bị người ta chém giết nữa, thật đáng sợ quá đi mà, hix, hix. À mà phải rồi ngươi có biết trong tông môn các ngươi có ai tên là Diệp Mai và Diệp Linh không, người của mấy vạn năm trước ấy".

" Diệp Mai, Diệp Linh sao? theo điển tịch thì hai người này là tổ sư khai sáng ra Diệp Linh Tông, còn thái thượng Diệp Linh bây giờ chỉ là vị kính ngưỡng hai người mà đổi tên thành Diệp Linh, tên thực sự của người mà Diệp Thu " Thanh Trúc suy nghĩ một chút rồi nói ra.

" Vậy có khả năng ta gặp được tổ sư khai sáng ra Diệp Linh Tông của ngươi rồi ". Xuân Đức tâm niệm động hai nhân ảnh lão nhân lập tức xuất hiện trên núi đá, chỉ tay vào hai người trên đất " Hai người này là ta bắt gặp trong cái Tàng Kinh Các kia đấy, theo như lời ngươi nói thì hai người rất có khả năng là tổ sư của ngươi à"

Thanh Trúc trở mặt ra mà nhìn hai người trên mặt đất, không cần Xuân Đức nói thì Thanh Trúc cũng có thể xác định hai người đang nằm bất động trên mặt đất này có 8 đến 9 phần có liên quan tới Diệp Linh Tông vì trên khuôn mặt bên trái hai người đều có thể thấy được một chiếc lá như ẩn như hiện, đây là một loại nguyên rủa mà người nhà họ Diệp phải chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Trong hang động tâm bảo

Hai bà lão ra ngoài được một lúc thì tĩnh lại, khi hai người nhìn thấy Xuân Đức, cảm nhận được khí tức quen thuộc thì hai người lập tức lùi lại tạo tư thế phòng thủ. Cái này chắc là phản ứng tự nhiên trước nguy hiểm trước mặt.

" Chào hai vị bà bà lại gặp mặt rồi, không cần đề phòng cháu như vậy đâu.... ".

Thanh Trúc từ phía sau nhìn thấy thái độ đề phòng và nhìn thăm trạng của hai vị tiền bối là biết ngay cái tên siêu cấp dối trá này đã dối đãi như thế nào với hai người, một cỗ tức giận không tên bốc lên, Thanh Trúc cười hài ném thẳng vào đầu tên xấu xa.

BỐP

Xuân Đức còn đang chào hỏi hai vị tiền bối bị hấn bất giữ rồi bỏ quên luôn mất tiêu lại trong không gian thì bị một vật thể không xác định chọi thẳng vào đầu, nhìn xuống vật thể vừa bay vào đầu hấn thì thấy một chiếc hài của nữ nhân, quay đầu lại nhìn Thanh trúc thì thấy một bên của nàng đang đi chân trần thì biết ngay thủ phạm ám sát hấn là đứa nào rồi.

" Con bệnh này, ngươi làm cái quái gì thế, đang yên đang lành tự dưng lên con lấy hài ném ta là sao?"

" Ngươi còn nói? ngươi đã làm gì với hai vị tiền bối " Thanh Trúc cũng không vừa xông lên đánh tay đôi với Xuân Đức, vừa đánh vừa lớn tiếng chất vấn.

Xuân Đức bị Thanh Trúc đề ra mà đánh, có chút vô tội đáp " Có làm cái gì đâu, ta mời hai vị đây vào uống trà, nhưng sau ta quên mất thôi"

" Vậy sao quần áo trên người hai vị tiền bối lại bị rách là tả thế kia, có phải hay không vì muốn bí mật tông môn mà ngươi đã dùng hình với hai người lão nhân già yếu thế kia?"

" Bớt ảo tưởng, ta làm gì có cái thú tính như vậy, ngươi bình tĩnh lại đã nào, cứ từ từ mà tâm sự với tổ sư của ngươi đi cho rõ ngọn nguồn, làm gì mà cứ như, cứ như... thôi không nói, nói ra ngươi lại lên cơn, mệt. Bây giờ thì bỏ dậy ra khỏi ngươi ta được chưa? đừng có mà ngồi lì trên người ta, ngươi nặng bất chết, mới có lúc mà xương cốt của ta dật dẹo rồi đây này"

Thanh Trúc cũng nhận thấy tư thế của hai người lúc này hơi mờ ám, nàng đứng dậy nói cứng

" Tha cho ngươi lần này đấy, hừ hừ, liệu hồn" nói xong nàng còn không quên dứ dứ nắm đấm

Xuân Đức khinh bỉ nhìn thế phía Thanh Trúc, hấn đứng dậy phui bụi trên người đi. Ở đây đã không còn việc cho hấn, vậy thì lượn ngay cho nó lành. Cũng không lượn đi đâu xa, Xuân Đức lại đến nơi mà có con quái xà, khi hấn đến nơi thì trận chiến đã dừng lại, 4 người của nhóm gốc hàng đang cách nơi đây trên một ngọn núi không xa trị thương.

Nhìn xung một chút, thấy có một đồng hang động ở đây, chọn đại một cái, khi Xuân Đức tiến lại gần cái hang động đó thì bất ngờ một con quái xà lao ra tấp thẳng vào mặt hấn. Hấn nhếch miệng cười lạnh, tiện tay một tát vào cái đầu to tướng của con quái xà kia.

BỤP

Như quả dưa hấu bẻ, cả cái đầu con quái xà to dùng bị hấn tiện tay tát phát nát bét, thân thể to lớn của con quái xà chưa chết ngay lập tức, mà còn uốn uốn, cuộn cuộn mấy cái rồi mới chết hẳn. Không để ý tới các xác của con Bảo Hộ Thú này Xuân Đức tiến vào bên trong cái hang động

Vào bên trong cái hang là một không gian rộng lớn, tối tăm và ẩm thấp, trên đường đi thì có vô số hài cốt của ma thú, chắc là bị con quái xà kia ăn nên bây giờ chỉ còn lại mấy cái xương trắng hếu. Càng đi xuống sâu thì không ngờ lại có ánh sáng lam quang nhàn nhạt phát ra. Đi theo ánh sáng nhạt nhòa kia, Xuân Đức cuối cùng đã tới được đến tận cùng của cái hang này.

Phía trong góc có mấy quả trứng rắn to dùng và vài món bảo vật cấp thấp, bán không ai mua, cho không ai lấy, nhìn đã thấy chướng mắt. Dọn dẹp sạch một lần cả xương lẫn trứng, cái gì có thể lấy đi được thì lấy. Nhớ tới cái xác con rắn bự còn ở ngoài kia hẳn nhanh chân đi ra ngoài, dù sao con rắn kia cũng có tu vi Tạo Hóa Cảnh Bát Trọng trung đoạn, lượm về sau này về làm món canh rắn đãi mấy thành viên nhỏ tuổi trong Ác Ma Điện, nghe nói rắn bỏ cho trẻ nhỏ lắm, suy cho cùng vẫn là lấy về không nên lãng phí.

Nhưng điều làm hấn bất ngờ là khi hấn ra ngoài thì Thanh Trúc và 4 đồng bọn còn lại nhóm nằng đều tại trước cửa hang động. Xuân Đức kì quái hỏi "Các người làm sao lại tụ tập hết tại chỗ này rồi?"

"Mấy người chúng ta muốn lại xem con bảo hộ thú kia khi cuồng hóa xong có làm vào thời kì suy yếu không? không ngờ tới đây thì nó bị người giết rồi, ta còn tưởng là ai lại có gan giành bảo vật với chúng ta, hóa ra là tên tiểu quỷ nhà người. Có phải người chiếm được Băng Thanh Tuyết Liên rồi? "

Xuân Đức nghi hoặc, hấn hỏi "Băng Thanh Tuyết Liên là cái mẹ gì vậy? ta vào bên trong thì thấy mấy quả trứng, tiện tay thu về sáng mai làm trứng chiên ăn sáng, chứ còn thấy cái quái gì khác đâu nhỉ, mà người giới thiệu mấy người này cho ta biết sao?".

Thanh Trúc quay lại tính giới thiệu 4 người kia thì thấy tụi này như gà con nấp sau lưng nằng, chỉ lộ cái đầu ra mà cảnh giác nhìn tên lừa đảo "Các người làm sao vậy? làm gì mà thấy tên này thì như chuột thấy mèo một dạng, tên lừa đảo này có ăn thịt các người sao? "

Thanh Mai dùng cặp mắt to tròn nhìn tỷ tỷ mình đạo một cách đáng thương "Lúc này trước khi đi hai vị tiền bối đã dặn không nên tới gần kẻ này mà, tỷ không nhớ sao? "

"Nhớ, ta nhớ mà, mà hai tiền bối cũng thiệt tình, hỏi cái gì cũng không nói, lại còn nói những thứ không rõ ràng, trước khi đi lại còn nói tên siêu cấp lừa đảo này là kẻ nguy hiểm khó hiểu chết được, ta thấy hấn cũng bình thường mà chỉ hơi xấu bụng chút thôi, làm gì mà nguy hiểm cơ chứ. Đúng thiệt là càng có tuổi càng suy nghĩ nhiều "

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Tầm bảo (tiếp)

Xuân Đức bên cạnh có chút không vui, mấy con hàng này công khai bôi nhọ nhân phẩm trước mặt chính chủ, Xuân Đức tiến lên đứng ngang với Thanh Trúc ôm vai nằng một cách tự nhiên như hai thằng gay, rồi tự chỉ vào mặt mình mà nói "Đề ta giới thiệu trước cho, ta là Trương Đức, nội môn đệ tử mới gia nhập lần sát hạch trước, rất vui được gặp các người "

Thiếu nữ đang nói chuyện với Thanh Trúc thấy Xuân Đức chủ động làm quen thì có chút thẹn thùng, ấp úng đáp lại "Ta là Lăng Thanh Mai, cũng là nội môn đệ tử, rất vui được biết người "

Tiếp theo 3 người còn lại cũng giới thiệu bản thân, khác với Thanh Mai ba người còn lại đều là đệ tử hạch tâm cả, một người tên Công Dương tuấn, hai người còn lại lần lượt là Lăng Thiên và Cổ Phàm.

.....

Sau phần giới thiệu củ chuối của mấy con hàng thì Xuân Đức mới hỏi "Cái Băng Thanh Tuyết Liên đó là gì thế? lúc nãy ta vào trong có thấy gì đâu "

Thanh Trúc nghe vậy thì ngạc nhiên đạo "Oh, thật sự người chưa chiếm được sao? Băng Thanh Tuyết Liên là thiên địa tạo vật, người nào hấp thu linh khí nó nhả ra sẽ được được sẽ tăng nhanh tốc độ tu luyện và cảm nhận băng thuộc tính mạnh mẽ hơn, có cơ hội linh ngộ một môn đạo pháp tên là Băng Phong Tuyết Vực "

Thanh Mai bên cạnh nói xen vào "Lần này chúng ta 5 người theo lý thuyết đáng lý ra có thể nhanh chóng xử lý con bảo hộ thú Thiên Mãng Xà kia, nhưng tình báo tỷ tỷ ta có sai lầm nghiêm trọng, không tính tới nó đã mạnh hơn lần trước kia quá nhiều nên bị nó đánh cho tan tác "

Xuân Đức thấy con nhóc này nói còn nhanh hơn súng liên thanh thì tiến lên bịt miệng nằng lại "Làm ơn nói chậm một chút được không bà cô của tôi, nghe cứ như dùng âm ba đầu kỹ vậy, mà bây giờ cũng không cần giải thích gì thêm nữa, chúng ta có thể vào bên trong kiểm tìm, tìm được chia đều là được, nên bà cô nhỏ của tôi nằng có thể yên lặng đi theo. Được chứ "

Xuân Đức bịt miệng cô nằng lại một lúc thì thả ra, khi thả ra thì cả khuôn mặt cô nằng này đã đỏ như quả táo, không biết là bị thiếu oxy máu dồn lại lên

não hay vì nguyên nhân gì khác.

Thanh Trúc nhìn mãi cũng quen nên cũng không cảm thấy cái gì khác lạ với mấy trò ngu người của tên này. Không nói một lời Thanh Trúc một mình tiến vào bên trong tìm kiếm bảo vật, thấy vậy mọi người cũng tiến vào bên trong theo Thanh Trúc. Khi vào bên trong thì Thanh Trúc và đồng bọn ngăn cả người, bên trong này cứ phải gọi là sạch không tí vết, không có một cái gì bên trong kể cả bụi bặm, chỉ còn lại từng mảng lớn thạch nhũ đâm ra nhọn hoắt.

Đi tới cuối hang động Xuân Đức đạo " hết đường rồi cái hang này chỉ có vậy thôi, các ngươi có phương pháp gì tìm kiếm không? bên trong này niệm lực phé rồi không dùng được đâu".

Thanh Trúc lấy ra bảo vật hình bông tuyết rồi bóp nát, những hạt băng tuyết nhỏ li ti bay khắp bên trong cùng của hang động rộng lớn, khi những hạt này bay tới một góc tối thì bắt đầu tụ tập lại, tạo thành hình một bông sen vô cùng chân thực. Thấy vậy Thanh Trúc đạo " Thấy rồi chính là ở đó, chắc nó được ẩn sâu bên trong vách đá ".

" Việc còn lại để ta " anh chàng nhìn có vẻ ngáo ngáo Cổ Phàm lên tiếng.

Xuân Đức và mọi người đều lùi lại phía sau nhìn xem tên này chuẩn bị thể hiện cái gì. Cổ Phàm hét lớn một tiếng, tụ sức mạnh vào chỉ tay

Nhất Chỉ Tịch Diệt...phá

Một vết sáng màu đỏ từ ngón tay Cổ Phàm bay ra với sức mạnh to lớn, không khí bên trong vang lên những tiếng xoẹt xoẹt. Nhưng khi chỉ pháp đó bắn trúng cái vách đá thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả, đừng nói là long trời lở đất tiếng động mà ngay cả làm xước vách đá cũng không có. Cổ Phàm thấy vậy thì cảm thấy mất mặt, liên tục điểm ra 10 chỉ nhưng kết quả vẫn như vậy.

Cổ Phàm không tin vào mắt mình đạo " Tại sao có thể như vậy cơ chứ, toàn lực cũng không tạo thành một thiệt hại nho nhỏ nào, dù chỉ là một vết xước nhỏ ".

Xuân Đức lại gần an ủi " Chắc tại hôm nay chú này không ăn cơm rồi, thôi về bú sữa thêm vài năm nữa đi. Việc này để anh đây làm cho ".

Mọi người "....."

Xuân Đức tụ lực một đạp thẳng vào cái vách đá

Uỳnh

Cả cái hang động rung lắc mãnh liệt, như sắp sụp đổ tới nơi. Thấy một đạp mà cái vách đá kia cứ trơ ra Xuân Đức đạp liên tục vài chục đạp

Ầm..Ầm..Ầm..

Thanh Trúc thấy cái hang động này sắp sụp tới nơi thì kéo theo Thanh Mai chạy thẳng ra ngoài, vừa đi, vừa đạo " Chạy ra ngoài nhanh, cái hang này sắp tới nơi rồi, bị nhốt dưới này thì không dễ chịu đâu ".

Thanh Mai bị Thanh trúc kéo theo nàng nhìn về phía người đang hi hục đạp vào vách tường kia rồi quay lại đạo với tỷ tỷ " Vậy hấn thì phải làm sao đây tỷ? sao không gọi hấn cùng đi ra, lỡ may hấn bị kẹt dưới này thì sao? ".

Thanh Trúc mất kiên nhẫn đạo " Lỡ may cái con khi khô, không cần lo cho tên đó, chúng ta lo cho mạng nhỏ của mình đi, tên đó trời đánh, thánh đâm cũng không chết thì lo gì ".

Khi Thanh Trúc và mọi người vừa thoát ra ngoài thì cái cái hang ầm..ầm sụp đổ. Nhìn thấy cảnh này thì Thanh Mai có chút lo lắng đạo " Thật sẽ không sao chứ".

" Cứ yên tâm đi, các ngươi không biết cái tên này thực ra là một lão quái vật đấy, chút chuyện nhỏ này thì không là gì với tên đó đâu".

" Thật vậy sao? nhưng làm sao muội vẫn thấy bất an nhĩ "

Thanh Trúc trêu chọc " Chắc là tiếng sét ái tình rồi ".

Thanh Mai khuôn mặt lập tức đỏ chót lên, hung hấn đâm vài cái vào tỷ tỷ mình phản bác " Tỷ mới bị tiếng sét ái tình gì đó ý, muội làm gì có chứ, không thêm đề ý tới tỷ nữa ".

" Hí hí, tiểu Mai bé bóng của tỷ giận rồi à, tỷ tỷ xin lỗi mà, mà thôi không xin lỗi nữa, lần sau có làm tiểu Mai tức giận rồi xin lỗi luôn một thể"

Thanh Mai "....."

Lăng Thiên "....."

Cổ Phàm ".....".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Băng thanh tuyết liên

Xuân Đức ở phía dưới khi thấy cả cái hang động âm âm sụp đổ, hắn dùng Mana Shield tạo một vòng bảo hộ quanh cơ thể, thấy vẫn còn chưa đủ hắn tạo luôn một cái kết giới mà bên trong cả thời gian lẫn không gian đều đứng yên.

Lại gần nơi được xác định là có Băng Thanh Tuyết Liên, Xuân Đức moi móc vài cục đá gần đó ra, thì thấy có một tiểu nhân toàn thân phát sáng, đứng bên trên một tòa tiểu liên nho nhỏ đang ở đó. Thò tay chộp vào tiểu nhân kia Xuân Đức ngay lập tức tóm gọn được nó.

Không ngờ khi cái tiểu nhân kia bị bắt thì nó lại thu mình vào trong đài sen dưới chân, tạo thành một nụ sen phát ra ánh sáng lạnh lạnh. Cũng không có quá nhiều quan tâm, Xuân Đức ném bông sen kia bên trong không gian vong linh. Thấy cũng không còn cái gì nữa Xuân Đức đi theo đường cũ ra khỏi cái hang động.

.....

Khi bọn người Thanh Trúc bắt đầu lo lắng, đang suy nghĩ có hay không gọi người giúp đỡ thì bọn họ thấy một bóng người không nhanh không chậm đi ra, đi xuyên qua đông hôn loạn đất đá kia.

"Người có lấy được không" Thanh Trúc nhanh chân chạy lại hỏi.

Xuân Đức liếc xéo nàng đạo "Người đã xấu lại còn tham, người như người cả đời ở vậy thôi con à, anh đây lấy được rồi, cô em nghĩ anh đây là ai cơ chứ, mà ta cũng không quên phần của các người đâu mà lo, ta cũng không tham mấy thứ như thế này".

Nói xong Xuân Đức lấy ra một con dao nhỏ, tâm niệm động một cái bông sen kia lại hiện ra nhưng lần này kì lạ là không thấy đài sen đâu chỉ còn mỗi tiểu nhân, lúc này hắn mới quan sát kỹ hơn cái tiểu nhân kia cũng hơi khả ái đấy, nhưng khả ái cũng chả liên quan gì tới hắn, nhìn về phía mọi người Xuân Đức hỏi

"Cái này là Băng Thanh Tuyết Liên này, các người lấy phần nào, chúng ta 6 người vậy phân ra mỗi người một bộ phận, ta lấy cái đầu, còn mấy người các người bộ phận còn lại"

Xuân Đức đang tính hạ dao thì lập tức nghe được 2 tiếng như đại bác bắn cùng lúc vang lên

DỪNG TAY

Hai tỷ muội Thanh Trúc, Thanh Mai tiến lên một người đoạt con dao nhỏ trong tay Xuân Đức, một người đoạt trong tay hắn tiểu nhân kia. Thấy vậy Xuân Đức bắt mắt đạo

"Này các người ta nói rồi, tham thì có mức độ thôi, đừng có mà tham hết cả phần thiên hạ như vậy, cái này là ta kiếm được đấy tốn bao công sức, chia cho các người đã là tốt lắm rồi, vậy mà các người lại định chiếm đoạt một mình à".

Thanh Trúc nhìn trong tay nàng người tí hon, rồi quay lại Xuân Đức tức giận đạo

"Người ngốc sao? nếu người chia tiểu tinh linh này ra thì nàng chết rồi còn đâu nữa mà có thể lấy được chỗ tốt gì nữa, mà người làm sao có thể nhẫn tâm giết một tiểu tinh linh đáng yêu thế này cơ chứ".

Mấy người bên cạnh cũng gật đầu phụ họa. Xuân Đức nghe vậy ngạc nhiên đạo

"Chứ không phải đem về nấu mà ăn sẽ hiệu quả hơn sao? ta cứ tưởng đem về nấu canh rồi uống cơ chứ. Ai biết đâu. Vậy bây giờ các người tính chia thế nào đây, không chặt nó ra từng bộ phận thì chỉ có thể giết từng bộ phận thôi, để nguyên như vậy thì chia bằng niềm tin".

Thanh Trúc có chút phát điên, tên này đúng là giết người cuồng mà rồi nên nhân cách méo mó, không cảm nhận được cái gì là xinh đẹp cần bảo vệ cả, chỉ có lợi ích là trên hết. Kiểm lại sự tức giận Thanh Trúc đạo

"Chỉ cần người phát lời thề độc là người không ăn nó thì ta sẽ nhường tiểu tinh linh trong tay ta lại cho người".

"Tại sao ta phải thề? không ăn nó thì để mà làm cảnh à, vốn cái này là của ta mà ta mà không nói ra ai biết được nó bị ta lấy đi. Mà thôi cũng không phải là bảo vật kinh thiên động địa gì, chỉ là một bông sen thành hình mà thôi, người thích thì cứ giữ lấy, nói lý với người tốn năng lượng quá" Xuân Đức cảm thấy nên kết thúc cái cuộc cãi nhau không ý nghĩa này lại, cũng không phải là cái gì to tát.

Thanh Trúc thấy tên này tự dưng không tranh giành với nàng nữa cảm thấy bất ngờ, không dám chắc lắm nàng hỏi lại một lần nữa "Người nói cho ta thật chứ".

" Thật, lại còn có thể lừa ngươi sao ".

" Vậy ta cảm ơn ngươi, mà bây giờ ngươi tính đi đâu ". Thanh Trúc thái độ lập tức thay đổi.

Xuân Đức nhìn trời một cái, hần thờ dài dạo " Còn có thể đi đâu, ở đây nằm ngủ cho mát, nơi ở của ta khi mới vào hôm nay bị một bà chằn phá hư rồi, bây giờ ta thành kẻ vô gia cư. Tiện thể ngày mai đi vào bên trong khu lịch luyện tông môn các ngươi đi săn ma thú cho vui".

" Hay ngươi tới chỗ của ta đi, nơi của ta có rất nhiều phòng" Thanh Mai rụt rè hướng Xuân Đức nói.

Mọi người mở to mắt ra mà nhìn, nhất là Thanh Trúc, nàng lại gần muội muội của mình lấy bàn tay lắc qua lắc lại trước mắt, rồi đưa tay lên trán muội muội xem có bị sốt không thì thấy vẫn bình thường. Thanh Trúc quan tâm hỏi " Muội muội ngươi bị sao lại thành ra thế này, tại sao lại để bệnh nặng ra thế này, hu hu, là tại tỷ không chăm sóc ngươi cẩn thận để ngươi ra nông nỗi bây giờ".

Thanh Mai không hiểu tỷ tỷ tại sao lại nói như vậy khó hiểu hỏi lại " tỷ ta có bị sao đâu, tỷ nói gì kỳ cục quá ".

" Còn nói không sao, muội tại sao lại đi mời tên này về nơi mình ở, không may tên này nổi thú tính làm thịt muội lúc đó thì muội không thể tìm phu quân được nữa đâu, tỷ tỷ đang lo lắng cho an nguy của muội mà".

Xuân Đức bên cạnh thấy con hàng này lại bắt đầu thì không nường tình cho nàng ngay một phát vào đầu " Bớt hoang tưởng đi, mời ta còn chưa chắc đồng ý đây, đừng có ở đó mà suy diễn nữa, nếu ngươi lo cho muội muội của ngươi như vậy thì có thể mời ta về nơi của ngươi cũng được ".

" Ngươi nói cũng có lý, ngươi về chỗ của ta đi, ta trông chừng ngươi không cho ngươi làm bậy" Thanh Trúc bắt ngờ nói một câu.

Mọi người "....."

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Vô đề

Xuân Đức dơ ngón tay cái dạo " Được thế thì còn gì bằng, ngươi đi trước dẫn đường đi đêm nay ta đến chỗ ngươi ở tạm một đêm".

Thanh Trúc gật đầu rồi nhanh nhẹn phi thân về phía trước. Mọi người cũng nhanh chân phi theo sau. Khi đã đi một quãng đường khá là xa, Xuân Đức nhìn mấy người bên cạnh dạo " Các ngươi sao vẫn đi cùng bọn ta, đừng nói là các ngươi ở cùng phòng à nha".

Cổ Phạm kẻ bên dạo " không có ở chung phòng, chỉ là ở sát vách nhau thôi".

Xuân Đức đầu đen rau muống dạo " Vậy thì cũng chả khác nhau cái quái gì cả, mà nơi ở của chắc ngươi ở đoạn tiết mù cú nào thế, phi hành này giờ mà còn chưa tới? "

" Cũng sắp tới rồi, nơi ở của hạch tâm đệ tử cách nơi này cũng không còn xa nữa"

" Vậy chỗ các ngươi có cô nương nào xinh đẹp không? " Xuân Đức tò mò hỏi thăm.

Cổ Phạm chi vào Thanh Mai và Thanh Trúc dạo " mỹ nhân thì vẫn có đấy nhưng không bằng hai tỷ muội nhà này ".

Xuân Đức liếc xéo cổ phạm nhìn hần y như là thằng ngu vậy. Cổ phạm thấy ánh mắt nào khó hiểu hỏi " các hạ sao vậy, tại sao nhìn ta bằng ánh mắt như vậy?".

" Còn sao nữa, chắc ngươi bị mù hay quáng gà rồi mới thấy hai con mấm này xinh đẹp, ngực thì lép, đít teo, eo thì dẻo có lấy gì mà xinh đẹp. Muốn cái gì cũng không có, được mỗi đôi mắt bò câu thì con đậu con bay. ta chỉ thấy hai á đó xấu đến ma chê quỷ hờn, xấu đến lục đục nhân gian, xấu tiêu tan nhân thế, xấu...."

Khi Xuân Đức còn đang hưng phấn bùng bùng chém gió nói xấu hai tỷ muội nhà họ Lăng với Cổ Phạm thì một tiếng thét lớn từ phía trước vang lên

CHỊU CHẾT ĐI

Thanh Trúc như một con sư tử bị chọc giận nàng cúi đôi hải dưới chân ném thẳng về phía tên mắc dịch, tiếp theo cầm kiếm lao thẳng về Xuân Đức chém không nương tay, có khi có xuất ra 150% công lực. Do đang sung quá độ nên khi Xuân Đức còn chưa biết việc gì đã ăn ngay hai chiếc dép vào mặt, vừa ngó lại thì hần giắt này mình khi thấy Thanh Trúc biểu tình hung ác cầm kiếm chém về phía hần.

Xuân Đức la lên " Ở cái quái gì vậy? ta làm gì ngươi sao? tự dừng lại đi tấn công ta, thấy ta hiền bắt nạt hả?

" Còn già lắm, nếu nhận lỗi tiểu thư ta đây sẽ không tính toán với ngươi, ai bảo ngươi lại còn ngoan cố vậy thì đừng trách ta rồi"

Xuân Đức thấy con hàng này quyết không bỏ qua, hần nghĩ thôi cứ để nàng chém vài cái cho sướng tay rồi cho xong việc, nghĩ vậy hần đứng yên tại chỗ cho Thanh Trúc chém. Do không ngờ Xuân Đức đứng lại nên kiếm của Thanh Trúc đâm thẳng vào ngực Xuân Đức, nhưng khi thanh kiếm vừa đụng chạm tới áo Xuân Đức một luồng huyết quang bao phủ cả người Xuân Đức phản chấn cả kiếm và Thanh Trúc văng ra xa, đập thẳng vào vách đá.

Xuân Đức ngạc nhiên một chút rồi hần nhớ tới cái gì, hần cười ha ha một tiếng rồi bay lại gần chỗ Thanh Trúc bị dính vào trong vách đá. Ngồi xuống nhìn thảm trạng của Thanh Trúc bây giờ hần buồn cười hỏi

" Thấy ngu chưa con, tự nhiên tìm khổ làm gì, giờ thì sướng rồi nà. Nay không cần dùng ánh mắt như muốn cường hiếp đó nhìn ta, ta không có hứng thú với tiểu hài tử chưa thành niên"

Thêm chút muối vào nỗi đau của Thanh trúc mấy câu thì Xuân Đức mới cảm thấy thỏa mãn, tiện tay chữa thương cho nàng.

.....

Nhìn Thanh Trúc có vẻ thảm hại nhưng vết thương không phải tệ hại lắm, gãy vài cái xương mà thôi, dùng huyết ma trị liệu một lúc thì mọi thứ như lúc ban đầu, bây giờ Huyết Ma đã rất mạnh rồi nên hiệu quả trị liệu của nó cũng bá vô cùng.

Thanh Trúc ngồi dậy không vui đạo " ta quên mất tên khốn nạn nhà ngươi còn có mấy món bảo vật ghê gớm, bây giờ ngươi làm ta bị thương thế này tính phải làm sao đền bù".

Nhìn con hàng này lại bắt đầu chiêu bài ăn vạ, Xuân Đức xoa xoa cơ thể Thanh Trúc một hồi mới đạo " kiểm tra một lần rồi có thấy bị gì đâu cơ chứ, ngươi tính ăn vạ ta sao? "

Thanh Trúc đỏ mặt cáu lên đạo " Cái tên chết tiệt này người bỏ tay ra không, đừng có mà đụng vào ta. Ta nói cho mà biết cái này là bị thương về tinh thần làm sao mà thấy được, bị thương tổn một chút thôi đã là vô giá rồi bây giờ ngươi tính phải làm sao? "

Xuân Đức không quan tâm đạo " Thì vô giá còn gì, không có giá có bị tổn thương nhiều hơn cũng vậy thôi, bây giờ ngươi còn muốn gì nữa, thôi cứ về mơ tiếp đi cưng".

Quay sang mấy tên hóng hót bên cạnh hần quát " nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy giang hồ tâm tình bao giờ à, đi về, muộn rồi mà còn đi lang thang bên ngoài thế này phụ mẫu các ngươi có biết không?

Nói xong hần không thèm nhìn mấy người bọn Cô Phạm đang đơ ra như cây cơ và Thanh Trúc đang dùng ánh mắt như tiểu tức phụ bị ruồng bỏ nhìn hần, một mình bay thẳng về phía trước.

Nhưng phi hành một lúc hần mới nhớ tới là hần đâu có biết đường, bắt đắc dĩ hần lại quay lại. Thanh Mai thấy hần quay lại thì ngạc nhiên hỏi " Không phải ngươi đi trước rồi sao, tại sao lại quay lại "

" Có gì đâu, ta là sợ các ngươi gặp người xấu nên quay lại bảo vệ các ngươi thôi. ha ha"

Thanh Mai nghe vậy thì trên khuôn mặt xuất hiện vẻ cảm động, đang định nói lời cảm ơn thì Thanh Trúc bên cạnh xem thường đạo " Nói dối, đừng tin tên này muội muội, hần là không biết đường nên quay lại đây không phải vì cái gì hảo ý đâu".

Xuân Đức đánh trống lảng nói sang chuyện khác " Trời tự dung có trăng kia mọi người, công nhận trời sáng ghê ha "

Mọi người hết biết nói gì với tên này luôn, chỉ làm ngơ xem như không nghe thấy. Không nghe thấy tâm không phiền.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Nơi ở của hạch tâm đệ tử

Cũng không lâu sau đó mọi người đã tới nơi tu luyện của đệ tử hạch tâm. Đây là một khu rừng bạt ngàn, duy nhất một loại cây ở đây, loại cây này nhìn rất giống cây trúc nhưng thân của nó lại trong suốt nhìn như thủy tinh, đi vào đây cứ như đi vào một thế giới khác được tạo nên từ thủy tinh.

Nơi ở của đám người Thanh Trúc ở tại đây, đi thêm một đoạn trong khu rừng trúc thủy tinh kia một chốc thì mọi người đến một khu tiểu viện. Bên trong cũng không có cái gì gọi là cho ra hồn cả, chỉ có 7-8 ngôi nhà nhỏ và một khu đất trống ở trung tâm, nhìn sơ qua trông thảm hại vô cùng.

Nhìn mấy ngôi nhà trước mắt, Xuân Đức hỏi " sao nơi ở của các ngươi còn không bằng ngoại môn nữa vậy, trông thảm hại quá".

" Tại ngươi không biết thôi, đúng là vô tri, nơi này là mơ ước của mọi đệ tử đấy, ở đây tốc độ tu luyện tăng cao 4 thành so với bên ngoài, hoàn cảnh xung

quanh lại vô cùng tốt, người không thấy cả khu rừng này ban đêm này vô cùng đẹp sao? " Thanh Trúc chớp cơ hội lên mặt dạy đời.

"Được rồi, là ta vô tri là ta ngu ngốc, được rồi chứ. Vì ngu nên không biết, không biết thì mới hỏi người, biết rồi thì ta đâu có thừa năng lượng mà đi hỏi làm gì cho mệt. Người thông minh như người mà có bấy nhiêu thôi cũng không hiểu ra sao? đúng là não còn trùng".

"Người." Thanh Trúc có xung động cắn chết tên này, nàng nghiêng răng ken két.

Mấy người bên cạnh thấy cảnh như vậy trên đường đi tới đây nhiều rồi nên không quan tâm nữa mà ai về nhà nấy. Mặc kệ hai tên manh manh kia ở đó tâm tình.

Thấy mọi người đi hết rồi, Xuân Đức ngưng không nói xoáy Thanh Trúc nữa mà đạo " Thôi chúng ta cũng về nơi của người đi".

Thanh Trúc cũng vậy, không cãi nhau nữa mà dẫn Xuân Đức đến ngôi nhà nhỏ của mình.

.....

Đi vào căn phòng của Thanh Trúc bên trong cũng không có một cái gì gọi là, trong căn phòng duy nhất chỉ có một cái bồ đoàn mà thôi. Xuân Đức hiểu kì hỏi " Vậy lúc người nghỉ ngơi thì nằm dưới đất sao? tại sao trong phòng không có cái gì hết trơn vậy? "

" Căn phòng không có gì vì ta thấy không cần thiết có thêm bất cứ cái gì trong phòng cả, tu luyện cũng là một phương pháp nghỉ ngơi và thư giãn của ta".

Lấy ra một cái giường nhỏ, trải lên trên đó một cái đệm thật êm, sau khi làm xong Xuân Đức nhảy lên giường nằm sấp xuống cảm nhận sự êm ái, khi thấy thỏa mãn rồi mới ngẩng đầu lên hỏi Thanh Trúc tiếp

" Vậy sao!! người tu luyện để làm gì mà điên cuồng vậy, bộ ngoài tu luyện ra thì không có gì khác sao?"

Thanh Trúc khoanh chân trên bồ đoàn, vừa lau chùi thanh kiếm của mình vừa trả lời " Từ nhỏ tới bây giờ ta cũng chỉ tu luyện mà thôi, thi thoảng có ra ngoài tông môn làm một ít nhiệm vụ, cuộc sống của ta gắn với hai từ tu luyện mà thôi, mẫu thân ta đã nói có thực lực mạnh thì mới có lực bảo vệ mình và người thân trong gia đình. Với ta được mọi người đặt rất nhiều kì vọng nên không thể để cho mọi người thất vọng được ".

Nhớ tới cái gì đó Thanh Trúc bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi " Thế vị muội muội của người đi đâu rồi? ta thật rất thích nha đầu đó nhưng nha đầu kia hình như có thành kiến với ta".

Nãy giờ Xuân Đức cứ cảm thấy thiếu thiếu gì, khi nghe Thanh Trúc nhắc tới Vũ y thì hẳn biết thiếu cái gì rồi á. Lập tức hắn đưa Vũ Y từ không gian vong linh ra ngoài. Khi bị đưa ra ngoài thì tiểu Y vẫn còn đang ngủ.

Nhìn khuôn mặt phính phính, nhỏ nhắn, đáng yêu kia, Xuân Đức mỉm cười dùng ngón tay chọc nhẹ vào má của tiểu Y vài cái. Không hiểu sao, đúng lúc này thì tiểu cô nương lại tỉnh lại, ngó ngó, nghiêng nghiêng xung quanh một chập, khi thấy ca ca bên cạnh thì nàng hỏi

" Ca ca chúng ta ở đâu vậy, đầu giá hội gì đó bắt đầu chưa?"

" Chúng ta đang ở nhà một người quen của ca ca, còn cái đầu giá hội kia nhàm chán quá, lại còn ồn ào nữa nên được một lúc thì ca ca đã ra về rồi. Nơi đó chán đến chết đi được nên ca ca mới không gọi muội dậy khi nào có nơi nào hay thì ca ca lại dẫn muội đi chơi bù, chịu không nào "

" Vâng, không sao đâu ca ca, ca ca thấy nó nhàm chán thì Y nhi cũng thấy vậy hi hi". Thấy ca ca mình đang nằm úp xuống giường Vũ Y nghịch ngợm cũng bò lên trên lưng nằm úp trên lưng ca ca. Khi nàng nhìn một phía trong căn phòng thì thấy một người quen, Vũ Y hỏi ca ca " Tỷ tỷ xấu xa sao lại ở nơi đây vậy ca ca".

Nhìn về phía Thanh Trúc thấy cô nàng này không biết từ lúc nào đã nhắm mắt tu luyện rồi, Xuân Đức nói nhỏ với tiểu Y" Chúng ta đang ở tạm nơi của nàng ta, nàng là chủ căn phòng này đó. Cứ mặc kệ nàng đi, để nàng tu luyện, chúng ta tiếp tục làm sâu ngủ thôi"

" Muội thích làm sâu ngủ bé, còn ca ca làm sâu ngủ lớn "

" Ừ, muội thích cái gì cũng được. Ngủ sớm mai mới có sức đi chơi ".

" Vâng "

Trước khi ngủ Xuân Đức tạo ra kết giới cho an tâm. Một lúc sau cả sâu ngủ lớn và nhỏ đã ngủ say. Trong căn phòng không còn tiếng động gì nữa cả chỉ còn lại tiếng hít thở khe khẽ của ba người. Thanh Trúc cũng không phải là đã bước vào trạng thái tu luyện rồi, nãy giờ nàng chỉ giả vờ mà thôi, thực chất vẫn đang lên xem hai người còn lại ở trong phòng.

Thấy cảnh một lớn một nhỏ, nằm trên nhau mà ngủ, trên khuôn mặt không mang theo bất kì một sự lo âu, hay sợ hãi, buồn phiền gì, làm nàng cảm thấy hoang mang, hoang mang liệu mình hằng ngày chỉ tu luyện và luyện liệu có phải là sự lựa chọn đúng.

Cuộc sống hằng ngày của nàng có vô vàn áp lực, từ tông môn, từ gia tộc, từ kẻ thù của gia tộc, muốn giành một ngày cho bản thân cũng là một quyết định khó khăn đối với nàng. nàng thật ước mình giống một trong hai người ở căn phòng của nàng bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 166: Có người tới cầu hôn

Sáng ngày hôm sau

Bên ngoài phòng của Thanh Trúc bây giờ đang đứng mấy người, già có, trẻ có, trung niên cũng có, còn có 4 người hàng xóm kể bên nữa. Mọi người đang ồn ào không biết được là bàn tán cái gì nữa. Một người nam tử nhìn độ trung niên nhân, khí thế bất phàm đạo với mấy người bên cạnh

" Các vị đợi một chút để ta đi vào trong gọi tiểu Trúc ra ngoài "

Một thanh niên anh tuấn, tiêu sái tiến lên chấp tay hơi cúi đầu đáp " bá phụ việc này người cứ để con".

Trung niên nhân nhìn cậu thanh niên trước mặt cười đạo " hai đứa cũng là thanh mai trúc mã, nó còn quen thuộc tiểu tử ngoại còn hơn cả lão cha như ta đây. Vậy thì làm phiền tiểu tử nhà ngoại rồi "

" Phong nhi không dám"

" Khách khi làm gì cũng sắp thành người một nhà rồi, haha, đi vào trong gọi nó ra đi " Người trung niên sang sảng cười lớn"

Thiếu niên kia cũng mỉm cười, tiến lên về phía trước gõ cửa phòng. Gõ cửa vài cái thì hán đứng yên ở đó đợi người ra mở cửa.

Phía sau đám người Cổ Phàm, Công Dương Tuấn, Lăng Thiên và Lăng Mai đang cầu bình an cho tên đi gõ cửa kia, bọn họ mong người ra mở cửa sẽ không phải tên ngày hôm qua. Thấy hai đứa nhí tử của mình hành động kì quặc, trung niên nhân khi trước lên tiếng hỏi

" Mấy đứa tiểu quý các ngoại lại đang bày trò gì thế "

Cổ Phàm thành thật đạo "Lăng bá bá, bọn con đang cầu sự bình an cho Trần Phong ca ca".

" Ta thấy Trần Phong tiểu tử kia khí huyết thịnh vượng, không có ẩn tật gì cả, có gì mà phải cầu bình..."

Trung niên còn chưa xong câu thì cánh cửa phòng Thanh Trúc bỗng nhiên mở ra, cùng lúc đó thanh niên có tên Trần Phong kia bay thẳng ra ngoài xa. Tiếp theo đó tất cả mọi người đều mộng, một thiếu niên trong ngực còn ôm một tiểu nữ hài đi ra khỏi căn phòng trước mắt, quát lên với mọi người.

" Các ngoại những người này đều bị sao à, mới sáng sớm tinh mơ tới phòng người ta gõ cửa ầm ầm, còn tụ tập một đồng thể này để làm gì, có cho người ta ngủ hay không? nhìn cái gì mà nhìn, ta nói không đúng sao, cái hành vi phá hoại giấc ngủ của người khác là hành vi vô cùng thương thiên hại lý, loại người như các ngoại ra ngoài trời không đánh thì thánh cũng đâm. Bây giờ thì biến về nơi sản xuất, đừng để ta cho các ngoại biết thế nào mới là xương thì ngọt,thịt nhiều chất dinh dưỡng".

Nói xong thì hán lại khép cửa lại vào ngủ tiếp, để lại đám người mộng bức ở bên ngoài. Trong khi mọi người còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra một đạo bóng xanh nhanh như thiểm điện lao tới nơi này.

Người tới là Thanh Trúc, nàng vừa đi luyện kiếm pháp về, tới đâu thì thấy mọi người đứng ngăn ra, trên mặt đất thì còn có Trần Phong đang ngồi chửa thương, thì thoáng lại nôn ra ngụm máu. Lại gần hỏi Thanh Mai

" Có chuyện gì vậy muội muội, mọi người sao cứ như người mất hồn thế này, cứ nhìn vào phòng của ta trừng trừng, có chuyện gì sao?"

Thanh Mai thấy tỷ mình vội kéo qua một bên nhỏ giọng đạo " Tỷ về muộn quá không thấy cảnh lúc này, Trần Phong ca ca gọi tỷ không biết có việc gì, kết quả tỷ thì không ra mở cửa mà tên hôm qua ra mở cửa, chưa chào hỏi gì đã cho Trần Phong ca ca một đạp vào bụng, còn chửi tất cả mọi người một chập rồi lại quay vào ngủ tiếp"

" Tỷ sáng nào cũng ra mạn rừng luyện kiếm pháp, truyện này tại sao muội không nói cho mọi người biết "

" Hi hi, muội muốn xem tên xấu xa kia sẽ làm gì khi bị ngoại làm phiền thôi".

Thanh Trúc ".....".

Sau giây phút ngỡ ngàng, một ông lão chạy lại chỗ tên không may bị ăn đạp kia hỏi thăm " Phong Nhi cháu không sao chứ "

Thiếu niên lắc đầu, chậm rãi đạo " không sao, người kia chỉ đơn thuần dùng蛮 lực không có khả năng làm bị thương ta". Nói xong với ông lão thì thiếu niên cũng đứng dậy, tiếp tục đi về phòng Thanh Trúc định mở cửa ra, tìm cái tên đánh lén mình tính sổ.

Khi hán tiến lên định mở cửa phòng ra thì bị một bàn tay to từ phía sau lưng nắm lấy bả vai, Quay đầu lại hán thấy vị Lăng bá bá kia đang giữ hán lại.

Nghi hoặc hần hỏi

" Tại sao ".

Trung niên nhân lác đầu đạo " ngươi muốn sống thì đừng mở ra, người bên trong không phải kẻ thiện nam tín nữ gì đâu, chọc hần điên lên, kẻ đó ra tay giết tiểu tử ngươi thì lão tổ nhà các ngươi cũng chỉ có thể giúp ngươi đi nhật xác".

" Kẻ nào mà lại có năng lượng lớn như vậy? trong tông môn từ khi nào xuất hiện nhân vật như vậy mà ta không biết " Dù không cam lòng nhưng hần vẫn thu tay về

" Chuyện này thì tiểu tử ngươi nên về hỏi lão đầu gối phụ thân ngươi ấy, còn chuyện cầu hôn ngươi cứ tìm tiểu Trúc mà nói chuyện nó mà đồng ý thì chúng ta nhà họ Lăng cũng sẽ tác thành cho hai đứa các ngươi, nó đang ở phía sau nói chuyện với tiểu Mai kia kia ngươi đi tìm nó đi"

" Vậy tiểu tử xin cảm ơn bá phụ trước". Nói cảm ơn xong, Trần Phong nhanh chân đi lại nơi có Thanh Trúc và Thanh Mai đang bàn luận.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Vô đề

Mọi việc đi qua được một lúc thì mấy người trung niên và lão nhân đã đi về, trong khu tiểu viện bây giờ chỉ còn lớp trẻ, nói là lớp trẻ thực ra là trẻ hơn lớp già, chứ bọn này sống bao nhiêu vạn năm rồi thì ai mà biết.

Trần Phong cũng là một người có tu vi mạnh mẽ trong lớp trẻ, bề ngoài được coi là tiêu sái, hành xử cũng tạm, không lợi dụng bất kì ai, không dựa vào thế lực gia tộc, chỉ dựa vào thực lực và nắm đầm của mình để đánh bại đối thủ, nói cho cùng thì người này cũng là một thẳng nam nhi.

.....

" Không biết Trần Phong ca ca, mới sáng sớm đã tới nơi ở của tiểu muội không biết là có chuyện gì sao?" Thanh Trúc lễ phép nói, nàng cũng rất tôn trọng vị ca ca này nên khi ăn nói cũng nhẹ nhàng hơn.

Trần Phong một tay xoa xoa đầu, ngượng ngùng đạo " Cũng không giấu gì muội, ta thích muội rất lâu rồi, được Lăng bá bá đảm bảo nên ta muốn cầu hôn muội ".

Thanh Trúc ngạc nhiên đạo " Tại sao lại đột ngột như vậy, bình thường muội thấy huynh ngốc ngốc, làm gì có can đảm để thổ lộ chứ".

Mấy người bên cạnh thấy hai người này lại bắt đầu anh anh em em, mọi người biết ý đi ra chỗ khác chơi, dành chỗ riêng tư cho hai người.

" Là tên thổ cầu của Phong Thiên Các hần nói muốn cướp muội khỏi ta, ca ca không muốn để muội cả một đời chịu khổ nên lấy hết can đảm tới cầu hôn muội, muội đồng ý nhé".

Thanh Trúc nghe vậy nở một nụ cười bình thản đạo " Muội bây giờ chỉ một lòng tu luyện mà thôi, ta có mục tiêu riêng của mình, khi nào chưa thực hiện được thì không tính chuyện tìm đạo侶, còn việc tên Thiểu các chủ của Phong Thiên Các cầu hôn muội cũng sẽ không đồng ý, còn huynh muốn muội thì khi nào đánh bại muội được rồi thì chúng ta nói chuyện tiếp. Được chứ".

" Có phải cần đánh bại muội thì muội cho ta cơ hội phải không!!! Được, vậy thì đến trận chiến Tinh Anh Giả ta sẽ dùng thực lực bản thân đánh bại muội ". Trần Phong đứng lên quay người đi ra khỏi tiểu viện mà không nói thêm một lời nào nữa.

Khi Thanh Trúc đang còn nhìn theo bóng người Trần Phong đang dần dần biến mất trong khu rừng thủy tinh thì một âm thanh đáng ghét vang lên từ phía sau.

" Lại một thẳng si tình, ta cảm thấy thương cho kiếp này của tên kia. Tự dung áy náy đã đá tên kia một cái lúc trước thế ta, có hay không cần xin lỗi nhi ".

" Ngươi tên này, thật không biết xấu hổ, lại đi nghe trộm chuyện riêng tư của người khác, mặt ngươi rớt cục là dày bao nhiêu lại làm chuyện vô liêm sỉ như vậy được"

" Các ngươi đôi gian phu dâm phụ này, nói chuyện tình cảm thì không chọn nơi nào kín đáo mà tâm tình lại đứng giữa sân như thế mà bày tỏ tình cảm, ta vừa dậy đi ra thì nghe được câu cuối, chứ ai mà thèm nghe ba thứ không có chất dinh dưỡng như thế này làm quái gì, ngươi tưởng ta rảnh rỗi sao?"

Thanh Trúc "...." nàng bị tên này phản bác cho không nói được gì, tự dung nàng cảm thấy mọi tội lỗi đều là từ nàng mà ra vậy.

Lăng sang chuyện khác Thanh Trúc hỏi " Ngươi đang định đi đâu vậy?".

"Đi chơi, đi săn ma thú, hôm qua hứa với muội muội ta hôm nay đi săn thú cho vui, bây giờ đang tính rù các ngươi có nhã hứng hay không đi chung cho vui, mà mấy tên tiểu quỷ cạnh đây đi đâu hết trơn rồi, chẳng thấy ma nào "

" Lại đi chơi sao? hình như từ khi quen biết ngươi ta chưa từng thấy ngươi tu luyện lần nào, suốt ngày thấy ngươi toàn làm việc không đứng đắn hoặc là nằm ngủ y như một con heo vậy

, tại sao lại có tu vi cao hơn ta, lão thiên gia thật bất công " nói xong thì cái mặt của Thanh Trúc y như cái bánh đa nhúng nước vậy.

Thấy con nhóc này mặt mày đưa đám, Xuân Đức an ủi đạo " Thiên tài như ta làm sao có thể so sánh với đê nhùi như ngươi được, không những thế ta là người ăn ở có đức, lấy giúp người làm việc vui, có nhân tâm có quả, thượng thiên thấy ta là người tốt nên đặc biệt chiều cô, chỉ cần hít thở thôi thì tu vi cũng tự tăng".

" Hừ, ngươi mà là người tốt thì ta đã là thành đáng cứu thế từ lâu rồi, đồ dối trá " Thanh Trúc trắng mắt xem thường đạo.

Xuân Đức không để ý tới lời châm chọc kia, hần đạo

" thì cứ cho là vậy đi, nhưng thực lực của ta thì ngươi coi vậy ra cũng theo không kịp, ngươi với người nó khác thế đấy, người đừng có đi so sánh với ta làm gì, chỉ tổ tủi thân mà thôi".

" Ngươi....tức chết ta. Hừ không để ý tới ngươi nữa". Thanh Trúc tức giận đi vào trong phòng khép cửa lại cái rầm.

" Nhẹ nhàng thôi, muội muội của ta còn đang ngủ. Thế ngươi tí nữa có đi cùng không?" Xuân Đức nói vọng vào trong.

Cửa phòng lại mở hé ra, Thanh Trúc lò cái đầu nhỏ ra đạo " Có, ngươi đi gọi mọi người đi, họ đang ở gần đây thôi, ta chuẩn bị một chút". nói xong cô nàng lại khép cửa lại.

Xuân Đức thấy trên khuôn mặt con nhóc này vừa rồi còn đang mỉm cười đầu ra cái vẻ tức giận khi mới vừa lúc trước, chẳng hiểu trong não con nhóc Thanh Trúc nghĩ cái quái gì nữa. Hần lắc lắc đầu, tản ra thần thức tìm bọn người Cổ Phàm, không lâu sau thì hần đã thấy tung tích của bốn người này.

Không ngờ bốn đứa này đang trong một cái hang động cách đây vài chục dặm, bốn người đang hi hục dùng lợi khí đánh vào trên một cục đá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cĩa Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Vô đề

Độn một cái, Xuân Đức đã có mặt tại nơi bốn người đang đập đá. Nhìn rõ người tới là ai, Cổ Phàm lên tiếng chào hỏi

" Các hạ ngươi tại sao lại ở đây?"

" Đến đây rù các ngươi đi săn ma thú cho vui, mà các ngươi đang làm cái con khỉ gì vậy? cục đá kia có thù oán gì với các ngươi sao, làm gì mà ai cũng cố gắng chặt chém nó như có thâm cừu đại hận với nó vậy?".

" Cũng không rõ nó là cái gì, nhưng rất rắn chắc, mặc cho chúng ta dùng cái gì cũng không thể làm vỡ nó ra, sáng hôm nay Thanh Mai khi đang luyện kiếm pháp thì phát hiện nó ở trong một vách núi, chúng ta đem nó tới đây nghiên cứu xem nó là cái gì "

"" OH. hóa ra là vậy à"

.....

" Oa, đau hết cả tay rồi mà cái cục đá cứng đầu này không hề bị chút gì gọi là, hu hu, đôi bàn tay xinh đẹp của ta bị thương rồi " Thanh Mai ngồi xuống một phiến đá lớn bên cạnh đó, xoa xoa cổ tay than thở.

"Quái thạch này thứ gì tại sao lại có thể rắn chắc đến vậy, vũ khí của ta cũng bị tổn hại mà hòn đá này không xi nhê gì" cũng giống như Thanh Mai, Lăng Thiên đau lòng ôm bảo đao của mình than vãn.

Xuân Đức vận dụng kỹ năng quan sát, ngay lập tức thấy thông tin cục đá

☐☞☞☞ Phong Ấn Thạch(Bất Diệt Cảnh)☞☞☞☐

Một loại phong ấn được dùng để phong cấm linh hồn của hàng ngàn linh hồn cường đại. Muốn phá phong cấm cần có sức mạnh vượt qua người thi pháp.

Nhận được thông tin cái phong cấm này, phong cấm linh hồn của Bất Diệt Cảnh thì Xuân Đức có xung động chạy gấp nhưng nhớ tới là đám linh hồn đang còn bị phong cấm có ra được đâu hẳn lấy lại bình tĩnh ngay lập tức, nhớ tới lần trước đối phó với một con quái Bất Diệt Cảnh thôi cũng làm hắn chết một lần rồi, kỹ năng trọng sinh còn phải mất 4 năm 11 tháng mới hồi lại.

Bây giờ nếu bị ai mở cái phong cấm này ra, bên trong trời mới biết có bao nhiêu linh hồn Bất Diệt Cảnh, nếu là vài cái còn đối phó được, chứ khoảng trăm con thì chồn cũng không kịp.

Xuân Đức ngưng trong đạo với mấy người " Cái cục đá này đeo đùa được đâu, cái này là phong cấm linh hồn đấy, bên trong có quái vật kiểu gì thì trời mới biết được. Cục đá này các ngươi cho ta đi, ta sẽ xử lý cho. Ta cũng không có đùa với các ngươi làm gì, nên cũng không cần nghi ngờ ta phát hiện bảo vật gì nên muốn chiếm riêng cục đá này"

Mấy người bọn Cổ Phạm, Lăng thiên, Thanh Mai, Dương Tuấn nhìn nhau vài cái rồi gật đầu, Cổ Phạm lên tiếng " Đạo hữu thực lực siêu quần, tuy mới gặp hôm qua nhưng bọn ta tin tưởng đạo hữu".

Xuân Đức thỏa mãn gật gật đầu, nói đùa " Tin ta là tốt đấy, tin ta thì có ngày chết thể nào cũng không biết, ha ha"

Mọi người "....."

Xuân Đức thu cục đá vào trong, tới về kiếm thẳng bạn gay lâu ngày không thấy mặt ra hỏi thăm có cách nào xử lý không. Không còn việc gì mọi người lại trở về tiểu viện.

.....

Về tới tiểu viện thì đã thấy Thanh Trúc và Vũ Y đang trò chuyện với nhau trông rất vui vẻ. Thấy mọi người xuất hiện, Vũ Y và Thanh Trúc đều ngưng lại, khi thấy Xuân Đức trong đám người thì Vũ Y như con cún con chạy lại ôm bắp chân

" Ca ca, ngươi mới vừa đi đâu vậy?, hôm nay chúng ta đi đâu chơi "

Bé tiểu Y lên Xuân Đức xoa cái đầu nhỏ của nàng vài cái mới đạo " Đi săn ma thú, mà không nói như vậy thì giống như đi lịch luyện quá, nói đúng ra là chúng ta đi cắm trại, mang theo dụng cụ chúng ta sẽ ăn, ngủ, chơi, qua đêm luôn trong cái khu săn bắn kia.

" Ca ca, tuyệt nhất " Vũ Y hoan hô.

Thanh Mai ở bên cạnh hỏi " Tiểu cô nương này là ai vậy?".

" Muội muội của ta, dễ thương không? " Xuân Đức kiêu ngạo đạo.

" Muội của ngươi sao, thật khả ái, cho ta ôm nàng một cái đi "

" Ôm ấp gì, tiểu muội nhà ta không thích người lạ ôm, nên mình ta ôm là đủ rồi"

Thanh Mai xụ mặt không vui gắt " Đồ keo kiệt "

Thanh Trúc tiến lại gần đạo " Thôi mọi người đã tụ tập đầy đủ, chúng ta cũng nên xuất phát, ta nghĩ tu luyện cũng có thời gian thích hợp là tốt nhất, mấy ngày kế tiếp chúng ta sẽ trải nghiệm nhân sinh cuộc sống".

Nghe được mấy lời này từ một tên cuồng tu luyện như Thanh Trúc đám người bọn Cổ Phạm như nhìn thấy quái vật, không tin vào tai mình. Thấy mấy người kia cứ nhìn mình chăm chăm, Thanh Trúc gắt " nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy ai xinh đẹp như ta sao". Không để ý tới mấy tên ngốc kia nàng đi thẳng ra ngoài tiểu viện.

Đám người Xuân Đức cũng nhanh chân theo sau. Trên đường đi thì mọi người có nói sơ qua cho Xuân Đức biết về nơi sắp tới, nơi đó là một vùng sâm lâm vô tận, ở bên ngoài thì không có gì nguy hiểm chỉ càng đi vào vùng trung tâm thì nguy hiểm mới xuất hiện, Ở đó cũng tụ tập rất nhiều dòng binh đoàn, còn có người của các thế lực lớn khác trong cái Viễn Cổ Chiến Trường này. Thường thường thì không có mấy ai dám gây sự với Diệt Linh Tông.

Nghe xong thì Xuân Đức cũng đại khái hiểu cái nơi bọn hắn định tới cũng là một nơi chỉ có luật rừng, thường thường thì không mấy ai dám đụng, chứ có bảo vật gì được tìm thấy, thì bọn dân liều mạng cần đến gì biết bạn là bố con thằng nào, cứ xông lên mà đâm, mà chém thôi.

Nói cho cùng thì Xuân Đức cũng không sợ thằng nào hay một thể loại nào cả, đánh được thì đánh không được thì chuẩn, sau này tính kế trả thù sau.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Gặp bán bộ luân hồi cảnh phục kích

Sau vài ngày phi hành.

Nhóm người Xuân Đức đã trong khu vực ngoại vi của Ma Linh Sâm Lâm, cái tên này là Xuân Đức biết được thông qua mấy đám người nói chuyện trên đường đi tới đây.

Trong cái khu rừng chết tiệt này đúng như cái tên, âm linh có khắp mọi nơi, bọn này sống nhờ âm khí trong khu rừng, tuy không gây nguy hiểm gì nhưng độ phiền hà thì khỏi phải nói, cứ ý như lúc bạn ngủ mà có con muỗi cứ vo ve bên tai vậy, cực kì đáng ghét.

Bên trong này cứ đi một đoạn lại thấy cảnh chém giết, cướp bóc. Nhìn nhiều cũng quen rồi nên mọi người cũng không để ý tới nữa một phần vì, những người này ai đúng ai sai thì ai mà biết, biết giúp ai cho phải, phần vì cũng chả liên quan gì tới nhau tội tình gì đi giúp người ta.

Mọi người tiến thẳng vào trung khu, bên trong này thì ít người hơn so với bên ngoài rất nhiều, thì thoảng mới gặp một đoàn đội mà thôi. Xuân Đức hỏi ý kiến mọi người

" Các người nói chúng ta nên kiếm nơi nào để hạ trại đêm nay"

" Tốt nhất là kiếm một ngọn núi cao, bên trên vừa đẹp lại an toàn hơn phía dưới rất nhiều, dễ dàng phát hiện nếu có người đánh lén chúng ta" Lăng Thiên đưa ra ý kiến.

Mọi người gật đầu, sau đó mọi người cùng chia ra tìm xem có ngọn núi nào hạp hạp xung quanh đây không. Một lúc sau thì bên Thanh Trúc truyền tin tới đã tìm thấy địa điểm thích hợp. Mọi người nhanh chóng chạy tới nơi Thanh Trúc đang đứng.

Khi tới nơi thì đã thấy Thanh Trúc đang trên đỉnh núi dọn dẹp mọi thứ xung quanh tạo thành một khu đất trống trải rộng lớn. Thấy Xuân Đức đi lên Thanh Trúc hỏi

" Bây giờ thì chúng ta làm cái gì nữa"

" Còn làm cái gì nữa, lấy những thứ các người chuẩn bị ra thôi".

Thanh Trúc ngượng ngùng đáp " Ta..ta không biết chuẩn bị gì cả, chỉ mang theo ít bình đan dược chữa thương thôi".

Xuân Đức nghe vậy thì bó tay, ngó đầu quay sang đám người bọn Cổ Phàm, mấy người này cũng gật gật cái đầu đạo " bọn ta cũng như vậy".

Lần này thì trối chân luân, Xuân Đức để tay lên trán đạo " Các người thật là đi thư giãn hay là đi đánh nhau vậy, mà chỉ mang thuốc chữa thương đi còn lại thì không mang cái gì khác, ta cũng đến chịu thua. Đã các người không mang cái gì thì đúng đó mà ngó ta với tiểu Y dùng cơm".

Xuân Đức chỉ nói cho vui vậy thôi không ngờ năm con hàng này lại thành thật đi qua một bên kiếm tảng đá mà ngồi nhìn về bên này. Lần này đúng thật là hấn chịu thua luôn rồi. Mặc kệ 5 tên hám hấp kia, Xuân Đức và Vũ Y như bao lần trước bắt đầu lấy dụng cụ ăn hàng ra.

Trên mặt đất bắt đầu xuất hiện một cái thảm lớn, vô số đồ dùng, xoong,nồi, bát,đũa, đem luôn cả cái xác con quái xà ra, vì chuẩn bị cho ngày hôm nay mà hấn đã mất công tắm ướp gia vị và nguyên liệu quý cùng con quái xà này vài ngày.

" Chúng ta tối nay ăn món gì đây bảo bảo, chiên hay nướng"

" Theo muối thấy thì nướng nguyên con đi ca ca"

" Ca ca cũng nghĩ vậy, bây giờ muối đi chơi đầu đó hay ngồi ở đây xem ca ca làm nướng cũng được

" Vậy muối đi xuống núi với tiểu Ly đi bắt côn trùng nhỏ " Khi nào nướng xong nhớ gọi Y nhi đây.

" Ừm, nhớ chơi gần gần thôi nhé, ở đây không biết có nguy hiểm gì không, không có ca ca bên cạnh muối nhớ không được đi xa đây "

" Vâng, hi hi. muối đi đây"

Cứ như vậy Vũ Y như con gió ôm tiểu Ly đi xuống núi chơi. Nhìn theo thân ảnh nhỏ bé biến mất Xuân Đức lại quay lại về với công việc nấu ăn của mình.

.....

Vũ Y xuống núi, nàng như con bướm nhỏ tung tăng bay nhảy khắp nơi bắt mấy con vật nhỏ phát sáng. Tiểu cô nương không biết cách xa đó mấy trăm dặm đang có một nhóm người đang quan sát nhất tĩnh nhất động nơi đây, đám người này toàn thân hắc y, mỗi người đều phát ra từng sát khí ác liệt.

.....

" Thiếu chủ, chúng ta tại sao lại phải phục kích người của Diệp Linh Tông, Diệp Linh Tông tuy thuộc nhân tộc nhưng luôn ở trung lập trong các cuộc tranh chấp, cũng không phải là đối thủ sinh tử của chúng ta"

Một thiếu niên toàn thân đều mang huyết Y, có đôi mắt như chó sói trong đêm, phát ra từng đợt ánh sáng xanh lục kì dị. Nghe được tên thuộc hạ tâm phúc nghi vấn, hắn từ tốn giải thích

"Vì là thế lực trung lập nên Diệp Linh Tông càng ngày càng lớn mạnh, nếu cứ tiếp tục cái đà này thì không bao lâu sau nó có thể uy hiếp tới sự tồn vong của Hắc Vương Tông vĩ đại của chúng ta, nên bây giờ chúng ta được trên giao cho nhiệm vụ âm thầm loại bỏ thành viên tinh anh, hạch tâm đệ tử của Diệp Linh Tông khi tiến vào nơi Ma Linh Sâm Lâm này, nơi này sẽ là vùng đất yên nghỉ cho bọn chúng".

"Vậy sao chúng ta không trực tiếp ra tay tiêu diệt mấy kẻ kia luôn, thuộc hạ thấy mấy người kia tu vi cũng không cao, lại còn phải dùng bảo vật quý giá như ấn hồn hương để nguy trang ở nơi đây quan sát" tên thuộc hạ vẫn không hiểu mà hỏi.

Thiếu niên có chút thiếu kiên nhẫn với tên thuộc hạ của mình, tên này trung thành thì có thừa nhưng đầu óc thì không dùng được, nhưng nể tình tên này đi theo đã lâu thiếu niên vẫn kiên nhẫn giải thích cho tên thuộc hạ

"Ngu ngốc, ngươi nhìn bọn người kia xem, đều có tu vi Tạo Hóa Cảnh, ít ra cũng là thành viên hạch tâm trong tông môn, đi vào nơi nguy hiểm thế này thường sẽ có người âm thầm bảo vệ, chúng ta nếu không rõ tình hình địch ta làm sao có thể nắm chắc chiến thắng 100% "

"" Thiếu chủ anh minh, là thuộc hạ vô năng ".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Vũ y bị giết! xuân đức nộ, vạn vật tịch diệt

Trên đỉnh núi.

Xuân Đức đang nấu ăn mà lòng hắn cảm thấy có gì đó bất an sắp diễn ra, nhưng hắn không biết là cái gì, nó sẽ xảy ra với hắn hay với người thân của hắn.

Xuân Đức tận tâm thức xem Vũ Y đang ở nơi đâu, nhưng hắn tản ra khắp mấy trăm vạn dặm vẫn không thấy Vũ Y và tiểu Ly đâu, tự dưng trong lòng hắn cảm thấy hoang mang, sợ hãi cùng cực, bỏ dở món ăn đang nấu hắn bay thẳng xuống núi lần theo khí tức khi trước của Vũ Y mà đuổi theo.

Đám người Thanh Trúc thấy cử động lạ thường của Xuân Đức cũng đuổi theo sát phía sau.

.....

Phi hành không bao xa, Xuân Đức dừng lại, vì hắn cảm nhận mùi của Vũ Y tới đây thì không còn nữa. Hắn gọi lên trong sự lo lắng

" Vũ Y muội ở đâu ra đây đi"

" Ca ca không thích trốn tìm thế này đâu".

Không một tiếng động, không có ai trả lời hắn, chỉ có sự tĩnh lặng của màn đêm. Hắn điên cuồng tìm xem ở mọi nơi xung quanh, nhưng không thấy bất cứ một cái gì cả, chỉ có lá khô và những nhánh cây bị gãy lâu ngày.

Bỗng nhiên ở xung quanh Xuân Đức bất ngờ xuất hiện, gần 50 người áo choàng đen. Từng tiếng cười khắc khắc vang lên, một giọng nói giễu cợt tiếp sau tràng cười

" Có phải ngươi đang tìm nha đầu này không? ha ha, tiểu nha đầu này nhìn cũng khá ái đấy, thiên phú cũng không tồi, đáng tiếc sinh nhầm nơi". Nói xong tên này vút một cái gì đó lên phía trước.

Xuân Đức không quan tâm bọn kia nói cái con mẹ gì hết, hắn chỉ nhìn chăm chú vào tiểu cô nương bị một thanh kiếm đâm xuyên qua ngực, trên khuôn mặt của nàng còn vương lại vài giọt nước mắt, nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, một sự mất mát đau thương vô cùng vô tận lan tràn khắp trong con người và linh hồn của hắn.

Xuân Đức cười, cười một cách thê lương, từng giọt nước mắt màu xanh lục từ trong con ngươi của hắn chảy ra, khuôn mặt của hắn vặn vẹo biến dạng không ra hình người, hắn biết bây giờ nói cái con mẹ gì cũng muộn, có làm cái gì cũng không kịp. Tâm trí của hắn như bị hàng tỷ tỷ con sâu gặm nhấm, thù hận, căm phẫn, bất lực, hàng loạt cảm xúc đan xen. Lý trí hắn dần dần mất đi, tâm niệm duy nhất hắn giữ lại chỉ là sát phạt, giết phải giết hết những sinh vật đáng ghê tởm đã làm hại người thân nhất của hắn.

Hắn tiến lên không nhanh không chậm, ngồi bên cạnh thi thể của Vũ Y đang còn ấm,hồn phách của nàng đã tán đi gần hết chỉ còn một chút lưu lại trong thân thể nhỏ bé kia, Xuân Đức phong cầm thi thể Vũ y lại rồi đưa vào trong không gian vong linh.

Khi đưa thi thể vào trong không gian vong linh rồi, hấn thử người ra nhìn vết máu trên mặt đất. Cả người Xuân Đức bắt đầu bốc lên ánh sáng xanh lục nó lan tràn ra xung quanh như một loại dịch bệnh, những thứ tiếp xúc với nó ngay lập tức bị ăn mòn thành những bãi nước mủ đen kịt.

Bộ đồ thiên đạo vốn là màu hoàng kim bây giờ thì đã biến thành đỏ chót, nhìn 50 người phía trước, Xuân Đức vung tay, không gian vạn dặm xung quanh như đông kết lại, không một cái gì có thể hoạt động ngoại trừ hấn ra, từ trong cơ thể hấn hàng trăm, hàng ngàn khuôn mặt dữ tợn lao ra cắn xé những sinh vật sống bên trong không gian.

Vài hô hấp sau đó, cả 50 tên áo đen đều bị Xuân Đức rút hồn phách, nhìn từng linh hồn đang run sợ kia, Xuân Đức khuôn mặt không biểu tình cảm vài linh hồn bỏ vào trong miệng nhai ngấu nghiến, cảm nhận một chút hấn đã biết được tiếp theo cần tìm ai.

Xuân Đức mỉm cười "Được, các ngươi rất được, Hắc Vương Tông sao? giết người thân nhất của ta chắc hiện tại các ngươi đang rất vui đi, hà hà, rất vui đi. Các ngươi đợi ta, đợi ta đến " nói đến câu cuối thì giọng nói của hấn khàn đặc lại, nghe như từ ma âm vọng lại từ cõi chết.

Xuân Đức lết đi từng bước trong khu Ma Linh Sâm Lâm, như một bóng ma từ vong, hấn đi tới đâu dù là sinh vật hay đất đá đều nhiễm lên một màu đen chết chóc, không còn thứ gì trong khu vực một dặm hấn đứng.

Đi trên đường nếu bị Xuân Đức phát hiện thì kẻ đó chỉ có con đường chết, dù là người của thế lực nào đi chăng nữa cũng bị hấn rút hồn phách ra dù gái hay trai, già hay trẻ gì cũng chung một kết cục. CHẾT.

.....

Sáng ngày hôm sau tất cả mọi người trong khu vực ngoại vi lẫn trung khu, Âm Linh Sâm Lâm đều cảm thấy bất an mãnh liệt, không hiểu sao bầu trời vẫn bị bao trùm bởi một màu đen huyền bí, không có một tiếng kêu của ma thú, không nghe thấy tiếng nước chảy, dường như mọi thứ đã đi tới cuối con đường sinh mệnh của nó.

Có người nhát gan trực tiếp bỏ chạy ra khỏi Âm Linh Sâm Lâm, còn người gan lớn thì đánh liều xâm nhập vào trong xem coi là có chuyện gì đang xảy ra.

.....

Trong trung khu tại trong một hang động lớn. Lại đang có 50 người mặc áo choàng màu đen đang bàn bạc chuyện gì đó. Trong không gian tĩnh mịch một giọng nữ vang lên

"Đã mất liên lạc với đội ngũ số 1, không cách nào liên lạc được "

Lại một giọng trung niên vang lên

"Không cần lo lắng, mọi sự sẽ ổn thôi, bây giờ chúng ta có nhiệm vụ mới, cần phải làm rõ tại sao trong Âm Linh Sâm Lâm lại có sự biến đổi khác thường như vậy. Các đội ngũ khác trong cũng sẽ trợ giúp chúng ta. Bây giờ mọi người lên đường thôi, làm rõ ràng chuyện gì rồi về báo cáo lên trên".

"Vâng, Huyết Ma Đại Nhân".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Bóng ma chết chóc

Trên một ngọn núi cao chót vót, như đâm thẳng vào bầu trời nối liền giữa mặt đất và thiên khung, Xuân Đức cả người bất động ngồi đó như một tảng đá, xung quanh hấn đã không còn phát ra sát khí lạnh lẽ như trước nữa mà thay vào đó là từng đoàn ánh sáng lam nhạt.

.....

Trong không gian bí mật, thần hồn của Xuân Đức và lão hệ đang ngồi nói chuyện với nhau. Xuân Đức có chút buồn rầu hỏi:

"Lão hệ, người nói có cách nào cho Vũ Y khôi phục như lúc ban đầu không có thiệt không vậy?"

Lão hệ im lặng một chút rồi mới đạo "Việc này cũng không cần ngươi lo lắng quá như vậy, nên nhớ Vũ Y là do ta tạo ra, đừng nói là chỉ bị mất chút hồn phách, dù cho nàng có bị hủy diệt mọi thứ thì ta cũng có thể tái tạo lại được. Bây giờ ta cũng nói thẳng, muốn giúp Vũ Y hồi sinh được như lúc ban đầu thì cần một số lớn năng lượng, phía sau chắc ngươi cũng hiểu là nên làm cái gì rồi, nên nhớ chúng ta bây giờ cũng không phải nhỏ yếu như mấy năm trước kia nữa rồi, phóng tay mà làm".

Nghe thấy thẳng bạn gay lâu năm của mình nói vậy thì khuôn mặt Xuân Đức lập tức dẫn ra, nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt hấn, nhưng ngay lập tức nó lại thay thế bằng sự âm độc và đầy lạnh lùng, Xuân Đức đạo:

"Không cần nhắc khéo ta làm gì, đừng nói chỉ là một đám ma tộc, có cả thánh tộc cũng thế thôi. Từ từ, ta sẽ cho bọn hần biết cái gì mới là chết trong sợ hãi. Mà phải rồi, nếu mà muốn hồi sinh Vũ Y cần thời gian lâu không?, mà hồi sinh xong thì nàng còn nhớ ta là ai không hay lại mất trí nhớ thì....".

Lão hệ trong hình dáng của một thiếu niên ngang độ tuổi với Xuân Đức, nghe Xuân Đức lẫn nhai thì lấy hai tay bịt tai lại đạo

"Lại bắt đầu rồi, cái này là lần thứ mấy ngươi hỏi vấn đề này rồi, ngươi bị sao không vậy? mà cứ nói được một lúc sau ngươi lại hỏi lại, ta nói rồi còn gì, như lúc ban đầu, ý ta là như lúc ban đầu nàng mới chết ấy. Đây là lần cuối đây, ngươi mà hỏi thêm lần nữa là ta đi luôn không gặp ngươi nữa, ta còn nhiều việc lắm không giống như kẻ như ngươi cả ngày ăn với nằm ngủ".

Xuân Đức cười làm lành đạo:

"Tại ta vui quá nên lại quên, ngươi cũng biết rồi, ngoài ngươi ra thì 3 con nhóc kia là người thân nhất của ta mà, các nàng có làm sao thì ta làm sao mà bình tâm tĩnh trí được chứ. Thông cảm cho ta chút đi. Mà hỏi thật ngươi hằng ngày làm gì mà chẳng khi nào ra chém gió với ta vậy? "

Lão hệ buồn như con chuồn chuồn đáp

"Có nói ngươi cũng không hiểu đâu, ta mong ngươi hằng ngày cố gắng một chút dù không tu luyện được thì cũng nên tham khảo các kỹ năng mới, hay đi rèn luyện chúng hoặc là làm việc gì có ích chút. Đẳng này ngày nào cũng ăn, ngủ, rồi đi lượn... "

Xuân Đức gơ tay lên trước ra hiệu cho lão hệ dừng lại, thấy con hàng này ngậm miệng lại hần mới đạo:

"Không cần chửi ả ý như vậy làm gì, nói thẳng bà nó ra cho rồi. Ngươi đây là đang dám chỉ gần đây ta không chịu đi tìm kiếm năng lượng giúp ngươi phải không, ta nghĩ kiếm về cho ngươi cả cái địa cung hồi mới vào cái Viên Cổ Chiến Trường này thì cũng được một thời gian chứ, làm quái gì mà cần nhiều năng lượng khủng khiếp thế".

"Ngươi biết cái cóc khô gì, hằng ngày ta phải tu sửa không gian vong linh, nâng cấp, bảo dưỡng, lại còn lần trước ngươi đi đánh nhau với con quái vật Bất Diệt Cảnh kia khiến cho cả bộ đồ Thiên Đạo cũng gần như tàn phá sạch, ngươi biết cái đó là bao nhiêu năng lượng không hả. rồi lại còn phát triển cái không gian chúng ta đang ở đây, cái này có thể là bảo mệnh cho chúng ta, bản thể chết thần hồn không diệt thì còn có cơ hội, để tạo một nơi thế này ngươi tưởng tượng xem nó được tạo ra bằng cái gì, chẳng lẽ bằng niềm tin và hi vọng hay sao? đéo có đâu. Bằng năng lượng mà ta tích lũy được đây". Càng nói lão hệ càng bức xúc. Khuôn mặt thanh tuấn kia cũng cau có lại như khi ăn ớt.

"Được rồi, ta xin lỗi mà làm gì mà nóng tính thế, bây giờ ta ra ngoài kia kiếm thật nhiều năng lượng cao cấp về cho ngươi là được chứ gì, phải không?". Xuân Đức nịnh nọt nói.

Khuôn mặt đang tức giận của lão hệ lập tức giãn ra, nhắm một mắt, ngheh cái mặt lên đạo:

"Cũng không quá ngu, vẫn còn đào tạo được, biết điều vậy từ trước có phải tốt không, làm gì cứ để ta cáu lên".

"Anh em một nhà, anh em một nhà, tính toán gì, có phải ngươi vẫn còn năng lượng dự trữ phải không?". Xuân Đức dò hỏi.

"Vẫn còn một ít, ngươi muốn làm gì?"

Xuân Đức xoa xoa hai bàn tay đạo "Bạn tốt, ngươi giúp ta trọng sinh Vũ Y đi, ta sẽ nhanh chóng tìm kiếm năng lượng mà ngươi cần về cho".

Lão hệ nheo nheo mắt, cuối cùng thở dài đạo

"Ta tin ngươi lần này nữa thôi đây, chứ không lúc một ngươi lại kéo néo, ngươi thì cái gì cũng tốt, trừ một cái đó là quá lười biếng ra. Lần này giúp ngươi cũng là hết sức của ta rồi, nếu mà còn không có năng lượng lần sau nếu có ai bị sao thì có muốn cứu cũng không được. năng lượng cũng không phải nói có là có. Thôi ngươi biến ra ngoài làm việc của mình, còn ta sẽ giúp ngươi lo việc Vũ Y".

Xuân Đức ôm lão hệ một cái thăm thiết đạo "Ngươi thật tốt ka ka, cứ tin tưởng ở anh, ta thương ngươi nhất luôn".

Lão hệ đẩy hần ra mà khinh bỉ đạo "Dẹp mấy lời ghê tởm đó đi, được ngươi thương thì cái xương cũng không còn, nên ta không cần, mà ngươi đông dài quá có ra ngoài đi làm việc không thì bảo?".

Xuân Đức làm bộ sợ hãi đạo "đi ngay và luôn đây, gặp lại sau nhé hi hi". Nói xong câu cuối thì Xuân Đức cũng thu thần hồn về.

Trong không gian còn mình lão hệ, nhìn về phía trên cao, không biết nghĩ cái gì lão hệ bỗng nhiên lắc đầu, rồi lại mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Bóng ma chết chóc(1)

Sau khi thu lại thần hồn, mở mắt ra nhìn xung quanh mây núi trùng điệp một lúc, Xuân Đức đứng dậy. Hắn tự cười nói với bản thân:

" Cũng là đến lúc cho những con côn trùng ghê tởm kia cái gì mới là cái chết quائن, lại còn cả cái Thiên Thu Thánh Địa không ngờ cũng tham gia vào cuộc vây giết môn đồ của Diệp Linh Tông. Đã thích chém giết vậy lần này để ta cho các ngươi trải nghiệm một lần".

Tàn ra siêu cường thần thức, gió thổi cỏ lay trong mây trăm vạn dặm hán đều biết, lần trước bị cái bị đám Hắc Vương Tông kia chơi cho một vỏ đau lần này hắn đã có chuẩn bị hết rồi. Đừng nói chỉ là cái áo choàng kháng thần thức, với cái mùi hương chết tiết kia. Lần này đến cả lão thiên cũng đừng có nghĩ qua mặt được hắn.

Qua vài chục hô hấp, Xuân Đức bỗng nhiên cười lớn:

" Ha ha ha ha. Bọn chó chết, không ngờ bọn bay lại tự tìm đường về với tổ tiên, các ngươi phân tán ta còn có chút chạy đi chạy lại mất công, không ngờ lại tự thành một đám!".

Qua thần thức Xuân Đức phát hiện cách chỗ hắn vạn dặm có hơn 12000 người đang cùng một chỗ, đặc điểm như bọn làm hại Vũ Y hôm trước, hắc y toàn thân. Dù cho có không phải là cùng đồng bọn làm hại Vũ Y thì chỉ cần mặc hắc y thì Xuân Đức cũng làm thịt sạch.

Nhảy một cái lên thật cao, thân ảnh Xuân Đức lập tức biến mất giữa bầu trời đen kịt.

.....

Cách nơi xa vạn dặm. Hàng ngàn đội ngũ Hắc Vương Tông đang tụ tập lại với nhau, những người này chiếm giữ một vùng rộng lớn, bên trong cũng chỉ có duy nhất một cái trường bông to lớn, chắc là nơi thành viên cao cấp tụ tập bàn bạc chính sự. Ngoài trường bông có hàng ngàn hắc y nhân tay cầm kiếm canh giữ, đến con muỗi cũng không lọt qua.

Trong khi đám hắc y nhân nhàn nhả nói chuyện với nhau thì bất ngờ trên thương khung truyền tới một uy thế hủy thiên diệt địa, tiếp theo đó là một nhân ảnh, mà không thể nói là nhân ảnh, là một con quái vật có đôi cánh dài màu tím với bộ đồ đỏ như máu, phát ra ánh sáng huyết quang soi sáng khắp cả một vùng thiên không.

Luồng uy áp kia mạnh mẽ tới nỗi, những hắc Y nhân phía dưới lập tức nằm sấp trên mặt đất liên tục nôn ra huyết dịch và nội tạng vỡ vụn, nhiều kẻ trực tiếp như những quả dưa hấu vỡ tan tành thành những bãi thịt, máu, nội tạng lẫn lộn.

Động tĩnh lớn như vậy thì không lý gì những kẻ trong trường bông kia lại không biết, những kẻ này không biết lấy ra món bảo vật phòng ngự gì lại có thể đối kháng được với uy áp kinh khủng mà Xuân Đức tạo ra. Bảo vật kia như một quả cầu bằng pha lê tỏa ra hào quang bao trùm lấy mấy trăm người bên trong trường bông.

Một kẻ có giọng nói như là lâu ngày chưa uống nước vang lên, mang theo đầy vẻ tức giận:

" Các hạ ngươi quá mức rồi, ngươi nên biết là ngươi đang làm chuyện gì, việc này có thể xem như là khiêu khích Hắc Vương Tông chúng ta, các hạ ngươi có nghĩ tới hậu quả ".

Xuân Đức đứng giữa trời nghe được mấy lời kia thì sự tức giận mới nguôi ngoai không lâu kia lại bùng lên mạnh mẽ, biết Vũ Y có thể trọng sinh hắn cũng định hành hạ vài lần rồi cho bọn này chết để chịu một chút nhưng bây giờ hắn thay đổi quyết định.

Không ai thấy cái gì, như một ánh sáng lóe lên, tên mới vừa lên tiếng đe dọa đã bị Xuân Đức bóp vào đầu, từng ngón tay cắm xuyên qua áo choàng đâm vào đầu lâu của tên kia, máu tươi nhỏ tí tách từ trên trời xuống nhìn vô cùng phần khích.

Xuân Đức thò tay từ từ móc ra hai con ngươi của tên không biết sống chết đe dọa hắn, lập tức một tiếng thảm vang lên.

" @@@@, ngươi dám móc mắt ra, Hắc Vương Tông sẽ không bỏ qua cho ngươi".

Xuân Đức bỏ hai con ngươi kia vào trong miệng cắn nát bét ra rồi nuốt xuống, cười khà khà

" Sao la yếu vậy, kêu lên chút đi, ta thích tiếng kêu của ngươi rồi đấy, vô cùng dễ nghe khà khà".

Tiện tay Xuân Đức giật đứt cái lưỡi của tên kia luôn, nhìn khúc lưỡi vẫn còn ngoa ngậy trên tay hắn nhớ tới cái gì đó, hắn xin lỗi đạo " Ấy chết rút nhầm bộ phận rồi, rút mất cái này ngươi kêu bằng cái gì được, tiếc quá định vui chơi tí mà sai sót kỹ thuật, ngươi bây giờ cũng vô dụng rồi, có làm đồ chơi cũng không được nữa, vì là món đồ chơi đầu tiên nên ta đặc cách cho ngươi vẫn còn nguyên vẹn thân thể, ta sẽ bỏ ngươi vào một cái bình rồi cứ như vậy nuôi ngươi tới cuối đời khà khà"

Nói là làm, Xuân Đức lấy ra một cái bình lớn giá trị phong cầm lên trên rồi nhét tên đó vào trong, thấy không quá đẹp mắt do máu me dính tùm lùm, Xuân Đức lấy ít nước từ trong không gian vong linh rửa sạch tên kia đi, đổ nước đầy bình rồi mới nhét tên đó vào trong lại. Lần này nhìn vào tác phẩm đầu tay của mình Xuân Đức phát ra tiếng cảm khái:

" Đẹp, có giá trị nghệ thuật, ha ha"

Đám người ở phía dưới nhìn thấy một màn này thì sợ run tim, mắt mặt, khuôn mặt dưới tấm áo choàng đen đã trắng như tờ giấy, tuy trời không nóng nhưng những ma tộc ở đây cả người đều ướt đầm.

Nhưng không biết một ai đó trong đám người phía dưới kêu to:

"Liều mạng với hần mới có một con đường sống, hần không chết chính là chúng ta".

Ngay lập tức mấy trăm người trong vòng bảo hộ kia đều lâu ra binh khí bản mệnh của mình, lao về phía Xuân Đức. Từng luồng ma khí kinh thiên toát ra từ đám như thiêu thân này.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Bóng ma chết chóc(2)

Xuân Đức thu lại tác phẩm của mình đi, nhìn đám ma tộc như điên như dại lao về phía hần không cần mạng kia, hần chỉ cười lạnh. Pháp trượng dơ cao một cột sáng từ quyền trượng phóng thẳng lên cao đâm xuyên vào trong màn mây bên trên, ngay sau đó từ trong đám mây bay ra vô tận các mũi tên màu băng lam như lưu tinh bắn thẳng về đám ma tộc.

Xoẹt....xoẹt....phập.....phập

Như cắt rau thái thịt, vài trăm ma tộc kia nhanh chóng bị những mũi tên của Xuân Đức tạo ra xuyên thẳng qua thân thể, cứ như các bảo vật trên người đám ma tộc kia đều là giấy vụn vậy đều bị các mũi tên dễ dàng đâm phá một tạo nên một chút hiệu quả phòng ngự. Lao lên khí thế hùng hổ ma tộc không qua vài hô hấp tất cả đã nằm trên mặt đất thoi thóp.

Xuân Đức ra tay cũng rất có ý tứ, chỉ bị thương nặng mà không gây chết ai cả. Hạ xuống, Xuân Đức lại gần kẻ mà lúc trước cổ động đám đồ chơi này phản loạn. Đây là một ma tộc thiếu nữ vô cùng mỹ lệ và xinh đẹp, trên cơ thể nàng bị xuyên qua vài lỗ máu nhưng cũng không thể phai nhòa sự xinh đẹp của nàng được.

Thiếu nữ kia đưa tay lau vết máu cười lạnh đạo "Giết ta đi, ma tộc chúng ta không có kẻ sợ chết, ngươi sẽ trả giá về hành động của ngươi ngày hôm nay, ngươi....".

Thiếu nữ xinh đẹp còn chưa nói hết câu thì đã không thể nói gì thêm được nữa, nàng trừng trừng nhìn vào Xuân Đức trước mắt. Trên tay Xuân Đức bây giờ là quả tim của thiếu nữ xinh đẹp kia, bỏ vào miệng nhai, Xuân Đức mỉm cười lắc lắc đầu đạo:

"Vị rất ngọt nhưng hơi dai. hi hi. có vẻ đồ ăn sống không quá ngon".

Thiếu nữ kia bị như vậy thì ngay sau đó tuyệt khí bỏ mình, Xuân Đức lơ đãng đập lên đầu nàng, lập tức cái đầu xinh đẹp kia nát bét như cám, chỉ còn lại một bãi bầy nhầy.

Lau lau vết máu còn dính ở khóe miệng, hần ngồi lên cái xác không đầu của thiếu nữ ma tộc kia rồi nhìn mọi người cười đạo

"Chắc mọi người đang rất vui vẻ đi, hi hi, tại ta nhìn thấy nàng quá xinh đẹp nên không kiềm lòng được đã yêu tiên cho nàng cái chết nhẹ nhàng nhất, còn các ngươi sao khả khả, sẽ có nhiều trò mới mẻ khác đang chờ đợi".

Một tên tráng niên gần đó không cam lòng, giận dữ hét "Tại sao? tại sao lại đối với chúng ta như vậy? tại sao ngươi không một đao giết chết chúng ta mà lại còn hành hạ, nhục nhã chúng ta".

Bị người khác thét vào mặt, Xuân Đức lập tức không vui, khuôn mặt hần sa sầm lại, tiện tay giật một cánh tay của thiếu nữ dưới chân ném thẳng vào đầu tên vừa dám thét lên với hần. Cả cánh tay xuyên thẳng qua miệng tên đang giống lớn kia, xuyên luôn qua đầu, tên kia ớ ớ vài câu rồi cũng treo luôn.

Búng mấy mảnh thịt vụn rớt trên trang bị, Xuân Đức lại hòa ái cười cười "ta bị bệnh nhay cảm từ nhỏ, kẻ nói lớn tiếng quá khiến ta đau đầu và khi ta đau đầu thì rất thích giết người. Nên mọi người hãy cứ ăn nói nhỏ nhẹ thôi".

Nhìn thấy những hành vi ghê rợn như mấy con ác quỷ bỏ ra từ thi son huyết hải ra của Xuân Đức thì ai còn dám lên tiếng. Biết là mình cũng sắp chết như những kẻ trước đó, nhưng mọi ma tộc ở đây vẫn muốn một đao, một kiếm chấm dứt, không muốn bị hành hạ tới chết.

Thấy không có kẻ nào lên tiếng gì cả, Xuân Đức chống tay đứng dậy, lắc lắc cái cổ, vặn eo vài lần, sau đó mới đạo:

"Thấy các ngươi cũng ngoan, thôi thì ta cũng từ bị không giết cá ngươi, mà sẽ..."

Nói tới đây thì hần dừng lại, quan sát những khuôn mặt tâm tình bất định kia. Một lúc sau cả người Xuân Đức bốc lên sát lục chi khí mà đạo

"Ta sẽ không giết các ngươi mà chỉ chặt đứt tứ chi sau đó bỏ vào một cái bình lớn, đợi khi nào muội muội của ta trọng sinh sẽ có đồ chơi thú vị, khắc khắc".

Vùng pháp trượng lên hàng vạn những lưỡi đao gió được hình thành, như có người thao túng, từng lưỡi đao gió bén nhọn lần lượt cắt đứt tứ chi của đám người Hắc Vương Tông, từng tiếng nguyên rủa, tiếng hét thảm, tiếng đe dọa vang lên"

"A...A....a....a.....Người là ma dục, người sẽ chết không yên lành".

"Hắc Vương Tông, các trưởng lão và Ma chủ sẽ không bỏ qua cho người".

Khuôn mặt Xuân Đức khi nghe những tiếng chửi rủa kia thì lại không tức giận gì mà vô cùng hưng phấn, mùi máu tươi, tiếng la thảm thiết làm cho hắn vô cùng thoải mái. Hắn không lập tức bỏ bọn này vào bình mà cứ để như vậy một lúc lâu.

Khi được khoảng nửa canh giờ rồi thì Xuân Đức mới đem tất cả bọn này nhét vào nhiều cái bình lớn khác nhau, đồ đầy sinh tuyền chỉ thủy vào trong để giữ tươi. Trên mặt đất lúc này đâu đâu cũng là tay chân cắt, nhìn cứ như là một nơi có ác quỷ hoành hành, cũng không thừa hơi đâu mà thu dọn đám tàn chi này vì lại có cả mấy ngàn con mối tự dâng tới miệng rồi.

Một đội ngũ cũng tầm vạn người mà thôi đang đứng cách đây vài dặm quan sát nơi đây. Chắc là do động tĩnh nơi đây thu hút đám người này, mà chủ yếu có khả năng là tiếng la hét nửa canh giờ của đám ma tộc kia. Nhìn đội ngũ này ăn mặc không phải là người của Diệp Linh Tông thì hẳn đã có ngay quyết định. Làm thịt sạch bọn này.

Lúc đầu khi Vũ Y bị đánh lên mà chết thì Xuân Đức cũng thù hận luôn đám người Diệp Linh Tông, đặc biệt là nhóm người Thanh Trúc, do lũ người này không quan tâm Vũ Y nên mới có chuyện như vậy. Nhưng nghĩ kỹ lại thì hắn thấy hắn mới là người có tội nhất, không quan tâm muội muội của mình cần thận, quá chủ quan. Còn đám người Thanh trúc với cái thực kia có quan tâm cũng giống như tiểu Ly bị một kiếm mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Một đám lại một đám tới tìm cái chết

Cũng không cần che che giấu giấu làm gì, Xuân Đức giống như đại diện của sự hỗn loạn, hủy diệt và chết chóc sau khi dịch chuyển một lần, ngay sau đó hắn đã xuất hiện ngay trên đầu đám người kia. Từng luồng uy áp đè nặng xuống khiến đất đá phía dưới nứt toác, lún sâu xuống một đoạn, đội ngũ vạn người kia ngay lập tức từ thương hơn phân nửa.

Khi Xuân Đức quan sát đám người phía dưới không ngờ lại thấy người quen. Là nhóm người Thanh Trúc, Thanh Mai, Cổ Phàm, Lăng Thiên, Dương Tuấn, 5 người này đều bị phong cấm chân nguyên, tay chân bị xích, xung quanh còn có 3 tên có tu vi Bất Hủ Cảnh Cảnh Gác. Cũng may mắn cho bọn họ vì có 3 tên Bất Hủ Cảnh chống đỡ nên 5 người này mới sống sót nếu không với chân nguyên bị giam cầm 5 người chắc chắn bây giờ đã thành bãi thối rồi.

Xuân Đức thu hồi khí thế lăng lẹ của mình lại rồi hạ xuống phía dưới, đứng trước mặt 5 người bọn Thanh Trúc. 3 tên Bất Hủ Cảnh cũng tự động lui về phía sau làm tư thế phòng thủ bảo vệ người phía sau, người xung quanh cảm như hèn không ai dám có ý tứ gì chống lại, chỉ cúi gầm mặt xuống phía dưới, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn 5 người tay chân bị xích, cả người máu me tùm lùm, Thanh Trúc, Cổ Phàm còn bị mất một bên tay phải, đang ngồi dưới đất như người mất hồn, Xuân Đức hỏi:

"Là kẻ nào muốn đi đầu thai sớm lại dám ra tay với bọn người, chỉ cho ta, để ta cho hắn phải hối hận vì đã sinh ra trên đời".

Nghe được thanh âm này cả 5 người phía dưới bỗng nhiên lấy lại thần trí, Thanh Trúc là người đầu tiên nhận ra Xuân Đức:

"Tên vô tâm là người phải không? cuối cùng người cũng tới". Nàng nở một nụ cười xinh đẹp.

Xuân Đức gật gù đầu đao "Đừng vòng vo ta còn không nhiều thời gian đến nỗi nghe nhóc người kẻ lẻ, nói cho ta kẻ nào là được, có chuyện gì sau này thì đợi sau này nói".

Khuôn mặt Thanh Trúc hiện lên vẻ thù hận, dùng cánh tay còn lại chỉ vào đằng sau 3 tên Bất Hủ Cảnh, đao

"Là 9 kẻ phía sau 3 lão cẩu kia, con tiện nhân Nguyệt Ly mặc áo tím là kẻ đã phé đi cánh tay phải của ta và Cổ Phàm".

Xuân Đức nhìn về phía mà Thanh Trúc chỉ, nhìn rõ 9 người kia ra sao hắn từ từ tiến lại phía 9 người đó.

Thấy Xuân Đức không ngờ lại cùng phe với đám người Diệp Linh Tông thì 3 lão già đã biết việc lớn không ổn, cũng không nhiều lời mà cùng thét lớn xông lên phía trước, còn đám người phía sau thì chạy mỗi người một nơi.

Nhìn như ba con hung thú bị điên lao về phía mình 3 lão già, Xuân Đức cũng không dùng phép thuật gì mà trực tiếp dùng quyền trượng đập liên tiếp ba

phát. Trong nháy mắt đang khí thế hùng hổ như mãnh thú lao về Xuân Đức 3 lão giả lập tức biến thành ba cổ thi thể không đầu nằm bất động trên mặt đất.

Đám người Thiên Thu Thánh Địa đang nháo nhác bỏ trốn, khi họ tò mò nhìn quay lại thì thấy ba vị trưởng lão mới lúc trước như ba vị thần mà bây giờ đã thành ba cổ thi thể không đầu nằm trên mặt đất thì không còn mấy ai dám chạy nữa, gần như tất cả đều hai chân run run quỳ trên mặt đất, chỉ còn vài người là thần trí bất loạn chạy lung tung mà thôi.

Đám người Thanh Trúc thì cũng ngậy người ra mà nhìn, Thanh Trúc vẫn tin Xuân Đức có thể chiến thắng ba lão quái vật kia, nhưng không ngờ lại đơn giản đến vậy, đập ba đập, như đập những con côn trùng nhỏ bé vậy, ba đại năng Bất Hủ Cảnh chỉ còn là thi thể không đầu.

Thanh Mai bên cạnh kéo tay tỷ tỷ, nàng hỏi

"Tỷ ngươi có chắc hẳn là tên sâu lười không? sao muội cảm thấy hẳn khác ngày thường quá, muội không thích hẳn như bây giờ, muội cảm thấy sợ hãi khi nhìn vào hẳn." nói tới cuối thì Thanh Mai khóc nức lên.

Thanh Trúc bên cạnh cũng không biết nói gì để an ủi muội muội của mình, muội muội của nàng chưa va chạm với sự tà ác bên ngoài tông môn nên không thể hiểu được nó xấu xa, ghê tởm tới đâu. Thanh Trúc dùng một tay còn lại ôm muội muội vào lòng, rồi ngẩng đầu lên nhìn người vừa quen, vừa xa lạ trước mắt.

Còn Xuân Đức thì hẳn không có nhiều cảm xúc như vậy, bây giờ hẳn thấy máu thì vui, không máu thì không vui, cảm giác tứ chi tung bay thật phần khích. Nhìn phía xa xa vẫn có mấy trăm người điên cuồng đào tẩu, hẳn mỉm cười dơ quyền trường lên niệm chú:

"Nhân danh sự hủy diệt và hỗn loạn hay ban cho những kẻ chống đối ta một cái chết đau đớn".

Kết thúc câu niệm chú, hàng trăm người đang phi hành đào tẩu kia lập tức dừng lại, cả thân thể của bọn họ từ từ phình lớn, từng dòng máu đen chảy qua các giác quan của bọn họ. Cho đến khi những người kia căng tròn như những trái bóng thì cơ thể bọn họ mới không tiếp tục phình lên nữa. Tiếp sau đó là một loạt âm thanh

Bụp....bụp...bụp....bụp

Văng lên, như những trái bom bóng nổ tung, những tên kia cũng vậy cả người bọn họ nổ tung, thịt, máu, nội tạng nát tươm, bay tứ tán trên không trung, tuy trời hơi tối nhưng với thị lực của tu sĩ thì ai cũng thấy rõ ràng việc này.

Lại vung quyền trượng lên, 9 người mà Thanh Trúc chỉ khi trước kia ngay lập tức bị dịch chuyển đến bên cạnh Xuân Đức, tiện chân hẳn đá vài phát vào mấy tên này cho bay tới nơi mà Thanh Trúc đang ngồi.

Bịch...Bịch...Bịch...

Như mấy bao cát bị ném trên mặt đất, 9 người kia sau khi bị Xuân Đức đá thì thổ huyết không ngừng nằm trên mặt đất không dậy nổi, tội nghiệp nhất có một cô gái bị Xuân Đức đá trúng đầu khi rớt xuống đất đã thành thi thể không đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Kim bào trưởng lão thiên thu thánh địa

Nhìn đám người còn đang quỳ dưới đất Xuân Đức niệm một lần chú ngữ nữa, hàng triệu khuôn mặt dữ tợn trong cơ thể hắn lao ra ngoài, lao thẳng về đám Thiên Thu Thánh Địa kia, những khuôn mặt này như một đám mây đen, đi qua tới đâu thì trên mặt đất chỉ còn lại đất và những bãi nước màu đen xi.

Qua đúng một khắc, còn lại gần 6 ngàn người của Thiên Thu Thánh Địa đã biến thành thức ăn cho "Linh Hồn Ác Quỷ triệu hoán" của Xuân Đức. Thu hồi lại kỹ năng, như không có chuyện gì Xuân Đức tiến lại gần nhóm người Thanh Trúc đạo:

"Giờ muốn làm gì với mấy tên này, trong lúc đùa mấy con côn trùng này thì nhóc có thể kể chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay".

Mọi người xung quanh khi thấy Xuân Đức tiến lại gần thì đều cúi gằm mặt xuống, chỉ có Thanh trúc là vẫn như thường. Nàng nhìn Xuân Đức thật sâu, sau đó mới hỏi:

"Ngươi không sợ người của Thiên Thu Thánh Địa trả thù sao?".

Xuân Đức kiếm một phiến đá gần đó ngồi lên trên, sau khi yên vị hắn mới đạo:

"Ngươi thấy ta cần sợ sao? dám hãm hại muội muội ta lần này ta không giết sạch bọn hai cái thể lực chó má này thì ra cũng không cần sống nữa rồi, bọn súc sinh này cầu kết với nhau tính toán giết môn đồ Diệp Linh Tông các ngươi thì cũng thôi lại còn dám ra tay với muội muội ta, may mà muội ấy còn có

thể trọng sinh được, bằng không thì ta mang theo cả cái Viên Cổ Chiến Trường này chôn cùng" Nói tới câu cuối cả người Xuân Đức phóng xuất ra hắc mang đại thịnh khiến cho cả thiên khung cũng phải run rẩy vài lần.

Bình tĩnh lại Xuân Đức đạo " Thôi cái gì qua thì cũng qua rồi, đừng nhắc tới nữa, đạo này ta tâm tình không tốt lắm hể cứ nhắc tới muội muội của ta thì ta lại hay mất kiểm soát, lúc ta mà điên lên thì giết các ngươi cũng không phải là không có khả năng. Nên sau này tránh nhắc tới chuyện này".

Thanh Trúc nghe Xuân Đức nói như vậy thì cũng đoán ra 8,9 phần rồi. Nàng gật gật đầu đạo:

" Ta và mọi người đã biết, sau này sẽ không nhắc tới việc này nữa, ngươi có thể giúp giải cầm nguyên lực lượng trên 5 người chúng ta không?".

Xuân Đức điếm ra vài chỉ, thì khóa nguyên lực lập tức giải trừ. Thanh Trúc và mọi người đều cúi đầu cảm ơn Xuân Đức một cái, được giải cầm chế cánh tay phải của Thanh Trúc và Cổ Phàm nhanh chóng mọc lại, sau vài hô hấp mọi thứ đã như lúc ban đầu, vung vẩy cánh tay mới mọc lại Thanh Trúc hỏi:

" Giờ ngươi tính làm gì tiếp theo".

Nằm trên tảng đá, Xuân Đức đang ngửa mặt nhìn trời nghe Thanh Trúc hỏi, ngẫm nghĩ một lúc sau hần mới đáp

" Đầu tiên là giết sạch đám người Thánh Địa và Hắc Vương Tông còn trong đây, sau đó ra ngoài hỏi thăm từng nơi một. Ta khuyên các ngươi nên quay về tông môn đi, báo cáo việc này cho mấy lão bất tử kia, không tới khi đợi sau này mới về, lúc về thì tông môn lại chỉ còn có 5 người các ngươi cũng nên ".

Thanh Trúc tiến lại ngồi bên cạnh Xuân Đức, rồi cũng nằm xuống nhìn lên bầu trời tối tăm kia, nàng chậm rãi đạo:

" Không, ta đi theo ngươi, tông môn ta có khi bây giờ đã biết việc này. Sau việc lần này ta đã thấy thế gian hiểm ác, chúng ta những kẻ được gọi là hạch tâm đệ tử chỉ là những bóng hoa trong nhà ảm, không gặp sóng gió gì cả nên cả suy nghĩ và hành động đều rất nông cạn. Vì đó lần này ta muốn theo ngươi đi xông pha thiên hạ, ta muốn làm cường giả chân chính, ta không muốn làm thiếu tông chủ hữu danh vô thực, ngươi có thể cho ta làm tùy tùng của ngươi chứ". Nói xong lời cuối Thanh Trúc ngồi lên dùng ánh mắt kiên nghị mà nhìn thẳng vào hần.

Nghiêng đầu qua nhìn Thanh Trúc, nhìn thấy ánh mắt kiên cường kia, hần không khỏi nhìn nhận lại cô nhóc này, hần gật đầu đáp ứng:

" Cho ngươi làm chân chạy cho ta cũng được, mà ngươi cũng không cần làm cường giả chân chính cái mẹ gì đâu, những cái thế loại mà dính tới hai từ chân chính thì thọ không lâu, đi theo ta phải học thứ nhất là gian trá, xảo quyết, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Đừng có mang chủ nghĩa anh hùng ra với ta, ta có thể một tay đập chết ngươi như một con ký sinh vậy. Nghe hiểu chứ".

Thanh Trúc nghiêm ngẫm một lúc lâu sau mới đạo:

" Ta hiểu rồi ngươi dạy rất đúng, là ta ngu ngội. Cảm ơn đã chỉ dạy".

Thanh Trúc đứng dậy đi về phía bốn người Thanh Mai, Cổ Phàm, Dương Tuấn, Lăng Thiên đạo:

"Bốn người các ngươi bây giờ đi về tông môn báo cáo việc này lên trưởng lão, ta sẽ không cùng các ngươi, ta sẽ đi cùng tên lừa đảo xông pha thiên hạ, lần sau gặp mặt các ngươi sẽ không còn thấy một thiếu tông chủ nhỏ yếu chỉ dựa vào tiếng tăm của tông môn mà là một cường giả sánh vai cùng các tiền bối thế hệ trước".

" Bóp.... bóp.... Nói hay lắm không hổ là thiếu tông chủ của Diệp Linh Tông, rất có tinh thần quyết tâm đấy, nhưng rất tiếc là không có cơ hội rồi, vì ngươi sắp cũng sắp theo các đồng môn của ngươi lên đường"

Một ông lão áo bào màu vàng đang đi tới từ phía xa, vừa vỗ tay vừa lên tiếng giễu cợt. Đi theo phía sau còn có 5 lão giả mặc bạch bào và 12 người thiếu niên, thiếu nữ, mặt tên nào tên nấy vênh lên như cái bánh đa.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Các ngươi ước nguyện cuối cùng gì nói đi? để mà còn bình an lên đường

Sự xuất hiện của gần 20 người kia thì Xuân Đức đã biết từ lâu, nhưng hần cũng mặc kệ cho mấy tên này ra vẻ cao nhân đắc đạo, cho bọn chúng thỏa mãn lòng hư vinh lần cuối trong đời, đằng nào tí nữa hần cũng giết sạch mà cần gì quan tâm mấy việc lông gà vỏ tỏi này.

Khi 18 người này đến gần thì có một người thiếu nữ phía sau kêu thất thanh:

" Sư bá ngươi nhìn kia, đằng trước không phải là 8 đệ tử hạch tâm đi theo ba người Tam Tuyệt trưởng lão sao? bọn họ chắc lại bị mấy người này đánh

lén nên mới ra nông nổi này".

Mấy người trong đội ngũ này cũng ngay lập tức quan sát hướng chỉ tay của thiếu nữ, sáu lão già khi thấy thảm trạng của 8 người, còn thêm bên cạnh 8 người có một cụ thi thể không đầu tuy không thể xác định chính xác là ai nhưng một điều có thể chắc chắn cụ thi thể kia đã từng là đệ tử hạch tâm của Thiên Thu Thánh Địa, vì trên cụ thi thể này vẫn còn mặc bộ đồ chế riêng cho đệ tử hạch tâm của Thánh Địa thì khuôn mặt sa sầm lại.

Lão già mặc hoàng kim bào, cả người phát ra từng luồng uy thế đáng sợ, giận dữ mà thét:

"Thật lớn câu đàm dấm đánh lén đệ tử của Thiên Thu Thánh Địa ta các ngươi đây là tự tìm đường chết".

Khi lão già này đang định xuất chiêu thì một âm thanh như dùng tới hơi tàn, lực kiệt của một tên đang nằm ở dưới đất cất ngang:

"Trưởng lão, người chạy...chạy đi thật...thật nhanh...đội ngũ chúng ta....chúng ta bị..."

Tên này còn chưa nói hết thì đã bị Xuân Đức đá một cái vào cổ khiến cho tên này đầu một nơi thân một nẻo, Xuân Đức nhìn vào mấy lão già mà đạo:

"Đề ta nói thay tên kia cho, lúc trước cũng có một đám côn trùng đi theo ba lão già ăn mặc giống các ngươi vậy, cũng muốn giết con nha đầu Thanh Trúc kia, nhưng bị ta làm thịt rồi. Đang không biết đi đâu tìm đám người Thiên Thu Thánh Địa các ngươi, không ngờ các ngươi lại tự mò tới".

Thấy một kẻ không biết là ai lại dám ngang nhiên trước mặt mình công khai sát hại hạch tâm đệ tử, lại còn lên tiếng xem thường Thiên Thu Thánh Địa, ông lão mặc áo vàng như con hùng sư bị chọc giận, gầm lên một tiếng rung trời

"Kẻ dám sát hại người của Thiên Thu Thánh Địa đều phải..."

Nói còn chưa xong, thì không biết từ khi nào Xuân Đức đã đứng trước mặt ông lão đang dùng tay siết chặt cái cổ của lão ta. Xuân Đức thuận tay siết thêm chút nữa, lập tức cả khuôn mặt ông lão đỏ chót. Mấy kẻ bên cạnh đang xông lên tính giải cứu ông lão bị Xuân Đức quét mắt nhìn qua, một đám đang hùng hổ xông lại ngay lập tức như mấy con thỏ nhảy lùi lại phía sau không dám tiến lên nữa.

Quay lại nhìn lão già, Xuân Đức siết chặt cái cổ, nhấc bổng cả người lão già lên cao, nhìn lão già như con ký sinh bị mình tùy ý khống chế, Xuân Đức cười lạnh đạo:

"Mới cách đây không lâu cũng có một đám người hét lên như ngươi vậy, nhưng bọn hần bây giờ đã được ta ban phước lành, chuyển thể đầu thai đi làm người tốt rồi. Bây giờ ta tâm tình rất vui, ngươi nói ước nguyện cuối cùng đi biết đâu ta sẽ giúp ngươi, coi như là một loại tạo phúc".

Ông lão cả khuôn mặt đỏ chót, trợn trừng mắt, cố gắng lắm mới nói ra được vài câu:

"Ngươi sẽ phải trả giá, ngươi giết chúng ta thì ngươi cũng không thoát khỏi cái chết, khắc khắc".

Lão già vừa dứt lời thì phía sau cũng có một đôi nam nữ tiến lên phía trước gần giọng đạo:

"Có giới ngươi giết cả ba thầy trò chúng ta, ngươi phải biết người ngươi đang khống chế kia là hoàng kim bào cấp bậc trưởng lão, không phải bạch ngân bào, nếu ngươi dám ra tay thì Thiên Thu Thánh Địa sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi sẽ bị đuổi giết khắp nơi, dù có trốn tới chân trời góc biển cũng không thoát".

Xuân Đức nhìn ông lão một chút, rồi lại nhìn về phía đôi nam nữ kia gật gật đầu vài cái, nhưng khi mọi người đang nghĩ là Xuân Đức đã kiêng kị Thiên Thu Thánh Địa, không dám xuống tay thì bất ngờ Xuân Đức bóp nát cái cổ lão, thuận tay chém ra một lưỡi đao quang chém đôi hai người nam nữ kia thành 4 khúc.

Nhìn trên mặt đất lại có thêm 3 bộ thi thể không nguyên vẹn, Xuân Đức liếm liếm bàn tay đang còn dính máu tươi và thịt vụn, từ tốn đạo

"Sư trò tình thâm có khác ra đi cũng gọi là chọn ngày hoàng đạo mà cùng ra đi, đúng là hiếm có trên đời, hừ, các ngươi trong mắt ta chẳng qua cũng như mấy con ký sinh vậy, thích giết liền giết còn cần phải biết các ngươi là ai sao? ta cần biết sao?, được rồi còn mấy người các ngươi bây giờ là muốn chết kiểu gì, kiểu tình cảm nhẹ nhàng hay thê thảm bi hài?".

Nhóm người Thiên Thu Thánh Địa lúc mới tới thì cao ngạo vô cùng, xem thiên hạ này là nhà của bọn chúng, tên nào tên nấy mặt như cái bánh đa, nhìn thấy đã ghét, còn bây giờ thì cả đám như chó mất chủ, cụp đuôi lại mà không dám nói cái gì. Cũng không biết bọn này bị bệnh gì mà cứ lúc một lại run lên một lần.

Đám người Thanh trúc tuy biết Xuân Đức rất mạnh và tàn nhẫn, đã xem qua một lần rồi nhưng khi nó diễn ra lại lần thứ hai thì mọi người vẫn không rét mà run, nhất là cô nhóc Thanh Mai, bây giờ đã núp sau lưng tỷ tỷ mình, chỉ lộ cái đầu ra mà xem Xuân Đức. Khi Xuân Đức nhìn qua nàng thì nàng lại thụt đầu lại, nhìn tức cười tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Ác quỷ nằm ấp ủ trong lồng ngực của kẻ khốn cùng

Xuân Đức nói thì nói vậy thôi, chứ bọn này chọn kiểu gì thì kệ bọn chúng, hắn muốn bọn này chết thế nào là quyền của hắn, không dây dưa nhiều lời gì, tâm niệm động một luồng gió lốc đen được tạo thành bao trùm mấy người kia, không có tiếng kêu la hay hét thảm gì, khi luồng gió lốc kia tan biến đám người của Thiên Thu Thánh Địa cũng không thấy đâu rồi.

Quay lại nói với Thanh Trúc:

"Đã xong chưa, chúng ta lên đường đi săn, con mồi thì nhiều mà thời gian cũng không phải là quá mức dư thừa, để cho mấy con côn trùng kia đánh hơi thấy mùi nguy hiểm chạy đi mất thì phiền lắm, tốn công sức giết".

Thanh Trúc nghe Xuân Đức hỏi thì lấy lại tinh thần, siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi rồi thở ra, nàng quay lại nói với mấy người Cổ Phàm:

"Ta cũng nói với các ngươi rồi, bây giờ ta đi theo kẻ lừa đảo, mọi người về tông môn đi"

nói xong nàng cũng quay lại đi về phía Xuân Đức, nhưng nàng chưa đi được vài bước thì đã có một bàn tay nhỏ nắm lại. Quay lại thì thấy Thanh Mai đang dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn mình.

Thanh Trúc sờ đầu nàng thân thiết sau đó mới nhẹ nhàng đạo: "Muội muội ngoan, nghe lời về tông môn đi, sẽ có người thay tỷ chăm sóc muội, thời gian sau nhớ phải tự chăm sóc bản thân đây".

Thanh Mai lắc đầu như cái trống, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng đạo một cách đáng thương:

"muội không về đâu, muội muốn đi theo tỷ, chịu khổ mấy muội cũng chịu được mà, đừng đuổi muội về".

Mấy người Cổ Phàm, Dương Tuấn, Lăng Thiên cũng đồng dạng nhìn Thanh Trúc cầu khẩn, ý tứ rất rõ ràng ra cũng muốn đi theo, giúp bọn ta.

Thấy mấy người này dây dưa không dứt, Xuân Đức không kiên nhẫn đạo:

"muốn đi thì sau này đừng có mà hối hận, bây giờ ta thấy mấy đứa các ngươi mà cứ dây dưa như vậy thì tới tết pháp mới xong, như vậy đi, đã muốn đi theo thì cứ đi theo, sống chết có số không cần lo, cầm kiếm xử lý hết 7 tên còn lại kia đi rồi lên đường, à mà nhớ đem mấy cái nhẫn không gian kia lại cho ta luôn".

Mất mấy người Cổ Phàm, Lăng Thiên, Dương Tuấn sáng lên, ngay lập tức rút ra binh khí chém bay đầu mấy tên còn lại ở dưới đất, thuận thực tháo nhẫn trữ vật trên tay mấy cái xác rồi nhanh chân chạy lại đưa cho Xuân Đức nhìn nọt đạo:

"Lão đại vật của người cần đây".

Xuân Đức cầm mấy cái nhẫn trữ vật kia, cũng không liếc một cái ném vào trong không gian vong linh cho lão hệ, việc còn lại là của tên bạn gay giải quyết rồi, chắc chắn nếu phát hiện có thứ tốt thì hắn sẽ được thông báo ngay thôi.

Nhìn mọi người Xuân Đức đạo: "Đi theo ta, chúng ta tới vị trí con mồi tiếp theo, lần sau ta sẽ để cho các ngươi chém giết thỏa thích, yên tâm đi lúc chém nhau có mất vài bộ phận cũng không sao, ta hứa không để các ngươi chết, cùng lắm thì làm tên còn sống phé nhân mà thôi". Cảnh báo mọi người xong thì hắn cũng bay đi, nhưng hắn bay rất chậm để mà còn chờ mấy con gà đi phía sau.

Mọi người nghe Xuân Đức hứa thì cả đám khóe miệng co quắp lại, sống mà làm phé nhân thì thôi khỏi cần sống, chỉ bằng cứ giết bọn họ cho rồi, nhưng đã quyết tâm theo Xuân Đức mọi người cũng không vì thế mà sợ hãi, trong mắt mọi người ánh lên những ánh kì dị, cả đám vận hết sức mạnh mà đuổi theo sát Xuân Đức.

.....

Cùng lúc đó ở Thiên Thu Thánh Địa.

Một tên đệ tử đang trông coi hòn bài thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng nổ của hòn bài liên tục, hắn vào bên trong kiểm tra thì không khỏi biến sắc mặt, hàng loạt hòn bài bị vỡ nát tan tành, đa phần đều là đệ tử nội môn, đệ tử hạch tâm, còn có vài trưởng lão, trong đó còn có một trưởng lão kim bảo.

Ngay lập tức hắn rung chuông báo động lên. Từng tiếng chuông the lương ngân vang, lập đi lập lại trong Thiên Thu Thánh Địa rộng lớn. Tiếng chuông như xuyên thẳng vào trong linh hồn từng người khiến cho tất cả mọi người trong Thiên Thu Thánh Địa đều có thể nghe thấy. Từ đệ tử ngoại môn, nội môn đến cả những người đang bế quan, các trưởng lão trong Thánh Địa đều nghe được rõ ràng.

Mọi người tuy không biết chính xác tiếng chuông này có ý nghĩa gì, cái này chỉ có những cao tăng mới hiểu được, vì đã bao nhiêu vạn năm chưa từng có trường hợp như vậy xảy ra, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được một điều không lành đã xảy ra với Thánh Địa.

Ở trước cửa phòng đặt hòn bài bỗng nhiên xuất hiện một bà lão lom khom gần đất xa trời, nhưng cả người bà lão tán dật ra khí tức vô cùng đáng sợ. Tên đệ tử trông coi hòn bài thấy bà lão này xuất hiện thì quý xuống cuối đầu sát xuống đất không dám ngẩng mặt lên, hắn run run, không nói ra được một lời.

Bà lão thấy vậy vẫn bình thản đạo "đứng dậy đi có chuyện gì kể lại cho ta biết".

Tên đệ tử kia nghe vậy nhưng cũng không dám đứng dậy vẫn quỳ dưới đất mà thuật lại chuyện vừa xảy ra, không dám có chút che giấu, bà lão khi nghe xong thì cau mày sau đó thì biến mất vô ảnh, vô tung.

Tên đệ tử kia, sau một lúc lâu bà lão đã rời đi thì mới dám đứng dậy, cả người tên này bây giờ mồ hôi cứ tuôn ra như tắm, hần ngồi trên mặt đất thở hổn hển, vừa thở dốc vừa lấy tay lau trán.

Chuyện như vậy cũng tương tự đang diễn ra tại Hắc Vương Tông, trên dưới đều đang rất bất an.

Ngày hôm sau thì một tin tức kinh thiên được lan truyền ra, vô số đệ tử của ba thế lực bá chủ đều bị chết trong Ma Linh Sâm Lâm và hiện tượng quái lạ bầu trời trời Ma Linh Sâm Lâm bị mây đen che kín cũng được mọi người bàn tán.

Có người cho rằng đây là dị bảo xuất thế, có người lại cho đây là có Âm Linh vô cùng cường đại gây nên. Nhưng tiêu điểm vẫn là môn đồ của 3 thế thực bị tiêu diệt bên trong Ma Linh Sâm Lâm, vô số đoàn đội thám hiểm đã được tạo ra nhằm tìm ra bí mật to lớn này.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Bản sao của lão hệ

Xuân Đức không biết do sự tàn sát vô tội vạ của hắn mà bên ngoài bây giờ đã thành loạn thành một đoàn. Mà nếu hắn có biết thì cũng vậy thôi, chẳng lẽ lại phục sinh mấy tên đã chết kia lại, hắn đâu có bị tâm thần phân liệt.

Nhóm 6 người Xuân Đức sau một thời gian phi hành dài do mấy con gà không chịu được nhiệt nên đành phải dừng lại cho đám người Thanh Trúc nghỉ ngơi lấy lại sức. Nhìn thấy mấy tên này mới đi không được bao lâu đã thành ra thế này hắn có chút hối hận vì đã mang theo mấy cái cục nợ này.

Thanh Trúc nghỉ ngơi được một lúc mới nhìn Xuân Đức hỏi "Người làm sao lại có thể phi hành trong khu vực trung khu dài như vậy mà hề có việc gì? không phải tu vi càng cao áp chế càng lớn sao? ".

Xuân Đức nhìn nàng một cái, xoe tay nhún vai bất đắc dĩ đáp:

"Bắc thang lên hỏi ông trời đi, ta làm sao mà biết được cơ chứ, thì thấy bình thường mà, tại phải đợi mấy con chim cánh cụt các ngươi bay theo nên mới lâu như vậy chứ, không bây giờ ta đã ở trong khu vực sâu nhất rồi".

Mọi người nghe vậy thì cả đám đỏ mặt, bản thân còn tưởng là đã bắt kịp được tốc độ của người ta, không ngờ người ta phải cật lực giảm tốc độ để chờ đám người mình, đúng thiệt là mất mặt tới nhà bà ngoại.

Đang lúc mọi người nghỉ ngơi Xuân Đức bỗng nhiên cười khà khà đạo:

"Chắc là Vũ Y phù hộ cho ta, không ngờ mới đi một quãng lại gặp một đám người Hắc Vương Tông rồi, đúng là may mắn, bộ sưu tập lại chuẩn bị có thêm một đám hàng mới.

Lăng Thiên nghe vậy nghi hoặc hỏi "Lão đại, người nói có thêm đám hàng mới là sao?".

Xuân Đức mỉm cười đạo:

"là như thế này ". Hắn lấy ra một cái bình lớn bên trong có mấy bộ cơ thể ma tộc không có tứ chi đang phiêu đảng trong chiếc bình, mọi người vừa nhìn thấy như vậy thì ngây người ra như phỗng, không ai nói thêm được cái gì, bọn họ lại phải đánh giá mức độ tà ác của Xuân Đức lên một mức độ mới. Mọi người cũng cảm thấy may mắn vì bây giờ họ là bằng hữu mà không phải là địch nhân của Xuân Đức.

Cất đi cái bình, Xuân Đức bình tĩnh đạo:

"Bây giờ mọi người cứ nghỉ ngơi một vài ngày, đợi đám ma tộc kia tụ tập nhiều người tới hơn thì đó là lúc chúng ta ra tay tiêu diệt sạch sẽ, các ngươi cũng không cần phải lo lắng gì, cứ thư giãn đi, giết chóc là một việc rất đơn giản, làm nhiều rồi thì thấy nó còn dễ hơn là đâm chết một con cấp thấp mà thủ ây mà.

Mọi người cũng gật đầu cho qua, chứ tin lời tên trước mắt thì chưa thành cường giả thì đã đi vào ma đạo rồi, có khi còn tệ hại hơn ấy chứ, nên là có cái nghe có cái không nghe, cứ gật đầu đại đi là xong.

Vậy là mọi người cứ như vậy ở yên trong cái kết giới mà Xuân Đức tạo ra nghỉ ngơi. Trong khi mọi người nghỉ ngơi thì Xuân Đức cả người biến mất tiến vào trong không gian vong linh. Khi tới tề đàn triệu hoán thì Xuân Đức gọi:

" Úm Ba La thẳng bạn gay hiển linh "

" Úm Ba La thẳng bạn gay hiển linh "

" Úm Ba La thẳng bạn gay hiển linh "

Sau vài lần gọi thì bản thể mới được tạo của lão hệ xuất hiện. Vừa nhìn thấy cái phân thể của lão hệ Xuân Đức kì quái đạo:

" Hỡi thật người là gái hay trai, hay lưỡng tính, mà mỗi lần gặp ta thì hình dạng của người lại khác thế?. Mà cái thân thể này nhìn như bình thường à nha, bây giờ người có ra ngoài được không hay chỉ ở trong này thôi ".

Lão hệ gật gù đạo " ra ngoài tất nhiên là có thể, nhưng ta cũng sẽ không giúp gì được cho người đâu, tu vi của cái phụ thể(Thân thể phụ) này mới Nguyên Anh Kỳ thôi, quá mức yếu nhược, còn giới tính của ta sao!!! ta không có giới tính đặc trưng, nhưng theo ta thấy thì giống cái vẫn tốt hơn một chút so với giống đực. Mà mấy hôm sau ta sẽ cho người một bất ngờ lớn đấy".

" Ồ, hóa ra là vậy à, thôi người thích sao cũng được ta cũng không xa lánh đâu, ha ha, Mà người có thể đi ra ngoài là tốt rồi, à mà phải rồi người kiếm một cái tên đi, chứ sau này giới thiệu với ai mà cứ gọi là hệ thống hay cái gì tương tự vậy thì người ta có khi xem chúng ta là mấy tên man di, mọi rợ nào đó cũng nên". Xuân Đức kiến nghị.

" Vậy sao, người nói cũng có chút đạo lý, vậy theo người ta lấy tên gì là hợp lý nhất" Lão hệ trung cầu ý kiến.

Xuân Đức vuốt cằm đạo " Cái này khó đây, còn phải tùy vào hình dạng của người nữa, nếu là nam nhi thì lấy tên Trương Thanh Phong, còn nếu là nữ nhi thì là Diệp Ngân Tuyết. Người thấy có được không? ".

Lão hệ không biểu cảm gì cả đạo " Ta thấy người lấy cái tên thật đàn, thôi ta cũng không có cao kiến gì trong vụ tên tuổi này nên cứ theo ý người đi, mà ngày trước ta có nhớ người cũng đã áp đặt cho ta cái tên rồi thì phải mà ".

Xuân Đức cảm vài khúc xương ném vào trong tế đàn, vừa đạo " Thời gian bao lâu rồi nhớ sao được, đến hôm qua ăn cái gì còn không nhớ nữa đây này, à mà việc ta nhờ sao rồi?".

Lão hệ cũng ngồi xuống bên cạnh cầm một cái hộp sọ người lên nhìn ngắm, sau một lúc lão mới đạo:

" Mọi thứ đã ổn, nàng đang trong quá trình trọng sinh, khoảng 1 tháng sau có thể hoàn toàn thức tỉnh, người có muốn xem một chút không? ".

Xuân Đức do dự một chút vẫn là nói " Được, cho ta xem một chút coi tiểu nha đầu bây giờ thế nào?".

Hắn vừa dứt lời thì một quả trứng lớn, khắp quả trứng đều được phủ lên các hoa văn quý dị sáng lấp lờ xuất hiện ngay trước mặt. Lão hệ chỉ quả trứng đạo:

" Nàng đang ở bên trong quả trứng này, khi tới thời điểm thích hợp thì nàng sẽ hấp thụ hết cả quả trứng mà thoát ra ngoài, lúc đó cũng là lúc trọng sinh kết thúc".

Giải thích xong thì lão hệ ngay lập tức thu quả trứng về. Xuân Đức ngăn người ra mà chút mới lấy lại tinh thần. Xuân Đức bỗng nhiên nghiêm túc hỏi

" Bây giờ theo người ta nên làm gì tiếp theo mới là tốt nhất".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Phong cầm chứa tà long

Lão hệ sùng sốt khi nghe Xuân Đức hỏi, tên này không biết có ý gì lại nở một nụ cười đầy mỉa mai hoặc, tiếp theo lại còn vuốt vuốt mấy lọn tóc, mãi một lúc lâu mới chịu mở miệng:

" Ta cũng không biết, người thích làm gì thì làm thôi".

Xuân Đức nhận được câu trả lời như vậy thì hắn có xung động dè tên này ra đánh cho một trận, suy nghĩ cả nửa ngày cuối cùng thốt ra mấy câu không một tí dinh dưỡng. Tuy nhìn xuống cục tức nhưng khuôn mặt Xuân Đức bí xì như bị ai đó gian dâm thì không thể nào che giấu được. Lão hệ lại lấy tay che miệng cười cười.

Thấy cái hành động ái ái này, Xuân Đức rung mình mấy cái, ngồi cách xa tên không rõ giới tính này ra, cảnh giác đạo:

" Ông bạn bình tĩnh nào, hay là người biến thành con trai dê, người cứ ở trạng thái nữ nhân thể này làm ta buồn nôn quá, người mà không muốn biến

thành nam nhân thì làm ơn cách xa ta ra một chút, trông thấy ghê ".

Thấy tên này không có ý định biến về nam nhân, cũng không có tiến lại gần bản thân, Xuân Đức mới yên tâm đạo tiếp:

" Thế trong hôm nay có tìm được trong nhần trừ vật của đám người kia được cái gì hữu dụng không, ý ta là hữu dụng với ta ấy, còn với người thì ta không quan tâm".

Lão hệ vung tay ném cái đầu lâu vào trong tế đàn, nhìn Xuân Đức đạo:

" Người không hỏi thì ta cũng đang định nói cho người biết đây, trong nhần không gian của mấy tên kia toàn là mấy loại rác chưa qua tái chế thôi, không mấy thứ hữu dụng, chỉ có mấy cái nhần của mấy tên Bất Hủ Cảnh kia là có vài vật hữu dụng, trong đó có mấy quyền công pháp mà người không học được và còn mấy cây thảo dược nữa và còn..."

" Thôi....thôi...dừng lại...anh nhin chú lâu rồi. Nói chính đề, cứ lòng vòng nữa là đừng trách ta không nể tình huynh đệ. Bây giờ ta cho người nói lại một lần nữa ". Xuân Đức tức giận đạo.

"Thì ta đang nói mà, còn có đan dược, lại có một vài bí quyết kinh nghiệm từng trải, còn có...."

Xuân Đức thấy thằng này lại nhòn với hấn, không coi lời nói của hấn ra gì,Xuân Đức tức giận, như một thằng côn đồ Xuân Đức lao vào lão hệ, đè lão hệ xuống đất túm tóc, bập tai, đánh cho bầm dập te tua xơ mướp, tới khi tên cứng đầu này xin tha thì Xuân Đức mới dừng tay.

Nhìn thảm trạng của lão hệ Xuân Đức khoanh tay cảnh cáo đạo:

" Đã nói rồi ngu mà còn lì, nhỏ nhẹ không chịu cứ để ta dùng bạo lực kia, bây giờ thì nói đi ".

Lão hệ đứng lên lắc lắc mấy cái đã trở lại như lúc ban đầu, tên này lại ỏng ẹo đạo:

" Thì người ta cũng muốn tạo chút thú vị mà, không muốn nghe thì thôi ".

Thấy Xuân Đức lại có xung động muốn đánh nhau thì lão hệ nghiêm túc lại đạo:

" Thực ra là ta tìm thấy bên trong mấy chiếc nhần kia có một hòn đá phong cấm, sau khi mất thời gian ngắn ta đã xác định được bên trong kia đang phong cấm một con Tà Long vô cùng mạnh mẽ, tu vi tuy đã giảm sút nhiều nhưng với thân thể siêu cường thì người cũng chưa chắc có thể thắng được nó, nó rất thích hợp làm chiến kỵ cho người".

Xuân Đức trầm ngâm, một lúc sau đạo " Có cách gì biến nó thành Ác Ma Thủ Hộ không? chứ mấy cái vụ thu phục thì ta không rành, biến nó thành Ác Ma Thủ Hộ thì càng yên tâm hơn, chứ để một con quái vật nguy hiểm bên cạnh đến lúc nó làm phản thì lại hỏi làm sao số đen".

" Không, không cần thiết phải làm như vậy. Ác Ma Thủ Hộ có một cái nhược điểm đó là không thể dung hợp giữa mẫu thể và bản phụ được, nó chỉ có thể nghe lời mẫu thể răm rắp mà thôi, thiếu thốn chủ kiến, nên người mà cho con Tà Long kia thành đời sau của mình thì nó thành phế phẩm ngay. Ta đã chuẩn bị cho người một Thần Ma Khế Ước, chỉ cần ký khế ước xong thì con Tà Long kia sẽ nghe theo lệnh của người mọi chuyện, tuy nó vẫn giữ được thần trí bình thường nhưng không thể nào cãi lời của người được". Lão Hệ giải thích.

Xuân Đức cảm thấy tên này cái gì cũng được, có mỗi cái là hay thích lòng vòng, hấn có chút tức giận đạo:

" Hóa ra là vậy à, người đã chuẩn bị xong hết rồi mà còn lòng vòng này giờ làm gì, thừa hơi sức quá ha. Đúng thiệt tình là hết biết nói sao luôn"- Xuân Đức nói là hiểu rồi nhưng thực ra hấn có hiểu cái quái gì đâu, đời sau với cả đời trước toàn là kiến thức gì đâu á, có chúa mới biết nó là gì, hấn chỉ lập liêm cho qua chuyện.

" Thì ta cần giải thích cho cái tên ngu si tứ chi phát triển nhà người hiểu rõ chứ, bây giờ thì bắt đầu phá phong cấm luôn, bên trong này đừng nói con Tà Long kia suy yếu đến cả toàn thịnh cũng nằm sắp thôi, người cứ đứng bên cạnh xem, khi nào cần ta gọi".

Xuân Đức lâu bàu " Ồ, bố biết rồi, nói mãi", hấn chạy qua một bên cách xa lão hệ ra, khoanh tay mà nhìn, nhìn xem con hàng này làm cái gì tiếp theo, hấn cũng rất muốn xem con Tà Long kia là loại bò sát ra sao?.

Lão hệ cũng không có ở gần tế đàn mà giải phong ấn, con hàng này đi ra xa xa rồi mới lấy ra một cục đá, nói là cục đá thì có vẻ không đúng lắm, cái này đâu có nhỏ nhắn gì đâu, cái này phải gọi là núi đá thì đúng hơn, nó cao cả mấy chục mét, đường kính cũng tương tự vậy.

Chắc lão hệ bị ngu từ ngữ nên mới nhầm lẫn giữa cục đá và núi đá. Sau khi lấy cái núi đá kia ra thì tên này bố trí xung quanh mấy cây thực vật có hoa màu hồng, chẳng biết để làm gì. Tiếp theo thì Xuân Đức thấy lão hệ liếm lên cái núi đá kia một cái thì cả cái núi đá kia bắt đầu rạn nứt, lớp đá bên ngoài bắt đầu vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Từ bên trong núi đá kia phát ra từng tiếng động vật gào thét, nghe thì cứ thấy ù ù chứ chẳng biết nó kêu kiểu gì. Không bao lâu sau cả núi đá kia đã vỡ tan tành thành từng mảnh đá vụn, một con vật nhìn cũng chẳng đẹp gì cho cam hiện lộ ra, có cái đầu như sư tử, lại còn có cái đuôi rắn, nhìn kĩ ra thì cuối cái đuôi có một cái đầu rắn thật, cả người nó được phủ một đám vẩy màu huyết hồng, có một con mắt to đùng giữa trán, thêm vào đó là một cái sừng dài mọc ra ngay phía trên con mắt một tí kéo dài uốn cong về phía sau,còn chưa hết từ cái miệng rộng kia thì thoảng lại có một luồng mùi hôi thối bay ra ngoài, vô cùng khó ngửi. Xuân Đức nghi ngờ con này là loại quái vật tạp giao giữa mấy con động vật chuyên đi ăn xác thối.

Chương 180: Phong cấm phá! tà long bị ăn hành

Mới nhìn thôi đã không có cảm tình rồi, nghĩ mà phải đứng lên con quái vật này có khi bị nó lấy ghê cho thì khổ. Con quái vật lại tạp này sau khi được thoát khỏi phong ấn một lúc thì bắt đầu lông lộn lên, quậy phá tung trời, nhưng 12 chi của nó bị mấy cây hoa của lão hệ trồng bên cạnh quán chặt nên cũng chỉ giấy rạ vô ích.

Xuân Đức tiến lại bên lão hệ, chỉ con quái vật lên tiếng chê bai nó:

"Lão hệ ngươi thấy ta mà cười con quái vật tạp giao này thì thành ra cái dạng gì. Mới nhìn là đã không thấy hảo cảm rồi, xấu xí tới cực điểm, lại còn bốc mùi nữa. Theo ta thấy thì dẹp chuyện này đi, ta không thích mấy con vật xấu xấu bần bần như thế này đâu".

Lão hệ đang chuyên tâm thao túng mấy cây dây leo bên cạnh để không chế con quái vật nghe Xuân Đức nói vậy nhin không được trừng mắt, tức giận đạo:

"Người ta quan tâm tới chiến lực của nó, chứ ai hơi đâu quan tâm tới cái diện mạo nó làm con khi khô gì. Tới cảnh giới của mấy con quái vật này rồi người thích hình dáng gì, kiểu nào nó cũng biến ra được hết. Đúng thật là khổ cho ta quá đi, không đâu lại với phải thẳng bạn bị thiếu năng hu hu".

Xuân Đức thấy con hàng này lại bắt đầu bài ca muôn thừa thì ngay lập tức nịnh nọt lấy lòng:

"Thôi nào, bây giờ người nói cái gì ta cũng nghe, được chưa, nói cái gì cũng nghe lời hết".

Lão hệ khuôn mặt đang u ám, nghe vậy thì lập tức nghiêm túc, phán một câu xanh rờn:

"Tuy hơi ngu nhưng biết nghe lời thì vẫn còn đào tạo được"

- Địch

Xuân Đức cạn lời, biết thân biết phận đi qua một bên vẽ vòng tròn.

.....

Thời gian trôi qua, khoảng 5 canh giờ. Lão hệ vẫn đang còn dây dưa với con quái vật Tà Long kia. Xuân Đức khó hiểu hỏi:

"Này ông bạn, người thích con quái vật này rồi sao hay mà quần quít với nó cả mấy canh giờ vậy, ta đợi ở đây lâu lắm rồi này. Muốn ta làm cái gì thì nói lẹ đi ta còn có chuyện khác phải làm, không rảnh ở đây xem người diễn xiếc thú đâu".

Đợi một lúc lâu mà không thấy lão hệ đáp lại, Xuân Đức tính thôi đi ngủ cho béo thì dị tượng chợt hiện, cả con Tà Long quanh thân hình phát xạ ra từng luồng huyết quang, thân thể nó dần dần to lớn, to lớn hơn nữa, khi thân thể nó dài cả ngàn dặm, cao vạn trượng thì nó mới dừng lại. Cả người nó bây giờ được bao phủ bởi vân vụ màu đỏ lượn lờ, phát ra khí tức vô cùng cường đại, ít nhất cũng là Bất Diệt Cảnh Lực Tinh Trung Đoạn.

Thấy biến hóa này Xuân Đức không khỏi há hốc mồm, từ một con tạp mao bây giờ đã như một bá chủ một phương uy thế vô cùng, đúng là không có cách nào liên hệ được với nhau cả.

Lão hệ không biết chui từ đâu ra, bỗng nhiên xuất hiện ngay bên cạnh hấn khoe khoang thành tích:

"Thấy ta lợi hại chưa, từ một con thần thú Tà Long bình thường, bây giờ đã có huyết mạch cao giai, lại còn trị hết ám tật cho nó nữa nên nó rất có tiềm lực phát triển đấy. Người đã hài lòng chưa nào, hết đường chê bai ta rồi chứ?".

Xuân Đức gật gù "Trước kia ta hiểu lầm cứ nghĩ người tính diễn trò người và quái thú kia. Khả khả. Thật không ngờ ta lại có một người bằng hữu đa tài như người, sau này có gì khó thì người giúp ta luôn ha. Ta chỉ cần...".

-Bộp...bộp....bộp

Xuân Đức còn chưa nói ước nguyện sau cùng đã bị lão hệ cho ăn một phát vào đầu, tiếp theo là liên hoàn đập, vừa đập Lão Hệ tức giận mắng:

"Ta đập chết con sâu lười nhà ngươi, sao ngươi không chịu cố gắng một chút, mới thấy tiến bộ có chút thay đổi ngày hôm qua, ta mới đặt kì vọng vào ngươi, hôm nay lại bắt đầu lười chây thây rồi, tức chết ta mà. Thật tức chết ta mà".

Đúng lúc này thì con Tà Long lên tiếng, giọng nó như tiếng sấm vang lên:

" Hai con tiểu côn trùng các ngươi, ai là người mở phong ấn cho ta, ta có thể cho kẻ đó làm đầy tớ của ta".

Lão hệ đang đánh Xuân Đức bầm dập te tua, nghe con bò sát kia muốn nhận bản thân làm đầy tớ thì dừng tay lại, ngẩng đầu lên nhìn con Tà Long, tiếp theo đó chỉ thấy Lão Hệ niệm cái gì đó

Àm...Àm..

Từ dưới đất mọc lên mấy chục sợi dây leo to lớn, mỗi cây cuốn một bộ phận của con Tà Long, khi con Tà Long chưa kịp làm ra phản ứng gì thì nó đã bị trôi thành như cái bánh trưng. Lão hệ không biết từ đâu lấy ra một sợi roi dài phát ra u lam trông vô cùng đáng sợ, nhanh chân bước về phía con Tà Long kia, trước khi đi còn không quên trừng mắt với Xuân Đức, tiện thể đạp thêm mấy phát vào mông của tên này.

Xuân Đức thấy lão hệ bỏ đi thì hần mới ngồi dậy xoa xoa mấy chỗ bị đập, hần cảm khái " bình thường thấy hiền hiền mà lúc hung dữ lên cũng không phải dạng vừa đâu".

Lão hệ tiến lại chỗ con Tà Long không nói một lời, cầm cây roi quật liên hồi vào đầu tên này, máu tươi vẩy đầy đất

" Gào...Gào....Gào"

con Tà Long kia kêu thảm thiết, không dừng lại đó lão hệ còn cho mấy cây dây leo kia đâm vào trong thịt hấp thu sinh mệnh của tên này, đặc biệt là có một ngọn dây leo đâm thẳng vào cục hoa con Tà Long khiến cho con vật đáng thương này dẫy đành đạch.

Xuân Đức đứng một bên nhìn mà cũng cảm thấy xót xa, nhưng nói cho cùng thì ai mượn con Tà Long này không đâu lại đi chọc lão hệ làm gì, ngu thì chết chứ bật tật gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Khế ước củ chuỗi

Sau một hồi đe dọa, dụ dỗ, phản kháng lại, nhưng mọi thứ đều vô dụng thì con Tà Long này bắt đầu học khôn ra, quay sang thề thốt, nịnh nọt lấy lòng con quỷ cái trước mắt:

" Đại nhân, ta biết sai người hãy dừng tay lại đi, chuyện gì cũng cũng từ từ, đừng động thủ.... Tiểu thư mỹ lệ ngươi là người xinh đẹp nhất thế gian, dùng đôi bàn tay ngọc ngà cầm roi đánh ta thì tay người sẽ bị thương không đáng đâu".

Không biết là thật nghe con Tà Long kia nói thuận tai hay là nãy giờ đánh cũng chán rồi, lão hệ thu roi và mấy cây dây leo về không tiếp tục hành hạ con Tà Long đáng thương kia nữa. Nhìn sang bên Xuân Đức ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho tên sâu lười này tiến lại gần.

Từ xa Xuân Đức thấy vậy hiểu ý ngay lập tức chạy lại gần, hần cũng không muốn bị mấy cây dây leo kia thông đâu, tiến lại gần hần cười nịnh nọt đạo:

" Hi hi, ông bạn có chuyện gì cần sai bảo sao? "

" Còn chuyện gì nữa ký khế ước với con lươn có chân này chứ làm gì?"- Lão hệ trắng mắt liếc

Khi nghe tới ký khế ước thì con Tà Long lập tức theo bản năng phản kháng:

" Loại rùng chúng ta có tôn nghiêm vô thượng, không thuần phục hay cần bất cứ kẻ nào là bạn, chúng ta là bá chủ thiên hạ, chúng ta là một giống loài thần thánh không.... ".

Đang nói tới cao trào thì con Tà Long này cảm nhận một ánh mắt bất thiện đang nhìn chằm chằm nó, khi quay lại thì nó đang thấy con quỷ cái mới hành hạ hần cách đây không lâu đang cười đầy bất thiện nhìn nó, thì nó ngay lập tức nuốt mấy lời vừa định nói lại. Nó nuốt nước bọt ừng ực.

Cả người lão hệ bốc lên ánh sáng tím nhìn vô cùng tà ác, nhìn con Tà Long đang như con cún kia lão hệ mỉm cười hỏi:

" Giờ là ngươi muốn làm một con Long Thần hay chuyển qua làm Long Hồn".

Con Tà Long nghe vậy thì lập tức đập đầu lên tiếng xin tha thứ:

" Đại nhân là ta lỡ miệng, đại nhân nói cái gì cũng đúng, ta nào dám có ý kiến gì, mới nãy là tiểu nhân mộng du. Đại nhân bảo tiểu nhân ký kết với ai cũng được tiểu nhân cầu còn không được nữa là".

Bên cạnh Xuân Đức thấy con Tà Long này như vậy thì chen vào một câu: " Bò sát hạng xoàng mà cứ tưởng là ông hoàng của vũ trụ".

Con Tà Long biết tên nhân tộc nhỏ bé kia là đang khinh bỉ nó, nhưng nó không quan tâm, nó chỉ quan tâm con ác đực nhìn như tiên nữ này có muốn làm thịt nó không thôi.

Lão hệ thấy biểu hiện biết điều của con Tà Long như vậy thì thu hồi lại tà ý của mình, lấy ra một tấm giấy cũ nát đạo:

" Mỗi người bức ra vài giọt tinh huyết nhỏ lên trên tấm giấy này là xong ".

Xuân Đức thấy vậy thì hiểu kì hởi:

" Như vậy thì làm sao mà biết ai làm chủ, còn ai thì làm phụ".

Lão hệ hai mắt thành hình nguyệt nha, gian manh đạo:

" Con sâu lười nhà người lúc này làm ta không vui, bây giờ vẫn còn không vui nên ta không thích cho người làm chủ nữa mà chuyển qua công bình, lần sau xem người còn dám đắc tội với bản tiểu thư không?".

Nghe được mấy từ Bản Tiểu Thư, da mặt Xuân Đức co giật, nói thật hần có chút không thích ứng với vụ giới tính của lão hệ, không biết nói sao cho phải, cứ thấy nó ngu người thế nào ấy.

.....

Nhưng dù có muốn hay không thì Xuân Đức vẫn nghe theo lão hệ, dù sao ai hại hần duy có lão hệ sẽ không bao giờ hại hần, bình thường lão hệ ở trạng thái nam nhân tính tình rất tốt, không hiểu sao qua nữ nhân lại trở chứng như vậy.

Kí kết khế ước xong thì lão hệ cũng biến đi đâu mất tiêu, để lại nơi này có mình Xuân Đức và Tà Long. Sau khi kí kết khế ước Tà Long có vẻ rất thân thiện với Xuân Đức. Nhìn Xuân Đức đang ngồi buồn như chó cùn, con Tà Long nói:

" Đừng có buồn nữa, ta biết người chắc phải sống rất khó khăn khi phải chịu đựng con mụ ác quỷ kia, hai ta có thể nói là cùng chung số phận".

Đang suy nghĩ vẫn vơ, Xuân Đức bị tiếng nói như sấm của con Tà Long làm choáng váng, hần bịt tai lại nhìn con Tà Long đạo:

" Người anh em, người có thể dùng thần thức truyền âm không, cứ mỗi lần ông bạn nói là tui cảm thấy quay cuồng đây này. Làm ơn cho tui một phút bình yên".

Cảm nhận thấy người bạn bé nhỏ của mình chỉ mạnh hơn phạm nhân một chút, lão Long nhà ta thấy Xuân Đức nói cũng có lý, nó nằm xuống, cái đầu nó đặt vị trí ngay bên cạnh Xuân Đức đang nằm, sau khi yên vị thì nó dùng thần thức truyền âm hỏi:

" Có thể nói một chút chúng ta đang ở đâu không, hai người các người là ai, tại sao ta lại xuất hiện trong này".

Xuân Đức mở một mắt nhìn con Tà Long đang nằm bên cạnh mình, nhưng sau đó thì nhắm mắt lại đạo:

" Cũng coi như cho gia nhập hội của chúng ta nên cũng nên nói cho người biết, cái này là không gian của ta, à nhầm là của con nhóc dở hơi khi trước đánh người, bên trong này chỗ sâu có một bể sinh mệnh chi tuyền và Hắc Âm Ma Thủ, chắc người già đời rồi cũng phải biết nên ta không giải thích nữa".

" Ta là một thằng ăn không rồi ngồi chờ chết không đáng chú ý, còn cái con hãm hấp kia là một loại gì đó mà ta cũng chả biết định nghĩa thế quái nào cho đúng, nói đại khái thì con nhóc đó chỉ là bản sao của phân hồn mà thôi, còn chính chủ thì đi đâu, làm gì ta cũng chịu rồi".

" Còn việc người xuất hiện ở đây sao? ta đoán ngày trước người đi làm mấy chuyện bại hoại bị ai đó không vừa mắt phong ấn vào cái núi đá, lưu lạc khắp nơi không may rơi vào tay kẻ thù của ta, sau đó kẻ thù kia bị ta giết chết và cái núi đá phong cấm người bị ta chiếm được, tiếp theo không nói thì người cũng rõ rồi đây".

Tà Long khi nghe Xuân Đức kể xong một lúc lâu vẫn không nói gì, dường như nó đang sắp xếp hay tìm lại kí ức trước đây. Không biết qua bao lâu thì nói mới hồi âm lại, nó buồn rầu đáp:

" Chắc ta bị phong cấm lâu lắm rồi nên trong kí ức không có cái gì nguyên vẹn cả, chỉ là những mảnh vỡ ký ức vụn vặt mà thôi, không giúp ích được gì. Nghe ta quan sát thấy người và cô gái kia có vẻ rất thân mật, tại sao các người một người thì có kinh thiên sức mạnh lại làm bạn với một con đế nhũ".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỗ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Tâm sự của hai thằng số khổ

Xuân Đức ngồi dậy nhìn lên trời đạo:

"Số trời run rủi thôi, ta cũng không rõ ràng lắm, nghe lão hệ nói thì là do lão tính toán ra ta ở đâu mới tới, còn cái quái gì mà tiền thân của ta trước kia cũng là bằng hữu của lão. Mấy cái này ngươi nên đi hỏi lão hệ ấy. À mà nói lão hệ chắc ngươi không biết là ai đâu, chính là cái con nhóc đánh ngươi ấy. Trước kia thì khi gặp nhau ở dạng thần hồn đều là nam nhi nên ta thường gọi là lão hệ, còn bây giờ chuyển qua nữ nhân ta còn chưa kịp thích ứng với cái tên mới nên vẫn gọi như trước".

Nhìn qua cái đầu to lớn, vuốt vuốt cái sừng bóng loáng kia Xuân Đức lại hỏi:

"à mà quên hỏi tên của ngươi rồi, tên của ngươi là gì?"

Tà Long cựa cựa cái đầu lớn vài lần mới truyền âm lại:

"Tên của ta sao? cái này ta không còn nhớ nữa, trong những kí ức còn lại thì ta chỉ biết những kẻ đuổi giết ta gọi ta là Chúa Tể Hủy Diệt. Mà chúng ta bây giờ làm cái gì? chẳng lẽ lại ở trong này tu luyện cho qua ngày tháng?"

"Đương nhiên là không phải rồi, chúng ta sẽ nằm ngủ cho qua ngày tháng".

"Có khác nhau gì sao?" Tà Long nghi hoặc.

Xuân Đức nói chắc như đinh đóng cột:

"Khác nhau nhiều chứ, ngủ thích hơn tu luyện nhiều, với ta cũng không tu luyện được nên đi ngủ là thích hợp nhất, nhưng sau này chắc không được ngủ nữa rồi, lão hệ bắt ta đọc sách rồi luyện pháp kỹ, chán ghê luôn, bây giờ lão hệ ở hình thái nữ nhân biến tính lắm không nên liêu với lão".

"Ngươi không thể tu luyện được, vậy phải làm sao?" lão Long ngạc nhiên hỏi.

Xuân Đức thờ ơ đáp:

"Cái này thì còn biết làm sao nữa, đi giết chúng sinh mà hấp thu sinh mệnh, linh hồn để tăng cường sức mạnh, nói nôm na là cắt thịt người đắp thịt mình vậy. Lúc đầu ta là phạm thân nhưng sau đi theo lão hệ bây giờ đã là sinh mệnh cấp 1 rồi, linh ngộ một kỹ năng trọng sinh, bây giờ đang trong giai đoạn tiếp theo, không biết khi nào có thể lên đẳng cấp sinh mệnh cấp 2".

Xuân Đức nói thì nhẹ nhàng nhưng khi lão Long nghe vào tai thì như sấm giữa trời quang, mở to con ngươi ra mà nhìn Xuân Đức vài lần, một lúc sau hần mới truyền âm:

"Thì ra là vậy, ta không cảm nhận được tu vi của ngươi lại cảm nhận được ngươi có một thứ làm ta kiêng kị, thể chất hấp thu sinh mệnh và linh hồn từ kẻ bị ngươi tàn sát, cái này quá nghịch thiên rồi, nếu ngươi mà tu luyện được nữa mới gọi là không có thiên lý. Con đường sau này thì sẽ không thiếu kẻ bị ngươi giết, với đó là sức mạnh của ngươi cũng tăng cường theo số nạn nhân, tương lai sau này của ngươi sẽ thành ra sao ta thật không dám nghĩ tới".

Xuân Đức nghe tới hai từ tương lai thì chán nản ngã bịch xuống đất, buồn như chó cún đáp:

"Biết được thì đã tốt, ta lúc trước cũng không muốn cả ngày chém chém giết giết làm gì cho mệt, chỉ muốn ngày ngày vui đùa bên mấy tiểu nha đầu muội muội của ta, đi đây đó sau về nhà thăm gia đình, rồi ở nhà sống hết đời, thế mà đời nó đeo như mơ, con mẹ nó chứ đang yên đang lành đi vui chơi thì một tiểu muội của ta bị người ám sát. Ngươi nói có chó chết không chứ".

"Vậy ngươi đã báo thù cho muội muội của ngươi chưa?" Lão long hỏi.

"Mới giết được khoảng vạn tên, còn vạn tên ta đang nuôi sống sau này để muội muội trọng sinh về sau hành hạ sau. Đám người chính tay sát hại muội muội của ta bị ta rút hồn ăn tươi rồi, còn mấy tên có liên quan thì đông lắm ta chưa tiêu diệt xong, với bọn này phân tán quá nên ta đang đợi bọn chúng tụ thành một đám rồi làm một lưới hốt gọn"- Xuân Đức cảm tức đạo.

Lão Long hưng phấn ngẩng đầu lên đạo "Khi nào ngươi hành động cho ta tham gia với?, ta thích chuyện như thế này!!".

"Thích thì đi cùng thôi, mấy con côn trùng nhỏ đó có nhiều hơn thì chỉ tốn một ít thời gian của ta mà thôi, thêm ngươi nữa chắc một người vào tàn sát, một người nhìn. Thế cái kỹ năng hợp thể là cái thể nào vậy? chẳng lẽ là ta và ngươi dung hợp lại với nhau?"

Lão Long kì quái hỏi:

"Là thăng ngu nào nói với ngươi là hợp thể thì dung hợp vào với nhau thế, ngươi xem thân thể ngươi và ta mà dung hợp lại với nhau thì ngươi bằng miêng vẩy trên người ta sao?. Hợp thể ở đây không phải là dung hợp hai thân thể mà nó chỉ liên kết giữa hai kẻ có mối liên hệ thành một thể thống nhất về hành động, tâm linh, trong lúc này có thể cùng nhau ra đòn giống nhau, hay hỗ trợ cho nhau vô cùng nhuần nhuyễn. Còn cái kiểu mà dung hợp lại với nhau thì chỉ có nhân loại các ngươi bỏ vài con côn trùng vào trong cơ thể rồi nói như vậy thôi".

Xuân Đức mở một mắt đạo:

"Ta có biết đâu, chẳng thằng nào giải thích cho ta, hỏi lão hệ thì lão phán câu xanh rờn, đọc sách là biết hết. Sách thì cả đống biết chọn quyển nào. Bây giờ có ngươi nói nên mới biết đây, thế có phải luyện tập kỹ năng hợp gì không?"

Lão Long gật đầu "Đương nhiên là vẫn tập rồi, nhưng cũng không cần quan tâm vấn đề này quá đâu, chúng ta có khế ước nên sinh ra mối liên kết rồi có không luyện tập thì vẫn kết hợp hoàn hảo như thường, khi nào chiến đấu cùng nhau thì xem như là luyện tập luôn".

"Vậy sao!!! Danh hiệu của ngươi là Chúa Tể Hủy Diệt vậy ta sẽ là Chúa Tể Hỗn Loạn sau này chúng ta cùng nhau đi cướp bóc thiên hạ. Ha ha ha".

Lão Long nghe xong cảm thấy không biết nói thêm cái gì cho phải. Quyết định làm thinh. Cứ như vậy một cặp đôi để lại tiếng xấu muôn đời được tạo nên.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Bắt đầu chuẩn bị cho cuộc đại đồ Sát

Ngày hôm sau...

Xuân Đức ngồi dậy lắc lắc cái đầu, mơ mơ màng màng nhìn xung quanh, khi thấy bên cạnh hắn lão Long vẫn còn đang ngủ thì hắn gọi lớn:

"Ông bạn dậy đi, hôm nay chúng ta đi săn".

Lão Long nghe Xuân Đức gọi thì mở nửa con mắt truyền âm hỏi:

"Đi săn gì? lúc nào đi?"

"Bây giờ đi luôn, hôm nay chúng ta đi săn Ma Tộc"

Vừa nhắc tới hai chữ Ma Tộc cả người lão Long phát ra sát khí kinh thiên, làm cho đám tử linh sinh vật cách đó mấy trăm dặm cũng phải nằm rạp xuống đất. Xuân Đức thấy biến hóa của tên to xác này thì hỏi:

"uầy, uầy, có chuyện gì vậy cha nội? bình tĩnh chút nào, ngươi có thù gì với đám Ma Tộc sao?"

Sau giây lát lão Long thu hồi khí thế lại, truyền âm nói:

"Ngày trước khi ta còn nhỏ yếu thì có một đám ma tộc sát hại cả nhà ta, trước lúc ta bị phong ấn cũng là Ma Tộc đuổi giết ta không buông, ngươi nói xem cái này có tính là thù hận không?"

"Vậy à, thế thì hôm nay ta nhường cho ngươi giết cho sướng tay, thù hận gì sau này tính, đợi hai ta mạnh lên rồi đi giết kẻ thù của người là xong chứ gì. Có lão hệ phụ giúp chẳng mấy chốc chúng ta sẽ có năng lực báo thù cho ngươi. Còn bây giờ thì cứ giết sạch đám Ma Tộc con hoang ở ngoài kia đã".

Không đợi cho lão Long phản ứng, Xuân Đức đã đem nó ra khỏi không gian vong linh. Tuy lão long cũng không phát ra khí thế gì nhưng chỉ riêng cái khí tức thần thú thôi cũng đủ làm cho mấy con ma thú trong vòng vạn dặm không một con dám động đậy.

Tội nghiệp nhất vẫn là đám người Thanh Trúc, mấy người đang tu luyện tự dưng thấy trên bầu trời xuất hiện một con Tà Long thân thể nó dài cả ngàn dặm, cao vạn trượng, huyết vân lượn lờ, mười phần kinh khủng thì không khỏi run rẩy ôm nhau thành một đoàn, bọn họ không dám tin vào mắt mình.

"Đây là loại ma thú gì, tại sao lại kinh khủng như vậy, chỉ là nhân nhạ khí tức cũng làm ta cảm thấy hô hấp khó khăn"-Cổ Phàm run giọng đạo.

"Oa, tên lừa đảo đầu ròi, con quái vật sắp ăn thịt chúng ta tại sao hắn còn đi đâu ròi, hu hu"- Thanh Mai ôm tỷ tỷ mình khóc lóc.

Thanh Trúc thì bình tĩnh hơn nhiều, nàng hiểu tên xấu xa kia, nếu có một con quái vật kinh khủng như thế này xuất hiện thì hắn không lý gì không biết, chắc là đang đứng đầu đó quan sát mọi người mà thôi.

Đúng như Thanh Trúc suy đoán, Xuân Đức bây giờ đang ẩn thân bên cạnh lão Long, nhìn xem mấy người Thanh Trúc bị hù thế nào, khi thấy Thanh Mai bị dọa phát khóc thì hắn cảm thấy rất thỏa mãn.

Không che giấu nữa, Xuân Đức xuất hiện gặp mọi người, vừa thấy Xuân Đức xuất hiện Thanh Mai đã buông tỷ tỷ của mình ra chạy lại chỗ Xuân Đức tố cáo lão Long.

"Tên xấu xa ngươi xem, ngươi xem kia, con quái vật xấu xí kia lúc này muốn ăn thịt ta, ngươi giúp ta đánh nó, đánh cho nó không đi được"-Thanh Mai ôm tay Xuân Đức, tay còn lại thì chỉ chỉ về phía lão Long nói xấu.

Xuân Đức xoa nhẹ đầu nàng đạo "Có phải ngươi rất sợ nó đúng không? nếu sợ thì hãy quay về tông môn đi thôi".

"Không, ta mới không sợ nó, ta theo tỷ tỷ, ta không về tông môn, ngươi đứng đây để ta đi đánh cho con vật xấu xí này một trận" - Thanh Mai hơi chột

dạ, ngay lập tức phủ nhận lời Xuân Đức, nàng cảm kiếm tiến lên phía trước, đi bước một, cứ đi một bước thì cả người nàng lại run lên một lần.

Xuân Đức thì đứng khoanh tay nhìn xem cuộc vui, khi cô nàng còn cách thân thể lão Long mấy trăm mét thì lão Long quay đầu lại nhìn nàng một cái. Cô nàng này ngay lập tức cứng đờ tại chỗ, tay nắm chặt lấy thanh kiếm như muốn tìm một nơi an toàn.

Lão Long lại mở cái miệng rộng thở ra một hơi, Thanh Mai thấy con quái vật mở cái miệng rộng ra, bên trong có vô số chiếc răng sắc bén, nhọn hoắt như muốn ăn tươi nuốt sống thì nàng không thể giữ được bình tĩnh nữa, nàng quang luôn bình khí sang một bên chạy thực mạng về nơi Xuân Đức đang đứng.

Khi về tới chỗ Xuân Đức, cô nàng này lập tức nấp ra sau, một tay nủi áo bào của Xuân Đức đạo:

"Hu hu, nó đáng sợ quá, ta không dám đánh nó, ngươi giúp ta đánh nó đi, sau khi về tông ta cho ngươi mấy món bảo vật mà ta cất giấu".

Nghe mấy lời dụ dỗ này Xuân Đức muốn phì cười, hần cảm thấy con quái hàng này còn ngây thơ hơn cả Vũ Y, sống trong cái thế giới chém giết này nếu không có ai che chở cô gái này sớm đã không còn sống trên đời, có thể sẽ còn sống nhưng chẳng qua cũng chỉ làm đồ chơi cho kẻ khác, như mấy cục thịt mua vui mà thôi.

Thật tình thì nàng ta cũng không có quan hệ gì với Xuân Đức, nên hần cũng mặc, cứ để cho nàng qua vài lần trải qua thì son huyết hải sẽ sáng mắt ra liền.

Không đùa nữa, Xuân Đức ngoắc ngón tay gọi mọi người lại. Mọi người tụ tập lại gần rồi Xuân Đức mới chỉ vào lão Long đạo:

"Đây là thành viên mới tham gia vào đồ sát đoàn chúng ta lần này, mọi người có thể gọi tên này là lão Long hay lão Tà gì cũng được".

"Tien thể ta giới thiệu cho lão Long biết luôn, con nhóc mặc Thanh Y này tên Lăng Thanh Trúc, còn ba tên nhìn như tiểu thư sinh kia lần lượt là Cô Phàm, Dương Tuấn, Lăng Thiên, còn tiểu nha đầu đang nấp sau lưng ta tên là Lăng Thanh Mai, sau này đám người này sẽ là tiểu đệ của ngươi.

Xem như mọi người cũng biết nhau, bây giờ tất cả lên lưng lão Long, chuẩn bị tí nữa đi đồ sát đệ tử Hắc Vương Tông".

Nói xong Xuân Đức dẫn đầu mọi người đi lên lưng lão Long, bọn Thanh Trúc thấy vậy cũng bay lên theo, duy chỉ có Thanh Mai là trần trụi một lúc mới dám đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Đồ Sát hàng loạt

Ngồi trên lưng lão Tà, Xuân Đức bắt đầu mặc hết trang bị mình vào, sau đó nhìn bọn người Thanh Trúc đạo:

"Mọi người ngồi ở đây ta lên nói chuyện với lão Tà chút, khi nào có cái gì ta sẽ thông báo sau".

Ném lại một câu như vậy, Xuân Đức cả người bay lên đầu của lão Long mà ngồi. Khi đã yên vị Xuân Đức đạo:

"Ông bạn, chắc ông bạn cũng thấy đám Ma Tộc kia rồi chứ, lần này phân chia thế nào? ai ra tay?".

"Đã thấy rồi, nhưng số lượng quá ít, không tới một ức, theo ta thấy chúng ta giết hết mấy tên có tu vi cao trước, bọn còn lại để cho mấy tên tiểu đệ kia, còn ai giết nhanh người đó được. Ngươi thấy thế nào?".

"Áy..... làm vậy liệu có ổn không vậy? ngươi cũng thấy mấy tên kia tu vi gì rồi mà"

"Không sao, Tà Long Nhất Tộc ta có một cái thiên phú gọi là Nhược Hóa, trong phạm vi kiểm soát của ta tất cả những kẻ yếu hơn ta đều bị ảnh hưởng giảm tu vi xuống 1 đại cảnh giới".

Xuân Đức nghe vậy thì bật thốt "Ghê gớm vậy à, có thể dạy ta được không?".

"Không thể, cái này là thiên phú sinh ra đã có, không dạy được".

"Chán nhò, vậy đợi sau này về hỏi lão hệ xem có truyền thiên phú từ ngươi sang ta được không? chắc tên đó có cách thôi. khà khà"- Xuân Đức cười đều nói đùa.

Tà Long ".....".

.....

Cách xa bọn người Xuân Đức, khoảng tầm 200 vạn dặm đang có một đội ngũ Ma Tộc vô cùng lớn, theo quan sát được thông qua thần thức thì ở đây ít

nhất cũng có gần ức ma tộc, Xuân Đức cũng vô cùng ngạc nhiên hôm qua thôi hắn thấy cái đội ngũ này mới có mấy móng, không biết sau một hôm mọc đầu ra mà nhiều ghê vậy, nếu mà từ phía trên quan sát thì thấy ở phía dưới chỉ là một vùng đất đen thui một màu, do áo choàng và ma khí của đám Hắc Vương Tông tạo nên.

Trong đó cũng có không thiếu kẻ có tu vi Bất Hủ Cảnh, ngoại lệ hơn Xuân Đức còn đánh hơi tới mùi vị của mấy tên Bất Diệt Cảnh sơ kì, mặc dù mấy tên này cố gắng ẩn dấu nhưng vẫn bị Xuân Đức dùng mấy mẹo nhỏ phát hiện ra.

Nhìn cái đội ngũ không lồ như vậy Xuân Đức có chút không tự tin một lần giết chết tất cả, suy nghĩ một chút hắn nói với lão Long:

"Quá nhiều kẻ phải giết, mà bên trong còn có mấy tên Bất Diệt Cảnh nữa, kiểu gì cũng kéo chân chúng ta lại một chút thời gian, nếu để đám con trùng này bay tứ tung thì hai chúng ta muốn đi bắt về từng tên thì xác định luôn, có khi chết vì mệt cũng nên. Người có kẻ sách gì vện toàn không? chưa kẻ mà lao thẳng vào thì ta thấy không khôn ngoan chút nào, nếu chúng bầy rập thì chết hẳn rằng há lợi cần xương sườn luôn ở bên trong bầy côn trùng thì không có cái nhục nào bằng, nên theo ta thấy cần thận không bao giờ thừa, lên chút kế hoạch sơ lược đã".

"Ta cũng đang lo lắng việc đó đây, lúc đầu ta cũng không phát hiện được mấy tên Bất Diệt Cảnh ẩn giấu mãi sau thì mới biết được, chỉ có mấy con kiến hôi thì tiện tay là giết được, còn không biết trong đám Ma Tộc này có cao thủ khác ẩn nấp không? nếu mà có thì bọn hắn có khả năng phát hiện chúng ta rồi. Một điều tệ hại hơn nữa là ta không có đối sách gì, mọi chuyện nhờ người vậy, đồng bạn của ta!!".

Xuân Đức trắng mắt khinh bỉ con rùng rắn này:

"Vậy để ta nói sơ lược về chiến lược của chúng ta lần này.

Đầu tiên khi lại gần khoảng cách 10 vạn dặm ta sẽ đánh ra một kĩ năng gọi là Ice Blast, đánh thẳng vào trung khu mà bọn mấy lão bất tử đang tụ cùng nhau, pháp kỹ này của ta chắc chắn sẽ chứng mục tiêu nên không cần lo, trong phạm vi 50 dặm sẽ chết sạch, chỉ còn lại mấy lão bất tử kia là còn ngắc ngoải mà thôi, dính pháp kỹ này của ta thì sẽ không có khả năng hồi phục trong 10s nên trong khoảng thời gian này hai đứa chúng ta đánh cho mấy thằng ngắc ngoải kia chết luôn. Còn thừa thằng nào thì liên thủ tiêu diệt luôn trong lúc chúng ta đánh nhau thì người thừa ra thiên phú kỹ năng, ta sẽ gọi ra từ linh sinh vật và triệu hoán ác linh tiêu diệt và chặn đường rút lui của đám côn trùng kia. Người thấy thế nào?"

Lão Long gật gù cái đầu truyền âm "Thấy cũng tốt, ta không có phản đối gì! Thế không có kế hoạch rút lui nếu có tình huống bất ngờ sao?"

Xuân Đức cười khà khà đạo:

"Nếu có biến số gì mà không thể đối phó thì như lệ cũ tất cả sẽ trốn vào vong linh không gian, mặt dày đi nhờ lão hệ bảo kê thôi, có lão hệ là có kim bài miễn tử rồi, chỉ cần vào bên trong là không cần lo gì nữa cả"

Tà Long nghe vậy cũng hết ý kiến, dù sao còn có một siêu cấp cường giả làm chỗ dựa phía sau nữa cơ mà, cũng không cần thiết lo lắng quá làm gì.

.....

Khi Xuân Đức nói chuyện này cho đám người Thanh Trúc thì 5 người như mấy cái tượng băng cứng ngắc ở đó mà nhìn Xuân Đức như nhìn thấy tổ tiên của mình.

Thanh Trúc sau một lúc mới run giọng hỏi lại điều mình vừa mới nghe xem có phải là nghe lầm không:

"Người nói 6 người chúng ta và Tà Long đại nhân sẽ chính diện đánh nhau với gần 1 ức môn đồ của Hắc Vương Tông, cái này có phải hay không quá điên cuồng".

Xuân Đức vỗ vỗ má nàng đạo "Không làm đâu ta và Long ngốc sẽ đánh chính diện, còn 5 người các người sẽ chiến đấu với mấy tên đào mạng, sẽ không quá nhiều kẻ có thể thoát đâu, cùng làm thì chỉ là vài chục vạn người có thể chạy tới chỗ các người".

Xuân Đức nói xong thì lại quay về tán gẫu với lão Long, để mặc cho đám người Thanh Trúc đang lâm vào trạng thái mơ hồ.

Sau khi Xuân Đức đi được một lúc lâu thì đám người Thanh Trúc vẫn như người mất hồn, Cổ Phàm lầm bầm

"Không nhiều đâu chúng ta chỉ cần giết vài chục vạn Ma Tộc là được mà" nói tới đây tay hắn cũng không tự chủ được run lên. Hắn tu đạo mấy vạn năm cũng chưa giết quá vạn người mà hôm nay rất có thể hắn sẽ....

Bạn đang đọc truyện *Cân Cĩa Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 185: Bắt đầu

Chung quy việc gì tới cũng sẽ tới mà thôi. Đúng như kế hoạch định trước khi còn cách nơi đám Hắc Vương Tông 10 vạn dặm thì nhóm người Xuân Đức

dừng lại. Nhưng có chút thay đổi so với kế hoạch là Xuân Đức không thi triển pháp kỹ ngay mà bắt đầu bố trí bẫy rập.

Dùng một nửa MP để triệu hoán ra 1 triệu Thiên Xích Bích Huyết Bì tạo thành một "khốn trận" vây quanh đám người Hắc Vương Tông. Qua vài ngàn lần dịch chuyển thì hắc và lão Long đã bố trí xong một cái khốn trận.

Tiếp theo là hắc bắt đầu đưa tử linh sinh vật từ bên trong vong linh không gian ra, qua một thời gian dài tích lũy đám vong linh này đã có tu vi Tạo Hóa Cảnh nhất trọng sơ kỳ, số lượng thì lên tới gần 28 triệu. Khi đàn đàn lũ lũ vong linh đi ra, thì huyết quang phát ra từ đôi mắt của đám vong linh này cũng làm sáng lên cả một vùng trời. Không những thế những khí âm hàn từ những con vong linh cường đại này khiến có khu vực vạn dặm xung quanh đóng băng. Trên trời thì từng bông tuyết rơi xuống là tả.

Đám người Thanh Trúc, Cổ Phàm, Thanh Mai, Dương Tuấn, Lăng Thiên thấy cảnh này thì cứ đứng như trời trồng, ngoác cái miệng ra thật lớn. Hôm nay bọn họ bị đã kích quá nhiều không biết sau hôm nay có bị ngốc luôn hay không thì không biết.

Lăng Thiên bỗng nhiên hỏi một câu làm mọi người ai cũng bất ngờ:

"Mọi người thấy chúng ta là cái gì?"

Thanh Mai khó hiểu đạo: "là nhân loại chứ là cái gì nữa hỏi gì mà kì cục".

Cổ Phàm thì lại nói: "Như mấy con ma thú cấp thấp".

Dương Tuấn nghiêng ngẫm đạo: "Là mấy con kiến hôi".

"Không" - Thanh Trúc lắc đầu "Trong mắt người ta chúng ta to hơn con kiến hôi một chút, có lẽ là kiến càn".

Thanh Mai không hiểu mọi người đang nói gì cái gì, nàng nhìn mỗi người nhưng lại không thấy ai phản ứng gì nàng cả, chỉ nhìn phía xa xa vẫn đang không ngừng có vô số Vong Linh Sinh Vật cường đại xuất hiện.

.....

Để tha hết đám vong linh này ra Xuân Đức phải tốn phần 3 tinh thần lực. Tha xong thì hắc cũng ngồi xuống trên đầu lão Long cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Nhưng sau vài khắc hắc ngay lập tức đứng dậy.

Tâm niệm động, ba cột năng lượng MP, HP, TL hòa quyện vào nhau tạo thành một quả cầu băng nhỏ trong tay, nhắm chuẩn vào nơi cảm nhận được vài luồng khí thể bất diệt cảnh hắc cast skill Ice Blast. Một quả cầu băng nhỏ từ trong tay bay ra càng bay càng nhanh, càng bay càng lớn. Khi bay qua vạn dặm tốc độ quả cầu băng kia đã như ánh sáng lướt đi, trên đường đi không gian bị đông lại rồi vỡ tan thành từng mảnh.

Thấy Xuân Đức thi triển pháp thuật xong thì phun máu vài lần, lão Long quan tâm hỏi:

"Có sao không? vẫn ổn chứ?".

Lau đi vết máu trên khóe miệng, Xuân Đức cười tà dị:

"Loại cấm thuật này lấy đi 10% sinh mệnh của ta nên mới bị thương, thương nhẹ thôi không sao đâu, còn 6s cho chúng ta, độn tới nơi đó đi".

Không trần trừ thêm một giây nào nữa, lão Long dịch chuyển một lần liền đến ngay nơi Xuân Đức nói. Khi tới nơi thì đúng như Xuân Đức dự đoán có vài tên đang cất lực cheo chống hiển tể ăn mòn sinh mệnh của Ice Blast. Không nói thêm bất cứ cái gì vô ích, Xuân Đức và tả Long chia nhau ra hành động, như hai ma ảnh xuyên toa qua không gian, trong 3s hai người đã tiến 11 kẻ còn lại lên đường, trên khuôn mặt mấy tên đã chết đầy sự mơ hồ, bọn họ còn không biết đã xảy ra chuyện gì với mình thì đã chết.

Hai người Xuân Đức với Lão Long sau khi kiểm tra xem có cá lọt lưới không, thấy không có tên bất diệt cảnh nào quanh đây nữa thì mới nhìn nhau gật đầu một cái.

"Rống....Rống....Rống...."

Lão Long ngửa mặt lên trời gầm lên vài chục tiếng đinh tai nhức óc, trên thiên khung mây đen cũng tán đi mà không tụ lại được nữa, bầu trời nhìn như bị xé ra một lỗ lớn. Cả người lão Long đang không bay lên huyết vân, ánh chớp quanh thân nhuộm đỏ cả một vùng trời, kèm theo khí tức diệt thể tán ra làm cho đám Ma Tộc phía dưới trong hai vạn dặm quỳ xuống không thể di chuyển.

Xuân Đức cũng không chịu thua đồng bọn, hắc rít lên một tiếng, xung quanh hắc vô số khuôn mặt vạn vẹo xuất hiện rít gào thê lương, trong đám khuôn mặt đó có người, có ma thú, có nam, có nữ, có già, có trẻ, muôn hình vạn trạng, cả bộ đồ Thiên Đạo đỏ chót lên nhuộm đỏ thiên không thêm một lần nữa, bầu trời bây giờ nhìn sền sệt như là một huyết hải. Nhưng khuôn mặt vốn đã dữ tợn xoay quanh bên cạnh Xuân Đức khi được chiếu sáng lên càng thêm phần kinh dị, đôi cánh cấp 3 được mở ra càng thêm phần bá khí, ánh chớp lưu chuyển bên trên đôi cánh kèm theo một luồng màu đen ánh sáng.

Xuân Đức cầm pháp trượng đứng bên cạnh đầu Tả Long nhìn như hai vị chúa tể hàng lâm, khí thế của Hai Bất Diệt Cảnh tỏa ra từ hai người khiến cho mấy vạn dặm xung quanh sông núi băng liệt, mặt đất sụt xuống.

"Thịnh yến đồ sát hôm nay bắt đầu" - Xuân Đức dơ cao pháp trượng hét lớn một tiếng.

"Àm..Àm....Àm..."

Một triệu Thiên Xích Bích Huyết Bì được thôi động hiện ra, tạo thành một trận pháp khổng lồ bao vây đám người Hắc Vương Tông, bất kể kẻ nào không may tiến vào bên trong phạm vi 4 vạn dặm tấn công của Huyết Bì đều chết không còn cặn bã, nếu muốn sống thì chỉ có thể chạy lại nơi có 28 triệu vong linh sinh vật và bọn Thanh Trúc đang cố thủ thôi.

Quay lại thấy lão Long đang chảy nước miếng thì hấn hét lớn:

" Cái đệt, kẻ hoạch thế nào mà nguoi cứ đứng đây mà chảy nước miếng thế hả, ta làm xong rồi đến phần nguoi kia".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Bắt đầu

Trong đám Ma Tộc đang như thủy triều bỏ chạy từ phía kia, có một đội ngũ đặc biệt, gồm 1 nhân tộc thiếu nữ và hai ma tộc, trên người nàng vẫn được bao trùm bởi áo choàng đen và ma khí, nếu không phải là người có tu vi siêu cường sẽ không dễ dàng phát hiện ba người này có nhân tộc trà trộn vào.

Trong khi đang bỏ chạy, một thiếu nữ nhìn có vẻ nhỏ tuổi nhất trong nhóm lên tiếng hỏi:

" Tuyết Vi tỷ, bây giờ chúng ta làm sao? hai kẻ kia là ai? làm sao lại đáng sợ như vậy? ".

Thiếu nữ được gọi là tên là Tuyết Vi kia dơ tay ra hiệu cho cô gái phía sau yên lặng tiếp tục đi theo phía sau. Cô gái phía sau thấy vậy cũng không hỏi thêm gì nữa mà cuối đầu phi hành theo phía sau.

Tuyết Vi thật ra cũng là một cao thủ trong thế hệ trước, tên đầy đủ của nàng là Hàn Tuyết Vi sinh ra đã không có cha, mẹ, tự thân tu luyện qua bao nhiêu gian khổ mới có tu vi như ngày hôm nay, nhưng vì đắc tội với vô số người trong giới, bị đuổi giết khắp nơi cùng đường nàng mới giả trang lẫn vào Hắc Vương Tông, vào trong tông môn nàng rất nhanh được một tên trưởng lão coi trọng nhận làm đệ tử, sau đó con đường tu luyện của nàng vô cùng thuận lợi, vì Ma Tộc và Nhân loại chỉ là tu thuộc tính khác nhau thôi, còn cơ bản là mọi thứ giống nhau. Nàng bỏ tu luyện linh khí mà chuyển qua ma khí, sau khi tu luyện ma khí thì không mấy ai còn có thể phát hiện ra thân phận của nàng.

Nàng còn có một bí mật mà không ai biết đó là kiếp trước nàng từng là một vị nữ vương xưng bá một tinh vực thượng đẳng. Bí mật này là khi nàng tu luyện vào Tạo Hóa Cảnh thức tỉnh trí nhớ kiếp trước mới biết được.

.....

Ba người vào trong một cái hang núi trốn tránh tạm thời, bên ngoài quả thật là vô cùng hỗn loạn, vô số Ma Tộc dẫm đạp lên nhau mà chết, muốn tìm một sinh lộ trong đám ma tộc hỗn loạn vậy là vô cùng khó khăn, chỉ bằng nghỉ ngơi một chút xem diễn biến thế nào rồi mới quyết định bước đi tiếp theo.

Khi nghỉ ngơi được một lát thì hai cô gái còn lại đều nhìn về phía Tuyết Vi, hiển nhiên là hai nàng muốn nghe kiến giải của Tuyết Vi.

Tuyết Vi trầm ngâm một lúc mới đạo " Trốn ở đây không phải là biện pháp lâu dài, chúng ta cần phải thoát khỏi nơi này thì mới an toàn".

Hai cô gái kia khi nghe vậy thì trên mặt thoáng qua sự thất vọng, một thiếu nữ buồn bã đạo:

" Sư tỷ nguoi cũng không phải là không thấy sự kinh khủng của hai kẻ kia, các tiền bối đi theo chúng ta lần này không một ai xuất hiện muội đoán 9 phần đã dữ nhiều lành ít rồi, còn muốn thoát ra sao, xung quanh chúng ta bị bao vây bởi vô số huyết bì to lớn, từ nơi chúng ta cũng có thể thấy được rõ ràng, nếu ai dám đi vào đều bị hàng ngàn sợi xích đâm xuyên, hài cốt không còn, làm sao có thể thoát ra".

Cô gái còn lại cũng lên tiếng phụ họa:

" Lạc Nhật tỷ nói rất có lý, chưa kể còn hai kẻ như ma thần kia, một tên chỉ cần vẩy đuôi hay một lần hút vào là có hàng vạn huynh đệ tỷ muội ma tộc chúng ta bị ăn tươi nuốt sống hay bị chết thảm. Còn tên cả người xung quanh là quái dữ càng thêm kinh khủng, hấn đi đến đâu những khuôn mặt xung quanh hấn lao ra cắn nuốt, ai bị hấn đề ý thì đều phải chết. Tuyết Vi tỷ, tỷ nói chúng ta gặp phải địch nhân đáng sợ như vậy thì có con đường sống sao? ".

Lạc Nguyệt nói xong thì cả người nàng như mất hết sinh lực, nằm lả ra đất. Bầu không khí bên trong hang núi trở nên vô cùng ngột ngạt. Trong lúc nhất thời cả ba người đều không có đối sách gì, mỗi người đều mang một tâm tư riêng.

.....

Ở bên ngoài trời bắt đầu đổ những cơn mưa lớn, sấm chớp liên hồi, kèm theo đó những tiếng kêu hét thảm thiết của đám người Hắc Vương Tông, tạo nên một khung cảnh thê lương vô tận, thì thể đám người Hắc Vương Tông bây giờ đã trải khắp trên mặt đất, huyết từ những kẻ bị chết quá nhiều thêm vào là

mưa lớn khiến cho mặt đất không thể hấp thu thêm được nữa, bắt đầu tụ thành từng dòng, rồi thành từng con suối, cuối cùng như những thác nước đổ từ trên cao xuống nơi thấp hơn. Thi thể trôi nổi tự do trên các con sông, suối huyết đỏ làm cho những kẻ nhát gan mới nhìn thấy có thể ngất ngay tại chỗ.

Tình cảnh bây giờ nói là thi sơn, huyết hải cũng không quá. Trong khi bỏ chạy tán loạn đám người Hắc Vương Tông này cũng có đôi ba lần tổ chức phản kháng lại Xuân Đức và lão Tà, nhưng kết quả thì vô cùng bi thảm, chỉ vài ba cái đập đuôi của lão Tà những kẻ dám chống lại đã không chịu nổi lại phải một lần nữa bỏ chạy tán loạn.

.....

"Giết chóc thật sáng khoái" -Lão Tà nhai một đám ma tộc trong miệng nuốt xuống xong,thì nói với Xuân Đức kế bên, giọng nói của lão Tà sau khi nhai xong vài đám ma tộc đã biến đổi rất lớn, lúc đầu thì âm âm như sấm, bây giờ thì âm lãnh như rắn độc, nhưng nói chung là nghe cái nào cũng không thoải mái.

Xuân Đức liếm liếm mấy giọt nước có lẫn máu bên khóe miệng vào trong miệng, cảm nhận vị tanh tanh mặn mặn, một lúc xong hắn mới đạo:

"Cũng tạm được, ta tự hỏi nếu đồ hết cả sinh linh thiên hạ thì cảm giác sẽ ra sao".

Nghe Xuân Đức nói cả vậy, lão Tà cười âm lãnh vài tiếng đạo "Thì càng tuyệt hơn bây giờ gấp nhiều lần, đồ cả thương sinh một ý tưởng tuyệt vời khắc khế".

"Vậy thì sau này hai chúng ta cùng làm, thấy kẻ nào khó chịu thì cho bọn chúng bóc hơi, thấy tình vực nào đó chướng mắt thì cho bọn chúng tát cả đi đầu thai, còn bây giờ đi thì xem 5 tên tiểu đệ của chúng ta đi, xem mấy tên đó chặt vật như thế nào, cái này cũng là một loại thú vui tao nhã".

Lão tà nhìn hắn một cái đạo "Ngươi thật biến thái".

"Ngươi cũng vậy khả khả"

Sau đó hai kẻ biến thái này cùng biến mất trong cái không gian đầy mùi chết chóc này.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Cối xay thịt người

Đúng như ban đầu Xuân Đức tính toán, đám người Hắc Vương Tông đang đàn đàn lũ lũ liều chết xông lên chém giết với đám vong linh, đám người Thanh Trúc bây giờ cũng đang chặt vật đối kháng với hết lớp này tới lớp khác ma tộc xông lên.

Đám ma tộc kia từng đoàn xông lên khi tiếp cận đánh giáp lá cà với đám vong linh thì ngay lập tức bị xé xác, máu tươi văng tung tóe, những cái xác không lành lặn lại bay ngược quay lại. Nhìn từ nơi cao xuống dưới thì chỉ thấy nơi mà đám vong linh với nhóm người Thanh Trúc đứng bây giờ như một cái cối xay khổng lồ, cắn nuốt hết mọi thứ tiến lại gần nó, rồi lại phun ngược quay ra.

Đứng ở một nơi trên cao quan sát, lão Tà bỗng nhiên nói:

"Thật diệu, thật diệu, ta biết ngay mà".

Xuân Đức bên cạnh thuận miệng nói luôn:

"Ngươi thì biết cái cóc khô gì cơ chứ, đầu toàn bã đậu với nước".

Lão Tà cũng không biết bã đậu là cái gì nhưng nó biết là thằng bên cạnh đang chê bai nó, tuy mới ở chung gần một ngày với Xuân Đức nhưng nó cũng đã quen với cái kiểu nói chuyện như cắn vào móng nhau của tên này rồi. Không để ý lời chê bai nó vẫn đạo:

"Đương nhiên là biết rồi, biết ngươi vì sao lại không vây khốn chết đám ma tộc này luôn!!! tại sao lại phải lập một cái cấm ma đại trận ở chỗ này!!! mọi thứ đều là vì tình huống bây giờ phải không?"

"Công nhận ngươi mới theo ta lẩn lộn chưa tới một ngày mà thông minh lên nhiều, khả khả. Mà mấy chuyện đó quan trọng gì,bây giờ chăm chú mà xem kịch thôi. Ngươi xem nhìn cửu nhân của mình tự đâm đầu vào chỗ chết thấy rất thú vị phải không nào? nhìn thấy cảnh bọn chúng ngu ngốc lao lên rồi bị phân thân toái cốt phải hay không vô cùng kích thích? Nhưng bọn chúng không biết là có lao lên, hay nếu có xông ra ngoài được thì cũng chết mà thôi. Bây giờ chẳng qua ta đang vui để cho bọn hần sống lay lắt thêm chút thời gian khế khế"- Xuân Đức cười tà ác.

Lão Tà bên cạnh không khỏi bội phục đạo:

"Giờ ta mới biết giết chóc cũng là một thú vui tao nhã, nhưng ngươi xem đám tiểu đệ 5 người của chúng ta hình như sắp không chịu nổi rồi, có cần giúp

bọn này một tay không. Dù sao hai chúng ta cũng là lão đại để tiểu đệ bị đám côn trùng kia giết thì mặt mũi ở đâu nữa".

"Không vội, việc này cứ để ta ngại không cần quan tâm. Ta có một con huyết ma biến dị, bây giờ tuy mới đạt Tinh Thần Cảnh thôi nhưng nó có thể cho đám 5 người Tiểu đệ chúng ta biến thành 5 cỗ máy giết chóc không biết mệt mỏi". Xuân Đức lấy ra phân thân của huyết ma đưa ra phía trước cho lão Tà xem.

Lão Tà kinh ngạc lên tiếng:

"Cái này sao giống Liệt Ma ở Minh Giới quá vậy. Oh, tại sao lại như vậy, chỉ là một phân thân có tu vi Phá Thiên Cảnh thôi mà cũng khiến ta có cảm giác bất an".

"Ngươi cũng cảm nhận được sao, khả khả, nói cho ngươi biết, anh bạn thân Huyết Ma của ta không chỉ có công dụng trị liệu siêu cường đâu, nó còn có một kỹ năng vô cùng bá đạo. Dù bản thể hay phân thân chết đi thì kẻ giết nó sẽ bị dính một lời nguyền khiến cho sinh mệnh trôi qua 1 phần mỗi s, nhưng cái kỹ năng này lại không có khả năng giết chết kẻ địch" - Xuân Đức có chút nuối tiếc đạo.

Lão Tà khiếp sợ đạo "Thế nó có bị hạn chế gì không, đừng nói ai cũng có thể bị dính lời nguyền đấy nhé".

"Tất nhiên là có rồi, kẻ nào có tu vi cao hơn nó 4 đại cảnh giới sẽ không bị dính lời nguyền".

"Bốn đại cảnh giới" - Khóe miệng lão Tà co giật liên hồi.

Xuân Đức lấy ra 5 phân thân của Huyết Ma rồi truyền cho nó một mệnh lệnh, ngay lập tức 5 phân thân huyết ma lấy tốc độ nhanh như chớp giạt phóng tới nhóm người thanh Trúc đang gắng hết sức chống đỡ.

.....

Khi trận chiến vừa bắt đầu, Thanh Trúc và mọi người còn có chút lo lắng và hồi hộp. Nhưng tới bây giờ thì họ đang mất cảm giác rồi, quá nhiều ma tộc chết dưới tay bọn họ, 5 người đã giết đến đỏ cả mắt không biết trời đất đâu đâu, tuy có vong linh sinh vật không tiếc mạng sống yểm hộ nhưng 5 người theo thời gian thì vết thương đã chồng chất, vết thương cũ chưa khỏi vết thương mới lại đè lên vết thương cũ, khiến cho 5 người thương càng thêm thương.

Trong khi 5 người đang chiến đấu nhờ vào ý chí kiên cường của bản thân chống đỡ thì bất ngờ không biết từ đâu xuất hiện 5 luồng huyết quang. Năm người muốn tránh cũng không kịp vì huyết quang tốc độ quá nhanh. Khi mọi người còn không biết phải đối phó làm sao với huyết quang đang bám trên cơ thể thì Thanh Trúc nhớ có lần đã thấy thứ này, chính là kẻ xấu xa chữa thương cho nàng dùng thứ này. Thanh Trúc lớn tiếng thét:

"Không cần để ý tới huyết quang, tập trung đối phó người của Hắc Vương Tông".

Mọi người cũng biết việc trọng yếu nhất bây giờ là đối phó với đám ma tộc này, sơ suất một cái có thể ngay lập tức mất mạng. Vậy là không ai ngăn cản huyết quang kia nữa, mặc cho nó lan tràn trên thân thể mọi người, nhưng khi huyết quang bao trùm cả cơ thể mọi người rồi việc kì diệu đã xảy ra. Toàn bộ vết thương đang lành lại nhanh chóng, nhanh tới mức mà mắt thường cũng thấy được. Tinh thần, thể lực, mọi thứ đều trở về lúc trạng thái đỉnh cao.

Thanh Trúc tuy đã biết tên xấu xa kia có bảo vật trị thương vô cùng nghịch thiên, nhưng không ngờ lại nghịch thiên tới mức này, khiến cho Thanh Trúc là người biết chuyện cũng cảm thấy chấn động. Đến cả Thanh Trúc con như vậy thì 4 người còn lại thì trong lòng đang dâng lên sóng lớn ngập trời. Bọn họ cảm thấy ngày hôm nay là một ngày hoang đường nhất từ khi sinh ra tới giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 188: Kẻ không sợ chết trên đời có thật nhiều

Động tĩnh chém giết nơi đây có thể nói là vô cùng to lớn, tiếng hét, tiếng hồng, tiếng kêu thảm của hàng triệu kẻ đang sống mái với nhau tạo nên hàng loạt những tiếng động kinh thiên, kéo dài liên miên bất tận, mùi máu tươi nồng nặc, mùi nội tạng cơ thể nghiền nát tuy bị cơn mưa lớn che lấp đi đa phần nhưng vẫn theo gió phiêu tán trong không gian đến cả hàng vạn dặm. Điều này đưa tới khá nhiều vị khách không mời mà đến.

Ở cao trên một ngọn núi lớn, Xuân Đức nhìn về phương xa đạo:

"Nơi đây cũng hấp dẫn không ít kẻ liều mạng tới nhì, lão Tà ngại nói chúng ta nên làm cái gì cho phải đạo làm chủ".

Lão Tà bên cạnh đang bỏ vài ngàn quả tim vào trong miệng nhai bẹp bẹp nghe vậy thì nuốt cái ực liếm mép vài cái đạo:

"Còn làm gì nữa, ngại hoặc ta đi hỏi thăm sức khỏe mọi người thôi. Để bọn họ lặn lội đường xa tới đây mà không ra đón tiếp thì thất lễ quá".

"Ừm, vậy ta đi chào hỏi mọi người cho, còn ngại ở đây vừa quan sát vừa trông nom đám tiểu đệ chúng ta, tiện thể làm thịt luôn đám người đang ăn

nấp, với đám không chịu đi lên tấn công kia đi. Để bọn hấn lại cũng không có giá trị gì cả "- Xuân Đức cười tàn nhẫn đạo.

Lão tà nhếch miệng lộ ra hàm răng nhọn hoắt đang còn dính máu đạo:

" Không thành vấn đề ngươi không nói ta cũng ngứa mắt đám nấp phía sau kia lâu rồi. Mọi việc ở đây đã có ta ngươi đi chào hỏi mấy vị khách không mời kia đi".

Không dây dưa thêm một khắc nào nữa, Xuân Đức đã biến mất ngay tại chỗ dịch chuyển về nơi có mấy vị khách mới đến.

.....

Một đội ngũ có khoảng 800 người đa số là nam đang cưỡi ma thú phi hành, bay nhanh về nơi phát ra những tiếng động lớn kia, người cầm đầu đội ngũ không ngờ lại là một cô gái nhìn qua cũng rất trẻ, nhưng đã có tu vi Bất Hủ Cảnh Tam Trọng Hậu Kỳ, bên cạnh nàng là một nam, một nữ chắc cũng là cùng một thể hệ với cô gái.

Đội ngũ đang yên lặng phi hành thì thiếu niên bên cạnh cô gái dẫn đoàn bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

" Đội trưởng tại sao chúng ta phải mạo hiểm nhận nhiệm vụ đi xem xét tình hình nơi đang có chiến đấu kinh khủng như vậy, ta thấy thật sự quá nguy hiểm".

Thiếu nữ bên cạnh cũng phụ họa:

" Phong ca nói rất đúng, Tinh tỳ ngươi đâu cần liều mạng nhận nhiệm vụ nguy hiểm như vậy làm gì? tỳ không đi sẽ có người khác thay thế chúng ta mà".

Thiếu nữ được gọi là Tinh tỳ kia nở nụ cười yếu ớt:

" Lần này ta đúng là liên lụy hai người các ngươi vào rồi, nhiệm vụ lần này không nhận không được, đích thân Thiên Mị trưởng lão đã giao nhiệm vụ này xuống cho ta, các ngươi nói ta có đường trốn tránh sao?"

" Thiên Mị không phải là mẫu thân của tên háo sắc Thiên Long bị tỳ tỷ phế đi sao? ". Thiếu nữ bên cạnh bật thốt lên.

" Đúng vậy, từ khi ta phế đi tu vi của tên Thiên Long thì mẫu thân tên này đâu đâu cũng nhắm vào ta, lần này cũng vậy. Nhưng ta cũng không có cách nào khác, trong thánh địa không ai dám đứng ra bảo vệ ta, đến cả sư phụ ta cũng không dám nói tiếng gì, khi thấy người phụ nữ đang ghét kia còn phải hành lễ, nịnh nọt". Thở dài một hơi nàng lại nói tiếp " nếu lần này làm xong nhiệm vụ coi như ta cũng không nợ thánh địa cái gì nữa, bao năm nay ta cống hiến cho Thánh Địa cũng đã là ta hết sức, ta sẽ rời đi một nơi khác, không ai có thể.....".

Nàng còn chưa nói xong thì đúng lúc này dị biến phát sinh, một âm thanh như từ nơi âm u vang lên như xuyên qua cả không gian và thời gian, truyền thẳng vào đầu của nàng

" Ta rất tiếc nói cho ngươi biết, các ngươi sẽ không một ai có thể quay về rồi"

Không những nàng mà tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe được thanh âm đó, những con ma thú bỗng nhiên dừng lại không dám bay về phía trước, chúng nó biểu hiện ra vô cùng sợ hãi và bất an.

Trong khi mọi người còn chưa biết là ai đang nói thì từ trong không gian phía trước bỗng nhiên tách ra, một kẻ xung quanh là ác dục có đôi cánh xương được phủ bên trên là hắc khí đen ngòm thì thoảng lại ánh lên những tia chớp như Ma Thần bước ra. Uy thế tuy đã thu liễm nhưng khiến cho mọi người ở đây cũng hô hấp khó khăn.

Vừa xuất hiện không nói hai lời kẻ này đang vung tay lên hơi hốt chém ra một đạo quang mang, thiếu nữ dẫn đoàn phản xạ cực nhanh ôm hai người bên cạnh mình ngã xuống phía dưới.

Bịch! Bịch! Bịch

ba người ngã xuống phía dưới tạo thành một cái hố to, theo sau ba người là một đám ma thú và tu sĩ bị cắt đôi rơi xuống.

Người tới dĩ nhiên là Xuân Đức rồi, thấy nhất kích của mình lại không giết chết toàn bộ mà lại để còn sống ba con rệp thì hấn thoảng qua vẻ ngạc nhiên. Nhưng cũng chỉ là ngạc nhiên thôi, hấn mỉm cười lại nâng tay, khi hấn đang định ra tay lần nữa thì phía dưới vang lên tiếng cầu xin

" Tha cho bọn ta, bọn ta còn có giá trị"

Xuân Đức cười lạnh đạo:

" Giá trị gì ta không biết, nếu ngươi sống qua chiêu này thì có thể nói giá trị của ngươi cho ta biết, còn nếu không thì xin lỗi rồi"

Xuân Đức lại hơi hốt đánh ra một kích như lúc ban đầu về phía ba người phía dưới. Cô gái vừa mới lên tiếng kia ném hai người được nàng ôm bên cạnh ra một nơi xa xa, toàn thân ánh lên ánh sáng xanh, trên bàn tay của nàng cũng hiện lên một chiếc lá. Chiếc lá nhỏ bé kia từ từ lớn lên bao trùm nàng.

Phập.... Âm...âm

Đao quang của Xuân Đức cắt qua chiếc là kia như cắt qua tờ giấy mỏng manh không một chút khó khăn, tiếp theo cả đao quang đánh lên thân hình thiếu nữ khiến cho nàng đâm sâu vào trong đất, nước bùn có lẫn máu huyết nội tạng văng lên tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Tên ta duy một chữ tình

Nhìn vào nơi thiếu nữ kia đứng ban đầu bây giờ đã thành một cái hố sâu không thấy đáy, Xuân Đức cười cười, hất lại nhìn về phía hai kẻ còn sống đang run như cây sậy kia, tâm niệm động một bàn tay hư ảnh che trời được tạo ra ngay lúc hắn đang tính tiễn đưa hai kẻ còn lại này một đoạn đường thì thiếu nữ mà hắn nghĩ đã chết lại ngoi lên từ trong cái hố bùn ra, vừa ngoi đầu lên nàng đã kêu lớn

"Ta còn chưa chết tha...tha cho....tha cho bọn họ"

Nàng nói đứt quãng không ra hơi, tuy nàng chui ra từ hố bùn nhưng trên cơ thể nàng không dính bùn đất chút nào, chỉ dính be bét máu, hắn cũng lấy làm kì, nếu đã thanh tẩy rồi thì con đề cả người dính máu như vậy làm cái gì.

Y phục của cô nàng bây giờ đã te tua, hai cánh tay bây giờ chỉ còn một cái, bị hắn đánh trúng thì hầu như sẽ ngay lập tức bị nhiễm độc, độc tố này không gây nguy hiểm tới tính mạng nhưng lại ngăn cản sự khôi phục của kẻ bị trúng độc nếu muốn trọng tổ bộ phận bị mất nếu không có hãn hút độc thì gần như là không thể.

Xuân Đức thu tay lại không tiếp tục ý nghĩ giết chết mấy người này. Hắn lãnh đạm nói:

"Mạng của ngươi cũng rất cứng đấy, chỉ là Bất Hủ Cảnh thôi mà bị như vậy không có lập tức chết ngay ta cảm thấy hãnh diện thay ngươi, coi như giữ lại ta sẽ không giết các ngươi ngay bây giờ nếu như ngươi không chứng minh được giá trị của mình thì đừng hỏi tại sao ta nhẫn tâm".

Thiếu nữ kia cũng coi như có bản lĩnh, đối mặt với cái chết mà vẫn còn quan tâm tới hai người kia được. Sau khi nàng thoát ra khỏi cái hố bùn việc đầu tiên là nàng chạy lại xem xét hai kẻ bị dọa sợ đang ngồi như người mất hồn trên mặt đất. Nghe lời đe dọa của Xuân Đức nàng cũng không biểu hiện ra quá nhiều, nàng cung kính đạo:

"Cảm ơn đại nhân đã không giết, việc đại nhân nói ta đều hiểu, ta đoán người là...".

Xuân Đức dơ tay ra hiệu cho nàng không cần nói tiếp, hắn đạo "Ngươi không cần đoán cái gì cả, ta chỉ hỏi ngươi đã là người của Thiên Thu Thánh địa chắc ngươi biết nơi bọn chúng đang tại chứ".

Xuân Đức hỏi xong thì thấy trên khuôn mặt thiếu nữ kia hiện lên vẻ giãy dụa, một lúc lâu nàng vẫn không trả lời, Xuân Đức mất hết kiên nhẫn, cả người sát cơ lạnh lạnh, hất lại chậm chậm nâng tay lên định cho ba người này một chưởng, cho bọn họ đi theo đám đồng môn khi trước.

Thấy Xuân Đức không kiên nhẫn lại chuẩn bị hạ thủ thì thiếu nữ kia không suy nghĩ nhiều nữa, hiện lên vẻ kiên quyết, nàng nói nhanh:

"Ta biết, người của Thiên Thu Thánh Địa đang tập trung ở khu vực ngoại vi cách đây về phía nam cách nơi đây khoảng 800 vạn dặm".

Nghe vậy thì Xuân Đức thu tay lại, cười u ám đạo:

"Tạm thời cho các ngươi sống thêm thời gian, đợi ta kiểm tra nếu là dám lừa dối ta thì khắc khắc. moi tìm, uống máu chỉ là chuyện nhỏ, ta để cho ba người các ngươi tận hưởng lạc thú trên đời".

"Vâng đại nhân, bọn ta hiểu rõ"

Không để ý tới biến đổi tâm tình của ba người, Xuân Đức cuốn ba người na di đi cùng. Trên đường đi Xuân Đức gặp không biết bao nhiêu là đội ngũ, thế lực lớn nhỏ gì cũng có, đến cả dòng binh đoàn cũng có, tổ đội lớn nhỏ khác nhau, ít thì vài người nhiều thì cả hàng vạn người, để giết hết đám này Xuân Đức cũng tốn một thời gian kha khá.

Tiền đường xác định xem là thiếu nữ kia nói thông tin có chính xác không, trên đường đi hắn lại gặp thêm một đám 9 người của Diệp Linh Tông đang bị truy đuổi như chó nhà có tang, tiền tay cứu luôn cho tích công đức. Thế là bây giờ người đi cùng hắn tính cả hắn luôn là có 13 người rồi.

Đi trên đường đám người này không dám ớ lên một tiếng, thở mạnh cũng không dám, khi nào cũng cúi gầm mặt xuống đất như thể bên dưới có bảo vật vậy. Xuân Đức cũng không đến tận nơi xác định xem người Thiên Thu Thánh Địa ra sao, mà đứng trên một ngọn núi cách nơi mà thiếu nữ kia nói 250 vạn dặm quan sát.

Đúng như thiếu nữ kia nói, cách nơi hắn đứng chưa đến 200 vạn dặm cũng đang có một đội ngũ khổng lồ, không kém gì đám người của Hắc Vương Tông, nhưng về chất lượng thì sơ qua kém hơn đám người Hắc Vương Tông một bậc. Quan sát một lúc lâu hắn mới thu lại thần thức. Việc này cũng

không thể làm ngay được, tinh thần lực hôm nay hấn tiêu hao qua phân nửa rồi, nếu tiếp tục thì có khả năng không cần ai đánh hấn thì hấn cũng ra đi vì tiêu hao quá độ.

Thu hồi tính toán của mình, quay lại nhìn thiếu nữ cụt tay Xuân Đức hiền hòa cười đạo:

"Rất tốt ngươi không lừa ta, ban đầu ta nghĩ dù có hữu ích hay không thì cũng giết các ngươi luôn, nhưng thôi bây giờ ta vui sẽ không giết các ngươi nữa, khả khả, mà cũng đến lúc đi về rồi không lão Tà lại chờ, các ngươi thu vững tinh thần lần này ta dịch chuyển dài đấy, không cần thận các ngươi có thể chết trong lúc na di".

Mọi người không ai dám xem lời Xuân Đức là nói đùa, trên đường đi tới đây bọn họ đã thấy một mặt kinh khủng có tên này, giết người cứ như giết mấy con côn trùng, người như vậy làm gì có thể nói đùa cơ chứ. Mọi người ngay lập tức chuẩn vận chuyển pháp quyết thủ vững tinh thần.

Thấy tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, Xuân Đức ngay lập tức na di về nơi chiến trường có lão Tà.

.....

Sau giây lát Xuân Đức đã đứng trước vị trí lúc trước cùng lão Tà quan sát chiến trường, nhưng bây giờ không biết con rồng đàn kia chạy đi chỗ nào rồi, chỗ này chỉ còn mình hấn và 13 tên thái điều.

Mười ba người này ngoại trừ thiếu nữ cụt tay là vẫn còn đứng thì các tên còn lại bây giờ đang ở một bên nôn thốc, nôn tháo. Nhìn thiếu nữ Xuân Đức hỏi:

"tên ngươi là gì?".

Thiếu nữ kia đáp:

"Thưa đại nhân, ta không có họ tên ta duy một chữ Tinh".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Ngươi thấy hứng thú sao? ta thì không

Hỏi xong tên nàng thì Xuân Đức cũng không hỏi thêm gì nữa, mà quan sát chiến trường. Mới qua vài canh giờ hấn đi ra ngoài mà bây giờ chiến đấu đã gần như là kết thúc rồi, chỉ còn vài ba chỗ đang có chiến đấu nhỏ lẻ, ở phía sau cũng không còn tên nào, đám người Thanh Trúc thì đang chạy tung tung đi tìm đối thủ. Xuân Đức cười âm hiểm lầm bầm đạo "Đám ngốc, các ngươi tưởng huyết ma là cái gì? bây giờ cứ để các ngươi vui vẻ, đợi khi ta thú huyết ma về thì các ngươi biết mùi. hắc hắc".

Sau giây phút choáng váng vì na di quá xa, mọi người đều đứng dậy và quan sát xung quanh, khi thấy cảnh tượng bên dưới thì đám thái điều này lại bắt đầu công cuộc cho chó ăn chề.

Khi đã nôn sạch tim gan phèo phổi mọi thứ ra hết rồi thì đám này mới ngồi bệt xuống đất không nói một lời, dường như bọn họ bị cái gì đã kích ghê gớm lắm. Có lẽ cảnh tượng bên dưới thật quá trùng kích, xác đám người Hắc Vương Tông bây giờ không phải là thành một ngọn núi nữa mà đã thành một dãy núi dài hơn ngàn dặm, thảm trạng đủ kiểu, không thiếu thể loại gì nhưng có chung đặc điểm là cái xác nào cũng không còn nguyên vẹn, trên người ít nhất cũng có vài ba lỗ máu to như nắm tay, nhiều thì chỉ còn có mỗi bãi thịt bầy nhầy.

Khi đám thái điều này đang còn thất thần thì lão Tà không biết từ đâu chui ra cả thân hình quần quanh ngọn núi mấy vòng khí thể ác liệt dọa cho đám này nằm lăn ra mặt đất, đến cả cụt tay khuôn mặt cũng trắng bệch như cục bột.

Lão Tà vẫn là người lên tiếng trước:

"Về rồi à, ngươi đi lâu quá không xem đoạn gay cân, bây giờ về thì muộn rồi, mấy tên cuối cùng cũng bị ta ăn luôn rồi, à ta còn bắt được mấy tên thú vị", nói xong từ trong miệng của lão Tà phun ra ba thiếu nữ.

Nhìn ba thiếu nữ một nhân hai ma trên mặt đất, Xuân Đức nhìn lão Tà hỏi:

"Có cái quái gì thú vị hay ngươi thú tính bạo phát lại thích gian dâm mấy nàng, theo ta thấy nếu ngươi có ham muốn kia nên tìm một con mẫu Long đi, chứ mấy cái thân thể bé tí này chịu không thấu đâu".

Lão Tà trợn to con ngươi trên trán, có chút tức giận đạo "ta nói ngươi cái tên biến thái này, ta không có ham muốn đó, ngươi thật sự không cảm thấy có điều gì khác lạ sao? ".

Xuân Đức ngồi lại gần ba người thiếu nữ kia, sờ từ trên xuống dưới vài lần, một lúc sau hấn đạo:

" 1 nhân loại, 2 ma tộc, nhìn chung cũng được, chả thấy quái gì khác biệt cả à, cũng có đủ bộ phận, không thấy thừa hay thiếu gì, có cái gì thú vị chứ, theo ta thấy ngươi nên ăn các nàng luôn cho xong, mang về đây làm cái gì không biết".

Lão Tà hết ý kiến với tên này luôn, những thứ muốn khoe khoang trước kia đều không thốt ra được câu nào. Bất đắc dĩ lão Tà buồn bã đạo:

" tại ta thấy ba nàng đều là luân hồi giả nên mới bắt về khoe với ngươi thôi, thế ngươi không muốn biết kiếp trước các nàng ra sao à, luân hồi giả không phải rất nhiều đâu, bọn người này đều là có cơ duyên to lớn đấy".

" Có cơ duyên to lớn à " Xuân Đức sáng mắt lên nhưng sau đó hần phán một câu khiến cho lão Tà Hộc máu 3 lít, " Thì ngươi chịu khó sưu hồn cái là xong ngay mà, nhanh gọn lẹ lại không lo mấy nàng giấu giếm thứ gì, để mấy nàng lại thì có tác dụng gì đâu".

Ba thiếu nữ bên dưới và đám người bên cạnh đều lạnh run nhìn về phía Xuân Đức, bọn họ cảm thấy cái con quái vật một mắt đang quán quanh ngọn núi này còn không đáng sợ bằng kẻ trước mắt, cứ mở miệng ra là giết, cứ mở miệng ra là sưu hồn, quả thật so với ác quỷ cũng không kém đi đâu.

Lão Tà bó tay đạo:

" Ngươi không thấy thú vị thì thôi, làm gì mà cực đoan như vậy, ta để ba nàng làm người hầu của ta, hàng ngày trái vẫy cho ta, còn 12 tên ngươi mang về này là sao? sao ngươi không giết hay sưu hồn luôn đi mang về làm gì".

Ba thiếu nữ bị lão Tà bắt về nghe vậy thì thở ra một hơi, ngay sau đó nhìn qua 12 người còn lại với ánh mắt hiểu kì, làm sao bọn này lại không bị tên ác quỷ kia ăn thịt rồi.

Xuân Đức chỉ vào 9 tên đệ tử Diệp Linh Tông đạo:

" Chín đứa này là người của Diệp Linh Tông lại còn có quan hệ với con nha đầu Thanh Trúc, trên đường đi tiện tay xách về", Xuân Đức lại quay qua chỉ ba người còn lại nói " ba người này thì cô gái kia né được ta 1 đòn, chịu được 1 đòn nên ta không giết với nàng còn cung cấp thông tin hữu ích, còn hai đứa kia ta định giết lâu rồi nhưng nể thiếu nữ này có công nên mới cho sống tới giờ, chứ không ngươi nghĩ bọn này làm sao bây giờ vẫn còn có thể hít thở được".

Mười hai người nghe vậy thì câm lặng, mỗi người đều cúi mặt xuống nhìn dưới chân, khuôn mặt biến đổi bất định không biết là đang nghĩ cái gì trong đầu.

Nghĩ lấy hơi một chút Xuân Đức lại nói tiếp " mà ngươi dọn dẹp xong chưa? còn tên này sờ lông hay may mắn chạy thoát nữa không?".

" Không có, ta đã kiểm tra qua vài lần rồi không một tên sống sót, bây giờ cần ngươi thu dọn tàn cục nữa thôi, không biết đến khi nào lại có một ngày vui như hôm nay"- Lão Tà than thở.

Xuân Đức làm một bộ bí hiểm đạo:

" Hắc hắc nói cho ngươi một tin tốt lành này muốn nghe không?".

Lão Tà trừng trừng độc nhãn tò mò hỏi " Tin tốt gì? nói ngay đi, đừng có làm một bộ bí hiểm vậy, nhìn ngươi vậy ta rất muốn đánh ngươi một trận".

" Vậy thì méo nói cho ngươi biết nữa, ha ha, khi nào anh vui anh nói cho mà nghe". Xuân Đức bỏ lại một câu rồi bay về phía đám người Thanh Trúc đang điên cuồng lửa một tên Hắc Vương Tông.

Lão Tà thấy vậy cũng đuổi theo hỏi cho bằng được, để lại đám người phía trên núi ngẩn ngơ, không biết phải làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Thu dọn chiến trường

Bay xuống phía dưới, Xuân Đức nhanh chóng bay lại gần đám người Thanh Trúc, hần còn đang định hỏi thăm mọi người, hần từ phía sau mấy người định tạo cho mọi người một bất ngờ nhỏ thì khi hần mới tiến lại gần con nhóc Thanh Trúc đã quay ngay lại cho hần một kiếm, mấy người còn lại cũng không chậm toàn đề vị trí yếu hại mà đâm. Xuân Đức trừng mắt 5 người lập tức đứng yên như tượng, chỉ còn có đôi mắt là có thể cử động.

Túm 5 thanh kiếm vò thành một cục ném thẳng về tên Hắc Vương Tông đang còn bỏ chạy kia

Bụp

Tên kia bị Xuân Đức ném chúng đầu, cái đầu kia nổ như quả dưa, thân thể không đầu chạy một đoạn rồi cũng ngã xuống, quay về với 5 người Xuân Đức thường cho 3 tên Dương Tuấn, Cổ Phàm, Lăng Thiên vài chục cái đập, vừa đập hần vừa tức giận đạo:

" Các ngươi mới chém giết có một lúc mà đã say máu không nhận biết lão đại là ta sao, lại còn dám cùng hai nha đầu này ám sát ta, may ta có học chút võ chứ không hôm nay bị các ngươi cho đoạn tử tuyệt tôn rồi".

Ba ngoài bốn Cổ Phàm, Lăng Thiên, Dương Tuấn thấy oan ức cực kì, ai mượn ngươi lên lên lút lút đi phía sau bọn ta làm gì để chúng ta nghĩ lầm là địch nhân, còn muốn nói ám sát, đừng nói là 5 người bọn ta chứ 5 vạn người như bọn ta cũng làm gì được một kẻ như ngươi à, trong lòng tuy oan ức nhưng bên ngoài vẫn giả bộ đang thường dùng đôi mắt đáng thương cầu khẩn.

Sau một trận loạn đạp thì Xuân Đức mới bỏ qua cho ba tên này quay lại hai tỷ muội Thanh Trúc, nhìn thấy Thanh Mai đang nhắm mắt chờ bị ăn đòn thì hần không nở ra tay, chỉ kéo kéo má nàng vài cái rồi, xoa đầu nàng khích lệ:

" Làm tốt lắm, cố gắng lên, sau này sẽ không ai dám ăn hiếp ngươi nữa, trừ ta hi hi"

Còn Thanh Trúc thì hần không có nhẹ nhàng gì, cho nàng vài cái cốc thật đau rồi mới đạo:

" Có mắt cũng như không, nuôi chỉ tốn cơm mà".

Cảm thấy dễ chịu hơn thì hần mới không áp chế mọi người nữa, 5 người không bị áp chế nữa hoạt động lại được như thường, ngoại trừ Thanh Mai ra 4 người còn lại nhìn Xuân Đức vô cùng ai oán như mới vừa bị hãm hiếp vậy.

Xuân Đức cười cười đạo:

" Hôm nay mọi người cũng gọi là có cố gắng rồi, bây giờ các ngươi đi theo lão Tà chọn ngọn núi nào đó làm nơi nghỉ chân, nhớ là đợi ta về thì mới giải trừ huyết vụ trên người các ngươi, ai mà tự tiện thì tự gánh hậu quả à, tối về có quà khen thưởng, à mà lúc các ngươi đang chiến đấu ta có tìm về cho các ngươi 9 đồng môn đấy, các ngươi đi tìm bọn họ mà ôn lại chuyện cũ đi ".

Bốn người bọn Cổ Phàm không nói hai lời đã quay đi, chỉ có Thanh Mai là cười cười làm mất dục với Xuân Đức một cái rồi mới đi theo mọi người người.

Thấy lão Tà và mọi người đã đi xa không còn nhìn thấy nữa, Xuân Đức quay lại nhìn chiến trường ngổn ngang thì không khỏi cảm khái nói:

" Cũng lâu lắm rồi cái cảm giác này mới quay lại ".

Xuân Đức bay lên cao, ngay bên trên cái núi thịt thì dừng lại. Nhắm mắt lại tâm niệm động một cái, 1 triệu Thiên Xích Bích Huyết Bì nhanh bay về phía hần kéo theo vô biên linh hồn gào rú. Tuy trong trận chiến này lão Tà có ăn đi không ít con mồi của hần nhưng vẫn còn rất nhiều và tất cả bây giờ là của hần.

Bây giờ hần đã không cần lão hệ giúp để hấp thu sinh mệnh và linh hồn để trọng tổ thân thể nữa rồi, hần cũng hiểu ra cái cơ chế vì sao hần cứ giết 100 người lại tăng lên một chút tinh thần lực (Int) và phản ứng (Agi), bây giờ hần có thể tự do không chế sự hấp thu này rồi, nhưng nếu quá nhiều thì thân thể của hần bây giờ, dù đã là cấp 1 sinh mệnh thể cũng không chịu nổi.

Trong khu vực đồ sát người của Hắc Vương Tông tất cả sinh mệnh tinh hoa ở tất cả mọi nơi đều bị tách ra riêng biệt khỏi những vật chủ ban đầu, từng điểm sáng màu xanh sinh mệnh bay lên không trung tụ tập lại với nhau thành từng quả cầu màu xanh, những quả cầu màu xanh này đều đang đều đang bay về phía Xuân Đức đang đứng.

Trên mặt đất bây giờ đã thành vùng đất chết, mọi thứ bị rút đi sinh mệnh chỉ để lại trên mặt đất những tàn tích, đến cả xương cốt cũng thành phân vụn, những cây đại thụ khi trước bây giờ cũng chỉ còn sót lại một đám vụn màu xám bị những giọt nước mưa xối qua thì không còn lại gì nữa chẳng qua chỉ là những hồ nước lớn do gốc cây đâm sâu xuống dưới đất lúc ban đầu tạo nên.

Nhìn những quả cầu màu xanh mang theo sinh mệnh to lớn kia đang bay lại Xuân Đức há miệng ra như một vòng xoáy hút hết những quả cầu màu xanh kia vào trong cơ thể hần, những biến hóa nhanh chóng trên cơ thể hần mà ai cũng có thể cảm nhận được, khí tức sinh mệnh của Xuân Đức đang ngày càng cô đọng, khí tức từ trong cơ thể hần ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Thông qua quan sát kỹ năng Xuân Đức có thể thấy được sức mạnh thân thể của mình đang tăng lên nhanh chóng theo cấp số nhân, từ sự dẻo dai, độ bền, độ rắn, độ linh hoạt... mọi thứ vùn vụt tăng lên mãi khi tới 80% Cấp độ 1 sinh mệnh thì mới từ từ tăng chậm lại.

Cảm nhận thấy nếu có hấp thu tất cả mọi sinh mệnh tinh hoa nơi đây để trùng tu thân thể cũng không thể tăng lên sinh mệnh thể cấp 2 được, Xuân Đức chuyển qua tăng lên tinh thần lực, do sinh mệnh tinh hoa đã thuộc về bản nguyên rồi nên việc chuyển đổi hay kết hợp cũng là điều rất đơn giản, vì Xuân Đức không thể chuyển đổi linh hồn thành thứ đơn giản hơn được nữa nên chỉ có thể dùng sinh mệnh tinh hoa làm phụ trợ mà gia tăng quá trình hấp thụ linh hồn bồi đắp tinh thần lực.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Sự nhầm lẫn tai hại

Nhưng khi hắn đang định chuyển qua tư tình thần lực thì lại thấy vô số sinh mệnh tinh hoa bay lại, luồng sinh mệnh tinh hoa này cũng không kém so với ban đầu hắn hấp thu. Cũng không suy nghĩ nhiều Xuân Đức cất lực chuyển hóa năng lượng sinh mệnh bồi đắp thân thể của mình.

Qua một nửa canh giờ, khi sinh mệnh đạt tới mức thăng hoa, cả người Xuân Đức sáng lên những ánh lục quang, bộ đồ thiên đạo tự động giải trừ trạng thái trang bị. Thân thể Xuân Đức đang từ từ lớn lên tuy không nhiều nhưng vẫn là có lớn lên, bây giờ đã thành thiếu niên 17-18 tuổi rồi. Con người của hắn không còn đen tuyền nữa mà chuyển thành màu xanh lục như lá cây, trông vô cùng kì dị, trên cơ thể hắn bắt đầu hiện lên những hoa văn kì lạ cũng phát ra ánh sáng như màu mắt của hắn.

Lần này chuyển đổi tăng lên sinh mệnh thể cấp 2 lại không có đau đớn như lần đầu mà Xuân Đức gặp phải, cả người hần như có một luồng nước lạnh lạnh liên tục chảy qua khắp nơi trong thân thể, liên tục trùng tu thân thể bồi đắp nó càng hoàn hảo hơn.

Trong khi Xuân Đức lên một tầm cao sinh mệnh mới thì xung quanh hắn 1000 mét không còn một cái gì tồn tại, vào trong khoảng cách này nhưng giọt mưa lập tức bốc hơi biến đâu mất, còn mặt đất nhanh chóng bị sa mạc hóa, không lâu sau phía dưới đã là một vùng sa mạc nho nhỏ.

Quá trình lên sinh mệnh thể cấp 2 cũng không phải rất lâu, qua đi thêm 1 canh giờ thì Xuân Đức cũng đã kết thúc quá trình đó. Tâm niệm động " Thông tin thân thể cá nhân " một loạt thông tin được truyền lại cho Xuân Đức.

☐ Sinh Mệnh Thẻ Cấp 2 - 3%(Chiến lược 5.000.000) ☐

(Bị động: Tự động hấp thụ linh hồn chuyển hóa trong phạm vi ngàn mét/ có thể bật hoặc tắt (Trạng thái bật))

Str 5000(+2.000.000)

Agi 2000(+2.000.000)

Hp???

Mp????

Lĩnh ngộ thiên phú

Cấp 1 sinh mệnh thể: Trọng Sinh(Đã lĩnh ngộ)

Cấp 2 sinh mệnh thể: Hồi phục(Chưa lĩnh ngộ).

☐ Kỹ năng thiên phú + 10.000.000 Int + 10.000.000 agi ☐

Chú yí:

+ 100 int tăng 5% khả năng học tập

+ 1.000 int tăng 15% khả năng học tập

+ 10.000 int tăng 25% khả năng học tập

+ 100.000 int tăng 35% khả năng học tập, tăng 20% sát thương phép

+ 1.000.000 int tăng 55% khả năng học tập, tăng 50% sát thương phép, giảm hồi chiêu 3%

+ 1.000.000 int tăng 75% khả năng học tập, tăng 70% sát thương phép, giảm hồi chiêu 6%

+ 100 agi tăng 5% phòng

+ 1.000 agi tăng 5% phòng, 5% né

+ 1.0000 agi tăng 15% phòng, 15% né

+ 100.000 agi tăng 25% phòng, 25% né

+ 1.000.000 agi tăng 25% phòng, 25% né, 5% công

+ 1.000.000 agi tăng 25% phòng, 35% né, 15% công

Nhận được thông tin Xuân Đức không khỏi tim đập nhanh vài lần, sinh mệnh thể lên cấp 2 có thể nói tăng chiến lực 5 lần so với cấp 1, ngoài ra còn một việc may mắn nữa là khi hắn đột phá lên sinh mệnh cấp 2 thì cái thân thể này lại còn có thể tự động hấp thu linh hồn mà hắn gần hắn, khiến cho hắn bây

giờ thiên phú kỹ năng cũng tới đa luôn.

Còn một cái thiên phú hồi phục không biết là như thế nào nữa, có thời gian hắn sẽ tham ngộ, bây giờ hắn đang rất vui sướng, cũng tò mò không biết nếu lên cấp cao hơn thì sẽ ra sao?. Bình phục lại tâm tình hắn lại mặc bộ đồ thiên đạo lên, cảm nhận mình soái cả hơn bình thường hắn mỉm cười, hắn vung tay định triệu hồi tử linh sinh vật về.

Nhưng nụ cười trên mặt của hắn bỗng nhiên cứng ngắc lại, hắn nhìn về nơi đứng khi trước của đám tử linh sinh vật, bây giờ chỗ đó đã không còn cái gì cả, nếu muốn nói còn thì chẳng qua trên mặt đất là vô số phần vụn màu xám, hắn lầm bầm:

"Đi đâu hết rồi?"

Thần thờ một lúc hắn mới nhớ tới cái gì, khuôn mặt hắn như trái khế qua. Bây giờ thì hắn biết sinh mệnh tinh hoa lần thứ 2 từ đâu tới rồi, còn đâu nữa từ đám vong linh thân yêu của hắn mà hắn chăm lo, tìm kiếm, gom góp suốt mấy năm. Cơ nghiệp mấy năm chỉ vì lên sinh mệnh cấp 2 mà hắn thiêu đốt trong phút chốc, hắn khóc không ra nước mắt.

Người không nuôi tử linh sinh vật thì không biết, để bồi dưỡng một con đầu phải dễ dàng, nếu cứ triệu hoán xong rồi để đó thì cái con vong linh kia cũng như thằng đàn vậy chả làm được cái trò gì, muốn có được một con tử linh như hắn mới có cách đây mấy canh giờ thì hằng ngày phải liên tục huấn luyện cho chúng cách đánh nhau rồi các kỹ năng nữa, nói chung là vô cùng tốn công.

Việc này mà để lão hệ biết thì kiểu gì cũng bị ăn chửi mấy ngày không chửi, còn một điều đáng sợ hơn là trong khi hắn hấp thu mấy cái nhẫn trữ vật cũng thành cho tàn lụn rồi. Chót hứa với lão hệ mà không mang tài nguyên về cho lão thì xác định luôn, may mà lúc ra ngoài tiêu diệt đám khách không mời kia cũng thu được vài triệu mai rồi, coi như là có cái giao nạp.

Nhưng chuyện gì đã xảy ra thì cũng đành cho qua, biết làm sao được, dù sao lần này cũng gọi là có thu hoạch chứ không phải tay trắng. Có bị lão hệ chửi thì cũng mặt dày là được nếu mà gắt quá thì đổ hết mọi tội lỗi lên đầu con đàn long kia là xong. Xuân Đức nghĩ tới đây thì cười gian manh một tiếng

.....

Đang quán quanh trên một ngọn sơn phong, lão Tà tự dưng cảm thấy cả người lạnh toát, nó giật mình tỉnh lại, dùng thần thức quan sát xung quanh thì không thấy phát hiện cái gì? Tự nhiên nó nhớ tới Xuân Đức đã lâu vậy chưa thấy lại đây, mà nó lại không thể dùng thần thức quan sát Xuân Đức nơi đó vì ngày hôm nay nó thì đã dùng khá nhiều thần hồn, mà nó lại mới tỉnh lại nên mọi việc càng thêm bết bát. Cảm thấy lo lắng nên nó tự cắt bản thân lấy 3 giọt tinh huyết bói toán xem là có chuyện gì.

Một lúc sau thì cả khuôn mặt nó có rúm lại, không nhận được chửi lớn:

"Ta lo lắng cho ngươi vậy mà ngươi cái tên cháu con rùa này lại tính kể đổ tội lên đầu ta".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Một chút suy tư

Xuân Đức tự nhiên không biết hắn nghĩ xấu bụng bị người nào đó phát hiện ra rồi. Có kẻ ước rất nhanh hắn tìm được đám người lão Tà đang ở đâu, ngay lập tức hắn phi độn tới nơi mọi người đang ở.

Thấy Xuân Đức thì lão Tà ngay lập tức chửi lớn:

"Con rùa đen nhà ngươi, ngươi còn có mặt mũi quay về sao, tự mình hủy đi vô số tử linh sinh vật lại nghĩ cách đổ tội lên đầu ta, ngươi cho ta lời giải thích".

Xuân Đức ngăn người, hắn nhớ là cái này hắn chỉ nghĩ trong lòng thôi mà, làm sao con rùa đàn này lại có thể biết được, Xuân Đức tò mò hỏi:

"Làm sao ngươi biết được hay quá vậy".

Lão Tà nghe hắn nói vậy thì cũng hết ý kiến luôn, tên này không những không có tí ăn năn hối lỗi ngược lại công nhiên thừa nhận, lão Tà tức giận đạo:

"Cái này đơn giản thôi, ta bói toán đi ra, ngươi với ta có kẻ ước nên mấy việc ngươi nghĩ gì lúc bình thường thì ta cũng có thể tính ra, tốn của ta 3 giọt tinh huyết để biết được cái ý nghĩ kia của ngươi đúng là không đáng một chút nào".

Xuân Đức cũng gạt đầu đạo:

"Không đáng, không đáng, ngươi hỏi thì ta cũng nói cho ngươi nghe tính toán làm gì cho mệt xác".

Lão Tà lần này thật đúng là không biết nói cái gì cho phải, chuyển qua chuyện khác lão Tà hỏi:

"Đám vong linh của người tiêu từng rồi, giờ tính sao? "

"Tính cái con khi gì nữa, sau này kiếm nơi nào có nhiều xương thì gom về thôi, còn cách nào khác đâu"- Xuân Đức không sao cả đạo.

"Vậy người đối phó sao với con nhóc quỷ bên trong không gian kia, biết người phá của vậy không chừng nó phân thân người ra rồi đi hằm ăn dần dần đầy khả khả".

Lão Tà còn đang đắc trí thì một giọng nói nhỏ nhẹ, thanh thúy vang lên ngay bên trên đầu nó:

"Tên kia ít thịt hầm không ngon, với ta cũng không thích thịt nhân loại, nhưng là một con rồng thì khác đấy, thịt rồng rất ngọt thịt, lại có chất, ta biết rất nhiều món chế biến à, người muốn thử không? "

Nụ cười trên mặt lão Tà lập tức cứng ngắc lại, mặt nó vừa cười vừa miễn cưỡng nhìn khỏi hài vô cùng, nghe giọng điệu âm thanh này thì nó biết con quỷ cái bên trong kia đã xuất thế, tai hại hơn là nó mới vừa nói xấu bà cô nhỏ này.

"Ha ha, là ta đùa thôi, đùa chút thôi ấy mà, tại sao đại nhân lại xuất hiện bên ngoài này vậy, ngoài này ẩm ướt không tốt cho sức khỏe của đại nhân đâu" nói xong mà chính lão Tà cũng cảm thấy xấu hổ, sợ ẩm ướt, đã làm tu sĩ mà còn sợ ẩm ướt thì chắc tên đó tu đến cầu trên thân rồi.

Thiếu nữ nở một nụ cười vô cùng nguy hiểm, một tay vuốt vuốt mấy lọn tóc mai, một tay cầm cái độc giác của Lão Tà vui vẻ đạo:

"Ta đang thiếu đồ trang sức, ta thấy cái sừng của người cũng đẹp đấy".

Lão Tà lập tức cầu xin, đổ trách nhiệm lên Xuân Đức:

"Ngài đại nhân ngài có đại lượng, là tiểu nhân lỗ miệng, mọi thứ đều là do tên kia đầu độc tiểu nhân, nên tiểu nhân mới như vậy, mong đại nhân người có muốn đánh, muốn giết thì cứ đánh cứ giết tên kia đi, việc này thật sự không liên quan tới ta mà".

Xuân Đức bên cạnh tròn tròn mắt, cái con rồng đàn này khi trước còn lên án suy nghĩ của mình, bây giờ thì tốt, còn đàn long này lại còn thực thi ý nghĩ của mình. Hắn đang có xung động muốn ăn thịt rồng nướng, nói đến đồ nướng tự dung hắn lại nhớ tới Vũ Y, tiểu nha đầu cũng rất thích đồ nướng. Tự nhiên hắn cảm thấy nhớ Vũ Y quá trời, mong sao tiểu nha đầu mau mau trọng sinh.

Có lẽ do nghĩ đến Vũ Y nên tâm trạng của hắn không tốt, nhìn hai người bạn của mình đang vui đùa với nhau kia hắn không cảm thấy thú vị nữa. Hắn đi ra xa ngồi trên một tảng đá nhìn lên bầu trời.

Bầu trời bây giờ đã về khuya rồi, trên cao cũng không còn mây đen bao trùm nữa sau cơn mưa lớn kia bây giờ chỉ còn vài đám mây phiêu đảng, ở giữa trên cao có vô số ngôi sao lấp lánh, ở chính giữa bầu trời bây giờ đang có một mặt trăng màu lam vô cùng lớn, nó chiếu xuống phía dưới từng luồng ánh sáng dịu nhẹ

Thu lại bộ đồ thiên đạo trên người, Xuân Đức nhìn về nơi xa xăm, hắn nghĩ tới lúc còn ở nhà tại Thiên Long Đế Quốc, rồi những lúc vui vẻ bên ba tiểu nha đầu. Một luồng gió se se lạnh thổi qua khiến cho hắn sống mũi cay cay.

Đúng lúc này một âm thanh nhẹ nhàng như tiếng sáo trúc vang lên bên cạnh hắn:

"Có tâm sự sao?" Thiếu nữ không biết từ khi nào đã ngồi bên cạnh hắn.

Xuân Đức cũng không quay sang nhìn thiếu nữ một cái, vẫn nhìn lên trời, nhìn về một nơi xa xa, một lúc sau Xuân Đức mới đạo:

"Có chút nhớ nhà, nhớ 3 tiểu nha đầu nữa, ngày trước ta thường nghe nói cái gì mất đi thì mới thấy nó quý trọng, giờ ta cũng cảm nhận được rồi, hàng ngày vui đùa với tiểu nha đầu thì thấy rất bình thường, nhưng lúc không còn có nàng nữa ta cảm thấy mất đi một phần của cuộc sống này, dù làm cái gì, dù có chém giết nhiều tới đâu ta cũng không thể lấp đầy chỗ trống đó".

"Vậy nếu ta bị như nàng người có buồn không?". Lão Hệ tự dung hỏi một câu làm Xuân Đức ngẩn người.

Xuân Đức quay sang nhìn ông bạn của mình, mà bây giờ cũng không biết gọi là gì cho đúng nữa, gọi ông bạn thì lão hệ bây giờ lại là nữ nhân, gọi là con bạn thì thấy kì cục hết chỗ nói. Nhìn cái khuôn mặt thanh tú đẹp như tranh vẽ, thêm vào đó là mái tóc dài đen tuyền như thác nước, kết hợp với một bộ hồng y và thân hình không thể chê vào đâu được ở dưới ánh trăng có thể nói Lão Hệ bây giờ là người khác giới đẹp nhất mà hắn từng gặp, nhưng chả hiểu sao nhìn vào một thiếu nữ xinh đẹp thế kia mà hắn cũng chả có tí tẹo cảm giác quái gì cả, chỉ thấy như hai thằng đàn ông. Nhìn một lúc lâu Xuân Đức phun ra đúng một từ:

"Cố"

Thiếu nữ mỉm cười, cũng nhìn lên cao chậm rãi đạo:

"Cố là tốt rồi".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 194: Ngốc mạnh

Lão Tà thấy hai tên cháu con rùa tự đứng lại ra ngồi nhìn lên trời, nó cũng tò mò nhìn lên, nhưng mà nhìn lên thì chỉ thấy mấy cái cục đá to, cục đá nhỏ bị chiếu sáng lên chứ cũng không thấy cái gì đặc biệt. Xem một lúc cũng không phát hiện cái gì nó bỏ qua, đưa cái đầu to lớn tiến lại gần chỗ Xuân Đức đang ngồi hỏi:

"Hai người các ngươi đang nhìn cái gì vậy?"

Nghe Lão Tà hỏi Xuân Đức nằm luôn xuống tảng đá, ngửa mặt lên nhìn mặt trăng kia, một lúc sau mới đáp lại:

"Nhìn trời chứ còn làm gì nữa đây, ngươi không thấy sao? mà đứng rồi quên hỏi ngươi đám người theo ngươi đi về đang làm cái gì? "

"Ta đâu quan tâm mấy tên đó làm cái gì, từ khi về thấy cả mấy người bọn chúng, đang ngồi cùng một chỗ mà tu luyện hay làm gì đó ai mà biết được"- tà Long thần nhiên đạo.

"Thôi ta đi vào trong tặng quà cho mấy tên tiểu đệ đã, lúc trước có hứa rồi, ngươi và lão hệ ở đây mà trò chuyện đi"- Xuân Đức ngồi dậy vươn vai một cái rồi quay người đi vào trong một cái hang núi.

Phía sau vang lên tiếng nói gọi theo của Lão Hệ

"Đợi ta, ta đi cùng người". Thiếu nữ nhanh chóng đứng dậy đi theo Xuân Đức.

Xuân Đức cũng dừng lại một chút đợi Lão Hệ đi cùng. Sau đó hai người cùng bước vào trong.

.....

Khi Xuân Đức và Lão Hệ hai người đi vào bên trong thì đám người bên trong ngạc nhiên mà nhìn, chỉ có mấy người Thanh Trúc là còn nhận ra được Xuân Đức mặc dù hắn có cao hơn một chút khi trước, nhưng chung quy cũng không thay đổi cái gì quá lớn.

Còn đám người còn lại thì vô cùng ngạc nhiên khi thấy có một nam một nữ đi vào trong này. Thiếu nữ cụt tay tiến lên hỏi thăm:

"Hai người các ngươi cũng bị những kẻ kinh khủng ngoài kia bắt vào đây sao?"

- Xuân Đức mỉm cười trả lời thiếu nữ:

"Không, ta chính là một trong hai kẻ kinh khủng mà ngươi nói tới đây, làm gì có ai dám bắt ta cơ chứ ".

Thiếu nữ cả khuôn mặt cứng ngắc lại tại chỗ, không biết nói cái gì cho phải. Mấy người bên cạnh thì vô cùng ngạc nhiên, vì bọn họ cũng chưa thấy Xuân Đức bình thường như thế nào cả, bọn họ cũng không làm sao liên tưởng đến thiếu niên có một vài điểm giống con gái này với cái tên mà dứt gết người như nghe kia. Chỉ có 5 người Thanh Trúc là bụm miệng đứng ở một bên mà cười.

Nhìn năm tên tiểu đệ của mình cười thấy ghét, Xuân Đức vung tay lên lập tức từ trên năm người 5 phân thân huyết ma tách ra bay về Xuân Đức. Nhóm Thanh Trúc lập tức như mấy sợi bún nằm rạp trên mặt đất, khuôn mặt ai nấy đều vô cùng vận vẹo, thống khổ.

Nhìn thấy mấy cái ánh mắt như muốn hỏi vì sao kia, Xuân Đức lên tiếng giải thích cho mấy tên thái điều này biết:

"Cái gì thì cũng có cái giá của nó thôi, huyết ma cũng vậy, khả năng chữa trị của nó là không sai, nhưng nó chỉ gia tốc chữa thương mà thôi nếu các ngươi bị thương quá nhiều, quá nặng mà bản thân các ngươi không thể phục hồi được, huyết ma cũng sẽ chữa trị lại như cũ thì các ngươi cũng phải trả một cái giá lớn đó là một phần sinh mệnh bản thân và một thời kì suy yếu nếu không có huyết ma tiếp tục gia trì".

Thấy bọn Thanh Trúc nghe hắn giải thích xong mà vẫn còn ai oán nhìn hắn, Xuân Đức lấy ra 5 quả cầu sinh mệnh to bằng nắm tay để lên cơ thể 5 người, không qua mấy khắc sau 5 quả cầu kia tan ra bao phủ 5 người, cơ thể bọn họ nhanh chóng khôi phục lại.

Một lúc sau 5 người lại có thể đứng dậy đi lại bình thường. Thanh Mai lên tiếng hoan hô ;

"Ta lại có thể đứng dậy rồi này, thật kì diệu, cũng không còn cảm giác mệt mỏi đau đớn nữa, lão đại ngươi lấy quả cầu xanh xanh kia ở đâu vậy?"

Xuân Đức đang định nói là từ đồng xác mà các ngươi vừa chém gết ban ngày nhưng nghĩ nói vậy thì sẽ làm xấu hình tượng của bản thân nên hắn lại nói khác đi:

"Là bảo vật gia tộc ta đây, thứ đó rất trân quý không phải có rất nhiều đâu, thương các ngươi lắm mới lấy ra đây".

Thanh Mai lập tức bị lừa, cô nàng lên tiếng cảm ơn:

“Cảm ơn lão đại, hi hi, mà vị tỷ tỷ xinh đẹp này là ai vậy?”

Lúc này Thanh Mai mới nhớ tới là còn có một người lạ nữa ở trong này. Nghe vậy mọi người cùng nhìn về phía thiếu nữ đẹp như thiên tiên kia, nhưng khi nhìn vào nàng thì mọi người lại có cảm giác thiếu nữ kia như thể là không tồn tại, thiếu nữ cho mọi người một cảm giác hư vô mờ mịt, một cảm giác rất kì quái.

Xuân Đức lúi Lão Hệ lên phía trước giới thiệu “đây là bạn của ta, sau này cũng sẽ là lão đại của các ngươi, sau này nếu không có ta thì nàng là lớn nhất, Lão Tà thứ 2, rõ chưa”.

Năm người Thanh Trúc tiến lên thành hàng cung kính chào

“Chào lão đại”

Nhìn tình cảnh trước mắt thiếu nữ cũng không có quá nhiều biểu cảm, nhưng bỗng nhiên tên này mạnh mẽ nở một nụ cười nhìn vô cùng tà ác, lộ cả răng nanh ra ngoài (răng khểnh), vừa cười tên này lại bồi thêm một câu khiến cho mấy người bên cạnh lạnh run

“Ta cần đồ chơi biết nghe lời”.

Ba người bọn Cô Phạm, Dương Tuấn, Lăng Thiên khi nghe câu nói này có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, nhưng khi thấy cái nụ cười tà ác của Lão Hệ cả đám ngã ngối trên mặt đất. Mấy tên xung quanh cũng hiếu kì nhìn lên nhưng cũng giống như đám người cô phạm nhìn thấy cái nụ cười ma dục kia, một cảm giác sợ hãi không tên khiến cho cả đám cứng đờ ngã trên mặt đất.

Xuân Đức kéo kéo Lão Hệ đạo:

“Ngươi sao cười trong kinh dị vậy, làm ơn đừng cười như vậy nữa, nhìn ngươi cười mà ta cũng lạnh sống lưng, cứ bình thường thôi không cần cười, với 5 người bọn họ là tiểu đệ không phải đồ chơi”.

Thiếu nữ mạnh mẽ hỏi:

“Ta cười có đáng sợ vậy sao? Hóa ra bọn hần là tiểu đệ của ngươi, ta thì không có tiểu đệ”.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Nhất trọng lĩnh ngộ hồi phục sinh mệnh thể cấp 2

Xuân Đức mặt đen như đáy nồi, cái bản sao này của lão hệ hình như thiếu sót hơi nhiều, khi nào gặp chính chủ phải yêu cầu bổ sung thêm, chứ cái kiểu này đi ra ngoài có khi bị đánh chết như thế nào cũng không biết.

Xuân Đức nhìn về đám người Cô Phạm đang bị dọa sợ kia đạo:

“Nàng vui đùa chút thôi, đừng nghe những gì nàng nói ha ha, đúng rồi buổi chiều ta có hứa có quà cho các...”

Ầm... ầm... ầm

Đúng lúc này mặt đất rung lắc mãnh liệt, cái hang động ầm ầm sụp xuống. Xuân Đức niệm động một cái cuốn tất cả mọi người ra bên ngoài hang động, vừa ra hần đã hỏi ngay Lão Tà đang nhìn về phương xa.

“Có chuyện quái gì vậy đần long, có kẻ nào chán sống tập kích chúng ta sao?”.

“Làm gì có thằng điên nào dám tấn công chúng ta cơ chứ, vị trí bắt nguồn con địa chấn cách nơi chúng ta đang đứng khá xa, qua phạm vi ta có thể tra xét rồi” Lão Tà lười biếng đạo.

“Ồ, hóa ra là vậy à, ta còn tưởng xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm, đã không có chuyện gì thì thôi, đi nghỉ ngơi”- Xuân Đức còn tưởng bị ai âm toán kia, hóa ra chỉ là phương xa xảy ra chấn động mãnh liệt mà thôi, cũng chả liên quan gì tới hần cả.

“Ngươi không hiểu gì xảy ra chuyện gì sao?”- Tà Long nhìn hần hỏi.

“Không, ta hèm thấy cảm thấy hứng thú gì cả, tìm chỗ nào đó an tĩnh mà nghỉ ngơi cho lành, chém giết suốt một ngày rồi, mệt thấy cụ tổ luôn, các ngươi thích làm gì thì làm ta đi trước”.

Xuân Đức đang tỉnh vào không gian vong linh nghỉ ngơi thì đã bị một bàn tay túm lấy bả vai. Xuân Đức quay lại nhìn kẻ đang níu mình lại, thấy người đó là Lão Hệ hấn bắt đắc dĩ hỏi:

“Có chuyện gì nữa sao?”

“Đi cùng ta xem nơi đó xảy ra việc gì ta cảm thấy sắp có cái gì trọng yếu xuất hiện?” Lão Hệ buông tay ra, nhìn Xuân Đức đạo.

Lão Hệ đã mở miệng thì hấn dù có không muốn nhưng vẫn phải cố mà làm, bắt đắc dĩ hấn gật đầu đạo

“Được rồi, đi thì đi. Thiệt tình là”.

Vậy là mọi người lên lưng Lão Tà cùng đi xem nơi phương xa kia là có chuyện gì đang diễn ra.

.....

Cũng không phải là việc gấp gáp gì nên Lão Tà cũng không na di mà chỉ phi hành bình thường. Ngồi trên lưng Lão Tà không có việc gì làm cả, Xuân Đức nhắm mắt lại tham ngộ năng lực mới của sinh mệnh cấp 2.

Do có kinh nghiệm lần trước lĩnh ngộ kĩ năng trọng sinh, lần này ngựa quen đường cũ, rất nhanh chỉ qua nửa canh giờ hấn đã sơ ngộ nắm giữ nhất trọng đầu tiên của năng lực.

Năng lực hồi phục này là một năng lực trị liệu quần thể, nhưng cái giá để thi triển cái năng lực này cũng không hề nhỏ, 15% tổng sinh mệnh bản thân, phạm vi xung quanh Xuân Đức sẽ được hồi bằng 10% lượng máu Xuân Đức bị mất trong 6s. Lượng sinh mệnh này sẽ không mất đi trong 24h.

Chúc mừng đã lĩnh ngộ nhất trọng năng lực hồi phục

☞☞☞ Hồi Phục Cấp 1 (Mộc thuộc tính)☞☞☞ (Nhất trọng lĩnh ngộ sinh mệnh thể cấp 2)

Mô tả: Người thi pháp sẽ mất 15% sinh mệnh hiện tại của bản thân, sau 0.12s sẽ giải phóng ra phạm vi 1 dặm + tu vi xung quanh. Hiệu ứng gây thiệt hại kẻ địch 5.5% sinh mệnh tổng của mục tiêu trong 6s khi trong khu vực thi triển. Hồi phục đồng minh 30% lượng sinh mệnh người thi pháp bị mất trong 6s. Đồng minh nếu sinh mệnh đầy sẽ nhận thêm một vòng bảo vệ với sinh mệnh tương ứng.

Làm lạnh: 60s(trong 24h nếu thi triển lần tiếp theo thì lần sau sẽ trừ thêm 5% lượng máu hiện tại).

Sát thương: pure. (15% Hp*2/)

Hồi phục: Tất cả đồng minh trong phạm vi thi pháp.

Yêu cầu: 15% hp hiện tại.

Bị động(tắt): Xung quanh 1 dặm đồng minh nhận ảnh hưởng trạng thái “Thanh tẩy”(có thể tắt hoặc bật).

Miêu tả thêm: Thanh tẩy khiến cho đồng minh và bản thân không ảnh hưởng với các tinh thần xung kích ngang với người thi pháp hoặc thấp hơn, nhận được miễn nhiễm trạng thái cộng thêm khả năng mình miễn, trạng thái tinh thần luôn được giữ ở trạng thái tốt nhất.

Nhìn thấy thông tin như vậy, không biết kĩ năng này thi triển thì sẽ ra sao? hấn cảm thấy tò mò, tò mò thì thử một lần hấn ngay lập tức quyết định.

Từ trong sâu cơ thể Xuân Đức bắt đầu hình thành một quả cầu năng lượng màu xanh hấp thu sinh mệnh của hấn điên cuồng, trong nháy mắt quả cầu màu xanh kia lớn lên bao trùm toàn thân Xuân Đức và nổ tung. Cả một không gian mấy vạn dặm được bao trùm bởi từng hạt nhỏ bé sinh mệnh tinh hoa màu xanh lục.

Đám người xung quanh Xuân Đức được bao trùm bởi một vòng năng màu xanh lá cây vô cùng đẹp mắt, cả Lão Tà thân thể ngàn dặm cũng vậy. Cây cối trong phạm vi tác động của kĩ năng trực tiếp mọc cao lên gấp 4-5 lần có hơn nhìn vô cùng hùng vĩ.

Mọi người xung quanh Xuân Đức thì hạnh phúc rồi, duy chỉ bản thân hấn là thê thảm, đầu của hấn đau như búa bổ như bị ai đó dùng thần khí đập vào cái vào đầu vậy, cả người mệt mỏi vô cùng, hấn nằm thẳng cẳng trên người Lão Tà luôn.

Cảm nhận được rõ ràng quanh cơ thể có một luồng sức mạnh sinh mệnh to lớn bao trùm và nhìn thấy thảm trạng của tên đồng bạn, Lão Tà kì quái hỏi:

“Người vừa làm cái gì vậy, tại sao lại nằm thẳng cẳng ra như thế kia? “.

Mọi người xung quanh ai cũng tò mò nhìn về phía Xuân Đức, duy chỉ mỗi Thanh Mai là lo lắng chạy tới bên hấn, dùng một cái khăn nhỏ lau đi vết máu trên khóe miệng hấn, lau sạch vết máu đi rồi nâng cái khăn đi nhìn hấn hỏi:

“Người không sao chứ, có bị thương nặng không? “.

Xuân Đức hữu khí vô lực đạo:

“Năng lực mới lĩnh ngộ đây, hại mình lợi người, các người cảm nhận thấy sao? Có gì đặc biệt không?”.

Lão Tà là người đầu tiên nói:

“Cảm giác rất thoải mái, ngoài ra ta còn có thể cảm nhận được một tầng sinh mệnh đang bảo vệ ta”.

“Cảm ơn đại nhân, ta.....ta... cánh tay của ta đã mọc lại rồi” – Cô gái Tinh nhi là người thứ 2 lên tiếng.

Còn lại mọi người thì gật đầu với ý kiến của hai người kia.

“Không cần cảm ơn đâu, sau này người sẽ là chân chạy cho ta, nếu làm tốt thì hai người bạn của người sẽ có một cuộc sống tốt, bằng không thì người sẽ sớm nói lời tạm biệt hai người đó đây”- Xuân Đức lơ đãng nói một câu.

“Vâng, đại nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Người quen đi đâu cũng gặp

Thanh Mai thấy tên này lại đi dọa nạt người khác thì không thích, xụ mặt ra đạo:

“Chỉ được cái biết đi bắt nạt người lương thiện là không ai bằng, xấu xa”.

– Xuân Đức dùng một tay xoa đầu Thanh Mai nhưng ánh mắt vẫn nhìn lên trên mặt trăng kia mà đạo:

“Ta cần biết nàng có lương thiện hay không sao, nàng đối nghịch với ta, ta không giết nàng là đã xem như ta nhân từ lắm rồi, người cô bé ngốc không nên tin người như vậy đặc biệt là nữ nhân, sau này người sẽ thấy trên đời này ngoại trừ bản thân thì muốn đặt niềm tin vào ai đó cũng là một điều không dễ dàng gì. Nếu như nhóc chọn lầm thì người kia có thể đâm cho nhóc một nhát trí mạng khi nhóc không đề phòng. Từ từ sau này rồi nhóc sẽ thấy”

Thanh Mai cũng nằm xuống bên cạnh hắn, không một chút e dè, nàng lại hỏi:

“Vậy người có tin ai bao giờ chưa”.

Xuân Đức mỉm cười chậm rãi nói:

“Đương nhiên rồi, ta cũng có người để tin tưởng, có người để ta giao phó sinh mệnh của mình, như mấy tiểu muội của ta này, ông bạn già của ta nữa này, nói chung là có nhiều lắm, chúng ta cũng không phải chỉ đơn giản là vì tình cảm mà tin tưởng, mà còn có những giảng buộc khác nữa, có nói cô nhóc như người cũng không hiểu đâu. Mà ta nghe nói nhóc chưa đi ra ngoài tông môn lần nào, đi mấy ngày nay đã nhớ nhà chưa?”.

Thanh Mai nghiêng nghiêng cái đầu qua nhìn hắn đạo:

“Cũng có một chút, một chút xiu thôi, nhưng ở đây còn có tỷ tỷ và mọi người nữa, ta cũng không cảm thấy buồn, người lúc hưng dữ tuy rất đáng sợ nhưng bình thường ta cảm thấy người cũng rất tốt. Đi theo người mấy hôm nay ra cảm thấy cuộc sống bản thân thay đổi rất nhiều”.

“Ta đương nhiên là người tốt rồi, nhóc thấy ta đối với nhóc không tốt bao giờ chưa, chỉ có đối với địch nhân thì ta mới tàn độc thôi, còn với người của mình ta luôn rất tốt. À đúng rồi lúc trong hang động ta đang định tặng cho nhóc một món quà mà tự dưng lại phát sinh động đất, đi ra ngoài rồi ta cũng quên mất” Xuân Đức lấy ra một cái dây chuyền hình thiên sứ cầm song kiếm có 8 cánh đưa cho Thanh Mai.

Thanh Mai nhận lấy cái dây chuyền, nhìn nhìn một lúc thì vui vẻ đạo:

“Cảm ơn người nha, thật đẹp quá, ánh sáng xanh nhàn nhạt có nó làm ta cảm thấy rất dễ chịu, sau này ta cất nó đi nếu không lỡ may mà mất đi thì ta đau lòng đến chết mất”.

“Ngốc, cái dây chuyền này là để tăng tốc độ tu luyện, nhóc cất đi rồi thì nó thành phế phẩm rồi còn gì, đeo lên đi, cứ đeo trên cổ sẽ không rơi đâu, sau này nếu có nó thì nhóc sẽ luôn gặp an bình” Xuân Đức cười cười giải thích cho cô nhóc hiểu.

Thanh Mai lờm lờm đạo:

“Ta đâu có biết, tại người không nói cho ta biết trước mà. Hi hi. Nhưng vẫn cảm ơn người nha. Lần đầu tiên có nam nhân tặng quà cho ta đấy, mấy lần trước cũng có người tặng cho ta nhưng bị tỷ tỷ đánh chạy hết rồi”.

" Vì thế tỷ tỷ nhóc mới không ai thèm để ý đấy, đừng có như tỷ tỷ nhóc, sau này ở vậy tới già không chừng ha ha ha"- Xuân Đức cười cười.

Mọi người xung quanh cũng không có nói chen vào, chỉ lắng lắng nghe hai người nói chuyện với nhau. Cảm nhận sự yên bình hiếm có trong cái thế giới tu chân đầy nguy hiểm này.

.....

Không biết đã đi được bao xa, trong lúc Xuân Đức đang mơ mơ màng màng thì Lão Tà bỗng nhiên dừng lại đạo:

“Củ cái trắng phía trước đang có rất nhiều kẻ định chặn đường chúng ta, bây giờ là nên làm sao? Giết tất cả luôn sao? “.

– Xuân Đức ngồi dậy có chút tức giận đạo:

“Ồ thì nguoi ăn thịt bọn chúng luôn cho rồi hỏi ta làm cái gì? Chỉ được cái phá đám là không ai bằng”.

Thấy tên đồng bạn nổi cáu Lão Tà giải thích:

“Tại ta thấy mấy tên kia ăn mặc có điểm giống như mấy tên tiểu đệ của chúng ta nên ta mới hỏi ý kiến của nguoi đấy “.

Xuân Đức bay lên đầu Lão Tà hỏi:

“Đâu rồi, đám nguoi kia đâu? ủa mà nơi này là chỗ nào rồi, đến nơi cần đến chưa?”.

Lão Tà có chút lúng túng đạo:

“Cũng được mấy canh giờ rồi, cách nơi cần đến cũng một đoạn thôi. Đám nguoi kia đang ở trong một sơn động cách đây 3 vạn dặm”.

“Đệch, cách 3 vạn dặm, nguoi ta lại còn ở trong sơn động nữa mà nguoi cái con rồng đàn này kêu nguoi ta cản đường, bọn họ bây giờ có khi còn chưa biết chúng ta ở đây nữa kia, làm mẹ gì có chuyện cản đường. Ngu ngốc “ Xuân Đức túm mấy sợi râu của con rồng đàn mà giật lia lịa.

Giật một hồi Xuân Đức mới hết bực trong nguoi, buông ra Lão Tà, Xuân Đức hỏi:

“Sao ta cứ cảm thấy là nguoi cố ý phá đám ta vậy? mà thôi đi tiếp đi, dừng lại ở đây được cái gì đâu “.

Tiếp tục tiến lên phía trước, Xuân Đức bị con rồng đàn quấy rối nên hấn không tiếp tục ngủ nữa mà đi tham ngộ tầng thứ hai năng lực hồi phục.

Nhưng hấn mới vừa vào trạng thái tham ngộ thì con rồng mắc dịch kia lại đạo:

“Củ cái trắng phía trước có đánh nhau kia, có đi xem không?”

Khuôn mặt Xuân Đức đen lại tự dưng hấn cảm thấy cần làm thịt con đàn long này ngay và luôn, kiềm chế tức giận, hấn hỏi:

“Đâu?”

“Ngay phía trước “

Xuân Đức nhìn về phía trước cách nơi hấn đang đứng chưa đến vạn dặm, thấy có hai đội nhân mã trên dưới vài vạn người đang điên cuồng chém giết lẫn nhau, nhìn một lúc cũng không có gì đặc sắc nên hấn thu thần thức lại, nhưng khi hấn vừa thu thần thức lại tự dưng Xuân Đức cảm nhận được một vài sự liên hệ huyết mạch mong manh từ đám nguoi đang loạn chiến kia.

Ngay lập tức Xuân Đức thả thần thức quan sát kỹ hơn, một vòng đảo qua Xuân Đức nhận thấy vài người quen trong đám nguoi, Xuân Đức làm bầm:

"Làm sao bọn này lại chạy tới đây chém nhau lúc nửa đêm thế này "

Vỗ vỗ đầu rồng của Lão Tà, Xuân Đức đạo:

"Đàn Long lại nơi đang đánh nhau kia đi, trong đám nguoi đó cũng có mấy tên tiểu đệ của ta nữa đấy, không hiểu bọn này làm cái quái gì mà lại chạy tới nơi này rồi".

"Được rồi, tiểu đệ của nguoi cũng là của ta, mà này củ cái trắng nguoi nói nguoi có một thể lực vậy cái thể lực của nguoi mạnh mẽ tới mức nào?"- Tà Long hỏi thăm

Xuân Đức suy ngẫm một chút đạo:

"Cái này đợi khi nào ta kể cho, cũng không mạnh mẽ đi nơi nào, nếu không có ta thì một tên Bất Hủ cảnh sơ kì thôi cũng có thể làm thịt toàn bộ cả thể lực của ta, nhưng dù sao nó cũng là ta bước đầu đặt chân ở tu chân giới nên ta sẽ không để cho ai phá hủy nó, nếu có kẻ nào dám đụng tới thì hấn xác định luôn đi, sau này nguoi cũng có trách nhiệm bảo vệ nó đấy. "

Tà Long cũng chỉ gạt nhẹ đầu một cái rồi sau đó cao tốc di chuyển về nơi đang có giao tranh.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Đàn long người ăn thì ăn nhưng cũng phải nhả xương ra chứ

Vạn dặm so với tốc độ của Lão Tà không tính là cái gì, chỉ là di chuyển bình thường thôi trong vài chục hô hấp cũng đã gần tới nơi rồi. Khi Lão Tà sắp tiếp cận nơi chiến đấu thì lại có 12 tên từ một ngọn sơn phong nhảy ra ngăn cản, cũng không rõ là kẻ nào rất to tiếng hét:

"Người tới là ai đứng lại cho ta, phía trước là nơi giải quyết ân oán của Thiên thu Thánh Địa với Diệp Linh Tông kẻ nào dám nhúng tay đều phải...Chết"

Lão Tà dừng lại một chút cũng không có, bay lướt qua tiện thể cho một đuôi vào mấy tên chán sống dám ra cản đường kia. Xuân Đức ngồi trên đầu Lão Tà ngo đầu quay lại thì thấy 12 tên kia bây giờ đã thành bột mầu,xương cốt vô tồn, hấn cảm khái:

"To xác cũng có cái lợi mà thế éo nào mấy tên kia nhìn thấy người bụi con như vậy mà vẫn còn dám ra cản đường nhĩ, không biết lấy can đảm từ đâu ra nữa, hay bọn chúng nghĩ người ăn chay mà lớn".

Lão Tà cười khà khà đạo:

"Bọn người có chỗ dựa thường có thái độ chán sống như vậy lắm, ngày trước ta cũng gặp nhiều rồi, củ cái trắng khi nào ta khôi phục lại thực lực rồi thì cùng về tiên vực không? nơi đó mới gọi là thiên đường cho chúng ta giết chóc".

"Vậy à, đợi sau đi, thực lực người lúc nào khôi phục lại thì hẵng nói, chứ yếu đuối bệnh tật mà quay lại người ta lại đem người làm món ăn đấy. Ở cái đệt, người bay quá rồi kia quay lại, mất mũi để đầu mà cứ cắm đầu mà phi hành" Xuân Đức đang nói,vội la lên.

"Quên, ta đang suy nghĩ về tương lai sau này về lại tiên vực thì thế nào. Ha Ha " Lão Tà cười cười xin lỗi.

"Bỏ tay với chú rồi".

.....

Đám người hai phe Diệp Linh Tông và Thiên Thu Thánh Địa đang điên cuồng chém giết bỗng nhiên thấy một con quái vật dài ngàn dặm bay đến, mọi người đều ngưng chiến lại không hện nhau mà cùng nhìn lên bầu trời, khí tức kinh khủng tán dật từ con quái vật làm cả mấy vạn người hô hấp cũng khó khăn. Nhưng khi mọi người thấy con quái vật kia chỉ bay ngang qua thì lại thờ ra một hơi.

Lấy lại tinh thần hai phe lại tiếp tục lao vào chiến đấu, nhưng mới vừa bắt đầu thì khí tức diệt thế khiến người ta không thờ nổi kia lại quay lại, có người đang khí thế hùng hổ nhảy lên cao còn chưa kịp thì triển chiêu thức, cảm nhận được luồng khí thế khiếp người kia lập tức người này tiếp đất bằng mặt.

Khi thấy con quái vật kia bay vòng tròn trên đầu mọi người thì hai bên lập tức tách ra lui về phía sau phòng thủ.

Gào...Gào....Gào

Khi mọi người đã lui hết về phía sau phòng thủ thì con quái vật kia bỗng nhiên nhìn về người hai phe gầm lên vài tiếng,âm thanh như tiếng sấm vang lên liên tục bên tai khiến mọi người đầu váng, mắt hoa mòng mòng, tiếp theo đó không gian rạn nứt, áp lực cực mạnh khiến cho tất cả người đang ở đây đều thổ huyết bay người về phía sau.

Trong đám đệ tử Diệp Linh Tông, Bạch Tinh, Thiên Xu, Thiên Ma, Hắc Tinh, Thiên Kiếm mới bị đánh ra xa vừa ngồi dậy lau vết máu ở khóe miệng nhìn về phía con quái vật kinh khủng trên cao kia mà cảm thấy vô lực, đang lúc này thì có một âm thanh lạnh lẽo từ bên trên truyền xuống làm bọn họ ngẩn người.

"Bạch Tinh dẫn mọi người lên đây"

Âm thanh kia ai cũng nghe được rõ ràng, người hai phe đều muốn biết kẻ có tên Bạch Tinh kia là ai, nhất thời mọi người đều nhìn về phía người mà mình quen biết có tên là Bạch Tinh, trong mấy vạn người kẻ có tên Bạch Tinh quả thực không ít nên trong lúc nhất thời đám người phía dưới như một kiến bò trong chảo, một đám người có tên là Bạch Tinh thì chần chờ không biết có tiến lên gặp người bên trên kia không? họ không chắc là mình có phải người được nhắc tới trong lời nói của vị đại năng bên trên con quái vật kia.

Xuân Đức quan sát phía dưới có một đám kẻ không liên quan tới bắt đầu có cử động còn người hấn muốn gọi thì đang đứng yên bất động. Xuân Đức có chút phát bực, tại vì hấn mới lên sinh mệnh thể cấp 2 nên đời sau của hấn không có khả năng ghi nhớ hấn nên dẫn tới tình trạng bây giờ, hấn thì có thể cảm nhận được huyết mạch tương liên của đời sau của mình còn bọn kia thì không nhận biết được hấn.

Bất đắc dĩ Xuân Đức bay ta một đoạn khoảng cách với Lão Tà cho đám Bạch Tinh thấy, nhìn thẳng về đám Bạch Tinh đôi mắt xanh lục của hắn ánh lên vài tia quang mang khiếp người, một âm thanh băng hàn vang lên

" Các ngươi còn muốn ta tự mình ra nghênh đón sao?".

Lần này mọi người đều thấy kẻ đang nói chuyện là ai, một tên thiếu niên còn rất trẻ, cả người đều là khí tức vô cùng nguy hiểm, chỉ cảm nhận một chút khí tức tán dạt cũng làm mọi người tay chân lạnh run. Đám người Bạch Tinh lần này cũng đã thấy rõ là ai rồi, tuy hơi thay đổi một chút nhưng mọi thứ đều vô cùng giống với thân của bọn họ.

Không một giây chần chừ Bạch Tinh bay lên phía trên tiến phía người đang đứng giữa trời kia, đám người Thiên Xu cũng nối gót theo sau. Để lại một đám người bên cạnh ngơ ngác mà nhìn.

Khi thấy người mới tới lại là có liên quan tới Diệp Linh Tông thì mấy tên già đời của Thiên Thu Thánh Địa biết việc lớn không tốt ngay lập tức bàn chân bôi mỡ nhanh chóng rút lui về phía sau, bỏ lại đám đệ tử còn đang chưa biết việc gì cứ nhìn theo mấy vị trưởng lão chân chó.

" Lại còn chạy, chạy vô chum "

Xuân Đức thấy đám con mồi của mình lại có vài thằng bỏ chạy đang định ra tay bắt về luyện thành vong linh thì con Long ngốc bên cạnh đã một hơi hút tất cả mấy vạn người Thiên Thu Thánh Địa, hút luôn cả mấy tên đã bỏ chạy kia vào trong miệng rồi.

Nhìn tên đồng bọn tham ăn của mình, Xuân Đức lại dâng lên cảm giác bi ai. Hắn buồn rầu đạo:

" Ngươi tên này ăn thì ít ra cũng phải nhả xương chứ, ta cần xương mấy tên này triệu hồi vong linh"

Lão Tà đánh ợ một cái đạo:

" thôi để lần sau đi Cù Cải Trắng, lần này thì không được rồi, à mà còn một đám này lần này, lần này tùy ngươi xử lý".

Tên này biết rồi mà còn cố ý, Xuân Đức không nói gì thêm, chờ cho đám Bạch Tinh lại gần thì cùng quay lại trên đầu con rắn long này.

Bọn người Bạch Tinh có chút bất an, dám đứng lên trên đầu một vị tu vi cực sâu thần thú việc này dọa cho đám người Bạch Tinh tí nữa là ngã lộn nhào xuống đất, nhưng thấy Điện Chủ đứng đó bọn họ mới có can đảm tiến lại gần, bằng không bây giờ bọn họ đã quay đầu lại bỏ chạy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197-2: Giới thiệu những nhân vật chính trong chuyện

Có một vài bạn ở Fb nt nhờ mình miêu tả những nhân vật chính sau này, bài viết này tuy không rõ ràng lắm nhưng cũng sẽ giúp các bạn phần nào hình dung ra được. (Còn phần Tà Long và Lão Hệ và một vài nhân vật nữa thì chắc để khi nào mình làm tiếp. Chưa có định hướng mấy nhân vật này ra sao).

* Nhân vật Xuân Đức:

- Câu nói kinh điển: " Cuộc Sống Không Có Máu Chảy Thì Đó Là Cuộc Sống Vô Nghĩa ".

_ Trạng thái bình thường:

Là một người có vẻ ngoài nhìn khoảng 20 tuổi, cao 1m8, thân hình cân đối, luôn mặc bạch y, có đôi mắt màu lục bích, giọng nói ấm áp, khuôn mặt luôn được che bởi Thiên Đạo-Mặt nạ. đi theo bên cạnh luôn có ba người. Khí tức ôn hòa khiến cho mọi người xung quanh luôn nghĩ hắn là một người hiền lành lương thiện.

- Trang bị Thiên Đạo(Max cấp) ở trạng thái bình thường:

Là một bộ đồ dành cho pháp sư nhưng lại được dùng bằng xương cốt và máu huyết của những vị thần để luyện thành và bồi đắp nên bộ đồ không có sự mềm mại giống như pháp bảo của các pháp sư mà gần giống như bộ đồ của một chiến sĩ, bộ đồ bao phủ toàn thân, toát lên bạch quang lóa mắt mang theo một vẻ thần thánh khiến người ta không tự chủ được phải quỳ bái, gắn liền với bộ đồ còn có một đôi cánh phía sau lưng, khi di chuyển để lại phía sau những tinh quang màu tím. Bộ đồ mang lại sức mạnh bá đạo cho người mặc.

-Trạng thái cuồng bạo khi đang mặc thiên đạo trang bị(Max Cấp):

Lúc này cả người Xuân Đức toát ra những đoàn hắc khí khiến cho vô số vũ trụ bị gần hắn bị hủy diệt hoàn toàn, mọi thứ trong phạm vi ảnh hưởng của hắn đều biến mất, khắp một không gian to lớn vô cùng cách xa xa Xuân Đức chỉ còn lại toàn màu đen, chỉ duy nhất ở nơi mà Xuân Đức đứng là có ánh

sáng màu đỏ cường liệt phóng ra từ bộ đồ thiên đạo. Ánh mắt Xuân Đức lúc này bùng lên ánh sáng màu xanh lục khiến cho mọi kẻ thù còn chưa chết nhìn vào đều cảm thấy hoang mang rồi nhanh chóng bị chết đi trong điên loạn.

* Lan Lan (Thánh nữ pha lê):

_ Câu nói kinh điển: " Khi địa ngục được bao phủ của những xác chết thì ta mới gọi đó là thiên đường".

_ Trạng thái bình thường(khi đã là người lớn):

Là một cô nương 18 tuổi, thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt đáng yêu, mắt to trong suốt như bảo thạch, có mái tóc trắng như mây, bông bênh như thác nước, nàng là một cô nương sống rất nội tâm, luôn biết quan tâm người khác, thích ăn băng tuyết mỗi khi nàng đói. Nàng luôn mặc một bộ đồ có màu xanh nhạt.

Là người sở hữu sức mạnh băng và tuyết ở đỉnh cao, Lan Lan toát lên vẻ tao nhã và duyên dáng khi chiến đấu. Được huấn luyện bởi Xuân Đức, Lan Lan đã mang đến nỗi sợ cho mọi kẻ thù.

_ Trạng thái chiến đấu:

Mỗi khi cô chiến đấu xung quanh cô đều ngập tràn băng tuyết, cả người Lan Lan được khoác lên một bộ quần áo lông thú có màu xanh nhạt, đằng sau là một phi phong màu thiên thanh, trong tay cô là một quyền trượng có màu lam nước biển, bên vai phải luôn có một con cáo trắng nhỏ.

Với sự am hiểu về thần chú, cô tàn phá kẻ thù có thể bằng một vụ nổ băng khiến chúng phải tháo chạy trong hoảng loạn nhưng cũng có thể là bắt chúng phải đứng im trong khối băng lạnh lẽo cho đến chết. Kẻ thù của cô phải run sợ khi chứng kiến mặt đất run lên từng hồi với những cơn mưa băng từ trên trời, xóa sạch dấu vết của những kẻ dám chống lại cô.

* Vũ Y(Công Chúa Bóng Tối):

- Câu nói kinh điển: " Ta ở đây để xóa nhòa đi ranh giới giữa sự sống mà cái chết ".

_ Trạng thái bình thường(khi đã là người lớn):

Cũng như Lan Lan nhìn vào Vũ Y lúc này cũng đã là thiếu nữ 18 tuổi, nàng sở hữu một thân hình ma mị, có đôi mắt hút hồn, âm thanh như tiếng nhạc nhẹ nhàng. Luôn mặc một bộ hắc y, tính tình khi lớn vẫn rất trẻ con và luôn theo sau Xuân Đức.

_ Trạng thái chiến đấu:

Vẻ đẹp làm kẻ thù lu mờ ý trí.

Hình dáng ma mị nhưng vẫn tràn đầy gọi cảm của Vũ Y kể cả khi xung quanh nàng là sát khí kinh thiên và trên tay này là song đao màu vàng có thể lấy mạng bất kể kẻ nào.

Song đao của Vũ Y: một món vũ khí xinh đẹp, uốn cong ở phần mũi đao và sống đao, cả thân đao ánh lên ánh sáng vàng chói mắt, khi vung đao cũng rất đặc trưng như thể nó đến từ một nơi xa xôi nào trong vũ trụ, và thậm chí nơi yên nghỉ của mỗi nạn nhân cũng được ghi dấu bởi một thanh đao cắm xuống.Song đao có thể cắt xuyên qua hiện thực và mọi chiều không gian, tạo ra một khoảng không và thời gian và đảm bảo một cái chết không tương cho nạn nhân – trong cái chết, họ sẽ bị giết bởi một bản thể khác của chính họ trong một không gian chiều khác (Trạng thái kích hoạt)

Mọi lời thoại của Vũ Y đều khiến cho kẻ thù lâm vào trong trạng thái của sự tuyệt vọng và nỗi cô đơn khi không tìm ra lối thoát cho mình cùng với sự lạc lõng với tất cả

* Tiểu Thất - Viễn Cổ Thủy Mãng (Kẻ Thống Trị):

_ Câu nói kinh điển: " Ta Thích Máu Của Người".

_ Trạng thái bình thường(khi đã là người lớn) - Dạng chiến đấu hình người:

Một cô gái có thân hình nóng bỏng, tuy thuộc dòng thủy quái nhưng nàng lại có một mái tóc như một ngọn lửa đang cháy. với một thân hình yêu mị, nóng bỏng thêm vào giọng ca tuyệt vời khiến cho rất nhiều kẻ tới ve vãn nàng.

Tiểu Thất là một pháp sư điều khiển lửa danh tiếng rong chơi vũ trụ được biết đến với cái tên Kẻ Thống Trị. Trải qua thời gian chiến đấu bên cạnh Xuân Đức đã truyền cho cô cảm hứng bảo vệ thứ mà mình có. Với sức mạnh và khả năng phá hủy khi kêu gọi các ngọn lửa bùng nổ, ngay cả khi rơi vào tình huống hiểm nghèo, Tiểu Thất vẫn có thể triệu gọi quyền năng tối thượng: tia điện khủng khiếp có thể tiêu diệt bất cứ mục tiêu nào. Tiểu Thất là kẻ thù đáng sợ nhất với những kẻ có mưu đồ phản loạn, là kẻ bảo vệ kiên định nhất của đế chế mà Xuân Đức tạo nên.

_ Trạng thái chiến đấu:

Biến thành một con thủy quái có thân trên là người, cầm một đinh ba to lớn vô cùng, nàng quật đuôi mạnh xuống đất, gây choáng váng cho kẻ địch.

Với cây đinh ba của mình, mỗi đòn đánh của tiểu Thất cũng gây ra mộng mị, choáng váng cho đối thủ. Trong khi với sức mạnh to lớn kế thừa từ Xuân

Đức, nàng cũng đã tu luyện để có thể nguyên rửa đối thủ, giảm đi lượng phòng ngự tương đối lớn và dễ bề tiêu diệt những kẻ dám cả gan xâm phạm vào lãnh địa nàng thù hờ.

Với bản tính hung hãn của mình, tiểu Thất không ngại lao thẳng vào tấn công kẻ thù, nhưng với bản tính khôn ngoan nàng cũng có những năng lực giúp nàng đào thoát trong những tình huống nguy khốn.

Sẵn sàng hy sinh bản thân để hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Đi Lầm Vào Đại Trận Tự Nhiên

Sau đó Xuân Đức và đội ngũ của mình lại tiến về nơi xảy ra chấn động kì lạ khi trước, để lại đám người Diệp Linh Tông đang ngốc ngốc đứng tại chỗ.

Đi được một đoạn thời gian thì Xuân Đức nhìn Bạch Tinh hỏi:

"Không phải các người ở Diệp Linh Tông bẽ quan sao? tại sao lại ở đây".

Bạch Tinh suy nghĩ một chút rồi bắt đầu nói chi tiết về việc phát sinh mấy ngày qua, trong đó có cả liên quan tới việc mà Bạch Tinh mấy người xuất hiện ở nơi đây. Nghe xong Xuân Đức cũng chỉ là gật đầu một cái, tiện thể hỏi thêm một câu:

"Lần này Diệp Linh Tông xuất ra nhiều lực lượng không?".

Bạch Tinh lắc đầu đáp:

"Điện Chủ việc này thì ta cũng không rõ ràng nữa, con số cụ thể, hay có những thế lực bí mật nào đó tham gia thì chắc chỉ có đám cao tăng biết được, mấy người chúng ta được thông báo đi theo đội ngũ này vào ngày hôm kia, ngoài ra thì không biết thêm được cái gì cả".

Xuân Đức tự dung cảm thấy bản thân thật đần, hần cần biết mấy cái thông tin này làm quái gì cơ chứ, đúng là không đầu hỏi việc lung tung. Lấy ra từ trong không gian gian vòng linh mấy viên ngọc màu đen đưa cho đám người Bạch Tinh, hần dặn dò thêm:

"Cầm lấy mấy viên này, mỗi người 1 viên khi nào sắp chết thì nuốt nó vào, còn công dụng thì thử là biết ngay ấy mà".

Nghe vậy bọn người Bạch Tinh biết mấy viên ngọc đen kịt thì thoáng lại phát ra hắc quang này là bảo vật cứu mạng, tuy bọn họ cũng rất tò mò về công dụng của viên ngọc đen này nhưng mỗi người chỉ 1 viên dùng thì hết không ai ngốc khi không có việc gì mà lại đi sử dụng, còn việc đi hỏi điện chủ thì mọi người lại không dám, tuy Điện Chủ bình thường rất hiền nhưng không phải cái gì cũng có thể tùy tiện được.

Thấy mọi người đã cất đi mấy viên bảo ngọc kia, Xuân Đức chỉ tay về phía đám người Thanh Trúc đang tại đạo:

"Các người xuống phía dưới kia đi, ở đó có người quen đấy, à mà lại đó rồi thì đừng có làm phiền cái con nhóc đang ngồi một mình nhắm nghiền mắt kia, để con nhóc đó điên lên thì các người xác định là chết kiểu gì đi là vừa. Khi nào có việc cần thì ta gọi".

Mấy người đều khom người cúi chào Xuân Đức rồi bay về nơi đám Thanh Trúc đang tán gẫu.

.....

Khi đám người Bạch Tinh đi rồi Xuân Đức mới làm kì quặc mà hỏi đàn long:

"Người này giờ suy nghĩ cái gì vậy? làm sao mà cứ như thẳng tâm thần vậy?".

"Ta có linh cảm không lành nơi mà chúng ta đang đi đến kia, cái cảm giác này tự dung xuất hiện, nhưng rồi ta lại cảm nhận được có một cái gì rất quen, rất quen thuộc ở nơi đó, không biết là tại sao nữa? cảm giác của ta bây giờ vô cùng hỗn loạn" - Long ngọc suy tư một chút rồi chậm rãi mà đạo.

Nghe nổi tơ lòng của đàn long Xuân Đức cũng không có suy nghĩ gì nhiều mà hỏi thẳng luôn:

"Đã như vậy thì có tiếp tục tiến lên nữa hay không? hay thôi quay lại đi, ta đi thuyết phục lão hệ, cảm thấy bất an thì chi bằng không vào thì hơn, an toàn là hạnh phúc của cả nhà".

Nhưng Tà Long lại đạo:

"Phải đi chứ, người ta thường nói nguy hiểm đi liền với cơ duyên mà, nguy hiểm càng cao thì cơ duyên càng lớn, biết đâu nơi kia lại là một bảo tàng của vị đại năng nào thì sao? nếu như hai ta chiếm được thì có thể một bước lên trời rồi".

Xuân Đức vừa nằm ra trên đầu của đàn long, nghe con ngốc hàng này nói vậy Xuân Đức nhin không được bữu môi, mà mai đạo:

" Ta thì chưa gặp cái gì được gọi là kỳ ngộ hay cơ duyên xảo hợp gì cả. Ta cũng không tin vào mấy thứ đó, mấy thứ mà ta bây giờ có được đều là nhờ vào sự nỗ lực của ta mà ra cả, lần trước con nhóc Thanh Trúc đi kiếm cái món Thần Cách hay kiểu cách gì đó, cũng nói ý hết người vậy cái gì mà cơ duyên to lớn, mẹ kiếp nếu không phải có ta tại thì đã bị người ta đoạt xá từ lâu rồi, ở đó mà cơ duyên. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mấy nơi nguy hiểm thường hay có thứ tốt, điều đó ta không phủ nhận".

- Lão Tà cười đều hỏi:

" Vậy người không còn muốn quay lại nữa sao? "

" Thì người cũng đi, chẳng lẽ ta lại không đi sao được, nói ngu kinh. Thôi ế nói chuyện với người nữa, toàn mấy chuyện không chất dinh dưỡng chỉ tổ mệt thân. Khi nào đến thì gọi ta".

Mặc dù hần đã nói vậy nhưng con đàn long này vẫn phải dây dưa một lúc lâu thì mới chịu thôi. Được an tĩnh hần lại nằm ngủ, ngày trước nghe nói thành tu sĩ Nguyên Anh trở lên hay gì đó không nhớ rõ nữa, nhưng đại khái là tới cảnh giới như vậy nhưng không qua Hóa Thần thì không cần ăn với ngủ nữa, hần tự nhận thấy mình tu luyện bao lâu nay chắc chưa thành chánh quả nên ngày nào mà không ăn hay không ngủ thì người cứ ngu ngu.

.....

Những tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống Ma Linh Sâm Lâm

Xuân Đức tỉnh dậy từ trong giấc mộng đẹp của mình thấy Lão Tà vẫn đang còn bay vun vút như sao băng thì ngạc nhiên hỏi:

" Vẫn còn bay à, chưa tới sao, hôm qua người bảo là sắp đến nơi rồi mà, tại sao bây giờ vẫn còn chưa đến, đừng nói với ta người lạc đường nhé".

Lão Tà cũng buồn bực đáp:

" Không phải là lạc đường mà còn tệ hại hơn thế nữa, ta giờ không xác định được vị trí trước đây nữa rồi, còn nữa hình như ta đi nhầm vào một cái đại trận mê huyền tự nhiên rồi, cái đại trận này to lớn vô cùng, ta đã cảm nhận qua rồi. Bây giờ ta đang tìm cách thoát ra đây".

Xuân Đức cảm thấy bó tay rồi, hần cũng mù về trận pháp, hần còn chẳng hiểu trận pháp là cái thể loại gì thì làm quái gì có cách nào mà phá giải chứ, nhưng hần không phá được thì có người khác làm giúp hần lo gì, Xuân Đức an ủi Lão Tà:

" Cố gắng bay cho nó thư giãn gân cốt, ta đi tìm Lão Hệ giúp đỡ, mấy cái trận pháp gì với Lão ấy cũng là muỗi thôi. Quan trọng đến lúc cần thì người ra thêm chút đóng góp là được khả khả".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Con và bản sao có khác nhau sao?

Thấy tên này cười đầy vẻ tà ác, vừa nghe là biết không có chuyện gì tốt rồi, Lão Tà cảnh giác hỏi:

" Cần làm công hiến gì?".

Xuân Đức lại cười cười đạo:

" Cũng không có chuyện gì ghê gớm cả, chắc người không biết Lão Hệ của chúng ta muốn làm gì thì cũng cần có vài linh hồn hiến tế, linh hồn càng cường thì càng tốt rồi, cái này có ngu cũng biết, nên khi nào bí quá thì mượn tạm của người nữa cái linh hồn. Cũng không chết được, từ từ sau này sẽ lãnh lại thôi ấy mà.". Xuân Đức bỏ lại mấy câu rồi không đoái hoài gì tới ngốc long đang dần mặt ra, mà đi tìm Lão Hệ cầu cứu.

Xuân Đức đi được một đoạn thời gian thì con Tà Long mới lăm bầm:

" Ta đây mới không sợ, cùng lắm là ta bỏ chạy làm gì được nhau".

Xuân Đức không nghe được câu kia nếu không thì đã cười to, có khi còn chỉ thẳng vào mặt con đàn long kia mà đạo:

" Theo anh thì xác định mất đời tự do rồi con à, bây giờ mà còn muốn chạy có chạy vào chum con à".

.....

Một lúc sau Xuân Đức đã có mặt tại nơi mà đám người Lão Hệ, bọn Bạch Tinh, Thanh Trúc đang tu luyện. Bỏ qua đám người đang tu luyện kia, Xuân Đức ngoắc ngoắc Lão Hệ ra hiệu lão đi theo mình, nhưng tên này lại cứ mờ mắt thật to, nghiêng đầu qua một bên hiểu kì nhìn hẩn. Xuân Đức cảm thấy nhân sinh đúng là đi vào bế tắc, xung quanh hẩn tập hợp toàn những thành phần éo thế đỡ được.

Nhưng âu cũng là cái số. Xuân Đức hết cách tiến lại gần xách Lão Hệ đi. Không bao lâu sau Xuân Đức và Lão Hệ đã quay về trên đầu của ngóc long. Bị Xuân Đức lôi đi không hiểu nguyên nhân, thiếu nữ mạnh mẽ hỏi:

" Có chuyện gì sao? Làm gì mà lại đưa ta lên trên này?".

Xuân Đức nhìn cái bộ dáng nữ nhi của tên này quả thực hết chịu nổi, hẩn nhìn thẳng mà hỏi:

" Bản thể đi đâu rồi, tại sao tên kia lại tạo ra một cái bản sao như ngươi vậy nè, chẳng giống bản gốc cái gì cả, cứ như một tiểu nữ nhi vậy?".

" Hệ thống chủ tôi hôm qua đã bắt đầu thăng cấp và bây giờ đang trong tình trạng lên cấp, còn tại sao ta lại như thế này thì ta cũng không giải thích được, nhưng có một điều mà ta cần xác nhận lại cho ngươi hiểu là: Ta không phải là bản sao, mà là được sinh ra từ hệ thống chủ, có thể nói ta là con của hệ thống chủ, trước khi hệ thống chủ lên cấp đã truyền dữ mọi thứ cần thiết cho ta độc lập tồn tại nên sau này ngươi không được gọi ta như vậy nữa, ta cảm thấy không vui".

Xuân Đức nghe xong thì đầu quay mòng mòng, con chứ không phải bản sao?, cái này thì có khác nhau gì đâu trùi, nhiều cái mà hẩn cũng không biết nói làm sao cho phải, biểu đạt ra sao để cho kẻ khác hiểu. Qua một lúc thì hẩn xác định thiếu nữ trước mắt này mấy ngày trước là bản sao của lão hệ, chịu lão hệ không chế, nhưng không biết vì nguyên do gì mà lại tách ra để cho nó độc lập và tạo thành đời sau của Lão Hệ.

Suy nghĩ một chút Xuân Đức cảm thấy đau bi. Bỏ qua cái chuyện con và bản sao kia Xuân Đức đạo:

" Vậy được rồi, ta cũng hiểu sơ sơ rồi. Bây giờ ngươi là chính ngươi còn Lão Hệ là riêng, hai bên coi như là hai hệ thống độc lập, như vậy ngươi gọi là cái gì? có tác dụng gì? bây giờ ta bị vướng vào một đại trận tự nhiên ngươi có thể giúp ta thoát khỏi đây sao?".

Thiếu nữ lại lắc đầu đạo:

" Ngươi hiểu như vậy cũng không sai,nhưng có một vài điều ta cần bổ sung là hai chúng ta tuy độc lập nhưng vẫn có mối liên hệ với nhau, quan trọng nhất là hệ thống chủ bị hủy diệt thì ta cũng không sống được, còn ta bị hủy thì cũng không ảnh hưởng gì tới hệ thống chủ. Tên của ta là Diệp Ngân Tuyết Anh, đây là trong hệ thống chủ mặc định truyền lại dữ liệu cho ta. Còn việc ngươi đang bị gặp rắc rối thì ta có thể giải quyết được. Mọi câu đã tròi xong ngươi muốn hỏi thêm gì không ".

Xuân Đức không suy nghĩ nhiều thêm nữa, nghe từ con của lão hệ nói có thể giúp hẩn thoát khỏi cái đại trận này thì hẩn vui mừng đạo:

" Vậy Tuyết Anh phải hem,nhờ ngươi làm ơn đưa mọi người ra khỏi cái đại trận này đi nếu cần trợ giúp gì thì cứ nói không cần ngại ".

Tuyết Anh lắc đầu đáp:

" Việc này cần mình ngươi làm là được, chỉ cần ngươi bây giờ hấp thụ hết sinh mệnh quanh khu vực mấy chục vạn dặm xung quanh, địa thế, sinh vật và thực vật biến mất, đưa mọi thứ về với cát bụi tự dung đại trận tự nhiên này cũng sẽ hủy ngay thôi. Nếu cái đại trận tự nhiên này mà có khả năng siêu cường hồi phục thì càng tốt, cái này ta không nói chắc ngươi cũng hiểu". Nói xong nàng mỉm cười, đôi mắt cũng thành hình nguyệt nha.

Xuân Đức nghe vậy thì khóc miệng co giật, muốn thì triển hấp thụ sinh mệnh mấy chục vạn dặm tiêu hao cũng có thể nói là vô cùng to lớn. Giống như hẩn thì triển lần trước đây để hấp thụ sinh mệnh đám người Hắc Vương Tông trong khu vực chỉ vài vạn dặm không tới, thực tế có 1/10 sinh mệnh tinh hoa hấp thụ được là để phục hồi tiêu hao thì triển bí thuật. Bây giờ thì triển phạm vi gấp mấy chục lần thì có thể tưởng tượng tiêu hao to lớn thế nào.

Xuân Đức bất đắc dĩ đạo:

" Đừng đùa nữa nào bà cô nhỏ của tôi, muốn thì triển hấp thụ sinh mệnh mấy chục vạn dặm quanh đây thì ta có thể không thấy mặt trời ngày mai nữa đây. Ta bây giờ mặc dù có chút thực lực nhưng chưa tới mức quáng tin rằng mình là vô địch đâu".

Lão Tà bên dưới nghe vậy hiểu kì hỏi:

" Hấp thụ sinh mệnh mấy chục vạn dặm là ra sao? ta chưa từng thấy ai lại có khả năng như vậy. Cũ cái trắng ngươi cũng không cần khiêm tốn cứ thể hiện một chút đi, cho ta xem là như thế nào để mở mang một chút tầm mắt".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Lì y cái bánh mì vậy

"Ta cũng rất muốn xem cái khả năng mà người tự nghĩ ra đó là như thế nào, người không cần khiêm tốn như vậy đâu, ta biết người có khả năng đó mà. Đừng không nào" - Tuyết Anh bên cạnh cười càng thêm rực rỡ nói xen vào.

Xuân Đức buồn bực, hắn có chút bất lực với hai tên bạn mới của mình, hắn than thở:

"Hai người các người thiệt tình là, ta cũng không biết phải nói sao luôn đây, cái kỹ năng kia đâu phải cứ tùy tiện là thi triển được đâu nếu không có cái gì bổ sung vào thì ta thi triển một lần thì cũng xem như góp nữa cái mệnh vào trong đó rồi. Tuyết Anh có cách gì thì nói ra nhanh đi, cái kia không phải tình trạng bắt buộc ta sẽ không thi triển đâu".

Tuyết Anh như đã đoán trước được tên này định nói gì nên khi Xuân Đức vừa dứt lời thì nàng quả quyết đạo:

"Chỉ có một cách đó thôi, người làm sao thì làm ta không biết đâu nếu không ra được nơi này mọi người phải chết ở đây thì tất cả mọi tội lỗi là do người đây".

Lão Tà bên dưới cũng gật nhẹ đầu dĩ nhiên là cũng phụ họa với ý kiến của Tuyết Anh. Xuân Đức nhìn thấy biểu hiện của hai con hàng này thì chịu thua luôn, không ngờ hai tên này li y cái bánh mì vậy, nói sao cũng không được. Hắn cũng không vừa mặc kệ hai tên này có ý kiến thế nào hắn cũng mặc kệ, hắn không bao giờ làm chuyện lỗ vốn, hắn lại ngã người ra trên đầu Lão Tà và nhắm mắt lại.

Thấy Xuân Đức như vậy, trong lúc nhất thời Tuyết Anh và Lão Tà cũng thật sâu yên lặng, đúng là vật hợp theo loài có khác bọn hắn đã thấy bản thân đủ độ lì rồi không ngờ tên này chỉ hơn chứ không kém. Nhưng nói chung cực khổ nhất vẫn là đàn long rồi vì nó chở mọi người phi hành, có một cũng chỉ mình nó một mà thôi.

Vậy là mấy canh giờ sau đàn long thì vẫn bay, Xuân Đức thì nằm ngủ còn Tuyết Anh thì đang ngăn người mà nhìn xung quanh.

.....

Vài ngày sau, long ngốc rốt cuộc không chịu nổi cái cảnh suốt ngày bay lượn thế này được nữa, nó dùng thần thức nhìn hai tên đang ngăn người và nằm ngủ bên trên nó thì nó cảm giác cuộc đời này của nó thật bị ai vì gặp hai tên này. Cảm thấy buồn bực trong lòng Tà Long bỗng nhiên gầm lên mấy tiếng rung trời

Gào! Gào! Gào!

không gian bị rạn nứt, từng làn sóng có thể thấy được bằng mắt thường lan ra khắp không gian rộng lớn. Xuân Đức đang mộng đẹp, trong giấc mộng hắn thấy hắn về thế giới cũ, mấy tiểu nha đầu cũng theo hắn về, đang khi hắn cùng mẹ và mấy nha đầu đang ăn cơm thì bị một tiếng động đình tai nhức óc phá tan.

Xuân Đức mở mắt ra cả người hắn khí tức u ám bốc lên xung quanh, lạnh lạnh đạo:

"Đàn long người cảm thấy phá đám khi ta ngủ có phải hay không rất thú vị, mẹ kiếp giấc mơ đẹp vậy mà bị như phá hoại, con bà nhà người". Vừa nói Xuân Đức liền tục giật râu, liền hoàn đáp vào con ngốc long này.

Tà Long cũng buồn phiền đạo "Ta nói Cù Cái Trắng khi khác đánh có được không, bây giờ thoát ra khỏi cái đại trận đi, người không cảm thấy sức mạnh của chúng ta đang dần mất đi sao, cứ thế này vài ngày nữa thì sức mạnh sẽ bị rút kiệt mất".

Xuân Đức dùng tay lại ngạc nhiên đạo:

"Sao ta không cảm thấy gì nhỉ, Tuyết Anh người cảm thấy thế nào?" hắn quay qua hỏi Tuyết Anh xem tình hình nàng.

Tuyết Anh cũng lắc đầu đáp "Ta cũng không có bị sao cả, ta vẫn bình thường à".

Tà Long chúng ta nghe vậy trong lòng buồn phiền thêm vài phần, cái này là có ý gì à, không ngờ chỉ mình hắn bị còn hai tên này thì không sao cả. Nó chán nản đạo:

"vậy hai người các người sẽ không nhẫn tâm nhìn thấy ta bị cái đại trận này hấp cho con xương với da mốc thối chứ".

Xuân Đức không cần suy nghĩ đạo:

"chết luôn đi cho nước nó trong".

Tuyết Anh cũng phụ họa:

"việc người có sống hay không thì đâu liên quan gì tới ta đâu".

Tà Long ".....Cạn lời".

"Ha ha. Đùa chút thôi, người nghĩ mấy hôm nay ta đang làm gì? Không phải các người muốn nhìn xem năng lực mà ta lĩnh ngộ sao, bây giờ ta cho hai người các người biết cái gì mới là tuyệt kỹ " Xuân Đức bỗng nhiên đứng dậy nghiêm túc đạo.

Tà Long và Tuyết Anh nghe tên này nói vậy thì không khỏi ngạc nhiên, không biết tên này lúc trước sống chết không chịu thi triển sao qua mấy ngày lại thay đổi rồi, không lẽ tâm lý có vấn đề, đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Xuân Đức.

Không lý tới ánh mắt hai người Xuân Đức nhìn dần long dạo:

"Không cần phi hành nữa, đứng nơi đây đi, mấy ngày nay người tìm cũng không phải uống công rồi sao".

Tà Long nghe vậy thì dừng lại trên không trung cách mặt đất vài dặm. Xuân Đức thấy dần long đã dừng lại hẳn cũng mặc trang bị thiên đạo lên, đứng ngay trên đầu dần long mà chuẩn bị thi triển kỹ năng hấp thụ, không phải hẳn tự dung mạnh mẽ lên lại thi triển kỹ năng tiêu hao khủng bố này, mà trong vài ngày hôm nay hẳn đã tự lĩnh ngộ ra một kỹ năng phụ trợ giúp giảm lượng tiêu hao 32% và tăng 7% hiệu quả, hẳn muốn kiểm nghiệm xem sao, tiện thể làm người tốt luôn.

Dơ cao quyền trượng lên, một luồng ánh sáng u ám toát ra từ quyền trượng lao thẳng lên bầu trời đang trong xanh bên trên. Ngay sau đó cả thiên khung bị nhuộm thành một tấm màn u ám, gió lạnh thổi vù vù, từ cơ thể Xuân Đức bắt đầu toát ra vô vàn khuôn mặt dữ tợn tuôn ra, chúng tán đi qua khắp tất cả mọi nơi, những khuôn mặt này lao qua đất đá, sinh vật, cây cối, không lâu sau đó những thứ bị những khuôn mặt kia xuyên qua bắt đầu phân giải thành những ánh sáng xanh nhỏ bé.

Xuân Đức đứng trên Lão Tà bây giờ cả khuôn mặt vặn vẹo vô cùng, nhưng khuôn mặt hung dữ kia chính là do năng lượng và sinh mệnh của Xuân Đức tạo nên, dù hẳn đã lên cấp 2 sinh mệnh cao cấp thì với số lượng khổng lồ những khuôn mặt vừa được tạo ra cũng cảm thấy ăn không tiêu, đã như vậy khi tạo xong còn phải mất năng lượng và huyết khí để duy trì bọn này nữa chứ đâu phải cứ tạo ra là xong đâu, cứ mỗi 10s duy trì là hẳn lại mất 0,12% tổng sinh mệnh và năng lượng hiện tại để duy trì.

Kỹ năng này tuy rất kinh dị rút huyết khí và năng lượng rất mạnh nhưng cũng không thể giết chết hẳn, quan trọng là nếu như lúc này mà có địch nhân đánh lên thì hẳn chết chắc. Bình thường một mình nếu không có năng lượng bổ sung ngay lập tức thì Xuân Đức cũng không dám làm liều như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cũ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Tịch diệt

Nhưng khuôn mặt hung tợn kia với số lượng khổng lồ từ trên cao nhìn xuống như một đám mây màu xám to lớn nhanh chóng tán ra xung quanh, như một loại bệnh dịch lan tràn khắp nơi, khi đám mây kia đi qua trên mặt đất chỉ còn lại những quả cầu màu xanh bé nhỏ và một biển nước sền sệt đen như nhựa đường một dạng, bên trên mặt đất đã thành thứ chất lỏng đen đặc bây giờ đã không còn bất cứ vật gì, cây cối, sinh vật hay gì cả, những ngọn núi lớn cũng bị san bằng.

Khi đám mây màu xám kia tán ra đến khu vực gần 200 vạn dặm thì mới tan biến, bây giờ từ trên Tà Long nhìn xuống phía dưới chỉ còn là một biển biển chất lỏng đen kịt, sóng sánh và bên trên có từng đám lớn sinh mệnh tinh hoa như thủy triều lao về cùng một nơi. Nhưng nếu dùng thần thức quan sát kỹ càng có thể thấy được vài đầu Bất Diệt Cảnh đang vùng vẫy bên trên cái biển chất lỏng đen đặc này.

Tà Long nhìn thấy tất cả sự việc phát sinh, cả khuôn mặt không khỏi từng trận co giật. Nó còn chưa từng thấy cái pháp thuật nào lại tà ác đến thế này, cái này là tận diệt tất cả vì mình lớn mạnh. Không chỉ có Tà Long sợ hãi, đám người Thanh Trúc, Bạch Tinh đang nhắm mắt tu luyện cảm nhận được cái gì không đúng mờ mịt ra, khi mờ mịt ra thì họ đã thấy cảnh tượng suốt đời khó quên. Vạn vật tịch diệt chỉ còn lại một biển màu đen, vô số ánh sáng màu xanh hội tụ thành từng đám mây lớn bay về thẳng phía bọn họ.

Bọn họ không ai nói bất cứ cái gì cứ ngỡ ngạc như vậy nhìn khung cảnh trước mắt, thật sự khung cảnh trước mắt quá có lực trùng kích, cả đời bọn họ cũng chưa từng thấy lần nào. Người không thay đổi sắc mặt gì chỉ duy nhất mình Tuyết Anh nàng cứ ngốc ngốc bắt xung quanh những ánh sáng xanh vào trong lòng bàn tay, khi thấy trong tay đã gom lại một quả cầu màu xanh lớn thì nàng mới mỉm cười đầy hạnh phúc.

Còn Xuân Đức bây giờ cả người gầy còm, ốm yếu như mới bị yêu nữ nào đó hấp hết tinh huyết vậy. Có thể nói lần thi triển này là cực hạn của hẳn rồi, bây giờ chỉ cần một tên Hóa Thần bé nhỏ là có khả năng tiễn hẳn quy thiên rồi. Năng lực "Phân Giải-Hấp Thụ" này của hẳn bây giờ có quá nhiều hạn chế, từ việc mục tiêu nếu có chiến lực không thấp hơn hẳn 1 đại cảnh giới thì có thể an toàn trước kỹ năng này, việc thứ hai là tiêu hao quá khổng lồ, nhưng yêu điểm phân giải mọi thứ thành đơn giản nhất của nó cũng không thể phủ nhận được, tóm lại là hẳn cần tham ngộ nhiều hơn để cải thiện cái năng lực đang còn thiếu sót này.

Khi từng đám mây sinh mệnh tinh hoa và linh hồn nhiều kẻ xấu số bay lại gần mình, Xuân Đức như con hung thú cắn nuốt tất cả, cơ thể hẳn nhanh chóng hồi phục cứ như mấy quả bóng bay bị bơm căng lên vậy, đang gầy chỉ còn da bọc xương bây giờ lại đã có da có thịt rồi.

Không quá 40 hô hấp Xuân Đức đã cắn nuốt tất cả sinh mệnh tinh hoa trong phạm vi 200 vạn dặm kia, hẳn bây giờ đã hồi phục như bình thường, không những thể sinh mệnh cấp 2 lại còn tăng lên 0,03% nữa, cái này đúng là có lời ngoài ý muốn. Mờ mịt ra Xuân Đức hỏi hai người dần long và ngọc hàng Tuyết Anh:

"Cái đại trận kia đã hủy chưa? có cần ta thi ra tay thêm lần nữa không?".

Nghe Xuân Đức hỏi Tà Long đang còn choáng váng thì lấy lại tinh thần đạo:

" Thế này mà còn chưa hủy thì thế nào mới hủy nữa, mà cái năng lực ngươi vừa thi triển là tự lĩnh ngộ sao? ".

Xuân Đức gật đầu đạo:

" Ừm, ta tự lĩnh ngộ đấy, ngươi thấy cái thứ chất lỏng đen đen phía dưới không, nó là một loại chất độc gây mê loạn đấy, bị dính phải thì cả ngươi cũng khó thể chống cự được, nhưng nó không thể gây chết người được chỉ làm kẻ kia thần trí suy giảm thôi, thật đáng tiếc, nên mấy con ngu ngốc sinh vật mới vào Bất Diệt Cảnh kia bây giờ đang vùng vẫy trong biển nước đen này chứ không thì đã thoát ra từ lâu rồi, thôi bây giờ bắt mấy con kia lại cái này cũng là một phần chiến lợi phẩm lần này".

" Được, chúng ta đi "- Tà Long cũng không ý kiến gì thêm mà bay về nơi có 5 con quái vật Bất Diệt Cảnh kia, nó cũng thật không ngờ bên trong một đại trận nho nhỏ thế này mà lại có 5 con quái vật mạnh mẽ thế này, không hiểu vì sao đám này lại sống được trong cái đại trận này.

.....

Khi lại gần mấy con quái vật này khuôn mặt Xuân Đức bỗng nhiên quái dị lên, hắn đạo:

" Đây dần long sao ta cảm thấy mấy con quái vật phía dưới có phần giống ngươi quá vậy, ngoại trừ hình dáng nhỏ hơn ngươi một chút với có 2 mắt ra thì cái gì cũng giống ngươi cả, sẽ không phải con roi của ngươi chứ hắc hắc" nói xong hắn còn cười đều mấy tiếng

Cứ ngỡ dần long sẽ phản ứng mãnh liệt phản bác lại kia, không ngờ tên này lại không phản ứng gì cả mà cũng nghi hoặc đáp lại:

" Ta không biết đám này có liên hệ gì với ta hay không nhưng ta biết đám này cũng là một chi thứ của Tà Long nhất tộc chúng ta coi như là có một chút liên hệ, không ngờ ở đây lại gặp được. Nhìn bọn này đến bây giờ còn không biết chúng ta đang đứng trên đầu bọn nó thì chắc bọn này chúng độc của ngươi nặng rồi".

Xuân Đức khoác vai Tuyết Anh bên cạnh đạo:

" Ngươi từ khi nào lại dài dòng giống con nhóc này rồi, theo ý ngươi là có giết hay giữ, nói nhiều kinh". Tuyết Anh bị tên này ám chỉ là nhiều lời thì trên khuôn mặt thoáng qua vẻ không vui nhưng ngay sau đó lại biến mất, nàng lại quay lại chơi với quả cầu sinh mệnh trong tay. Không để ý tới tên đáng ghét này nữa.

Lão Tà cười khặc khặc đáp:

" Quên, ngươi giúp ta bắt mấy tên này lại, nhớ giải quyết luôn đám độc tố đã thấm vào trong người bọn chúng nhé, ta quyết định thu mấy tên này làm chân chạy ".

Xuân Đức gật đầu đạo:

" Không thành vấn đề, mà ngươi có khả năng thu phục mấy con này không vậy, để cho đám này làm loạn thì lại mất công ta đi giải quyết lần 2 ".

" Lo gì, cứ tin ở ta, chỉ là đám tiểu tử còn hơi sữa mà thôi, có gì mà khó khăn chứ, ngươi cứ làm đi, việc còn lại để ta" - Lão Tà chém đinh chặt sắt đạo.

" Ồ"- Xuân Đức ở một tiếng xem như đồng ý

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Một Thế Lực Mạnh Mẽ lại Xuất Hiện

Xuân Đức hai tay chấp lại một quả màu xanh lá cây phát ra ánh sáng dịu nhẹ được tạo ra, ngay sau đó từ một quả phân thành 5 tiếp theo 5 quả cầu kia lớn lên vô cùng nhanh chóng, bay về 5 con quái vật đang lẫn lộn phía dưới, khi tiếp xúc với 5 con quái vật nhìn khá giống dần long này, những quả cầu kia hút mấy con quái vật này bên trong, mấy con quái vật bị quận tròn bên trong, nhìn như mấy quả trứng màu xanh to lớn.

Mấy con quái vật bên trong mấy cái bong bóng màu xanh nằm yên lặng như chết, từ trên người bọn chúng từng luồng màu đen hắc khí bốc lên nghi ngút rồi nhanh chóng bị hấp thụ bởi vô ngoài quả bong bóng màu xanh kia.

Rất nhanh sau đó thì không còn hắc khí bay lên nữa, mấy con quái vật lại lần nữa mở mắt ra, thấy vậy Xuân Đức cũng thu tay lại, lập tức mấy quả bong bóng kia vỡ tan. 5 con quái vật khi được giải phóng ra bên ngoài thì con nào con nấy gầm rú đinh tai nhức óc

Gào! Gào...

Không đợi Xuân Đức kịp biểu hiện sự bất mãn, Lão Tà đã gầm lên đạo:

"Mấy con tiểu động vật các ngươi có biết đang đứng trước mặt ai sao lại dám gào rú lên, phải hay không muốn ta ăn các ngươi"- Vừa nói cả người Lão Tà cũng toát ra từng luồng uy áp kinh khủng khiến cho mấy con quái vật đang hung phấn gào rú kia lập tức im bật, con nào con nấy run run mà nhìn về phía này.

Một con quái vật có thân hình lớn nhất trong 5 hạ thấp phi hành, cúi đầu xuống đạo với Tà Long:

"Tiền bối thứ tội, chúng ta không phải là cố ý làm như vậy, chẳng qua chúng ta bị cầm cố trong này thời gian đã quá lâu, lại thêm lúc trước bị chúng một loại chất độc kì lạ nghĩ là phải chết không ngờ lại được tiền bối cứu giúp, làm bọn ta cảm thấy vô cùng sung sướng không thể tự kiềm hãm lại được nên mới có hành vi như vậy, xin tiền bối tha tội về sự vô lễ này".

Xuân Đức nghe con quái này đạo lễ phép với Lão Tà vậy thì không vui đạo:

"Mẹ kiếp con rồng đàn này có cứu giúp các ngươi méo gì đâu, là ta cứu các ngươi, nhìn cho kỹ chính ta là cứu các ngươi nên mạng của các ngươi là do ta nắm không phải là con đàn long này".

Tà Long nghe vậy thì phản đối đạo:

"Không phải ngươi đã đồng ý để bọn nó làm chân chạy cho ta sao, bây giờ lại muốn chiếm làm của riêng".

"Ta có muốn chiếm làm của riêng đâu, tại bọn này chỉ lễ phép với ngươi, mà không biết ta mới là lão đại nên nhắc nhở bọn này chút"- Xuân Đức xoa xoa tay cười đạo.

Tà Long và 5 con quái vật nghe vậy thì không khỏi toát mồ hôi. Tên này nói ăn nói hỏ báo vậy chẳng qua chỉ muốn chứng minh bản thân là lão đại thôi sao.

Khi 5 con quái vật kia đang cung kính định chào Xuân Đức thì một nhỏ nhẹ vang lên:

"Ta cũng là lão đại của các ngươi".

Xuân Đức và 5 con quái vật đều nhìn về phía Tuyết Anh, thấy con hàng này đang rất nghiêm túc ngồi một bên sánh vai với Xuân Đức, rất có bộ dáng chi đại.

Năm con quái vật lại lần nữa cung kính cúi đầu chào:

"Xin ra mắt 3 vị tiền bối, chúng ta ngũ long xin lấy tính mạng báo ơn cứu mạng, lấy sinh mệnh bản thân thề rằng không bao giờ phản bội các vị tiền bối".

Xuân Đức xoa tay cười vui về đạo:

"Yên tâm các ngươi nếu phản bội thì ngày hôm đó sẽ có món rồng chiên xù thôi".

"Còn thêm món rồng hấp nữa"- Tuyết Anh bồi thêm một câu.

"Ta thì thấy ăn sống luôn cho tươi mới"- Lão Tà cũng đạo.

Ngũ long nghe vậy thì không khỏi con nào con nấy toát mồ hôi lạnh, nghe giọng nói bình thản của 2 người một long kia thì không ai nghi ngờ 3 kẻ này sẽ nói cho vui cả. Năm con rồng nhanh chóng văng vẳng dạ cho qua chuyện.

Sau đó đám người Xuân Đức lại tiếp tục lên đường tìm hiểu cái việc đã xảy ra mấy ngày hôm trước. Đang đi Xuân Đức bỗng nhớ ra cái gì nói:

"À mà này hôm trước ta quên mất không nhớ tới cái việc có một đám người trong hang động ngày ấy, hôm nay nghĩ lại thấy đám người đó khả nghi ghê".

"Hôm nào? Khả nghi gì?"- Tà Long hỏi.

Xuân Đức đạo "Thì cái đám mà ngươi nói là chặn đường chúng ta đấy, ta cảm thấy nghi nghi thôi, chứ biết nói sao? bây giờ quay lại không biết có thể tóm được đám kia không?".

"Củ cái trắng óc ngươi vào nước rồi sao? đã qua mấy ngày rồi bọn kia bây giờ có khi đã về tới nhà đang bê quan rồi cũng nên, quay lại bây giờ thì làm được gì nữa"- Lão Tà khinh bỉ đạo.

Xuân Đức nghe vậy thấy cũng có lý, hần gật đầu đáp:

"Không ngờ ngươi ngu gia truyền vậy mà có lúc thông minh đột xuất vậy, hà hà. Cừ vậy mà phát huy, đã vậy thì thôi cứ tiếp tục đi à".

.....

Không hiểu sao nghe đàn long luôn miệng nói là sắp tới nơi rồi nhưng mãi tới nửa đêm mới đến nơi.

Khi bọn người Xuân Đức đến cách nơi khởi nguồn vụ động đất kia mấy vạn dặm thì đã có 4 đội ngũ khổng lồ đã ở đây từ trước. Trong đó có ba phe thì Xuân Đức biết là đám người Diệp Linh Tông, Thiên Thu Thánh Địa và đám ma tộc Hắc Vương Tông. Còn một phe còn lại thì hẳn không biết là thế lực nào.

Đám người này cũng toàn thân hắc y, có mỗi tội trên thân không có ma khí vờn quanh mà thôi nếu không nhìn cũng y hệt đám người Hắc Vương Tông.

Ở đây mỗi đội ngũ nhiều thì tầm khoảng 50-60 triệu, ít cũng có 40 triệu có hơn. Mỗi phe chiếm cứ một phương đề phòng lẫn nhau. Xuân Đức kinh ngạc nhất là đám người Hắc Vương Tông đã chết nhiều như vậy mà vẫn còn một số lớn kẻ đang ở đây thế này, nếu như không có hắc giết bớt ít người thì bây giờ trắng diện cho thế nói là hoàn toàn áp chế 3 phe còn lại.

Tâm niệm động, cô gái tên Tinh nhi ngay lập tức xuất hiện trước mặt hắn, thấy nàng đang định hành lễ thì hắn đạo luôn:

"Đẹp luôn mấy cái trò lễ tiết vợ vẫn đó đi, ta hỏi ngươi đám người cũng gần như bọn người Hắc Vương Tông kia là ai?". Xuân Đức dùng năng lượng gia trì đôi mắt cho Tinh nhi dùng tay chỉ về nơi các phe thế lực đang chiếm cứ

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Ma môn

Thiếu nữ nghe vậy thì cũng không hành lễ nữa mà nhìn về phía Xuân Đức chỉ tay, khi thấy cảnh trước mắt nàng cũng không khỏi chấn động trong lòng, làm sao lại có nhiều người thế này, mấy thế lực lớn tất cả đều ở đây. Đã xảy ra chuyện gì rồi sao? nhưng rất nhanh nàng lấy lại tinh thần. Nàng quay lại phía Xuân Đức bình tĩnh trả lời:

"Đại nhân, đám người kia là người của Ma Môn một thế lực tà giáo, cũng tương tự như Hắc Vương Tông, bọn người này chuyên môn đi bắt người tu luyện về hấp thu, có nhiều lão quái vật trong tông lại còn thích ăn thịt tiểu hài tử, nhưng thời gian gần ngàn năm quay lại đây thì không biết ẩn giấu đi đâu, không ngờ hôm nay lại xuất hiện nơi đây".

"Vậy à, ta nghĩ bọn này chuyên đi bắt nữ tử về hấp thu nguyên âm cái gì đó cơ chứ, đang định lại xin một bộ công pháp như vậy. À mà phải rồi ngươi biết đám người này đang ở đây để làm gì không?"- Xuân Đức vui vẻ đạo.

Tinh nhi lắc đầu:

"Thưa đại nhân, việc những người này ở đây ta không biết một chút gì, xin lỗi đại nhân".

"Không biết cũng không sao? ngươi bây giờ theo ta làm chân chạy việc vặt thì cũng không thể bạc đãi ngươi, cái này tặng ngươi" --Xuân Đức lấy ra một viên ngọc đen đưa cho nàng.

Thiếu nữ cũng không hỏi gì thêm, nhận lấy viên ngọc đen rồi cất đi. Nàng cúi đầu rồi quay lại chỗ của mình. Khi nàng ly khai một lúc thì Lão Tà mới hỏi:

"Củ cái trắng chúng ta bây giờ làm gì đây? tiến lên giết hết tất cả sao? "

Xuân Đức nghe vậy thì khước miệng co quắp lại, tức giận đạo:

"Ta với ngươi có ai là siêu nhân hay siêu thần thú đâu mà định một mình xông lên, ngươi xem bên trong có bao nhiêu Bất Diệt Cảnh, tuy ta bây giờ có thể ngang tầm với Tinh Quân Cảnh nhưng đối phó với đàn đàn lũ lũ bất diệt cảnh thế kia thì cũng có nước bỏ chạy thôi".

"Vậy nên làm gì? " - Lão Tà thật sự không biết nên làm gì nên vẫn hỏi

Xuân Đức lại nằm ra trên đầu Lão Tà, trong miệng ngậm một nhánh cây cỏ gì đó, không nhanh không chậm đạo

"Còn có thể làm gì hơn, tìm một nơi thật tốt an dưỡng quan sát đám kia là được, yên tâm đi ta đã che giấu mọi người rồi không ai phát hiện ra chúng ta đâu, khi nào thời cơ đến thì chúng ta ra tay, cứ để đám này đi trước mở đường đi, cái thứ quái đản gì trong kia cũng không phải dạng vừa đâu, ta cảm thấy một chút nhỏ nhỏ uy hiếp đây".

"Được rồi, mọi thứ đều nghe ngươi"- Lão Tà đạo.

Sau đó nhóm Xuân Đức tìm một dãy núi cách đó không xa làm nơi an dưỡng thời gian, quan sát kì biến.

.....

Khi thiếu nữ tên Tinh kia bay trở về nơi có hai người bạn của nàng thì đã thấy một nam, một nữ này đang như kiến bò trên chảo nóng, nhìn ngó khắp nơi, cô gái nhỏ kia gấp đến độ đôi mắt có chút phấp hồng rồi.

Thấy Tinh bay về, thì hai người này lập tức lên đón, cô gái nhỏ là người lên tiếng đầu tiên:

"Tinh tỷ người sao tự dưng biến mất, làm tiểu Loan gấp chết rồi. hu hu". Nói xong thì nàng ôm lấy Tinh mà khóc luôn.

Mọi người xung quanh nghe động tĩnh này cũng hiếu kì lại hỏi thăm xem có chuyện gì, mấy ngày hôm nay mọi người cũng đã khá quen với nhau, trong đó thiếu nữ tên Tinh này cũng nhận được rất nhiều hảo cảm từ mọi người.

Thanh Mai tiến lên hỏi:

"Có chuyện gì sao? "

Tinh đang xoa đầu an ủi cô gái trong ngực mình, nghe Thanh Mai hỏi thì nàng lắc đầu đáp:

"Không có chuyện gì đâu, đã khiến mọi người lo lắng rồi, là đại nhân gọi ta có chút việc mà thôi".

Nghe bị Xuân Đức gọi thì Thanh Mai không biết liên tưởng cái gì, hoảng hốt đạo:

"Tên đó sẽ không phải gọi người lại rồi hút máu người để giải khát chứ, người bị thương có nặng không để ta xem nào, tên kia thật độc ác mà " -- Thanh Mai tiến lên dò xét xem Tinh có chuyện gì không?

Thấy phản ứng mãnh liệt của Thanh Mai, Tinh cười cười đạo:

"Không có chuyện gì đâu, đại nhân cũng không có làm gì ta cả, nếu đại nhân muốn ăn thịt ta thì ta cũng nguyện ý mà, miễn sao tiểu Loan và tiểu Trần sống tốt là được. Lần này đại nhân không những không làm gì còn ban thưởng cho ta nữa ".

Hai người nam, nữ có tên tiểu Loan, tiểu Trần bên cạnh nghe Tinh Tỷ nói vậy thì không khỏi đôi mắt ướt át. Thanh Mai nghe Tinh nói, không những không bị hút máu còn được ban thưởng thì không khỏi quái dị đạo:

"Tên keo kiệt còn có thể ban thưởng, hôm nay hân hoan tính sao? cho ta xem hân cho người cái gì nào?".

Tinh cũng không giấu diếm gì lấy ra viên ngọc màu đen đưa cho Thanh Mai đạo:

"Tuy ta không biết là vật gì, nhưng đại nhân đã đưa cho chắc không phải vật phàm".

Thấy viên ngọc này thì đám Bạch Tinh giật mình một cái, vì trong tay bọn họ cũng có một viên tương tự như vậy, chỉ to hơn một chút so với viên mà Thanh Mai đang cầm. Thấy biểu hiện khác thường của nhóm người Bạch Tinh Thanh Mai không khỏi hiếu kì hỏi:

"Các người biết vật đen đen này ".

Bạch Tinh cũng không giấu diếm gì mà đạo:

"Cái này là bảo vật cứu mạng đấy, bọn ta cũng được Điện Chủ ban thưởng cho một viên tương tự thế này, chỉ to hơn viên này một chút, bọn ta cũng chưa bao giờ phục dụng nên không biết hiệu quả thế nào, nhưng ta dám cam đoan vật mà Điện Chủ đưa cho thì không thể là vật phàm nên ta khuyên Tinh cô nương nên giữ cẩn thận, cái này có thể cứu sống cô nương một mạng lúc trong yếu".

Nghe Bạch Tinh nói xong thì mọi người đều nhìn về phía viên ngọc đen kia đang phát ra hắc mang kia đầy vẻ ước ao. Nhìn vẻ mặt của mọi người thì Bạch Tinh làm sao không hiểu mọi người đang nghĩ gì, hắc đạo:

"Cũng không cần ước ao, nếu sau này làm việc tốt các người có thể thành một phần có Ác Ma Điện, đến lúc tùy vào cơ duyên của từng người mà có thể một bước lên trời".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Dụ

Mấy người Thiên Ma, Thiên Xu, Hắc Tinh là thành viên chính thức của Ác Ma Điện thì cũng gật đầu phụ họa.

Những người xung quanh không hiểu rõ thì nghi hoặc nhìn về phía mấy người bọn Bạch Tinh, trong đó Hàn Tuyết Vi không nhận được tò mò hỏi thăm:

" Bạch Tinh đại ca người nói như vậy là sao? có thể nói rõ cho tiểu muội hiểu rõ được không?". Nàng tuy có tu vi cao hơn Bạch Tinh rất nhiều nhưng vị Bạch Tinh là người của Xuân Đức nên nàng vẫn nhu thuận mà gọi một một tiếng đại ca.

" Các ngươi nhìn, ta bây giờ là tu vi Tạo Hóa Cảnh Viên Mãn đúng không"- Bạch Tinh đạo.

Mọi người đều gật đầu biểu hiện đồng ý. Bạch Tinh thấy vậy thì nói tiếp:

" Vậy để cho các ngươi cảm nhận được cái gì là thần thông của thành viên sau khi gia nhập Ác Ma Điện". Nói xong Bạch Tinh bắt đầu cuồng hóa và kể thừa sức mạnh.

Mọi người thấy Bạch Tinh cả người tu vi trực tiếp kéo thẳng lên một đại cảnh giới, khi tới Sinh Tử Cảnh Viên Mãn xong thì khí thế Bạch Tinh vẫn tiếp tục tăng lên, mãi cho tới khi uy áp sáng bằng bán bộ Bát Hù Cảnh thì mới dừng lại.

Đến cả Tinh là người có tu vi cao nhất trong mọi người thấy cảnh này cũng không nhịn được che miệng lại. Tinh còn như vậy thì mọi người xung quanh lại không cần phải nói, cả đám trợn mắt, ngoác miệng thật lớn. Thấy mọi người như vậy Bạch Tinh sắc mặt bình thường như không có chuyện gì giải trừ trạng thái lại về cảnh giới Tạo Hóa Cảnh Viên Mãn.

Đợi mọi người hoàn hồn hẳn mới lại đạo:

" Các người đã thấy rồi đấy, chỉ cần có cố gắng, sau này có cơ hội gia nhập Ác Ma Điện chúng ta thì các ngươi cũng sẽ được như ta, nếu có thêm một chút may mắn các ngươi còn có thể hơn ta rất nhiều, trong chúng ta không phải là ta hay Tinh tiêu thụ đây là có chiến lực cao nhất mà là Hắc Tinh".

Nghe vậy mọi người đều nhìn về tên đại hán trọc đầu có làn da quai dị vừa đen vừa xanh này, có nhiều người khi cảm nhận thấy Hắc Tinh chỉ có Tạo Hóa Cảnh lực trọng thì không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Bạch Tinh.

Thiên Xu kể nhanh miệng giải thích cho mọi người hiểu:

" Không cần nghi ngờ, tại các ngươi không biết trong Ác Ma Điện chúng ta sức mạnh khi kế thừa phụ thuộc vào tình trạng lúc thức tỉnh, lúc đầu bọn ta chỉ là Hộ Vệ Bình Thường kế thừa được một chút sức mạnh, nhưng một thời gian sau Bạch Tinh lão đại đã lên tới Tinh Anh thủ hộ và được như bây giờ các ngươi đã thấy rồi đấy. Còn tên ngu ngốc da đen kia không biết gặp vận may vì mà sau một đêm trực tiếp lên Thủ Hộ Vương Giả cấp 4". Nói đến đây thì Thiên Xu không khỏi cảm thấy đổ kị, tại sao nàng và tỷ tỷ mình dù đã cố gắng bao nhiêu vẫn dậm chân tại chỗ.

Mọi người nghe vậy thì bừng tỉnh, hiểu ra nguyên nhân. Một tên Diệp Linh Tông đệ tử rụt dè đạo:

" Hắc Tinh tiền bối có thể cho mọi người xem sức mạnh của người một chút được không, vân bối thật sự rất tò mò, mong tiền bối cho vân bối mở mang tầm mắt".

Mọi người xung quanh cũng nhìn về Hắc Tinh đầy mong đợi hẳn biểu hiện. Hắc Tinh cũng chiều lòng mọi người, cũng giống như Bạch Tinh tu vi và khí thế của Hắc Tinh liên tục tăng cao lên, khi tới Bát Hù Cảnh Thất Trọng đỉnh cao thì mới dừng lại. Duy trì trạng thái như vậy một lúc lâu sau khi mọi người đã xem đủ thì Hắc Tinh mới thu hồi trạng thái.

Lần này chứng kiến Hắc Tinh biểu hiện một phen, mọi người thật sâu cảm thấy yên lặng. Một loại bí pháp tăng cao tu vi mà không để lại di chứng, đã vậy không chỉ tăng một vài tiểu cảnh giới đẳng này tăng lên cả gần 2 đại cảnh giới, khiến cho mọi người chỉ có thể cảm khái bất công.

Hàn Tuyết Vi lấy lại tinh thần dò hỏi Bạch Tinh:

" Bạch Tinh đại ca làm thế nào mới có thể gia nhập thế lực của đại ca? "

Nghe Tuyết Vi hỏi khuôn mặt của Bạch Tinh vẫn y như cương thi không tình cảm đáp:

" Cái này phải tùy vào phúc duyên của từng người rồi nếu Điện Chủ vui thì sẽ cho các ngươi gia nhập hoặc các ngươi có cống hiến gì đó thì cũng có thể được xem xét, mà ba người các ngươi đi theo Tà Long đại nhân chắc cũng sẽ dễ dàng hơn gia nhập. Nhưng ta khuyên các ngươi bây giờ thì cứ thành thật một chút nếu có cơ hội sau này ta sẽ nói giúp các ngươi, còn bây giờ thì không nên nhắc tới việc này".

Tuyết Vi nghe vậy buột miệng hỏi luôn:

" Tại sao? "

Bạch Tinh đạo:

" Vì người trước kia là người của Hắc Vương Tông...".

Không đợi Bạch Tinh nói hết thì Thanh Mai đã nhỏ giọng thì thầm đạo với mọi người:

" Chuyện này không thể nói to được, mọi người lại đây ta nói nhỏ cho mà nghe, nếu để tên kia nghe được, ta thì không sao chứ các ngươi có khả năng là bị hấn ăn thịt đấy".

Mọi người nghe vậy thì có chút sợ hãi nhưng sau một lúc do dự thì lòng hiếu kỳ đã chiến thắng, tụ lại một chỗ, còn không quên bố trí vài chục cái cấm chế

cách âm. Thấy mọi thứ đã tốt, Thanh Mai nhìn mọi người đạo:

"Nói cho các người biết mà sau này tránh mắc sai lầm nên nhớ việc này chỉ mấy người chúng ta biết thôi đấy".

Mọi người gật đầu, ra hiệu Thanh Mai nói tiếp. Thấy mọi người vô cùng chú ý lắng nghe Thanh Mai mới giảng thuật cho mọi người:

"Sự việc lần này có liên quan tới một tiểu muội của tên kia, việc là như thế này vào mấy ngày trước, nhóm 5 người chúng ta và tên kia với tiểu muội của hắn đi vào trong cái Ma Linh Sâm Lâm này săn thú, nhưng không may tiểu muội tên kia lại bị người của Hắc Vương Tông ám sát nên hắn nổi điên lên giết hết tất cả mọi người bên trong Ma Linh Sâm Lâm này, bây giờ nếu cứ nhắc tới Hắc Vương Tông là tên kia nổi điên lên, mà khi hắn nổi điên lên thì các người cũng biết rồi đó, vô cùng kinh khủng".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Chuyện xưa

Nghe Thanh Mai nói như vậy, Tuyết Vi, Lạc Nhật, Lạc Nguyệt đều bụng miệng lấy vô cùng kinh ngạc trước tin tức động trời này. Nhưng Tinh bên cạnh khó hiểu hỏi:

"Việc này là do người của Hắc Vương Tông làm tại sao đại nhân lại giết tất cả mọi người, như vậy không phải là giết nhầm người vô tội sao? "

Mọi người thấy Tinh lại có biểu hiện ngây thơ như vậy một mặt thì không khỏi lắc đầu. Thanh Trúc đạo:

"Tinh tỷ suy nghĩ như vậy là sai rồi, đối với Sâu Lười không có cái gì là người lương thiện hay giết lầm cả, hắn chỉ quan tâm người thân của hắn mà thôi, ta đoán nếu không phải tiểu muội của hắn có thể trong sinh thì có khả năng hắn sẽ giết hết tất cả mọi người trong Ma Linh Sâm Lâm này, rồi sau đó ra ngoài đi tàn sát lần lượt các nơi trong viễn cổ chiến trường này, mục tiêu hắn tàn sát trong đó không thể thiếu được 3 đại thế lực chúng ta rồi".

Mọi người nghe suy đoán của Thanh Trúc đều không khỏi hít vào vài ngụm khí lạnh, cảm thấy chân tay lạnh ngắt, lại nhớ tới tràng cảnh thi sơn huyết hải mấy ngày hôm trước thì mọi người tin có đến 8-9 phần điều như vậy sẽ xảy ra như lời Thanh Trúc nói.

Tuyết Vi có chút bất an hỏi Thanh Mai:

"Thanh Mai muội muội vậy chúng ta cần tránh làm cái gì nữa không? mà đại nhân bình thường ra sao, có hay hi nộ vô thường đụng cái là giết người không?"

Thanh Mai lắc lắc cái đầu đạo:

"Không có, chỉ cần không nhắc tới muội muội của hắn là sẽ không sao, bình thường hắn rất hiền nên sẽ không có việc gì cả chỉ có lúc tức giận mới đáng sợ thôi".

Mấy người thở ra một hơi, cũng không cần vị đại nhân kia vui vẻ với bọn họ chỉ mong vị đại nhân đó không thích chém giết lung tung là tốt rồi. Đúng lúc này Thiên Ma hỏi Thanh Mai:

"Thanh Mai muội, nghe nói mấy ngày trước bọn muội theo Điện Chủ đi đại sát tứ phương sao? kể một chút đi tỷ rất muốn biết hôm đó như thế nào?"

Thanh Mai bị hỏi như vậy thì không khỏi khuôn mặt có chút sợ hãi, dù qua vài ngày rồi nàng vẫn còn sợ hãi, không biết lúc lấy dũng khí đâu mà nàng có thể chém giết hết kẻ này tới kẻ khác. Thấy biểu hiện của tỷ mình như vậy Lăng Thiên lên tiếng đạo:

"Sự việc ngày hôm đó tuy diễn ra có vài canh giờ thôi, nhưng muốn kể hết không biết tới khi nào, tiểu đệ tóm tắt cho tỷ nghe. Sau một ngày được lão đại giải cứu khỏi tay người Thiên thu Thánh Địa..."

Lăng Thiên còn chưa kể được mấy câu thì Tinh đã lên tiếng cắt ngang hỏi gấp:

"Đệ nói đệ bị người của Thiên Thu Thánh Địa bắt, tại sao bọn họ lại bắt đệ ".

Đám người Thanh Trúc cũng ngạc nhiên không kém, Cổ Phàm nghi hoặc hỏi:

"Tinh tỷ không biết việc Thiên Thu Thánh Địa và Hắc Vương Tông cấu kết với nhau tiêu diệt người của Diệp Linh Tông sao? "

"Không, bọn tỷ không biết là có việc đó"- Tinh ngây người một lúc sau mới lắc đầu đạo.

Tiểu Loan bên cạnh đạo:

"Hay Lãng Thiên ca ca kể việc bị người của Thiên Thu Thánh Địa bắt đi, rồi sau hãy kể việc đồ sát người Hắc Vương Tông mà cũng không cần kiêng ngại gì, mấy người bọn muội bây giờ đã ly khai không còn liên hệ gì với cái Thánh Địa kia nữa".

Mấy người bên cạnh ai cũng gật đầu, Lãng Thiên thấy vậy thì bắt đầu kể lại chuyện:

"Hôm đó là vào buổi tối cách đây vài ngày trước, khi đó năm người chúng ta bị tách ra khỏi lão đại, ngay sau khi năm người chúng ta bị tách ra không lâu thì bị 9 người đệ tử của ba vị trưởng lão của Thiên Thu Thánh Địa gọi là Tam Tuyệt phục kích, do lúc đầu nhóm người bọn ta quá chủ quan, tuy thấy hành vi lén lút của đám người kia nhưng lại không nghĩ người của Thiên Thu Thánh Địa lại tấn công chúng ta nên trong lúc mấy người chúng ta không có chuẩn bị thì bị 9 người vây công.

Cổ Phàm và Thanh Trúc tỷ bị một cô gái tên Nguyệt Ly ám toán mất một cánh tay, thấy không thể địch lại thì năm người chúng ta đều xuất ra bảo mệnh chiêu số và cũng thành công trốn thoát, nhưng khi bọn ta cho rằng đã an toàn thì lại ba tên trưởng lão được gọi là tam tuyệt kia bắt lại, do chênh lệch tu vi quá lớn chúng ta tuy có phản kháng nhưng cũng như kiến cắn voi mà thôi, không gây một chút vướng víu nào cho ba người kia, vậy là sau đó chúng ta bị cầm cổ chân nguyên, bị xiềng xích, chịu mọi điều tủi nhục, nếu không phải Thanh Trúc tỷ có cấm chế do Thái Thượng Trưởng Lão đánh vào trong cơ thể thì có lẽ năm người chúng ta đã phơi thây nơi đây từ lâu rồi. Vậy là hết rồi, chúng ta bị bắt như vậy đó".

Nói đến đây thì Lãng Thiên dừng lại không tiếp tục kể nữa, mấy người bên cạnh lập tức gấp đạo:

"Kể tiếp đi, sau đó thì sao? đang hay đừng có dừng lại ngang xương như vậy".

"Đúng vậy, tiếp tục kể đi, tiếp theo đó mấy vị sư huynh sư tỷ làm sao thoát khốn".

"Có phải hay không trong lúc quần bách sư huynh đã nghĩ ra kế sách cao siêu thành công đào tẩu? "

Thấy mấy tên Diệp Linh Tông đệ tử kia nhao nhao cả lên thì Thiên Ma lờm cho mỗi tên một cái, nhẹ nhàng đạo:

"Tên nào thích tí nữa bị cắt cái ấy đi thì cứ tiếp tục làm ồn, lâu lắm ta không có luyện qua món này chắc hôm nay dùng mấy người các ngươi tập luyện".

Mấy tên đang như mấy con vịt ồn ào, bị Thiên Ma lờm một cái lại còn nghe nàng nói một câu kia, cả đám lập tức câm miệng như mấy con cún ngồi nghiêm túc một bên. Mấy vị nữ tử trong nhóm nhìn thấy bộ dạng tức cười của mấy tên này thì đều che miệng cười duyên không ngớt.

Đợi một lúc cho mọi người yên lặng thì Lãng Thiên lại bắt đầu kể tiếp câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Chuyện xưa (1)

"Mọi người không biết đâu, khi bọn ta bị bắt thì những người Thiên Thu Thánh Địa kia dùng đủ mọi cách nhục mạ, châm biếm chúng ta, dùng bàn chân đạp lên mặt từng người, nhổ nước bọt, dùng roi quất lên mặt, dùng kiếm đâm lên các nơi trên cơ thể, khi mấy người chúng ta ngất đi thì lại bị bọn họ dùng pháp thuật cho tỉnh lại rồi tiếp tục hành hạ. Nếu không vì cái danh tiếng chính đạo có khi Thanh Trúc và Thanh Mai tỷ đã bị bọn người đó gian dam lâu rồi.

Khi mấy người bọn ta không còn ý chí sống, định tự vẫn thì bị ba tên lão cẩu kia thiết đặt cấm chế, muốn sống không được, muốn chết không xong. Sau một đêm hành hạ tra tấn đủ các kiểu thì ngày mai năm người chúng ta bị bọn người kia xích lại rồi đi như những con chó, nói thật lúc đó ta cũng chỉ muốn chết quách đi cho đỡ nhục "

Mọi người nghe tới đây thì cũng cảm thán, người không có sức mạnh tự bảo vệ bản thân thì chỉ có thể như vậy, thế giới tu chân mạnh được yếu thua, kẻ có sức mạnh mới là người nắm giữ quyền sinh, quyền sát.

Lãng Thiên tiếp tục kể:

"Nhưng trong lúc mấy người chúng ta không muốn sống, chán nản vô cùng thì lão đại xuất hiện, ban đầu thì không ai biết ai cả, khi lão đại mới xuất hiện thì như một vị diệt thế ma đầu, cả người đều là sắt khi đó như máu, cái sát khí đó đã có động vô cùng, nó sệt sệt như nước vậy, nhìn vào thôi là tâm thần hốt hoảng, như thấy địa ngục vậy chỉ toàn ác quỷ và quái vật đang gặm nhấm những kẻ xấu số. Không những thế cả người lão đại còn toát ra kinh thiên uy áp, đám người Thiên Thu Thánh Địa vừa đụng phải luồng uy áp kia thì đã chết một đám người".

Tình nhi cắt đứt mạch kể của Lãng Thiên hỏi:

"Uy áp mạnh như vậy các ngươi lúc đó phải làm thế nào? "

Lãng Thiên nhớ tới lúc đó bỗng nhiên nở một nụ cười lạnh:

"Ha ha, đúng là trong cái rủi có cái may, để cạnh chừng nhóm mấy người bọn ta không bỏ chạy và tự sát nên ba lão cầu kia đã tự mình trông coi, lúc lão đại xuất hiện thì 3 tên này tự mình giúp chúng ta chống đỡ uy áp kinh khủng kia".

Nói tới đây Lăng Thiên lại cười khặc khặc vài tiếng như đang phát tiết thù hận trong lòng. Cười một lúc Lăng Thiên lại đạo:

"Sau đó thì lão đại nhân ra năm người chúng ta, lão đại tiến lại gần nhóm bọn ta đám chó má kia lập tức như đám chuột lui về phía sau, không một tên nào dám tiến lên. Hà hà, thấy Thanh Trúc tỷ và Cổ Phàm bị thương thì lão đại hỏi kẻ nào đánh bọn ta thành như vậy. Sau đó mọi người cũng tự hiểu rồi. Mấy kẻ đánh lén chúng ta đều bị lão đại đá về cho chúng ta tự xử lý, một con ả không may bị lão đại đá phát nát bét đầu luôn vậy là chỉ còn 8 người cho chúng ta xử lý. Còn 3 tên trưởng lão kia định xông lên liều chết để kéo dài thời nhưng... khả khả, mọi người đoán xem ba tên kia kết cục ra sao".

"Vừa tiến lên sau vài chiêu thì bị Xuân Đức tiên bối giết chết" - Mấy tên đệ tử Diệp Linh Tông đoán.

Tuyệt Vi suy nghĩ một chút đạo:

"Nếu là trưởng lão của Thiên Thu Thánh Địa chắc thực lực không kém theo ta nghĩ thì họ có thể cầm cự đại nhân được vài hô hấp"

"Theo ta nghĩ Điện Chủ đập một cái ba tên kia chết sạch" - Bạch Tinh này giờ yên lặng bỗng nhiên lên tiếng.

Lăng Thiên nhìn về phía Bạch Tinh dơ ngón cái khen:

"Bạch Tinh đại ca đúng là không hổ thành viên của thế lực lão đại, hiểu rõ về lão đại hơn mọi người. Gần đúng như Bạch Tinh đại ca nói, lão đại nhìn ba tên trưởng lão kia xông lên thì trực tiếp dùng quyền trọng đập liên tiếp 3 cái, 3 tên kia đã thành thi thể không đầu rồi. Mọi người không biết đầu khi 3 lão cầu kia chết còn có một đám môn đồ của cái chó má thánh địa kia chạy trốn tứ tung bị lão đại nhìn một cái tất cả những kẻ đang chạy trốn kia lập tức phình to, to như trái bóng vậy rồi sau đó nổ cái bụp vậy là tan xác, còn mấy ngàn người còn lại thì bị lão đại gọi ra một đoàn gió lốc bao phủ, gió lốc tan đi thì tất cả đám chó chết kia đều hài cốt vô tồn".

Mọi người nghe tới đây đều hít hà vài ngụm lương khí, tuy chỉ nghe kể lại bọn họ cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh máu tanh khi đó như thế nào, đang lúc mọi người hào hứng nghe kể chuyện thì bỗng nhiên một âm thanh như tiếng sáo trúc vang lên trong tinh thức hải bọn họ.

"Mọi người lên trên này, ta có chuyện nói với các ngươi".

Âm thanh tuy thanh thúy ngọt ngào nhưng khi bọn họ nhớ tới người sở hữu giọng nói kia thì không khỏi rung mình vài cái, đặc biệt là cái nụ cười như ma dục kia làm bọn họ ám ảnh không thôi.

"Sẽ là chuyện gì nhỉ?" - Dương Tuấn hỏi Cổ Phàm.

"Chịu thôi, làm sao ta biết được đây, nhưng ta biết nếu bây giờ ngươi không đi lên gặp người kia thì sẽ có chuyện đấy"- Cổ Phàm cười cười.

Mọi người cũng cười với nhau một chút rồi cùng phi hành bay lại chỗ đầu của Tà Long, nhưng khi bọn họ tiến gần về phía đầu của Tà Long thì bọn họ cũng phát hiện không biết từ bao giờ bên cạnh Tà Long đại nhân lại xuất hiện năm con rồng cũng có đặc điểm tương tự Tà Long đại nhân.

Cảm nhận được từng đợt uy áp tán dật nhẹ nhàng từ năm con rồng này mọi người đều có cảm giác hít thở khó khăn. Nhưng kì cục là cứ cảm nhận một chút thì uy áp vẫn còn nhưng lại không thể nhận biết được là ngũ long này đang tồn tại ngay đây, Tinh nhìn về ngũ long đưa ra một cái đánh giá

"Nếu ta đoán không nhầm thì năm quái vật kinh khủng này đều có tu vi ít nhất là Bất Diệt Cảnh sơ kì".

Mọi người nghe vậy thì trên khuôn mặt mỗi người đều hiện lên vẻ khó tin, từ khi nào năm con quái vật Bất Diệt Cảnh to lớn như vậy xuất hiện mà bọn họ ở ngay đây lại không hề biết một chút gì. Tưởng tượng nếu như có một Bất Diệt Cảnh muốn giết bọn họ thì có khi người ta ngồi bên cạnh mài dao được một lúc thì bọn họ còn không phát hiện ra, có chết thế nào cũng không biết. Nghĩ tới đây mọi người không tự chủ cảm thấy mình bé nhỏ như một con sâu cái kiến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cẩu Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Bạo lực hai tiểu nha đầu

Than thở một hồi thì mọi người lại tiếp tục phi hành nhưng khi tới một ngọn sơn phong cao lớn thì trước sơn phong kia bọn họ gặp hai tiểu nữ hài đang ôm hai quả trứng một lớn, một bé. Hai tiểu nữ hài nhìn vô cùng khả ái, khoảng 7-8 tuổi một cô bé thì mặc thanh y còn cô bé còn lại mặc tử y, hai cô bé này cũng không vui đùa gì mà chỉ ngồi ngẩn ngơ bên cạnh sờ quả trứng lớn đang ở giữa hai cô bé.

Đôi mắt của hai tiểu nha đầu kia khi nhìn quả trứng thì có chút phấp phồng, nhưng đôi khi lại hiện lên sự thù hận khiến người ta lạnh thấu xương tủy.

Hai tiểu nha đầu này là tiểu Thất(Rắn Mập) và tiểu Lan, ngày hôm nay hai nhóc tỳ này mới bế quan xong, thành công tiến vào Bát Hủ Cảnh đang định khoe khoang sự lợi hại của bản thân thì nghe tin Vũ Y bị người của ma tộc sát hại, hai nhóc tỳ này lập tức trầm mặc không còn chút hào hứng gì, cả người đều như bị ai đó rút hết sinh mệnh, mãi khi được Xuân Đức nói cho hay, Vũ Y đang trong sinh không lâu sau có thể sống lại thì hai tiểu nha đầu mới vui vẻ lên, không biết bằng cách gì mà hai tiểu nha đầu này lại có thể lấy được quả trứng Vũ Y từ Tuyệt Anh, sau khi lấy được thì hai nhóc tỳ lập tức mang theo quả trứng kia đi xuống phía dưới bảo là để Vũ Y trong trứng ngắm cảnh.

Còn quả trứng nho nhỏ kia là của Ma Thiên Ly, sau khi chiếm được một số lớn năng lượng Xuân Đức cũng trọng sinh tiểu Ly, dù sao hắn cũng có một chút tình cảm với con gà ác này. Tuyệt Anh khi thấy hai nhóc tỳ ôm quả trứng chứa Vũ Y đi thì gọi mấy nha đầu lại giải thích một chút rồi đưa luôn quả trứng của Ma Thiên Ly cho hai nhóc tỳ.

Đang ngồi vuốt ve hai quả trứng, rắn mập nhìn tiểu Lan đạo:

"Lan Lan ngươi nói khi nào thì tiểu y mới trọng sinh hoàn thành, không biết tiểu Y thấy hai chúng ta tiến bộ như bây giờ thì có ghen tị không nhỉ".

Tiểu Lan mỉm cười đạo:

"Không đâu, tiểu Y mới không ghen tị với chúng ta, nhất định nàng sẽ cố gắng tu luyện đuổi kịp chúng ta, một thời gian dài như vậy không gặp, không ngờ chúng ta vừa bế quan xong thì lại có chuyện như vậy xảy ra. Đám ma tộc chết tiệt kia một ngày ta sẽ giết hết bọn hắn trả thù cho tiểu Y".

Nghe tới Ma Tộc khuôn mặt nhỏ nhắn của rắn mập lập tức lạnh tanh lại, cả người phát ra từng luồng màu xanh khiến xung quanh cây cối lập tức khô héo, nàng nhếch miệng lộ ra cái răng nanh nhỏ nhắn, có chút tức giận đạo:

"Là tại đại ca không có bảo vệ tốt tiểu Y nên mới như vậy, may mà tiểu Y còn có thể sống lại bằng không ta hận hận cả đời. còn đám ma tộc kia ta nhất định ăn hết, ăn hết sạch bọn chúng mới có thể cho tiểu Y báo thù".

"Việc này làm sao có thể trách ca ca được, ai ngờ lại có kẻ không biết xấu hổ ám sát một tiểu cô nương đang chơi đùa chứ, mà lại còn có mấy chục người đánh lén, với bọn chúng có hồn được che giấu thần thức nên khiến ca ca nhất thời không thể phát hiện được mà thôi. Là tại chúng ta quá yếu nếu không có ca ca che chở thì chúng ta cũng như mấy chú chim non bị đám người kia tiện tay liền giết"- Tiểu Lan giúp Xuân Đức thanh minh.

Rắn mập nghe vậy thì thấy cũng có lý gật gật cái đầu tỏ vẻ đồng tình, đang khi hai nhóc tỳ nói chuyện thì thấy có 21 người đang bay lại gần đây, thấy trong đó có hai kẻ tán dật ra ma khí, mặc dù rất yếu nhưng không thể qua linh giác của rắn mập được, rắn mập nhìn tiểu Lan đạo:

"Lan Lan có hai tên ma tộc kia, còn đám kia chắc là đồng bọn, bọn này lại vậy mà lại dám đến đây, chúng ta giết chết đám này, coi như là báo một chút thù cho tiểu Y"

Tiểu Lan cũng nhận ra được, nhìn rắn mập một cái đạo:

"Đầu tiên cứ để mấy tên kia tới gần thêm chút, có một kẻ cũng là bát hủ cảnh chúng ta nên đánh bất ngờ, mà Thất Thất ngươi giấu tiểu Y và tiểu Ly đi đã, lỡ may lúc đánh nhau gây ra tổn thương gì với bọn họ thì chúng ta đến lúc đó có làm gì cũng đã muộn".

.....

Trước con mắt kinh ngạc của đám người Bạch Tinh, Thanh, Trúc, Tinh, Rắn mập nhìn tiểu Lan gật đầu không nói hai lời nàng đem hai quả trứng kia nuốt cả vào bên trong, ngay sau đó rắn mập từ một tiểu cô nương khả ái, xinh xắn đáng yêu biến thành một Viên Cổ Thủy Mãng to lớn toát ra khí tức diệt thế mãnh liệt, chưa đợi cho mấy người Bạch Tinh, Thanh Trúc hoàn hồn thì một cái đuôi to lớn quét thẳng về phía bọn họ

Àm! Âm! Âm!

Do không kịp đề phòng đám người Bạch Tinh phải chật vật né tránh, may mắn có Tinh kịp lấy ra bản mệnh vũ khí cản trở phân nửa một đòn đánh bất ngờ này, mọi người còn chưa kịp thở một hơi thì đã thấy cái đuôi to lớn kia quét về phía đám người mình.

Thấy cảnh này Bạch Tinh lớn tiếng kêu lên:

"Đại nhân bọn ta là người của Ác Ma Điện, đại nhân người nhanh dừng tay trong này chắc có hiểu lầm".

Nghe thấy mấy lời này Rắn Mập cũng không có chút ý tứ dừng lại mà tiếp tục ra đòn, vừa ra đòn nàng quát lớn:

"Khốn kiếp, Ác Ma Điện người lại còn dám cấu kết với Ma Tộc, đã như vậy đều phải chết, phải chết". Nói tới cuối tiếng của Rắn Mập đã lạnh như hàn băng, trong giọng nói chỉ có phần nộ và thù hận.

"Tất cả đều phải chết"- Tiểu Lan lúc này cũng đã khoác lên trên thân một bộ pháp bào màu đỏ, xung quanh nàng vờn quanh 6 quả cầu, 2 vàng, 2 đỏ, 2 trắng, nghe Rắn Mập nói vậy thì nàng cũng rít lên một tiếng.

Quyền trọng dơ lên cao một con gió lốc màu đen cuốn về phía đám người Bạch Tinh. Thanh Trúc. Thấy tình cảnh này cả đám người bọn Bạch Tinh, Thanh Trúc khuôn mặt cũng hiện lên 5 phần sợ hãi, Bạch Tinh hét lên với mọi người:

"Nhanh phòng thủ, cố gắng phòng ngự Điện Chủ chắc chắn nhanh xuất hiện".

Nghe vậy mọi người đều tụ cùng một chỗ tạo thành một lồng phòng ngự nghênh đón con lốc màu đen kia, con lốc kia khi tiếp xúc với cái lồng phòng ngự thì cả cái lồng rung lắc mãnh liệt nhưng không có sụp đổ, thấy vậy mọi người thở ra một hơi, nhưng còn chưa kịp mừng thì...

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Bạo lực hai nhóc tỳ

Nhưng chưa kịp vui mừng thì bọn họ thấy một cái đuôi to lớn quật thẳng vào cái lồng phòng hộ

Đùng...Đùng...Đùng

Không qua năm lần đập cả cái lồng phòng hộ như quả trứng mỏng lập tức nát tan, kinh khủng hơn là khi lồng phòng hộ vừa vỡ thì từ trên trời rơi xuống một thiên thạch màu đỏ rực đang còn bốc cháy, khi mọi người đang định né tránh thì lại bị trúng một ánh sáng màu lam hình bán nguyệt cả người liên tiếp lùi về phía sau không làm sao có thể né tránh được.

Thấy tình cảnh này mấy người có tu vi yếu một chút mặt xám như cho tằm, không phản kháng nữa cứ để như vậy chờ đợi cái chết. Thấy tình cảnh bết bát như vậy Tinh và mấy người bọn Bạch Tinh đều lấy ra viên ngọc màu đen kia nuốt vào bên trong, lập tức có 5 luồng hắc mang từ 5 người vừa phục dùng hắc ngọc tán ra bao trùm lấy tất cả mọi người xung quanh, viên thiên thạch đang cháy rừng rùng rùng kia bị hắc mang bao phủ lập tức tiêu tán thành nguyên tố trong trời đất.

Mấy người có tu vi yếu bị đốt sắp chết được hắc mang bao trùm thì từ từ hồi phục lại. Nhìn ra bên ngoài đám người Bạch Tinh vẫn thấy một xà, một người kia đang điên cuồng công kích, băng, hỏa, lôi, độc, đủ loại công kích lên hắc quang bảo hộ nhưng cái hắc quang này không một chút hư hại, thấy vậy mọi người bên trong mới thở ra một hơi.

Cũng sau vài hô hấp sau đó có một âm thanh vang lên:

" Có bị làm sao không tiểu Lan, tiểu Thất "

Âm thanh này là của Xuân Đức, hắn đang trong không gian vong linh tham ngộ tầng thứ 2 hồi phục của sinh mệnh cấp 2 thì cảm thấy tín vật mà hắn vừa đưa cho hai tiểu nha đầu kia có dấu hiệu báo động thì ngay lập tức dộn ra chỗ hai nhóc tỳ, thấy hai nhóc tỳ đang điên cuồng công kích một cái lồng màu đen hắn không kịp suy nghĩ nhiều mà hỏi xem hai nhóc tỳ có bị làm sao không.

Nghe được âm thanh này thì tất cả mọi người ở đây đều mừng rỡ, ngay sau đó có hai âm thanh cùng lúc vang lên

" Ca ca có ma tộc dám lên lên đây, bọn chúng bị hai người bọn muội đánh trọng thương bây giờ đang trốn trong cái lồng màu đen này ca ca giúp muội đánh tan cái mai rùa này, muội tự tay giết bọn chúng".

" Sâu lười là bọn ta, nhanh cứu bọn ta".

Xuân Đức nghe vậy đầu tiên là hơi ngần người ra, sau đó liền thông suốt là có việc gì, nhìn hai nhóc tỳ Xuân Đức đạo:

" Không phải là ma tộc to gan dám lên lên đây đâu, hai kẻ đó là người hầu của đàn long đấy, còn mấy người kia cũng không phải kẻ địch, đại ca biết hai nhóc nghĩ gì, thời gian không lâu nữa ca ca cho hai nhóc đi chém giết ma tộc".

Nghe ca ca giải thích hai nhóc tỳ liếc nhau một cái rồi lại trở về trạng thái như lúc ban đầu, chạy lại kể bên Xuân Đức. Xuân Đức mỉm cười xoa nhẹ đầu hai tiểu nha đầu rồi lại cái lồng hắc khí kia, tới gần Xuân Đức đạo:

" Ra ngoài đi, không có chuyện gì"

Ngay sau đó cái lồng hắc quang kia được giải trừ lộ ra đám người Bạch Tinh, Thanh Trúc chật vật vô cùng, quần áo te tua, khi mấy người nhìn về hai tiểu cô nương bên cạnh Xuân Đức thì không tự chủ lui ra phía sau vài bước, Xuân Đức thấy vậy mỉm cười đạo:

" Chút hiểu lầm thôi, hai nàng là muội muội của ta, nhóc mặc thanh y này là tiểu Thất, còn nhóc này ta tiểu Lan, mà các ngươi ăn ở thất đức kiểu gì để cho hai nhóc tỳ nghĩ các ngươi là người xấu mà đánh đuổi vậy "

Thanh Trúc phiến muộn đạo:

" Bọn ta nghe lệnh của Diệp Ngân Tuyết lão đại đi lên trên này gặp người, nhưng đến đây gặp hai tiểu cô nương này đang ôm hai quả trứng ở đó, khi thấy bọn ta thì hai nàng đùng đùng tức giận ngay lập tức hạ sát thủ nếu không có mấy viên ngọc đen của người thì bọn ta đừng mong ai còn sống".

Nghe Thanh Trúc nói như vậy Rắn Mập bên cạnh tức giận đạo:

" Là các người đi cùng với ma tộc, đi với ma tộc tức là người xấu, bọn ta chỉ muốn báo thù cho tiểu Y bị đám ma tộc kia làm hại thôi nên kẻ đi cùng với người xấu tức là người xấu, hừ hừ, đặc biệt là hai người các người sau này mà để ta biết được cái gì thì ta sẽ cắn nát các người " Rắn Mập nhìn về phía hai thiếu nữ ma tộc Lạc Nhật và Lạc Nguyệt nhẹ nhàng.

Mọi người nghe vậy thì cũng đã hiểu ra 8 phần rồi, tất cả đều nhìn về phía hai thiếu nữ ma tộc, mọi sự hiểu lầm đều bắt nguồn từ hai nàng này, hai người này bị mọi người nhìn như vậy cộng thêm nghe Rắn Mập đe dọa thì sắc mặt trắng bệch, chỉ dám cúi gằm mặt xuống đất.

Xuân Đức thấy tình cảnh lại lâm vào trạng thái ngu người thế này thì cũng chỉ cười mà thôi, hắn cũng không có chút hảo cảm gì với hai ma tộc kia nếu không phải là đàn long muốn có người trả vẫy thì hắn đã giết hai nàng từ lâu rồi, nếu như tiểu Thất có giết hai nàng thì hắn cũng không quan tâm, chết thì chết thôi chứ có làm gì đâu.

Đang lúc này không biết đàn long và Tuyết Anh từ đâu mò ra, có thể là nghe được lời của Rắn Mập vừa nói nên đàn long vừa tới đã lên tiếng nói giùm hai tên ma tộc kia L:

"Tiểu Thất à, hai kẻ này là mấy tên người hầu của ta, có thể cho nể tình ta và ca ca ngươi là huynh đệ tha cho hai kẻ này sao? ".

Rắn Mập nhìn Tà Long mới đến, đoán đo một chút rồi đạo:

" Vậy cũng được, nhưng bảo hai nàng biết điều một chút, ta mới nhìn thấy các nàng đã thấy chán ghét, tốt nhất là hai nàng cách xa ta ra bằng không ta ăn thịt hai nàng".

Hai thiếu nữ ma tộc kia nghe vậy thì đều quỳ xuống cảm ơn:

" Tạ ơn đại nhân không giết, tạ ơn Tà Long đại nhân cầu tình"

Hai nàng biết mình thực ra cũng không có gây nên tội lỗi gì, tội lỗi chính là mấy tên chết tiệt Hắc Vương Tông kia giết ai không giết lại hết lần này tới lần khác đi giết người thân của một đám quái vật hình người.

Tà Long nhìn hai nàng và Tuyết Vi đạo:

" Hai người các người và cả người nữa sau này biết điều một chút thì ta có thể đảm bảo mạng sống cho các người nếu mà trong đầu nghĩ mưu mô quỷ quái gì thì đến lúc đó có muốn chết cũng đừng nghĩ tới, biết chưa? ".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Không nghe lời hậu quả

Ba người nghe xong lập tức run lên cùng nhau quỳ một chỗ đạo:

" Bọn tiểu nô đã hiểu, nhất định bọn tiểu nô sẽ nghe lời không dám có ý nghĩ xấu".

Thấy vậy Lão Tà cũng gật đầu đáp:

" Như vậy là tốt nhất, bằng không sau này các người cũng trong bộ sưu tập này đấy. Cù Cải Trắng cho bọn chúng xem một chút kết cục của những kẻ không nghe lời đi, cho bọn chúng mở mắt ra nếu không lại nghĩ chúng ta nói đùa".

Xuân Đức gật đầu, vung tay lên hàng loạt các bình trong suốt to lớn xuất hiện trước mắt mọi người, bên trong những cái bình lớn kia là hàng tá Ma Tộc bị chặt đứt tứ chi, đôi đã bị mọc đi, lưỡi bị cắt đứt đang trôi nổi bất định trong sinh mệnh chi thủy nhìn vô cùng kinh khủng. Mấy người bọn Hàn Tuyết Vi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi cả người phát run, hàn ý từ chân lên tới đầu, hàm răng không tự chủ được mà va vào nhau.

Không riêng gì mấy nàng mà mấy tên thái điều Diệp Linh Tinh phía sau cũng trực tiếp ngồi trên mặt đất, cả người như bị ai rút hồn. Ngay cả đám người Bạch Tinh, Thanh Trúc thấy cảnh này cũng hít vào vài ngụm khí lạnh.

Cho mọi người trước mắt xem rõ Xuân Đức lại thu tất cả mấy cái bình kia lại. Lao Tà nhìn thấy ba người hầu của mình đang không ngừng run rẩy trên mặt đất thì hài long vô cùng đạo:

" Bây giờ thì biết kết quả nếu dám làm điều gì không được cho phép rồi đây, còn giờ thì đứng lên đi lão đại số 2 có chuyện nói với các người"

" Đã...đã hiểu, mấy người tiểu nô đã hiểu rõ thưa đại nhân, bọn tiểu nô sẽ không dám"- Mấy nàng dập đầu vài cái xong thì mới dám đứng dậy, nhưng cũng chỉ cúi đầu nhìn xuống đất.

Tuyết Anh từ trên đầu của đàn long nhảy xuống nhìn Xuân Đức và đàn long đạo:

"Hai người các ngươi ra chỗ khác chơi đi, ta ở đây dạy cho mấy tên phế vật này chút đồ, để sau này còn có chút tác dụng, các ngươi ở đây mấy kẻ này còn không có dũng khí ngăn đầu thì làm sao có thể học được cái gì".

Xuân Đức gật đầu, ôm hai nhóc tỳ nhảy lên đầu Lão Tà rồi đạo:

"Được rồi, vậy ngươi tự giải quyết vấn đề của mình đi, bọn ta không làm phiền ngươi nữa, có chuyện gì thông báo ta một tiếng".

Bỏ lại một câu Xuân Đức, hai tiểu nha đầu và Tà Long ngay lập tức biến mất đi vào bên trong không gian vong linh, để lại bên ngoài Tuyết Anh và đám thái điều.

Khi mấy người Xuân Đức đi rồi thì mọi người ở đây mới thở ra một hơi, bọn họ cảm thấy áp lực khi có mấy kẻ khủng bố kia ở đây.

Nhìn về mặt này của mọi người, Tuyết Anh ngay lập tức tát cho bọn này một xô nước lạnh:

"Vài ngày tới ta sẽ huấn luyện các ngươi thành những ma đầu bậc nhất, nếu ai không may chết đi thì chỉ có thể trách số mạng không tốt, mà việc đầu tiên trong lần huấn luyện này là các ngươi phải đưa 9 tên phế vật đang còn quỳ trên mặt đất kia về nơi đóng quân của Diệp Linh Tông trong vòng 1 canh giờ, việc này không khó nên các ngươi nếu về chậm sẽ có trò hay đợi các ngươi. Bây giờ bắt đầu, à mà nhớ là cầm dùng cái gì phụ trợ đấy, tự thân vận động không dùng ngoại vật".

Mọi người không nói hai lời, không hỏi han thêm bất cứ cái gì, ngay lập tức tiến lại gần 9 tên đệ tử Diệp Linh Tông kia xách lên như xách mấy con gà rồi lao thẳng về nơi đóng quân của Diệp Linh Tông cách đây không tới vạn dặm, với Tinh người có tu vi Bát Hù Canh thì vạn dặm không tính là gì nhưng ở đây lại có lực lượng thần bí ảnh hưởng nên muốn vừa đi vừa về thì cũng cần nỗ lực một chút, nàng đã như vậy thì những người khác cũng phải rất cố gắng thì mới có thể hoàn thành.

Đang đi trên đường Thanh Mai nhìn mấy người Hàn Tuyết Vi hỏi:

"Tuyết Vi tỷ mọi người bị sao vậy, sao khuôn mặt vẫn còn trắng bệch thế kia? vẫn còn suy nghĩ chuyện lúc trước sao?"

Tuyết Vi nở nụ cười miễn cưỡng đáp lại Thanh Mai:

"Không sao cả, chỉ cảm thấy có chút sợ hãi mà thôi".

"Mọi người cũng không cần quá lo lắng như vậy, không phải Tà Long lão đại đã đảm bảo mấy người không bị gì rồi sao, ta nghĩ sau này sẽ khác thôi"- Thanh Mai an ủi.

Tuyết Vi nghe vậy cũng vui vẻ lên phần nào, nàng nhìn mọi người đạo:

"Mọi người nghĩ mấy ngày sau chúng ta sẽ được học cái gì đây?"

Tinh đang phi hành bên cạnh suy nghĩ một chút đạo:

"Theo ta nghĩ chắc sẽ là một bí thuật nào đó, nhưng nói cho cùng nếu như mấy vị đại nhân muốn giết chúng ta thì mấy vị đại nhân kia không cần tốn nhiều lời như vậy rồi, một đập là có thể giết tất cả mọi người vì vậy lần luyện tập lần này là một cơ duyên của chúng ta. Mọi người cũng nên thấy mình nhỏ yếu đi, 21 người chúng ta không cầm cự nổi hai tiểu cô nương trong vài hô hấp nếu không có bảo mệnh ngọc kia thì mọi người ở đây còn ai có thể sống".

Nói tới ngọc bảo mệnh mấy người Tinh và Bạch Tinh đám người lại một trận đau lòng, nếu như biết rõ tác dụng của ngọc bảo mệnh kia thì đã không lãng phí một lúc nhiều vật phẩm trân quý như vậy.

Nhưng khi nghĩ tới hai tiểu nha đầu kia cả đám người đang phi hành trên khung trung không tự chủ được đều cảm thấy rung mình. Thiên Xu nhìn về phía lão đại Bạch Tinh hỏi:

"Lão đại hai tiểu cô nương đó có phải là Xà Thần đại nhân và Hủy Diệt đại nhân trong điện chúng ta không?"

Bạch Tinh gật đầu đạo:

"Ừ. Việc này bây giờ nói có ích gì, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên này đi nếu mà cứ cái tốc độ này có khả năng chúng ta sẽ bị chậm thời gian đấy, mà hậu quả của việc này thì ta cũng không dám tưởng tượng đâu".

Mọi người nghe vậy thì gật đầu, cả đám lại cực tốc phi hành tiến về nơi đóng quân của Diệp Linh Tông.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Thanh mai gặp nguy hiểm

Hơn nữa canh giờ sau đám người Thanh Trúc, Bạch Tinh, Tinh đã đến phụ cận nơi Diệp Linh Tông đóng quân. Nhìn về phía trước Thanh Trúc nói với 9 người kia:

"Mấy người các ngươi vào trong đi thôi có ai hỏi gì cũng không được nói nghe chưa, nếu mà nói khi ta về biết được thì các ngươi coi chừng"

"Vâng, thiếu tông chủ"- Chín người khom người cúi chào một cái rồi tiến nhanh về nơi Diệp Linh Tông đóng quân.

Nhìn 9 tên thái điều kia đã đi xa, Thanh Trúc và mọi người không chần trừ thêm thêm ngay lập tức quay lại đi về. Nhưng khi bọn họ mới quay lại đi không được bao xa thì có một tiếng hét vang lên từ phía sau

" Gian tế nơi nào to gan lớn mật dám tới địa bàn Diệp Linh Tông chúng ta do thám đứng lại đó cho ta"

Mọi người dừng lại một chút quay lại xem thì thấy có đội ngũ 200 người đang dùng pháp bảo phi hành, người mới lên tiếng là một đại hán râu rậm, cả người to như con trâu, trên tay còn cầm một bình rượu to dùng, đằng sau lại lưng lại đeo 5 cây tiêu kiếm nhìn không hài hòa chút nào.

Còn chưa kịp nói lời nào đại hán kia đã tự mình xông lên, phóng ra 5 cây tiêu kiếm đánh về đám người Thanh Trúc, phía sau mấy trăm người kia cũng như đại hán lấy hết vũ khí ra đánh về phía Thanh Trúc và mọi người.

Vèo! Vèo! Vèo

Hàng loạt âm thanh xé gió vang lên, đầy trời quang ảnh lao thẳng tới đám người Thanh Mai.

Thanh Mai thấy cảnh này thì tiến lên vài bước định thuyết pháp với đám người Diệp Linh Tông kia để bọn họ hiểu. Nhưng khi nàng vừa bước lên thì bị Thanh Trúc bên cạnh cản lại, Thanh Trúc lắc lắc đầu đạo:

"Muội nói cái gì cũng vô dụng thôi, bọn họ không nghe lọt tai đâu, giải quyết nhanh rồi đi về".

Thanh Mai nghe vậy có hơi chút nghi hoặc nhưng cũng không nói gì thêm nữa, mà cùng mọi người lấy ra vũ khí định xông lên cận chiến.

Nhưng khi mọi người còn chưa có hành động cụ thể gì thì bị một mình Tinh sau vài chiêu đã giải quyết phân nửa. Đại hán kia cũng chỉ có tu vi sinh tử cảnh còn mấy trăm người còn lại thì đại đa số cũng chỉ có tu vi Tinh Thần Cảnh nên mặc dù có số lượng chiếm lợi thế nhưng qua vài chục hô hấp sau đám người Diệp Linh Tông kia tất cả đã nằm trên mặt đất, may mắn cho bọn họ là đám người Thanh Trúc không hạ sát thủ nếu không thì cũng đừng mong ai còn sống.

Nhìn đám người bị mình đánh đang nằm lăn lộn trên mặt đất Dương Tuấn bỗng nhiên chống nạnh ngửa mặt lên trời cười lên hô hô nói lớn:

"Cuối cùng ta cũng tìm thấy mấy kẻ phế vật hơn cả ta, từ ngày rời đi tông môn đến giờ luôn bị người khác nói mình là phế vật ta cũng ngỡ mình là phế vật thật, nhưng bây giờ ta cảm thấy còn nhiều kẻ không bằng ta. Ha ha".

Cổ Phàm gần đó nói luôn:

"Không có tiền đồ".

Mọi người xung quanh cũng gật đầu xem như đồng ý với ý kiến Cổ Phàm, mặc kệ cho tên Dương Tuấn đắc chí cười một mình, mọi người lại tiếp tục dùng đòn thuật quay về, Dương Tuấn thấy mọi phi hành đi thì hán cũng không lý tới đám đang nằm trên mặt đất nữa mà nhanh chân bay theo sau mọi người.

Khi mọi người vừa bay qua một dãy núi thì phía bên trái truyền tới từng tiếng động đánh nhau mãnh liệt. Thanh Mai tò mò ngo đầu qua bên đó nhưng không thấy gì cả, nàng quay lại hỏi tỷ mình:

"Tỷ tỷ có nên đi xem là ai đánh nhau không? "

Thanh Trúc trù trù một lúc rồi lắc đầu đạo:

"Không cần, việc này không liên quan tới chúng ta, hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên mới là quan trọng".

Cũng có mấy người muốn đi xem nào nhiệt nghe Thanh Trúc nói vậy cũng đành thu lại tâm tình. Mọi người lại tiếp tục phi hành nhưng còn đi chưa được bao xa một âm thanh mang theo đầy sự căm phẫn và không cam lòng vang lên:

"Đám ma môn bại hoại các người chết không yên lành, ta có chết cùng phải kéo các ngươi theo".

Uỳnh...Ầm...Ầm

Ngay sau đó là một tiếng nổ lớn vang lên, nghe tiếng nói đầy vẻ tuyệt vọng kia, cô nàng Thanh Mai không nhịn được tách ra khỏi mọi người một mình về bay về nơi phát ra tiếng kêu kia, mọi người đang phi hành thấy vậy cũng không tiếp tục phi hành nữa mà dừng lại đuổi theo cô ngốc Thanh Mai kia, người ta thấy nguy hiểm thì tránh không kịp nàng thì lại đâm đầu vào.

Thanh Mai nhanh hơn mọi người tới nơi xảy ra tranh đấu kia trước tiên, khi nàng tới nơi trên mặt đất chỉ còn lại vài bộ thi thể nữ tử không nguyên vẹn còn nằm trên mặt đất, dựa theo quần áo thì có thể xác định được mấy người nữ tử này đều là người của Diệp Linh Tông, khi nàng đang nhìn trên mặt đất thì nghe được tiếng tỷ tỷ kêu lên từ phía sau

"Cẩn thận đằng sau"

Thanh Trúc khi nghe tiếng nói này thì cũng cảm nhận được mấy luồng sát khí đáng sợ đánh úp lại từ hai bên và đằng sau. Thanh Mai tuy biết nhưng cũng không có khả năng phòng ngự gì vì kẻ tới quá nhanh, đám người Tinh, Bạch Tinh phía sau cũng nhìn thấy muốn cứu giúp cũng không kịp, bọn họ còn cách Thanh Mai một đoạn khá xa.

Trong lúc Thanh Mai bàng hoàng thì có 3 thanh kiếm đã đâm tới nàng, Thanh Trúc phía sau nhìn thấy cảnh này thì ngăn người, đôi chân như bị ai đó níu lại nàng chỉ đứng im đó nhìn muội muội của mình sắp bị mấy thanh kiếm kia xuyên thấu qua thân thể, đôi mắt của nàng bắt đầu đỏ lên.

Ngay lúc mọi người đều cho rằng Thanh Mai sẽ chết dưới 3 kiếm kia thì khi 3 thanh kiếm kia đâm vào trong cơ thể thanh mai một chút thì sợi dây chuyền ở trên cổ nàng sáng lên một hư ảnh thiên sứ 8 cánh đỏ rực cầm song kiếm đen kịt hiện ra, ngay lập tức thiên sứ này vung song kiếm lên mấy kẻ đánh lên Thanh Mai lập tức biến thành từng miếng thịt đều nhau rơi trên mặt đất.

Còn chưa hết, khi thiên sứ hắc ám kia giết chết xong ba tên đánh lên Thanh Mai xong thì nhìn về một phía khác ngay khi lúc thiên sứ hắc ám kia nhìn về một nơi có tảng đá kia thì từ tảng đá biến thành nhiều nhân ảnh cấp tốc bay lên không trung tán ra tứ phía. Đọa lạc thiên sứ nhìn theo phía đám hắc y nhân đang bỏ chạy há to miệng thét lên một tiếng kinh khủng

Rào...rào...rào

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Nhiệm vụ thất bại! ác mộng huấn luyện!

Mọi người có thể thấy một luồng sáng xung kích màu đỏ từ trong miệng đầy răng nanh của thiên sứ kia thoát ra, nó giải phóng theo hình quạt, hẹp, đi tới đâu mọi thứ đều nát tan tành, bị thổi đi như thổi bụi bặm vậy, đám hắc y nhân kia khi bị dính phải đòn sóng xung kích này lập tức như những trang giấy bị đốt cháy rồi bị gió thổi tan đi vậy.

Khi tiêu diệt xong đám hắc y nhân kia, đọa lạc thiên sứ lại nhìn về phía khác, nơi đó có một thiếu nữ bị cột hai tay nhưng vẫn đang còn sống, lại nâng song kiếm lên nhưng khi đọa lạc thiên sứ muốn xuất chiêu kết liễu thiếu nữ kia thì bị Thanh Mai ôm lại, Thanh Mai đạo:

"Nàng không phải người xấu, tha nàng đi"

Đọa lạc thiên sứ bỗng nhiên dừng lại, giữ nguyên tư thế như vậy một lúc, đôi mắt nó sáng lên vài lần rồi bỗng nhiên tan biến thành một đám huyết quang quay trở lại sợi dây chuyền.

Nhìn cả một vùng bị cày nát không còn hình dáng, nhìn ba đồng thịt dưới chân của Thanh Mai mà mọi người không tin vào mắt mình, quá nhanh quá mạnh, mạnh đến không có bạn bè những kẻ tập kích Thanh Mai không phải là gà đất chó sành gì đều là cao thủ ám sát có tu vi Bất Hủ Cảnh cả vậy mà sau vài hô hấp tất cả đã bị giết đến không còn căn bản.

Mọi người chạy lại bên cạnh Thanh Mai việc đầu tiên không phải là hỏi thăm an nguy của nàng mà là quan sát sợi dây chuyền thiên sứ 8 cánh cầm song kiếm trên cổ của Thanh Mai. Bị mọi người nhìn chăm chăm như vậy Thanh Mai thấy có chút sợ lùi lại vài bước đạo:

"Nè nè, mấy người định làm gì đây, sợi dây chuyền này là sêu lười tặng ta không được cướp của ta đâu đây" --Vừa nói nàng vừa dùng hai che ở trước ngực "

Mọi người không để ý tới hành động của mà vẫn nhìn chăm chú vào nơi đó, sau một lúc Cổ Phàm có chút ghen tỵ đạo:

"Không ngờ lão đại lại tặng cho nàng một món đồ vật quý giá như vậy? mà sao lúc trước khi bị hai vị tiểu muội của lão đại tấn công thì cái dây chuyền này không phát huy tác dụng nhỉ "

Mọi người nghe Cổ Phàm nói vậy thì cũng có điều suy nghĩ.

"Chắc tại khi trước ta ở sau cùng không có bị nguy hiểm đến tính mạng nên sợi dây chuyền không có tác dụng, mà ta cũng không chắc nữa, đây cũng là lần đầu tiên ta biết tác dụng thứ hai của sợi dây chuyền này ngoài việc tăng cao tốc độ tu luyện"- Thanh Mai giải thích nghi hoặc của mọi người.

Thanh Mai bỗng nhiên nhớ tới cái gì la lên " Quên mất,mãi nói chuyện với mọi người còn có một cô gái bị trọng thương đang ở bên kia". Nàng chạy vội lại chỗ mà cô gái kia đang bất tỉnh, mọi người cũng chạy lại theo Thanh Mai, đang lúc mọi người xem xét thiếu nữ thì một âm thanh nhẹ nhàng như tiếng sáo ngọc vang lên bên trong thức hải mọi người.

" Còn chưa tới 1/3 thời gian nữa nếu các ngươi nếu còn dây dưa không dứt thì sẽ chậm trễ thời gian, đến lúc đó thì không nên trách ta rồi".

Nghe được âm thanh này mọi người mới nhớ tới nhiệm vụ chính của mình, nãy giờ bị cuốn toàn vào chuyện không đâu làm mọi người quên mất nhiệm vụ của mình, Tinh ôm thiếu nữ bị mất hai tay kia lên, gia trì một phòng hộ lên người thiếu nữ rồi đạo với mọi người:

" Thời gian không còn nhiều, hết sức phi hành để về kịp lúc, thiếu nữ này tạm thời bị bất tỉnh thì đem nàng về nơi chúng ta luôn, chắc mấy vị đại nhân không trách đâu".

Mọi người gật gù đầu, ngay lập tức lòng bàn chân bồi nổi tất cả dùng 120% sức mạnh mà phi hành trở về, lần này đi về một mạch thuận lợi không gặp chuyện gì cả, tuy có vài lần gặp chiến đấu nhưng Thanh Mai bị mấy người Thanh Trúc, Cổ Phạm kéo lại nên cũng không bị cuốn vào mấy cuộc tranh đấu kia.

.....

Một đường phi hành không ngừng nghỉ mọi người cứ ngỡ mình sẽ về nhanh hơn một chút so với quy định nhưng khi bọn họ vừa tới chân núi khi trước thì Tuyết Anh đang ngồi ở đó tung tung trong tay quả cầu sinh mệnh tinh hoa màu xanh nhàn nhạt đạo

" Các người về chậm so với yêu cầu của ta ".

Nghe được câu này cả đám người sắc mặt ai cũng không tốt, bọn họ lĩnh cảm một chuyện không may sắp diễn ra với bọn họ. Lĩnh cảm này nhanh chóng trở thành hiện thực khi tiếp theo sau đó 13 người bị đưa tới trong một không gian đầy trời hắc hỏa thiêu đốt

" Á,hỏa diễm này là gì vậy mà chỉ cần chạm vào thì cả linh hồn cũng bị thiêu đốt"- Thiên Xu không may bị hỏa diễm dính phải thất thanh la lên.

Thấy Thiên Xu bị như vậy mọi người ngay lập tức né tránh những hỏa diễm có khả năng rơi xuống bọn họ, nhìn cứ như một đám kiến bò loạn trong chảo nóng vậy.

Nhìn một màn này Tuyết Anh nhàn nhạt đạo:

" Yên tâm trong này là không gian huấn luyện đặc biệt nên không chết được đâu nếu các ngươi bị chết sẽ ngay lập tức phục sinh, nhưng sau mỗi lần phục sinh thì cái cảm giác đau đớn khi bị hắc diễm đốt chúng sẽ tăng lên một phần, chung quy là cứ sau mỗi lần chết các ngươi bị đánh sát thương thì sự đau đớn sẽ tăng lên một phần so với trước khi phục sinh, đơn giản vậy thôi. Á đúng rồi lần này còn có 5 tên khác cùng luyện tập với các ngươi".

Tuyết Anh lại bắt một ấn quyết lập tức năm con rồng to lớn xuất hiện bên trong không gian này, thân hình to lớn có 5 con rồng tre phía trên đầu đám người Thanh trúc, Bạch Tinh khiến cho mấy tên này không phải né tránh đám hắc diễm kia nữa.

Ngũ Long vừa xuất hiện đã đồng thanh đạo

" Đại nhân chúng ta đã sẵn sàng ".

Tuyết Anh gật đầu nhìn ngũ long và mọi người từ từ nói ra yêu cầu muốn bọn họ thực hiện:

" Bây giờ các ngươi có 1 canh giờ để làm quen với hắc diễm nếu cứ tình trạng như lúc này thì các ngươi có thể bị cực độ hao tổn tinh thần mà chết, tiện thể ta nói luôn hồi sinh bên này không phải là vô hạn chỉ đến một hạn định nào đó tinh thần các ngươi không chịu nổi thì lúc đó chính là lúc các ngươi ra đi, cái này phải phụ thuộc vào ý chí của từng người. Sau 1 canh giờ ta sẽ quay lại truyền cho các ngươi một loại tương thích năng lực ". Nói xong thì thân ảnh của Tuyết Anh cũng nhạt nhòa dần dần rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Người chỉ biết nói lời làm đau lòng người khác

Bên ngoài không gian huấn luyện, Tuyết Anh đang ngồi bên cạnh thiếu nữ bị cụt hai tay kia. Nhìn thiếu nữ một lúc thì Tuyết Anh lấy ra quả cầu sinh mệnh mà nàng hay đùa nghịch đặt lên trên người thiếu nữ kia, ngay sau khi quả cầu sinh mệnh kia chạm vào thiếu nữ lập tức vỡ ra thành từng đám ánh sáng màu xanh nhỏ hơn bao phủ toàn cơ thể thiếu nữ.

Những vết thương nhanh chóng lành lại, hai tay bị cụt cũng bắt đầu mọc lại, khoảng gần 1 canh giờ sau thì cả người thiếu nữ kia trên dưới đã hoàn mỹ vô khuyết không một vết thương, chỉ có bộ quần áo trên cơ thể là tả tơi lộ ra từng bộ phận cơ thể trắng như ngọc.

Đội thêm một lúc thì thiếu nữ kia bỗng nhiên ngồi dậy, mở to đôi mắt nhìn xung quanh, lại cảm nhận một chút tình trạng cơ thể thì thấy không bị tổn thương gì nặng vô cùng kì quái nhưng khi thấy Tuyết Anh đang đứng cách đó không xa thì nàng có chút hiểu ra, nàng không biết cô gái đẹp như tiên nữ kia là ai nhưng nàng có thể xác định cô gái này chính là người cứu mạng mình hoặc có liên quan tới người đã cứu mình.

Nàng đứng dậy tiến lại gần Tuyết Anh hơi cúi người xuống đạo " Cảm ơn vị đạo hữu này đã ra tay tương cứu, ngày sau nếu có cơ hội sẽ báo đáp ân tình này, không biết đạo hữu đại danh là gì? "

Tuyết Anh nhìn người thiếu nữ trước mắt, trên khuôn mặt không có biểu hiện ra một chút sắc thái tình cảm nào cả, một lúc sau nàng mới nói một câu làm cho thiếu nữ kia ngẩn người:

" Người có thể đi "

Nói xong thì Tuyết Anh cũng biến mất không còn tung tích, để lại một mình thiếu nữ đứng ngây ngốc nơi đó.

.....

Bên trong không gian huấn luyện.

Khi Tuyết Anh xuất hiện bên trong không gian huấn luyện thì thấy 13 người bọn Thanh Trúc đang ngồi dưới đây trời hắc điểm tuy khuôn mặt của từng người vẫn vẻ vô cùng nhưng ai cũng cắn răng không rên ra một tiếng.

Nhìn mọi người một lượt xong Tuyết Anh đạo:

" Đã hết một canh giờ "

Âm thanh của nàng như ma âm xuyên thấu linh hồn kết hợp với hắc điểm hiệu quả càng thêm kinh khủng, mấy người Thanh Trúc đang cố hết sức chống cự lại hắc điểm khi nghe âm thanh này lập tức thức hải đau nhói tất cả đều hét lên một tiếng rồi nằm lăn ra đất quay cuồng.

Một lúc lâu sau mọi người mới trở lại bình thường, mọi người đứng dậy đi về phía Tuyết Anh, cả đám đều cúi mặt xuống không dám nhìn cái khuôn mặt như thiên thần kia, yên lặng chờ đợi.

Tuyết Anh vẫn như bình thường phán một câu làm đau lòng người khác:

" Các ngươi quá phế vật, nhiệm vụ đầu tiên thì chậm trễ thời gian, nhiệm vụ thứ hai chỉ một chút nhỏ hắc điểm loại hỏa điểm không được xếp hạng này cũng làm các ngươi chật vật không chịu được, ta thật muốn một chương chụp chết các ngươi nếu không vì Cù Cái Trắng nhờ ta giúp đỡ các ngươi thì ta đã không lý tới những kẻ như các ngươi rồi ".

Mọi người nghe vậy tuy trong lòng có chút không thoải mái nhưng mấy điều này là thật sự bọn họ cũng đành chấp nhận, thêm vào đó người ta là tu vi gì, là nhân vật có thân phận cao cao tại thượng kiểu gì không tiếc thời gian rèn luyện cho bọn họ, người khác có cầu còn không được nữa là.

Tuyết Anh lại đạo tiếp:

" Mọi người chắc đã có chủ tu công pháp của riêng mình nhưng ta muốn hỏi có ai muốn tự phế tất cả các võ pháp kỹ của mình để học lại những thứ khác mà ta truyền thụ. Nhưng ta vẫn khuyên các ngươi là nên kiên định với con đường của mình chọn ".

Mọi người nghe vậy thì lại một lần nữa trầm mặc, qua một lúc lâu thì hai người Hắc Tinh, Thanh Mai, Thiên Kiếm cùng nhau lên tiếng:

" Ta nguyện ý tự phế tất cả học lại từ đầu ".

Nhìn ba người Tuyết Anh chỉ gật đầu một cái ra hiệu cho ba người tiến lại gần bên mình, sau đó nàng nhìn mấy người còn lại đạo:

" Ra tiếp tục luyện tập, nửa canh giờ chính thức huấn luyện ".

" Vâng, lão đại "- Mọi người đáp một tiếng rồi tiếp tục ra luyện tập với hắc điểm.

Đội mọi người ra xa xa luyện tập, Tuyết Anh mới nhìn ba người đạo:

" Tuy ta tiếp xúc các ngươi chưa được bao lâu nhưng cũng đã có lý giải sơ qua về tính cách mỗi người, nên ta cũng đã tìm cho từng người những năng lực thích hợp ta sẽ nói sơ lược các ngươi thấy có điểm nào không đúng có thể nói với ta để ta có thay thế thích hợp.

Thứ nhất là Hắc Tinh ngươi có thân thể quái thú, phòng ngự, sức chịu được tốt, tình các táo bạo thích chết hay xông lên đầu nên ta đã chọn cho ngươi một bộ nhưng pháp kỹ phòng ngự siêu cường.

Thứ hai là Thiên Kiếm, ngươi thì khác Hắc Tinh có mưu, có trí, là một người âm hiểm nên ta một bộ kỹ năng ám sát cho ngươi.

Cuối cùng là Thanh Mai, Thanh Mai cái gì cũng tốt nhưng cái tính cách dễ tin người và luôn muốn giúp đỡ người hoạn nạn ở trong tu tiên giới này rất dễ bị liên lụy vào những cuộc tranh đấu không cần thiết, nhưng đó cũng là điểm mà ta thích ở ngươi, ta đã chọn cho ngươi một bộ pháp kỹ có khả năng phụ

trợ mọi người.

Được rồi ta đã nói xong có ai ý kiến gì không? "

Ba người nghe Tuyết Anh nói xong thì mỗi người đều có suy nghĩ riêng nhưng chung quy không ai phủ nhận điều gì cả. Hiển nhiên mọi người đều đã đồng ý với cách nói của Tuyết Anh.

Nhìn mọi người không ai nói gì, Tuyết Anh lại đạo:

"Đã không ai có ý kiến gì thì ta bắt đầu phế tất cả những gì mà các ngươi học, tuy có chút đau đớn nhưng quá trình này rất nhanh thôi, bây giờ mọi người ngồi yên để ta cùng lúc thi pháp tiết kiệm thời gian".

Ba người cùng gật đầu, cũng không đi đâu xa trực tiếp ngồi ngay xuống đất. Thấy mọi người đã chuẩn bị Tuyết Anh lập tức thi thuật, vừa mới bắt đầu thi thuật khuôn mặt ba người đã vận vẹo vô cùng đáng sợ, huyết tử trong mắt, mũi, tai, liên tục chảy ra, đến khi cuối cùng thì 3 người trực tiếp ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Truyền thụ năng lực mới! bộ ba hoàn hảo

Sau khoảng 10p sau thì ba người lần lượt tỉnh dậy. Ba người tỉnh dậy có chút xấu hổ nhìn về phía Tuyết Anh xin lỗi:

"Đề cho lão đại chê cười rồi".

Tuyết Anh gật đầu đáp:

"Ta biết các ngươi là phế vật từ lâu rồi nên cũng không ngạc nhiên gì, bây giờ lại ngồi xuống ta trực tiếp giúp các ngươi học tập những pháp kỹ mới, về sau nhớ cố gắng đừng làm mất mặt ta nếu các ngươi bị ai cùng cấp đánh bại thì đừng bảo ta là người dạy các ngươi, ta cảm thấy mất mặt lắm".

Ba người cảm thấy không biết nên nói gì, lão đại ngươi có cần phủ phàng với người của mình vậy không. Buồn bực quy về buồn bực nhưng ba người vẫn nhanh chóng ngồi xuống chờ đợi điều tiếp theo.

Từ trên tay Tuyết Anh xuất hiện 12 quyển sách phát tán kim quang, Tuyết Anh nhắm mắt lại 12 quyển sách nhỏ kia lập tức biến thành từng đoàn kim quang bay về mỗi người. Nhìn ba người đang nhắm nghiền mắt tiếp thụ năng lực mới Tuyết Anh nhàn nhạt đạo:

"Chút nữa nhớ luyện tập một chút cho quen với năng lực mới, mà truyền lời ta với đám thái điều kia là ngày mai mới bắt đầu, ta có chuyện gấp cần làm". Dặn dò một câu với ba người rồi Tuyết Anh cũng biến mất khỏi không gian huấn luyện.

Một lúc lâu sau khi Tuyết Anh biến mất, cả ba người đều mở to con mắt ra, không tin những gì mà mình vừa mới được truyền thụ, mấy người có xung động đi tìm đối thủ đối một phen. Ba người không hẹn mà cùng hỏi lên một câu:

"Hai người các ngươi có năng lực mới gì "

Ba người lập tức lúng túng, Thanh Mai nhìn về phía Hắc Tinh đạo:

"Ngươi là nam tử duy nhất ưu tiên ngươi nói trước".

Hắc Tinh nhìn hai nàng cười ngây ngô một cái mới nói:

"Ta bây giờ có được 4 pháp thuật, đều chưa đặt tên nên cứ gọi là pháp thuật thứ 1 đến 4 đi. Pháp thuật đầu tiên là ta có thể hét lên làm xung quanh phạm vi 1 dặm xung quanh không tự chủ được tấn công ta trong vòng 5s, pháp thuật thứ hai và ba là trong khi ta hét lên thì sẽ nhận được một phòng hộ giảm 80% sát thương và làm cho mấy kẻ tấn công ta bị suy yếu. Còn pháp thuật cuối cùng là đâm một cú cực mạnh. Trong mấy quyển bí kíp kia có ghi nếu tu luyện lên cao thì thời gian của pháp thuật thứ nhất có thể kéo dài tới 20s. Các ngươi thấy ta lợi hại không?".

Thanh Mai lập tức vỗ tay hô lớn:

"Ngươi thật lợi hại. hi hi. Ta cũng giống ngươi có pháp kỹ, thứ nhất là dùng băng để đóng băng địch thủ lại, cái này bây giờ chỉ tồn tại có 1 s, pháp kỹ thứ hai là có thể gia trì một áo giáp băng lên người mà ta muốn, thứ 3 là tiêu tốn pháp lực để đóng băng ai đó lại, giúp ai đó chữa lành vết thương cái này với pháp kỹ thứ nhất là giống nhau nhưng tùy thuộc vào cách dùng của ta thôi, cái cuối cùng là tạo một trận mưa băng tuyết, trong phạm vi ta điều khiển kẻ nào bị dính chiêu sẽ không thể di chuyển được trong nháy mắt. Đến lượt Thiên Kiếm".

Thiên Kiếm gật đầu một cái đạo:

" Pháp kỷ đầu tiên của ta tên độc tố, ta có khả năng tạo ra một quả cầu độc mà ta có thể kiểm soát chất độc trong đó, khi ta phát tán chất độc thì nó bao trùm phạm vi một dặm sau 5s thì tiêu tán, ở bên trong độc tố của ta thì kẻ thù sẽ choáng váng, vô kỷ thứ 2 là ta có thể phóng ra một phi tiêu truy đuổi, địch nhân chắc chắn không thể né tránh, cái thứ 3 là dịch chuyển tức thời đến phía sau địch nhân sau 20s thì mới có thể hồi phục để thi triển lần tiếp theo, cái cuối cùng cũng là dịch chuyển tức thời về phía sau địch nhân để đánh lén, nhưng cái pháp kỷ thứ tư này lại có thể thi triển 5 lần liên tục gây choáng 1s cho địch nhân. Sau 1 tiếng thì mới có thể tiếp tục thi triển".

Nhìn hai người Bạch Tinh và Thanh Mai một cái, Thiên Kiếm lại tiếp tục đạo:

" Lão đại ban cho chúng ta những pháp kỷ, vô kỷ này đều đã có mục đích ngay từ đầu rồi. Ta không nói thì hai người cũng đã biết, ba người chúng ta nếu kết hợp, thường xuyên luyện tập với nhau thì có đối mặt với địch nhân đông gấp mấy lần cũng không sợ, chỉ cần Hắc Tinh lao vào khiến địch nhân bị thu hút, ta tiếp theo thả khí độc, còn Thanh Mai ở bên ngoài yểm hộ thì địch nhân có cao hơn chúng ta một đại cảnh giới cũng có thể bị hạ. Bây giờ thời gian đến sáng ngày mai còn khá nhiều chúng ta tranh thủ luyện tập các người thấy sao ".

Thanh Mai đạo " Ta không có ý kiến ".

Hắc Tinh đạo " Ta cũng vậy ".

" Nhưng trước tiên vẫn là thích ứng với hắc điểm này đã nếu không có luyện pháp kỷ cũng không đạt hiệu quả cao"- Thiên Kiếm suy nghĩ một chút lại thay đổi quyết định. Cứ như vậy ba người lại bắt đầu thích ứng với hắc điểm đây trời kia.

.....

Ở bên ngoài.

Thiếu nữ bị đám Thanh Mai cứu mang về vẫn không rời đi mà đang ngồi trên một tảng đá gần đó tu luyện, nàng trong lòng đang có vô vàn câu hỏi, người đã cứu nàng có phải là thiếu nữ kia không hay là ai khác? Nếu là người khác thì người kia là ai? tại sao người thiếu nữ kia bị nàng hỏi tính thì lại bỏ đi? tại sao trong khu vực nguy hiểm như bên trong Ma Linh Sâm Lâm này lại có người không thuộc mấy đại thế lực? Thiếu nữ kia xuất hiện ở đây là có mục đích gì? trong lòng nàng trăm mối tơ vò khiến nàng vài lần muốn quay về rồi lại thôi, nàng quyết định ở đây đợi người thiếu nữ kia hỏi cho ra lẽ.

Cứ như vậy nàng đợi lâu lâu lâu lâu cho tới khi nàng nghĩ thiếu nữ kia sẽ không quay lại, nàng đang tính đứng dậy quay về thì trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh của một con quái vật to lớn, cả người huyết quang đại thịnh, khí tức ác liệt khiến nàng hô hấp khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cẩu Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Tà long thu thêm nhân sủng

Xuân Đức và Tà Long vừa xuất hiện thì thấy phía dưới có một thiếu nữ đang ngồi khoanh chân trên một tảng đá. Lão Tà nhìn thấy thiếu nữ kia thì âm hiểm cười đạo:

" Cù Cải Trắng có kẻ không biết sống chết dám tới tận nơi đây tu luyện kia, ngươi thấy bây giờ phải làm sao đây? ".

Xuân Đức đánh giá trên dưới một lượt thấy người trước mắt mình diện nước đầy đủ, nơi cần lớn thì lớn, chỗ cần nhỏ thì nhỏ tóm lại không có điểm nào có thể chê được. Tu vi cũng có Bất Hủ Cảnh Ngũ Trọng trung kì cũng không tệ lắm. Suy nghĩ một chút Xuân Đức cười nhạt đạo:

" Giết nàng đi để nàng cũng vô dụng, không cần tốn thời gian với nàng chúng ta còn có việc quan trọng khác".

" Cù Cải Trắng ngươi có phải là nhân tộc không vậy, phải có chút tình thương đồng loại chứ, ta tuy không phải là nhân tộc nhưng thấy một cô gái như thế này cũng không nỡ hạ sát thủ, ta nghĩ nên thu nàng làm nhân sủng đỡ lãng phí một bông hoa đẹp như vậy" - Tà Long đạo.

Xuân Đức bất động thanh sắc, sau một lúc hần mới đạo:

" Thôi ngươi thích thì thu ta không có ý kiến gì ".

" Khả khả có thể chứ"- Lão Tà cười đạo. Nhìn về phía thiếu nữ đang run rẩy kia Tà Long đạo:

" Bây giờ ngươi cũng nghe được rồi chứ nếu không muốn bị ta ăn thịt thì làm nhân sủng của ta, nhưng ta là người biết nói lý lẽ nên cho ngươi 3 khắc lựa chọn, một là chết hai là làm nhân sủng của ta".

Thiếu nữ ở phía dưới nghe vậy theo bản năng thì lắc đầu nhưng ngay sau đó thì nàng lại gật đầu liên tục, nàng biết nếu bây giờ nàng dám nói một chữ không sẽ chết không còn cặn bả. Từ khí tức hai kẻ trước mắt thì duy chỉ mình con quái vật kia thôi nàng đã không có sức phản kháng, còn thiếu niên có đôi mắt xanh lục quý dị phía bên trên con quái vật kia nàng tuy không cảm nhận được tu vi của người này nhưng biết kẻ này còn nguy hiểm hơn con quái vật kia nhiều lần, nàng gian nan đạo:

"Ta...ta nguyện ý..nguyện ý".

"Nguyện ý thì tốt, được rồi bây giờ lên trên này ngồi kế bên Cù Cải Trắng chúng ta bây giờ còn có chuyện cần làm, người đi theo chúng ta "- Tà Long lạnh lùng ra lệnh.

Thiếu nữ nghe vậy cũng không dám không nghe theo, bay thẳng lên ngồi cách xa Xuân Đức một đoạn, khi nàng đang tâm tình bất định thì tên thiếu niên kia bỗng nhiên quay lại nhìn nàng một cái làm nàng lạnh run, cả thân hình run lên bần bật tí nữa thì ngã xuống.

Nhìn nàng kia thêm một cái Xuân Đức cũng không tiếp tục đề ý tới nàng, Xuân Đức hỏi đàn long:

"Tuyết Anh nói có một củ sâm tinh cả mấy triệu năm quanh khu vực, cách đây mấy trăm vạn dặm về hướng tây, nhưng làm sao có thể xác định nó ở chỗ nào, người có cách không?".

Tà Long uốn đuôi một cái đã lên cao chín tầng trời, nghe Xuân Đức hỏi nó đạo:

"Yên tâm đi Cù Cải Trắng cái kia không thành vấn đề, chỉ cần hai ta tiêu diệt hết đám sống chung với sâm tinh kia là được, mà không ngờ con nhóc Tuyết Anh lại phát hiện được bực này bảo vật".

Xuân Đức nhếch miệng cười:

"Mang về nấu canh, kiếm thêm mấy con quái vật bắt diệt cảnh bỏ vào hầm một nồi ăn chắc tuyệt, người thấy vậy hợp lý không?".

Khóe miệng Tà Long co giật một cái, nó chửi lớn:

"Cù Cải Trắng đầu người vào nước sao, bảo vật như vậy người lại nỡ đem hầm đi ăn, cái kia là bực nào lãng phí".

"Người tiếc sao? khả khả, ta thấy vậy là hợp lý nhất đấy, mà phải rồi đêm tối thế này có nên hay không đi tham quan một chút mấy đại thể lực? không biết đám người kia đợi cái gì mà cả ngày không có động tĩnh gì cả"- Xuân Đức khi nhắc tới mấy thể lực lớn cho chút tức giận.

"Chắc đám kia đang chờ đợi cái gì đó, việc này cũng không liên quan tới chúng ta nhiều lắm, cứ đợi đám người kia tiến vào bên trong trước rồi chúng ta vào sau vẫn là tốt hơn. Mà nghe nói người mới tu luyện được pháp thuật mới, nói nghe chút "- Tà Long đạo.

Xuân Đức ngửa mặt nhìn mặt trăng trên đầu một lúc mới thờ dài đạo:

"Đã luyện xong đâu, cả tuần rồi mới luyện được 2 trọng, còn 1 trong cuối không biết khi nào mới luyện được. Nhưng mà nói tới luyện được cái trọng thứ hai này cũng vô cùng hay nói như thế nào cho người dễ hiểu ta, à là như thế này nếu người đánh ta một cái hết sức thì cơ thể ta tự động hấp thu 30% lực lượng trong đòn đánh của người chuyển đổi thành sinh mệnh bù đắp lại cho ta, đơn giản là vậy đấy".

Lão Tà đang bay nghe vậy thì thoáng dừng lại một chút, kinh ngạc đạo:

"Vậy coi như ta đánh toàn lực thì chỉ còn một phần ba là gây thương tổn với người, cái này cũng quá không công bình rồi".

Xuân Đức nằm ra trên đầu đàn long cười âm hiểm:

"Khả khả như vậy tính là gì, khi nào ta luyện xong tam trọng, hoàn thành lĩnh ngộ sinh mệnh thể cấp 2 kia người mới cảm thấy bất công".

Nhưng bỗng nhiên Xuân Đức nhớ tới gì đó lại đạo:"Mà bất công đến đâu, các người tu luyện một ngày tiến nhanh như gió còn ta không tu luyện được thì chỉ có ở phía sau hít bụi, nếu không có những năng lực như vậy bù đắp thì làm sao theo kịp đám tu luyện giả các người, đúng không nào".

"Ta không thấy đúng cái gì cả, người tu luyện mới bao lâu mà đã đạt được độ cao như bây giờ, ta nói Cù Cải Trắng đám tu luyện giả kia có cả mấy trăm năm tu luyện không bằng một ngày người chém giết. Người đúng là được lão thiên chiếu cố"- Lão Tà than thở.

Xuân Đức không cho là đúng đạo:

"Lão thiên cũng là cái mẹ gì, nó cũng lo cho nó thôi chứ không có quan tâm tới ai đâu những thứ này đều là ta tự cố gắng mà được chứ không liên quan gì tới lão thiên cả. Mà người sao đột tốc chậm vậy lẽ lên đi, cứ đi như thế này đến sáng cũng không tới nơi"

"Rồi.. rồi ta cao tốc phi đến liền đây, làm gì mà ông bạn nóng vậy ". Tà Long bắt đầu nói một câu sau đó không tăng tốc độ thêm ngược lại bắt đầu giảm tốc độ phi hành lại.

Xuân Đức cười cười:

"Đùa chút cho vui ấy mà, chúng ta là người có thời gian mà, cứ thư giãn mà đi thôi, vừa đi vừa xem có cừu lạc không?".

"Khắc khắc, ta cũng hiểu mà"- Tà Long cũng cười lên một tiếng âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Có lẽ nên làm thịt con rồng đàn này

"Mới mấy ngày không giết chóc mà làm ta cảm thấy khó chịu trong người người có cảm thấy vậy không Lão Long "- Xuân Đức bỗng nhiên hỏi một câu.

Tà Long đạo:

"Ta cũng vậy, tưởng niệm tới mấy ngày hôm trước quá. Nhưng bây giờ nếu chúng ta xuất thủ giết người của mấy thế lực kia cũng không được, bây giờ chắc chịu khó đợi thời cơ tới hoặc đi săn giết mấy con yêu thú, ma thú có tu vi cao chút cho đỡ thèm".

"Ta có một cách người nghe không?"- Xuân Đức bí hiểm nói.

"Cách gì nói ngay đi "- Tà Long đạo.

Xuân Đức mỉm cười đạo:

"Bây giờ chúng ta đi bắt củ sâm tinh kia, ta đọc tư liệu thấy bọn sâm tinh này có phân thân cũng được đám tu tiên săn đuổi vô cùng, chỉ cần phát tán mấy phân thân này vào trong khu vực mấy thế lực kia rồi dẫn dụ bọn hần tới nơi chúng ta muốn là xong, đến lúc đó chúng ta có thể xuất thủ hoặc ngồi xem đám kia chém sau sống chết tranh giành phân thân sâm tinh. Cách này vô cùng đơn giản nhưng hiệu quả lúc nào cũng rất cao, người cảm thấy sao?".

"Hay, khả khả, như vậy lại có một trận tranh đoạt bảo vật kịch liệt diễn ra vô cùng phấn khích, cứ theo lời người làm đi"- Lão Tà âm hiểm cười nói.

Xuân Đức gật gù: "Nhưng đầu tiên cần bắt được sâm tinh đã, để thêm phần đảm bảo đợi ta vào trong chế thêm ít dụng cụ bắt củ nhân sâm kia, khi nào tới gọi ta ". Nói xong Xuân Đức cũng biến mất.

"Áy đợi đã, ta còn chuyện muốn nói với người ". Lao Tà còn chưa kịp nói xong thì đã không còn cảm nhận thấy Xuân Đức đâu nó buồn bực đạo: "Tên cháu con rùa tường ta không biết sao người vào nằm ngủ hoặc là chơi với hai tiểu nha đầu làm gì có chuyện đi chuẩn bị cái gì, chẳng lẽ ta xóa cái tiêu kí người để lại cho người biết mặt. Nhưng thôi nề tình bạn của chúng ta tha cho người một lần"- Tà Long lầm bầm.

Bỗng nhiên Tà Long nhớ tới ở trên mình còn có một tên nhân sùng mới thu nó bèn hỏi cho vui nổi buồn bị bỏ rơi:

"Tiểu nha đầu người tên là gì? làm sao lại xuất hiện ở đây?".

Thiếu nữ này giờ ngồi một bên sợ hãi không dám nói cái gì, bỗng nhiên nghe được âm thanh của Tà Long làm cho nàng chút nữa là bị đau tim mà chết, nàng run run đáp:

"Thưa đại nhân, tiểu nô tên Thu Thủy, việc tiểu nô xuất hiện ở đây cũng không rõ ràng nữa sau khi tỉnh lại thì đã ở tại nơi đó rồi. Tiểu nô chỉ nhớ trước khi bất tỉnh là đang tranh đấu với đám người của Ma Môn".

"Vậy sao! Được rồi sau này nhớ gọi ta là Tà Long đại nhân nghe chưa? mà ta đâu có muốn ăn thịt người làm gì mà người run như bị bệnh vậy? Ta có đáng sợ thế sao?"- Tà Long không vui đạo.

"Không có, Tà Long đại nhân không có đáng sợ là tiểu nô bị cảm lạnh về đêm mà thôi, chút nữa sẽ khỏi, cảm ơn đại nhân đã quan tâm"- Thu Thủy run run đáp lại, càng nói nàng càng run lợi hại.

Tà Long biết là nàng nói dối nhưng cũng không vạch trần ra làm gì, nó cảm thấy không thú vị lười biếng đạo:

"Vậy người tốt nhất nghỉ ngơi cho khỏe đi, người mà cứ như vậy thì rất có thể khiến ta không vui, mà lúc không vui thì cái mạng nhỏ của người cũng khó mà bảo toàn. Đã nghe rõ ràng chưa? ".

Thu Thủy nghe vậy thì liên tục gật đầu vâng dạ liên hồi. Cứ như vậy một long một nhân lại tiếp tục bay lượn trên 9 tầng trời trong sự yên lặng của hai bên xung quanh chỉ có mây và gió.

.....

Không biết qua bao lâu, bây giờ khoảng chừng đã giữa đêm rồi, từ trong miệng Tà Long thoát ra một cái ngọc bội hình bông hoa, thấy ngọc bội vẫn âm ỉ phát quang thì nó lại tiếp tục phi hành.

Phi hành thêm khoảng mấy chục vạn dặm nữa dần long lại dừng lại lấy ra ngọc bội, không ngờ lần này cả ngọc bội sáng lên từng ánh sáng lạnh lạnh, thấy vậy thì từ bên trong con người của Tà Long bắn ra từng đạo huyết quang bắn thẳng vào ngọc bội, từ trong ngọc bội toát ra một đám bạch quang to lớn, một lúc sau thì nó hợp thành một tiểu nữ hài và một con thỏ lớn đang nằm bên cạnh đang ngủ say.

Thông qua khe ước, Tà Long gọi Xuân Đức một tiếng. Không qua bao lâu Xuân Đức lại một lần nữa xuất hiện trên tay còn cầm một tấm lưới. Vừa ra Xuân Đức đã lên tiếng hỏi luôn:

"Đến nơi rồi sao? xác định được vị trí của nó chưa? "

"Thông qua bảo ngọc của Tuyết Anh đưa cho đã xác định được đại khái vị trí cũ sấm tinh trong 10 vạn dặm xung quanh đây, mà Cù Cải Trắng trên tay ngươi là cái gì vậy?"- Tà Long đạo.

Xuân Đức nhếch miệng cười đạo:

"Ngạc nhiên chưa, bảo vật ta mới chế tạo đấy, chỉ cần bắt củ sấm tinh kia rồi bỏ vào đây thì nó sẽ không chạy đi nữa ha ha".

Tà Long khoé miệng cho giật, hắn còn tưởng rằng đó là bảo vật gì ghê gớm lắm kia, ai ngờ nó lại... thôi có nghĩ tới chỉ thêm phiền, nó bắt đắc dĩ đạo:

"Cù Cải Trắng ngươi cất bảo vật của ngươi đi, cầm cái ngọc bội này khi nào càng gần củ sấm tinh kia thì nó càng sáng lên, hai chúng ta chia nhau ra mà tìm thấy được thì tự mình động thủ ta nghĩ tu vi của nó chắc cũng không cao đâu. Mà ngươi cho ta gửi nhân sủng của ta theo đi một chút nhé, nằng đi theo ta làm ta cảm thấy vương vếu quá".

Nói xong thì Tà Long phun cho Xuân Đức cái ngọc bội hình bông hoa kia, kèm theo là Thu Thủy đang ngăn người đứng tại chỗ hai tay túm ống tay áo. Ngay sau đó thì Tà Long đã biến đi đâu mất tích.

Nhìn còn rỗng đần đần biến mất dạng, Xuân Đức cảm thấy nên làm thịt con đần long này, chứ cứ để thế này nó lại tưởng mình hiền, lại nhìn về thiếu nữ đang cúi mặt xuống, hai tay nắm ống tay áo thì hắn chán luôn, hắn buồn bực gọi thiếu nữ:

"Đi thôi, còn đứng ngây ngốc ra đó làm cái gì nữa".

Thu Thủy nghe vậy thì vội vả lấy lại tinh thần chạy theo sau Xuân Đức, nằng không dám tiến lại quá gần Xuân Đức, nhìn người thiếu niên trước mắt nằng cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên, cái cảm giác thần kinh căng thẳng làm nằng chỉ muốn quay đầu lại bỏ chạy, nhưng nằng biết nếu nằng dám làm vậy thì người trước mắt sẽ không ngăn ngại tiến nằng đi về gặp tổ tiên.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cẩu Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Lúc không vui mà cứ làm phiền

Cứ đi một đoạn Xuân Đức lại lấy cái ngọc bội ra nhìn nhưng không hiểu cái ngọc bội này có phải bị hư hay không mà lúc thì sáng lúc thì âm đạm mặc dù hắn đang đứng tại chỗ. Nhìn cái ngọc bội trên tay mà hắn muốn bóp cái cho nát luôn cho rồi, hắn thầm chửi tên đần long chết tiết kia đưa cái gì không đưa, đưa cái thứ vớ vẩn này bây giờ thì nó phế hoàn toàn rồi.

Khi hắn đang đứng yên suy nghĩ nên làm gì tiếp theo thì thiếu nữ phía sau không biết đầu có bị sao không mà lại tự dưng đâm vào người hắn. Quay lại nhìn thiếu nữ đang ngã ngối trên mặt đất đôi mắt Xuân Đức ánh lên những tia sáng xanh lục vô cùng đáng sợ lạnh giọng đạo:

"Ta đang rất không vui, tốt nhất không có lần sau nếu ngươi có thời gian suy nghĩ lung tung thì nghĩ xem có cách nào giúp ta tìm củ nhân sâm chết tiết kia không? "

Thu Thủy bị Xuân Đức nhìn mà cảm thấy cả người phát lạnh, rằng không tự chủ được va vào với nhau lập cập, nằng cứ như vậy ngồi ở dưới đất sợ hãi nhìn Xuân Đức mà không nói được câu gì.

Nhìn biểu hiện của nằng Xuân Đức bắt lực rồi, hắn cảm thấy mình có đáng sợ thế sao. Xuân Đức thầm nghĩ ta chỉ nhìn ngươi một cái, khuyên ngươi đi đứng cẩn thận một chút thôi cũng không làm gì ngươi, ngươi làm cái gì mà cứ như ta giết ngươi tới nơi.

Xuân Đức có lòng tốt đưa tay định kéo nằng lên nhưng khi hắn vừa chia bàn tay ra định kéo thiếu nữ đứng dậy thì đã thấy thiếu nữ biểu hiện kinh hoàng rồi liên tục đập đầu nói xin lỗi:

"Đại nhân là tiểu nhân sai, tiểu nhân không nên đụng vào đại nhân, tiểu nhân biết lỗi rồi mong đại nhân tha mạng, tha mạng, tha mạng cho tiểu nhân, lần sau nhất định tiểu nhân sẽ không tái phạm sai lầm này nữa, đại nhân cầu xin người tha ta một mạng, tiểu nhân không dám, thực sự không dám nữa". Nói tới câu cuối thiếu nữ giọng đã nghẹn ngào, nước mắt cũng bắt đầu chảy ra rùng rùng.

Xuân Đức cũng ngây ngốc cả người, hắn thật tâm muốn nâng thiếu nữ đứng dậy mà thôi, không ngờ làm nằng ta sợ thành thế này. Hắn có chút bất đắc dĩ dùng hai tay nâng nằng lên sau đó chậm rãi an ủi nằng đạo:

"Muốn sống thì im lặng một chút, bây giờ đi theo ta, nghe những gì ta sai bảo, đã hiểu rõ chưa? Còn bây giờ thì cười một cái xem nào".

Thu Thủy thấy người trước mắt không giết nàng, mặc dù nàng còn chưa nghe rõ nhưng vẫn gật đầu đầu, cố gắng nở một nụ cười nhưng nụ cười của nàng méo xệch nhìn mà thấy thương cảm.

Xuân Đức thấy cảnh này thì không biết nói gì hơn, hấn ra hiệu cho nàng dừng lại cái nụ cười thâm kìa rồi đạo:

" Thôi người đừng cười nữa, còn xấu hơn cả lúc người khóc, chúng ta tiếp tục đi".

Hai người tiếp tục lên đường, Xuân Đức có mỗi cái ngọc bội thì bị si đèn đèn nên bây giờ hấn thả thần thức ra quan sát từng khu vực nhỏ một, cẩn thận quan sát từng ly, từng tý. Đang lúc hấn cần cù chịu khó đi tìm củ nhân sâm tinh kìa thì lại có một đám cô hồn không biết từ đâu phi hành cực nhanh mà tới, nhóm đang trước thì có 5 người 3 nam 2 nữ, còn phía sau 5 người này là một đám lớn hắc y nhân, nhìn kiểu ăn mặc này cũng tương tự với đám người Hắc Vương Tông hay Ma Môn gì đó.

Chuyện như vậy thì thực ra cũng không liên quan khi gió gì tới hấn nhưng khổ nỗi hôm nay hấn bị đũa nào ám hay sao ấy, toàn việc không đâu cứ thi nhau xảy ra đến với hấn.

Khi Xuân Đức đang định qua nơi khác tìm kiếm củ nhân sâm chết tiệt kìa thì có một tên hắc y từ rất xa đã la lên bằng cái giọng ra lệnh:

" Kẻ đang trước mau mau ngan cản năm người kia lại, nhanh ra tay hiệp trợ bọn ta nếu không lỡ đại sự của chúng ta các người chỉ có con đường chết ".

Xuân Đức tâm tình đã rất không vui rồi, bây giờ lại có đũa tự cho mình là bổ đời thiên hạ dùng cái giọng ra lệnh nói với hấn, à mà thêm còn uy hiếp sẽ giết hấn nữa chứ, một con bọ có tu vi Sinh Tử Cảnh còn chưa tới đỉnh phong mà lại dám bố lão như vậy.

Không tiếp tục đi qua nơi khác tìm kiếm củ sâm tinh, Xuân Đức dừng lại nhìn đám người kia chạy tới, tiện tay ném ra một quả cầu màu xanh lục, trước con mắt ngạc nhiên của mọi người quả cầu màu xanh nho nhỏ kia tách ra hàng ngàn vạn những điểm sáng tạo thành một đám mây tinh quang cực tốc bay tới đám người đang hùng hống hồ lao lại đây.

Tốc độ của những điểm tinh quang kia quá nhanh, nhanh tới nỗi những người kia còn chưa kịp làm ra phản ứng gì thì những tinh quang kia đã xuyên qua thân thể của bọn họ rồi quay về tay của Xuân Đức, Xuân Đức trực tiếp bỏ quả cầu xanh kia vào trong miệng mà nhai ngấu nghiến mặc dù quả cầu kia là ở dạng khí, ngay lập tức quả cầu bị Xuân Đức cắn nuốt không còn một mẫu.

Còn hai nhóm người đang truy đuổi kia vẫn duy trì trạng thái lơ lửng trên không một lúc sau đó cả đám bị một cơn gió nhẹ thổi qua thì giống như những đám bụi bay tứ tán trên không trung. Nhìn một chút những tro bụi đang bay mù trời kìa Xuân Đức cảm thấy có chút phấn khích không tên. Mỗi khi những đám bụi kia bị thổi tan hết thì hấn mới thu hồi ánh mắt.

Không nói thêm bất kì lời nào Xuân Đức lại bắt đầu vào cái công cuộc ngu người tìm kiếm củ nhân sâm tinh. Thu Thủy đi phía sau hấn sau một lúc lâu thì mới lấy lại một chút bình tĩnh nhưng nhìn thấy một màn như vậy khiến tim nàng muốn nhảy luôn ra ngoài, nàng chưa thấy thủ pháp giết người kiểu tương tự như vậy, chỉ cần vung tay lên một đám mây trăm sinh tử cảnh lập tức như đám bụi phấn bị thổi tan theo gió.

Mà người trước mắt đúng là một tên Đại Ma Vương, không hỏi nguyên nhân, không phân phải trái ai đúng ai sai, hấn cứ như vậy mà giết tất cả mọi người điều này làm cho Thu Thủy chỉ còn sợ hãi và sợ hãi đối với kẻ này.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cẩu Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Tà long bị đánh cho bầm dập te tua

Sau 1-2 canh giờ tìm tòi liên tục mà không phát hiện được cái gì, Xuân Đức cảm thấy hết kiên nhẫn, hấn không tiếp tục kiếm tìm củ sâm tinh kìa nữa, hấn ngồi trên một tảng đá nhìn lên bầu trời phía trên.

" Đang yên đang lành thì lại bị Tuyệt Anh kêu ra ngoài kiếm tìm củ sâm tinh chết tiệt kìa, còn đàn long không biết là đi đâu nữa, giờ còn không thấy mò mặt về, AAAAAA thật là buồn bực chết đi được, mẹ kiếp đã không tìm được ta hủy diệt luôn nơi này "- Hấn tức giận hú lên một tràng dài sau đó ngồi đây.

Xuân Đức ngồi dậy nhìn về phía Thu Thủy đạo:

" Người lại đây đứng phía sau ta, tiếp đó là nhắm mắt lại là được".

Thu Thủy không hiểu dụng ý Xuân Đức muốn nàng làm như vậy là để làm gì nhưng nàng vẫn nhu thuận làm theo, nàng bước nhanh chân lại phía sau hấn rồi nhắm mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt lại thì nàng cảm nhận thấy hấn ý, hấn ý, sát ý tán dật ra từ người hấn tuy chỉ một chút thôi cũng làm nàng tay chân lạnh ngắt. Nàng không muốn đứng phía sau tên ma vương này một chút nào, cái khí tức kia làm cho nàng cảm thấy chán ghét.

Xuân Đức cũng không biết thiếu nữ kia nghĩ gì, mà hấn cũng cóc cần biết làm quái gì cho một người, thấy thiếu nữ kia đã đứng cùng một tảng đá phía sau mình Xuân Đức bắt đầu động niệm, bộ đồ thiên đạo ngay lập tức được mặc trên người hấn, đầu tiên hấn gia trì cho thiếu nữ phía sau một phòng hộ ánh

sáng

Tiếp theo sau đó từ trên pháp trượng tuôn ra từng luồng lực khí có mùi như là axit vậy, rất nhanh đoàn lực khí này to lớn lên, lớn lên tiếp tục lớn lên, tán dạt lan tràn ra xa xa, khi nó đã trở thành một biển mây bao trùm 100 vạn dặm thì mới dừng lại.

Trong biển mây màu xanh lục tất cả sinh vật cấp thấp tiếp xúc phải đều ăn mòn thành hết huyết dịch chỉ còn lại xương trắng trên mặt đất, tất cả mọi thứ cây cối, đất đá đều bị ăn mòn bóc thành từng đoàn sương trắng bay lên.

Xuân Đức cứ sau một lúc lại tiêu hao pháp lực duy trì biển mây, cái kỹ năng khói độc này tốn rất ít ma lực tiêu hao nên có thể vô tư mà dùng. Thả ra thần thức quan sát trong khu vực biển mây hẳn xem cái cù sấm tinh kia trốn đi đâu.

Nửa canh giờ sau vẫn không thấy gì.

Một canh giờ sau lại càng không có gì.

Mãi khi tới hai canh giờ sau thì từ một khu vực cách Xuân Đức đang đứng khá xa nằm về phía góc 2h của biển mây mặt đất rung động kịch liệt, không chân chờ Xuân Đức cuốn theo thiếu nữ phía sau dịch chuyển tức thời tới nơi đó. Từ trên cao cách mặt đất 300m Xuân Đức thả thần thức xâm nhập vào sâu bên trong lòng đất xem là đang có chuyện gì.

Không xem thì thôi, khi hẳn cho thần thức xâm nhập cách mấy vạn dặm so với mặt đất bên dưới không ngờ lại là một không gian rộng lớn vô cùng, còn vì sao mặt đất bên trên này vì sao rung lắc mãnh liệt như vậy vì ở bên dưới có một con thỏ to như mấy trăm quả núi lớn hợp lại với nhau đang tranh đấu với Tà Long, ngay lúc trước Tà Long vừa bị con thỏ kia cho ăn liên hoàn đập cả thân thể to lớn của Tà Long đụng vào tầng kết giới bên dưới kia, Tà Long bây giờ nhìn thảm hại vô cùng cả người mau me tùm lùm, cái đuôi còn bị mất một phần chắc là bị con thỏ kia gặm đi rồi.

Xuân Đức còn đang thắc mắc đàn long đi đâu, không ngờ thẳng này lại có sở thích muốn ngược đãi xuống phía dưới một mình hưởng thụ. Quan sát thêm xung quanh một lúc thì hẳn thấy một tiểu nữ hài đang đứng cách đó không xa xa vỗ tay cổ vũ cho hai con vật to lớn kia đánh nhau.

Tiểu nữ hài kia có khuôn mặt phúng phính, mập mập trông rất đáng yêu, khi nàng cười đôi mắt híp thành hình nguyệt nha, hai má hiện lên lúm đồng tiền nhìn khá ái vô cùng, con thỏ to lớn thấy tiểu nữ hài kia ở một bên cổ vũ thì như ngáo đá liên tục xông lên gặm, cắn, đá loạn xạ vào Tà Long. Cảm nhận rõ cảnh giới con thỏ kia làm Xuân Đức cũng vô cùng ngạc nhiên, Bất Diệt Cảnh Cửu Trọng trung kì hơn Tà Long một đoạn dài thảo nào Tà Long chống đỡ chật vật như vậy.

Tâm niệm khẽ động cả biển mây ngay lập tức tan biến chỉ để lại trên mặt đất đầy bạch cốt và mặt đất bị ăn mòn đến không còn hình dạng, bây giờ vẫn đang còn bốc lên khói trắng. Xuân Đức ngay lập tức muốn dịch chuyển xuống dưới kia xem cuộc chiến nhưng nhớ tới thiếu nữ vẫn còn nhắm nghiền hai mắt bên cạnh Xuân Đức nói với nàng:

"Cô bé có thể mở mắt rồi, cầm lấy cái này này lúc nào nào mà không thể chống cự được thì nuốt vào, bây giờ tìm nơi cách xa nơi này ra" - Xuân Đức lấy một viên ngọc đen bỏ vào trong tay thiếu nữ rồi ngay lập tức dịch chuyển đi mất không còn bóng dáng.

Khi Xuân Đức biến mất một lúc lâu thì Thu Thủy mới dám mở mắt ra, nhìn trong tay viên ngọc màu đen, rồi nàng lại nhìn xung quanh, trong lúc nhất thời nàng cảm thấy mờ mịt, nơi này là nơi nào à trong lòng nàng đang tự hỏi.

Nhìn trong tay viên ngọc màu đen, lại nhớ tới mấy lời người kia từng nói nàng cảm xúc ngổn ngang, nhưng ngay sau đó nàng nở một nụ cười tự giễu sau đó nàng cất viên ngọc đi rồi bay về phương xa, nàng cũng không có ý định chạy trốn, với khả năng của hai kẻ kia thì nàng có mọc thêm vài đôi cánh cũng chạy không nổi nên nàng cũng thành thành thật thật tránh xa cái nơi đang bốc khói trắng nghi ngút, trên mặt đất toàn bạch cốt này ra.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Phải bị ăn đòn thì mới sáng mắt ra được

Xuân Đức dịch chuyển trực tiếp xuyên qua cái kết giới màu vàng kia, hẳn xuất hiện ở phía sau tiểu cô nương mặc áo màu vàng kia vài chục mét. Sự xuất hiện của hắn không bị ai phát hiện cả, hẳn như một âm ảnh thu liễm mọi thứ, hẳn bây giờ có thể nói là người vô hình, Xuân Đức lặng yên tiến lại gần ngồi phía sau tiểu cô nương đang tung hô đến khan cả giọng kia.

"Đại Bạch Bạch cổ lên, cổ lên. Bạch Bạch cổ găng thẳng con sâu lớn kia thì ta sẽ cùng người đi tìm đồ ăn ngon".

"Đúng rồi đá nó con sâu lớn kia đi, sâu lớn xấu xí nên đánh".

Theo âm thanh tiểu cô nương la lên thì Tà Long cũng bị con thỏ lớn đập cho mấy phát đập vào kết giới khiến cho kết giới lại rung lên bần bật, còn Tà Long thì phát ra tiếng kêu thảm thiết. Xuân Đức cũng chỉ nhìn mà thôi, hẳn không có ý định cứu giúp gì cả, ai bảo tên này mấy ngày gần đây cứ nhòm với hẳn, để tên này bị đánh mới sáng mắt ra.

Nhưng Xuân Đức cũng phải công nhận một điều là đàn long sức chiến đấu quả thực kinh khủng, kém hơn địch thủ vài tiểu cảnh giới vậy mà vẫn có thể phản công khiến cho con thỏ kia cũng không dễ chịu chút nào, cả một thân bạch mao bây giờ đã thành màu huyết hồng rồi.

Chiến đấu vẫn tiếp tục, càng ngày càng kịch liệt, Tà Long càng đánh càng chiếm được nhiều ưu thế, từ lúc đầu chỉ có thể phòng thủ thì thoảng thì trả đòn thì bây giờ nó đã chuyển qua đề con thỏ kia ra mà đánh. Thấy tình cảnh này tiểu nha đầu bên cạnh Xuân Đức khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự lo lắng, nàng không còn hò hét nữa mà bắt đầu dùng hai bàn tay mà bóp nhau. Không biết là đang suy nghĩ gì.

Sau một lúc suy nghĩ nhóc tỳ này đã quyết định cái gì đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện vẻ thấy chết không sờn. nàng tự cắn vào cổ tay hút máu từ trong cổ tay ra, khi miệng nàng không chứa được thêm nữa thì mới dừng lại, ngay sau đó cả người nhóc tỳ phát sáng lên từng đoàn bạch sắc, đoàn bạch sắc này cho người ta cảm giác vô cùng dễ chịu.

Sau một lúc thì từ cái miệng nhỏ nhắn của nhóc tỳ phun là một làn sương màu trắng ngà bay thẳng đến nơi con thỏ lớn kia, đoàn sương trắng nhanh chóng bao trùm con thỏ, mọi vết thương con thỏ chậm chậm hồi phục, bên ngoài lớp lông nó được phủ lên một lớp hoàng kim những chiếc lông mềm mại trước kia bây giờ đã nhọn hoắt sắc bén như dao cạo.

Nhóc tỳ làm xong điều này thì cả người uể oải đi không ít, tiểu nha đầu này nắm giữ ra đang hai tay hai chân ra như bị ai hấp hết sinh lực vậy.

Khi nhóc tỳ vừa nằm ngửa ra thì nhìn thấy một con ác quỷ cả người đỏ thắm, đôi mắt màu xanh lục, nàng ta mở to đôi mắt ra mà nhìn không chớp mắt, không nói lời nào. Một lúc sau nhóc tỳ nhà ta từ từ ngồi dậy rồi từ từ quay đầu lại nhìn phía sau, khi quay về phía sau tiểu nha đầu vẫn thấy con ác quỷ có đôi mắt màu xanh lục kia thì nàng lại từ từ quay đầu trở về.

Ngồi bất động trong mấy giây

"AAAAA Đại Bạch cứu ta có quỷ".

Tiểu nha đầu bắt ngờ hét lớn lên cả người hóa thành một đoàn ánh sáng màu vàng bỏ chạy. Xuân Đức ngồi phía sau nha đầu này này giờ làm sao có thể để cho nàng chạy trốn cơ chứ, vươn một tay ra liền tóm gọn được tiểu nha đầu, hấn xách nàng như xách một chú gà vậy.

Tiểu nha đầu người tuy bé tí teo nhưng tiếng hét của nàng ta thì không phải dạng vừa đâu, đến cả hai con quái vật đang đánh nhau sống chết mà cũng nghe được nữa là, tiếng hét của nàng còn áp cả tiếng động do hai con quái vật đang đánh nhau.

Con thỏ lớn khi nhìn thấy tiểu nha đầu bị bắt thì cả người dâng lên ánh sáng huyết sắc, hai con mắt vốn đã đỏ bây giờ nhìn cứ như hai viên than đá bị nung đỏ vậy. Ngay lập tức nó điên cuồng chạy về phía bên này tấn công Xuân Đức, cũng không có sự kinh hoàng nào Xuân Đức đỡ tiểu nha đầu lên làm bìa đỡ đạn, tiểu nha đầu thấy con thỏ lớn sắp đâm tới thì nàng hét lên:

"AAAAA cứu ta Đại Bạch"

Con thỏ thấy Xuân Đức vô cùng hèn hạ lấy đồng bạn của nó ra làm lá chắn thì vô cùng tức giận, ánh mắt nó càng thêm toát lên vẻ điên cuồng nhưng thủy chung không dám nói cái gì.

Xuân Đức tiến lên lại gần con thỏ lớn, dưới con mắt không dám tin nổi của con thỏ và tiểu nha đầu Xuân Đức một cước đạp nát hai cái răng trước miệng nó, dư lực khiến cả con thỏ cũng bay thẳng đập vào kết giới khiến cho cả thế giới dưới lòng đất này run lên vài lần.

Tà Long lúc này cũng đã phát hiện ra Xuân Đức, nhìn về Xuân Đức nó ngạc nhiên hỏi:

"Làm thế nào ngươi biết được ta ở dưới này".

Xuân Đức nhìn về phía Tà Long xòe bàn tay còn lại nhún vai một cái đạo:

"Các ngươi đánh nhau mà khiến bên trên cũng rung lắc mãnh liệt không biết sao được, ta xuống phía dưới này một lúc lâu rồi thấy các ngươi đánh nhau cũng hay phết nên ngồi xem một lúc, ai dè bị nhóc tỳ này phá đám, giờ mọi việc cũng xong rồi về thôi".

Tà Long có chút tức giận tên này thấy mình bị đánh như vậy mà không ra tay giúp mình lại còn ở một bên xem cuộc vui đúng là không có nghĩa khí gì cả, nhìn về phía nơi xa chỗ đó có con thỏ lớn đang nằm bất động, Tà Long hiểu kì hỏi:

"Ngươi làm cách nào mà chỉ cần một đòn đã hạ gục con thỏ kia rồi".

"Có làm gì đâu, chỉ cho nó thương thức thành tựu mới ta phát minh ra thôi, giúp nó ngủ thời gian mấy ngày, mà ta thấy ngươi bị nó đánh cho không thấy đường đi bây giờ là cơ hội báo thù đấy, thích làm gì nó thì cứ làm, nó không phản kháng đâu"- Xuân Đức hài hước đạo.

Cả khuôn mặt của Tà Long cũng đỏ lên, bị một con thỏ đánh cho không có lực phản kháng đó là điều si nhục nhất cuộc đời tu luyện của hắn từ trước tới nay, nhưng hắn thua thì thua chứ không làm mấy cái trò đánh kẻ không có lực hoàn thủ, như vậy thì chỉ xấu mặt thêm, Tà Long lắc đầu đạo:

"Nó cũng không phải là địch nhân của ta nên ta không làm như vậy được".

Xuân Đức cười tà ác đạo "Có chí khí ghê à nha, thôi ngươi đem con thỏ kia ra ngoài luôn, tối nay chúng ta đem tiểu nha đầu này, hầm với thịt thỏ chắc sẽ ngon lắm, hắc hắc".

Chương 219: Tiểu nhân sâm đáng yêu

Tiểu nha đầu nghe nàng và đồng bạn sắp bị đem ra hầm lên rồi ăn thịt thì khóc to lên, vừa khóc vừa cầu xin Xuân Đức

"Oa! Oa! Oa. Đừng ăn thịt ta và đại bạch".

"Không dùng các ngươi làm thức ăn vậy để các ngươi có tác dụng gì"- Xuân Đức cười cười nhìn nhóc tỳ.

Tiểu nha đầu đang muốn nói cái gì rồi lại không nói ra được, cuối cùng nàng ngậm thơ buồn bã đáp:

"Ta cũng không biết là có tác dụng gì nữa, ta có thể chạy rất nhanh, còn đại bạch có thể ăn thật nhiều có thể xem là tác dụng không?".

Xuân Đức đang được bao kín trong bộ đồ thiên đạo nghe nhóc tỳ nói như vậy thì hần suyết nữa cười phun, hần suy đoán cái củ nhân sâm tinh này cả đời chắc chỉ loanh quanh dưới nơi này với con thỏ kia thôi chứ hoàn toàn không ra ngoài nên dù có hóa hình thì vẫn ngốc như vậy. Xuân Đức thấy nhóc tỳ rất đáng yêu nhưng vẫn quyết định dọa nạt nàng thêm một chút:

"Bây giờ nhóc muốn bản thân và đại bạch của nhóc không bị ta ăn thịt thì phải nuốt viên độc được màu xanh này vào"- Xuân Đức lấy ra một viên tăng cường sinh mệnh đưa cho nhóc tỳ.

Tiểu nha đầu ngửi ngửi viên thuốc như con cún vậy, ngửi một lúc rồi mới bỏ cả viên được màu xanh kia vào nuốt luôn, khi nuốt xong nàng còn liếm mép mấy lần nhìn Xuân Đức đạo:

"Ăn ngon quá, còn không cho ta vài viên".

Xuân Đức tròn mắt nhìn nàng dọa:

"Viên kia là thuốc độc do ta tự chế vô cùng lợi hại ngươi muốn bị độc chết sao?".

"Thuốc độc, hóa ra viên kia có tên là thuốc độc à, thuốc độc ăn thật ngon ta muốn ăn thêm thuốc độc, ngươi cho ta thêm vài viên đi"- Tiểu nha đầu mạnh miệng đạo.

Xuân Đức cảm thấy không biết nói gì, hần thấy con bé này không biết cái gì là thuốc độc cả, nhìn cái bộ dáng tham ăn kia hần đoán bây giờ hần có đưa cho nàng cái gì thì nàng ta cũng gặm cho bằng sạch. Hần thấy đe dọa con tiểu nha đầu không biết cái gì thì chỉ tỏ đau đầu mà thôi, hần chuyển qua dụ dỗ nhóc tỳ:

"Viên xanh xanh kia không ăn nhiều được đâu, mỗi ngày chỉ ăn một viên thôi, không sẽ bị xấu bụng ngay, cái bụng sẽ phình to lên như thế này, thế này nè, rồi nổ cái bụng"- Xuân Đức vừa nói vừa làm động tác miêu tả cho nhóc tỳ hiểu.

Nhưng con nhóc này mới lúc trước thì khóc lóc bây giờ thì lại không biết sợ là cái gì đạo:

"Xấu xí cho ta thêm vài viên nữa đi, ta với đại bạch từng gặm cả một tòa linh thạch mà cũng không xấu bụng, hi hi. Nên ngươi không cần lo đâu".

Xuân Đức cảm thấy đại hần, cuối cùng hần vẫn lấy ra vài viên ngọc sinh mệnh đưa cho nàng, nhìn nàng bỏ từng viên vào trong miệng cắn vè mặt vô cùng hạnh phúc, hần thấy vậy cũng mỉm cười, hần định để nàng đứng lên mặt đất nhưng không ngờ tiểu nha đầu này như con rắn, chân không chạm đất bất tri bất giác đã leo ra phía sau hần dùng một tay ôm cổ hần một tay kia thì cho vài viên ngọc sinh mệnh còn lại vào trong miệng nhai bẹp bẹp.

Xuân Đức tính nói cái gì thì nhóc tỳ đã lên tiếng:

"Nè nè, Xấu xí có thể cho ta theo ngươi không, mỗi ngày chỉ cần cho ta ăn ngon như lúc này là được, ta không ăn nhiều đâu, được không?".

Nghe mấy câu nói ngây thơ đáng yêu này, cả người Xuân Đức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, dùng một tay vươn ra sau xoa đầu nhóc tỳ đạo:

"Ừ, theo ca ca sau này có nhiều thứ ngon hơn nữa cơ".

"Hi Hi"- Tiểu nha đầu cười lên một tiếng.

Đứng cách xa đó Tà Long cũng tròn tròn mắt, tên đồng bọn của mình cũng biến hóa quá nhanh đi, đang từ kẻ săn mồi và con mồi bây giờ đã thành huynh muội rồi. Còn không đợi Tà Long hoàn hồn thì lại đã nghe Xuân Đức đạo:

"Còn ngây ngốc đó làm gì đem con thỏ lớn kia ra ngoài đi, ta ở dưới này thu gom mọi thứ còn lại".

Nghe Xuân Đức nói như thế Tà Long liếc xéo hần một cái đạo:

"Sao ngươi không thu con thỏ ngu ngốc này vào trong không gian luôn đi".

Xuân Đức khoanh tay đạo:

"Không gian là của ta, ta không thu nó vào đây làm gì được nhau nào, nhìn ngươi là thấy không ưa rồi, nên ta mới không thu con thỏ này vào".

Nghe câu trả lời cù nhảy của tên đồng bạn, Tà Long cảm thấy nó tốt nhất là đi ra ngoài cho lành, nói chuyện với tên này có khi nội thương mà chết.

Không nói gì thêm nó quắp con đại thỏ bay lên, dùng một chảo vạch mở cái kết giới kia ra, khi Tà Long và đại thỏ biến mất thì cái kết giới kia ngay lập tức lành lại.

Xuân Đức hỏi nhóc tỳ phía sau:

"Bé con bây giờ là muốn ca đưa nhóc ra ngoài trước hay cùng ca ở dưới này?".

Một lúc lâu sau mà vẫn không thấy tiểu nha đầu trả lời Xuân Đức kì quái dùng thần thức xem nha đầu ra sao thì đã thấy tiểu nha đầu đã ngủ từ lúc nào rồi. Xuân Đức thấy vậy thì cũng không gọi nhóc tỳ nữa mà dùng thần niệm bao trùm mọi thứ phía dưới lòng đất này, vì không biết có những thứ gì nên Xuân Đức thu tất cả mọi thứ bên dưới này vào trong không gian vong linh, ngoại trừ đất đá ra thì thứ gì cũng thu, xong việc thì hần dịch chuyển ra bên ngoài.

Vừa ra bên ngoài đã thấy đàn long cách đó không xa dùng một chân lẩn qua lẩn lại con thỏ mập kia. Xuân Đức vừa xuất hiện do cũng không che giấu gì nên đàn long lập tức phát hiện ra nó quay lại nhìn về phía Xuân Đức, Xuân Đức phi hành lại chỗ Tà Long tâm niệm động một cái liền thu con thỏ mập kia vào không gian vong linh.

"Về thôi, mà tới cách đây vạn dặm hướng tây đón tên nhân sủng của ngươi kia, ta nhìn nàng bay loạn mà thấy tội"- Xuân Đức nhảy lên đầu Tà Long tiện thể đạo.

"Thế không thực hiện cái kế hoạch lúc trước ngươi nói sao?"- Tà Long bay đi một đoạn thì đạo.

Xuân Đức đặt tiểu nha đầu sang bên cạnh, thu lại bộ đồ thiên đạo, sau khi làm xong mới trả lời Lão Tà:

"Chán rồi, ngại đi làm cái chuyện đó quá, ta phải về tu luyện nữa mà thời gian đâu làm chuyện vô bổ đó".

"Ngươi mà chịu khó tu luyện hay luyện tập gì đó thì mấy cái râu của ra đã mọc thẳng rồi, đừng có nói chuyện hoang đường như vậy, ta lại không biết ngươi sao. Nhưng thôi đã ngươi không muốn thì ta cũng không ép, sau này còn nhiều cơ hội mà"- Tà Long đạo.

"Ồ, thì ta cũng phải nói vậy cho có chút mặt mũi chứ, ha ha, cũng như ngươi nói ấy cơ hội còn cả đồng mà lo gì"- Xuân Đức cũng cười nói.

"Khà khà, không ngờ ngươi cũng trọng thể diện cơ đấy, thật vi diệu"- Tà Long nói có chút châm biếm.

Xuân Đức cũng không để ý mà đạo:

"Như nhau cả thôi, ha ha".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Đi đâu cũng gặp

Đang phi hành trên cao Tà Long nhìn xuống phía dưới hỏi:

"Củ Cải Trắng ngươi làm cái gì mà khiến cho quanh đây đến cả trăm vạn dặm không còn một móng vậy".

"Lúc trước tìm mãi không thấy củ sâm tinh, ta nghĩ nó ở gần mặt đất nên đã nghĩ ra một cách ngu người là dùng khói độc để hun nó cho nó ngoi lên ấy mà, may mà ngươi đánh nhau phía dưới, chứ ta có dùng cái khói độc kia cả vạn năm chưa chắc đã có thể tới được nơi có kết giới kia không, đúng là trong cái khó ló cái ngu mà"- Xuân Đức có chút tức cười đạo.

Tà Long cười khà khà đạo:

"Cái pháp thuật này của ngươi phạm vi đúng là rộng lớn nhìn tuy lợi hại nhưng chỉ tác động tới mấy con vật yếu hơn tinh thần cảnh không ăn thua, ta quan

sát có vô số sinh vật có tu vi Tạo Hóa Cảnh trở lên đang còn sống nhả ra".

"Thì cái này ta trong lúc ngu người làm nên mà, nếu về tiểu thế giới ai mà thấy ta thì triển năng lực như vậy không ba quỳ chín lạy gọi ta là đại tiên, đại tiên ấy chứ, hê hê"- Xuân Đức phờn phờn đạo.

Đúng lúc này tà Long lại toát ra nhân nhạ sát y, tuy chỉ thoáng qua thôi nhưng Xuân Đức vẫn cảm nhận rõ như thường, hần kì cục hỏi:

"Lại có chuyện gì vậy ông bạn?".

"Có một đám hắc y nhân đang tấn công nhân sủng của ta"- Tà Long đạo.

Xuân Đức cũng quan sát một chút thì đã thấy thiếu nữ lúc trước đang chiến đấu với 6 tên hắc y nhân, sau một hồi Xuân Đức thu lại thần thức đạo:

"Lúc trước ta cũng mới giết một đám hắc y tương tự như đám hắc y nhân này, mới không được bao lâu lại thấy một đám, công nhận bọn này sinh sản vô tính hay sao mà đâu đâu cũng thấy, có cần giúp nha đầu kia một tay không dù sao người đã nhận nằng thì lão đại như ta cũng nên ra mặt một chút chứ, à mà ta lúc trước ta có đưa cho nằng một viên bảo mệnh đan rồi cũng chả cần lo an toàn của nằng làm gì cứ thông thả tới đó".

"Nếu là lúc trước nằng có chết hay không thì cũng không đáng nhắc tới, quan trọng nằng bây giờ là nhân sủng của ta, đám côn trùng lại dám làm như vậy không phải là xem ta không ra gì sao? đám này nhất định ta sẽ nuôi mấy tên này vào bình như người, ngày ngày hành hạ"- Tà Long tức giận đạo.

"Xuân Đức vẫn nằm trên đầu Tà Long bỏ một viên sinh mệnh ngọc vào cắn, mãi một lúc sau mới đáp:

"Người nói chuyện có logic vãi ra, tấn công nằng ta lại là xem thường người, bọn kia biết người là thằng đéo nào đâu mà xem thường. Thôi ta có việc một chút, lão hệ mới thức tỉnh cần gấp ta người tự giải quyết chuyện nhân sủng của người đi.

Nói xong hần còn xoa xoa cái sủng của đàn long vãi cái rồi mới ôm tiểu nha đầu đang ngủ bên cạnh tiến vào không gian vong linh.

Thấy tên đồng bạn không có nghĩa khí của mình lại lấy cái có đi đâu mất thì Tà Long có chút buồn bực. Buồn bực thì cần chỗ phát tiết nên sẽ có mấy tên không may rồi. Không còn ai nói chuyện cùng nên tốc độ của Tà Long từ bình thường thành nhanh hơn một chút.

.....

Cách nơi xa xa, Thu Thủy đang cùng đám người của Ma Môn đánh nhau, nằng nhìn mấy người trước mắt mà cảm thấy khó giải quyết, trong đám người này tuy không mạnh như đám lần trước mà nằng gặp phải nhưng lần này cũng không tốt đi nơi nào, trong đám người này có 2 kẻ có tu vi ngang bằng với, có khi còn hơn nằng một chút.

Mới chưa qua vài chục hiệp mà trên người nằng đã bị đâm cho vài lỗ máu. Một tên có giọng nói âm hiểm lên tiếng nói mấy lời ô uế:

"Chống cự làm gì, theo bọn huynh về thì tiểu muội sẽ vô cùng sung sướng, chỉ cần nằm một chỗ bọn huynh sẽ từng người phục vụ cho tiểu muội dục tiên dục tử, chuyện như vậy không phải tốt hơn sao? làm gì cứ phải chém chém giết giết thế này, nếu lỡ tay lại làm thương đến tiểu muội thì sao"- tên này vừa nói vừa liếm liếm vết máu trên thanh kiếm.

Nghe được lời nói này thì trên mặt Thu Thủy càng hiện lên vẻ tức giận, nằng không còn lạ gì với đám ma môn này, ba tỷ muội kết nghĩa của nằng thì có hai người bị đám ma môn này hại chết, bị đám súc sinh này thay phiên chà đạp mà chết, nằng còn nhớ rất rõ khi nằng thấy thi thể của hai vị tỷ muội kia yết hầu bị cắn đứt, cả người đều là tinh dịch, phía dưới thì thoải lại chảy ra từng dòng chất lỏng màu trắng.

Nghĩ tới đây nằng lại hận, hận thật sâu đám súc sinh này, này như bị điên liều chết tiến lên xông vào mấy người kia mà chém.

Thấy cảnh này tên lúc trước hét lớn

"Chém hết tứ chi ả, miễn không chết là được đem ả về thái bả tới chết thì thôi".

Mấy tên bên cạnh nghe vậy lập tức tỏa ra tạo thành trận pháp đem Thu Thủy bao quanh.

Người ta thường nói một người khó đánh lại hai người, đằng này nằng lại xông vào một đám người nên chỉ trong vài cái hô hấp một tay của nằng đã bị chặt đứt, trên người lại có thêm mười mấy lỗ máu thấy cả xương trắng hếu.

Thấy cảnh này đám ma môn càng phát ra tiếng cười dâm dăng. Thu Thủy càng đánh càng suy nhược do mất máu quá nhiều, trong lúc không biết làm thế nào cho phải nằng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sau khi cố gắng đột phá vòng vây nằng lấy ra một viên ngọc đen từ trong ngực, nhìn viên ngọc đen này nằng cảm thấy bất an nhưng hết cách rồi nằng đã tới đường cùng, nằng quyết định tin tưởng tên ma đầu kia một lần.

Khi nằng đã quyết định tin Xuân Đức một lần thì từ phương xa một con quái vật khổng lồ nhìn như một dãy núi đang phi hành với tốc độ cực nhanh tới đây, thấy con quái vật kia thì nằng trở nên vui vẻ, được cứu rồi, kẻ mà nằng muốn thấy nhất cuối cùng đã xuất hiện.

Còn đám người ma môn khi thấy con quái vật kia thì lập bắp kinh hãi, từ cái khí tức diệt thế khiến cho bọn họ thờ cũng khó khăn kia thì biết ngay con quái vật này có tu vi hơn bọn họ quá nhiều, bình thường đám quái vật có tu vi thấp hơn cả một đại cảnh giới so với tu sĩ chỉ dựa vào thần thông và sức mạnh cơ thể trời ban là đã có thể chiến đấu ngang tay rồi, tuy quái vật không làm gì được tu sĩ nhưng ngược lại tu sĩ kia nếu không có bảo vật mạnh mẽ cũng chắc chắn cũng chẳng làm gì được con quái vật.

Bọn họ bây giờ rất muốn chạy nhưng hai chân cứ nhũn ra, không làm sao có thể di chuyển được, khi con quái vật kia tới gần đám người mà môn trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, cả người run lấy bầy.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Hành hạ đến chết! thu thủy tàn nhẫn

(Đang ăn cơm không nên đọc, truyện có những cảnh không mấy dễ chịu)

Tà Long lơ lửng trên không trung nhìn xuống phía dưới mấy tên hắc y, nó thở ra một hơi khiến mấy tên kia lẫn lộn trên mặt đất. Tà Long từ trên trời hạ xuống, cả cái thân thể khổng lồ kia vừa hạ xuống thì mặt đất rung lắc một trận, bụi đất bay mù mịt, nhìn mấy tên hắc y so với cái móng vuốt của nó còn nhỏ.

Tà Long nhìn cái tên mà lúc trước tuôn ra một lời dơ bẩn kia, một ngoạm tên kia ngay lập tức bị Tà Long cắn thành hai khúc không kịp kêu lên một tiếng, tiếp theo tên đó bị nghiền cái bộ hàm toàn răng là răng của Tà Long nghiền thành cám. Mấy tên còn lại lập tức ỉa đái không kiểm soát ngồi trên mặt đất liên tục dùng tay để lui về phía sau.

"Chặt hết tứ chi bọn hắc cho ta" _ Tà Long nhìn về phía Thu Thủy ra lệnh.

Thu Thủy nghe vậy thì hưng phấn đạo

"Tiểu nô đã biết thưa Tà Long đại nhân"

Dùng một tay còn lại cầm thanh kiếm, nàng kéo lê thanh kiếm trên mặt đất đi chậm chậm lại tên hắc y nhân gần nhất, tên Ma Môn này liên tục lắc đầu nhưng thủy chung lại không lên tiếng cầu xin, Thu Thủy thấy vậy cũng chỉ cười lạnh lùng nàng vung kiếm lên một kiếm chặt đứt hai chân tên kia.

"AAAAA tha ta, tha cho ta"

Tên kia không chịu được đau đớn bắt đầu kêu la thảm thiết, nước mắt, nước mũi cũng chảy tèm lem, Thu Thủy lại một kiếm vung lên, một bàn tay tên kia đã nằm lại trên mặt đất, tên kia lại hét thảm một tiếng. Thu Thủy chém 3 chi của tên kia xong thì bỏ mặc cho hắn lê lét cái thân hình chỉ còn một cánh tay kia.

Nàng nhìn về phía mấy tên còn lại nở một nụ cười tàn nhẫn, bước nhanh chân lại mấy tên kia, nàng liên tục vung lên mấy kiếm, chân tay mấy tên kia bay lên không trung rồi lại rớt xuống, máu tươi, mùi khai của nước tiểu, vị thối của phân hòa thành một hỗn hợp khó ngửi khiến nàng có chút cau mày, nhưng chỉ là thoáng cau mày thôi nàng lại tiếp tục vung kiếm lên.

Ngay lúc này nàng cảm thấy sau lưng có một luồng kiếm khí mạnh mẽ đang thẳng hướng nàng phía sau mà đâm tới, nàng cũng không kinh hoảng quay lại dùng kiếm trên tay chống đỡ nhưng khi nàng quay lại thì thấy một cột sáng huyết quang to lớn từ độc nhãn của Tà Long phóng ra xuyên thẳng, bao trùm lấy tên định đánh lên nàng kia, tên kia cả người lẫn vật lập tức bốc hơi không kịp để lại một lời trần trối.

Như không có chuyện gì xảy ra, Tà Long lại nhìn nàng ý bảo nàng tiếp tục công việc chặt chém của mình. Thu Thủy cũng không ngốc nên nàng lập tức hiểu ý của Tà Long, nàng lại quay lại với mấy tên còn lại lần này nàng làm vô cùng nhanh chóng, liên tục vung kiếm lên, theo mỗi lần vung kiếm lên thì lại có một bộ phận của một tên hắc y bay lên, máu tươi phun ra ra, kèm theo tiếng kêu thê lương nghe vô cùng vui tai.

Nhất là có một tên mặt mũi y thư sinh, Thu Thủy không những chặt tứ chi tên kia mà còn dùng tay bóp nát cái chân thứ ba của tên đó, bóp cho nó thành một cục thịt bầy nhầy mới thôi. Tên này cứ hét thảm một cái lại ngất đi, lại bị Thu Thủy dùng tay móc mắt ra, đau đớn quá mức lại khiến tên kia tỉnh lại, mới vừa tỉnh lại thì lại bị Thu Thủy dùng hai ngón tay út xuyên thủng qua màng nhĩ, khiến tên kia lại ngất đi. Sau một hồi khi tên đó mất đi ngũ giác thì Thu Thủy mới dừng lại, tại bị chọc thủng, mắt bị móc ra, chân thứ ba bị bóp nát, lưỡi cũng bị cắt đứt tên kia trực tiếp phé toàn tập.

Thu Thủy khi hành hạ xong tên kia mới nhớ tới mệnh lệnh chặt tứ chi của mấy tên này của Tà Long, nàng không khỏi toát mồ hôi lạnh quay lại nhìn vị Tà Long đại nhân kia thì thấy vị siêu cấp quái vật này đang nằm trên mặt đất nhìn về phía bên nàng rất hài lòng. Thu Thủy thấy vậy thì cũng thở ra một hơi, tiếp theo mấy tên còn lại nàng dùng đủ loại cách hành hạ. Tên thì bị rút xương, tên thì bị nàng lấy tứ chi bằm nhỏ rồi bỏ vào chính miệng tên đó cho tên đó tự ăn thịt bản thân, nhưng nhìn chung thì tên nào cũng mất hết tứ chi, ngũ giác, làm xong việc nàng quay lại đạo với Tà Long

"Đại nhân ta đã làm xong, đại nhân có phân phó gì nữa không?"

Tà Long này giờ nhìn thấy mọi thứ cảm giác thấy rất thỏa mãn, nhìn về nhân sủng của mình cũng thuận mắt hơn rất nhiều, nhìn nhu nhu nhược nhược đến lúc tàn nhẫn lên cũng không phải hạng vừa. Tà Long nhếch miệng lộ ra hàm răng nhọn hoắt còn đang dính máu tươi và thịt sống của tên lúc trước bị hắn cắn chậm rãi đạo:

"Không tồi, không tồi, tu vi tuy yếu một chút nhưng tâm tính không tệ ra tay cũng rất độc ác, ta rất hài lòng với biểu hiện của ngươi. Ngươi có muốn tu vi

tĩnh tiến thêm một bước không?"

Thu Thủy nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau thì mừng rỡ vô cùng, tu đạo làm cái gì không phải là tu vì tăng mạnh rồi sống dài thêm một chút, hưởng thụ mọi thứ trên đời sao, nàng thấy tuy làm nô nhưng có một chỗ dựa vững chắc như con siêu cấp đại quái này cũng không phải là chuyện gì không tốt, nàng nhanh chóng gật đầu đáp ứng:

"Đương nhiên là muốn, đại nhân có thể giúp ta sao?"

"Có thể, không thể thì ta nói như vậy làm gì? bây giờ thì về thôi, người cũng cần trị thương cho lành đã, nhìn người tình trạng như vậy chắc cũng phải mất vài ngày mới có thể hồi phục được"- Tà Long đạo.

Thu Thủy cúi đầu cung kính đạo "Cảm ơn Tà Long đại nhân đã quan tâm". Sau đó nàng bay lên sau lưng Tà Long mà ngồi.

Tà Long thấy Thu Thủy đã lên thì cũng bay lên cao nhưng mới bay lên nó lại nhớ tới cái gì lắm bầm "Củ Cải Trắng lần trước bị hủy hết vong linh quân đoàn, thôi tiện nghi tên đó, đem đám này về vậy".

Tà Long quay lại phun ra một bong bóng lớn đem mấy tên hắc y bị chặt không còn nhân hình kia hút vào trong, sau đó nó hấp vào trong miệng rồi sau mới tiếp tục đăng không mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Tin buồn và tin rất buồn các người nghe tin nào trước?

Ở trong không gian huấn luyện bây giờ 13 người và 5 con rồng đang chia thành hai phe đánh nhau túi bụi, sau một thời gian dài tiếp xúc với hắc điểm thì bọn họ bây giờ đã không còn ảnh hưởng rồi.

Ngồi trên mặt đất Hắc Tinh thở hồng hộc như trâu đạo:

"Không đánh nữa, tiếp tục như vậy thì chúng ta hoàn toàn là chịu ngược, các người quá ăn gian rồi, tại sao bên ta chỉ có 3 người và Long nhất thôi, bên các người lại có 10 người và bốn tên to con kia, cái này quá không công bình".

Thanh Mai ngồi bên cạnh Hắc Tinh cũng lớn tiếng lên án đám người Thanh Trúc:

"Hắc Tinh nói đúng quá, tỷ tỷ và mọi người ăn gian, cái này là lấy nhiều khi dễ ít, lúc đầu không phải là chia đều mỗi bên một nửa nhân thủ sao?, làm sao bây giờ lại là 14 đánh 4".

Hàn Tuyết Vi không cho là đúng phủ nhận đạo:

"Làm sao lại không công bằng, 3 người bọn muội có thể đánh ngang tay với 10 người chúng ta, con Long nhất có thể áp chế được Long Nhị, Long Tam, Long Tứ, Long Ngũ, ta thấy thế này mới là công bằng".

"Không công bằng"- Thanh Mai cãi lại.

"Công bằng"- Tuyết Vi cũng không vừa, ngay lập tức hét lên Thanh Mai.

Hai người như hai tiểu hài tử gân cổ lên mà cãi cho bằng được. Đang lúc này thì một âm thanh mang theo vẻ mệt mỏi truyền tới:

"Các người có vẻ đã rất tốt rồi nhì, không tệ, luyện tập vậy là tốt nhưng ta có một tin buồn và một tin rất buồn cho các người, các người muốn nghe tin nào trước.

Mọi người nghe vậy thì cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, Thanh Mai nhanh miệng đạo:

"Lão đại sao lại nhiều tin buồn vậy? người cứ nói đi tin nào cũng được, mà có phải hay không sâu lười bị người ta đánh cho đang nằm giường?"

Tuyết Anh lắc đầu đạo

"Không, tên kia bây giờ còn đang phôn bên trong không gian riêng của hắn kia. Để ta nói cho các người biết tin buồn đầu tiên, tin buồn đầu tiên là không gian này có chút sai sót nên mỗi lần chết đi rồi phục sinh ảnh hưởng của hắc điểm sẽ có tác dụng gấp 3 lần. Còn tin thứ hai là mục tiêu sát hạch không còn mức độ khó và dễ, chỉ còn hai hạng mục là Luyện Ngục và Ác Mộng, bây giờ các người chọn hạng mục nào đầu tiên để luyện tập".

Mọi người nghe vậy thì khòe miệng co giật, cái này đúng là tin cực kì không tốt, hắc điểm này mãi qua mấy canh giờ mới có thể thích ứng, nếu nó mạnh lên gấp 3 thì sẽ ra sao? hay 300 lần thì sẽ ra sao?, mà nghe tới luyện tập chỉ còn độ khó luyện ngục và ác mộng thì ai cũng liên tưởng tới cái kết cực bi thảm tiếp theo sẽ diễn ra với mọi người rồi.

Thanh Trúc có chút yếu ớt hỏi:

" chúng ta có được dùng thánh khí không lão đại".

Tuyết Anh mỉm cười như thiên thần đạo:

" Có, các ngươi dùng thì kẻ mà các ngươi thí luyện cũng có, mà ta bật mí cho các ngươi một chuyện, nếu chọn Ác Mộng chỉ cần đối phó một người, còn nếu là Luyện Ngục thì sẽ phải đối phó với 3 người, các ngươi tự suy nghĩ à".

Cả đám nhìn nhau một chút, trao đổi một chút cảm thấy đối phó 1 vẫn dễ hơn so với 3 nên mọi người cùng đạo:

" Lão đại chúng ta chọn Ác Mộng luyện tập".

Tuyết Anh nhướn miệng cười duyên đạo:

" Sẽ không hối hận chứ, các ngươi có cần suy nghĩ thêm không?".

Mọi người lại nhìn nhau một cái, sau đó tất cả đều đồng thanh đạo:

" Không ".

" Vậy thì tốt, mục tiêu là tiêu diệt kẻ sắp xuất hiện, sau 10s thì kẻ đó sẽ xuất hiện ở khu trung tâm có trái tim pha lê màu đỏ kia. Do các ngươi chọn Ác Mộng cấp độ nên diện tích nơi đây sẽ lớn hơn gấp 10 lần để các ngươi có thể chạy trốn, địa hình sẽ là rừng rậm cũng thuận lợi cho các ngươi, chúc mọi người may mắn"- Tuyết Anh càng nói về sau thì nụ cười của nàng càng rạng rỡ.

Uỳnh....Ầm...Ầm

Tuyết Anh vừa dứt lời thì từ nơi nàng nói trước kia có một thân ảnh từ trên trời giáng xuống ở khu vực mà trước kia nàng nói.

Cả người kẻ mới xuất hiện mặc một bộ đồ đỏ như máu, sát khí xung quanh kẻ kia cũng sệt sệt như huyết dịch, đôi mắt màu tím lập lòe trông kinh dị vô cùng, đôi cánh ác đụt to lớn phía sau nhìn giống cánh dơi bên trên có lõi điện và hắc khí lưu chuyển, mặt đất xung quanh một dặm trực tiếp biến thành vùng đất chết. Khí tức mãnh liệt như sóng thần đánh úp vào đám người Thanh Trúc khiến cho cả đám phải liên tục thối lui, đến cả ngũ long cũng vậy.

Thấy vậy mọi người cùng nhau hét toáng lên:

" Lão đại cái này có hay không sai lầm, đây là quái vật gì à".

Một âm thanh trong không gian phiêu đảng vang lên:

" Đó không phải là quái vật mà là người rất quen với các ngươi Xuân Đức, đây là lúc trạng thái cuồng bạo khi hấn đau thương, các ngươi nhớ cẩn thận đấy. hi hi. Mà ai có can đảm thử dùng tình thương lên cảm hóa hấn xem coi có được không, biết đâu lại thành công".

Nghe vậy mọi người khòe miệng co giật liên hồi, sâu trong đôi mắt mọi người hiện lên sự sợ hãi, bọn họ tự nói với bản thân đây là lúc người đó điên cuồng. Bọn họ chưa từng thấy người ấy như thế này như bao giờ.

Long nhất thấy mọi người sợ hãi đến ngầy ngốc thì đạo với mọi người:

" Năm huynh đệ chúng ta sẽ tiến lên kiểm chế, các ngươi tìm cơ hội công kích, bình thường kẻ đã cuồng bạo thì phòng ngự rất yếu".

Mọi người lấy lại tinh thần, gật đầu đồng ý, Long nhất và huynh đệ của gã trực tiếp lao lên, nhưng mới bay chưa được nửa đường thì đã nghe con quái vật kia kêu gào.

" Phải chết, tất cả phải chết, các ngươi cùng đi xuống bồi muội muội ta vui đùa".

Đang lao lên ngũ long bị âm thanh kia chấn trụ dừng lại giữa không trung, khi bọn họ còn chưa lấy lại tinh thần thì trên trời từng đoàn mưa tên màu đen như lưu tinh lao về phía bọn họ, cảm nhận được nguy hiểm ngũ long lập tức mở phòng hộ nhưng khi phòng hộ gặp mũi tên kia thì như không tồn tại, mũi tên trực tiếp bắn xuyên qua phòng hộ rồi lại trực tiếp đục trên người bọn họ một lỗ máu, ngay sau đó triệu triệu, tỷ tỷ mũi tên cắt gọt ngũ long, không qua 3 hô hấp thì còn đầy trời máu tươi và thịt vụn phiêu tán.

Những máu tươi và thịt vụn kia cũng không tồn tại lâu thì lập tức biến mất không còn tung tích. Ngay sau đó ở nơi hồi sinh cách xa nơi này đang có từng đạo ánh sáng không ngừng lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 223: Ác mộng huấn luyện

Nhìn thấy cảnh này thì mọi người đều nuốt một ngụm nước bọt, không chịu được một kích, cái này thì đánh thế nào à, Thanh Mai bỗng nhiên nhớ tới cái gì vội la lên đạo:

"Lão đại người không phải nói chúng ta không dùng thần khí thì tên kia cũng không dùng sao? tại sao bây giờ tên kia đã dùng rồi".

"Oh. Ta có nói như vậy à, ta nói lúc nào thì thôi ta quên rồi việc này không tính hi hi. Mà các người không cần lo lắng chỉ cần các người cảm cực được 15 ngày là cái phản ảnh kia sẽ tan biến thôi, mà ta có việc đi trước các người bảo trọng nhé"- Tuyệt Anh nói xong thì cũng im bặt.

Mọi người cảm giác bị hốt,cái này không phải gọi là hốt nữa mà gọi là vực thẳm thì đúng hơn, điều may mắn với bọn họ lúc này là tên quái vật kia không có tấn công mọi người mà thất thần nhìn lên trời, theo thời gian dài nhìn lên trời thì lệ khí, sát ý, áp lực từ con quái vật hình người ngày càng kinh khủng, mặt đất bắt đầu nứt toác ra, từng luồng âm vụ xoay quanh con quái vật.

Cùng lúc này năm huynh đệ họ long cũng đã trọng sinh, 5 tên này không phô bày bản thể nữa mà biến thành nhân thể đứng bên cạnh mọi người, Thanh Mai bắt quái nhìn Long Nhất hỏi:

" Bị giết cảm giác thế nào Long Nhất đại ca?".

Long nhất nhìn nàng cười thâm ý đạo:

" Quá nhanh khiến cho ta còn không cảm nhận tới ra sao nếu không tiểu muội cũng lên nếm thử một đòn của phản ảnh lão đại Xuân Đức xem tư vị thế nào?"

Thanh Mai ngay lập tức lắc đầu đáp:

" Tiểu muội cũng đâu có ngốc, Long Nhất đại ca da dày thịt béo nên sau khi trọng sinh thì hắc điểm cũng không ảnh hưởng gì, nhưng nếu là bọn muội thì sẽ gặp việc khó giải quyết rồi, cái cảm giác bị thiếu đốt như bị hàng vạn con côn trùng gặm nhấm muội không muốn thử lại đâu. Nhưng mà bây giờ tên kia không tấn công chúng ta như thế này chỉ cần đợi nửa tháng trôi qua thì sẽ dễ dàng qua ải mà thôi".

Như muốn phản đối lời của Thanh Mai khi nàng vừa dứt lời xong thì phản ảnh Xuân Đức lại thu ánh mắt lại chuyển qua đám người Thanh Mai, ánh mắt nó ánh lên quang mang màu tím vô cùng quỷ dị.

Long Nhất vừa nếm thử cái cảm giác phân thân toái cốt là tư vị gì nên khi phản ảnh của Xuân Đức nhìn lại lập tức lấy tốc độ như chớp giật trốn vào bên trong rừng, mấy anh em của Long Nhất cũng không chậm thấy lão đại nhanh chân chạy trước thì bốn tên này cũng không suy nghĩ gì mà cùng chạy theo.

13 người nhìn thấy ngũ long bỏ chạy mất dép quên luôn cả đồng đội thì trong lòng thầm nghĩ một câu * Không có cốt khí* nhưng cũng không ngu ngốc đứng lại, lấy tốc độ nhanh nhất bỏ chạy, vừa chạy còn quay lại xem cái phản ảnh ma quỷ kia có đuổi theo không nhưng thấy cái phản ảnh kia chỉ đứng yên mà nhìn bọn họ không có ý tứ đuổi theo, lúc này mọi người thở ra một hơi.

Nhưng nụ cười trên mặt của mọi người còn chưa tắt thì nó lập tức cứng ngắc lại, phản ảnh kia không nói một lời dùng quyền trọng chỉ thẳng về đám bọn họ một luồng ánh sáng màu xanh lam khổng lồ chiếu thẳng tới đám người bọn họ.

Long Nhất cảm nhận được nguy hiểm hết lớn:

" Nhanh tránh ra ".

Phản xạ của Long Nhất tuy nhanh nhưng luồng sáng kia tốc độ còn nhanh hơn cả hắn, khi hắn chưa dứt lời thì cột sáng đã chiếu xuyên qua thân thể hắn lấy mất đi một phần tư thân thể hắn, còn những người khác thì có 8 người không may bị luồng sáng kia bắn xuyên qua lập tức bốc hơi không còn căn bản.

Thấy một kích không chết hết đám người trước mắt, phản ảnh kia rú lên một tiếng rồi từ trong quyền trọng toát ra một quả cầu màu đỏ lớn dần, lớn dần, khi lớn bằng một người bình thường thì liên tục nhân bản, khi tới 10000 quả cầu thì tất cả quả cầu này đồng loạt biến đổi thành một nữ cung thủ lửa, cả người các nàng được bao trùm ngọn lửa đỏ rực, 1 vạn nữ cung thủ giương cung nhắm thẳng về phía 10 người đang chạy thực mạng bên trong rừng.

Vút...vút....vù....vù...vù.

Một loạt âm thanh xé gió vang lên,đám người Long Nhất vừa chạy vừa trị thương vừa quay lại nhìn trên bầu trời thì không khỏi hoảng sợ:

"Ồi thần linh ơi, Cái này thì đừng nói tiêu diệt cái phản ảnh kia, chạy thoát hay không mới là một vấn đề".

" Đại ca hình như cái phản ảnh không thể di chuyển ra phạm vi quá xa tấn công chúng ta nên cũng không tệ như đại ca nói đâu, ta đoán mấy cái mũi tên lửa kia chắc uy lực có khi còn không phá nổi phòng hộ chúng ta đâu"- Long Tam bên cạnh đạo.

Long Nhị bên cạnh không khách khí chộp lấy Long Tam dưới con mắt kinh ngạc của mọi người Long Nhị ném thẳng về đầy trời mũi tên lửa kia, vổ vổ hai tay Long Nhị như không có gì đạo:

" Phải để Lão Tam biết cái gì mới là núi cao có núi cao hơn, không lại để hắn tự nghĩ mình là độc bá thiên hạ rồi".

Long Tam bị Long Nhị ném về phía biển lửa, không có cách né tránh nó biến nguyên về thành bản thể mạnh mẽ đón đỡ những mũi tên kia, nhìn như mấy mũi tên bình thường của thường nhân nhưng khi Long tam bị hết lớp này đến lớp khác mũi tên cắm lên thân thể những đốm lửa nhỏ nhanh chóng lan tràn ra khắp thân thể Long Tam tới lúc này thì hắn cũng không nhận được rống lên ầm ầm, cả thân hình to lớn rơi xuống phía dưới không bao lâu cả thân xác to lớn kia đã biến thành đồng than bốc lên mùi thịt nướng cháy.

Mấy người vừa chạy thoát thấy cảnh này không khỏi khòe miệng co giật, mọi người đoán chỉ cần bị dính chúng thì cả người lập tức thành than cục ngay. Còn chưa lấy hơi thì Long Nhị lại hét lớn:

" Lại tới rồi, chạy nhanh lên".

Mọi người nghe vậy thì lại tiếp tục chạy, khi chạy ngó đầu về phía sau thì thấy vô số người cười địa ngục ma long, cả người mặc chiến giáp phát ra hắc quang, tay cầm trường thương đang đang như bầy thú dữ lao về phía 9 người còn lại, phía trên bầu trời thì lại là một trận mưa tên đang hướng phía bọn họ bắn tới.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Nỗi đau của người khác luôn là hạnh phúc của bản thân

Thời gian dần trôi, kể từ khi bắt được sâm tinh đã 5 ngày qua đi.

Bên trong không gian vong linh, Xuân Đức đang ngồi cùng Tuyết Anh, Tiểu Thất, Lan Lan, Heo Con(củ nhân sâm tinh biệt danh), Thu Thủy, Đại Bạch và Tà Long đang nhìn vào một tấm ảnh kính to lớn, bên trong đang hiện lên tinh cảnh cúp đuôi mà chạy của đám người Thanh Trúc và mọi người bên trong không gian huấn luyện.

Xuân Đức liếc qua thấy đa số mấy người bên cạnh đều đang hả hê nhìn những kẻ tội nghiệp bên trong không gian huấn luyện kia, đặc biệt là Tà Long và Đại Bạch hai con hàng này bò lăn bò cẳng ra mà cười khặc khặc, nhìn mà thấy ghét, Xuân Đức đến bên cạnh Tuyết Anh thì thầm:

" Ngươi có thể áp chế hai tên kia một lại một ít rồi ném vào bên trong không gian huấn luyện không, khi vào trong nhớ đặc biệt chiếu cổ tới hai tên này nhé, bắt buộc hai tên này phải nằm trong phạm vi tấn công của phản ảnh kia,ta muốn xem hai tên chết bầm này lúc đó sẽ ra sao. Hắc hắc".

Tuyết Anh đang nhìn về phía ảnh kính kia, bỗng nhiên nghe Xuân Đức nói vậy thì trắng mắt liếc hắn một cái, sau đó không tiếp tục để ý tới hắn lại quay lại nhìn về phía ảnh kính.

Xuân Đức mưu hèn kế bẩn không thực hiện được thì có hơi buồn bực nhưng ngay lập tức hắn lại thì thầm vào tai Tuyết Anh

"#\$%^&*...".

" 5% Nếu không thì ta không làm việc này đâu"- Tuyết Anh cũng truyền âm lại.

Xuân Đức lắc lắc đầu dơ ra ba ngón tay lên. Tuyết Anh thấy vậy thì thoáng nở nụ cười vui vẻ đạo:

" Một lời đã định, không cho nuốt lời ".

Xuân Đức gật đầu đạo:

" Yên tâm đi ta không bao giờ lừa gạt bằng hữu cả", còn một câu mà hắn không nói mà cũng không dám nói là *Ta với ngươi đêch có liên quan gì với nhau thì lừa ngươi đã sao*, hắn biết hắn mà nói ra câu này thì hắn xác định.

Mọi người xung quanh kì quái nhìn về hai người, không hiểu là hai người lại có chuyện gì lại nói chuyện mờ ám đến vậy. Đang khi mọi người còn chưa hiểu ngơ khoai gì thì Tuyết Anh đã bắt hai cái ấn quyết lập tức Tà Long và Đại Bạch bị từng sợi xích màu vàng trói lại rồi ngay sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Khi hai tên to xác này vừa biến mất Heo Con đang nhìn ảnh kính là lên:

" Mọi người xem kia, Đại Bạch Bạch và Giun Lớn xuất hiện trên đây nè. Hai người bọn họ đang đối diện với tên xấu xa kia".

Nghe Heo Con đạo mọi người lập tức chú ý tới ảnh kính, khi bọn họ quay lại nhìn thì đã thấy tình cảnh như chó nhà có tang của hai tên to xác, Đại Bạch bây giờ phần đuôi đã cháy đen thui, còn Tà Long thì mấy sợi râu uy vũ cũng tiêu biến đâu mất. Quay lại nhìn Xuân Đức thì thấy tên này đang chống nạnh cười vô cùng khả ố thì bọn biết việc mà tên này thương lượng với Tuyết Anh là gì rồi.

Tiểu Lan cười cười nhìn Xuân Đức đạo:

" Đại ca thiệt xấu bụng".

Xuân Đức ngưng cười, lại gần xoa xoa đầu tiểu Lan nhẹ nhàng đạo:

" Bụng ca ca tốt lắm, ăn gì cũng được á, ca ca còn có thể....", Xuân Đức cầm bàn tay nhỏ nhắn của tiểu Lan lên bỗng nhiên cho vào miệng cắn nhẹ một cái.

Á...Á.....Á

Tiểu Lan bất ngờ không có đề phòng bị Xuân Đức hù cho một trận, tiểu nha đầu vội vàng rút tay trở về, động tác nhanh quá khiến cho nhóc tỳ mất thăng bằng ngã ngửa phía sau, mọi người lại được một trận cười to.

Đang lúc mọi người cười vui vẻ thì sắc mặt Xuân Đức bỗng nhiên âm trầm lại, thấy cảnh này thì mọi người không khỏi ngạc nhiên, tiểu Lan ngồi dậy lo lắng hỏi:

" Ca ca có việc gì sao? sao sắc mặt ca ca không tốt như vậy?".

Xuân Đức nghe tiểu Lan hỏi thì sắc mặt lại như thường đạo:

" Trà là mấy ngày trước ca và đàn long ra ngoài có giết một đám ma môn, không ngờ lại có hai linh hồn chạy thoát, chắc là đàn long không thêm chú ý tới nên tự do đề mấy kẻ kia chốn về, nhờ sư hù thuật nên bây giờ cao tăng đám ma môn biết việc này rồi, không những thế không ngờ đám Ma Môn này lại thông đồng với đám Hắc Vương Tông chuẩn bị đi săn giết đàn long, việc này là mấy con phi ma trung của ca ca vừa truyền tin về".

" Bọn chúng có lá gan thật lớn, lại dám đi săn giết Long gia gia, bọn hán không biết Long gia gia đã khôi phục tới bát trọng trung kì Bất Diệt Cảnh sao? vậy mà lại dám đi săn giết, đúng là tự tìm đường chết"- Tiểu Thất cười lạnh đạo.

Xuân Đức mỉm cười nói:

" Làm sao có thể biết được, nếu không nhờ Heo Con cho tên kia hút một phần ba được lực làm sao có thể nhanh chóng khôi phục như vậy được, mà ca ca cũng không ngờ là những thế lực này giấu quá nhiều cao thủ nữa, càng ngày càng nhiều lão bất tử hiện thân, tu vi cũng không phải hàng xoàng nên từ bây giờ cấm các muội ra ngoài chơi, nghe chưa"- Xuân Đức nhìn mấy nhóc tỳ lớn tiếng đạo.

Tiểu Thất không phục xụ mặt xuống đạo:

" Tại sao lại bắt công như vậy chứ, ta còn muốn báo thù cho Y Y".

Xuân Đức cũng không có tức giận gì cả, hán ngồi xuống kéo kéo hai má nàng đạo:

" Yên tâm đi, tới khi thích hợp thì người làm ca ca như ta sẽ không để cho mấy nhóc ở trong này buồn bực, bây giờ là thời kì nhạy cảm, đám lão bất tử ngoài kia có tu vi thực sự vượt xa so với mấy nha đầu các ngươi nếu mà các ngươi bị sao nữa thì phải làm sao?"- Xuân Đức nói tới đây thì khuôn mặt thoáng hiện qua vẻ đau lòng.

Mấy nha đầu nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, chỉ gật gật đầu mà thôi. Tuyết anh nhìn hán hỏi:

" Đã có đối sách gì chưa?".

Xuân Đức lắc đầu đạo:

" Còn chưa có, lần này xuất động đều là Bất Diệt Cảnh mà số lượng nghe nói còn không nhỏ nếu như đánh du kích thì sẽ đánh rần động cơ vậy không hay, tốt nhất lên kế hoạch tiêu diệt gọn đám này. Mà ngươi có mưu hèn kế bẩn gì thì nói ra đi, miễn sao tiêu diệt được đám lão câu kia là được"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 225: Chuẩn bị bế quan tu luyện

Tuyết Anh nhìn Xuân Đức một lúc mới lắc đầu đạo:

"Mấy việc hãm hại tính kẻ người khác thì kẻ như ngươi là bậc thầy rồi, ta xin mạn phép không liên quan tới, chỉ cần ngươi nhớ việc ngươi hứa với ta lúc trước là được rồi".

- Xuân Đức liếc xéo Tuyết Anh mà đạo.:

Ngươi cũng không có ý kiến gì sao? Thiệt là ăn hại mà. Thôi việc này cứ để sau tính đi, đám người kia trừ khi hủy luôn cái Viên Cổ Chiến Trường này thì mới có thể khiến chúng ta hiện thân, bằng không thì có đợi tới đời một thất cũng vậy thôi, trong nửa tháng sắp tới chúng ta tạm thời không có động tác gì, đợi ta lĩnh ngộ xong tam trọng kỹ năng sinh mệnh cấp 2 đã rồi tính sau"

Tuyết Anh cũng không để bụng mấy lời Xuân Đức nói, nàng bình thản đáp:

"Vậy cũng được, ngươi muốn làm sao cũng được, cần gì trợ giúp thì nói với ta một câu".

"Ừ, biết rồi bà cô của tôi, trong lúc ta lĩnh ngộ trọng còn lại thì ngươi nhìn chăm chăm mấy tiểu nha đầu cho ta với, không cho mấy nàng đi ra ngoài chạy lung tung, à mà còn một cái cục đá phong ấn biệt diệt cảnh linh hồn ngày trước lấy được ở rừng Tinh Trúc của Diệp Linh Tông còn đang vứt một xó, ngươi có thời gian nhìn luôn một thể"

Xuân Đức vừa thọc léc mấy tiểu nha đầu vừa lơ đãng nói với Tuyết Anh.

Tuyết Anh mỉm cười đạo:

"Sao nghe ngươi nói mà ta cảm giác ngươi sắp ly biệt không bao gặp lại vậy. hi hi. Mà còn gì nữa không? nói luôn một lượt đi, thời gian trống của ta rất nhiều nên có thể giúp ngươi".

Nghĩ chơi với mấy nha đầu Xuân Đức, hần ngồi xuống ôm tiểu Thất trong ngực nhìn lên trên ảnh kính bên trên mà đạo:

"Có nhiều đó thôi, cũng không còn gì nữa cả, nói chung ngươi cảm thấy cần làm cái gì thì làm cái đó. À mà phải rồi, ngươi cũng có thể cho mấy tiểu nha đầu cùng Thu Thủy vào không gian huấn luyện, luyện tập cho vui vẻ, nhớ chiếu cố mấy nàng là được"- Xuân Đức gật gù đạo.

Thu Thủy đang ngồi cách một đoạn khá xa Xuân Đức bỗng nhiên nghe tên này tự dưng nhắc tới nàng thì có chút luống cuống tay chân, nàng muốn nói cái gì nhưng thủy chung lại e dè. Nhìn thấy khuôn mặt của người kia đang tươi cười nhưng nàng vẫn cảm thấy thật sâu sợ hãi. Cuối cùng nàng làm thỉnh, giả vờ không nghe thấy, chăm chú nhìn cuộc chiến đang diễn biến trong không gian huấn luyện.

Cứ như vậy Xuân Đức trò chuyện thêm với mọi người thêm một lúc thì cũng đành phải đi tu luyện lĩnh ngộ, cái việc mà hần ghét nhất trần đời, hần ước gì cứ nằm ngủ thôi mà sức mạnh vẫn tăng nhanh chóng.

Nhìn thấy Xuân Đức ủ rũ như con gà rù thì mấy nhóc tỷ cũng chạy lại động viên hần một chút, nói hần phải cố gắng lên.

.....

Huyết Long Đại Lục trong đại điện của Ác Ma Điện tất cả cao tăng đều đang tụ tập bên trong này. Bốn vị trí của Xuân Đức và 3 nhóc tỷ vẫn bỏ trống, nhưng bây giờ ở ngay sát bên phải liền dưới 4 vị trí kia bây giờ đã có thêm một vị trí mới, chỉ dưới 4 vị trí của Xuân Đức và ba tiểu muội của hần, còn lại thì cao hơn hết thấy mọi người.

Người đang ngồi ở vị trí này là một nữ nhân xinh đẹp, mỹ lệ vô cùng, nàng ta là nữ hán tử là duy nhất nữ nhân trong 72 người theo Xuân Đức đầu tiên, khi Xuân Đức không ở Ác Ma Điện thì nàng được giao cho chức vụ là Phó Điện Chủ, mới qua mấy năm nhưng trên cơ bản đã không thấy hình dáng trước kia đâu mà thay vào đó là một hình ảnh động lòng người. Có lẽ hình dáng bây giờ của nàng mới hợp với cái tên Dương Vân Ly.

Dương Vân Ly nhìn xuống phía dưới mọi người nhẹ nhàng đạo:

"Chắc mọi người cũng hiểu vì sao hôm nay lai tu tập tại đây rồi, cũng không nói dài dòng ta đi vào chính đề luôn. Chúng ta lại sắp có một đợt thu nạp thành viên mới nhưng bây giờ Thánh Thành cũng đã không thể nhận thêm một số lượng lớn như vậy nữa, mọi người cho ý kiến tiếp theo nên làm thế nào?"

Một đại hán ngồi ghế thứ ba bên phải ngay lập tức hỏi:

"Đại tỷ sao người không xin ý kiến của điện chủ đi? nhất định Điện Chủ sẽ có cách mà".

Ngồi kế bên hần một ông lão cùng một thiếu niên không nương tình gì liền một người bịt miệng hần lại, còn một người cho hần một cái đập vào đầu. Tình cảnh có vẻ thường xuyên xảy ra nên mọi người cũng không thêm liếc mắt tới một cái.

Dương Vân Ly nhìn đại hán đang bị hai người không chề kia chậm rãi đạo:

"Trưởng lão thiên tinh số 3 nói như vậy thì Điện Chủ cần nuôi chúng ta để làm cái gì, người đã ban cho mọi người sức mạnh vô cùng to lớn, sinh mệnh bất diệt rồi chẳng lẽ đến cái việc nhỏ nhặt này cũng phải đi hỏi người, mà liệu Điện Chủ đại nhân có nhiều thời gian vậy sao? ".

Mọi người phía dưới cùng gật đầu, tên đại hán kia nghe vậy thì sắc mặt hơi đỏ lên, ngây ngô cười cười. Hắn cũng tự biết thân biết phận ngồi lặng yên lắng nghe, hắn tuy đánh nhau thì dũng mãnh không ai bằng những luận về đầu óc thì hắn tự thấy cũng không bằng ai.

Đang lúc mọi người trầm ngâm suy tư thì một ông lão bên trái ghế 9 bỗng nhiên đạo:

"Phó Điện Chủ theo ta thấy thì có hai cách. Cách thứ nhất đó hỏi Điện Chủ làm sao để cho Ác Ma Lâu Đài có thể tiến cấp thành Thánh Khí có cấp bậc cao hơn. Cách thứ hai đó là những thành viên không đạt Tinh Anh thì cho ra bên ngoài tạo thành một nơi khác, bên trong Thánh Thành và Ác Ma Lâu Đài chỉ dành riêng cho chúng ta và những người đủ điều kiện". Nói tới đây thì ông lão bất tri bất giác cúi mặt nhìn xuống phía dưới, đến cả chính bản thân ông lão cũng cảm thấy lời nói của mình mang theo nồng đậm tư lợi khiến bản thân có chút xấu hổ.

Mọi người cũng không vội vàng lên tiếng phản đối hay đồng ý mà nhìn về phía Dương Vân Ly bên trên, cái này đã là thông lệ, Điện Chủ đã có lệnh không có người thì nâng ta là người tối cao có quyền quyết định mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Ác ma điện thay đổi

Ngồi bên trên Dương Vân Ly suy nghĩ một chút mới thở dài đạo:

"Đây cũng là hai cách mà tình hình bây giờ có thể áp dụng được, nhưng cách thứ hai thì ta thấy không cần xem xét, làm như vậy khác gì kì thị thành viên cấp thấp và người dân khi trước, tuy bọn họ không dám nói gì nhưng bất mãn là điều không tránh khỏi. Nên ta sẽ miễn cưỡng đi hỏi Điện Chủ cách có thể nâng cấp Thánh Khí Ác Ma Lâu Đài. Thôi được rồi hôm nay kết thúc, đến sáng mai ta sẽ thông báo kết quả tới mọi người, mọi người về lo việc của mình, việc tuyển thêm môn nhân cũng không được lơ là."

Tất cả mọi người đều đứng dậy cúi chào Dương Vân Ly một cái rồi mới quay ra khỏi chủ điện. Khi vừa ra chủ điện thì đám này xách vác lên mà chạy, không hiểu vì sao nữa, nhìn cứ như bầy vịt bị sợ hãi.

.....

Đúng sáng ngày hôm sau 71 thành viên cao tầng đã nhận được truyền tin của Dương Vân Ly bên trong tin tức có ba điểm chính. Đầu tiên là đã có phương pháp nâng cấp thánh khí Ác Ma Lâu Đài, cần 100.000 thần tinh để khởi động và vô số vật liệu, yêu cầu các gia tộc giao nộp vật liệu hoặc đi thu mua ở khắp các nơi càng cao cấp càng tốt, thứ hai là trì hoãn thời gian chiêu nạp thành viên mới tới khi nào nâng cấp xong Ác Ma Lâu Đài, thứ ba là huy động lực lượng các nơi chiếm giữ các địa vực chưa có người tới.

Ngay ngày hôm đó một tin tức khiến các thế lực lớn nhỏ trên Ma Long Đại Lục ngạc nhiên được truyền ra, Ác Ma Điện mua tài liệu xây dựng chân quý giá cao gấp 2 hoặc có thể định giá cao gấp 2 rồi trao đổi pháp bảo, pháp khí, thánh khí, nếu số lượng nhiều thì còn có phần thưởng thêm. Việc này khiến cho không ít người hay thế lực có tàng trữ một số lớn vật liệu động tâm.

Từ vài năm gần đây nhắc tới Ác Ma Điện là nhắc tới sự thần bí, giàu có và đáng sợ. Thế lực của tam tông tứ viện không ít lần đã cho gián điệp giả làm người muốn gia nhập Ác Ma Điện để lên vào tìm hiểu nội tình của Ác Ma Điện nhưng sau khi gia nhập Ác Ma Điện những kẻ kia liền thành người của cái thế lực thần bí này luôn và người thân của mấy kẻ này thì ngay sau đó cũng biến mất vô ảnh vô tung. Sau vài ngàn lần như vậy thì mấy thế lực lớn từ bỏ ý đồ cài nội gian vào trong Ác Ma Điện.

Bây giờ Ác Ma Điện đã không như mấy năm trước có thể đóng ma tinh rồi tự do ra vào, bây giờ người nếu không có thân phận thì không thể vào bên trong. Do nhu cầu quá to lớn của các thế lực trên đại lục nên giá cả của những vật hiếm có như Thánh Khí giá cả đã là cái giá trên trời, thường thường sẽ là vật đổi vật. Mua bán chỉ được tổ chức vào 3 ngày cuối tháng còn những ngày còn lại thì tất cả người muốn đi vào trong luôn gặp tình trạng ngồi dài cổ mà đợi.

Từ lần xung đột mấy năm về trước với hai tông môn là Thái Nhất Tông và Địa Ngục Tông thì thời gian sau không có xảy ra tranh đấu lớn gì, nếu có chẳng qua là mấy tranh đấu nhỏ nhỏ mà thôi. Các thế lực lớn khác sau một thời gian thì cũng xác định Ác Ma Điện là một thế lực lớn không thua kém gì với những thế lực lớn khác nên cũng dùng lễ mà đối đãi, đặt ngang hàng với thế lực của bản thân, vì vậy các lần tụ hội hay giao lưu là không thể thiếu được.

.....

4 ngày qua đi.

Tại Thiên Long Học Viện, đang có một đám đông rất lớn học viên Thiên Long Học Viện đang nhìn chăm chú vào 100 người đứng trên võ đài thách đấu, trăm người bên trên này là những tinh anh thức tỉnh, có khả năng nắm giữ sức mạnh thừa kế cực kì tốt của Ác Ma Điện gần đây được mấy tên ngoại sự

trưởng lão đem đi giao lưu với Thiên Long Học Viện.

Do có mối quan hệ mờ mịt giữa Điện Chủ và Thiên Long Học Viện nên đâm ra hai thế lực lại có quan hệ gần hơn cả, cứ định kì 3 tháng lại có một lần giao lưu giữa hai thế lực, lần này tới lượt Thiên Long học viện làm chủ.

Trên đài cao quan sát Viện Trưởng của Thiên Long Học Viện, Đường Thần Duệ cùng với mấy vị trưởng lão khác đang nói cười với một tên ngoại sự trưởng lão của Ác Ma Điện, Đường Thần Duệ Viện Trưởng cười hỏi:

"Nghe nói quý điện đang thu mua rất nhiều tài nguyên cao cấp, có phải hay không vì việc này mà hôm nay chỉ cử mình vị bằng hữu này tới"- Lời nói rất bình thường như là đang hỏi thăm mà thôi, không có ý tứ trách cứ hay gì cả.

Tên ngoại sự trưởng lão kia cũng cười bồi đạo:

"Viện trưởng và các vị bằng hữu thứ tội cho sự thất lễ lần này, thành thực mà nói Ác Ma Điện trên dưới bây giờ đang tất bật thu gom tài nguyên và chuẩn bị cho việc chiêu thu môn đồ nên mọi người không thể phân thân ra được mong mọi người thông cảm, lần sau các vị tới làm khách chúng ta nhất định sẽ thịnh tình tiếp đón. Ha ha. Trước khi đi mấy vị cao tăng cũng đã chuẩn bị một chút lễ bồi tội mong các vị nhận lấy"- Nói xong tên ngoại môn lấy ra một cái nhẫn không gian đưa cho viện trưởng Đường Thần Duệ.

Viện trưởng Thiên Long Học Viện cũng cười nói khách khách khí khí vài câu, không dám, không dám nhưng vẫn là nhận lấy chiếc nhẫn trữ vật kia, trên khuôn mặt đều cười tới nở hoa làm gì có chuyện không dám ở đây.

Thấy lão hồ ly đã nhận quà, tên ngoại sự trưởng lão lại tiếp tục đạo:

"Ha ha, chút quà mọn, chút quà mọn mà thôi. Thôi thời gian cũng không có nhiều vẫn theo thông lệ trước kia, 100 ưu tú nhất của tân sinh Thiên Long Học Viện sẽ đấu với 100 người tân môn đồ tài năng nhất của Ác Ma điện để xem lần này bên nào sẽ chiến thắng".

"Ha ha, vị bằng hữu sáng khoái, được vậy thì lập tức bắt đầu đi"- Viện trưởng liếc mắt cho một tên trưởng lão bên cạnh ra hiệu.

Tên trưởng lão này lập tức hiểu ý đứng dậy hét lớn:

"Mọi người yên lặng, "Phía dưới ngay lập tức yên lặng không một tiếng động, thấy cảnh này tên trưởng lão kia tiếp tục đạo:

"Phần thưởng lần này cũng như lần trước, 10 vị trí đầu sẽ được vào tẩy luyện trong băng hồ 1 lần, rửa linh mục một lần, hạng càng cao có ban thưởng thêm, tất cả mọi người cố gắng. Bây giờ tiến hành bắt cặp".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Trận đấu bị thăm của thiên long học viện

Khi vị trưởng lão kia vừa dứt lời thì từ một phía khác đi lên 100 người học viên của Thiên Long Học Viện nhưng sắc mặt mỗi người đều không tốt, ai nấy đều nhìn như mới vừa bị cường gian vậy, về mặt này của mấy tên được chọn lên đài thách đấu làm nhiều người trong đám đông xung quanh khó hiểu.

Một tên học viên có mái tóc màu nâu cũng mới nhập học lần trước của Thiên Long Học Viện hỏi tên đồng bạn bên cạnh:

"Ê vị đồng học này ngươi có thấy sắc mặt mấy tên ưu tú được tuyển tham gia giao lưu hội lần này có chút không tốt không", mấy tên đó bị sao vậy? "

Tên đồng học kẻ bên cũng không kiêng dè gì đạo:

"Tốt làm sao được khi tí nữa phải chuẩn bị ăn no đòn nếu là ngươi bị như vậy thì tinh thần có phần trấn được hay không? "

Tên có mái tóc màu nâu lập tức trả lời nhưng vẫn có đôi chút khó hiểu:

"Đương nhiên là không rồi nhưng chẳng lẽ bọn họ nể tình mấy người của Ác Ma Điện kia là nữ nhân nên mới không ra tay mà chịu ăn đòn sao, cái này có hay không quá nhường nhịn rồi".

Tên bên cạnh nhìn tên tóc nâu này như thấy sinh vật quý hiếm, sờ trán tên này đạo:

"Cũng không phát sốt, tại sao việc này ngươi lại không biết nhỉ. Ta cũng như ngươi mới nhập học mà cũng biết được đây này, thôi nể tình ta nói cho ngươi biết không sau này lại bị người khác chê cười cho xấu hổ. Đầu tiên là có tiền lệ rồi lần nào giao đấu thì chúng ta đều thua không có một lần thắng, còn ngươi biết vì sao Ác Ma Điện toàn là nữ nhân tham gia không?"

Tên tóc nâu lắc đầu dĩ nhiên không biết. Thấy vậy tên này tiếp tục đạo:

" Vì cảm thấy giữa nam nhân tranh đấu với nam nhân bị thua là chuyện bình thường nên sau vài lần giao lưu, học viện chúng ta đã kiến nghị người của Ác Ma Điện cử ra toàn nữ nhân để đánh bại chúng ta, cho chúng ta có thắng cũng không vinh quang, còn thua thì cực kì mất mặt tạo động lực cho chúng ta cố gắng hơn".

Tên tóc nâu kì quái đạo:

" Như vậy không phải là học viện chúng ta thích tự ngược sao? ".

Tên kia cũng gật đầu đồng ý đạo:

" Ta cũng thấy vậy, còn một điều nữa là nếu như người bây giờ có thể khiêu chiến thắng một trong mấy nàng trên kia thì có thể các nàng sẽ chọn người làm song tu đạo侶, đến 90% là như vậy? ".

Tên tóc nâu kinh ngạc bật thốt lên:

" Còn có chuyện tốt bức này ".

Tên đồng học gật đầu

" Việc này đúng là chuyện tốt, nhưng chúng ta không có số hưởng, tí nữa người sẽ thấy ".

.....

Sau một lúc tiến hành bắt cặp thì một vị lão giả có tu vi tầm tầm đứng ra đạo lớn:

" Mời Lâm Ánh Yên của Ác Ma Điện và Lăng Siêu của học viện lên đánh trận quyết đấu đầu tiên".

Ngay sau đó một thiếu nữ trong trang phục huyết y toàn thân bước ra giữa sân quyết đấu, nhìn chung thiếu nữ mọi thứ đều tốt, tuổi khoảng 18 dung nhan cũng không phải hạng xoàng, đôi mắt thu thủy lưu chuyển làm động lòng người nhưng cái khí tức âm hàn từ nàng toát ra cùng với cái khuôn mặt băng lãnh kia thì khiến người nhìn không khỏi có cảm giác run run.

Bên Thiên Long Học viện cũng bước ra một thanh y nam tử nhìn tầm 20 tuổi, khuôn mặt tuấn tú, khí chất phiêu dật xuất phàm, trong tay còn cầm một thanh bảo kiếm rất có phong phạm của cao thủ. Hai người đều có tu vi Kim Đan trung kỳ, vài năm gần đây Ma Long Đại Lục thiên tài xuất hiện lớp lớp, thiên địa biến đổi tu vi của mọi người tịnh tiến nhanh chóng, nên bây giờ tu vi Kim Đan kỳ cũng chỉ là hạng xoàng mà thôi không được đánh giá là kiệt xuất.

Hai người cuối đầu chào nhau, cùng nhau lên tiếng:

" Xin được lĩnh giáo"

Nói xong không đợi trọng tài ra hiệu bắt đầu thì hai người đã tách nhau trên thân lưu động chân nguyên lực lượng, hai người nhìn vào đối thủ của mình không chớp mắt. Bỗng nhiên thiếu nữ mặt huyết ý bất chợt ẩn quyết ngay lập tức cả quyết đấu đài bị một hắc khí bao trùm, người bên ngoài không thấy được cái gì cả. Trong lúc mọi người không biết là có chuyện gì thì

AAAAAAA

Một loạt âm thanh phát ra từ hắc khí, cái âm thanh này là của tên Lăng Siêu phát ra nghe vừa có vẻ thống vừa có vẻ vui sướng. Mọi người thậm kì quái không biết là tên này bị sao?.

Ngồi trên cao theo dõi trận đấu mấy tên trưởng lão và viện trưởng của Thiên Long Học Viện có thể nhìn xuyên thấu vào bên trong hắc vụ thấy một cảnh mà làm mấy lão giả chỉ có thể ho khan liên tục. Lão viện trưởng nhìn tên trưởng lão ngoại sự của Ác Ma Điện đạo:

" Môn nhân của Ác Ma Điện hình như có chút phóng khoáng à. ha ha ha".

Tên ngoại sự trưởng lão cũng lau mồ hôi, nhìn xuyên vào bên trong hắc vụ thấy thiếu nữ mặc huyết y kia đang cắn vào một bên cổ của tên nam tử hút máu, tay phải của nàng thì lại cầm cái thứ ngay giữa hai chân của tên kia, nếu tên kia mà có ý định phản kháng thì nàng lại bóp mạnh một cái, kèm theo vài lời đe dọa khiến cho tên này chỉ có thể la lên mà không dám làm gì. Nghe được Lão Viện Trưởng nói hắc cũng cười khan đạo:

" Viện trưởng nói đùa, ha ha, ta thấy hai tên tiểu bối này vừa thấy đã quen nên họ có chút thân mật thôi, thân mật một chút thôi. ha ha ha".

Mấy người xung quanh cũng cười khan không nói gì, bọn họ đều biết người của Ác Ma Điện tu luyện một loại công pháp tà ác, có thể hấp thu máu người khác bồi dưỡng tu vi bản thân, nhưng công pháp này cũng có thể hại người cũng có thể giúp cả hai bên, nếu người hấp huyết không có ác ý thì người bị hấp huyết có thể đạt được một số chỗ tốt nhất định. Mà nhìn tình cảnh hưởng thụ của tên kia thì biết là không có chuyện gì xấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 227-2: Nữ nhân của ác ma điện thật cường hãn (tiếp)

(Chỉ có một chút gọi là kích thích)

Trên sân quyết đấu, trong đám hắc vụ thiếu nữ tên Lâm Ánh Yên kia nhìn kẻ bị mình không chết rên lên không ngừng thì có chút tức giận đạo:

"Tên đáng ghét này, bốn tiểu thư bây giờ muốn ngươi ngay lập tức cầm miệng lại bằng không thì"- Nàng ta siết bàn tay phải đang cầm cái thứ ấy của tên này lại một chút.

Tên Lăng Siêu này ngay lập tức không dám kêu la nữa, hắn có chút yếu ớt đạo:

"Vị tiểu thư này ta xin lỗi, ta không dám kêu nữa, người có thể hay không thả tay một chút cái kia là hạnh phúc đời ta à, nếu nó bị sao thì ta cũng sống không còn ý nghĩa rồi"- Thực chất tên này nói cũng nửa thật nửa giả, cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn đang nắm thứ ấy, cộng thêm mùi lưu hương nhàn nhạt từ cơ thể thiếu nữ phía sau khiến hắn sung sướng vô cùng, nhưng hắn cảm thấy bàn tay kia siết hơi chặt nếu quá một chút thì đời hắn đi tong nên hắn đành nói như vậy, một nửa muốn thiếu nữ phía sau thả tay ra một nửa lại không muốn.

"Hi hi. Vị sư huynh tuấn tú này biết nghe lời tiểu muội thế là ngoan, bây giờ tiểu muội đang khát cảm thấy mùi vị của sư huynh rất không tệ có thể để tiểu muội giải khát thêm một chút không?"- nói xong thì nàng ta thổi một hơi vào tai của tên kia, một tay sờ vài lần trên ngực của tên này khiến tên Lăng Siêu này run lên vài lần, cái đầu liên tục gật gật.

Thấy con mồi của mình ngoan ngoãn như vậy thiếu nữ không khách khí chút gì tiếp tục cắn nuốt huyết dịch của tên này. Tên kia không biết là đau hay sung sướng mà rên lên mấy tiếng nhưng thủy chung vẫn cắn chặt miệng không dám phát ra tiếng.

Sau một lúc lâu thấy tên này đã không trụ lại được thiếu nữ buông tay phía dưới ra, cũng ngừng hấp huyết lại, nàng quay con mồi của mình lại nhìn tên này vài lần rồi từ khuôn mặt băng hàn kia toát lên một vẻ đẹp yêu mị. thiếu nữ dùng một ngón tay nâng cằm tên này lên đạo:

"Vị sư huynh này yếu đuối quá đi, với cùng tiểu muội không được bao lâu thì đã thành ra dạng này rồi, làm nhân gia có chút thất vọng à. hi hi. Lần sau nếu sư huynh có tới Ác Ma Điện thì nhớ tới gặp muội nha, muội rất nhớ mùi vị của huynh đấy, rất ngọt à. Còn bây giờ thì sư huynh ngủ một lát đi"

Khi tên Lăng Siêu này đang nhìn thiếu nữ cười ngây ngô thì đã bị nàng chém một cái vào sau ót lăn ra bất tỉnh nằm trên sàn, nhưng sau khi bất tỉnh trên khuôn mặt tên này vẫn còn đang cười đầy vẻ thích thú.

Hắc vụ tán đi, mọi người thì dưới ngay lập tức dán mắt vào nhìn lên phía trên, khi thấy bên trên vị đồng học của mình đang nằm bất tỉnh trên sàn thì mọi người đều lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng khi thấy nụ cười trên mặt của tên kia thì lấy làm kì quái, mọi người tâm lý thầm nghĩ bị đánh cho bất tỉnh rồi mà vẫn còn cười đúng là cái đồ chết vì gái.

Ông lão giám sát nhìn thiếu nữ một cái, rồi nhìn tên tân sinh đang nằm trên sàn bất tỉnh kia cảm thấy không biết nên nói cái gì. Chỉ nhìn thiếu nữ cười cười đầy thâm ý, nhưng thiếu nữ như không có chuyện gì mặt lạnh như tiền, đầu còn vẻ hồ mị như trong lúc còn được hắc vụ bao khỏa.

Thấy vậy thì lão giả trong lòng bội phục khả năng gia nài của thiếu nữ này, lão giả đứng lên tuyên bố:

"Lâm Ánh Yên của Ác Ma Điện chiến thắng".

Tiếp theo những trận đấu khác vẫn được tiếp tục, nhưng cũng không khá hơn trận đầu là mấy, thường thường thì cứ bị hắc vụ bảo khóa một lúc thì lúc sau mấy tên học viên của Thiên Long học viện đều bất tỉnh, còn đánh ngoài sáng thì càng thảm hại hơn, thường thường là bị ăn một cước là xuống đài.

Còn có một lần một tên nữ đệ tử của Ác Ma Điện không biết đang suy nghĩ cái gì trong lúc vô tình lại sử dụng cảm thuật, may mà được tên ngoài sự trường lão của Ác Ma Điện kịp thời ngăn cản, nếu không thì hậu quả có thể tưởng tượng, tên nam sinh thì đấu với nàng ta cũng là bị dọa cho ngồi liệt luôn.

Sau một ngày giao lưu thì cuộc thi đấu cũng kết thúc trong việc đội ngũ của Ác Ma Điện chiến thắng tất cả tất cả các trận đấu. Ngày tiếp theo là nội bộ tranh đấu của Ác Ma Điện nhưng hôm nay thì người đến xem thì đông hơn ngày đầu tiên rất nhiều, nhiều vô cùng, cái này có lẽ là thông lệ rồi. Mấy tên đi trước đều biết ngày đầu tiên thì chỉ nhìn thấy cảnh mấy tên tân sinh bị ngược đãi nên không có gì đáng xem, chỉ ngày thứ hai mới có ý nghĩa.

Không có sự hạn chế về cấp bậc vũ khí, không hạn chế về mọi thứ, đám môn đồ của Ác Ma Điện tha hồ thi triển năng lực của mình, từ thánh khí cấp bậc mỗi người một bộ, năng lực kế thừa sức mạnh khiến cho sức chiến đấu tăng điên cuồng, thêm vào đó là hồi phục sinh mệnh có phần thái quá khiến cho những trận chiến ngày thứ hai vô cùng điên cuồng.

Không giống như ngày thứ nhất là bắt cặp mà ngày thứ hai là loạn chiến, người trụ lại cuối cùng là người chiến thắng. Khi vừa mới bắt đầu thì đám thành phần hiếu chiến này đã lao vào trực tiếp cận chiến với người gần nhất, sóng kiếm, các loại uy áp đủ kiểu khiến cho một phạm vi lớn bị san thành bình địa. Đám học viên của Thiên Long Học Viện đã biết trước nên đã chạy ra xa xa quan sát từ lâu.

Những tiếng vang ầm ầm như tiếng sấm, máu tươi văng tung tóe từ nơi hỗn loạn kia khiến cho đám tân sinh của học viện Thiên Long mới biết, hôm qua là

bọn họ cơ gì may mắn, tuy không nhìn thấy rõ ràng nhưng chỉ cảm nhận những đợt sóng âm truyền tới thôi cũng khiến cho mọi người tâm kinh đảm hân.

.....

Mãi đến giữa đêm thì cuộc loạn chiến mới tới hồi kết, sau khi kết quả vừa được công bố xong thì mấy người còn trụ lại cuối cùng kia cũng đồng loạt ngã xuống vì kiệt sức. Bọn họ cùng đám môn đồ đang nằm trên mặt đất được nhanh chóng đưa về nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Các người đây là muốn dữ dỗ con gái nhà lành sao

Sáng ngày hôm sau khi mặt trời vừa mới xuất hiện, trước cửa nơi ở của môn đồ Ác Ma Điện đang có một đám thiếu niên anh tuấn đứng nơi đó, không biết là đang định làm gì mà trên khuôn mặt tên nào tên nấy đều cả lên cử như sắp thực hiện hành vi tội ác tày đình, thiên lý bất dung nào vậy.

Nơi ở của đám người Ác Ma Điện được an bài là một biệt viện lớn vô cùng, cả vài vạn người ở còn thấy rộng chứ đừng nói chỉ có 100 người và một lão già, nơi đây khắp nơi là hoa hoa thảo thảo, sương khói lượn lờ, chim hót líu lo, thì thoảng lại còn có thể thấy được mấy con tuyết hồ chạy nhảy leo treo bên trên các tiểu viện phía xa.

Khi đám thiếu niên kia nôn nóng đi vòng vòng như dưới móng có đồng than thì một âm thanh vang lên bên tai mọi người, tuy nghe rất bình thường nhưng không hiểu làm sao mà khi mọi người nghe vào thì thấy lạnh lạnh cứ cảm giác như bị rắn độc theo dõi vậy.

"Các người tính đứng đây đến khi nào, muốn vào bên trong thăm mấy nha đầu kia thì đi vào đi, đi qua bên phải rồi tiếp tục đi thẳng là tới".

Mấy tên thiếu niên nghe thấy âm thanh này đầu tiên là giật mình, nhưng sau đó là mừng như điên, cuối cùng cả đám cúi đầu xuống đạo:

"Cảm ơn tiền bối đã cho phép".

Cúi chào xong thì cả đám nhanh chân tiến vào bên trong biệt viện theo lời của vị trưởng lão kia mà đi. Vị lão già ngoại sự trưởng lão sau khi thấy mấy tên kia cả lũ kéo nhau đi vào thì nham nhở cười cười, lão lầm bầm:

"Mấy tên ngốc, các người cứ vào đi ta xem mấy nha đầu kia có làm thịt các người không, hắc hắc"- Nói xong lão già lại quay lại với công việc hàng ngày của mình.

.....

Mấy tên thiếu niên này là đám học viên thi đấu giao lưu lần này, không biết bị mấy người nữ môn đồ Ác Ma Điện làm gì mà mới qua một đêm không thấy mà mới sáng đã vác mặt tới đây, trong này cũng có tên ngu người Lăng Siêu, trên tay còn đang cầm một cái lọ nhỏ không biết là đựng cái gì.

Khi mấy tên này đến nơi ở của đám nữ môn đồ Ác Ma Điện thì bọn này dừng lại, vì bọn họ nghe thấy bên trong đang có tiếng bàn luận của mấy nữ nhân, cả đám nổi lên tính tò mò, không thèm gõ cửa nữa mà tìm một nơi để nghe lén, an vị một lúc thì bọn họ nghe rõ ràng bên trong truyền ra một âm thanh tò mò vang lên.

"Bạch Cốt đại tỷ, tỷ thử nói xem điện chủ là người như thế nào, tại sao muội chưa từng thấy người xuất hiện, có phải hay không Điện Chủ cũng có bộ dáng như thánh vật này"- Thánh vật nàng nói ở đây là bức tượng của Xuân Đức, cái này được tạo ra cho mọi người quý bái, từ những người quý bái này thì Xuân Đức có thể hấp thu được lực lượng tín ngưỡng, để tăng lên sức mạnh nhất thời. Tuy có hay không việc này cũng không phải rất quan trọng với Xuân Đức nhưng cái này lại là vật bất khả xâm phạm với thành viên Ác Ma Điện nói riêng.

Người được gọi là Bạch Cốt sau khi kết thúc cầu nguyện thì đạo:

"Tỷ cũng giống như muội mà thôi, mới vừa gia nhập Ác Ma Điện không lâu nên cũng không phải rất rõ ràng, nhưng nghe mấy vị tiền bối gia nhập trước kia có lần được gặp mặt vị Điện Chủ thân bí của chúng ta, theo như mấy người đó nói thì Điện Chủ là người rất hiền lành, rất vui vẻ, tuổi tác thật thì không ai biết nhưng bộ dáng bình thường bên ngoài thì cũng giống chúng ta thôi khoảng tầm 20 tuổi lớn hơn một chút. Còn cái bức tượng này không phải là chân thực hình dáng người mà là do Phó Điện Chủ tự mình thiết kế mô phỏng tương tự mà thôi. Chuyện tỷ biết cũng chỉ có vậy?".

Thiếu nữ còn lại nghe vậy có chút buồn rầu đáp:

"Điện Chủ nếu là người tốt như vậy thì được người thu làm đệ tử kí danh thôi thì muội cũng coi như mãn nguyện rồi. Mà thôi chỉ cần cho muội nhìn xem Điện Chủ một lần là được".

Bạch Cốt thiếu nữ mỉm cười đạo:

"Cũng không phải là không thể nếu như muội cố gắng tu luyện đạt được năng lực mới như trị liệu thì chắc chắn sẽ được Điện Chủ nhận làm đệ tử".

" Bạch tỷ lại đùa muội rồi, trị liệu hệ trong gần 10 năm này nghe nói mới có một người duy nhất thức tỉnh, bây giờ muội là Tinh Anh cấp 1 muốn lên cấp 2 đã khó lại càng thêm khó, muốn lên tới Vương Giả cấp 1 thì chắc đợi kiếp sau quá".-Thiếu nữ này xụ cái mặt ra đạo.

Mấy thiếu nữ cạnh đó cũng bát quái chen vào, một thiếu nữ tên Kim Trúc có khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu lên tiếng:

" Không nói mấy chuyện đó nữa mấy tỷ, càng nói càng thương tâm mà thôi, bây giờ là phải thư giãn thì cả người thoải mái, tu luyện mới mong có cơ hội tiến bộ được, hi hi, mà bây giờ ở bên ngoài kia có mấy tên nghe lén, theo mấy tỷ nên làm gì mấy tên này".

" Kệ mấy tên đó đi, lần trước cũng vậy còn gì, mấy tên này yêu thích mấy người bọn tỷ muội chúng ta nên tới thôi cũng không có ác ý gì, không cần đùa bọn họ như lần trước, các muội ra nhận quà của mấy tên kia tặng là được, nếu không thì gọi mấy tên đó vào trong nói chuyện một chút cũng không sao cả "- Bạch Cốt thiếu nữ nhẹ nhàng đạo.

Cô gái tên Kim Trúc gồi đầu lên hai chân Bạch Cốt nhìn nàng đạo:

" Bạch Cốt tỷ thật là hiện dụ quá mức đi mà, muội cảm thấy tỷ tỷ nên đổi tên khác đi. hi hi. Mà thôi đại tỷ đã có lời thì bọn tiểu muội cũng không dám cãi lời. Tha cho mấy tên kia lần này đây."

Giọng nói mấy nàng cũng không che giấu gì nên mấy tên đang nghe lén bên ngoài đều nghe thấy, cả đám đỏ bừng cả khuôn mặt, sau một hồi quần bách mấy tên này đánh liều đẩy cửa bước vào trong, mới vừa vào bên trong 100 cặp mắt đều nhìn về phía mấy người, khiến cho mấy tên thiếu niên này càng thêm lúng túng.

Bạch Cốt thấy mấy tên này nhu thuận như mèo con đứng đó thì cười cười đạo:

" Cũng không cần phải giấu giếm gì nữa, thấy tỷ muội chúng ta bị thương nên các ngươi lần này tới thăm phải không?".

Nghe câu nói này đám thiếu niên như vớ được cây củ cứu mạng, cả đám cùng gật đầu rồi đạo:

" Vị tiên tử này nói rất đúng, mấy người chúng ta lần này tới cũng là vì mục đích này "- nói tới đây hần liếc mắt đám đồng bọn, đám này hiểu ý lập tức lấy ra những thứ chuẩn bị từ trước.

Sau giây lát đã có một đồng thứ linh tinh xuất hiện ở trong phòng, nào hộp ngọc,nào hoa quả, linh dịch đủ loại..

Bạch Cốt nhìn đồng đồ trước mắt thì cười cười, khuôn mặt điểm lệ thêm vào nụ cười yêu mị khiến cho mấy tên thiếu niên trái tim đập nhanh vài lần, một lúc sau nàng lại hỏi:

" Thôi các ngươi nói thật đi lần này tới đây lại mang theo nhiều lễ vật thế này là muốn dụ dỗ những thiếu nữ nhà lành chúng ta đi đâu".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Kẻ cuồng ngạo

" Không dám, không dám, mấy người chúng ta chỉ muốn mời mấy vị tiên tử đến tham gia một buổi chọn lọc học viên từ các thế lực phụ thuộc và tán tu của học viện chúng ta mà thôi, dù sao thì mấy vị tiên tử đây cũng mới vừa khôi lại nên chắc cũng chưa thể đi vào Băng Phách Hồ để luyện thể được nên chúng ta mới mạo muội như vậy"- Một tên tử y lên tiếng giải thích.

Cả gần trăm cô gái đều nhìn về phía Bạch Cốt, hiển nhiên nàng là người quyết định ở đây, sau một lúc đắn đo thì Bạch Cốt mới nhìn về phía mọi người từ tốn đạo:

" Đã mấy vị đây có lời tỷ muội chúng ta cũng không nên thất lễ nên việc này ai thích đi thì đi, không đi thì cũng không ai làm gì được chúng ta. hi hi".

Nghe được lời nói hài hước này mấy cô gái trong phòng đều cười rộ lên, còn mấy tên nam nhân thì vuốt mồ hôi trên trán.

Nhưng sau cùng thì chỉ có hai người Ánh Yên và Thanh Trúc là cùng đi với đám thiếu niên, do hai nàng đều thuộc tinh anh cấp 3 nên sức khôi phục có phần nhanh hơn mọi người còn lại, đến bây giờ đã gần như là không thương tích gì rồi, còn những người khác tuy thương thể đã lành những nội thương thì vẫn chưa khỏi hẳn nên phải ở trong phòng trị liệu vài ngày.

Đám thiếu niên cũng không có thất vọng gì mà trên mặt tên nào tên nấy hưng phấn bùng bùng, đang muốn hỏi thăm tán tỉnh hai cô nàng, nhưng khi thấy hai nàng vừa đi vừa tu luyện thì tất cả muốn nói gì đều phải nuốt vào trong, bọn họ thầm than tu luyện cuồng ma là đây.

.....

Sau một thời gian ngắn hai người Ánh Yên và Kim Trúc cùng đám thiếu niên đã tới gần một đình viện rộng lớn vô cùng, dùng thần thức quan sát thì bên trong bây giờ đang có vô số người, trai có, gái có, trung niên nhân cũng có, nhưng đa phần đều là người trẻ tuổi, từ xa xa đã nghe được đám người kia đang bàn tán xôn xao.

Kim Trúc đang đi cùng mọi người không biết nổi lên hứng thú gì mà lại chạy thật nhanh tiến về phía trước không đợi ai cả. Ánh Yên nhìn người tiểu muội này thì lắc đầu nhẹ một cái, cũng không đuổi theo mà chậm rãi đi cùng mọi người.

Nhưng khi tới trước cửa đình viện thì cả đám ngạc nhiên khi thấy Kim Trúc và một thiếu niên mặc kim bào đang đôi co với nhau, hai bên như hai con gà chọi dùng tay chỉ vào mặt đối phương mà chửi. Ánh Yên nhanh chân đi lại gần chỗ Kim Trúc hỏi:

"Tiểu muội có chuyện gì sao? Sao lại cùng người đôi co".

Kim Trúc đang xù lông nghe âm thanh của Ánh Yên lập tức hiện thực trở lại, căm tức nhìn kẻ trước mắt đạo:

"Muội đâu có biết tên tâm thần nói muội ăn trộm của hắn một lọ cực phẩm linh dịch dung hồn thủy, muội còn chẳng biết cái thứ dung hồn thủy đó là cái gì chứ nói gì tới ăn trộm, thật tức chết muội mà".

Có mấy người gần đó than thán:

"Làm gì có ăn trộm ở đây chẳng qua là Hàn Tiềm công tử chửi cô gái này kiếm lấy một cái cơ để mà động thủ mà thôi, tuy không biết vì sao còn chưa động thủ nhưng cô gái này khó thoát".

Nghe mấy người xung quanh tên mặc kim bào tên Hàn Mặc kia không nhưng không phủ nhận còn dương dương đắc ý, chắc tên này có khi đã làm nhiều lần rồi nên cũng không kiêng dè gì, không biết vì sao tên này đã vào trong Thiên Long Học Viện còn dám làm càn như vậy nhưng đoán tên này cũng có căn cơ thâm hậu.

Mấy tên học viên Thiên Long nghe vậy thì sắc mặt không khỏi trầm xuống, bọn hắn hôm nay lại không mặc đồng phục học viện cấp phát nên cũng không ai biết họ là kẻ nào, nếu có người khác bây giờ nhận ra họ thì tình cảnh có lẽ đã khác rồi.

Nhưng khi bọn họ muốn ra mặt giáo huấn tên Hàn Tiềm không biết sống chết kia một trận thì tên này đã lên tiếng:

"Không ngờ lại có thêm một tiểu mỹ nhân nữa, hôm nay Hàn mỗ kiểm bọn rồi, bắt hai nàng này trời lại đem về cho ta". Ngay sau khi tên này nói xong thì xung quanh xuất hiện mấy tên lão giả tu vi Nguyên anh kì.

Một lão giả tiến lên phía trước đạo:

"Thiếu chủ đây là ở Thiên Long Học Viện chúng ta làm vậy có được không?".

Tên thiếu niên nghe vậy thì khoát khoát tay đạo:

"Không có việc gì hết, ca ca của ta là hạch tâm bồi dưỡng học viên, chỉ là bắt hai cô nàng của thế lực nhỏ không đáng nhắc tới, các người nghe theo ta mà làm đảm bảo không có việc gì hắc hắc".

Nói xong hắn còn nhìn Kim Trúc và Ánh Yên đầy vẻ thèm khát, cứ như hắn muốn ngay lúc này lột sạch quần áo hai nàng rồi ném lên giường để thỏa mãn bản thân.

Bộp

Khi hắn đang đắm chìm trong việc thủ dâm tinh thần thì một lão giả xuất hiện trước mắt hắn cho hắn một cái bạt tai như trời giáng, cái bạt tai mạnh đến nỗi khiến tên này tung cả người lên cao xoay liên tiếp vài vòng trên không trung rồi mới tiếp đất bằng mặt, à nhầm phải gọi là khế hôn trên nền đá mới đúng, mà công nhận rằng tên này cứng thật, đá bề rắng không bể.

Nhìn lão giả trước mắt mọi người rất là ngạc nhiên không biết vị này là ai mà lại dám đánh cho công tử Hàn Gia rằng môi lẫn lộn như vậy. Chỉ có mấy tên chó săn của Hàn Tiềm khi thấy vị lão giả này thì lập tức quỳ xuống cung kính đạo:

"Kính chào Cực Băng lão tổ".

Lão giả này là Hàn gia lão tổ, là một người đường hoàng bên ngoài nhìn vào thì thấy lão giả là một người đôn hậu, hiền lành, hôm nay lão tình cờ đi ngang qua nơi này thì thấy hành vi đáng xấu hổ của một tên con em gia tộc mình thì ngay lập tức tự mình động thủ.

Lão giả cũng không nhìn về mấy tên chó săn mà quay qua nhìn hai người Kim Trúc và Ánh Yên đạo:

"Là do lão phụ quản tộc nhân không nghiêm đề cho hai cô nương đây chê cười, không biết hai cô nương đây là thuộc gia tộc nào?".

Mọi người xung quanh ai cũng nghĩ rằng hai nàng sẽ cung kính trả lời vị tiền bối có tu vi cao thâm trước mắt này, trừ mấy người học viên Thiên Long Học Viện ra.

Kim Trúc nhìn lão giả đạo:

"Ông lão may mà ông tới kịp lúc nếu không thì thằng cháu con rùa bắt thành khí kia của người cũng được lên nóc tủ ăn hoa quả sớm. Hai người chúng ta thuộc Tinh Anh Đội của Ác Ma Điện" Vừa nói xong thì trên khuôn mặt của nàng má bên phải hiện ra một ác quỷ có 3 đôi cánh cầm song kiếm màu vàng.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 230: Có phải hay không nhìn chúng ta rất dễ khi dễ đúng không

Nghe tới ba từ Ác Ma Điện mọi người xung quanh đều không tự chủ được lui về phía sau vài bước, Ác Ma Điện tuy ở các tầng lớp thấp thì không biết rõ ra sao nhưng khi đã là tầng lớp trung lưu trở đi đều biết, Ác Ma Điện cũng không phải là cái gì thiện nam tín nữ tổ chức. Không phạm vào Ác Ma Điện thì không sao nhưng nếu phạm vào rồi thì sẽ ngay lập tức bị tiêu diệt, đừng nói là Hàn gia bây giờ đã không còn như trước kia, nếu mà vẫn còn cường đại như trước kia mà phạm vào Ác Ma Điện cũng không có đường sống.

Cực Băng lão tổ nhìn thấy biến hóa trên khuôn mặt thiếu nữ thì biết những điều nàng nói không phải là giả, mà cũng không ai dám lợi dụng danh tiếng của Ác Ma Điện đi lừa dối người, những kẻ từng như vậy thì ngày hôm sau đều biến mất khỏi nhân gian. Nhìn hai người Kim Trúc lão giả cúi người xuống nghiêm túc đạo:

"Hóa ra là hai đại nhân Tinh Anh của quý Điện, nếu kẻ kia có xúc phạm với tới hai vị đại nhân thì hai vị cứ tự mình giải quyết, muốn chém, muốn giết thì tùy hai vị đại nhân, kẻ này tự ý làm loạn không có liên quan gì tới Hàn gia chúng ta mong hai vị đại nhân minh xét!"-Ông lão ngay lập tức phân rõ giới hạn với tên đang nằm trên mặt đất kia.

Ánh Yên ở bên cạnh dùng hai tay nâng lão giả lên đạo:

"Tiền bối không cần như vậy, chúng ta cũng không phải là đại nhân gì, chuyện này xem như thôi đi, cũng chỉ là một tên phế vật không đáng nhắc tới, tiền bối đem tên này về giáo huấn cho hắn một trận nhớ đời không dám làm vậy nữa là được, thôi bây giờ chúng ta muốn vào trong có chút việc nên xin phép đi trước ạ". Nàng quay qua nhìn Kim Trúc, Kim Trúc hiểu đi lập tức đi vào trong, ở đây chỉ làm cho mọi người càng thêm chú ý, mà bọn họ còn ở đây thì làm cho ông lão càng thêm khó xử nên tốt nhất đi ra chỗ khác.

Khi hai người Kim Trúc cùng một đám thiếu niên đã vào trong khuất khỏi tầm mắt mọi người thì Cực Băng lão tổ đang hiền hòa cười nói bỗng nhiên thay đổi cả người tỏa ra khí thế đáng sợ, dọa mấy tên bên cạnh chảy mồ hôi ròng ròng. Nhìn mấy kẻ xung quanh một lượt, Cực Băng lão tổ nhìn mọi người thâm ý đạo:

"Chuyện ở đây các người không được nói ra nữa lời, ta biết kẻ nào lắm miệng đồn đại lung tung thì đừng trách lúc đó ta độc ác, còn bây giờ thì các người vào trong đi thôi, ta nghĩ cũng đã bắt đầu rồi".

Mọi người xung quanh rung mình vài lần rồi cả đám cúi người xuống đạo:

"Cảm ơn đại nhân, bọn tiểu nhân nhất định giữ mồm giữ miệng không dám nói lung tung".

Lão giả phát phát tay ra hiệu cho bọn họ cầm miệng lại rồi rút đi. Mấy tên này cũng không có ai ngu nên thấy vậy lập tức, cúi đầu rồi nhanh chóng đi vào bên trong. Khi tất cả đã đi hết chỉ còn lại mấy tên chó săn và tên Hàn Tiềm đang bất tỉnh trên mặt đất kia, thì ông lão mới thở dài một hơi nhìn về phía mấy tên Nguyên Anh kì đạo:

"Mấy người các người đưa tên tội đồ này về gia tộc trước, ta bây giờ vào trong có việc quan trọng, khi nào về đích thân ta sẽ xử lý việc này".

"Vâng"- Mấy tên Nguyên Anh Kì ngay lập tức đứng dậy đem tên thiếu gia bị đánh cho bất tỉnh kia trở về gia tộc.

Cũng không đợi đám người kia đi xa, lão giả đã quay lại đi vào bên trong đình viện nhưng khi mới vào bên trong thì lão giả ngạc nhiên, sau đó là khóe miệng cho giật một hồi.

Bên trong đang có một đám nữ nhân chỉ thẳng vào mặt Kim Trúc và Ánh Yên mắng chửi thậm tệ, còn hai cô nàng này như không có chuyện gì đang ngồi ăn hoa quả, lão giả tiến lại gần hỏi Kim Trúc và Ánh Yên:

"Không biết đây là đang có chuyện gì xảy ra?"

Kim Trúc nhìn thấy ông lão thì cũng không cao hứng gì, lơ đãng đạo:

"Cũng không có cái gì, chẳng qua là ta và Ánh Yên tỳ có ngồi nhầm vị trí của một vị tiên tử và một tên chết tiệt nào đó, kết quả bị mấy người này mắng cho té tát, cũng không thêm đôi co nên chúng ta mặc cho mấy nàng chửi, chắc chửi chán rồi sẽ thôi".

Đám người đang mắng chửi Ánh Yên và Kim Trúc thấy có một lão già lại dám không nhìn bọn họ mà tiến lên nói chuyện với hai thiếu nữ đang ngồi ăn hoa quả kia thì một cô gái tuổi chừng 18-20 đã như một con chó cái nhảy ra sủa, giọng nói khó nghe như đóp cút lâu ngày mà không chịu đánh răng vậy.

Nàng ta chỉ tay thẳng vào mũi của Cực Băng lão tổ giống lớn:

"Lão câu không phải việc của mình thì đừng dính vào cút sang một bên cho bốn tiểu thư".

Cực Băng Lão Tổ sắc mặt âm trầm lại vô cùng khó coi, hần tự hỏi tại sao đều là con người thì lại có những kẻ như súc vật được sinh ra thế này. Bây giờ hần rất muốn một bàn tay đập chết thiếu nữ này nhưng hần vẫn cố gắng kiềm chế lại con phần nộ mà hỏi:

"Không biết tiểu cô nương này là ai? đến từ thế lực nào? "

Thái độ của Cực Băng lão tổ vô cùng ôn hòa nhưng thiếu nữ kia lại tưởng rằng là lão sợ hãi nàng, nên cái khuôn mặt có một đồng tàn nhanh nhìn như bãi tha ma kia lại vênh lên như cái bánh khô, một loạt từ ngữ còn thối hơn cả cút được tuôn ra từ trong cái lỗ mồm đó:

"Đến bản tiểu thư là ai cũng không biết, chắc lão câu nhà người mới được nhận vào làm tạp dịch phải không? nói cho kẻ ngu dốt như người biết bốn tiểu thư là..".

Nàng ta còn chưa nói xong thì mọi người xung quanh đã vang lên một trận ồn ào, rồi có người hô to:

"Vân Phụng Tiên Tử và Duệ Hành đại nhân tới"

Tiếng hét này chỉ thoáng làm thiếu nữ ngẩn ra vài giây nhưng cũng không làm sao có thể cắt đứt mấy lời bản thiếu phun ra từ miệng thiếu nữ. Nàng quay lại nhìn ba người cười lạnh đạo:

"Ba người các người chờ chết đi, vị trí đó cũng đáng ngồi không biết sống chết ". Bỏ lại một câu nàng ta lại nhanh chân chạy lại nghênh đón hai người kia.

Nhìn cảnh tượng này Ánh Yên nhìn lão già hỏi:

"Tiền bối người thấy mấy người chúng ta cũng không có viết chữ "muốn bị khi dễ " trên chán à làm sao đi đâu cũng có người nhắm vào chúng ta, cũng chỉ là một chỗ ngồi thôi có quan trọng vậy không?"

Cực băng lão tổ có chút bất đắc dĩ đạo:

"Cái này chỉ là một bộ phận nhỏ đám người ngu xuẩn mà thôi, mong hai vị thông cảm, Thiên Long Học Viên tuyệt đối sẽ không cho mấy kẻ như thế này đặt chân vào.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Có cần thiết phải vậy không

Kim Trúc bên cạnh buồn chán đạo:

"Theo muội thấy thì nên đi về thôi Ánh Yên tỷ, ở đây cũng không làm gì cả, chán đến chết, đã vậy đi đâu cũng gặp những kẻ quên không mang theo não đi ra cắn càn, tự nhiên lại rước bức tức vào trong người. Mà mấy tên đi cùng với chúng ta sao lại không lên tiếng bênh vực chúng ta mà núp qua một bên thế kia, làm muội cảm thấy mất mặt thay cho mấy tên đó.

Ánh Yên dùng hai ngón tay bỏ một linh quả vào trong miệng, điều bộ vô cùng mỉ hoặc, khi nàng ăn xong thì mới chậm rãi đạo:

"Muội nói cũng đúng, chúng ta nên về thôi ". Nàng nhìn qua mấy tên nam nhân khi trước còn đi cùng với các nàng thì thấy cả đám cúi mặt xuống, khuôn mặt đỏ bừng, thấy vậy Ánh Yên than thở.

"Mấy người bọn họ cũng chỉ là tân sinh thôi, gia cảnh chắc cũng bình thường không thể so với mấy con em gia tộc ở đây được nên chỉ có thể làm rùa rút đầu, muội cũng không nên oán mấy người bọn họ làm gì, họ cũng có nỗi khổ riêng, thôi bây giờ chúng ta về".

Kim Trúc gật đầu đạo:

"Vâng, muội hiểu rồi ".

Cực Băng lão tổ ở bên cạnh thấy hai nàng đứng dậy định ra về thì muốn nói cái gì rồi lại thôi. Lão chỉ đành thở dài một cái rồi cũng đi chỗ khác, hôm nay

có thể nói là một ngày không may mắn đối với lão.

Vì đình viện thì có một cửa vào nên khi hai người Kim Trúc và Ánh Yên ra về thì phải đi qua chính sảnh. Không để tới một đám đông đang vây quanh hai người một nam, một nữ kia hai nàng như thường xuyên qua đám đông đi thẳng ra ngoài.

Nhưng khi hai nàng vừa xuyên đám đông thì một âm thanh không mấy phần thân thiện vang lên

"Đứng lại đó cho ta, ta có phép các ngươi được rời đi sao?"

Một thanh niên tầm 23-24 tuổi cả người bạch y bước ra khỏi đám người, theo phía sau là thiếu nữ có khuôn mặt như cái dếp tổ ong. Thanh niên này đang dùng ánh mắt âm lãnh nhìn hai nàng.

Kim Trúc và Ánh Yên cũng dừng lại, quan sát người thanh niên trước mắt lạnh nhạt đạo:

"Các hạ đây là muốn cái gì? nơi này chẳng lẽ cấm người không cho ra về sao?"

Thanh niên cười lạnh đạo:

"Mọi người ở đây đều có thể tự do ra về nhưng hai người các ngươi thì không được, còn vì sao không được ắt hẳn các ngươi tự hiểu rồi chứ".

Ánh Yên nghe vậy thì trong đôi mắt thoáng qua vẻ hàn ý, nàng nhắm hai mắt lại để giữ bình tĩnh. Trưởng lão khi đi đã dặn tới Thiên Long Học Viện thì không được gây sự nên nàng cũng không dám làm trái.

Thấy nàng có biểu hiện chịu thua như vậy thì thanh niên càng được đà lấn tới, hừ lạnh đạo:

"Nể tình hai người các ngươi vi phạm lần đầu nên chỉ cần hai người các ngươi theo ta làm nha hoàn một tháng thì ta sẽ không truy cứu việc các ngươi vô lễ bằng không thì hắc hắc".

"Bằng không thì sao?" - Ánh Yên đang kìm nén tức giận trong lòng, âm thanh có chút run run đạo.

Thanh niên thấy Ánh Yên giọng nói run run còn tưởng nàng đang sợ hãi, không kiêng dè gì đạo:

"Còn sao nữa nếu ngươi dám cãi lời ta thì cả nhà ngươi sẽ biến mất khỏi nhân gian, ngươi đừng tưởng cái thể lực nhỏ bé của ngươi mà có thể bao che cho ngươi, chỉ là một cái thể lực bất nhập lưu ta tiện tay liền có thể diệt, hai người các ngươi có thể hỏi mọi người ở đây xem ta là ai, các ngươi được làm nha hoàn cho ta đã là tu bậy kiếp rồi".

Mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt xem thường, coi rờ hai người Kim Trúc và Ánh Yên, duy nhất trong đám người có cô gái được mọi người gọi Văn Phụng Tiên Tử kia thì sắc mặt khó coi, muốn nói cái gì nhưng khi nhìn tới thiếu niên tên Duật Hành này lại cuối đầu xuống không dám nói nữa.

Thu hết biểu hiện của mọi người vào trong mắt Ánh Yên thật sâu cảm thấy buồn bã, nơi của bọn họ đang ở tên là Ác Ma Điện luôn bị người ngoài đồn thổi ở trong nơi đó chỉ toàn là ác nhân, quỷ dữ, nhưng ai biết đâu ở đó còn có tình người, còn ở đây là ở một nơi có tiếng tăm, là thánh địa tu luyện vậy mà lại không có một chút tình cảm nào giữa người với người, đủ loại cặn bã tụ về một nơi.

Không có bình tĩnh như Ánh Yên, Kim Trúc đã như thùng thuốc nổ kìm nén bấy giờ, khi nghe thấy kẻ trước mắt, một thằng có nhân cách méo mó lại còn thích làm chó cho người ta xem, dám xem thường, khinh miệt nơi thần thánh trong lòng nàng thì nàng trực tiếp bộc phát, không kiêng dè gì dùng một tay tóm ngay yết hầu tên kia gần giọng hỏi:

"Bây giờ nói lại những gì vừa nói cho bà nghe xem nào, có phải ngươi cảm thấy ăn chắc hai tỷ muội chúng ta rồi sao?" - Bản tính nữ lưu manh của Kim Trúc trước kia được che giấu bấy giờ được biểu hiện không sót một cái gì nàng nhìn tên thiếu gia ăn chơi trước mắt không mang theo cảm tình gì cả, cứ như nhìn kẻ đã chết.

Biến đổi này quá nhanh khiến mọi người bên trong đình viện ngẩn người, sau giây phút kinh hãi cô gái có khuôn mặt như bãi tha ma hét lớn xông về phía trước

"Con tiện nhân này, ngươi biết là đang làm gì sao? không mau thả người ngươi muốn chết sao?"

Đúng lúc này thì có hai lão già đi tới nơi này, thấy cảnh hỗn loạn bên trong thì một người hét lớn:

"Các ngươi đang làm gì? dừng tay cho ta".

Nhưng lúc này Ánh Yên và Kim Trúc bên trong người đã xuất hiện một loại hoa văn màu đỏ quỷ dị.

Ngay lúc này một lão già tiến lên vỗ vào sau đầu hai nàng một cái, hoa văn trong mắt kia lập tức nhạt dần rồi biến mất.

Ánh Yên và Kim Trúc quay lại thì không khỏi ngạc nhiên, vì người tới chính là trưởng lão lần này dẫn đội, hai nàng hơi cúi đầu chào:

"Trưởng lão ngài khỏe tại sao người lại xuất hiện ở đây"

Chương 232: Sao hai người các người nói với loại người như hấn làm gì trực tiếp diệt sát là được

"Thánh Thành vừa gửi đến một tin tức, chúng ta phải lập tức quay về Thánh Thành, mà mấy nhà đầu kia đang trị thương nên ta tới đây gọi hai người các người về, trên đường đi thì gặp Mộ Dung trưởng lão cũng đang tới đây nên hai chúng ta cùng tới nơi này, mà hai người các người nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho các người xúc động không tự chủ kích phát sát văn"- Tên trưởng lão nói tới đây thì sắc mặt không tốt.

"Hai vị cô nương đây cứ nói ra đi, Thiên Long học viện chắc chắn sẽ cho hai người một cái công đạo "- Vị Mộ Dung trưởng lão kể bên cũng lên tiếng.

Nghe hai người nói như vậy thì Kim Trúc và Ánh Yên nhìn nhau một cái rồi bắt đầu thuật lại từ đầu câu chuyện. Hai nàng cũng chẳng thêm thêm mắm dặm muối gì, có gì nói nấy.

Càng về sau thì sắc mặt có hai tên trưởng lão càng âm trầm, khi nghe tới đoạn * tiện tay liền tiêu diệt cái thể lực bắt nhập lưu của các người* thì tên ngoại sự trưởng lão của Ác MA Điện không nói một lời dưới con mắt kinh sợ của tất cả mọi người, lão ta quay người lại trực tiếp dùng một chưởng đập chết thiếu niên tên Dật Hành gì đó thành bánh thịt.

Nhìn đồng thịt nát kia, vị trưởng lão này không cảm tình đạo:

"Từ sao này trở đi, nếu kẻ nào dám xúc phạm đến Ác Ma Điện của chúng ta thì trực tiếp đập chết không cần nhiều lời, chúng ta có châm ngôn là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng chúng ta cũng không sợ phiền phức, miễn không vi phạm vào Điện Quy thì mọi thứ các người làm đều có thể chấp nhận ".

*A A A *

Khi vị này vừa dứt lời thì vài tiếng hét thảm liên tiếp vang lên, những tiếng hét này phát ra từ miệng thiếu nữ có khuôn mặt như cái dếp tổ ong kia và mấy cô bạn của ả, người ra tay lần này là vị trưởng lão Mộ Dung, nhìn mấy cái thi thể biến thành hai nửa kia Mộ Dung trưởng lão quay lại ôm quyền nói với ba người:

"Đề các vị chê cười rồi, là do chúng ta sai sót"

Tên trưởng lão ngoại sự cũng mỉm cười xua tay đạo:

"Chỉ là một đám tự cho là thông minh hơn người, có chút thực lực lại tưởng mình là thiên hạ không có địch thủ, làm xằng làm bậy mà thôi, loại người như thể này có giết mãi cũng không hết nên cũng không cần quá để ý. Mà bây giờ thật sự chúng ta có việc gấp nên xin được mạn phép đi trước, Mộ Dung trưởng lão ở đây bận rộn đi chúng ta không làm phiền nữa "- Tên trưởng lão này nói năng vẫn rất nhẹ nhàng như không có chuyện gì phát sinh. Nói xong thì hấn và Ánh Yên cùng Kim Trúc đi thẳng ra ngoài.

Vị Mộ Dung trưởng lão kia thấy vậy cũng không tức giận mà mỉm cười nói với theo:

"Đã như vậy thì hẹn gặp đạo hữu lần sau".

Khi nhìn thấy ba bóng lưng kia biến mất thì sắc mặt của vị Mộ Dung trưởng lão này đã đóng thành hàn băng vạn năm, cả người phát ra khí thế ác liệt. Lão giả quét mắt xung quanh một lần sau đó nhìn vào mọi người lớn tiếng quát:

"Mẹ kiếp, còn đứng đây làm gì cút hết cho lão phu, có tin hay không lão phu dùng một bàn tay đập chết hết các người ".

Cả đám người xung quanh ngay lập tức run lên cầm cập sau đó đồng loạt cúi chào lão giả một cái rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Khi mọi người đi hết rồi thì ông lão nhìn về một góc tối tức giận đạo:

"Hàn gia lão bất tử còn nấp trong đó làm gì, ra đây cho lão phu "

Từ trong cái nơi u ám kia bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh, đó là Cực Băng lão tổ, vừa ra ngoài thì Cực Băng lão tổ đã lên tiếng:

"Làm gì mà nóng tính vậy, ta cũng không thiếu tiền của người à ".

"Người còn hỏi ta, người ở đây từ trước sao không ra giáo huấn mấy thứ không biết sống chết kia đi, đề chuyện không tốt xảy ra, may mà người ta cũng không thêm tính toán chúng ta"- Mộ Dung trưởng lão giả có chút tức giận đạo.

Cực băng lão tổ vỗ vỗ vai lão già Mộ Dung đạo:

"Ta cũng là tò mò muốn xem cách hành xử của Ác Ma Điện giống như lời đồn không thôi mà".

"Vậy lão bắt từ nhà người thấy sao?"- Mộ Dung lão già nhíu mày hỏi.

Cực Băng lão tổ không để ý tới câu hỏi của Mộ Dung lão già mà đi thẳng ra ngoài, khi ra đến ngoài cửa Cực Băng lão tổ mới nói một câu:

"đúng là cũng không để lão già ta thất vọng".

Nghe câu trả lời thì Mộ Dung lão già ngăn người không hiểu lão quỷ Hàn Gia này là có ý gì. Lắc đầu cười khổ một tiếng rồi cả thân hình lão già từ từ nhạt nhòa dần và biến mất trong đình viện này.

.....

Ác Ma Điện chủ điện. Dương Văn Ly nhìn mọi người phía dưới đạo:

"Môn nhân chúng ta đã về đủ chưa?".

Một thanh niên bên ghế thứ 19 bên trái đứng lên đạo:

"Thưa Phó Điện Chủ môn nhân khắp nơi đã về hầu như đầy đủ, theo thống kê phía dưới báo cáo thì chỉ khoảng một vài vạn người ở địa phương xa xôi thì còn mất một chút thời gian mới có thể về, mọi việc vẫn được tiến hành không có một chút sai sót".

Dương Văn Ly vỗ ghế một cái đứng dậy đạo:

"Vậy thì tốt, cứ tiếp tục như vậy, đốc thúc bọn họ sáng ngày mai nhất định phải trở về. Khi nào môn nhân đầy đủ chúng ta bắt đầu huyết tể. Từ bây giờ trục xuất tất cả những kẻ ngoại lai không thuộc Ác Ma Điện, nghiêm cấm mọi kẻ lạ mặt tiến vào bên trong. Vật liệu cần thiết thì chỉ cần đặt trong nhẫn không gian là được không cần mất công đem ra ngoài, thánh khí Ác Ma Lâu Đài có khả năng thôn phệ những vật đang ở trong nhẫn không gian nên không cần lo. Còn bây giờ mọi người có ý kiến gì nữa thì nói đi, không có thì giải tán ai làm việc người đó".

Mọi người đồng thanh đạo:

"Không có".

"Vậy chúng ta tạm dừng ở đây, ai bận rộn việc người đó đi, sáng mai bắt đầu triển khai kế hoạch"- Dương Văn Ly nhìn mọi người đạo.

"Đã rõ"- Mọi người lại đồng thanh nói một câu, sau đó hơi khom người cúi chào Dương Văn Ly một cái rồi nhanh chóng tán đi làm công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Gian nan lĩnh ngộ tam trọng kỹ năng hồi phục

.....

....

...

Trong không gian vọng linh Xuân Đức đang ngồi trên ngọn của Hắc Ám Ma Thụ hai mắt nhắm nghiền, từ trong hai mắt đang chảy ra hai hàng huyết dịch đỏ tươi, cả người hần run rẩy kịch liệt như lên cơn sốt rét. Nhưng nếu là người có tinh thần lực cao thì sẽ phát hiện Xuân Đức bây giờ không có thần hồn, mọi phản ứng cơ thể bây giờ đều là tự nhiên.

Thần hồn của Xuân Đức lúc này đã ly khai thân thể tiến vào một không gian gia tốc dành riêng cho hắn mà lão hệ ngày trước tạo để cho hắn đọc sách. Xuân Đức đã ở trong này gần 8 ngàn năm tương đương với ngoại giới 8 ngày, nhưng qua năm tháng dài như vậy mà hắn còn chưa có thể vững vàng nắm giữ được trọng thứ ba, việc này làm hắn cảm thấy chán nản vô cùng. Ai mà cứ ngồi làm một việc suốt gần 8 ngàn năm thì sẽ biết ngay thôi ấy mà, cảm thấy nhột nhèo và vô vị.

Việc lĩnh ngộ đệ tam trọng này các bước đi đầu thì đều hoàn hảo nhưng cứ đến cái bước ngưng kết Tà Ác Trái Tim thì lại bị lại bị hỏng, không tài gì mà kết hợp được. Mà mỗi lần thất bại như vậy thần hồn của hắn lại thương thêm một chút, thời gian vết thương thần hồn chất chồng khiến cho bản thể bên ngoài cũng bị ảnh hưởng.

Thu lại thần hồn Xuân Đức cảm thấy cả cơ thể đau nhức, đầu óc mòng mị quay cuồng, đôi mắt đau rát không thể mở ra được. Từng đợt đau đón liên tiếp hành hạ hắn khiến cho cả khuôn mặt hắn biến dạng, nhưng dù bị đau vậy hắn vẫn cắn răng chịu không rên một tiếng.

Hắn là một kẻ rất khác người trước mặt người khác thì hắn tỏ ra yếu đuối đáng thương nhưng không ai biết hắn nếu ở một mình thì hắn như một con người khác vậy, một người kiên cường, tàn nhẫn với cả bản thân chính mình, hắn chỉ vì người thân mà rơi lệ không bao giờ vì bản thân mà lệ rơi.

Sau một hồi đau đớn khó chịu, cuối cùng Xuân Đức cũng đã có thể khống chế thân thể của mình, tinh thần lực tràn ra bao phủ cả người hắn sau đó đột nhiên biến mất.

.....

Vào lại không gian đọc sách trước kia, lần này hắn đưa cả cơ thể vào luôn, mặc dù biết sinh mệnh trong này gia tốc trôi qua hơn 250000 lần so với thực tế nhưng hắn cũng hết cách rồi, được thì ăn cả mà thất bại thì hắn phải đợi vài trăm năm sau mới bù đắp nỗi lần này.

Ngày trước hắn có dung hợp một trái tim quái vật nhưng lại chỉ là bán thành phẩm, đâm ra chỉ là một thứ gân gà. lần này nếu luyện thành Tà Ác trái tim thì mặc dù không đến nỗi vô địch vũ trụ nhưng ai muốn giết hắn thì cũng phải gọi cả họ hàng ra mới được.

Điều chỉnh tâm tình tốt nhất, ổn định lại trạng thái cơ thể tốt rồi, hắn hít một hơi sâu tự lẩm bầm:

" Lần này cũng sống đến lần thứ 2 rồi tại sao mình vẫn sợ chết nhỉ".

Lắc lắc đầu lấy ra một con dao dài khoảng một gang tay, lưỡi dao phát ra hàn khí lạnh lạnh, nhìn vào lưỡi dao hắn bỗng nhiên lại có chút chần chờ khó quyết.

Một lúc lâu sau hắn tự tát thật mạnh vào mặt mình một cái, cái tát mạnh tới nỗi miệng hắn ngay lập tức tóe máu, nắm chặt con dao hắn tự nói chuyện một mình:

" Chết tiệt, Xuân Đức mi đàn bà quá, có vậy mà cũng sợ".

Nói xong hắn nắm chặt con dao tự cắt lồng ngực bản thân ra, máu tươi lập tức chảy ra, những dòng máu xanh biếc chảy lan tràn khắp cơ thể và xung quanh hắn, Xuân Đức khuôn mặt lạnh băng, cầm dao liên tiếp rạch thêm vài đường trên cơ thể như cơ thể này không phải của hắn vậy.

Nhìn vào bên trong cơ thể hắn chỉ có một trái tim lớn ở bên ngực trái, còn những thứ khác trong cơ thể đã biến mất thay vào đó là ba quả cầu sáng, một quả màu đỏ như niêng sắt bị nung nóng ở cổ định chính giữa, một quả màu xanh biếc và một quả màu xanh lam xoay xung quanh quả cầu màu đỏ kia. Những thứ này liên kết với nhau bằng sợi vật chất nhỏ li ti.

Nhìn thấy như vậy Xuân Đức cảm thấy bản thân mình cũng không biết là biến thành dạng quái vật gì mà lại có kết cấu như vậy. Nhìn vào trái tim mà bây giờ gọi nó là trái tim thì thấy vô lý rồi, chính xác ra nó giống như một con quái vật nhỏ, nhìn giống như mấy con sứa vậy, những xúc tu kia không ngừng hấp thụ năng lượng từ ba quả cầu phía bên dưới.

Mặc kệ nó là cái mẹ gì Xuân Đức cắn răng lấy tay móc nó ra, một cảm giác đau đớn khó tả, cứ như ai đó dùng mũi khoan chọc vào cơ thể bạn xoắn nát xương cốt, nhưng đang giữa chừng rồi lại rút ra sau đó lại đâm vào tiếp.

Xuân Đức cắn chặt hàm răng lại không rên một tiếng, khiến cho hai hàm răng vỡ nát ra, môi bật máu. Để trái tim kia ở trước mắt Xuân Đức bắt đầu lặp lại nghi thức chuyển đổi, từ ba quả cầu trong cơ thể hắn từng luồng, từng luồng năng lượng điên cuồng tuôn ra chảy vào quả tim quái dị kia, quả tim kia khi hấp thụ năng lượng không ngừng biến đổi từng tí một thành một hình dạng khác.

300 năm sau trong không gian trái tim đã bắt đầu thành hình dạng một con quái vật có cánh nho nhỏ đang cuộn tròn lại, cả người trong suốt.

1000 năm sau trái tim vẫn tiếp tục hấp thụ năng lượng, cô đọng chuyển đổi từng tí một. Còn cơ thể Xuân Đức bây giờ đã thành da bọc xương, chỉ có đôi mắt là lay động.

5000 năm sau quả tim đã biến thành một con quái vật bé nhỏ nhưng thủy chung không mở mắt, cảm nhận cơ thể sinh mệnh, năng lượng đã trôi qua gần hết, Xuân Đức tự nhiên cảm thấy lo lắng vô cùng, kí ức truyền thừa chỉ khi con quái vật bé nhỏ này mở mắt thức tỉnh thì quá trình linh ngộ trọng thứ ba cũng kết thúc, còn không là thất bại. Hắn không ngờ khi dùng thần hồn và cơ thể lại có sự khác nhau lớn đến vậy, khi trước hắn dùng thần hồn biến hóa ra thì chỉ cần vài trăm năm là tới giai đoạn này rồi.

Nhìn nỗ lực mấy ngàn năm của mình lại sắp không đủ năng lượng mà phá hủy hắn vô cùng không cam lòng. Nhắm tâm hắn đưa tay lên móc hai mắt của mình xuống bóp nát ra, một luồng năng lượng kinh người màu xanh lục bao trùm cả con quái vật nho nhỏ. Xuân Đức mất hai mắt, thần hồn hao tổn hết sạch, hắn chính thức thành người mù.

lần này không thành công hậu quả có thể tưởng tượng được, không chỉ là trùng tu vài trăm năm là xong mà rất có thể hắn sẽ ra đi mãi mãi, biến mất hoàn toàn trong cái vũ trụ này.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 234: Thức tỉnh tiểu quái vật

Xuân Đức kiệt lực, hành động móc hai mắt để bồi dưỡng cho tiểu ác quỷ kia cũng đã rút đi chút sức mạnh cuối cùng. Cả người hắn nhanh chóng khô quắt lại nhìn y hệt một cái xác ướp mấy ngàn năm. Tâm trí của hắn lúc này không có hỗn loạn mà vô cùng thanh tịnh, con đường hắn đã chọn dù đúng hay sai thì hắn vẫn quyết định làm như vậy, hắn sẽ không bao giờ hối hận.

Nếu thành công hắn và lão hệ, mọi người sau này sẽ có một cuộc sống tốt hơn. Còn nếu chỉ đơn giản là thất bại thì cũng không sao hắn có thời gian để kiên trì làm lại từ đầu.

Bây giờ hắn chỉ lo lắng là năng lượng hắn truyền cho trái tim biến đổi không đủ, mà một khi quá trình này chưa hoàn thành thì trái tim tà ác vẫn tiếp tục rút đi năng lượng thần hồn một chút còn sót lại trong cơ thể hắn khiến hắn không thể chống đỡ mà chết đi. Nếu chết đi mình hắn thì không sao nhưng hắn chết thì lão hệ cũng chết, mọi người trong không gian cũng phải chết theo hắn, cứ nghĩ tới đây làm hắn cảm thấy đau đớn vô cùng, còn đau hơn bất kì nỗi đau nào khác.

Thêm 100 năm nữa con tiểu quái vật biến hóa từ trái tim của Xuân Đức đã hấp thụ hết năng lượng từ hai con mắt của hắn nhưng vẫn không có dấu hiệu mở mắt, mà vẫn tiếp tục hấp thụ lực lượng thần thức còn sót lại một chút, cơ thể Xuân Đức bắt đầu tan rã, từng chút một bị hấp thụ hết tinh hoa chỉ còn lại những đám bụi màu xám trên mặt đất.

Còn duy trì một ít thần trí, Xuân Đức cũng có thể cảm nhận được cơ thể mình đang dần tan biến, hắn không ngờ kết quả lại đến mức thế này, tuy có chút tiếc nuối nhưng bây giờ có nói cái gì cũng đã muộn, hắn chỉ thầm xin lỗi những người thân đã ký thác hy vọng vào hắn. Nhưng cũng không bao lâu sau một chút thần trí cuối cùng của hắn cũng tan biến.

.....

.....

.....

Trong không gian gia tộc, nơi mà khi trước Xuân Đức chết đi bây giờ cũng chỉ còn lại một con tiểu quái vật, con tiểu quái vật có cái đầu rỗng, đuôi là một con rắn, có hai cánh bé tí và một cái bụng tròn như quả bóng, cả người bốc lên tử vụ. Khi Xuân Đức bị hủy diệt thì con tiểu quái vật mở đôi mắt như hai viên ngọc bích lục của mình ra, nhưng nó chỉ mở ra một cái rồi tiếp tục nhắm nghiền mắt lại ngủ tiếp.

2000 năm qua đi, con tiểu quái vật bây giờ đã to như một quả bóng rổ, cả người không còn béo tròn trũng trục như trước nữa mà thay đổi một hình dáng khác, cả người con tiểu quái vật nhìn y hệt mấy con rồng phương tây, khắp thân thể phủ đầy gai nhọn, cái đuôi bây giờ đã hình thành một con rắn thực thụ nhưng con rắn này như đã chết chỉ thấy nó nhắm mắt lại không động đậy gì.

.....

Thêm một ngàn năm nữa con tiểu rồng biến dị kia bỗng nhiên cử động, sau đó nó mở to đôi mắt màu bích lục của mình ra nhìn xung quanh, một lúc sau bắt ngờ từ trong miệng con rồng con biến dị phun ra một loạt ngôn ngữ nhân loại.

"Chưa chết mà, con bà nó lúc trước chắc mệt quá nên mơ gặp ác mộng, làm mình hú hồn" Con tiểu long biến dị vừa nói xong thì dùng hai chi trước đưa lên hình như nó muốn lắc cái đầu. Nhưng khi mới đưa lên giữa chừng thì nó dừng lại, dùng đôi mắt to của bản thân nhìn chăm chăm vào hai chi trước, sau một lúc lâu một tiếng hét kinh hãi vang lên làm cả không gian rung lắc mãnh liệt:

"Cha mẹ ơi, cái gì thế này tay của con đâu, tay đâu rồi tại sao lại biến thành hai cái tiểu trảo bé tí vậy nè".

Con tiểu long biến dị la hét xong một trận thì quẩy cái đuôi lúc lắc, khi nó dùng hai cái trảo trước bắt lấy cái đuôi, nó xem cái vật trong tay một cách hiếu kỳ, ở cuối cái đuôi có một cái đầu là một cái đầu rắn đang nhe răng ra, từ trong miệng thì thò thò cái lưỡi đỏ ra, tiểu long biến dị thấy như vậy không khỏi càng mở to mắt hơn mà nhìn. Một lúc lâu sau lại một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên;

"Mẹ ơi, có... có đuôi, đây là do ăn lung tung quá nhiều thứ bị biến dị sao trời. Khoan đã ta có móng vuốt lại còn có đuôi vậy hình dạng bây giờ của ta là..".

Một lúc sau con tiểu long kia bò lăn bò càng ra mặt đất kêu khóc thảm thiết, như bị ai đó ăn hiếp ghê gớm lắm, vừa lăn qua lăn lại con tiểu long kia liên tục kêu lên:

"Đây là mơ, là mơ sao phải sự thật đâu. Ta thế nào chỉ ngủ một giấc lại thành một con rồng béo thế này, vẻ đẹp trai của ta đâu rồi, vẻ anh, tuấn soái ca đi đâu rồi, tại sao lại thành ra thế này đây trời".

Đúng lúc con tiểu long đang lăn lộn kêu gào thì một thiếu niên 20 tuổi mặc thanh bào bỗng nhiên xuất hiện, ngồi xuống nhìn con tiểu long cười hài hước đạo:

"Đồng bạn người sao lại biến thành bé tí thế này, nhìn cũng rất khả ái đấy. ha ha ha". Thiếu niên nhìn con tiểu long vui vẻ cười một tràng dài.

Nghe giọng nói con tiểu long biến dị ngừng lăn lộn trên mặt đất nhìn kẻ tới là ai, khi thấy người tới là ai thì nó ngồi thẳng lại, hai mắt lấp lánh nước mắt nhìn đáng yêu tới cực điểm, bỗng nhiên nó hét lớn lên:

" Lão hệ là người à, mau cứu ta, ta không muốn bị biến thành con vật bé tí thế này đâu, ta muốn đi chết, ta không muốn sống nữa". Nói xong con tiểu long lại bắt đầu nằm lăn ra, lăn qua lăn lại.

Lão hệ nhìn tiểu long một cái rồi ôm nó lên cười đạo:

" Ta cũng mới hoàn thành lên cấp 5 hoàn mỹ, không ngờ mới ra ngoài lại gặp tình trạng này của người á, ta cứ ngỡ người là phế vật truyền thuyết kia không ngờ lại có thể lĩnh ngộ cấp hai sinh mệnh thể tới mức tận cùng như thế này, từ khi sinh ra tới giờ ta mới gặp người là người đầu tiên đấy. Ha ha".

Xuân Đức trong hình dạng con tiểu long tức giận đạo:

" Cười cái con khi khô, ta mất thân thể nhân loại rồi, bây giờ người nói ta làm sao có thể gặp người".

" Còn làm sao nữa, trực tiếp dùng thân thể này ra gặp mọi người thôi " Nói xong thì lão hệ đã mang theo Xuân Đức ra khỏi không gian vong linh, xuất hiện bên trên một ngọn núi cao vút, bên cạnh chỉ thấy biển mây còn không thấy gì cả.

Khi lão hệ vừa xuất hiện thì có mấy chục luồng uy áp mạnh mẽ khóa chặt vị trí hai người. Ngay sau đó có một đám nhân ảnh và vài con quái vật to lớn xuất hiện. Lão Hệ nhìn mọi người cười cười đạo:

" Đã lâu lắm rồi không thấy các người. Oh. Còn có thành viên mới à, giới thiệu cho ta nghe nào ".

Nghe mấy lời này thì trong đám người thì tất cả đều mờ mịt chỉ có Tuyết Anh, Lan Lan, Tiểu Thất biết người tới là ai, ba người tiến lên một bước cung kính đạo:

" Vô Địch đại nhân ".

Lão Hệ thần thái thông dong phát tay mỉm cười đạo:

" Không cần câu thúc vậy đâu, cứ gọi ta là ca ca là được rồi. Các người đang ở đây làm gì?"

Tiểu Thất nhanh miệng đạo:

" Bọn muội mới luyện tập kết thúc, bây giờ mọi người đang thảo luận với nhau một chút nhưng kinh nghiệm mình tích lũy trong thời gian này. Oh. Vô Địch ca ca người đang ôm cái gì vậy cho muội xem với ".

Tiểu Thất nhìn thấy tiểu thú trong lòng Vô Địch thì cảm thấy thích thú vô cùng, nhanh chân chạy lại sờ sờ đôi cánh và xoa cái bụng tiểu thú.

" Nghịch vậy đủ rồi, nhóc mà dám sờ loạn nữa có tin hay không ta cắn đứt tay nhóc "- Bỗng nhiên con tiểu thú nói tiếng người, làm mọi người xung quanh đều ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235

Tiểu Thất nhanh miệng đạo:

" Bọn muội mới luyện tập kết thúc, bây giờ mọi người đang thảo luận với nhau một chút nhưng kinh nghiệm mình tích lũy trong thời gian này. Oh. Vô Địch ca ca người đang ôm cái gì vậy cho muội xem với ".

Tiểu Thất nhìn thấy tiểu thú trong lòng Vô Địch thì cảm thấy thích thú vô cùng, nhanh chân chạy lại sờ sờ đôi cánh và xoa cái bụng tiểu thú.

" Nghịch vậy đủ rồi, nhóc mà dám sờ loạn nữa có tin hay không ta cắn đứt tay nhóc "- Bỗng nhiên con tiểu thú nói tiếng người, làm mọi người xung quanh đều ngạc nhiên.

Tiểu Thất cũng ngẩn người ra đạo:

" Nó có thể nói tiếng nhân loại rồi, nhìn là biết mới ra đời chưa được bao lâu làm sao có thể thông linh nhanh như vậy được? ".

Vô Địch cười cười đạo:

"Nếu là bình thường thì đương nhiên là không thể, dù có là thần thú khi mới sinh ra cũng đừng nghĩ có thể ngay lập tức thông linh. Nhưng con tiểu long này thì khác đấy, tiểu Thất người chắc đang tò mò vì sao đúng không, ha ha, vì nó là cái tên mà chuyên ăn hiệp nhóc đấy".

Tiểu Thất nghe vậy thì đầu quay mòng mòng, khi nàng còn chưa kịp phản ứng thì Lan Lan ở bên cạnh đó, không biết nàng chạy lại từ lúc nào bỗng nhiên la lên:

"Là Xuân Đức ca ca, tại sao lại như vậy? ca ca làm sao lại biến thành bộ dáng khả ái thế này?". Nói xong nàng ôm lấy con tiểu long từ trong lòng Vô Định cười đến híp cả mắt nhìn con tiểu quái vật trong lòng mình"

Xuân Đức ở trong lòng Lan Lan bất đắc dĩ trả lời:

"Tu luyện xảy ra chút vấn đề nên mới thành ra vậy nè. Cơ thể cũ bị hủy rồi giờ phải trú trong cái cơ thể bé tí này muốn hóa hình không biết tới khi nào?". Xuân Đức hiển nhiên là không nói thật cho mấy nhóc biết rồi, việc như thế mình hẳn biết là được

Mọi người xung quanh nghe vậy thì không hết ngạc nhiên, con tiểu thú khả ái kia lại là Xuân Đức. Tà Long đưa cái đầu lại gần mở to độc nhãn ra mà nhìn Xuân Đức mấy lần có chút hiếu kì hỏi:

"Củ Cải Trắng người bây giờ bé tí thế này thì không nên đi loạn kéo bị ai đó bắt đi thì nguy. Ha ha ha ha".

Tiểu Lan đang ôm Xuân Đức cũng cười híp cả mắt lại, dùng một tay xoa xoa cái bụng con tiểu long đạo:

"Ca ca nghe chưa, bây giờ ca ca bị thế này thì không được đi loạn nghe chưa, rất nguy hiểm bây giờ muội sẽ luôn đem ca ca theo bên cạnh bảo vệ ca ca. hi hi".

"Đồng ý với ý kiến của Lan Lan" - Tiểu Thất một bên cười cười nói theo.

Mấy người bọn Bạch Tinh, Thanh Trúc thấy Vô Định nhìn cũng là người hiền hòa dễ gần thì cũng tiến lại gần xem Xuân Đức. Thanh Mai nhìn thấy Xuân Đức ở trạng thái bé tí kia thì đôi mắt ánh lên mấy ngôi sao nhỏ nói với tiểu Lan:

"Lan Lan cho tỷ ôm sâu lười một cái".

Tiểu Lan cũng không do dự gì mà đem Xuân Đức đưa qua cho Thanh Mai, Thanh Mai tiếp nhận tiểu long thì đôi mắt ngay lập tức híp thành hình nguyệt nha cười khúc khích, dùng một ngón tay chọc vào bụng tiểu long đạo:

"Sâu lười người bây giờ nhìn dễ thương quá đi, hi hi, người mà ở mãi hình dáng bây giờ thì tốt biết mấy".

Nhìn cái bộ dáng mê luyến kia của Thanh Mai thì Xuân Đức trong lòng càng thêm bị thương, anh tuần một thời giờ lại bị một tiểu nha đầu xem như sủng vật. Nhưng như thế này cũng không phải là không tốt, trong lòng cô nàng này công nhận mềm mại thật, mùi thơm từ cơ thể cô nàng cũng làm hắn cảm thấy dễ chịu.

Tiếp theo đó là mấy người khác muốn ôm hắn một lần nhưng bị hắn từ chối thẳng thừng, hắn chỉ để cho Thanh Mai ôm hắn mà thôi, bọn người Thanh Trúc, Thiên Ma, Thiên Xu, Heo Con(Củ Sâm Tinh) tất nhiên là không chịu rồi các nàng cứ quần bên cạnh Thanh Mai léo nhéo dụ dỗ hắn, khiến hắn đau cả đầu nên sau cùng cũng đành chịu thua để cho mấy nàng ôm.

.....

Sau khi giúp mọi người làm quen với Lão hệ xong thì Xuân Đức bắt đầu hỏi thăm tình hình mấy ngày nay có biến đổi gì không?.

Tuyết Anh lấy ra một cái gương không lớn đặt trên mặt đất đạo:

"Mấy ngày trước có đại lượng bắt diệt cảnh cao thủ của Ma Môn và Hắc Vương Tông xuất động, không những thế Diệp Linh Tông và cả Thiên Thu Thánh Địa cũng tham gia, rất nhiều kẻ xuất hiện quanh nơi khu vực 10 vạn dặm xung quanh chúng ta, thêm vào đó là rất nhiều do thám của mấy thế lực này lục soát quanh đây, có thể bọn họ đã biết tin tức về Tà Long, những điểm màu đỏ trên gương là vị trí mấy tên do thám trong phạm vi 100 vạn dặm".

Xuân Đức ở trong ngực Thanh Mai liếc nhìn tấm gương cảm thán đạo:

"Vì đàn long mà xuất ra nhiều lực lượng như vậy bọn này đúng là chịu bỏ vốn liếng, thế mấy ngày này các người có giao tranh lần nào với đám kia chưa?".

Thanh Mai đang ôm hắn nhỏ nhẹ đạo:

"Không có á, mấy ngày nay chúng ta tất cả mọi người đều luyện tập đợi người ra ngoài quyết định, chúng ta không có người thì đâu có ai dẫn đội đâu, nên trong lúc người bề quan thì bọn ta chọn né tránh đợi người xuất hiện giải quyết mọi việc".

Mọi người xung quanh đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của Thanh Mai. Xuân Đức thấy vậy thì gật gù đạo:

"Sau này không có ta thì các người có gì khó quyết định thì hỏi lão hệ, lão hệ.. ệt". Còn chưa nói xong thì hắn quay qua chỗ ngồi của lão hệ thì đã

không thấy lão đâu. Xuân Đức bắt đầu đi nói tiếp.

"Sau này không có ta thì thời chịu khó đợi ta đợi khi ta xuất hiện sẽ giải quyết mấy vấn đề nan giải đó cho, cứ lão hệ cái thằng ăn hại kia không nhờ vả được gì đâu. Nếu cấp bách thì tự mình quyết định luôn đi, đôi khi ta tu luyện thời gian dài thì đợi ta tới khi nào".

Mọi người lại gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Tà Long không biết nghĩ cái gì mà lại hỏi:

"Củ Cải Trắng ngươi bây giờ còn tu vi gì?".

Mọi người cũng hiếu kì nhìn sang Xuân Đức, hiển nhiên là rất muốn biết tu vi Xuân Đức hiện tại. Xuân Đức nghe vậy thì mỉm cười đầy vẻ quỷ dị đạo:

"Cái này là bí mật à, các ngươi muốn biết thì vào trong không gian huấn luyện làm một chút cho nóng người đi, nói thật ta cũng chưa từng sử dụng các loại kỹ năng ở hình dạng như thế này bao giờ, sức mạnh có thể giảm sút tới 20% cũng nên".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Các ngươi tại sao không tin ta à

Thanh Mai đang ôm Xuân Đức trong lòng nghe vậy thì dùng ngón tay trở thọt thọt vào bụng hấn vài cái đạo:

"Sâu Lười ngươi không cần giấu diếm làm gì cả, hi hi, ngươi tu luyện bị biến thành hình dạng bé nhỏ như bây giờ thì làm sao có thể đánh nhau được nữa, đừng lo lắng gì cả Tà Long lão đại cũng chỉ là hỏi cho biết thôi mà, ngươi có không còn sức mạnh thì ta vẫn bảo vệ ngươi mà, sẽ không để ai làm hại ngươi cả".

Nói tới đây Thanh Mai ôm hấn chặt hơn, nhìn hấn với ánh mắt triu mến, khẽ dùng tay xoa xoa cái bụng căng tròn kia.

Xuân Đức liếc nhìn mọi người một lượt, khi hấn nhìn tới ai thì người đó đều gật đầu, hiển nhiên là đồng tình với suy nghĩ của Thanh Mai. Khi hấn đang buồn bực thì Tà Long cười khà khà đạo một cách đầy ẩn ý:

"Củ Cải Trắng ngươi nên nghe lời tiểu Mai, nàng nói rất có lý, không những nàng mà ta cũng sẽ bảo vệ ngươi cho tới khi ngươi khôi phục hoàn toàn, khả khả".

Xuân Đức trắng mắt liếc đàn long thấy con hàng này đang cười rất chi là khả ố thì không khỏi hàm răng một ngứa, nếu không phải hôm nay hấn mới thức tỉnh còn chưa quen với thân thể bé nhỏ này thì hấn đã đánh cho con rồng đàn này răng roi đầy đất.

Biết có nói thêm thì mọi người cũng không tin nên hấn không thềm nói nữa. Hấn thấy ở ngoài này cũng bằng thừa, còn không bằng tìm nơi nào đó tìm hiểu bản thể mới này thì tốt hơn, có tính toán rồi hấn ngay lập tức biến mất tiến vào không gian vong linh.

Tự dung thấy Xuân Đức bỗng nhiên biến mất, Thanh Mai có chút lo lắng, nhìn thấy thân sắc lo lắng của nàng Thanh Trúc kẻ bên đạo:

"Muội không cần lo lắng làm gì, Sâu Lười bị mất hết sức mạnh nên tâm tình có lẽ không được tốt cần tìm một nơi an tĩnh, chúng ta không nên làm phiền hấn vào lúc này, việc chúng ta cần làm là tiếp tục rèn luyện để nhanh chóng tăng lên sức mạnh, có sức mạnh thì khi đó muội cũng có thể bảo vệ thứ mình quý trọng được".

Thanh Mai nghe mấy lời này của tỷ tỷ thì khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ, sau đó gật gật đầu. Thanh Trúc thấy vậy thì xoa xoa đầu vị muội muội đáng yêu này của mình một cái, chỉ mỉm cười mà không nói gì thêm.

Nhất thời không ai trong lúc này nói gì, chỉ lặng yên mà suy nghĩ mấy lời Thanh Trúc vừa đạo. Một lúc lâu sau Tuyết Anh đang ngồi ở trên một hòn đá lớn, nhẹ nhàng đạo:

"Nếu mọi người đã có quyết tâm như vậy thì chúng ta lại một lần nữa tiến vào không gian huấn luyện tập huấn, vừa có thể tăng tốc nhanh chóng chiến lực bản thân vừa có thể né tránh kẻ thù mạnh mẽ ngoài kia.

Mọi người nghe tới không gian huấn luyện ba từ này không nhịn được rung mình, đến cả Đại Bạch và Tà Long đang nằm nhắm mắt kẻ bên khi nghe được cũng lập tức mở mắt ra, thần tình trên mặt tràn đầy vẻ kiêng kị.

Nhìn thần tình mọi người, Tuyết Anh vẫn lãnh đạm đạo:

"Ta cũng không ép bất kì một ai cả, ta vào trong trước ai muốn bản thân mình không còn là phế vật nữa thì đi cùng ta. Còn những kẻ nhát gan thì cứ ở đây thích làm gì thì làm".

Nghe câu *Ta không ép ai cả* thì có vẻ như rất bình thường nhưng mà nghe câu cuối cùng *Còn những kẻ nhát gan thì cứ ở đây thích làm gì thì làm* thì

Nhìn thấy cái con số dài ngoằng kia làm cả người hắn cứng ngắc như đã biến thành tượng băng vậy. Một lúc lâu sau Xuân Đức dùng cái đầu nhỏ dán sát mắt lại cái màn hình ánh sáng, đếm đi đếm lại xem là có đếm làm số 0 nào không. Nhưng qua vài trăm lần liên tục xem xét, còn nhờ cả phụ trợ system

đọc lại vài chục lần thì vẫn là số 20.120.000, hẳn mới tin đây là thật.

Hắn không tự chủ được dùng hai trảo sờ ở khắp người, vung vẩy đôi cánh nhỏ, bỗng nhiên hắn cảm thán:

"Đúng là người tốt khác hẳn, cứ ngỡ không chết đã là may lắm rồi, không ngờ lại còn có hậu báo thế này, tại sao hôm nay mình cảm thấy mình đẹp trai đến cả nhật nguyệt cũng phải ảm đạm thế này, trời ạ thật không thể tin được là lại có người toàn diện như mình. Hổ hớ".

Xuân Đức tự kỷ cười hổ hớ một mình. Cười mãi một lúc lâu sau hắn mới dừng lại, bắt đầu lại quan sát cẩn thận cái bảng thông tin cá nhân của hắn.

Khi thấy kỹ năng hấp thụ của hắn lại thêm một mục đó là sức mạnh thì hắn không khỏi lại cười lên một trận, hắn nằm lăn lộn ra cạnh cây cười bò lăn bò càng, cười mà tới nổi nước mắt chảy ròng ròng.

"Giời à, kỹ năng thiên phú đã tăng lên một mục, lại còn gia tăng giới hạn hấp thụ nữa, đúng là chỉ cần cơ thể cường hãn thì mọi thứ cứ nước lên là thuyền lên. Nhưng mà từ sinh mệnh thể cấp 2 cấp cao mà khi chuyển hóa chỉ còn là cấp 1 lại chỉ mới có 28% không biết hấp thụ kiểu gì mới có thể lên cấp đây".

Xuân Đức nói tới đây thì cũng tinh thần ngay lập tức u ám đi vài phần, lần trước giết cả ức tu sĩ mà mới có thể tăng lên được chút chút như vậy, muốn lên cấp 2 thì cần giết gấp 4 lần như trước.

Nghĩ tới đi phải đi giết 5 ức tu sĩ có tu vi Tạo Hóa Cảnh thì Xuân Đức cũng cảm thấy có chút đau bị, đi đâu tìm lắm con mồi như vậy. Giờ chỉ cần hắn đi ra đồ sát dù chỉ là 5 ức phạm nhân thì cũng bị tất cả các thể lực lựa chọn là mục tiêu đuổi giết, đừng nhìn mấy kẻ đó tu vi không ra sao, nhưng mỗi kẻ đều không tiếc mạng sống mà liều chết thì Xuân Đức cũng có nước tạm thời tránh lui. Mà trời mới biết có bao nhiêu lão quái vật nào đang ẩn nấp, đến khi đó cùng đi ra liên kết tiêu diệt hắn thì cũng không thể nói trước được điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cự Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Kết hợp tẩy luyện trang bị thiên đạo

Bỏ qua mấy suy nghĩ vẫn vơ, Xuân Đức tâm niệm vừa động trước mắt hắn đã xuất hiện trang bị thiên đạo và đôi cánh ác ma. Nhìn mấy món trang bị lơ lửng trước mặt Xuân Đức có chút mất mát, bây giờ hắn ở dạng này thì làm sao có thể mặc những món đồ này nữa.

Thật tình mà nói nếu hắn không có những trang bị cấp cao này thì hắn cũng như mấy con rệp bị người ta thích giết lúc nào cũng được. Đang lúc Xuân Đức cảm thấy buồn như chó cún thì bất ngờ một âm thanh quen thuộc vang lên ngay bên cạnh hắn.

"Đồng bạn người đang lo lắng sao? "

Xuân Đức không cần nhìn sang cũng biết là ai tới, hắn có chút buồn bã sờ sờ mấy món bảo vật trước mắt đạo:

"Ừm, ta bây giờ không thể mặc trang bị này nữa, không nói người cũng biết vì sao rồi đấy, sức mạnh của ta bây giờ giảm đi một nửa, người nghĩ nếu ta như thế này thì có thể làm gì để giúp người nữa, làm sao có thể bảo vệ mấy tiểu nha đầu, trong khi địch nhân của chúng ta càng mạnh theo thời gian"-- Càng nói về sau âm thanh của Xuân Đức càng nhỏ, âm thanh mang theo một loại bi ai khó tả.

Lão Hệ thấy Xuân Đức buồn chán vậy thì cười nhạt một tiếng, dùng hai tay nâng hắn lên, để hắn lên vai phải, Lão Hệ phất tay một cái liền thu lại mấy món bảo vật đang trôi lơ lửng kia. Cũng không giải thích gì Lão Hệ cứ như vậy đem Xuân Đức tới tế đàn.

Lại gần tế đàn Lão Hệ liền đem mấy món trang bị thu khi này một loạt ném vào bên trong tế đàn, từ một tay khác lấy ra vô số vật liệu kỳ lạ, trong đó đặc biệt có mấy bộ xương như ngọc bích toát ra khí tức vô cùng cường hãn cùng ném vào bên trong tế đàn. Lão Hệ chấp hai tay lại lập tức cả tế đàn sáng lên rồi ngay lập tức vụt tắt.

Lúc này Lão Hệ mới đạo:

"Xong rồi".

Xuân Đức ở trên vai Lão Hệ nghi hoặc hỏi:

"Xong cái gì? "

"Thì ta đã luyện hóa trang bị của người xong rồi đấy, bây giờ người có thể sử dụng "-- Lão Hệ không mỉm cười đạo.

Xuân Đức phía bên trên ngẩn cả người đạo:

"Nhanh vậy, ta chỉ thấy người ném mấy thứ lung tung vào rồi bấm cái pháp quyết, cái tế đàn lóe lên một cái rồi tắt ngóm cứ như vậy là xong rồi".

Lão Hề vẫn mỉm cười đạo:

" Lần này vì ngươi mà ta cũng bỏ hết vốn liếng ra rồi. Tất cả năng lượng chúng ta tích trữ được, còn thêm một phần bốn nguyên của ta, lần này ta dùng để kết hợp, tẩy luyện trang bị cho ngươi. Sau này cố gắng lên ta tin tưởng người bạn như ngươi ".

Xuân Đức nghe vậy cảm thấy có chút đau lòng, không ngờ chỉ vì mình mà ông bạn sinh tử chi giao của mình lại chịu bỏ ra cái giá lớn như vậy. Suy nghĩ một lúc lâu cũng không tìm thấy từ ngữ nào thích hợp để tỏ lòng với Lão Hề, Xuân Đức chỉ nói đúng hai từ:

" Cảm ơn".

Lão Hề dùng hai tay đặt hắc bân trên tế đàn, nhìn hắc đạo:

" Giữa chúng ta cũng không cần nói mấy lời thừa thãi đó nữa rồi, giúp ngươi cũng là giúp ta mà, thôi bây giờ ngươi đợi ở đây một lúc nữa thì hãy lấy mấy trang bị kia ra, còn ta thì bây giờ phải đi trị thương đây"-- Nói xong thì lão hệ ngay lập tức biến mất.

Xuân Đức đứng trên tế đàn cảm thấy sống mũi cay cay, tự dưng hắc thấy nếu cuộc đời nếu như có một người bạn hết lòng vì mình và ngược lại thì còn gì bằng. Nước mắt vẫn chảy nhưng hắc vẫn nở một nụ cười hạnh phúc.

Sau một lúc Xuân Đức dẹp bỏ mấy cái suy nghĩ mông lung của mình, hắc bỗng nhiên nghiêm túc lại nhìn vào biến hóa của thiên đạo trang bị bên trong tế đàn, bây giờ bên trong tế đàn đang có một bộ chiến giáp hình rồng trong suốt màu xanh nhạt mang theo hàn băng lạnh thấu xương và điện lưu chuyển động không ngừng bên trên.

Ngoài ra bên cạnh còn có một đôi cánh rồng màu lam như nước biển, bên trên có tinh quang lưu động, cuối cùng là một bộ móng vuốt u ám, mới nhìn qua thôi mà khiến cho thần hồn đau rất, từ bên trong móng vuốt kia có thể nghe được những tiếng rít gào của một con quái vật nào đó, những âm thanh này như mà âm vừa nghe thấy liền cảm thấy mông mị, hoảng loạn. Bao phủ xung quanh các trang bị này là vô vàn những vân vụ đủ màu sắc đan xen với nhau.

Một canh giờ qua đi thì đám vân vụ bên trong tế đàn cũng biến mất, lộ ra ba món chí bảo phiêu lãng bên trong phát ra uy áp khiếp người. Nhìn thấy những bảo vật mạnh mẽ như vậy Xuân Đức đáng lý ra phải hưng phấn không thôi, nhưng không sâu trong đôi mắt kia là vẻ lãnh tĩnh khác thường, giống như thứ trước mắt hắc đều là những thứ bình thường không đáng nhắc tới vậy, đến cả tự thân hắc cũng cảm thấy kì quái vì sao lại chẳng cảm thấy hào hứng gì cả.

Từ trong miệng Xuân Đức phun ra một đoàn sương máu bao phủ mấy món bảo vật bên trong, ngay lập tức mấy món bảo vật bên trong rung rung, ngay sau đó là ông ông tác hưởng, không lâu sau đó trên những bảo vật kia phát ra quang mang huyết sắc đại thịnh.

Không hiểu là Xuân Đức nghĩ gì đang lúc này hắc lại nhảy vào bên trong tế đàn, ngay sau đó cả tế đàn quang mang huyết sắc đại thịnh, từ bên trong tế đàn vọng ra từng hồi tiếng kêu trầm thấp như ma quỷ kêu gào.

Một cột sáng màu đỏ kèm theo lôi điện từ bên trong tế đàn bắn thẳng lên thiên khung. Ngay lập tức sau đó cả thiên khung đã biến thành màu đỏ, một cảm giác không khỏe ảnh hưởng đến mọi sinh vật còn sống lẫn từ vật bên trong không gian vong linh, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi, ánh sáng biến mất, không một tiếng động. Cả một không gian to lớn biến thành một vùng tĩnh lặng đến rợn người.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Lấy thân luyện bảo

Xuân Đức bên trong tế đàn bây giờ đang bị lực lượng quỷ dị của tế đàn hấp thu từng chút một lực lượng, những lực lượng này lại bị mấy món bảo vật kia hấp thu sạch sành sanh. Những cơn đau khiến cho linh hồn vận vẹo làm cho một kẻ không sợ chết như Xuân Đức cũng cảm thấy sợ hãi.

Sau một khoảng thời gian quen thuộc với nỗi đau, Xuân Đức bắt đầu không khiêng dè gì mà thả cửa để mặc tế đàn hấp thu sức mạnh bản thân để lớn mạnh bảo vật. Thời gian chậm rãi trôi qua, những bảo vật khi trước đã vô cùng khủng bố nhưng bây giờ được Xuân Đức trực tiếp lấy sinh mệnh thọ nguyên, tinh huyết, linh hồn bồi đắp thì càng cường đại hơn nhiều.

Đúng ba ngày sau, khi Xuân Đức không thể gắng gượng thêm được nữa hắc mới dừng lại hành động điên cuồng của mình. Cảm nhận mấy món chí bảo sức mạnh đã mạnh hơn ban đầu gấp đôi, có thể là hơn thì lúc này Xuân Đức cuối cùng cũng mỉm cười một cái.

Công việc cuối cùng bây giờ là dung hợp mấy món chí bảo này vào cơ thể mà thôi, nếu cả chí bảo cùng với thân thể cường hắc hòa làm thành một thể thống nhất thì có thể nghĩ nó sẽ mạnh tới mức nào.

.....

Lại thêm hai ngày nữa thì mọi thứ mới hoàn tất, Xuân Đức lết cái thân tàn ma dại của mình ra khỏi tế đàn, cả thân hình bé nhỏ của hắn không một chỗ lành lặn, thể thảm nhất là đôi cánh bây giờ nó rách tả tơi như sơ mướp. Lúc chưa bắt đầu tưởng dễ dàng có thể dung hợp kia, không ngờ thân thể lại bài xích, đến sau không có cách nào dung hợp lại đành phải lấy xương cốt bản thân kết hợp với mấy món chí bảo, lấy tinh huyết ôn dưỡng nguyên một ngày.

Tiêu hao quá độ khiến cho Xuân Đức tí treo lơ lửng, bây giờ đã bình an mà hắn còn cảm thấy run run, hắn cũng thật sợ bản thân mình luôn, không ngờ đến lúc làm máu liều nổi lên hắn đúng là không biết sợ cái gì luôn, lấy mạng ra mà cược.

May mắn bây giờ vẫn còn sống, hắn cảm khái: "Người tốt đúng là luôn gặp may mắn".

TÙM

Xuân Đức lê lết cái thân thể thương tích đầy mình của bản thân bò vào trong bể sinh mệnh chi tuyến, ngay lập tức các vết thương của hắn được nước hồ chậm rãi chữa trị, do hao sinh nguyên quá độ khiến cho năng lực *dòng máu tà ác* không thể hoạt động bằng không thì hắn đầu ra cái bộ dáng thảm hại như thế này.

Cũng phải qua nửa ngày thì hắn mới tốt hơn một chút, nằm ngửa bên trên mặt nước, để cho tự do trôi nổi Xuân Đức thảnh thơi.

* Bây giờ đã luyện một bộ chí bảo dung hợp thành một thể với cơ thể, như vậy thì bây giờ hắn lại có thể ở bên ngoài trang bị thêm một bộ đồ, nhưng nếu như muốn tìm được một bộ trang bị phù hợp rồi còn nâng cấp cho mạnh lên bằng bộ Thiên Đạo trước kia thì không phải dễ dàng.

Ngày trước cứ nghĩ cần năng lượng là có thể lên cấp được trang bị, không biết rằng lão hệ đã lấy ra vốn liếng trước kia, xương cốt thần linh, vật liệu quý hiếm mới có thể nâng cấp một bộ trang bị mạnh mẽ đến vậy. Giờ biết rồi thì hắn cảm vừa thương ông bạn hiền lành, vừa cảm thấy khó giải quyết, đi kiểm những vật liệu hi hữu thế kia cũng không phải chuyện dễ làm. Đúng là biết nhiều thật không tốt tí nào, đau hết cả đầu*.

Nâng lên hai trảo bé nhỏ lên quan sát, nhìn nhìn một lúc lâu Xuân Đức mới chửi nhỏ một câu:

"Chết tiệt thật không ngờ dung hợp lại không hoàn toàn, cảm giác khó chịu thật không biết khi nào nó mới cùng làm một thể được"

Hắn có chút buồn bã, dù đã cố gắng đến như vậy rồi, lấy cả mạng ra đánh cược vậy mà lại không thành công trọn vẹn, bây giờ mấy món chí bảo kia cũng chưa thành một thể thống nhất với hắn. Xuân Đức nhờ system phụ trợ xem xét tình trạng cơ thể.

☞☞☞ Tình Trạng Cơ Thể ☞☞☞

--- Cơ thể đang trong trạng thái suy yếu cấp độ 3.

---Thông tin dung hợp

+ Mộng Mị Ma Trào (Độ dung hợp 76%): Đòn đánh tăng cường (+500% tốc độ đánh x5 sức mạnh). Bỏ qua phòng ngự (Gây sát thương trực tiếp). Đòn đánh có hiệu quả thiêu đốt linh hồn (5% mỗi 3s). Đòn đánh gây hiệu quả mộng mị(Dịch nhân lâm vào ác mộng không thể tấn công). Đòn đánh gây xuất huyết không ngừng cho tới chết(Bị giảm tác dụng bởi pháp thuật trị liệu mộc thuộc tính và bị khắc chế bởi Nguyệt Tinh Tủy).

+ Thiên Cốt Giáp (Độ dung hợp 43%): Nâng cao năng lực thân thể lên một độ cao mới(Tăng sức mạnh 200%, + 100% phòng thủ vật lý, kháng linh hồn công kích 86%, Giảm sát thương nhận vào 48% và bắn ngược lại kẻ thù, tăng cường khả năng độc tố gấp 3), tạo một hào quang bảo vệ hấp thu lượng lớn sát thương(Mười đòn đánh toàn lực có tu vi ngang bằng kẻ sử dụng), Tự bạo (Dùng sinh mệnh, linh hồn của kẻ dụng nén lại và khuếch đại trong nháy mắt).

+ Cánh Ma Huyền Cấp 4(Độ dung hợp 81%): Gia cường tốc độ (x312%). Khi bay tạo ra huyền cảnh khiến địch nhân mê loạn(Suy giảm phòng ngự thần thức 64%), Có thể dùng tấn công (Đòn đánh có phạm vi lớn).

Xem xong thông tin Xuân Đức cũng không vui mừng gì nổi, ba món chí bảo cả ba món đều không thể hoàn toàn dung hợp, một sự thất bại có thể nói là vô cùng đau đớn, cái giá bỏ ra và cái thu lại được quả là cách xa nhau.

Nhưng bây giờ việc cũng đã thế hắn cũng không biết làm sao, thôi thì đợi thời gian sau rồi tính tiếp. nhìn xem một chút đánh giá chiến lực bản thân.

Nhưng khi hắn nhìn thấy chiến lực hiện tại bản thân hiện tại thì không khỏi trợn to mắt mà nhìn. Có chút choáng váng không dám tin vào mắt mình

☞☞☞ Chiến lực hiện tại 46.223.910(đang trong giai đoạn suy yếu có thể bộc phát 21%)☞☞☞

Xuân Đức bất ngờ, tự mình lầm bầm

" Không ngờ còn mạnh hơn trước kia một chút, thật đúng là không uống công hao hơn phân nửa thọ mệnh ".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Đi giết người luyện tập

Sau giây phút ngạc nhiên Xuân Đức ngay lập tức bình tĩnh trở lại, lúc này hắn thấy mình được như vậy cũng là điều tất nhiên, bỏ ra cái giá càng lớn thì thu về cũng càng lớn. Nếu không phải bây giờ hắn cực độ suy yếu thì đã ngay lập tức lấy mấy món chí bảo còn lại dung hợp luôn rồi.

Hắn tính toán đợi vài canh giờ cho vết thương lành hẳn lại thì bắt đầu ra ngoài kiểm nghiệm sức mạnh bản thân. Đã có dự định Xuân Đức ngay lập tức dốc toàn bộ năng lượng còn lại bắt đầu khôi phục thân thể, một luồng huyết quang bao trùm lấy cả thân thể hắn, nhanh chóng trị liệu các vết thương cả bên trong lẫn bên ngoài.

Sinh mệnh chi thủy bên trong bể sinh mệnh có thể thấy bằng mắt thường đang giảm đi. Luồng huyết quang bao quanh Xuân Đức đang hấp thu sinh mệnh chi thủy một cách điên cuồng, cứ như một cái hố đen hút vào vậy.

Cũng không biết là qua bao lâu nữa, Xuân Đức mở mắt ra, vùng vẫy đôi cánh nhỏ, cảm nhận cơ thể hoàn hảo không tổn hại gì thì hắn cảm thấy vui sướng bay lượn vài vòng.

Sau khi phát tiết sự sung sướng một chút hắn thấy nên thực hiện kế hoạch của mình. Tâm niệm vừa động hắn ngay lập tức biến mất khỏi không gian vắng linh.

Xuất hiện ở bên ngoài Xuân Đức nhìn xung quanh thì thấy không có ai cả, chỉ có gió nhẹ nhàng thổi, tiếng ma thú, yêu thú nhỏ kêu lên nghe rất vui tai, phía trên cao thì có một ít đám mây trắng đang chậm rãi trôi, còn chính giữa bầu trời đang treo một mặt trăng vô khuyết sáng vàng vặc.

Xuân Đức cũng không vội đi giết người mà bay lên cao lượn vài vòng, cũng tiện thể thử nghiệm tốc độ khi dung hợp *Cánh Ma Huyền Cấp 4*

Xoẹt...xoẹt....xoẹt

Tốc độ bình thường của Địa Ngục Băng Long đã nhanh lắm rồi, khi được dung hợp với *Cánh Ma Huyền Cấp 4* thì tốc độ của Xuân Đức đã có sáng ngang với tốc độ ánh sáng theo nghĩa đen luôn. Nếu không có thân thể siêu khủng bố thì với cái tốc độ như vậy như vậy thì Xuân Đức đã bị áp lực va chạm với không khí khiến cho nát bét.

Xuân Đức chọn đại một phương hướng bay đi, càng bay càng nhanh, càng bay càng lên cao. Khi cách mặt đất khá xa Xuân Đức trong trạng thái Địa Ngục Băng Long (tiểu long) ngửa đầu lên trời gầm rống lên vài tiếng

Gào! Gào! Gào!

Âm thanh như sấm rền vang lên, không gian nứt toác ra như mạng nhện, kèm theo đó là vô số khe hở không gian, mặt đất phía dưới khi bị sóng âm lan tới thì cây cối bật gốc bay tán loạn, sông, núi, mặt đất băng liệt, những con ma thú, yêu thú, linh thú... cảm nhận được sự nguy hiểm mãnh liệt thì chạy tứ tán, trong phạm vi vạn dặm không có một kẻ nào may mắn sống qua một kiếp, tất cả đều bị trực tiếp sóng âm hủy hoại cơ thể rồi bị chôn vùi dưới đất, hay là bị khe không gian cắn nuốt mà chết, những tiếng kêu tuyệt vọng liên tiếp vang lên như một loại dịch bệnh lan tràn khắp cả một phạm vi rộng lớn, tạo nên một khung cảnh như địa ngục.

Giống như còn chưa phát tiết hết nỗi buồn bực mà bấy lâu nay phải chịu Xuân Đức lại liên tục ngửa mặt lên trời rống lên, âm thanh kinh khủng kia truyền đi xa tới hàng ức vạn dặm, những con yêu cầm đang bay trong phạm vi vài vạn dặm bị luồng sóng âm này đánh tới đa số ngay lập tức liền biến thành bột mầu, còn một số ít thì khi va chạm với sóng âm bị vỡ vụn xương cốt rơi xuống đất mà chết, trên không đã như vậy thì dưới đất càng không chịu nổi, chỉ sau vài lần giống lớn Xuân Đức đã khiến cho cả một phiến lớn khu vực rộng lớn lâm vào cảnh hỗn loạn, như ngày tận thế sắp tới.

Động tĩnh lớn như vậy thì dù là người hữu tâm hay vô tâm đều có thể nghe thấy. Xuân Đức dám chắc đám người đang kiếm tìm đàn long kia cũng nghe được âm thanh này và không lâu nữa cả đám sẽ mò tới đây.

.....

Đúng như Xuân Đức dự đoán, đám người đang tìm kiếm Tà Long kia đã nghe thấy âm thanh của hắn, không những thế mà mấy thế lực lớn nếu ai không bị điếc thì đều có thể nghe thấy.

Cách xa nơi Xuân Đức đang đứng khoảng gần 100 vạn dặm đang có 5 lão già cả người đều bao trùm hắc y từ đầu tới chân, xung quang âm khí phát ra lạnh thấu xương. 5 người cùng nhìn về một phương hướng rồi nhìn nhau một cái, mấy người phát ra tiếng cười khặc khặc như một trận kim loại va chạm sau đó biến mất tại chỗ không còn tăm hơi.

Việc tương tự như vậy cũng xuất hiện ở trong những nơi khác trong Ma Linh Sâm Lâm, những thế lực lớn đều cử người đi xem xét việc này, còn có mấy nhân vật tự cho mình là tài cao gan lớn cũng tiến lên nhanh chóng tiếp cận gần với nơi phát ra tiếng rống kia.

Xuân Đức mới phát tiết xong một trận thì cảm nhận được vô số luồng khí tức mạnh mẽ nhanh chóng tiếp cận tới nơi này, hắn không khỏi một có một chút ngạc nhiên nhưng nhớ tới cái gì đó hắn sắc mặt hắn lại như thường.

Ngày trước hắc e ngại là nếu tấn công chính diện thì trong tông môn đám người này ắt sẽ có mấy thứ trận pháp hay cái gì tà môn tương tự nên hắc mới không dám, chứ mà một đám bắt diệt cảnh riêng lẽ hắc cũng chỉ tốn thời gian một chút mà thôi.

Nhìn phía dưới đã thành một vùng hỗn loạn Xuân Đức bay tới một núi đá cao lớn xa xa, hắc ngay lập tức ẩn thân vào trong đó, chờ đợi xem đám con mồi tới lần này có bao nhiêu. Nếu có thể hắc không ngại dùng bọn này làm bữa khuya.

.....

Khi hắc vừa ẩn thân không được bao lâu thì vài trăm người phát ra khí tức kinh khủng khiến thiên băng, địa liệt xuất hiện. Vừa mới xuất hiện đám người này đều đánh giá lẫn nhau rồi từ từ phân chia làm ba thế lực.

Theo Xuân Đức suy đoán thì đám toàn thân đều mặc hắc y kia gồm đám người Ma Môn và Hắc Vương Tông tụ lại với nhau, còn hai thế lực kia phân biệt là Diệt Linh Tông và Thiên Thu Thánh Địa.

Xuân Đức cũng không manh động mà nhìn xem đám ông lão, bà lão này tính toán làm cái gì tiếp theo. Mà điều làm hắc thấy quái lạ mấy cái thế lực này đào đâu ra lắm cường giả vậy, ngày trước nghe con nhóc Thanh Trúc nói thì tông môn của nhóc ta còn không có Bắt Diệt Cảnh kia mà, thế mà lúc này cũng đứng đó vài chục người. Tự nhiên hắc cảm thấy mình thật đần tin ai không tin lại tin con ngốc hàng kia.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 241: Trước đại chiến

Tiếp sau đó không gian lần lượt bị xé rách, lại có thêm một đám 7 người mặc y phục bất đồng tới đây, cũng đều có tu vi Bắt Diệt Cảnh sơ kì. Nhưng khi thấy ở đây đang đứng toàn cao thủ của mấy đại thế lực, người nào người nấy khí tức mạnh mẽ vô cùng, đang dùng lãnh quang quan sát 7 người thì đám người này sắc mặt ngay lập tức tái nhợt không còn tí máu. Một tên trong đám 7 người cười làm lãnh đạo nhưng trong giọng nói của hắc vẫn run run hiển nhiên là hắc đang sợ hãi vô cùng:

" Các vị tiền bối khỏe, mấy người bọn tiểu bối đi nhầm, đi nhầm thôi, bây giờ bọn tiểu bối chúng ta ngay lập tức rời đi ".

Nói xong tên này cùng đồng bọn ngay lập tức muốn xé mở không gian rời đi. Nhưng khi bọn họ đang tính rời đi thì có mấy đạo âm thanh cùng lúc vang lên:

" Ta có nói là cho các ngươi rời đi sao? "

Bảy người này lập tức cứng ngắc tại chỗ, 7 người chậm rãi quay lại, tên khi trước vẫn là lên tiếng hỏi:

" Không biết các vị tiền bối có gì cản ngại? ".

Một lão giả toàn thân mặc bạch bào, chòm râu dài tay chấp sau lưng rất có vẻ tiên phong đạo cốt gần đó liếc bảy người một cái lạnh giọng đạo:

" Không muốn chết thì ngậm miệng lại, đứng qua một bên ".

Bảy người ngay lập tức thành thật đứng qua một bên, thấy mấy người này ngoan ngoãn như vậy thì đám lão bắt tử này cũng không để ý tới nữa mà quay lại nhìn khắp xung quanh bị tàn phá nơi đây.

Sau khi dùng thần thức quan sát và cảm nhận xung quanh thì cả đám sắc mặt đều thay đổi, hiển nhiên bọn họ đã cảm thấy điều gì đó. Trong khi đám lão bắt tử này quan sát và đánh giá khắp nơi thì liên tục ngo ngoe người tới. Nếu là người của 4 thế lực thì đứng về bên thế lực đó nhưng nếu không phải người của 4 thế lực thì cũng giống như 7 tên đầu tiên đều thành thành thật qua một bên đứng.

Xuân Đức từ nơi ẩn nấp nhìn thấy một màn này thì cảm thấy chán đến chết, hắc còn nghĩ sẽ có cái gì đặc sắc diễn ra cơ, không ngờ lại như bây giờ. Bọn này nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa thế mà chẳng bên nào chịu động thủ, động cước gì cả.

Nhưng khi hắc đang cảm thấy chán đến chết thì từ phía xa xa cách hắc và đám lão bắt tử kia không quá vài ngàn dặm, không gian lại được lần nữa mở ra, lần này khiến Xuân Đức thật bất ngờ, từ trong mấy cái khe không gian to lớn kia, Tà Long, Đại Bạch, Ngũ Long đều xuất hiện, nhưng không thấy đám người Bạch Tinh, Thanh Trúc đâu, khí tức diệt thế ngay lập tức tán phát ra, đến cả Xuân Đức cách xa nơi đó cũng cảm nhận được. Vừa xuất hiện Tà Long đã rống lớn một tiếng kinh thiên, theo sau Đại Bạch và Ngũ Long cũng tương tự như vậy lần lượt gầm rống lên.

Gào! Gù! Gào! Gào! Gào.

Âm thanh của mấy tên này kinh khủng cũng không kém gì hắc khi trước, nó như một vụ va thiên thạch vậy, từ nơi Xuân Đức đang ẩn nấp cũng có thể thấy rõ ràng phía dưới đám Tà Long mặt đất ngay lập tức bị san thành bình địa, khí lãng đi tới đâu thì sông núi băng liệt, vết rách không gian liên miên bất tuyệt, bầu trời đang trong xanh bên trên bị khí tức huyết tinh từ Tà Long, Đại Bạch và ngũ long ảnh hưởng biến thành màu đỏ lờm.

Mấy trăm người của các đại thể lực thấy cảnh này thì khuôn mặt lập tức biến đổi lớn, trên khuôn mặt hiện lên một tia không dám tin thần sắc. Hầu như cùng một lúc cả nấy người đều hít vào một ngụm khí lạnh, đám tiểu bối đến sau thì bị khí thế của đám tà long dọa cho sắc mặt tái xanh.

"Thượng cổ thần thú, thật là thượng cổ thần thú, không những một mà có tới 7 con, điều này sao có thể chứ"-- Không biết là tên nào đó đúng lúc này thì la lên.

Từ bên phía của Hắc Vương Tông và Ma Môn một lão giả cả người phát ra âm hàn khí tức, trên tay cầm một quyển sách có hoa văn kì lạ phát ra khí tức cổ xưa, tang thương lớn tiếng đạo, một âm thanh như vọng từ địa ngục vang lên.

"Các vị ta cũng không nhiều lời, các người cũng cảm nhận được rồi, bây giờ chúng ta cần liên thủ với nhau, sau khi bắt được 7 con thần thú này thì phân đều, mọi người thấy sao?".

Đám người mấy thế lực còn lại lập tức trầm tư suy ngẫm lời lão giả vừa đạo.

Xuân Đức cách xa xa nghe được lời nói của lão giả kia thì trên mặt không khỏi toát ra vẻ xem thường. Hắn khinh thường lắm lắm.

"Lại còn định liên thủ rồi chia đều cơ đấy, ta xem đêm này tên nào có thể chạy thoát không mới là một chuyện".

Nhưng đang lúc này tại nơi bọn Tà Long phiêu phù giữa không trung, mấy người Bạch Tinh, Tuyết Anh, Thanh Trúc... cùng một lúc xuất hiện. Ngay sau đó phía dưới đám người mấy thế lực lớn lại một trận ồn ào nổi lên, đám người bên dưới chỉ chỉ trỏ trỏ về phương xa.

Bên phía đám người Diệp Linh Tông một lão bà có đôi mắt như phát ra hắc quang quay sang nói với một người khác kế bên:

"Lão Ngư người nhìn xem có mấy kẻ mới xuất hiện ngay tại nơi khi mấy con thần thú đi ra lúc trước, trong đó hai thiếu nữ bên trái rất giống cháu gái của người đây".

Mấy người xung quanh và người được gọi là lão Ngư kia ngay lập tức vận chuyển sức mạnh tụ vào hai mắt quan sát phương xa. Một lúc sau ông lão kia nghi hoặc đạo:

"Quả thật vô cùng giống cháu gái của ta, nhưng khí tức trên người bọn hắn vô cùng dị, ta cũng không dám chắc việc này. Nhưng các người không thấy kì lạ sao? một đám nhân tộc lại sống chung với một đám thần thú mà nhìn cách bọn họ bọn họ đứng với nhau thì có thể thấy được đây là một mối quan hệ bình đẳng".

Mấy người bên cạnh ngay lập tức lâm vào trầm tư. Còn không để bọn hắn kịp suy tư xong thì từ phương xa một luồng năng lượng màu đỏ xung quanh là chớp giạt màu đen bao quanh vô cùng chói mắt, có đường kính cả dặm mang theo khí tức hủy diệt phóng thẳng tới đám người nơi này.

Luồng sáng đi tới đâu không gian chia lìa không thể lành lại, luồng năng lượng màu đỏ kia hấp thụ, cắn nuốt tất cả những gì dám cản đường nó, đến cả những ánh sáng cũng bị nó hút vào bên trong. luồng năng lượng kia phóng đi với tốc độ rất nhanh nhưng mấy tên già đời nơi đây cũng không phải dạng vừa ngay lập tức cùng mấy người bên cạnh tạo một vòng bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 242: Bị người xem là con vật nhỏ đáng yêu

Khi luồng năng lượng kinh khủng kia còn chưa đến nơi thì đám lão đệ này ai nấy cũng đã làm phòng ngự tới tận răng rồi, lại còn xếp thành một phương trận phòng ngự nữa mới ghê gớm. Ngay sau đó từ một cái phương trận mấy trăm người tạo thành một tấm thuẫn màu vàng che chắn trước tất cả mọi người. Xuân Đức cũng lấy làm kì tại sao đám này không né qua một bên đi cho lành, tội tình gì phải ngạnh kháng công kích kia cơ chứ, cùng lắm là chết một ít đám hậu bối mà thôi đâu có gì đáng tiếc.

Àm! Âm! Âm! Âm! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Á.....Á.....Á.....Cứu mạng....Hự

Một trận kinh thiên tiếng nổ liên hồi vang lên, luồng năng lượng kia nhìn như một tia laser chiếu lên tấm khiên màu vàng kia giăng co một hồi nhưng sau không lâu thì trực tiếp đục thủng nó, Xuân Đức ở một nơi an toàn nhìn luồng năng lượng khủng bố kia trực tiếp hủy diệt những cái lồng phòng hộ của đám lão bất tử mà lòng cảm thấy lằng lằng.

Hắn cũng không ngờ đám Tà Long lại có năng lực vậy, trước một tấm thuẫn nhìn vô cùng vững chắc vậy mà cái luồng năng lượng hắn thấy cũng không tính là mạnh gì cho cam vậy mà lại có thể sau một hồi lại dễ dàng xuyên thủng tấm khiên phòng hộ kia.

Ngay sau khi tấm thuẫn bị phá hủy thì mấy lão bất tử kia mỗi người trên khuôn mặt đều lộ vẻ kinh hoàng, tuy năng lượng của luồng ánh sáng màu đỏ kia

đã suy yếu đi rất nhiều nhưng ở đây không có tên ngu nào dám đứng ra ngăn kháng cả, lần này thì đúng là mấy lão bắt từ này chẳng thèm quan tâm tới hậu bối hay tinh anh tông môn gì cả mà trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất có thể né tránh công kích của luồng sáng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Những tiếng nổ ầm ầm đình tai nhức óc vẫn tiếp tục vang lên, thi thoảng lại kèm theo vài tiếng kêu của những kẻ xấu số, những kẻ này thường có tu vi không cao, không kịp chạy trốn bị luồng sáng kích trúng ngay lập tức hét thảm một cái rồi cả người ngay tức thì bị hòa tan, biến mất giữa thiên địa, đến cả hồn phách hay thứ gì đại loại vậy cũng không có.

Xuân Đức đứng một bên xem mà cái thấy lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chia lìa cảm giác. Những kẻ vừa chết đi kia kẻ nào cũng có tu vi không phải dạng vừa, thấp thì cũng là Bát Hủ Cảnh, hồn phách cũng là chất bổ dưỡng vô cùng thể mà bị đám người đàn long kia phung phí. Hắn hận à, hắn thề khi nào về phải cho đám phá gia này một trận.

Kẻ yếu thì chết, kẻ có tu vi cao thì cũng không khá hơn chút nào, những kẻ không may bị kích trúng tuy không chết nhưng cũng không khá hơn là mấy, bọn họ bị lực trùng kích đánh bay lên trời cùng với đất đá, trên không trung liên tục thổ huyết nhìn một cái thôi là cảm thấy phản kích.

Đang khi Xuân Đức hưng phấn xem cuộc chiến thì "Bịch" một tiếng vật nặng vang lên phía sau hắn, Xuân Đức quay lại nhìn thì thấy một thiếu phụ tầm khoảng 30 tuổi, cả người bị thương chồng chất, lại còn bị mất một cánh tay đang nằm bất tỉnh trên mặt đất cách hắn không xa.

Cũng không hiểu tại sao khi nhìn thấy thiếu phụ này thì tâm tình của hắn bỗng nhiên an tĩnh lạ thường, tâm niệm sát phạt của hắn lúc này ngay lập tức lắng xuống. Xuân Đức cũng cảm nhận được biến hóa tâm tình vì điều này, nếu không như bình thường thì hắn đã một ngụm ăn tươi nuốt sống ta rồi.

Xuân Đức tiến lại gần dùng một trảo kéo nàng ta lên một tảng đá lớn sạch sẽ rồi cứ để nàng ta vậy, còn bản thân hắn lại quay lại xem trận chiến kia.

Nhưng khi hắn quay lại thì không khỏi há hốc mồm ra, đám người mấy thế lực lớn kia đã không thấy tăm hơi đâu cả, chỉ để lại một vùng bị tàn phá không còn hình dạng, trên mặt đất lúc này chỉ còn lại một vài thi thể không nguyên vẹn mà thôi, còn đâu đâu biến mất rồi.

Xuân Đức bay ra ngoài xem xét tán ra thần thức thì cũng không thấy đám người kia đâu cả. Hắn cảm khái:

"Đúng là già thành tinh rồi có khác, chạy còn nhanh hơn cái gì nữa".

Xuân Đức mới vừa cảm khái xong thì đám Tà Long cũng ngay lập tức xuất hiện tại nơi đây. Vừa mới thấy Xuân Đức thì Thanh Mai đã ngay lập tức bay lại ôm hắn mừng mừng đấm đấm:

"Làm bọn ta lo lắng muốn chết, ngươi đi đâu không nói một tiếng".

Xuân Đức trong lòng đau đáu đen rau muốn một trận, thầm nghĩ * ta đi đâu cũng cần thông báo với cô nhóc như ngươi sao*.

Trong khi Xuân Đức đang yên lặng thì Tà Long lại lên tiếng:

"Củ Cải Trắng ngươi đã khôi phục lại rồi sao, làm sao ta cảm giác ngươi cực kì nguy hiểm vậy".

Xuân Đức nghe vậy thì cũng không khỏi thần phục sự nhạy cảm của đàn long, hắn lúc này khí tức đã thu liễm đến như những con linh thú bình thường vậy mà đàn long cảm nhận sơ qua cái liền phát hiện.

Nhìn về phía đàn long, Xuân Đức gật gật đầu đạo:

"Gần bằng lúc thời kì toàn thịnh rồi, không phải các ngươi đang tiếp tục huấn luyện sao? làm sao các ngươi lại biết ta nơi này".

Thanh Mai đang ôm hắn mừng mừng đấm đấm:

"Ngươi đã khôi phục rồi sao sâu lười, vậy là ta không thể bắt nạt ngươi được nữa rồi, tiếc thật. Mà thôi kiểu gì ngươi tu luyện chẳng gặp chuyện không may lần nữa, lúc đó ta lại có cơ hội. hi hi. Mà ngươi ở đây là Tuyết Anh lão đại nói cho chúng ta biết đấy".--- Nói tới đây Thanh Mai cười hi hi nhìn Xuân Đức trong lòng.

Xuân Đức và mọi người đều cảm thấy thật sâu im lặng. Không biết nói cái gì với cô nàng ngốc mạnh này nữa.

Xuân Đức liếc xéo, xem thường cô nhóc này một cái rồi lại nhìn về phía lão tà hời:

"Đám mấy thế lực kia làm sao mà biến mất vậy? ta mới không chú ý một chút cái không thấy đám kia đâu".

Tà Long nghe vậy thì cũng cau mày đạo:

"Bọn người kia đúng là thứ kì dị có không ít, từ nơi mấy người bọn ta quan sát thì thấy có một tên hắc y cầm một quyển sách cổ, quyển sách kia tự động bốc cháy những tờ giấy từ trong quyển sách kia bay ra ngoài phát ra quang mang đại thịnh bao trùm đám người đó rồi cứ như vậy mà biến mất. Dự định vô cùng".

Chương 243: Bị người xem là con vật nhỏ đáng yêu (1)

Xuân Đức gật gật đầu đạo:

"Cả đám đều sống thành tinh cả rồi mà, có vài món bảo mệnh cũng là điều tất nhiên. Oh. Làm sao ngươi và Đại Bạch đều đã là bán độ Tinh Quân Cảnh rồi, các ngươi tìm được cái gì quý rồi ăn một mình phải không?" --- Xuân Đức vô cùng ngạc nhiên khi thấy hai tên này tiến bộ thần tốc vậy.

Tà Long khinh bỉ mà nhìn Xuân Đức đạo:

"Là một loại mật thuật của Tà Long nhất tộc chúng ta, giúp hai người bọn ta được như vậy, ngươi tưởng ai cũng giống như ngươi sao, nằm không cũng lên cảnh giới. Loại mật thuật này cũng khá là mạnh tu luyện tới cuối cũng không kém hơn so với bí thuật của ngươi đâu."

Xuân Đức cũng không nói gì mà gật đầu xem như thừa nhận, tiếp đó hắn đạo:

"Mọi người đều mạnh mẽ thì tốt rồi, còn bí thuật ai mạnh ai yếu thì cũng không quan trọng gì. Mà thôi các ngươi vào bên trong không gian vong linh đi Vô Dịch nói với ta nhấn giùm tới các ngươi, luyện tập xong thì gặp lão, lão có việc quan trọng cần giao phó cho các ngươi làm, ta cũng không rõ ràng lắm thời mấy người các ngươi cứ vào trong rồi biết".

Nghe Xuân Đức nói mọi người cũng chỉ thoáng nghi hoặc nhìn Xuân Đức mấy lần xem tên này có nói giỡn hay không, nhưng thấy Xuân Đức không có vẻ gì là đùa bọn họ thì cả đám có chút tâm tình bất định.

Thanh Mai đang ôm hân hỏi:

"Vậy ngươi có theo chung với bọn ta không?"

Xuân Đức nhìn vào đôi mắt trong suốt như pha lê của Thanh Mai, cảm thấy cô nhóc này càng ngày càng có ý tứ, hân cười đạo:

"Không, ta theo các ngươi làm gì cơ chứ, ta ở bên ngoài có chút việc cần làm, à mà việc gặp Vô Dịch chắc không cần gặp đâu, lão bây giờ đang chữa thương. Có lẽ một thời gian sau mới có thể khỏi hẳn được nên theo ta thấy các ngươi cứ đi luyện tập đi đợi khi nào lão ta trị thương xong rồi hãy đi gặp."

Ngày hôm nay đám mấy thế lực kia bị ăn chút thiệt thòi, lần sau mà gặp mặt thì ta nghĩ sẽ là một trận sống mái với nhau đấy, mà lần sau chắc chắn sẽ có tu sĩ cao giai không như đám hôm nay toàn sơ kì với trung kì đầu nên tốt nhất là luyện tập trước đi".

Mọi người nghe vậy thần sắc có chút biến đổi. Tuyết Anh này giờ đứng một bên không nói gì bỗng nhiên nhìn Xuân Đức đạo:

"Củ Cải Trắng nói rất đúng".

Tiếp theo nàng vung tay lên tất cả mọi người đã biến mất không còn bóng dáng, từ nơi mà đám người Tuyết Anh biến mất có một quang điểm nhanh chóng chui vào trong cơ thể Xuân Đức. Cái quang điểm này là không gian thí luyện mà Tuyết Anh tạo ra cách đây không lâu nên dùng mắt thường vẫn có thể quan sát được dấu vết nó để lại.

Xuân Đức thấy cả đám tu luyện cuồng kia đều đi rồi thì hắn quay lại nơi thiếu phụ bị thương kia, hắn muốn nhìn xem người thiếu phụ này có gì đặc biệt mà lại có thể khiến hắn thanh trừ sát niệm.

Khi Xuân Đức quay lại trên ngọn núi kia thì vẫn thấy thiếu phụ đang nằm trên tảng đá chưa tỉnh dậy, dùng thần thức điều tra cơ thể nàng một hồi thì Xuân Đức không khỏi nghi hoặc, trong cơ thể nàng lại có một viên ngọc màu bích lục tán phát ra quang mang làm hắn yên ổn tâm tình.

"Kì quái viên ngọc kia là gì ta" --- Xuân Đức lăm bằm. Muốn biết vật kia là gì nên Xuân Đức định dùng móng vuốt tách cơ thể của thiếu phụ ra nhìn xem viên ngọc kia thế nào.

Nhưng mỗi lần hắn muốn giết người thiếu phụ này thì viên ngọc màu xanh kia lại sáng lên mãnh liệt, ngay lập tức cái ý niệm giết người đoạt bảo bị bay đi đâu mất tiêu. Sau vài lần như vậy thì Xuân Đức mới bỏ qua cái ý niệm mượn đồ vật trong cơ thể kia của thiếu phụ.

Ở cạnh nàng ta làm Xuân Đức không làm sao có ý niệm xấu với nàng được nhưng chỉ là không có ý niệm xấu với nàng thôi chứ với kẻ khác thì nó chỉ giảm đi một phần, bắt buộc dĩ hắn phải chuyển từ người xấu sang làm người tốt. Không những không giết được người, mà xui quý khiến thế nào hắn lại dùng Huyết Ma mà trị liệu cho người thiếu phụ này.

Huyết Ma trị liệu tốc độ tuy rất nhanh nhưng bà cô này bị thương thuộc cái loại nửa mệnh đã theo ông bà nên mãi mà chẳng thấy biến đổi gì quá lớn, Xuân Đức thấy vậy thì cũng bó tay rồi hắn thuộc thể loại giết người chứ không phải cứu người, những kỹ năng của hắn bây giờ toàn phục vụ cho mục

đích tiêu diệt kẻ thù, không có cái nào có thể dùng chữa trị cả. Có một cái nhưng cái kia tự tổn hại bản thân còn lâu hần mới làm.

Đã giúp thì giúp cho chót nên trong khi Huyết Ma trị liệu cho thiếu phụ kia thì hần nằm ngủ bên cạnh để bảo vệ nàng ta.

.....

Không biết là qua bao lâu nữa, trong lúc Xuân Đức đang mơ được ăn món ngon, nước miếng chảy ròng ròng thì hần cảm nhận được một bàn tay đang vuốt ve hần. Xuân Đức không mở mắt cũng biết là kẻ nào đang làm cái động tác đáng ăn đòn kia. Sau một lúc hần lười biếng mở một mắt ra nhìn thiếu phụ đang ngồi bên cạnh dùng một bàn xoa nắn đôi cánh nhỏ của hần.

Quan sát trên dưới một lượt thấy thiếu phụ này cả ngoại thương lẫn nội thương đã lành đến hơn phân nửa, hần liền thu lại Huyết Ma, huyết mà hóa thành một luồng huyết quang rồi nhập vào cơ thể hần biến mất.

Xuân Đức vừa thu lại Huyết Ma lại xong thì thiếu phụ nâng hần lên đưa đến ngang tầm mắt nhìn hần chăm chú rồi hỏi:

" Tiểu bảo bảo ngươi có thể nói chuyện không? "

Nghe ba từ tiểu bảo bảo thì Xuân Đức khòe miệng co gật một trận, trố mắt khinh miệt nhìn thiếu phụ một cái, rồi không nói gì thêm nữa.

Nhìn thấy biểu hiện của con tiểu linh thú trước mắt thiếu phụ mừng rỡ đạo:

" Hi hi, còn rất tính khí nha, nhìn biểu hiện của ngươi chắc là hiểu những gì ta nói rồi, chắc tại ngươi còn quá nhỏ nên không thể nói được thôi sau này từ từ sẽ có thể ngươi cũng đừng buồn, mà có phải ngươi đã cứu ta không? cảm ơn ngươi đã cứu ta nha. Sau này ngươi theo ta đi, đi với ta có đồ ăn ngon, ta sẽ chăm cho ngươi béo tròn luôn "--- Thiếu phụ tự biên tự diễn, càng nói càng nhanh, nói mà cứ như sủng liên thanh vậy khiến cho Xuân Đức cũng cảm thấy nhứt đầu.

" Ngươi sẽ theo ta về phải không nào, không có một ai có thể từ chối một người tài sắc vẹn toàn như ta, thôi chúng ta đi về thôi "--- Thiếu phụ không để cho Xuân Đức có biểu cảm gì cả mà lại tiếp tục nói.

Trong lòng Xuân Đức thầm xem thường * Lại bị tự kỷ nữa", nhưng hần cũng không có phản kháng mặc cho vị bà cô này ôm đi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cẩu Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Bị người xem là con vật nhỏ đáng yêu (2)

Xuân Đức thấy mình bây giờ cũng không có việc gì làm nên cũng mặc kệ cho vị thiếu phụ xinh đẹp này ôm đi. Cứ như vậy hai người phi hành về hướng tây nam nơi mà có đám Thiên Thu Thánh Địa đang đóng quân.

Tuy vết thương chưa lành hoàn toàn nhưng với cái tu vị Bất Diệt Cảnh tứ trọng của thiếu phụ thì không bao lâu hai người đã về tới một ngọn sơn phong to lớn, đỉnh núi đâm vào trong mây mù trên cao, xung quanh ngọn núi có một đại trận thủ hộ to lớn đang phát ra thổ hoàng sắc. Trên đường về tới nơi này có gặp rất nhiều đệ tử Thiên Thu Thánh Địa nhưng đám người kia đều là Tinh Thần Cảnh, cao hơn chút thì có Tạo Hóa Cảnh nhưng đám này thần thức yếu nhược không phát hiện được một người, một long này.

Mới vừa bước qua đại trận bên ngoài sơn phong đi vào thì đã thấy mười mấy người có tu vị không kém hơn thiếu phụ là mấy đang ở nơi đây. Khi thiếu phụ vừa bước qua hộ trận đi vào bên trong thì đám người bên trong tất cả đều nhìn về thiếu phụ lộ ra ánh mắt kinh ngạc sau đó là cuồng hỉ, có mấy người cùng kêu lên:

" Phong sư tỷ đã trở về ".

Tiếp theo đó có một nữ tử từ tú lệ, vẻ bề ngoài nhìn có vẻ là một thiếu nữ đôi mươi còn thật sự nàng sống bao lâu rồi thì chỉ có chúa mới biết được, nàng ta tiến ôm chặt lấy thiếu phụ khóc tới thương tâm, chỉ khổ cho Xuân Đức, hần ở giữa bị mấy núi thịt đè lên ép cho thở không nổi.

Bực mình hần dùng hai tiểu móng vuốt nhắm thẳng hai cái cục thịt to đùng đang đè mình kia mà cào cho một phát.

"Á, đau quá ".

Thiếu nữ đang khóc kia lập tức hét lên buông thiếu phụ ra, lui về phía sau dùng tay ôm trước ngực nhìn về phía tiểu linh thú trang trọng trong lòng vị đại tỷ Từ Yên này.

Mấy người bên cạnh nghe tiếng hét của thiếu nữ kia thì mọi người cũng bắt đầu chú ý tới một con tiểu linh thú cũng không lớn lắm, cả người béo tròn nhìn khá dễ thương đang bị vị Phong sư tỷ kia ôm trong ngực, ánh mắt mọi người càng thêm kì quái Phong sư tỷ khi nào lại nuôi sủng vật rồi.

Thiếu phụ này giờ không nói gì lúc này mới lên tiếng:

"Lưu sư muội, muội không sao chứ, mà mọi người tại sao lại ở đây?"

Âm thanh như tiếng tiên khúc, cử chỉ nhẹ nhàng, cả người khí chất thay đổi, như biến thành một vị tiên tử không nhiễm khói bụi nhân gian vậy, tóm lại nàng bây giờ như đã biến thành một người khác vậy. Xuân Đức trong lòng nàng cũng không khỏi tròn to mắt mà nhìn.

Thiếu nữ được gọi là lưu sư muội có chút ai oán nhìn tiểu linh thú rồi nhìn lên thiếu phụ đạo:

"Không biết sao lần này lão dut của Hắc Vương Tông lại chịu bỏ ra cái giá lớn đưa tất cả mọi người thoát khổ, khi chúng ta đến khu vực an toàn thì không thấy tỷ đâu, chúng ta muốn qua lại tìm tỷ nhưng mà mấy người Hàn bá bảo nơi kia quá nguy hiểm không nên quay lại với tin rằng tỷ có thể an toàn nên mọi người cũng không đi tìm nữa mà đến đây đợi tỷ về. Mà con tiểu thú này tỷ mới từ đâu có được tại sao muội chưa thấy lần nào".

Thiếu phụ nghe vậy dùng tay xoa xoa đầu tiểu linh thú nhẹ nhàng cười cười đạo với mọi người:

"Thôi chúng ta đi đến nơi khác nói chuyện cứ đứng ở đây thực không tiện. Mọi người theo ta đến hoa viên do to mới trồng cùng ngồi xuống nói chuyện, vừa có thể thưởng thức hoa".

Mọi người ai cũng gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thiếu phụ thấy vậy thì cũng không nhiều lời mà tự mình đi trước dẫn đường, sau khi phi hành lên trên đỉnh ngọn núi, nơi này không ngờ lại có một vườn hoa rộng lớn, đủ loại màu sắc, nhìn đẹp vô cùng.

Thiếu phụ vung tay lên một cái bàn bằng ngọc cùng mười mấy chiếc ghế xuất hiện trước mắt mọi người, ngay sau đó trên bàn hiện lại một đồng quả kì dị mà Xuân Đức không biết. Thiếu phụ đưa tay ra hiệu mời mọi người ngồi xuống. Đợi tất cả mọi người ngồi xuống xong thiếu phụ mới lên tiếng hỏi thăm việc mấy ngày hôm nay:

"Có ai có thể nói cho ta biết trong mấy ngày hôm nay thánh địa có biến cố gì xảy ra không, mà những người Hàn sư bá đi đâu rồi?"

Một vị tráng hán có tu vi mới vừa bước vào Bất Diệt Cảnh cách hai ghế so với thiếu phụ lên tiếng trả lời:

"Phong tiền bối, mấy ngày người không có ở đây không có việc gì trọng đại xảy ra cả, chỉ có một việc đó là tử vong thâm uyên đột nhiên lại bình tĩnh lạ thường, dường như có chuyện trọng đại gì sắp phát sinh. Còn đám người Hàn sư thúc hôm nay đã lên đường trở lại nơi đại chiến mấy ngày hôm trước xem có may mắn tìm thấy ai còn sống hay hôn phách chưa tán mà đem về hồi sinh".

---Trong lời nói của tráng hán có xen lẫn vẻ lo lắng.

Nghe mấy người này nói chuyện Xuân Đức cảm thấy chán chết, hán bỏ ra khỏi ngực của thiếu phụ, trèo lên cái bàn ngọc bắt đầu nếm ăn mấy thứ quả ở trên bàn. Mọi người thấy hành động của hán thì cũng chỉ nhìn rồi cười một cái không để ý tiếp tục trò chuyện tiếp.

Xuân Đức ăn mấy quả trên bàn cảm thấy cũng ngon vậy là ai làm gì mặc ai hán chỉ có việc ăn, ăn lần lượt từng đĩa một, sau khi ăn xong thì quay về trong lòng ngực thiếu phụ đánh một giấc.

.....

Khi Xuân Đức lần nữa tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên một cái giường bằng ngọc phát ra những tia sáng lam nhạt cùng với hàn khí lạnh thấu xương tủy, bên cạnh hán là thiếu phụ đang tu luyện. Hán thấy vậy thì tự mình bò dậy định đi ra ngoài xem chút, tranh thủ tìm hiểu xem nơi đây có gì thú vị hay không. Nhưng hán mới lật người quay lại định bay ra ngoài thì thiếu phụ lúc này mở mắt ra, dùng một tay túm cái đuôi hán lại, Xuân Đức có chút bất mãn quay lại nhìn nàng ta, ánh mắt hiện lên vẻ căm căo.

Hán cứ tưởng thiếu phụ này sẽ bị hán hù sợ ai dè thiếu phụ này không những không sợ lại còn cười hi hi, dùng một ngón tay chọc chọc vào bụng hán đạo:

"Muốn ra ngoài chơi sao? vậy thì phải ngoan mới được đi, ngươi không ngoan nên bây giờ ở lại đây với ta".

Nói xong nàng tiếp tục nhắm mắt lại còn một tay vẫn nắm chặt cái đuôi của tiểu linh thú.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Vua Phá Hoại

(Chú ý: Chuyện càng về sau càng tà ác, máu tanh, có tình tiết phản cảm)

Xuân Đức quay lại nhìn cái đuôi của mình bị thiếu phụ nắm trong tay kia không khỏi nhếch miệng cười quỷ dị một cái, từ trong miệng phun ra một ít vân

vụ màu tím nhạt bao trùm lấy thiếu phụ, không qua bao lâu thiếu phụ ngã xuống, bàn tay đã nói lòng Xuân Đức rút cái đuôi ra, nhìn thiếu phụ cười cười rồi đi ra khỏi thạch thất, trước khi đi hắn còn không quên để lại cho thiếu phụ một thể thần bằng năng lượng của hắn, tiện thể hắn cảm luôn mấy viên tròn tròn trong một cái hộp ngọc đặt trên bàn.

Vừa ra ngoài thạch thất thì có hai tên nữ đệ tử đang canh trước cửa và một tên thiếu niên, ba người thấy hắn đi ra từ bên trong thạch thất ra đều không khỏi ngạc nhiên, ba người nhìn trân trân không chớp mắt, Xuân Đức cũng không quan tâm ba người này mà nghênh ngang đi ra ngoài theo thông đạo tiện thể bỏ mấy viên tròn tròn có mùi vị rất thơm mới lấy được bỏ vào miệng, nhưng hắn mới đi thêm một đoạn thì tên thiếu niên kia lớn tiếng đạo:

" Bắt lấy nó "

Xuân Đức đang đi nghe như vậy thì dừng lại quay đầu lại thì thấy thiếu niên kia đang như mãnh hổ lao lại chỗ hắn, hai cô gái kia cũng theo phía sau. Xuân Đức thầm nghĩ * thấy ta bé nên tính bắt nạt à, được rồi không cho các ngươi biết tay lại bảo anh hiền*.

Ba người đang như thiêu thân lao về phía tiểu linh thú, bỗng nhiên thấy trên mặt tiểu linh thú hiện lên vẻ biểu cảm coi thường vô cùng nhân tính, tiếp theo đó ba người thấy ánh mắt tiểu linh thú sáng lên rồi cả ba đều cảm thấy đau nhói một cái rồi không biết gì nữa mà quy xuống ngay tại chỗ, nằm lẩn ra đất.

Nhìn ba người nằm trên mặt đất Xuân Đức bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó đôi mắt sáng lên như cái bóng đèn, hắn cười lên vô cùng tà ác, hắn làm bầm đạo:

" Bây giờ phải dần dần vụ án hấp diêm ở tu chân giới mới được. Hắc hắc, không biết thiếu phụ kia mà đi ra thấy cảnh này có kích thích không nữa ".

Tiếp theo Xuân Đức dùng tinh thần lực siêu cường thao túng tên thiếu niên cho hắn buông bỏ quyền khống chế thân xác, lúc này Xuân Đức đưa một phân hồn Huyết Ma vào thao túng cơ thể tên này, đầu tiên hắn ra lệnh cho thiếu niên đang bị Huyết Ma thao túng xé tung quần áo trên người của hai thiếu nữ kia, xé nát tan tành thành từng mảnh nhỏ, sau khi hai người đã trần như nhộng rồi thì hắn tiếp tục ra lệnh thiếu niên trói hai nàng lại với nhau treo ngược lên.

Sau đó Xuân Đức tạo ra một cây roi dài đưa cho thiếu niên tiếp tục công việc chính nhân quân tử của mình, tên kia thì thoảng quật roi lên hai người thiếu nữ khiến cho hai cô nàng trên người xuất hiện những vết thương lớn, máu từ trong vết thương chảy ra, thiếu niên lại gần từ từ liếm những máu huyết từ vết thương đó ra.

Thấy mọi thứ đã xong Xuân Đức ra lệnh cho Huyết Ma cứ tiếp tục như vậy, còn hắn thì lại đi thẳng ra ngoài thôi coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Bây giờ hắn cảm thấy hơi đói bụng mà cũng có chút khan khát nên đi tìm cái gì ăn tạm với uống cho đỡ khát.

Tàn ra thần niệm của mình Xuân Đức nhanh chóng tìm được một cái bể nước có màu ngà sữa cách đây hai ngọn sơn phong, Cái bể kia được đặt trong một gian thạch thất to lớn, bên trong còn có một đồng thứ ly kì cổ quái nữa, bên cạnh cái bể kia còn hai con quái vật Bất Hủ Cảnh và một lão giả rưng rưng có tu vi Bất Diệt Cảnh sơ kỳ trông coi. Thấy cảnh này mắt hắn sáng lên, trong lòng kêu to * đồ ăn thấy rồi*.

.....

Không nhìn trần pháp hay cấm chế gì cả Xuân Đức trực tiếp bay qua, lao thẳng về nơi có đồ ăn. trên đường đi hắn gặp vô số đệ tử của Thiên Thu Thánh Địa nhưng đám gà chưa mọc lông này làm sao có thể phát hiện được hắn, hắn cứ như người vô hình mà bay ngang qua trên đầu mọi người.

Không bao lâu hắn đã tới gian thạch thất kia, trước gian thạch thất này cũng không có người trông coi gì mà là một đại trận thủ hộ và một đại trận công kích lồng vào nhau. Hai quang mang vàng đỏ đen xem nhìn thấy thú vị vô cùng.

Tiến lại gần Xuân Đức dùng hai trảo trước rạch hai đường lên hai cái đại trận này rồi đi vào trong, hắn vừa đi vào thì vết rách kia cũng tự động khép lại. Nhưng lúc này không biết làm sao lão giả và hai con quái vật bên trong lại phát hiện được có kẻ xâm nhập. Một tiếng quát lớn vang lên:

" Kẻ nào to gan dám tới nơi này "

Cửa đá mở ra, lão giả cầm trên tay hai thanh đoản kiếm phát ra hắc mang lạnh lạnh, cả người sát khí tán dật vô cùng khiếp người, sắc mặt thì như cương thi, nhìn một cái thôi mà cảm lạnh run. Nhưng cái đó chỉ là dọa nạt mấy tên thái điều thôi con Xuân Đức thì chẳng sao cả hắn chỉ cảm thấy khôì hải mà thôi.

Vừa bước ra thạch thất, lão giả ngay lập tức thấy Xuân Đức đang ở trước mắt thì lập tức ngẩn ngơ, lão ta tự làm bầm:

" Tại sao một con tiểu linh thú lại ở đây, chẳng lẽ kẻ gian đến đây bị ta phát hiện thì bỏ lại con tiểu thú này để đánh lừa ta".

Trong khi lão giả còn đang trầm tư suy nghĩ thì một bóng ánh đã xuất hiện ngay phía sau lão, khi lão còn chưa kịp làm ra phản ứng gì một tiểu trảo đã đánh vào sau ót của lão giả khiến cho lão lăn quay ra bất tỉnh. Thấy lão giả nằm trên mặt đất không nhúc nhích Xuân Đức tiện tay thu mấy cái bảo vật trên người lão ta, cả túi bảo vật cũng không chừa.

Làm xong thì hắn đi vào trong nhưng đang đi thì hắn quay lại lột luôn bộ quần áo của lão giả, rồi dùng thần thức quan sát bên trong cơ thể lão có giấu gì không thấy không có gì nữa thì hắn mới bỏ qua đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 246: Vua Phá Hoại(1)

(Chú ý: Chuyện càng về sau càng tà ác, máu tanh, có tình tiết phản cảm)

Vào bên trong thạch thất, nhìn một lượt xung quanh đánh giá hai con thú hộ thú (hai con phi long) từ trên xuống dưới một lần, rồi trước sự ngạc nhiên của hai con thú hộ thú Xuân Đức lại quay lại đi đóng cửa thạch thất lại. Không quên bố trí một kết giới gia trì thêm lên cánh cửa.

Làm xong mọi việc Xuân Đức như thường bay lại cái bể có nước màu ngà sữa kia tính uống trước cho đỡ khát.

Rống..Gào...Gào.

Thấy con tiểu thú trước mắt lại không để ý tới bản thân, hai con thú hộ thú nổi điên rống lên một tiếng dùng hai trảo chụp về phía Xuân Đức trên không. Xuân Đức thấy vậy liếc mắt cũng không thèm nhìn, nhìn một con thú hộ thú gần bắt được Xuân Đức thì cái đuôi của hắn bỗng nhiên dài ra, cắn một phát lên bàn chi trước to lớn đang định bắt hắn.

Con quái vật ngay lập tức cứng ngắc, sau đó chỉ trong chớp mắt cả người tím tái, máu chảy qua ngũ quan, tiếp sau vài hô hấp thì cả con quái vật bị ăn mòn chỉ để lại một bộ xương màu hoàng kim.

Con thú hộ thú còn lại thấy đồng bạn mình bị như vậy thì không khỏi trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, nó không dám tiếp tục tấn công Xuân Đức nữa mà né qua một bên, cảnh giác nhìn Xuân Đức.

Xuân Đức vừa bay đến cái bể có màu ngà sữa kia thì bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hắn quay lại nhìn con quái vật trước kia mà bây giờ chỉ còn bộ xương khô, hắn khóc không ra nước mắt, hắn mếu mếu:

" Chết tiệt, thịt của ta à".

Nhìn về một con thú hộ thú còn lại hắn thấy mình còn may mắn chán, vẫn còn thịt. Hắn liếm mép

Xoẹt

ngay sau đó từ trong miệng Xuân Đức phóng ra một luồng năng lượng ánh sáng màu lam, ánh sáng cực tốc nhanh tới mức con quái thú hộ thú kia mới có ý định né qua sang một bên đang bị luồng ánh sáng Xuân Đức phóng ra kích trúng đầu. Ngay lập tức cái đầu của nó bị xuyên qua một cái lỗ như trái bóng đá.

Năng lượng dư thừa còn lại đánh xuyên qua vách thạch bích, đánh nát luôn bên ngoài hai cái phòng hộ và công kích trận pháp, nhưng ngay lập tức thì hai cái trận pháp này lại khôi phục lại. Thấy vậy Xuân Đức cũng mặc kệ không để ý tới mà quay lại nhìn núi thịt kia đã bắt động nằm trên mặt đất rồi, bây giờ Xuân Đức mới an tâm uống cái thứ nước có màu và mùi giống sữa này.

Một hơi uống cạn cái bể không tính là quá lớn kia, Xuân Đức ợ một cái, dùng tiểu móng vuốt xoa xoa cái bụng. Hắn cảm thấy vẫn còn khát, mà công nhận cái thứ nước này rất tốt uống, ước gì mà có thêm vài bể nữa mà uống cho đỡ khát.

Bay lại chỗ thức ăn cả mình, Xuân Đức đánh giá lại một lần nữa, xem coi nên chế biến món gì, sau một hồi do dự hắn quyết định hay vẫn là nướng lên là tốt nhất.

Con mắt bên phải đỏ lên phát ra hồng quang lập lòe ngay lập tức trên người con quái vật thú hộ xuất hiện một đoàn hỏa diễm màu trắng, đoàn hỏa diễm ngay lập tức lan tràn ra khắp cơ thể con quái vật, nhưng do con phi long này da dày, nhiều lông nên phải một lúc thì mới có thể thiêu đốt hết lông của nó, tiếp theo mùi thơm của thịt lan ra khắp gian thạch thất.

Trong khi chờ đợi thịt nướng xong, Xuân Đức đi xung quanh gian thạch thất thấy cái gì ăn được thì bỏ vào trong miệng nhai ngấu nghiến, linh đan diệu dược gì cũng vậy, cứ bỏ vào trong miệng mà cắn thôi. Còn cái gì không ăn được thì ném vào trong không gian vong linh.

Sau khi hắn la liếm hết mọi thứ bên trong gian thạch thất thì thịt con quái cũng đã chín, Xuân Đức nhìn thịt nướng của mình đang chảy mỡ bóng loáng, mùi thơm nức mũi thì hắn không khỏi chảy nước miếng ròng ròng.

Đúng lúc hắn đang chuẩn bị thưởng thức món ăn do chính tay mình chế biến thì một trận ồn ào ở bên ngoài Thạch Thất. Tân thần thức ra Xuân Đức đã thấy được mấy chục tên đệ tử Thiên Thu Thánh Địa đang đứng bên ngoài chỉ về cái lão giả bị hắn lột đồ khi trước, bên cạnh đám thái điều này còn có 8 tên mặc kim bào đang cùng nhau bắt một loại ẩn quyết đánh lên cái đại trận thú hộ. Không còn cách gì để đi ra bên ngoài, Xuân Đức đành phải phải ngồi ở trong này ăn thịt cho qua ngày đoạn tháng(>_<)

Cũng sau khi hắn vừa giật xuống một cái đuôi bông của con phi long gặm một miếng thật lớn đang nhai nhồm nhoàm thì một tiếng ầm ầm vang lên, cả cái trận pháp bị giải trừ lộ ra cánh cửa tiến vào gian thạch thất bên trong.

Xuân Đức dùng thần thức xem thì thấy mấy thằng cha này chẳng quan tâm tới cái lão giả bị hắn lột sạch kia mà trực tiếp tiến lại gần cánh cửa đá định đẩy ra để đi vào, nhưng khi có hai tên tiến lại gần đặt tay lên cửa đá thì một luồng hấp lực mạnh mẽ hút tên kia cả người dính trên cửa đá.

" Cứu.. cứu ta, cánh cửa này có trận pháp đang hấp thụ sinh mệnh chúng ta"--Hai tên bị cửa đá do Xuân Đức bố trí trận pháp hút lại thì vô cùng kinh hoàng la lên.

Thấy tình cảnh này mấy tên Kim Bào kia hiện lên vẻ đề phòng, 6 người đều nhìn về đám đệ tử bên cạnh, liếc mắt ra lệnh cho bọn này tiến lên thăm dò,mấy chục tên đệ tử phía sau tuy sợ hãi nhưng cũng không dám cãi lời mấy vị đại nhân vật trước mắt, đành làm liều cùng nhau tiến lên dùng tay kéo hai vị trưởng lão kia ra.

Nhưng khi bọn họ vừa đụng vào người hai tên trưởng lão kia thì cả đám cũng bị lực hút siêu cường từ hai lão giả tác động lên, mấy người này lập tức cứng đơ tại chỗ, cả người run lên bần bật, lúc này dùng mắt thường cũng có thể thấy được sinh mệnh của những tên này đang bị cửa đá thông qua cơ thể hai tên trưởng lão mà rút đi.

Mấy hô hấp qua đi, vài chục tên đệ tử của Thiên Thu Thánh địa đã bị hút hết sinh mệnh tinh hoa, cả đám bây giờ chỉ còn lại mấy bộ thầy khô đang nằm trên mặt đất không còn một chút hồn phách hay sinh mệnh gì.

Sáu tên kim bào kia thì sắc mặt đại biến, bắt tri bắt giác lùi lại phía sau vài bước, còn hai tên trưởng lão đang bị cửa đá hấp cho cả người từ từ khô quắt lại, nhìn kinh dị vô cùng. Hai tên này lúc đầu còn có thể kêu cứu còn bây giờ thì chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

Xuân Đức vừa ăn thịt, vừa thông qua trận pháp trên cánh cửa đá hấp thụ sinh mệnh tinh hoa của kẻ khác, cảm thấy khoái hoạt vô cùng, một cảm giác dễ mê lan tràn khắp cả người.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 247: Sự thật tàn khốc

Hắn cũng không biết từ khi nào đã cảm thấy giết chóc chỉ như một thú vui hằng ngày mà thôi, có lẽ là từ khi hắn xác định được ở cái thế giới này chỉ có hai sự lựa chọn, một là giết kẻ khác hoặc bị kẻ khác giết mà thôi. Vậy tại sao không tự nắm giữ vận mệnh bản thân và trường khổng luôn vận mệnh của kẻ khác.

Đã không phải là người của hắn thì có giết đi cũng như vô tình dẫm phải con kiến vậy mà thôi, không đáng để quan tâm làm gì. Còn về nhân quả sao, theo hắn nghĩ mình làm điều như vậy chính là thuận theo tự nhiên, hắn giết kẻ khác và cái chết chính là luật nhân quả mà kẻ kia phải chịu mà thôi. (￣▽￣).

.....

Khi Xuân Đức ăn hết miếng thịt cuối cùng của con thú hộ thủ và vứt cái xương trên tay qua với cái đồng xương của con quái ban đầu thì hai kẻ không may ngoài kia cũng chỉ còn là thầy khô, đang nằm trên mặt đất.

" Ồ "--- Xuân Đức xoa xoa cái bụng căng tròn đánh cái nấc. Thực ra thì thời gian hắn tọng cả con phi long quay vào trong bụng cũng chưa tới 3p, nhìn thấy đám 6 tên kim bào ngoài kia vẫn còn trong trạng thái ngẩn ngơ chưa biết chính xác là có chuyện gì xảy ra thì hiểu hàng.

Giờ thì hắn đang phân vân xem có nên giải quyết luôn mấy tên ngoài kia hay không?. Suy nghĩ một lúc thì hắn thấy làm vậy không ổn lắm, giết mấy tên này thì cũng không tốn mấy công phu, nhưng hậu quả đằng sau mới là một chuyện khác. Chết một đám Bất Diệt Cảnh ngay bên trong địa bàn của mình thì cả cái nơi này không loạn lên mới là chuyện lạ đấy.

Cuối cùng hắn đành bỏ đi cái ý niệm giết mấy tên kia để hấp thụ, Xuân Đức thu hồi lại cái trận pháp đơn giản của mình trên tấm cửa đá lại, dùng thần thức truyền âm cho 6 tên ở ngoài:

" Các người vào trong này ta có chuyện muốn hỏi ".

Âm thanh như những mũi dao nhọn trực tiếp đâm vào trong thức hải có 6 tên đang đứng ngoài,6 người ôm đầu thống khổ lăn lộn trên mặt đất, khuôn mặt của 6 người trắng bệch như tờ giấy, hai mắt lại hiện lên đầy tơ máu nhìn vô cùng dọa người, từ trong miệng bọn họ phát ra những tiếng rít như dã thú bị thương.

Sau một lúc lâu sau thì cả 6 người mới không còn bị cơn đau đớn kinh hoàng kia hành hạ, bọn họ nhìn về phía cửa đá mà cơ thể không tự chủ bò lại về phía sau, bọn họ đều có xung động muốn bỏ chạy ra khỏi nơi này, nhưng bọn họ biết nếu bọn họ dám làm vậy thì kẻ ở trong kia sẽ ngay lập tức tiêu diệt bọn họ.

6 người đứng dậy nhìn nhau một cái, ai cũng thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương, nhưng bọn họ cũng không biết làm sao cả nên đành phải tùy số mệnh. Khi bọn họ định đẩy tấm cửa đá ra thì không khỏi liếc nhìn hai cái xác khô quắt ở dưới chân, một luồng hàn ý lại chạy dọc sống lưng mỗi người.

Lau đi mồ hôi lạnh đang tuôn ra như mưa, cuối cùng một thiếu phụ dừng cảm tiến lên dùng tay đẩy tấm cửa đá kia ra.

Kết...kết...kết

Cửa đá nặng nề từ từ mở ra bọn họ nhìn vào bên trong gian thạch thất trước mắt thì chỉ thấy một không gian tối đen, tĩnh lặng, những viên dạ minh châu dùng để phát quang bây giờ đã biến đi đâu mất, nhưng với thị lực siêu cường của bọn họ thì có dạ minh châu hay không cũng như nhau mà thôi.

Trong lúc bọn họ đang còn quan sát thì một âm thanh non nớt nhưng lại mang theo sự âm hàn đến xương tủy vang lên:

" Vào đi, nhìn ngó cái gì nữa ".

Cả 6 người đồng thời lạnh run một cái, không dám chậm trễ ngay lập tức 6 người đều đi vào bên trong gian thạch thất, khi mọi người vào xong thì người vào cuối cùng nhanh chóng khép lại cánh cửa đá kia.

Bọn họ không còn dám nhìn ngó lung tung mà chỉ cúi đầu nhìn xuống dưới chân, cả 6 người cùng đứng thành một hàng như đang đợi án tử hình vậy.

Xuân Đức thấy 6 người kia như vậy thì cũng không quan tâm, hắn ngó xem bên trong này có cái gì nằm hay ngồi được không, nhưng thấy không có cái gì có thể dùng tạm hắn đành phải lấy tạm một cái ghế nằm từ không gian vong linh ra mà dùng.

Sau khi an tọa xong thì hắn mới nhìn 6 người mà đạo:

" Càng thẳng làm gì nếu ta muốn giết thì các ngươi bây giờ còn có thể đứng đây mà thờ sao?".

Xuân Đức thấy mấy tên này không những không bình tĩnh sau khi hắn nói lời an ủi như vậy, một câu chan chứa tình cảm tha thiết thế kia mà lại làm cho 6 tên này càng run lợi hại.

Xuân Đức cảm khái bản thân đúng là có uy, nhìn về thiếu phụ xinh đẹp kia, hắn chậm rãi đạo:

" Thím gì áy ời, có thể ngẩng đầu lên cái được không, ta chỉ muốn hỏi chút việc thôi không giết các ngươi đâu mà lo sợ như vậy ".

Thiếu phụ nghe vậy thì trong lòng nhảy một cái, hít một hơi thật sâu nàng ngẩng đầu lên nhìn xem kẻ kinh khủng kia rốt cuộc ra sao? nàng muốn trước khi chết thì cũng muốn biết kẻ giết mình có bộ dáng như thế nào?

Nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn rõ ràng kẻ trước mắt thì không khỏi bật thốt lên một tiếng ngờ ngàng

" Tiểu bảo bảo của Phong tỷ "

Nói xong nàng dùng hai tay ngay lập tức bưng miệng lại, nhưng hai mắt thì vẫn nhìn con tiểu linh thú đáng yêu trước mắt.

Xuân Đức đang phê trong con ả uống no say, nghe tới câu * tiểu bảo bảo* thì không khỏi tức thở huyết.

Hắn bỏ dậy nhìn thiếu phụ trước mắt lạnh giọng đạo:

" Ngươi biết ta sao? "

Thiếu phụ kia vẫn bưng miệng nhỏ nhắn của mình lại, cái đầu thì gật lia lịa. Hiển nhiên là nàng biết Xuân Đức.

Xuân Đức sau giây phút buồn bực thì cũng không con để ý tới chuyện bảo bảo gì cả, hắn nhìn 6 người đạo:

" Muốn sống không? có thì lên tiếng ".

Cả 6 người ngay lập tức cùng nhìn về phía Xuân Đức mà đạo:

" Có, thưa..."

Nhưng đang nói tới chữ thưa thì bọn họ không biết xưng hô thế nào, vì kẻ trước mắt bọn họ không biết một chút gì cả, vậy là cả đám đang nói đều ngậm miệng lại không nói tiếp nữa. Trên mặt mỗi người hiện lên vẻ lúng túng.

Xuân Đức cũng không để ý mà ném ra 6 tấm phù màu xanh phát ra lam sắc cho 6 người đạo:

" Cần nuốt vào là được ".

Cả 6 người không do dự mà lập tức nuốt tấm phù kia vào, bọn họ biết cái này không phải cái gì tốt nhưng cơ hội sống chỉ có một, trong bọn họ không có ai là muốn chết cả.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Tự dâng lên đến miệng

Thấy 6 người cùng lúc nuốt vào Khổng Thần Phù mà Tuyết Anh đặc chế thì Xuân Đức nhếch miệng cười đạo:

"Được rồi cũng không cần tự kiểm tra làm gì, các ngươi không biết nó là gì đâu, cái phù này không có ảnh hưởng gì tới các ngươi cả, chỉ khi nào buồn buồn thì ta kích hoạt tâm phù cho các ngươi tự bạo chơi thôi thì các ngươi mới cảm nhận được".

Nghe được mấy lời này tâm đám người chìm xuống,mọi người ngay lập tức lông tơ dựng đứng, thân hình cứng ngắc tại chỗ, sâu trong đôi mắt của bọn họ tràn ngập vẻ sợ hãi và tuyệt vọng.

Xuân Đức nhìn thấy một loạt các biểu hiện giàu tính cảm xúc này của 6 người thì cười cười đạo:

"Đùa chút cho vui ấy mà, làm gì mà căng thẳng vậy. Được rồi, ai trong các ngươi nói cho ta biết, các ngươi tới đây làm gì? cái gì sắp xuất hiện bên trong sâu Ma Linh Sâm Lâm này? "

Nghe rõ câu hỏi của Xuân Đức, 6 người nhìn nhau một cái rồi một lão giả có chòm râu dê khom người đáp lời:

"Thưa chủ nhân lần này chúng ta tới đây có hai mục đích chính. Một là phân chia một phần bảo tàng trong Vực Thảm Tử Vong, cái thứ hai chính là ngăn cản quái vật từ Vực Thảm đi ra".

Xuân Đức nghe tới hai từ bảo tàng thì cảm thấy vô cùng hứng thú, hướng lão giả đạo:

"Nói cho cặn kẽ, chi tiết vào, nói chung là nói tât tẩn tật đi nhớ là phải thành thật một chút nhé,ta mà thấy điểm nào đáng nghi thì lại mất công ta phải ăn năn của ngươi để xác định xem ngươi nói có đúng không thì lại bảo ta... "

Mọi người lại được một trận lạnh gáy, lão giả cũng là kẻ khôn khéo ngay lập tức vâng vâng dạ dạ rồi liên tục nói ra những gì mà hắn biết, nói không sót một thứ gì, đến lúc cuối cùng Xuân Đức phải ngăn cản lão giả này nói chuyện, hắn mà không cản lại có khi lão giả này còn nói cho hắn biết luôn thê tử, tiểu thiếp của lão mặc yếm màu gì cũng nên.

Qua lời lão giả thì Xuân Đức cũng hiểu sơ qua rồi, bên sâu trong Ma Linh Sâm Lâm này có một nơi gọi là Vực Thảm Tử Vong, nơi này giống như là một cánh cửa nối liền một không gian nào đó, cứ 3 vạn năm thì sương mù trong cái Vực Thảm Tử Vong này lại biến mất, chính lúc này cũng là lúc cái không gian thông đạo kia cũng được câu thông.

Trong cái Vực Thảm kia sẽ xuất hiện một cái di tích, bên cạnh đó thì có vô số quái vật mạnh mẽ đi ra. Theo như lời lão giả nói thì đám quái vật này cực kì đông, đông tới mức mà cả mấy đại thế lực đều phải tạm thời bỏ qua ân oán để đối phó với bọn chúng, lần sau luôn nhiều hơn lần trước, nhưng theo thời gian thì lần này có vẻ như Vực Thảm Tử Vong sẽ sớm khai thông hơn 100 năm so với trước kia.

Còn một điều cần lưu ý là khi giết chết đám quái vật đi ra từ cái Vực Thảm Tử Vong kia cả cơ thể bọn chúng sẽ hóa thành một viên huyết ngọc, viên huyết ngọc này có tác dụng đề thăng tu vi cho tu sĩ, diệu dụng vô cùng.

Đang khi Xuân Đức suy nghĩ xem tiếp theo nên làm sao thì bỗng nhiên thần thức hắn bắt được một tia dao động nhỏ ở phía dưới sâu lòng đất, ngay lập tức hắn thả thần niệm ra. Xuống sâu phía dưới thần niệm thấy được 21 người mặc hắc y toàn thân, cả người khí tức thu liễm cực kì, tu vi toàn là dạng không phải vừa đâu, 21 đứa có 17 đứa Bất Diệt Cảnh Nhất Trọng sơ giai, còn 4 kẻ còn lại đã có Tạm Trọng Trung kì.

Dựa vào cái khí tức u ám và cái mùi cách vạn dặm cũng có thể ngửi được kia thì Xuân Đức 100% dám chắc mấy con chuột đen này là người của Hắc Vương Tông. Thu lại thần niệm Xuân Đức nhìn 6 người hỏi:

"Các ngươi có bảo vật gì không sao mà lại có mấy con chuột mò tới đây?"

Mấy người khuôn mặt mờ mịt không hiểu rõ ý Xuân Đức là sao? đang định hỏi lại thì đã thấy Xuân Đức phun ra một đoàn bạch quang,bạch quang bao trùm cả gian thạch thất lại, ngay lập tức mọi người, mấy cái xương cốt trong phòng biến mất không còn tăm hơi.

Sau một lúc lâu khi bọn họ đang nghi hoặc tại sao Xuân Đức làm vậy thì từ phía bên dưới mặt đất toát ra một loạt bóng đen, trên tay mỗi người đều cầm một một kiện vũ khí hình cầu bốc lên hắc quang nhàn nhạt. Khi tất cả bóng đen đều từ lòng đất đi ra đứng lại một chỗ cùng nhau thì đang ẩn thân 6 tên trưởng lão Thiên Thu Thánh Địa đều không khỏi sắc mặt kinh biến, nhưng mọi người đều biết bây giờ không phải là lúc thắc mắc nên cả đám biết điều câm miệng lại.

Từ trong đám hắc y nhân đang đứng trong gian thạch thất,một âm thanh như trẻ con vang lên:

"Tại sao không thấy cấm chế hay bất cứ thứ gì? Không phải nội gian của chúng ta báo tin thánh vật đang được một tên trưởng lão của Thiên Thu Thánh Địa cùng hai con sủng vật của lão ta canh giữ sao? chết tiệt, việc này là thế nào "

Tiếp ngay theo đó một âm thanh khàn khàn lại vang lên:

"Không thể sai sót được, chính ta đã tự dùng phụ thân thuật lên tên nội gian rồi kiểm tra thông tin, đảm bảo thông tin không có sai lầm. Việc kỳ quái xảy

ra tất có yêu, chúng ta bây giờ rút lui trước ở đây cũng không phải là nơi tốt cho chúng ta ở lại".

"Ta tán thành với Khô Ma, chúng ta tạm thời rút lui, thời gian cũng không phải là rất gấp, bên trên cho chúng ta 1 năm không cần vội vàng nhất thời".---
Lại một âm thanh vang lên.

Chỉ thấy đám hắc y nhân này gât đầu một cái, rồi tất cả như hóa thành bóng ảnh định độn xuống phía dưới rút lui. Nhưng khi đám này định độn xuống phía dưới thì liên tục vang lên vài tiếng kêu sợ hãi.

"Chết tiệt chuyện gì xảy ra, ta không thể sử dụng độn thuật"

"Ta cũng vậy "

"Cũng không có cách chế sao lại vậy?"

Khi đám hắc y này đang hoảng sợ thì cả gian thạch thất bỗng nhiên sáng lên như ban ngày, khắp gian thạch thất bị một đoàn hỏa diễm màu trắng chiếu sáng.

Một âm thanh vui vẻ vang lên:

"Đồ ăn dăng tận miệng lý nào ta còn để cho các người đi mất, như vậy thì thấy có lỗi với bản thân quá ".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Nhất kích tiêu diệt

Âm thanh này vang lên thì từ một nơi ở giữa căn thạch thất thân ảnh của đám người Xuân Đức lại một lần nữa hiện ra.

Khi hai bên nhìn thấy nhau thì đám hắc y nhân không khỏi một hồi ngầy người, có kẻ ẩn nấp ngay bên cạnh mình mà lại không hề hay biết, việc này chứng tỏ đôi phương ẩn nấp rất cao minh. Nhưng khi bọn họ quan sát 6 người trước mắt thì thấy tu vi của 6 người cũng không cao, đều có tu vi ngang với bọn họ mà thôi. Còn con tiểu linh thú hai đang ở trên vai của thiếu phụ thì bị mọi người tự động bỏ qua.

Nhìn 6 người thiên Thu Thánh Địa một tên hắc bào nhân lên tiếng:

"Chỉ bằng sau 6 tên rác rưởi mới bước vào Bất Diệt Cảnh nhị trọng mà thôi, các người mà cũng muốn giết chúng ta, ta xem các người bế quan lâu quá nên óc vào nước rồi. Không trốn một bên chơi lại còn dám ra mặt, đã vậy thì chết đi".

Vừa dứt lời tên này đã như quỷ ảnh nhanh đến kinh người, cơ thể phân thành ba, một tên đánh chính diện, hai kẻ còn lại vòng ra phía sau đánh lên 6 người.

Thấy cảnh này 6 người sắc mặt đại biến, tất cả 6 người đều ngay lập tức lấy ra bản mệnh vũ khí, làm ra phòng ngự nhìn về phía ba thân ảnh kia vô cùng kiêng kỵ. Nhưng hình như bọn họ quên mất con đại boss cũng kẻ đáng sợ nhất đang ngay bên cạnh bọn họ mà không phải là cái con gã đang như con thiếu thân lao lại đây.

Khi mọi người đang đề phòng ba thân ảnh đang lại đây thì bất ngờ một thân ảnh xuất hiện ngay bên cạnh bọn họ, khi thân ảnh này vừa xuất hiện thì đã cười lên, nghe ra hàm răng chỉ còn vài cái của mình.

Cũng lúc này ba quỷ ảnh kia lập tức tan biến, 6 người đồng loạt thất kinh, khi bọn họ phát hiện ra lão già đang ở bên cạnh cười lạnh lùng thì càng hoảng sợ hơn. Nhưng làm gì cũng là quá muộn trên tay lão già xuất hiện một thanh đoản kiếm có hắc mang lập lòe đâm thẳng tới trái tim của thiếu phụ.

Trong lúc nhất thời, thiếu phụ chỉ có thể giả vờ cho bản thân một phòng hộ trảo mà thôi, nhưng cái này căn bản không có tác dụng gì, thanh đoản kiếm trực tiếp xuyên qua phòng hộ của thiếu phụ mà đâm thẳng tới trái tim.

Lão già hắc y thấy vậy thì càng nghe rằng ra mà cười, nhưng nụ cười của lão lập tức cứng ngắt, thanh đoản kiếm cũng không đâm thiếu phụ mà chỉ xuyên qua vài lớp quần áo chọc thủng da thịt của nàng một chút mà thôi,

Tất cả mọi người trong thạch thất đều kì quái lão già kia làm sao vậy, tự dừng lại dừng công kích. Nhưng tiếp theo đó một màn làm mọi người tim gan cắt mẻ gì đó đều co lại, ngừng hoạt động vài giây.

Cơ thể đang duy trì tư thế đâm đoản kiếm vào ngực thiếu phụ của lão già lúc này đổ sụp xuống đất biến thành một đồng thệ bị cắt ngay ngắn thành từng miếng hình vuông bằng đầu ngón tay, cả quần áo cũng vậy.

Xuân Đức lúc này đang đứng trên đầu của thiếu phụ nhìn về mấy tên hắc y nhân đạo:

" Tiếp tục tiến lên, ta xem các ngươi những kẻ tự cho mình là thần, là thánh, là bổ đời thiên hạ này lợi hại tới mức nào ".

Âm thanh vừa vang lên thì 6 người Thiên Thu Thánh Địa lập tức bừng tỉnh hiểu rõ việc gì đang xảy ra, tại trong lúc nhất thời bị nguy cơ sinh tử đe dọa bọn họ quên mất người chủ nhân mà bọn họ mới nhận này mới là kẻ nắm giữ quyền sinh, quyền sát ở đây. Cứ nhìn vào cái đồng thịt bị cắt gọt thành từng miếng bằng nhau dưới chân là hiểu.

Cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt toát ra từ Xuân Đức, đám lão hồ ly này không cần bàn bạc gì cả mà cùng một lúc lấy ra bản mệnh vũ khí tiến lên đánh thẳng về phía Xuân Đức và 6 người.

Tuy không màu mè hoa mỹ gì nhưng áp lực từ mấy chục tên Bất Diệt Cảnh cũng đủ giết chết bất cứ kẻ nào có tu vi dưới Bất Diệt Cảnh, đến cả 6 tên người hầu của Xuân Đức cũng bị áp lực này khiến cho khuôn mặt trắng xám, cắt không ra giọt máu.

Hai mươi luồng hắc mang từ trong tay đám người này cực nhanh đánh thẳng tới Xuân Đức, Xuân Đức thấy vậy cũng không thêm né luôn, cứ để cho những luồng hắc mang này bắn thẳng vào cơ thể, không có kinh thiên động địa tiếng động gì xảy ra cả.

Tất cả hắc mang bắn vào cơ thể Xuân Đức đều biến mất không còn tăm hơi, như đá chìm xuống biển, căn bản là chả có tác dụng quái gì cả. Xuân Đức nhìn 20 tên vẫn đang tiếp tục công kích tới hắn thì từ trong miệng một luồng năng lượng màu đen to lớn phóng ra.

Xoẹt...xoẹt...xoẹt

Ngay lập tức, một đám hắc y đang như trâu húc mã lao về phía hắn bị luồng năng lượng màu đen kia cắt ngang qua thân thể. Chết ngay lập tức, có vài tên sợ hãi tránh thoát thì ngay lập tức dừng lại quay đầu bỏ chạy ra ngoài.

Xuân Đức thấy vậy thì nhắm mắt xem thường, từ trong miệng hắn lại phóng ra một luồng hắc mang còn mạnh hơn vài chục lần so với ban đầu, bắn nhanh về phía mấy tên đang bỏ chạy.

Lần này có vẻ Xuân Đức hơi quá đà nên khi mấy tên kia bị dính đòn công kích này từ Xuân Đức ngay lập tức bốc hơi không còn căn bản, luồng năng lượng khủng bố kia còn xuyên qua cả cấm chế khắp nơi trên ngọn núi, tàn phá bừa bãi mọi thứ trên đường đi, cho đến khi xuyên qua vài chục tòa sơn phong phá hoại mọi thứ trên đường đi thì nó mới cạn kiệt năng lượng mà tan biến.

Nhìn thấy cảnh tượng như ngày tận thế này thì 6 tên Thiên Thu Thánh Địa chỉ có thể ngậm ngốc mà nhìn, không thể nói được lời nào. Bọn họ thật sự sợ hãi, nhưng bảo vệ trận pháp, cấm chế mà bọn họ tự tin là khó ai có thể phá giải thì chỉ bị nhất kích tiêu diệt, à không nhất kích tiêu diệt gần như toàn bộ mới phải.

Bây giờ trước gian thạch thất không còn một cái gì cả, mấy bộ xương trước kia và lão giả trông coi nơi này cũng đã biến mất không thấy đâu, có thể là khi trước bị đòn đánh của Xuân Đức tiễn đưa về với người thân nơi suối vàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cờ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 250: Giả ngây thơ

Giết cho đã xong thì ngay lập tức Xuân Đức cảm thấy hơi hận đến thối lòng, thối ruột. Con mồi dâng lên tận miệng mà chỉ vì một chút cao hứng hắn đã khiến mấy tên kia bốc hơi khỏi nhân gian, chẳng còn gì để lợi dụng được cả. Nhẫn không gian, tài bảo cái gì cũng không có.

Thôi thì chót đại Xuân Đức cũng chỉ thờ dài một hơi sau đó nhìn về mười mấy cái xác còn lại đang nằm trên mặt đất kia, tâm niệm vừa động một cái tất cả nhẫn trữ vật, vũ khí hay đại loại như vậy đều bay về trong chảo nhỏ của Xuân Đức, cũng không xem xét là có gì ở bên trong hắn ném thẳng vào trong không gian vong linh.

Tiếp theo đó Xuân Đức há miệng một lực hút vô hình hướng mấy cỗ thi thể kia mà tới, từ bên trong những cỗ thi thể toát ra những luồng năng lượng tinh thuần nhanh chóng bị Xuân Đức hấp thu, qua vài hô hấp mấy cái xác trên mặt đất chỉ còn là bụi bặm bị một cơn gió nhẹ thổi qua thì ngay lập tức bay tán loạn, tự do phiêu tán bên trong gian thạch thất.

Sau khi hấp thu mười mấy tên Bất Diệt Cảnh thì bên ngoài cơ thể Xuân Đức xuất hiện một lớp băng sương màu trắng, cơ thể cũng lớn lên một chút nhưng cũng chỉ là lớn hơn một chút mà thôi bây giờ hắn vẫn ngắn một khúc, từ đầu tới đuôi cũng mới được 40 cm, cái bụng do vừa ăn cả con quái vật thú hộ gỳ y như quả bóng nhìn đáng yêu tới cực điểm.

Nhưng ai thấy hắn đang yếu chứ nhất quyết không phải là 6 tên Thiên Thu Thánh Địa đang ở đây, mấy tên này mới vừa tỉnh dậy sau cơn khiếp sợ bởi sức mạnh kinh thể hãi tục của Xuân Đức, lại bị cái năng lực quỷ dị hấp thu sinh mệnh người chết của hắn dọa thêm cho một trận. Mấy người nhìn khắp nơi đều là tro bụi đang phiêu tán mà nuốt nước bọt ừng ực.

.....

Động tĩnh ở nơi đây lớn như vậy thì không lý gì mấy lão bắt từ ở phụ cận gần đây lại không biết, ngay sau đó không lâu ở bên ngoài gian thạch thất từng khe không gian bị xé ra, những thân ảnh nhanh chóng đi ra từ những cái khe không gian kia.

Đám người mới tới này vô cùng khoe khoang, kẻ nào kẻ nấy vừa hiện thân thì uy thế trên người bộc phát, sát khí đằng đằng, cứ như đang thị uy với ai đó vậy.

Nhưng khi bọn này dùng thần thức cảm nhận xung quanh thì sắc mặt tên nào tên nấy đại biến, ngay lập tức tụ lại thành một vòng tròn, lấy ra bản mệnh vũ khí mà đề phòng xung quanh.

Xuân Đức ở bên trong cũng đã thấy cảnh này hắn cũng chỉ nhìn 6 người mà liếc mắt một cái rồi không có nói gì thêm, tiếp tục nhảy lên vai thiếu phụ mà nằm, nếu như còn Không Thân Phù của Tuyết Anh thì hắn cũng không ngại thu thêm mấy tên chân chạy ngoài kia. Dù sao pháo hồi Bất Diệt Cảnh vẫn có chất lượng.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì hắn cũng lấy làm kì, khi nào thì mình lại hiền lành như vậy rồi, nhưng suy nghĩ một chút thì hắn cảm thấy có lẽ là do mới ăn và hấp thu sinh mệnh của vài tên tu vi mạnh mẽ nên sự khát máu đã không còn, dẫn đến cái tính cách lương thiện chỗi dậy.

6 tên nô bộc của Xuân Đức thì không biết Xuân Đức đang nghĩ gì, nhưng bọn họ đều là người thông minh thấy ánh mắt kia của Xuân Đức thì bọn họ cũng đã đoán ra được mình cần làm.

Nhìn nhau một cái cả 6 người đều tự mình đánh bản thân bị thương, sau đó diu nhau cùng nhau đi ra ngoài thạch thất.

Họ vừa ra ngoài thì đã gặp đội ngũ mấy chục tên Bất Diệt Cảnh đang cùng nhau tiến về phía này, hai bên thoáng dừng lại nhìn nhau một cái sau đó không hẹn mà cùng thò ra một hơi. Một bà lão tay chống quạt trường tách ra khỏi mọi người tiến lên phía trước đối diện với đám người Xuân Đức, sau khi nhìn thương thế 6 người một lần thì mới đạo:

"Đã có chuyện gì xảy ra, làm sao mọi người lại thành ra nông nỗi như thế này, là kẻ nào làm".

Trong giọng nói có thể nghe được sự quan tâm chân thật của bà ta đối với 6 người.

Thiếu phụ lau đi vết máu ở miệng chậm rãi đạo:

"Là người của Hắc Vương Tông làm, việc này cũng không gặp đội chúng ta trước ổn định vết thương đã".

Biết việc này là do Hắc Vương Tông làm thì sắc mặt bà lão khó coi tới cực điểm, nhưng ngay sau đó thì trở lại bình thường, khi nghe tới thiếu phụ nói đi trị thương thì trong lòng có chút nghi hoặc nhưng cũng không có biểu hiện gì là không vừa lòng, gật đầu đạo:

"Liều sư muội nên đi trị thương đi, việc này cứ để bọn ta xử lý".

Cũng không dây dưa thêm chút nào, mấy người gật đầu với nhau một cái rồi ai đi đường nấy, bà lão nọ vẫn nhìn theo bóng lưng của 6 người, khi thân ảnh của 6 người biến mất thì bà ta mới âm trầm quay lại phía sau đạo:

"Theo ta vào trong xem xét".

.....

Một đường đi thẳng về một ngọn sơn phong cách cái nơi giao chiến trước kia không quá xa, Xuân Đức ngáp ngắn ngáp dài, hắn tự dung cảm thấy có chút buồn chán, đường đường là một vị soái ca, tài năng đầy mình vậy là lúc này thì chẳng ai thèm liếc mắt hắn một cái, hắn vẫn nằm trên vai thiếu phụ suy nghĩ vẩn vơ.

Đang lúc hắn suy nghĩ lung tung thì thiếu phụ bỗng nhiên lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của hắn:

"Chủ nhân, nơi đây là nơi ở tạm thời của tiểu nô, không biết chủ nhân có gì phân phó".

Hắn thu lại tạp niệm nhìn xung quanh một chút, nơi đây chỉ toàn là hoa với cỏ, mấy con động vật nhỏ mà thôi. Nói chung thì cảnh sắc cũng tạm, ở nơi đây thì cũng không đến nỗi nào, suy nghĩ thêm một chút hắn mới đạo:

"Phân phó thì không có gì để phân phó cả, ta còn chẳng nghĩ ra việc gì làm nữa đây này, chắc lại đi ngủ cho qua ngày đoạn tháng, thật chán đến chết". Nói xong thì hắn bay xuống thăm hoa bên dưới nằm sấp ra, cả người nhìn uể oải vô cùng, trông đến tội.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cĩa Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Tâm sự cùng Ánh Nguyệt

Nhìn thấy bộ dáng buồn như chó cún, thiếu sức sống của Xuân Đức thiếu phụ mỉm cười ngồi xuống đối diện với hắn nhỏ nhẹ đạo:

"Nếu không chủ nhân có thể nói chuyện cùng với tiểu nô cho đỡ buồn chán".

Xuân Đức ngẩng đầu lên nhìn thiếu phụ một lúc sau đó phun ra đúng một câu:

"Ta không thích nói chuyện với mấy bà thím lớn tuổi".

Thiếu phụ nghe vậy thì nụ cười trên khuôn mặt điểm lệ kia lập tức đọng lại, nàng ta có chút xấu hổ, không biết làm sao cho phải, bỏ đi cũng không được, mà ở đây thì lại sợ làm cho Xuân Đức tức giận một ngụm ăn nàng luôn.

Thấy thiếu phụ quần bách vậy Xuân Đức cũng rĩ lòng thương nói chuyện với nàng, hắn mở một con mắt, nghiêng cái đầu nhỏ bỗng nhiên lên tiếng nói:

"Làm gì cứ như thần lẩn đút đuôi vậy, mà được rồi ta giờ cũng chán, không việc gì làm, nói chuyện với người chút cũng được. Thế người tên là gì vậy?".

Thiếu phụ nghe Xuân Đức hỏi lập tức trả lời:

"Thưa chủ nhân tiểu nô tên Liễu Ánh Nguyệt". Nói xong nàng lại nhìn Xuân Đức chờ đợi hắn hỏi tiếp.

Xuân Đức cũng là gật gật đầu, sau đó nói:

"Mà người đổi cách xưng hô đi, đừng có cả ngày xưng tiểu nô, tiểu nô, nghe thấy phát chán, ta không thích cái kiểu xưng hô vậy. À phải rồi, người và Phong Tử Yên cô nàng kia quan hệ thế nào?".

Ánh Nguyệt liên tục gật đầu, tiếp theo nàng mỉm cười đạo:

"Vậy xưng hô là tiểu Nguyệt, chủ nhân thấy sao?".

Xuân Đức khoe miệng co gật, cái tên tiểu nguyệt hình như không phù hợp lắm với một thiếu phụ thì phải, nhưng hắn vẫn bắt đắc dĩ gật đầu đạo.

"Tuy ta thấy cách xưng hô tiểu Nguyệt nghe có vẻ hơi kì cục một chút nhưng thôi cũng được, miễn không phải tiểu nô là được. Được rồi nói mối quan hệ giữa người với Phong Tử Yên cô nàng kia đi".

Lam Ánh Nguyệt khẽ vuốt mấy lọn tóc mai của mình rồi như có điều gì suy nghĩ, một lúc sau nàng ta mới nói:

"Tiểu Nguyệt và Phong tử là tỷ muội tốt của nhau, hai người chúng ta biết nhau từ rất lâu rồi, từ khi mới bái nhập Thánh Địa thì đã quen với nhau. Do Phong Tử có tuổi lớn hơn tiểu Nguyệt một chút, tu vi cũng mạnh hơn một chút nên tiểu Nguyệt đành phải nhận tỷ ấy là tỷ tỷ mình. Phong tử là một người rất hiền lành, lúc nào cũng vì người khác, tóm lại tỷ ấy rất tốt, tiểu Nguyệt cảm thấy hạnh phúc khi có một vị tỷ tỷ như vậy. Mà đúng rồi chủ nhân tại sao lại đi cùng với Phong tử?".

Xuân Đức nằm ngửa ra nhìn lên trời nghe được câu hỏi của Ánh Nguyệt thì nói:

"Cứu nàng một mạng, nàng không thèm cảm ơn đã vậy lại còn cưỡng ép đem ta về đây, ta đại nhân đại lượng không chấp nhặt với nàng nếu không thì nàng ta biết tay. Đã vậy mới về tới nơi đây nàng ta lại đi bế quan tu luyện ngay và luôn, ta không muốn cùng với nàng ở trong cái thạch thất chán ngắt kia nên đi ra ngoài này chơi một tí, tiếp theo là gặp các người đây".

"Hóa ra chủ nhân lại là ân nhân cứu mạng của Phong tử, mà chủ nhân là loại thần thú gì? sao Nguyệt nhi chưa từng thấy trong cổ tịch ghi lại" -- Ánh Nguyệt lại hỏi.

"Chưa thấy là phải rồi, đến cả ta còn chẳng biết ta là cái thể loại thần thú gì nữa đây. Mà phải rồi cái Vực Thảm Tử Vong kia khi nào thì mở, lần trước lão già kia kể đủ thứ mà cái quan trọng nhất thì không kể, đúng là ăn hại có truyền thống"--- Xuân Đức đậu đen rau muống nói.

Ánh Nguyệt suy nghĩ một chút sau đó nói:

"Theo Nguyệt nhi thì cũng không còn bao lâu nữa, trong thời gian 15 ngày thì ắt sẽ mở cửa. Chủ nhân có dự tính gì sao? có thể nói cho Nguyệt nhi biết một chút không?".

Xuân Đức hờ hững nói:

"Lúc ban đầu ta có ý định giết hết tất cả các người của mấy thế lực các người làm đồ ăn nhưng bây giờ thì chán rồi, ta muốn đi xem trong cái vực thảm kia có cái gì thú vị không, ngày nào cũng giết người thì không tốt, thì thoảng giết vài ức cho đỡ buồn thôi".

Khoe miệng Ánh Nguyệt co gật một hồi, nghe cái câu *giết vài ức cho đỡ buồn* thì một người có bản tâm kiên định như nàng cũng cảm thấy nao nao. Nàng cảm thấy không nên nói chuyện nhiều với vị chủ nhân này nếu không cũng bị suy tìm mà chết.

Hình như ông bà Ánh Nguyệt phù hộ hay sao mà trong lòng nàng vừa có suy nghĩ này thì đã nghe Xuân Đức nói tiếp:

" Thôi ta đi ngủ đây, ngươi tu luyện hay làm gì thì làm "

Nói xong thì Xuân Đức vẫn nằm như vậy, nghiêng đầu sang một bên rồi ngủ một cách ngon lành. Thấy vậy Ánh Nguyệt khẽ mỉm cười rồi cũng ngay tại chỗ đã tọa tu luyện.

.....

Nhật nguyệt luân phiên, thời gian từ từ trôi qua cũng không biết là bao lâu nữa.

Xuân Đức đang nằm ngủ ngon lành thì cảm nhận có một bàn tay mềm mại đang tác quái trên cơ thể hắn, hắn mở mắt ra nhìn thì đã thấy Phong Từ Yên đang ngồi bên cạnh hắn, hai mắt híp lại thành hình nguyệt nha dùng một bàn tay xoa xoa bụng hắn, đẩy hắn lăn qua lăn lại. Nhìn thần tình nàng bây giờ có vẻ rất thích trí.

Xuân Đức có chút nhỏ nhen tức giận nói:

" Thích thú vậy à, nghịch đủ chưa, không thấy ta đang ngủ à. Làm phiền người khác khi ngủ là hành vi thiếu đạo đức ngươi không biết sao? "

Đang nghịch Xuân Đức, bỗng nhiên nghe thấy Xuân Đức nói chuyện thì Từ Yên ban đầu ngăn người ra, sau đó là dùng một ngón tay trở thọt thọt vào cái bụng đang căng tròn như quả bóng của hắn vui vẻ đạo:

" Tiểu Bảo Bối có thể nói chuyện được à, bất ngờ nha, hi hi, ngươi nhìn đáng yêu thế này cơ mà, tại sao lại không cho ta nghịch một chút chứ, thật nhỏ mọn".

" Ngươi cứ bị ai đó xoa xoa cái bụng rồi lăn qua lăn lại xem có cảm thấy dễ chịu không. Hừ hừ. Mà sao ngươi biết ta ở đây? "-- Xuân Đức trợn mắt tức giận nói.

Từ Yên thấy Xuân Đức tức giận không nhưng không sợ mà còn làm tới, nàng nâng hắn lên dùng hai tay nghịch hai cái cánh của hắn. Xuân Đức buồn bực quay đầu nhìn lại nàng ta đạo:

" Bỏ ta xuống, đừng để ta tức lên ".

Xuân Đức vừa mới nói xong thì Từ Yên đã cười khanh khách, nàng đặt hắn xuống cười híp mắt đạo:

" Ngoan nào, cho sờ một chút đi, nhỏ mọn quá vậy, hi hi, mà thôi ta có cái này cho ngươi nè, muốn xem không? lần này tới đây vừa là đến thăm Liễu sư muội, vừa mang cho tiểu bảo bảo nhà ngươi một bất ngờ lớn".

Xuân Đức được thả ra thì nằm nghiêng, dùng một chi trước chống đầu, dùng một móng vuốt ngoáy mũi, khinh bỉ đạo:

" Ngươi thì có thứ gì tốt chứ, ta cũng không tin ngươi lấy ra được thứ gì tốt".

Từ Yên phồng má biểu hiện như một tiểu nữ nhi, trừng mắt với Xuân Đức một cái rồi móc ra một viên tròn tròn từ giữa hai quả núi trước ngực đưa đến trước mặt Xuân Đức, nàng có chút kiêu ngạo đáp:

" Đây là thứ ta thiên tân vạn khổ mới lấy được đây, hừ hừ, không phải người trước kia cứu ta thì ta mới không lấy ra đây này".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Hóa Hình Đan

Xuân Đức liếc mắt một cái, ngời ngời một chút mới hỏi:

" Cái cục gì mà tròn tròn đen đen vậy, mùi vị lại không thể nào tốt, ngươi sẽ không phải ngươi tính cho ta thuốc độc chứ? "

Từ Yên nghe vậy thì trên khuôn mặt xinh đẹp kia hiện lên vẻ tức giận, nàng dùng một ngón tay búng vào cái trán hắn tức giận mắng:

" Kiến thức nông cạn, đây là Hóa Hình Đan, là vật vô cùng trân quý đây. Nó giúp ngươi có thể hóa thành hình người. Cái này là ngày trước ta phải hao tổn không biết bao nhiêu là tiền của đi mua nguyên liệu, còn phải vào địa cực tìm hóa hình thảo nữa, sau này còn phải về tông môn nhờ một vị luyện đan sư cao giai mới có thể luyện chế ra đây, vậy mà ngươi cái con trùng nấp này dám nói nó là độc được à ".

Càng nói nàng càng tức giận, nước bọt văng tứ tung, đến sau cùng nàng ta trực tiếp động thủ luôn, nàng ta dùng hai tay nâng Xuân Đức lên lắc qua lắc

lại.

Xuân Đức bị nàng lắc qua lắc lại nhưng không thèm đếm xỉa đến mà nói:

"Người ăn thử xem có hóa thành đồng loại với ta không nào".

Xuân Đức biết mình có nuốt viên đan được đen như cục cơm cháy kia cũng không thể hóa hình được nên mới nói vậy. Nếu không thì ngay từ đầu hắn đã ăn ngay rồi.

Từ Yên nghe vậy thì dừng việc ngược đãi Xuân Đức lại ngạc nhiên đạo:

"Người không muốn hóa hình sao?".

Xuân Đức xem thường nhìn nàng nói:

"Tại sao phải hóa hình thành hình dáng nhân loại các người cơ chứ, ta thấy hình dáng như bây giờ mới là chuẩn mực. Sao người không hóa thành hình như ta vậy nè, có cánh có thể tăng tốc độ phi hành, độn thuật, lợi trào có thể thay thế mấy cái vũ khí tầm thường kia.... nói chung ta thấy bản thân ta như bây giờ là hoàn mỹ nhất rồi, ta đâu có ngốc lại biến thành cái bộ dáng yếu nhược của các người".

"Ai nói nhân loại yếu nhược, người không phải bây giờ bị ta tùy ý khi dễ sao? "--- Từ Yên không cho là đúng phản bác.

Xuân Đức nghiêng đầu liếc xéo nàng, vô cùng xem thường nói:

"Tại ta còn bé thôi, đợi ta lớn lên thì người bị ta thổi một hơi cũng bay xa mấy tỉnh vực, mà có khi ta xuất hiện người phải dập đầu quỳ bái như thấy tổ tiên mình ấy chứ".

Từ Yên nghe vậy tròn tròn mắt tức giận nói:

"Còn nhỏ mà phách lối quá ha. Đã như vậy bây giờ ta phải tranh thủ bắt nạt người mới được, không tới khi người lớn rồi thì làm phản".

Vừa nói tay của Từ Yên cũng đã hành động, nàng dùng hai tay bóp cái bụng của Xuân Đức, rồi lại túm hai cánh tung lên cao, tiếp theo là cầm cái đuôi treo ngược hắn lên. Xuân Đức cũng không để cho nàng tùy ý khi dễ hắn liên tục cào, cắn, nhổ nước miếng lên người Từ Yên.

Một lúc sau thì Từ Yên quần áo đã bị rách te tua, thi thoảng có vài chỗ còn có máu chảy ra, còn Xuân Đức hiển nhiên là bình yên vô sự rồi, da dày thịt béo làm sao có thể bị thương được chứ.

Khi hai người đang quần áo với nhau thì bỗng nhiên nơi này xuất hiện thêm vài nhân ảnh, Xuân Đức và Từ Yên vẫn giữ nguyên tư thế cào cắn nhau trên mặt đất mà nhìn mấy người mới đến. Khi nhìn rõ đám cô hồn này là ai thì hai người tiếp tục lao vào cào cắn lẫn nhau.

Mãi cho đến khi Từ Yên nằm gục trên mặt đất thì cuộc hỗn chiến mới kết thúc. Lúc này Xuân Đức mới ngồi trên người nàng ta ngẩng cao đầu khẳng định bản thân là người giành chiến thắng. Nhìn 6 người Xuân Đức hỏi:

"Có chuyện gì mà 6 tên cô hồn các người lại mò tới đây?".

Ánh Nguyệt tiến lên phía trước một bước hơi cúi đầu thưa:

"Thưa chủ.. ". Nói tới đây bỗng nhiên nàng lại dừng lại không dám nói nữa mà nhìn về phía Xuân Đức có chút lúng túng.

Xuân Đức thấy nàng ta không nói nữa thì biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì, hắn nói:

"Gọi ta là đại nhân"

"Vâng, đại nhân. Chuyện là thế này, Phong tử muốn gặp chúng tiểu nhân nên bọn tiểu nhân tới đây "--- Ánh Nguyệt ngược ngừng đạo.

Xuân Đức nghe vậy thì trong lòng đập đen rau muống, hắn thầm nghĩ * Các người mấy tên cô hồn này làm bố tưởng có chuyện gì quan trọng, vòng vo mãi cuối cùng hóa ra là cái lý do củ chuối mà không thể chuối thêm được nữa *

Xuân Đức nhìn xuống Từ Yên đạo:

"Người sẽ không phải chết rồi chứ, yếu đuối quá vậy?".

Từ Yên hữu khí vô lực, có chút căm tức đạo:

"Người cái con trùng mập chết tiệt, lại dám hạ độc bọn tiểu thư, mà chất độc của người làm sao lại mạnh như vậy, đến cả ta cũng không thể hóa giải được, cả người cảm thấy vô lực".

"Ta mà thêm hạ độc một kẻ nhân loại yếu đuối tới đáng thương như người sao, chẳng qua là ta cần yêu người vài cái rồi không may chất độc đi vào cơ thể người thôi. hắc hắc "-- Xuân Đức gian xảo cười nói.

Từ Yên: ".....".

Ánh Nguyệt: ".....".

Mấy tên còn lại: "....".

.....

Vì chất độc cũng chỉ là một chút xíu nên với tu vi của mình Từ Yên nhanh chóng có thể khôi phục. Mọi người bây giờ đang ngồi dùng linh quả, tuy không biết là quả ăn nhưng ăn vào thấy ngọt ngọt, man mát nên Xuân Đức cũng tích cực ăn nhưng cô nàng Từ Yên chết tiết kia luôn tranh với hân.

Đang lúc này Ánh Nguyệt lên tiếng đạo:

" Phong tỳ, tỳ nói là có chuyện cần muội giúp, bảo muội đi gọi thêm vài người, bây giờ người cũng đã tới tỳ nói chuyện gì muốn nhờ ra đi".

Từ Yên nghe vậy thì ngừng việc tranh giành linh quả với Xuân Đức ngẩng đầu lên đạo:

" Ta nghe nói Diệp Linh Tông và Ma Môn cùng phát hiện một cây Thiên Dục Đăng ở bên trong Vực Thẳm Tử Vong, loại Thiên Dục Đăng là một loại ma đăng khi còn nhỏ thì không đáng nhắc tới nhưng khi đã lớn lên rồi thì vô cùng khó đối phó, hình như đã có vài tu sĩ cao giai tham gia vây công bị nó thôn phệ sạch sẽ".

Ánh Nguyệt khó hiểu đạo:

" Chuyện này thì có liên quan gì tới chúng ta, tại sao lại phải mạo hiểm tới đó làm gì? ở đây tu luyện không phải tốt hơn sao? Cứ kệ cây Ma Đăng đó lúc nào Vực Thẳm Tử Vong mở cửa nó có khi còn là một trợ lực lớn cho chúng ta ngăn cản quái vật ấy chứ".

Từ Yên lắc đầu đạo:

" Muội nói vậy là không đúng rồi, chúng ta có dễ yên thì mấy thế lực kia cũng không nguyên ý, mà chúng ta đi lần này là vì mấy con thánh thú sinh sống bên cạnh Thiên Dục Đăng mà không phải là Thiên Dục Đăng, chỉ cần bắt một con thì cũng tương đương với một tên Bất Diệt Cảnh trung giai rồi, nếu như là được con non thì càng tốt mà may mắn chúng ta thu phục được Thiên Dục Đăng thì càng tốt hơn, vì đã có ước định nên Thánh Địa chúng ta chỉ có thể 7 người đi, tuy có đôi chút mạo hiểm nhưng đó cũng là một cơ duyên lớn.

Hơn nữa lần này đi tỳ còn có mục đích khác, không đi không được"

Bạn đang đọc truyện *Cân Cầm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Đau thương

Ánh Nguyệt nghe vậy thì hiện lên vẻ lo lắng đạo:

" Tỳ việc này thật sự ổn sao, chỉ có mấy người chúng ta liệu có làm được không? thánh thú Bất Diệt Cảnh trung kì không phải đơn giản đối phó đâu, tỳ hân là phải biết việc này chứ làm sao lại ra một quyết định không sáng suốt như vậy được. Chỉ với mấy người chúng ta căn bản không phải đi thu phục thánh thú mà là đi đưa đồ ăn cho nó. Tỳ suy nghĩ lại đi."

Nói xong nàng lại nhìn chằm chằm Từ Yên, để xem vị đại tỳ tỳ này quyết định ra sao?. Mấy người bên cạnh cũng đồng loạt dùng ánh mắt khuyên nhủ nhìn về phía Từ Yên, duy chỉ mỗi Xuân Đức là không thêm quan tâm mà vẫn tiếp tục ăn.

Từ Yên nghe vậy lại nhìn thần tình của mọi người khẽ mỉm cười một tiếng đạo:

" Ngoài sáng thì chúng ta chỉ có 7 người nhưng còn trong bóng tối thì sao? ai có thể ngăn cản chúng ta mang thêm nhân lực cơ chứ, sẽ có thêm vài trợ lực mạnh mẽ đi cùng chúng ta lần này. Mọi người yên tâm đi ".

Mọi người nghe vậy thì mới thở ra một hơi, khuôn mặt thoáng cái dần ra. Ánh Nguyệt lúc này lại hỏi:

" Là ai lần này sẽ trợ giúp chúng ta vậy tỳ?

" Tỳ cũng không biết rõ người này là ai cả "---Từ Yên cũng bất đắc dĩ nói.

Khuôn mặt của Ánh Nguyệt hiện lên vẻ suy tư, sau đó mới thở dài nói:

" Mong không phải là mấy tên kia"

Ngay sau đó nàng lại hỏi: " Đã như vậy khi nào chúng ta xuất phát tỳ, lần này thánh địa cho chúng ta mang theo bảo vật gì để đi thu phục mấy đầu thánh thú kia?".

Từ Yên dùng ngón tay út gõ gõ lên mặt bàn ngọc, chậm rãi đạo:

" 7 người chúng ta được thánh địa ban cho nhất kiện Trấn Yêu Kính, đan dược và nhiều thứ khác. Còn việc xuất hành thì đã có quyết định rồi, sáng ngày mai chúng ta lên đường tới Thâm Uyên Từ Vong. Mọi người tạm thời nghỉ ngơi một ngày rồi sáng mai lên đường ".

Đúng lúc này Xuân Đức chen ngang vào một câu làm mọi người ngẩn ra:

" Thế mấy tông môn các ngươi không phải là dự định bắt mấy con thần thú hôm trước sao? Tại sao lại chuyển qua đi bắt mấy con thánh thú làm gì cho tốn công? ".

Nghe Xuân Đức nói, cả 7 người không tự chủ được hồi tưởng việc trước kia, bọn họ trong lòng đều một mảnh lạnh lẽo, liên tục rung mình vài cái.

Ánh Nguyệt khuôn mặt có chút xấu hổ đạo:

" Đại nhân việc đó, việc đi thu phục thần thú đó bây giờ còn ai dám nghĩ tới nữa, mấy tông chúng ta cũng tự biết cân lượng bản thân nhìn, thấy sức mạnh đỉnh cấp như vậy làm gì có ai dại dột đi chịu chết đây. Bây giờ cả bốn thế lực đều đang đề phòng việc mấy con thần thú kia trả thù chứ đừng nói là đi thu phục".

Xuân Đức nhổ mấy hạt linh quả ra, thuận miệng đạo:

" Hắc hắc, mà thôi mấy việc này là chuyện riêng của thế lực các ngươi đâu có liên quan gì tới ta mà phải quan tâm,à mà có còn linh quả này nữa không đem ra đi, đang ăn lỗ miệng rồi".

" Còn rất nhiều để tiểu nhân đi lấy "--Ánh Nguyệt đạo.

Tiếp theo mọi người lại tiếp tục đàm luận còn Xuân Đức tiếp tiếp tục ăn, Xuân Đức bây giờ đang cảm thấy rất vui, theo như tính toán thì đêm này Vũ Y sẽ thức tỉnh.

Sau cuộc vui thì mọi người cũng ai về động phủ người nấy, Xuân Đức thì vẫn ở lại với Ánh Nguyệt cho thoải mái, Từ Yên tuy không muốn nhưng cũng không biết làm sao nên đành để hần lại đây còn nàng một mình về động phủ.

.....

Nửa đêm trong không gian vắng lặng.

Xuân Đức lúc này đang ở trong lầu đài nhỏ giữa sinh mệnh hồ, bên trong căn phòng của Vũ y trước kia bây giờ Xuân Đức đang chăm chú nhìn quả trứng lớn trước mắt mà lòng tràn đầy lo lắng.

Vì sao lo lắng ư, đơn giản vì đã qua thời gian rồi, đáng lý lúc này Vũ Y đã phá trứng mà ra mới phải. Nhưng lúc này quả trứng kia vẫn không có dấu hiệu gì là sắp nở cả, nếu không phải còn cảm nhận được sinh cơ dạt dào từ quả trứng tán ra thì Xuân Đức đã phát điên rồi cũng nên.

Lão Hệ thì bị thương nặng chưa lành đang tận lực trị thương nên không thể làm phiền, còn đám ăn hại Tuyết Anh, Thanh Mai, Thanh Trúc kia thì khỏi cần nhắc tới cũng được. Sau một lúc chăm chú chờ đợi thì Xuân Đức bây giờ lại như thần lẫn đứt đuôi bay qua bay lại trong phòng nhìn quả trứng từ trên xuống dưới.

Đã dùng vài ngàn lần thăm dò, có cả system phụ trợ thăm dò nữa nhưng lại không cho ra số liệu gì làm Xuân Đức càng cảm thấy bất an, lo lắng, lo lắng điều gì đó không may xảy ra với Vũ Y, tâm tình hần bây giờ cực độ không tốt, nhân cách thứ hai bắt đầu khổng chế thân thể, hàng loạt suy nghĩ tà ác hiện lên, hần tự nhủ với lòng mình nếu Vũ Y không sống lại được thì hần sẽ huyết tẩy hết cả cái Viễn Cổ Chiến Trường này về đức lại thân thể và linh hồn cho Vũ Y.

Tuy bản tính độc ác trời dấy nhưng khi Xuân Đức nhìn vào quả trứng trước mắt lại không khỏi cảm thấy đau xót, hần từng bước, bước đi tới góc căn phòng rồi ngồi vào trong góc quay mặt ra nhìn quả trứng, đôi mắt như hai viên bảo thạch nhạt nhòa, nước mắt liên tục chảy ra. Hần không kêu gào hay la hét gì cả, cứ yên lặng như vậy nhìn quả trứng không nhúc nhích kia mà rơi lệ.

Hần đau, hần buồn, hần cảm thấy khổ sở khi người thân của hần ngay trước mắt mà không thể gặp nhau, nói chuyện với nhau. Hần bỗng nhiên lại nhớ về những ngày vui vẻ bên nhau, tuy khi đó hần và Vũ Y đều rất nhỏ yếu nhưng cuộc sống khi đó thật tốt, ăn uống, vui cười bên nhau thật tuyệt làm sao.

Nhưng bây giờ Vũ Y nàng còn sống, nhóc tỳ vẫn ở trước mắt hần, thế nhưng hai người lại bị ngăn cách với nhau, nhóc tỳ yên lặng nằm trong quả trứng hần cũng lặng yên ngồi trong góc tường nhìn quả trứng, không gian tĩnh mịch lạnh lẽo đến đáng sợ.

Xuân Đức hần bây giờ thật hận, hận tất cả, hận những kẻ đã sát hại muội muội hần, hận những kẻ đã sinh ra những tên súc vật kia, hận luôn cả gia đình, tông môn những kẻ có liên quan tới những tên kia. Sát ý đã bao lâu rồi chưa được bộc phát, luôn được hần kìm nén bây giờ nó sôi lên sùng sục như một ngọn núi lửa đang phun trào.

Xuân Đức cứ ngỡ nói vậy thì bà cô này sẽ buông hẳn ra cơ chứ, ai ngờ bà cô này sắc mặt không đổi, đã thế còn mặt dày dùng thêm tay còn lại mà nắn mà bóp cơ thể hắn. Xuân Đức thấy vậy thì hết biết nói gì luôn.

Khi hắn đang định cắn bà cô này một cái, thì bà cô nhỏ lúc này lại ngừng nghịch hắn mà đạo:

"Sâu Mập ta đến sớm chơi với người mà người không vui sao? Người biểu hiện như vậy làm ta thương tâm quá "--Nói xong cô nàng này con giả vờ lau nước mắt nữa mới dễ sợ chứ.

Xuân Đức quay qua một bên căm ghét đạo:

"Không đâu tôi phá đám giấc ngủ người khác, ta chưa cắn chết người là may chứ ở đó mà thương tâm với chả thương thân, lượn đi cho không khí nó trong....".

Xuân Đức còn chưa nói hết thì đã bị Từ Yên ôm vào trong ngực, nàng ta nhìn Xuân Đức dùng một tay thot thọt cái bụng bự của hắn đạo:

"Ngủ nhiều nhanh mập lắm, mà người béo quá rồi, người mà còn ngủ như vậy nữa thì sẽ lẫn đấy, ta cũng hiểu kì cái cánh bé tí của người đây sao lại có thể nâng được cả cái thân hình mập ú thế này".

"Ta mập thì đã sao nào, bây giờ đã mập rồi thì ngủ thêm chút, mập thêm một tí có sao đâu, các người đi đâu thì cứ đi đi đừng làm phiền tôi ta ".--- Xuân Đức liếc xéo Từ Yên đạo.

Từ Yên lắc đầu đạo:

"Không được, ta sao có thể để người mập thành quả bóng được, hôm nay người có nói thế nào cũng phải đi với ta, bây giờ chúng ta cùng đi tới Vực Thẳm Từ Vong ".

Nói xong nàng không cho Xuân Đức phản đối đã ôm hắn đi về một cái phi chu bên trên lúc này đã có 8 người trước kia và còn thêm cả Ánh Nguyệt nữa là 9. Từ Yên vừa lên phi chu nhìn một lão giả đạo:

"Xuất phát thôi "

Ngay lập tức phi chu biến thành một đạo cầu vòng biến mất, ngồi trên phi chu hai thiếu nữ thấy Từ Yên ôm một con tiểu linh thú quay về thì vô cùng ngạc nhiên, hai nàng đánh giá Xuân Đức một lượt sau đó một cô gái mặc áo màu vàng mới hỏi Từ Yên:

"Ồ. Từ Yên con sủng vật của người là loại gì tại sao ta chưa từng thấy có thể nhưng nó lại cho ta không, ta đang thiếu một con sủng vật để nuôi "--- Lòi nói người này khi nghe vào tai cảm thấy vô cùng khó chịu, khó chịu không phải là giọng nói của ả mà là cái cách thể hiện, ả này nói chuyện mà cứ như đang ra lệnh cho người khác vậy, vênh mặt hất hàm lên mà nói, nhìn thôi là muốn cho ngay chiếc dép vào mặt rồi.

Cô ả kia vừa nói xong thì thiếu niên bên cạnh, ả mà gọi là thiếu niên cũng không đứng lắm, kẻ này khuôn mặt thì thiếu niên mà thân thể thì như con gấu vậy nhìn dị hợm vô cùng, tên này cũng dùng cái giọng như bố thí cho Phong Từ Yên nói:

"Phong sư muội đã Vân sư muội muốn chi bằng muội hãy đưa con tiểu thú này cho muội ấy đi, chỉ cần muội đưa con vật nhỏ kia cho Vân sư muội thì viên Định Hồn Đan này là của muội". Nói xong tên này lấy ra một cái hộp ngọc vứt xuống dưới chân Từ Yên.

Sắc mặt tên mặt học sinh thân hình con gấu kia khi ném cái hộp ngọc đi thì vô cùng đều giả, còn hai con ả kẻ bên đó thì lại được một dịp vênh mặt hất hàm lên.

Còn sắc mặt của Từ Yên vô cùng khó coi lúc xanh, lúc trắng, còn 6 người bọn Ánh Nguyệt thì hiện lên vẻ tức giận. Nhưng cũng chỉ là hiện lên vẻ tức giận thôi mà không dám nói gì.

Đúng lúc này tên kia lại lên tiếng:

"Sao vậy Phong sư muội không phải là muội rất cần vật ấy để cứu người ấy sao, cúi xuống và nhặt nó lên đi chứ, đối với ta nó không đáng là gì nhưng với sư muội thì.. ha ha ha...á "

Tên này đang cười thì bỗng dừng hết thắm một tiếng, nhưng cũng chỉ là hét lên một tiếng mà thôi vì hắn không có cơ hội để la lên lần thứ hai rồi. Khi mọi người kinh ngạc nhìn về phía tên kia thì không khỏi một trận lạnh buốt sống lưng sống, hai mắt tròn thật to mà nhìn, bọn họ thấy một cảnh vô cùng tà ác cả đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Sự sợ hãi tột cùng

(Chương miêu tả cảnh tượng máu me các bạn yêu hòa bình không nên đọc)

Bọn họ nhìn thấy con tiểu linh thú hiền lành, khả ái khi trước đang lười biếng đang nằm trong lòng Tử Yên không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay trước mặt của tên mặt thiếu niên kia.

Tiểu linh thú lúc này đâu còn cái bộ dáng đáng yêu như trước kia nữa, nó bây giờ nhìn như một loại sinh vật tà ác đến từ nơi tăm tối nhất, cả người bốc lên ngàn ngạt sát ý, hận ý, ánh mắt nó u ám như tro tàn không còn màu bích lục như trước. Chỉ cần đụng chạm tới ánh mắt kia con người ta không tự chủ được cảm thấy bất lực, đau thương, thống khổ, mọi loại ý nghĩ tiêu cực bao trùm lấy kẻ nhìn vào ánh mắt đó, khiến cho những kẻ đó chỉ muốn tự vẫn kết liễu cuộc sống hiện tại.

Ba người một nam hai nữ khi trước đang còn cao cao tại thượng, nhìn đời bằng nửa con mắt, nhục nhã người khác làm niềm vui lúc này đã như ba con cún hoảng sợ nhìn về tiểu linh thú, bọn họ như bị lực lượng nào đó chế trụ khiến cho bọn họ không thể nói được chỉ có thể dùng ánh mắt mà biểu đạt nỗi sợ hãi.

Hai chân sau của tiểu linh thú quắp vào hai vai tên mặt thiếu niên kia, những móng vuốt sắc bén xuyên thủng da thịt đâm vào trong cơ thể hấn máu tươi chảy ròng ròng, hai trảo trước thì trước tiếp đâm xuyên qua hai con ngươi của tên này, tiểu linh thú cắn một cái lập tức đầu tên này vỡ ra sau đó tiểu linh thú vục đầu vào ăn.... tên này.

Còn cái đuôi của tiểu linh thú có cái đầu là một con rắn lúc này đã cắn xuyên vào trong ngực tên ngạo mạn kia, khi cái đuôi rút ra thì trong miệng con rắn đã có thêm một trái tim đang còn chảy máu tí tách rơi trên sàn phi chu.

Đúng lúc này thì trong cơ thể của tên mặt thiếu niên bay ra một cái hồn phách ngưng thực vô cùng, hoảng sợ nhìn về tiểu linh thú sau ngay lập tức sau đó cướp đường mà chạy, động tác có thể nói không chê vào đâu được, trước khi bỏ chạy hấn còn dùng ánh mắt oán độc nhìn về phía Phong Tử Yên một cái, nhưng hấn có thể chạy được sao? không nói tới 7 người bọn Anh Nguyệt, Tử Yên ở đây, chỉ riêng mình Xuân Đức thôi thì tên kia cũng có chạy đằng trời.

Xuân Đức đang cắn nuốt não của tên này, nhưng vẫn dùng thần thức quan sát xung quanh nhìn thấy linh hồn tên này định bỏ chạy thì cũng không thêm ngó đầu sang. Cái đuôi có cái đầu con rắn đang ngậm quả tim bỗng nhiên há to miệng nuốt quả tim xuống rồi cái đuôi dài ra sau đó dùng tốc độ ánh sáng, vượt qua thời không cắn về cái linh hồn kia.

" Á...Á....Đau...tha ta... ta là "

Tức thì linh hồn kia không kịp né tránh bị cắn trúng, lập tức hét ra tiếng kêu thê lương khiến lòng người tê tái, nhưng nhiều hơn là sự sợ hãi đến cả linh hồn cũng run rẩy. Cảm thấy ăn óc người cũng giống như ăn óc khi mà thôi Xuân Đức ăn được một tí thì không ăn tiếp nữa.

Tâm niệm một cái, linh hồn tên không may đang bị cái đuôi của hấn cắn vào cổ lập tức xuất hiện trước mắt hấn. Xuân Đức không quan tâm gì tới biểu cảm thống khổ,, sợ hãi, cầu xin của tên kia mà một ngụm cắn đứt đôi linh hồn tên này sau đó nhắm nháp một chút, cảm thấy ăn hồn phách đem lại cảm giác mê luyến không thể tả, hấn không vội một lần ăn hết, mà từ từ ăn, cắn nuốt từng tí một để tận hưởng cảm xúc thăng hoa.

Nhưng cũng không bao lâu thì hấn cũng ăn hết, thấy chưa hết thêm hấn nhìn sang hai ả mặc áo vàng và cam bên cạnh. hai ả này thấy hấn nhìn sang thì lập tức đại tiểu tiện không thể kiềm chế. Xuân Đức nhếch cái miệng dính óc người và máu lên cười lạnh.

Nhưng khi hấn đang định giết hai ả này thì Tử Yên lên tiếng:

" Tha cho bọn họ đi, bọn họ còn có tác dụng cho chuyến đi lần này ".

Nghe vậy thì Xuân Đức thoáng chần trừ một chút nhưng sau đó hấn mỉm cười một cái mà không nói gì, tiếp theo

" Á... không "

Cô ả mặc áo màu vàng bị Xuân Đức một ngụm ăn luôn, hình thức cũng giống tên lúc trước nhưng tốc độ thì nhanh hơn, qua hai hô hấp thì linh hồn và trái tim cô ả đã bị Xuân Đức ăn sạch, Xuân Đức ợ một cái đạo:

" Để lại một đứa là được rồi, hai đứa thì cũng không có tác dụng gì lớn cả. Bọn này thật tương ta dễ khi dễ thích bắt nạt lúc nào cũng được sao, lại còn xem ta như hàng hóa trao đổi cơ đấy. Mới sáng sớm còn mát nên ta cho mấy tên kia chết sớm một chút bằng không ta sẽ nuôi thần hồn bọn chúng rồi ăn dần dần, mỗi hôm ăn một tí".

Xuân Đức dùng năng lượng thanh trừ mấy thứ óc, máu và thịt vụn bị dính trong miệng và trên người cho sạch sẽ quay lại trong ngực của Tử Yên, nhìn nàng ta mà nói:

" Không sợ sao? "

Tử Yên khuôn mặt tuy có hơi chút trắng xám, nàng lắc nhẹ đầu sau đó mỉm cười nói:

" Đương nhiên là sợ nhưng đây là người vì ta mà làm, ta cảm thấy rất vui ".

Xuân Đức nghe vậy thì nhìn nàng thật sâu một cái, nhắm mắt lại sau đó mới không nhanh không chậm nói:

" Người suy nghĩ quá nhiều rồi, ta làm đơn giản vì ta thích mà thôi ".

Từ Yên lúc này cũng không nói gì thêm nữa mà chỉ mỉm cười hạnh phúc mà thôi. Nàng quay lại nhìn thiếu nữ mặc áo cam kia lên tiếng đạo:

"Dọn sạch vết máu rồi xử lý hai cái xác kia đi".

Thiếu nữ mặc áo cam liên tục gật đầu, rồi bắt đầu công việc xử lý hai cái xác. Nhưng khi nàng đang định dùng hỏa thuật thiêu hủy hai cái xác kia đi thì Xuân Đức lại lên tiếng:

"Đừng có mà hủy đi phí của, bộ ngươi không có óc sao hay phải để ta tách đầu của ngươi ra xem thử bên trong là thứ gì, nghe ta nói bây giờ ngươi lột sạch quần áo hai kẻ kia ra, sau đó lột da, rút hết móng tay móng chân đi, tiện thể cạo tóc, nhổ luôn răng ra sau đó rửa sạch là được, tối nay ta định hầm hai kẻ này ăn dần".

Thiếu nữ mặc áo cam còn chưa nghe Xuân Đức nói hết câu thì trực tiếp ngắt xiu luôn. Còn 6 người Ánh Nguyệt sắc mặt trắng xám, tay chân lạnh ngắt, Từ Yên lúc này sắc mặt có hơi chút thay đổi đang định nói cái gì thì lại nghe Xuân Đức đạo:

"Ta nói đùa chút thôi, các ngươi phải có tính hài hước chứ".

Nghe được lời này thì Từ Yên tròn tròn mắt nhìn hấn, còn 6 người Ánh Nguyệt tuy không nói gì nhưng trên mặt biểu hiện đầy vẻ không tin tưởng.

Cuối cùng hai cái xác bị vứt ra ngoài phi chu còn vết máu trên sàn thì vung tay cái là xong không cần tốn thời gian.

Mọi người lại tiếp tục lên đường tới Vực Thẳm Tử Vong, nhưng bầu không khí trên phi thuyền có vẻ hơi trầm trọng, nhất là thiếu nữ mặc áo cam nàng ta từ khi tỉnh lại thì ngồi vào một xó, hai tay ôm lấy đầu gối cả khuôn mặt cúi xuống, thì thoảng lại len lén nhìn xem Xuân Đức có tỉnh lại chưa.

Một đường có thể nói là bình an vô sự, không có ai dám chặn đường, đánh cướp gì cả. Đến cả mấy con yêu thú cấp thấp phi hành không có linh trí khi thấy cái phi chu này đều tự động bay trốn chạy thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Vực Thẳm Tử Vong

Cũng không biết là bao lâu nữa, bỗng nhiên phi chu dừng lại làm Xuân Đức tỉnh giấc. Hấn mở mắt ra nhìn Từ Yên hỏi:

"Có chuyện gì sao? Có kẻ nào muốn gây chuyện với chúng ta à vì sao lại dừng lại?".

Từ Yên cúi đầu xuống nhìn Xuân Đức cười nhẹ nhàng nói:

"Không có ai gây chuyện với chúng ta cả, không đi nữa vì chúng ta đến nơi rồi, đi thêm một chút nữa là khu vực cấm không rồi, phi chu không thể tiến vào nếu tiến vào ngay lập tức sẽ bị lực lượng tự nhiên nơi đây bài trừ, từ nơi này chúng ta phải bằng sức mình mà đi rồi".

Xuân Đức nghe vậy thì thoát ra khỏi vòng tay Từ Yên bay lên đầu của nàng nhìn xung quanh một chút nói:

"Ừm, đi thôi".

Vậy là mọi người rời khỏi phi chu, Từ Yên vung tay lên thu phi chu lại, phi chu hóa thành bạch quang bay vào tay áo nàng. Tiếp theo mọi người dùng tốc độ không nhanh không chậm đi về phía trước.

Đi được một lúc Xuân Đức bỗng nhiên bay lên, hấn cảm thấy cũng không có lực lượng gì hạn chế hấn phi hành cả, hấn vẫn có thể tự do bay lại như bình thường. Hấn nghi hoặc nhìn xuống Từ Yên hỏi:

"Ta vẫn bay được nè có bị sao đâu ta, ngươi thấy ta còn nhỏ nên tính lừa gạt ta à?".

Từ Yên cười cười:

"Ta quên không nói cho ngươi biết là những linh thú, yêu cầm như các ngươi thì không bị hạn chế. hi hi. Đó là ta quên thôi ai thèm đi lừa gạt ngươi cơ chứ, ngươi đang sợ lắm".

Xuân Đức lại bay về trên đầu Từ Yên, hấn hiếu kì hỏi:

"Đây đã là Vực Thẳm Tử Vong rồi sao?".

Từ Yên đạo:

" Còn chưa tới, Vực Thẳm Từ Vong cách đây cũng không xa nữa ".

" Sắp tới rồi thì đi nhanh lên đi chứ, làm sao các người tốc độ như rùa bò vậy?" --- Xuân Đức khó hiểu hỏi.

Ánh Nguyệt bên cạnh lên tiếng giải thích:

" Đại nhân nơi đây thi thoảng lại xuất hiện vài cấm chế dẫn tới sinh tử bí cảnh hay là những bầy rập khác nên chúng ta phải đi chậm cẩn thận dò xét. Không may mà bị truyền tống tới sinh tử bí cảnh thì có thể nói là thập tử vô sinh, chưa từng thấy ai có thể sống quay về ".

" Ô, vậy à ". Xuân Đức thoáng ngạc nhiên, đây cũng là lần đầu hắn nghe tới sinh tử bí cảnh không ngờ nơi đây lại có nguy hiểm như vậy, quay đầu nhìn thiếu nữ áo cam đang đi đằng sau đạo:

" Vậy thì để nàng đi trước dò đường, tác dụng của nàng chính là lúc này đây ".

Thiếu nữ áo cam bị Xuân Đức quay lại dùng ánh mắt lạnh băng không một chút tình cảm nhìn một cái thì không tự chủ lùi lại phía sau vài bước, khi nghe tới bản thân phải dò đường thì không khỏi biến đổi sắc mặt trong sâu đôi mắt nàng ta hiện lên một tia oán độc nhưng ngay sau đó thì biến mất, việc này làm sao thoát khỏi sự quan sát của Xuân Đức cho được, nhưng hắn cũng không thêm nói cái gì cả.

Cô nàng này cũng không phải hạng người không có óc, sau khi che giấu sự oán độc nàng ta lại tỏ vẻ đáng thương, nàng ta định mở miệng nói cái gì đó nhưng khi nhìn vào ánh mắt không có tí tình cảm nào của Xuân Đức nàng lập tức ngậm miệng lại và ngoan ngoãn đi về phía trước làm công việc dò đường của mình.

Với cách làm của Xuân Đức mọi người cũng không dám ý kiến cái gì, dù sao thiếu nữ kia cũng không phải hạng người tốt lành gì.

Xuân Đức lúc đầu cũng không phải là có ý định này mà hắn muốn đem mọi người phi hành đi cùng cho nhanh nhưng khi nhìn thấy thiếu nữ áo cam thì hắn thay đổi ý định

Có một kẻ dẫn đường rất nhanh mọi người đã tới Thâm Uyên Từ Vong, Xuân Đức vừa tới nơi đây thì không khỏi nhíu nhíu cái mũi vì trong không khí đầy mùi khó ngửi, nơi đây bị một biển mây màu đen bao phủ dày đặc không thấy cái gì phía dưới, đến cả thần thức cũng bị hạn chế gắt gao, nhìn về phía trước biển mây Xuân Đức hỏi Từ Yên:

" Bây giờ làm sao? ".

Từ Yên đạo:

" Đi thẳng xuống thôi, phía dưới nơi này lại là một vùng đất chết vô cùng rộng lớn ".

Vậy là mọi người cùng nhau xuyên qua biển mây đen kia đi xuống phía dưới, sau một thời gian đi xuống phía dưới thì đúng như lời nói của Từ Yên phía bên dưới có một vùng đất chết vô cùng rộng lớn, khắp nơi là hắc vụ lộn lờ, mặt đất xám như màu tro, thi thoảng lại có một gốc cây đen xì to lớn không có lá bên trên mỗi cái cây như vậy lại có từng đàn quạ đen, phía bên dưới các gốc cây này rải rác có vài bộ xương đã bị ăn mòn tương đối nhiều.

Gọi nơi này là tử địa đúng là không chặt đi nơi nào, càng đi vào sâu thì có càng nhiều xương cốt vương vãi trên mặt đất, hắc vụ cũng dày đặc hơn, không những thế Xuân Đức còn cảm thấy có mùi máu tươi quen thuộc phảng phất đâu đây. Ở bên dưới đây thần thức gặp áp chế cực kì mạnh, đến cả Xuân Đức mà thần thức cũng gần như là vô dụng mọi thứ đều phải dùng mắt mà quan sát.

Càng đi vào sâu bên trong hắn càng cảm thấy có cái gì đó không tốt sắp xảy ra, giác quan thứ 6 của hắn bây giờ đã vô cùng nhạy cảm thường có thể linh cảm điều gì đó sắp diễn ra là tốt hay xấu. Nhưng hắn vẫn chưa vội vàng nói điều gì mà tiếp tục quan sát xung quanh.

Đi được thêm một lúc lâu khi đã vào sâu bên trong cái vùng đất chết này, Xuân Đức cảm thấy mãnh liệt bất an, hắn lớn tiếng nói ;

" Dừng lại đi, ta thấy có cái gì đó không đúng lắm. Ta cảm giác không lành nếu tiếp tục đi vào sâu bên trong "

Đang đi thì Xuân Đức bỗng nhiên lên tiếng nói như vậy làm mọi người vô cùng nghi hoặc, nhưng vẫn nghe theo lời hắn ngay lập tức dừng lại, Từ Yên kì quái nói:

" Bây giờ mới là khu vực ngoại vi thôi làm sao có cái gì nguy hiểm với chúng..."

Àm...Àm...Àm

Vù...vù...vù

Từ Yên còn chưa nói xong thì bên dưới mặt đất xung quanh phạm vi 10 dặm bỗng nhiên rung động mãnh liệt rồi nứt ra những con quái vật kinh tởm bò ra, bọn chúng có 6 chân, không có mắt, thân hình tong teo nhìn như mấy con thằn lằn bị chết khô, hàm răng nhọn lồm chồm, nước dãi liên tục chảy ra từ cái miệng đầy răng kia, bốc lên một mùi hôi kinh khủng như mùi mấy cái xác chết vậy, cả người đám quái vật đều được bao trong vụ khí màu xanh.

Còn chưa hết từ bên trong đám hắc vụ nơi mà bọn quái vật vừa chui ra kia xung quanh thoát ra đại lượng muỗi, nó hình dạng giống loài muỗi nhưng thân

hình thì to lớn vô cùng, đại đa số đều dài cả mét, đôi mắt đỏ như máu, cái vòi như mấy cái xúc tua bạch tuộc vậy khua loạn trong không khí, chân thì mọc ra vô số gai nhọn, cả người cũng bốc lên hắc vụ nhìn vô cùng kinh khủng. Không những thế bọn này còn phát ra tiếng kêu the thé nghe như mấy tiếng kêu cứu của người sắp chết vậy, nghe được cái âm thanh này thì khiến cho người ta nổi lên da trâu, da bò lên.

Đám côn trùng này vừa xuất hiện thì đã hình thành vòng vây nhóm người Xuân Đức vào chính giữa.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Quy phục

Mấy người bọn Tử Yên, Ánh Nguyệt khi thấy đám sinh vật quái dị này đều không khỏi biến sắc, Tử Yên ngay lập tức lấy ra một bảo vật hình cầu trong suốt, sau khi được Tử Yên truyền năng lượng vào quả cầu phát ra lam quang đại thịnh tạo thành một cái lồng ánh sáng màu lam bảo hộ phạm vi rộng lớn xung quanh tất cả mọi người.

Đám quái vật bên ngoài tấn công lên tấm màn sáng thì chỉ làm nó gọn lên nhẹ nề rồi sau đó lại như lúc ban đầu không tổn hại dù chỉ một chút, những con ở gần thì liên tục tấn công còn những con ở bên ngoài không thể tiếp cận với màn ánh sáng chỉ có thể gầm rú, bay loạn mà thôi. Thấy vậy mấy người bên trong đều đồng loạt thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó sắc mặt mọi người lại trầm xuống.

Lúc này Xuân Đức mới hỏi:

" Các ngươi làm sao lại sợ mấy con sinh vật quái dị kia như vậy, chúng đáng sợ như vậy sao? "

Tử Yên nghe vậy thì ngưng trong đạo:

" Nếu bọn chúng số lượng ít thì không sợ nhưng với cái số lượng lớn như thế này thì khác, mấy con chui ra từ dưới đất kia gọi là Quỷ Mù, bọn chúng tốc độ không nhanh nhưng toàn thân là kịch độc dù là ta bị dính phải cũng không dễ gì hóa giải, còn đám côn trùng đang bay kia gọi là Phệ Huyết Ma Văn tốc độ vô cùng nhanh đồng thời cũng có kịch độc trí mạng. Nhưng cái này không phải là cái đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là sức mạnh tái sinh của chúng nó, nếu không bị chúng điểm yếu hại thì gần như là vô hạn tái sinh "--Càng nói về sau sắc mặt nàng càng không tốt.

Nhìn ra bên ngoài đang có đàn đàn lũ lũ sinh vật quái dị vây quanh nơi này Xuân Đức ánh mắt sáng lên, hấn tìm đại hai con quái vật mà quan sát, ngay lập tức thông tin sơ lược của bọn này đã hiện ra.

☞☞☞ Quái vật ăn xác thối ☞☞☞

(Loại quái vật sống theo bầy đàn, thích ăn thịt, sống ở nơi âm u không có ánh sáng)

Sức mạnh cơ bản 13.564.987

Đặc điểm:

- + Siêu cường phòng ngự
- + Siêu cường khứu giác
- + Có thể tái sinh vô hạn nếu có đủ năng lượng
- + Chất độc mạnh trong nước dãi có thể hù thực mọi kẻ thù cùng cấp

Điểm yếu:

- + Tốc độ di chuyển chậm
- + Thị lực không có tất cả đều phải dựa vào khứu giác

☞☞☞ Muối cổ đại biến dị ☞☞☞

(Quái vật săn mồi theo bầy, thích ăn não và hút máu, thường sống ở nơi tối tăm)

Sức mạnh cơ bản 10.564.987

Đặc điểm:

- + Siêu cường tốc độ
- + Siêu cường thị giác
- + Siêu cường khứu giác
- + Có thể tái sinh vô hạn nếu có đủ năng lượng
- + Có thể tự nhân bản nếu có đủ nguồn thức ăn.
- + Chất độc mạnh trong nước bọt và răng có thể gây tê liệt mọi kẻ thù cùng cấp

Điểm yếu:

- + Phòng ngự yếu nhược, khi bị mất đi hai cánh thì di chuyển chậm chạp.
- + Khi đói thì ăn thịt ngay cả đồng loại
- + Thích giết chết và thôn phệ con non của bản thân.

Nhìn xong thông tin đám quái vật kia Xuân Đức ngay lập tức hít một hơi thật sâu, trong mắt hắn hiện lên những tia sáng khát máu. Chuyến đi lần này thứ hắn cần tìm là sinh hồn và huyết dịch bây giờ đã xuất hiện ngay trước mắt, nhưng hắn có chút do dự nếu dùng sinh hồn và máu huyết của đám quái vật này bồi bổ quả trứng của Vũ Y thì có làm sao không? Hắn có chút lo lắng.

Suy nghĩ một lúc hắn ra quyết định, cứ giết hết đám quái vật này rút hết huyết dịch và sinh hồn ra để đó, nếu như tìm được lượng lớn sinh hồn và huyết dịch của tu sĩ thì không cần dùng mấy thứ huyết dịch quái vật này nữa, còn không thì cũng phải liều một lần.

Nhưng lúc hắn thu lại tâm tình cho ra quyết định cuối cùng thì thấy Từ Yên và mấy người kẻ bên đang thi triển một loại bí pháp tà ác gì đó cả người bọn họ được gia trì lên một lớp áo giáp màu đen nhánh bao trùm cả cơ thể, áo giáp kia có những xúc tu vung vẩy đang đang hấp thụ sinh mệnh của mọi người để tăng cường sức mạnh.

Xuân Đức cũng không hiểu sao bọn họ phải làm vậy, hắn cũng không có thời gian đâu mà suy nghĩ nguyên nhân trong đó, hắn chỉ hiểu kì hỏi một câu:

" Các người đang tính làm chuyện ngu ngốc gì vậy? "

" Chúng ta sẽ cùng chiến đấu với người, cái phòng hộ này duy trì không được bao lâu nữa, nếu không làm như thế này thì không ai có thể còn sống, ta biết sâu nhập người rất mạnh nhưng dù sao một người sức lực cũng có hạn làm sao có thể đối phó với vô tận quái vật như thế kia hãy để bọn ta cùng chia sẻ một phần với người "--- Mặc dù bộ áo giáp trên cơ thể Từ Yên đang hấp thụ đi từng chút một sinh mệnh của nàng nhưng nàng vẫn mỉm cười mà nói với Xuân Đức.

Ánh Nguyệt và 5 lão giả bên cạnh trước sự kinh ngạc của Từ Yên và thiếu nữ áo cam lúc này cũng quỳ một chân xuống đất cúi đầu hướng về phía Xuân Đức đạo:

" Chủ nhân, hãy để bọn thuộc hạ chia sẻ một phần giúp người "--- 6 người trực tiếp xưng hô Xuân Đức là chủ nhân luôn, không giấu diếm gì nữa.

Thấy cảnh này Xuân Đức có chút ngạc nhiên, 6 người này lúc này lại làm ra biểu hiện thế này là ý muốn thuận phục hắn sao? Nếu không phải có Không Phần Phủ cho phép hắn độc tâm thuật 6 người thì hắn còn nghi ngờ mấy tên này đang lừa gạt hắn đây.

Xuân Đức lúc này lại nhìn về thiếu nữ áo cam đạo:

" Còn người thì sao? "

" Ta "--- Thiếu nữ áo cam có chút ngần ngại, vì nàng không ngờ Xuân Đức lúc này sẽ hỏi một câu như thế. Trong lúc nhất thời nàng vô cùng lúng túng không biết làm sao, nhưng nàng cũng không ngờ biết đây là Xuân Đức cho nàng một cơ hội, thuận phục một kẻ có thể dễ dàng tiêu diệt một Bất Diệt Cảnh Ngũ Trọng trung kì cũng không phải là điều gì xấu. Sau vài cái hô hấp suy nghĩ nàng cũng quỳ một chân xuống cuối đầu hướng Xuân Đức mà đạo:

" Thuộc hạ tham kiến chủ nhân "

Xuân Đức gật đầu một cái đạo:

" Tốt lắm, các người theo ta nhưng vẫn có thể ở Thiên Thu Thánh Địa mà tu luyện không nhất thiết phải ở bên cạnh ta, khi nào ta cần thì sẽ gọi các người, còn người" -- Xuân Đức nhìn về thiếu nữ áo cam một cái sau đó tiếp tục đạo:

" Người thì ta chưa thể tin được bắt buộc phải xuống độc tâm, một khi có ý niệm phản bội ta thì hình thần ngay lập tức bị thổi rửa, mục nát dần dần mà chết ". Vừa dứt lời thì cái đuôi của hắn đã như ánh chớp cắn vào cổ tay thiếu nữ rồi thu lại.

Thiếu nữ áo cam nhìn trên cổ tay hai vết răng đang còn chảy ra bích lục huyết dịch khuôn mặt có chút tái nhợt nhưng sau đó liền khôi phục, nàng cung kính nói:

" Thuộc hạ đã biết thưa chủ nhân ".

Xuân Đức bay ra trước mặt Từ Yên đối diện với nàng mà hỏi:

" Từ Yên lúc này ta cũng không muốn vòng vo cái gì nữa, ta cho ngươi hai lựa chọn một là làm người bạn tin cậy của ta hoặc là khi ra khỏi đây ta sẽ xóa sạch trí nhớ của ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Cân Cỏ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Địa Ngục Bằng Long Ba Đầu hung uy

Từ Yên bị chuyện phát sinh này giờ làm cho mòng mị đầu óc, từ khi nào mấy người bạn Ánh Nguyệt lại là thuộc hạ của sâu mọt, còn sâu mọt muốn mình làm người bạn tin cậy của hắn là sao, trong lúc nhất thời đầu óc nàng có chút không đủ dùng, nàng cứ như vậy mở to đôi mắt mà nhìn Xuân Đức.

Nhưng không hiểu vì sao nàng lại theo bản năng nói ra:

" Ta lựa chọn cái thứ nhất nhưng mà ta muốn làm người thân của ngươi, có được không? ".

Xuân Đức đang đối diện với nàng, nhìn biểu hiện và nghe câu trả lời của nàng thì không khỏi nhíu mày suy tư, Xuân Đức cũng nhìn thẳng vào mắt Từ Yên mà đạo:

" Được, bây giờ cứ như vậy đi, có những việc sau này ta sẽ cho ngươi biết rõ hơn, đã ngươi đồng ý thì chúng ta ký khế ước Đồng Tâm Ma vĩnh viễn không bao giờ phản bội nhau, một khi kẻ nào phản bội lời thề ngay lập tức hình thần câu diệt, ngươi nguyện ý sao? ".

Từ Yên cũng không có do dự mà gật đầu ngay lập tức nói:

" Được, ta nguyện ý mà ".

Xuân Đức cũng không nhiều lời thêm, từ trong mắt hắn bắn ra một luồng sáng màu đen, ngay sau đó luồng sáng kia biến hóa thành một tờ giấy phiêu phù trước mặt 2 người, bên trên tờ giấy có những văn tự cổ phát ra huyết quang yêu dị.

Xuân Đức và Từ Yên cùng lúc lấy ra mấy giọt tinh huyết bản thân nhỏ lên trên tờ giấy, tờ giấy huyết quang đại thịnh bao phủ hai người lại cùng một chỗ....

Sau khoảng 10 hô hấp thì huyết quang biến mất, lộ ra thân ảnh của Từ Yên và Xuân Đức, hai người tuy không có biến hóa gì bên ngoài nhưng sâu bên trong bọn họ đã buộc lại cùng một chỗ với nhau.

Hai người nhìn nhau rồi cười một cái, tiếp theo đó Xuân Đức quay qua nói với tất cả mọi người:

" Tất cả các ngươi nghe rõ cho ta, chỉ cần chống đỡ cho các ngươi không bị chết là được, nghiêm cấm dùng thuật pháp có khả năng thiêu đốt sinh hồn và huyết dịch của đám quái vật này, mà các ngươi cũng không cần lo nếu một mình ta không thể giải quyết hết đám này sẽ có huynh đệ của ta ra tay. Được rồi các ngươi nghe rõ rồi chứ? ".

Mọi người tuy có chút nghi hoặc nhưng vẫn là đồng thanh đáp:

" Đã rõ thưa chủ nhân ".

Xuân Đức gật đầu nói:

" Được rồi, bây giờ mọi người đứng lại sát với Từ Yên mở bảo hộ ra, ta chuẩn bị hóa thân ta sẽ cố gắng kiểm soát uy áp không cho ảnh hưởng tới các ngươi nhưng vẫn sẽ có một chút tàn dư uy áp sẽ ảnh hưởng tới các ngươi nên cẩn thận chút".

Mọi người cũng không dám nhiều lời hỏi lại, đều bước tới bên cạnh từ yên cùng tạo nên một lồng phòng hộ màu vàng kim. Xuân Đức thấy vậy thì cũng không chờ đợi nữa mà bay lên cao lúc sắp đụng tới cái lồng bảo vệ lam nhạt bên ngoài thì dừng lại, đây cũng là lần đầu tiên hắn biến thân thành rồng ba đầu nên cũng có đôi chút chờ đợi.

Xuân Đức niệm động một cái có một luồng sức mạnh vô hình từ bên trong lan tràn toàn bộ thân thể hắn, ngay sau khi nguồn sức mạnh kia đã lan tràn khắp cơ thể của hắn thì một sự biến đổi nhanh chóng có thể thấy được bằng mắt thường diễn ra.

Cơ thể ấu long của Xuân Đức lớn lên, thân thể dài ra, sải cánh cũng biến to lớn lên, trên thân thể nhưng chiếc gai xương nhọn hoắt bây giờ càng thêm đáng sợ, từ phần cổ của hắn mọc thêm hai cái đầu cũng giống như cái đầu lúc trước, hai lợi trào bé tí trước kia đã không còn nữa mà thay vào bằng một

bộ móng vuốt khổng lồ phát ra quang mang màu tím. Cả cơ thể của hắn được bao phủ bởi một lớp băng tinh càng ngày càng dày.

Tuy chỉ mới bắt đầu biến đổi nhưng uy áp kinh khủng làm cho không gian nơi đây vắng vẻ, lòng bảo hộ lam quang bên ngoài không qua được vài hô hấp thì vỡ tan tành thành từng mảnh như những mảnh thủy tinh vỡ, sau đó hóa thành những quang điểm lam nhạt rồi tan biến trong thiên địa.

Khi quang tráo phòng ngự lam nhạt kia vừa bị phá hủy thì đám Quỷ Ăn Xác và đám Muối Cổ Đại Biến Dị ngay lập tức như thiêu thân lao vào lửa hướng về Xuân Đức tấn công mà tới, mặc dù Xuân Đức không thể tấn công nhưng uy áp kinh khủng khiến cho đám quái vật này vừa lại gần phạm vi hai ngàn mét lập tức biến thành thịt nát rơi xuống mặt đất.

Nhưng điều kinh khủng hơn chính là đám quái vật này dường như vô tận cứ liên miên bất tuyệt lao về phía Xuân Đức tấn công, dù có chết vẫn cứ tiến lên, không những thế nhưng bãi máu thì từ đám quái vật bị uy áp nghiền thành cám ở rơi trên mặt đất đang tụ lại cùng về một phía điều này có thể thấy được bằng mắt thường. Chúng đang dần hình thành một loại quái vật mới.

Có điều chúng sắp tụ tập lại được thì lại bị một đợt uy áp từ Xuân Đức đánh tới khiến cho bọn chúng lại một lần nữa biến thành một bãi bầy nhầy trên mặt đất.

Ở trong phòng hộ tráo mấy người Ánh Nguyệt, Từ Yên, 5 lão giả và thiếu nữ áo cảm thấy biến hóa của Xuân Đức cũng không nhìn được mà tròn to đôi mắt mà nhìn, từ một cái tiểu tiểu linh thú béo ú nú nần bây giờ đã biến thành một con quái vật to lớn toàn thân phát ra băng hàn lạnh thấu xương tủy, sát ý, hận ý làm cho con người ta cảm thấy điên cuồng.

Cũng phải sau 5 phút thì lần đầu tiên biến thân thành Địa Ngục Băng Long Ba Đầu mới kết thúc, Xuân Đức lúc này đã hoàn toàn biến đổi thành một con quái vật của địa ngục thực thụ, cả thân thể to lớn dài cả vài trăm mét, sải cánh che trời, uy thế áp bách khiến cho thiên địa cũng phải run rẩy.

Mặt đất bên dưới cả một diện tích rộng lớn lúc này đã bị đóng thành băng, mấy con quái vật kia chỉ bị hàn khí phát ra từ cơ thể của hắn lan tới lập tức đông đá rơi trên mặt đất, những xác thịt bên dưới đang có xu hướng tái sinh cũng bị cái lạnh kinh khủng này tác động khiến cho phải chậm lại

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Vương giả quái vật

Sự kinh khủng của Xuân Đức là vậy nhưng mấy con quái vật kia dường như cũng không cảm thấy sợ hãi mà vẫn tiếp tục như thiêu thân lao về phía Xuân Đức mà tấn công, đàn đàn lớp lớp quái vật chưa lại gần đã bị hàn khí từ cơ thể Xuân Đức khiến cho đông cứng, rồi như sung rụng rơi trên mặt đất vỡ thành vô số khối.

Số lượng đám quái vật này quả thật là nhiều đến dọa người, làm người ta cảm giác như nó vô cùng vô tận vậy. Vì có uy áp của Xuân Đức mà bây giờ trong một phạm vi vô cùng rộng lớn đã không còn hắc vụ, dùng mắt thường cũng có thể quan sát thấy trên mặt đất, trên bầu trời đều là vô cùng vô tận quái vật tiến lại đây.

Nhưng dù có nhiều cũng chỉ là quái vật tạo hóa cảnh mà thôi, nhìn thấy cảnh đàn đàn lũ lũ quái vật lao về phía mình Xuân Đức từ cái đầu bên trái phun ra liên tục mấy chục đòn công kích băng sét đánh về phía đám quái vật xung quanh đang lao tới.

Ầm...Ầm...Xèo...xèo...xèo

Một mảnh băng thiên tuyết địa kèm theo là sấm rung chớp giật, đám quái vật hàng vạn con đang lao về phía Xuân Đức bị trúng đòn hơi thở băng sét ngay lập tức bị nướng chín rồi đông cứng trên không trung tiếp sau đó thì rơi trên mặt băng vỡ ra, phát ra những tiếng như thủy tinh vỡ. Cả một không gian phiêu lãng mùi thịt nướng khét.

Nhưng với cái số lượng phải tính bằng ức thế này thì chỉ vài chục vạn con bị tiêu diệt thì không tính là gì, vẫn tiếp tục có vô biên quái vật tiến lên. Thấy cảnh này Xuân Đức cũng phải từ bỏ cái ý định ban đầu bắt đám này rút sinh hồn và huyết dịch.

Ba cái miệng to lớn đồng thời đều mở, từ hai cái đầu bên trái, phải toát ra băng lôi và độc khí hòa vào một quả năng cầu năng lượng màu trắng đang tụ tập ở trước miệng cái đầu chính giữa. Khi cả quả cầu màu trắng năng lượng biến thành một quả cầu có màu bích lục phát ra quang mang lạnh lẽo xen lẫn là những tia lôi điện thì

Ong...Ong...Ong

Quả cầu năng lượng bắt đầu quay tròn với tốc độ càng ngày càng nhanh, nhanh tới mức khó thể quan sát bằng mắt thường, quả cầu hấp thu những năng lượng vốn có trong tự nhiên rồi nén lại

Phùng...Xoẹt

Khi năng lượng đã hấp thụ đến mức tối đa thì quả cầu năng lượng bốc cháy lên ngọn lửa màu xanh lam tiếp theo một luồng ánh sáng to lớn có đường kính cả dặm màu bích lục kèm theo khí tức băng hàn và điện chớp xung quanh bắn ra, quét thẳng về phía trước đám quái vật đang lao tới, lúc này thiên địa cũng thất sắc.

Ầm...Ầm...Ầm

Luồng ánh sáng khổng lồ bắn xuyên qua biển trùng, nơi nó đi qua mọi thứ đều bị xóa sạch, khi luồng ánh sáng đánh xuống thì nó xuyên qua mặt băng đánh xuống mặt đất bên dưới tạo nên từng trận rung lắc mãnh liệt, như một vụ va thiên thạch, đất đá bị cây tung lên trời kèm theo là vô số xác quái vật.

Nhưng khác một điều là đất đá không bị nóng chảy như khi va chạm với thiên thạch mà lúc toàn bộ đất đá đều bị độc khí trong luồng ánh sáng ăn mòn thành những bãi chất lỏng màu xanh rồi ngay sau đó lại do cái lạnh cùng với đang cao tốc di chuyển, bị đông cứng biến thành những khối băng có đỉnh nhọn hoắt và bên ngoài thì được bao bởi điện chớp lưu động.

Phập..Phập..Phập

Ngay lập tức những con quái vật còn chưa chết hẳn đều bị những khối băng không khác gì những cây kunai của ninja không chuôi được tẩm độc kia ghim thẳng vào trong cơ thể chết ngay tại chỗ không lực tái sinh.

Xuân Đức vẫn ở tại chỗ điều khiển cho luồng sáng quét khắp nơi xung quanh, thấy nơi nào quái vật tụ tập càng đông thì hắn nhắm ngay chỗ ấy, sau một thời gian một biển quái vật bây giờ đã không thấy, có thấy chăng qua chỉ là đầy trời băng vụn mà thôi.

Xuân Đức sau khi tiêu hao một số lớn năng lượng cũng cảm thấy đôi chút mệt, hắn nhìn xung quanh nơi đây lại khôi phục về tĩnh lặng như lúc ban đầu thì thoảng chỉ nghe tiếng lách cách từ đám xác quái vật phát ra mà thôi thì hắn trong lòng cũng buông lỏng một chút.

Sau khi quan sát một lúc thấy đã không còn quái vật xuất hiện nữa thì Xuân Đức mới chú ý tới đám người Từ Yên, Ánh Nguyệt và 5 lão giả, nhưng khi hắn nhìn lại mấy người thì đã thấy cả đám đang hôn mê nằm trong băng tuyết, khí tức suy nhược tới cực điểm. Có lẽ tại ở quá gần với hắn nên tác động của skill đến mấy người này hơi lớn đã vượt qua mức chịu đựng của bọn họ khiến mấy người chưa kịp đánh đám gì đã hôn mê bất tỉnh.

Vì không dùng được thần thức nên Xuân Đức đành phải tự thân vận động, bay xuống mà giải cứu mấy tên thuộc hạ của mình. nhưng khi hắn xuống đến nơi lúc định giải cứu mấy tên này ra thì gặp phải một chút sự cố, vì là lần đầu tiên hóa thân nên hắn không quen với thân thể cho lắm nên việc sử dụng móng vuốt để cứu mấy người này có chút nguy hiểm, không may mà quá tay thì mấy tên này bị hắn xuyên nát thân thể luôn chứ không đùa, còn muốn biến về trạng thái ban đầu cũng cần thêm một thời gian không thể tự do chuyển đổi.

Hắn cẩn thận sử dụng cái móng vuốt to đùng của mình, hắn thấy cái đầu móng của mình còn to hơn vài lần so với đám người Từ Yên thì một trận cảm thấy bất lực, cứ như việc dùng cái búa để giải cứu mấy con kiến bị đóng băng vậy, hắn từ từ cào cào lớp băng để đưa mọi người ra.

Mặc dù đã cẩn thận vậy nhưng trong quá trình giải cứu có mấy lần hắn hơi dùng quá lực một chút xuyết nữa tiễn đưa luôn vài tên lên đường, may mà thân thể mấy tên này cũng cứng rắn chỉ bị dập nát xương vài chỗ trên cơ thể mà thôi, không có gì đáng lo.

Sau một vài giờ Xuân Đức cuối cùng đã thành công cứu đám thuộc hạ của mình ra, đây là việc cứu người gian nan nhất mà hắn từng làm. Người ta có câu cứu một mạng người hơn xây bảy tòa biệt thự(chế) đúng là không sai chút nào.

Hắn vừa mới kéo được đám thuộc hạ ra ngoài thì mặt đất lại bắt đầu rung lắc kịch liệt, lần này rung lắc còn mãnh liệt hơn so với lúc ban đầu nữa, Xuân Đức linh cảm lại sắp có quái vật bò ra tự dung hắn cảm thấy một trận bị ai.

Sao hắn đi đâu cũng gặp quái vật hết vậy, đen gì mà hơn cả than nữa, vừa mới xong một đợt lại tiếp đợt thứ 2, hắn còn chưa hồi lại sức đâu này.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cả Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Buồn nôn cấp vương giả quái vật

Không biết có phải hay không ông trời thấu hiểu lòng hắn mà từ bên dưới bò lên 12 cái núi thịt thối rữa, con nào con nấy hình dạng thuộc cái thể loại gớm ghê đến không có biên giới, bọn này có một cái thân hình như loài cá sấu nhưng dài cả 400 m có hơn, thân cao 19 m không da, chỉ toàn thịt với thịt đỏ lỏn, cái đầu thì y hệt con đười ươi, có thêm một mắt ở giữa trán, chưa hết bọn này còn có một cái mồm kéo dài và một cái hàm răng to tướng, bên nhọn mọc lung tung. Nhìn từ xa cũng có thể thấy bên trong mấy cái miệng toàn răng là răng kia có vô số loại sống ký sinh đang tung tăng vui đùa.

Cả người bọn chúng đang có vô số sâu trùng (mấy con giòi) đang bò ra bò vào, con nào con nấy béo núc ních trắng nõn, con to dài tới cả mét, cái hàm răng to như 2 cái bô cào vậy, thì thoảng lại gặm một khối thịt trên người mấy con quái vật rồi nuốt xuống.

12 núi thịt này vừa xuất hiện thì trên mặt đất đã bị ô uế thành một vùng đất đen thui, những tảng thịt rớt ra từ cơ thể mấy con quái vật này rơi trên mặt đất bên trong đó lại còn có vô số giòi bọ càng tăng thêm phần buồn nôn, cộng thêm cái mùi như mấy cái xác chết bị ngâm nước nhiều ngày vô cùng khó ngửi

phát ra từ cơ thể chúng nữa thì đây đúng là một cảnh tởm lợm khó biểu đạt thành lời.

Còn chưa xong, từ phương xa xa lại Xuân Đức lại nghe được mấy tiếng vỗ cánh ầm ầm như gió bão vậy, rất nhanh hắn đã thấy 2 bóng ảnh xuất hiện trong tầm mắt hắn, lần này thì Xuân Đức không phải cảm thấy một trận buồn nôn nữa mà là nôn luôn, hai con muỗi to lớn có thân thể nữ nhân, một khuôn mặt xinh đẹp nhưng cái miệng cái lại mọc ra vô số xúc tua màu hồng bằng thịt, trên người hai con quái này không có chân mà có mười mấy cánh tay.

Khi hai con quái vật muỗi lai người tiến lại hội họp với 12 cái núi thịt thối rữa kia thì bất ngờ một giọng nói như pha trộn giữa tất cả thể loại già, trẻ, trai, gái vang lên:

" Ngươi là kẻ đã giết hết những đứa con của chúng ta "

Xuân Đức nghe vậy thì một trận ngạc nhiên, lâu lắm rồi hắn mới thấy quái vật không nhào lên tấn công mà ở đó nói chuyện đấy, đối phương đã không mạnh động thì hắn cũng không ngại câu giờ một chút lấy lại sức.

" Phải, là ta giết đấy, các ngươi là những kẻ nào tại sao ta chưa gặp các ngươi bao giờ? "

" Đương nhiên là ngươi không gặp được bọn ta rồi vì chúng ta đều sinh sống ở sâu bên trong lòng đất chưa bao giờ đi ra ngoài nếu ở bên trên này thì thường là cấp thấp như mấy con mà ngươi vừa giết ấy, chỉ khi Vực Thẳm Từ Vong gần mở cửa thì chúng ta mới lên trên mặt đất mà thôi "--- Lại một âm thanh khác vang lên đáp lời Xuân Đức.

Xuân Đức tính câu thêm thời gian nhưng thật sự đây không phải phong cách của hắn, chán cái kiểu vòng vo, hắn hỏi thẳng luôn:

" Được rồi, không cần vòng vo nhiều lời như vậy, có gì nói thẳng đi "

Từ bên đám quái vật lại vọng ra âm thanh:

" Vậy chúng ta cũng nói thẳng cho ngươi biết, chỉ cần ngươi đồng ý kết minh với chúng ta việc ngày hôm nay chúng ta coi như xóa bỏ, chỉ cần khi Vực Thẳm Từ Vong mở ra hai bên chúng ta sẽ cùng tiến vào chiếm một phần bảo tàng, chiến lợi phẩm sau này chia đều ngươi thấy thế nào "

Ha Ha... Ha Ha... Ha Ha Ha

Xuân Đức nghe xong thì ba cái đầu rồng không khỏi đều há to miệng ra mà cười lớn, sau khi cười một lúc lâu hắn mới nhìn mấy con quái vật kia mà cười lạnh nói:

" Chia đều, các ngươi đã ăn bao nhiêu tu sĩ rồi, chiếm được bao nhiêu ký ức rồi, tại sao vẫn có thể nói ra cái điều ngu hết phần thiên hạ như vậy. Các ngươi là cái loại tu vi gì? cảnh giới thế nào mà cũng đòi chia đều cùng với ta. Chỉ là 14 tên Bất Diệt Cảnh chưa vào bát trọng mà đòi phân chia với ta sao? Đừng nói các ngươi chỉ có từng ấy lực lượng mà kể các ngươi có mạnh hơn nữa thì ta cũng không đời nào kết minh, đơn giản nhìn các ngươi thôi đã thấy chán ghét rồi. Bây giờ để ta cho các ngươi biết là kẻ như thế nào mới có tư cách cùng ta kết minh".

Xuân Đức ngay lập tức vừa nói vừa câu thông với Tuyết Anh thông báo cho nàng tình hình nơi này, muốn nàng cho Tà Long và Đại Bạch ra giúp hắn một tay.

Cũng không thấy Tuyết Anh hỏi âm gì cả, nhưng khi hắn vừa dứt lời xong thì không bao lâu bên cạnh hắn bỗng nhiên xuất hiện hai thân ảnh của Đại Bạch và Tà Long. Hai con hàng này khi xuất hiện ở bên ngoài thì ngờ ngác một hồi hiển nhiên là không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tà Long nhìn xung quanh một chút rồi lại nhìn 14 con quái vật ghê tởm kia thì sắc mặt không khỏi nhảy một cái, nhưng khi nó nhìn sang bên cạnh Xuân Đức thì không khỏi ngoác miệng ra mà không biết nói gì, sau một lúc nó mới hồi phục lại ngạc nhiên hỏi:

" Cù cái trắng ngươi đây là sao à, tự xưng lớn nhanh quá vậy, mà mấy con tạp chủng kia là sao? "

Âm thanh của Tà Long tuy nói nhỏ nhưng cũng chả khác gì mấy quả lựu đạn nổ cả nên mấy con quái vật bên kia cũng nghe được, khi nghe Tà Long gọi bọn nó là tạp chủng thì lập tức lồng lên, một âm thanh cuộn cuộn vang lên:

" Chúng ta là hậu duệ của Ma Thần đại nhân, các ngươi mới là tạp chủng, dám sỉ nhục hậu duệ của Thần tất cả các ngươi đều phải chết "

Âm thanh còn chưa dứt thì đã thấy tất cả 14 con quái vật trên thân đều hiện lên một lớp giáp bằng xương trắng hếu, rồi điên cuồng lao về phía ba người Xuân Đức.

Xuân Đức thấy cảnh này thì cũng không thèm trả lời câu hỏi Tà Long nữa mà thuận miệng mắng luôn:

" Hồi mẹ gì lúc này nữa, mắt có đùn cũng phải thấy mờ mờ chứ, giết chết mấy con tạp chủng này đi, chuyện gì để khi khác nói, hai thằng ngươi hỗ trợ hai bên sườn ta chủ lực đánh chính cho".

Đại Bạch và Tà Long liếc nhau một cái vậy là cũng cùng theo sau Xuân Đức tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Cân Cắp Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

